DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

SARAH J. MAAS

B&S

HİLAL ŞEHİR

5

DEX

SEVGİYLE, HER ŞEY MÜMKÜNDÜR.

KANLA BAĞLANDI.
ARZUYLA BAŞTAN ÇIKARILDI.
KADERLE SERBEST BIRAKILDI.

B&S

#1 New York Times | *#1 USA Today* | *#1 Publishers Weekly*
#1 Los Angeles Times | *#1 Goodreads Fantastik*

"*Toprak ve Kan Hanesi* oyunun kurallarını değiştiriyor! Mutlaka okumalısınız. Sarah J. Maas bu romanıyla standartları yeniden yarattı."
—J. R. Ward

"Heyecan verici bir ilk kitap... Maas'ın keskin bir mizahı ile şölene dönüşen sınırsız hayal gücü ve yakıp kavuran bir romantizm."
—Publishers Weekly

Bryce'ın yaşamı kusursuzdu, bütün gün çalışır, gece de partilerdi, ta ki bir iblis en yakın arkadaşını öldürene kadar. Suçlu, parmaklıklar ardında olmasına rağmen cinayetler devam edince Bryce kendini büyük bir soruşturmanın merkezinde buldu.

Hunt ise düşmüş bir melekti. Bir zamanlar devirmeye çalıştığı Başmelekler tarafından köleleştirildi. Artık acımasız becerilerini tek bir amaç için kullanıyordu, patronunun düşmanlarına suikast yapmak... Ancak bir gün, Bryce'ın davasını çözerse özgürlüğüne bir adım atabileceğini fark etti.

Bryce ve Hunt, Hilal Şehir'in derinliklerine inerken, her şeyi tehdit eden karanlık gücü ve alev alev yanan tutkuyu keşfederler.

Cam Şato*, *Dikenler ve Güller Sarayı'nın büyük yazarı Sarah J. Maas bu kez yaşadığımız kayıpların yarasını, özgürlüklerimiz için ödediğimiz bedelleri ve sevginin gücünü yazıyor.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-8277-0

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı

₺74

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SARAH J. MAAS

TOPRAK

ve

KAN

HANESİ

HİLAL ŞEHİR

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cam Şato Serisi
Cam Şato
Karanlık Taç
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi
Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızışığı Sarayı

HİLAL ŞEHİR
TOPRAK VE KAN HANESİ

Orijinal adı: *Crescent City - House of Earth and Blood*
© 2020, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas
Çeviren: Arif Dursun
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Nisan 2021 / ISBN 978-605-09-8277-0
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Kapak resmi ve vinyet: Carlos Quevedo
Harita: Virginia Allyn
Grafik uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SARAH J. MAAS

TOPRAK

ve

KAN

HANESİ

HİLAL ŞEHİR

DEX

Gökyüzümdeki en parlak yıldız, Taran'a

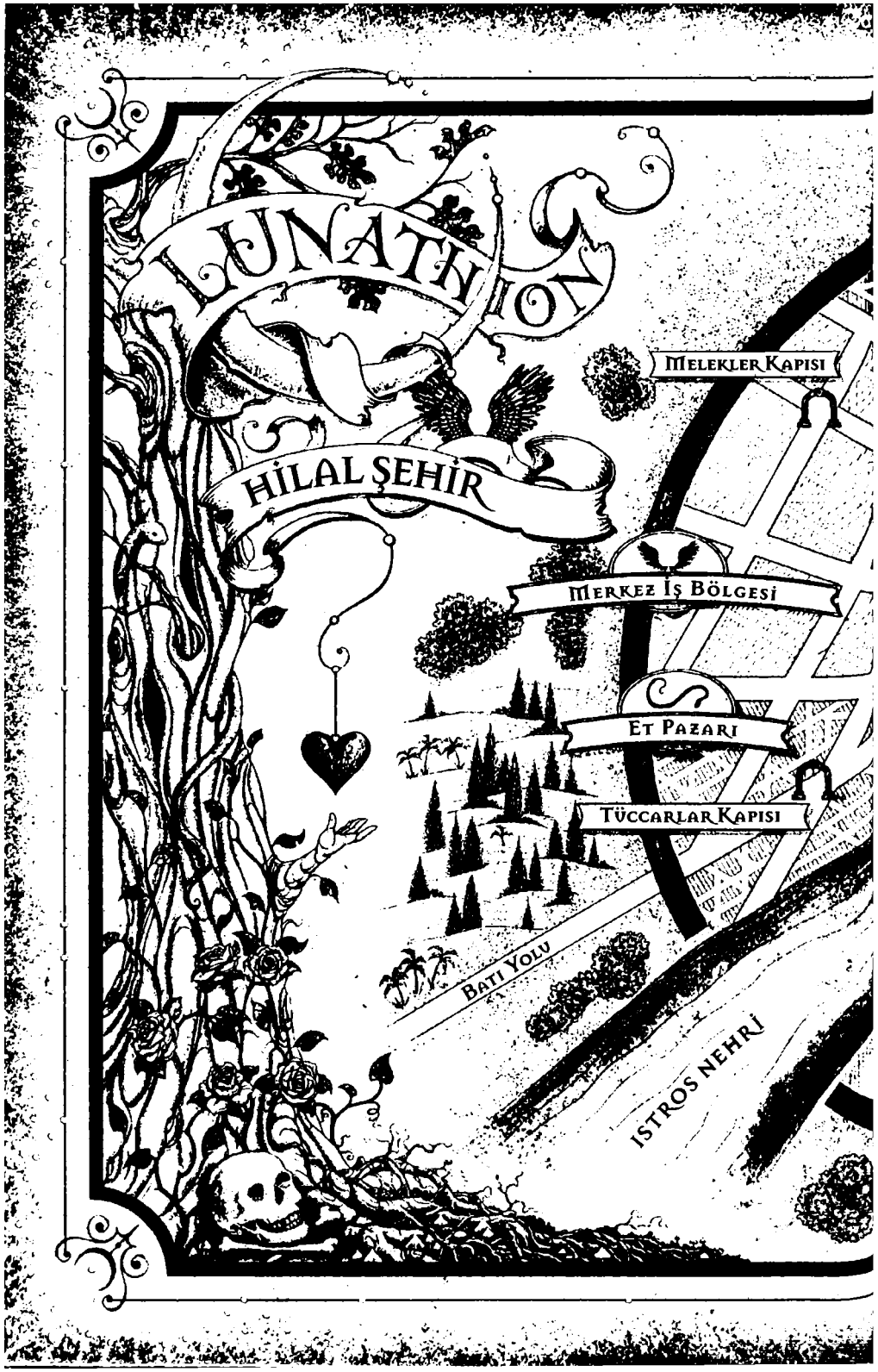
LUNATHION
HİLAL ŞEHİR
MELEKLER KAPISI
MERKEZ İŞ BÖLGESİ
ET PAZARI
TÜCCARLAR KAPISI
BATI YOLU
ISTROS NEHRİ

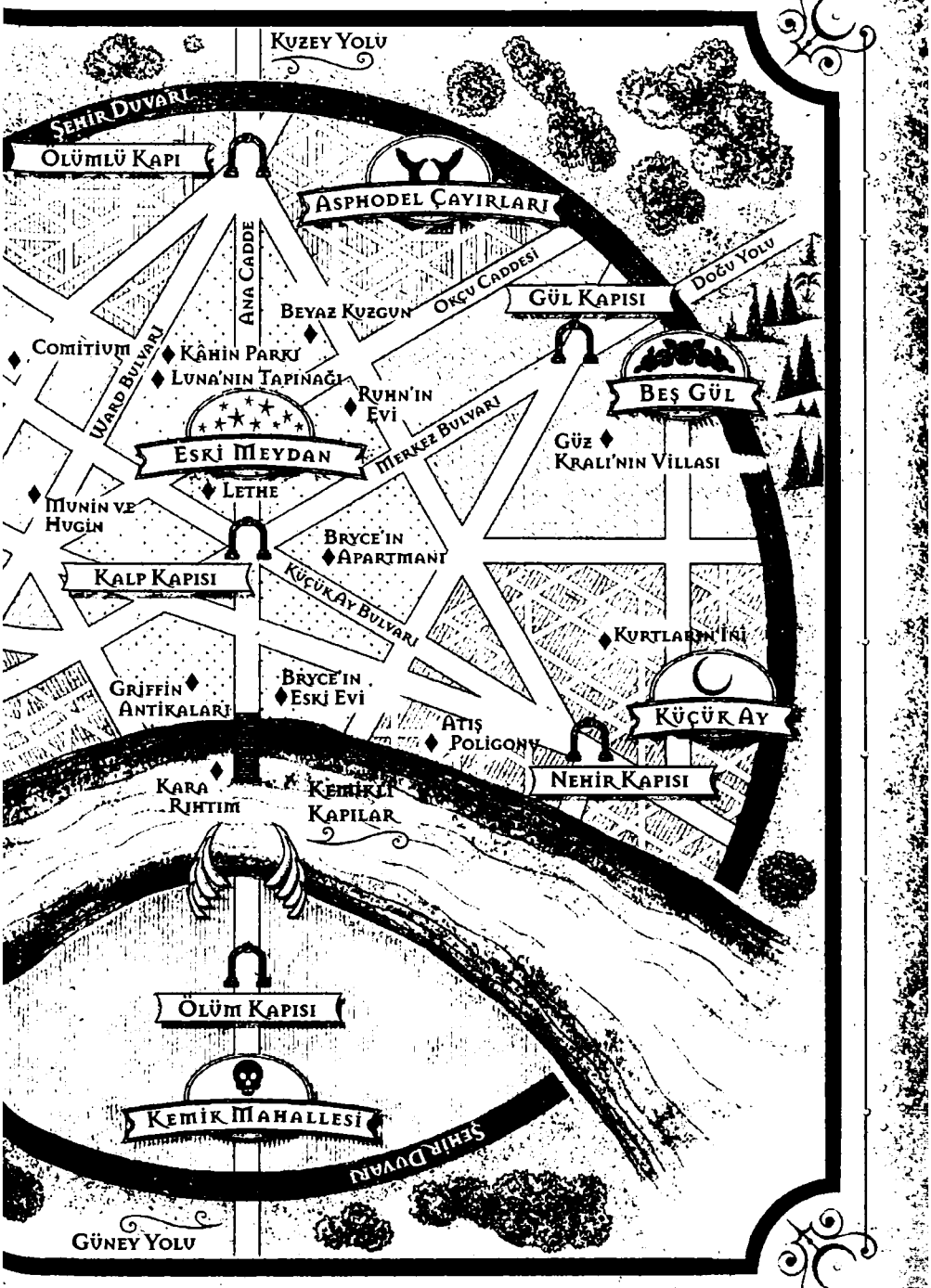
Kuzey Yolu
Şehir Duvarı
Ölümlü Kapı
Asphodel Çayırları
Ana Cadde
Okçu Caddesi
Gül Kapısı
Doğu Yolu
Beyaz Kuzgun
Comitium
Kâhin Parkı
Luna'nın Tapınağı
Ward Bulvarı
Ruhn'ın Evi
Beş Gül
Eski Meydan
Merkez Bulvarı
Güz Kralı'nın Villası
Lethe
Munin ve Hugin
Bryce'ın Apartmanı
Kalp Kapısı
Küçükay Bulvarı
Kurtların İni
Griffin Antikaları
Bryce'ın Eski Evi
Küçük Ay
Atış Poligonu
Nehir Kapısı
Kara Rıhtım
Kemikli Kapılar
Ölüm Kapısı
Kemik Mahallesi
Şehir Duvarı
Güney Yolu

MIDGARD'IN DÖRT HANESİ

Sonsuz Şehir'deki İmparatorluk Senatosu tarafından 33 V.E.'de kararlaştırıldığı gibidir

TOPRAK VE KAN HANESİ

Şekil değiştirenler, insanlar, cadılar, sıradan hayvanlar ve Cthona'nın seslendiği ve bazıları Luna tarafından seçilen diğerleri

GÖKYÜZÜ VE NEFES HANESİ

Malakim (melekler), Feyler, elementaller, periler* ve Solas tarafından kutsananlar, bazıları Luna tarafından tercih edilir

NİCE SUYUN HANESİ

Nehir ruhları, mer, su canavarları, nemfler, kelpiler, nøkkler ve Ogenalar tarafından izlenen diğerleri

ALEV VE GÖLGE HANESİ

Daemonaki, Azriller, tayflar, vampirler, draki, ejderhalar, ruh çağıranlar ve Urd'un kendisinin bile göremediği birçok kötü ve isimsiz şey

**Periler, Düşüş'e katılımlarının bir sonucu olarak Hanelerinden atıldılar ve çoğu bunu kabul etmeyi reddetse de artık İkinci Derece olarak kabul ediliyorlar.*

I. KISIM

DELİK

1

Galeri kapısında bir kurt vardı.

Bu da perşembe günü demek oluyordu ki Bryce hangi gün olduğunu anlamak için Danika'nın geliş gidişlerine güveniyorsa *gerçekten* çok yorgun olmalıydı.

Griffin Antikaları'nın ağır metal kapısı kurdun yumruğunun etkisiyle gümledi; Bryce'ın, maniküre korkunç bir şekilde ihtiyaç duyan metalik-mor boyalı tırnaklara sahip olduğunu bildiği bir yumruktu bu. Bir kalp atışı sonra, çeliğin içinden yarı boğuk bir şekilde duyulan bir kadın sesi yükseldi, "Kahrolası kapıyı aç, B. Burası cehennem gibi sıcak!"

Mütevazı galeri salonundaki masada oturan Bryce sırıtarak ön kapının kamera yayınını açtı. Şarap kırmızısı saçlarının bir tutamını sivri kulağının arkasına sıkıştırarak diyafondan sordu, "Neden çamurla kaplısın? Çöpe kök salmış gibi görünüyorsun."

"Lanet olası *kök salmak* ne demek?" Danika ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, alnında terler parıldıyordu. Kirli eliyle alnını sildi, siyah sıvıyı oraya sıçrattı.

"Eğer eline bir kitap alsaydın bilirdin Danika." Sıkıcı bir araştırma sabahındaki bu molaya sevinen Bryce, masadan kalkarken gülümsedi. Penceresi olmayan galerinin kapsamlı gözetleme ekipmanları, kalın duvarların ötesinde kimin durduğuna dair tek uyarısıydı. Keskin yarı-Fey kulaklarıyla bile arada bir atılan yumruk dışında demir kapının ötesini pek anlayamıyor-

du. Binanın süslenmemiş kumtaşı duvarları, onu çalışır halde tutan ve aşağıdaki arşivlerdeki kitapların çoğunu koruyan en son teknoloji ve A sınıfı büyüleri gizliyordu.

Bryce'ın yüksek topuklularının altındaki zeminin düşüncesi onu çağırıyormuş gibi, solundaki on beş santim kalınlığındaki arşiv kapısının arkasından kısık bir ses sordu: "Danika mı o?"

"Evet, Lehabah." Bryce elini ön kapının koluna doladı. Üzerindeki büyüler, çilli altın rengi teninin üzerinde duman gibi sürünerek avucunun içinde uğulduyordu. Dişlerini gıcırdatarak direndi, galeride bir yıl çalıştıktan sonra bile bu duyguya alışık değildi.

Lehabah, aldatıcı derecede basit metal kapının diğer tarafından arşivlerin olduğu tarafa doğru bir uyarıda bulundu. "Jesiba onun burada olmasını sevmiyor."

Bryce, "*Sen*, onun burada olmasını sevmiyorsun" diye karşılık verdi, kehribar rengi gözleri arşiv kapısına doğru yaklaşıyordu ve diğer tarafta da tanıdığı minik ateş perisi durmuş, ne zaman birileri ön tarafta olsa her zaman yaptığı gibi kulak misafiri oluyordu. "İşinin başına dön."

Lehabah cevap vermedi, muhtemelen aşağıdaki kitapları korumak için aşağı inmişti. Bryce gözlerini devirerek ön kapıyı açtı, yüzü o kadar kuruydu ki hayatı içinden emilmekle tehdit edilmişti sanki. Üstelik yaz daha yeni başlamıştı.

Danika sadece çöpe kök salmış gibi görünmüyordu. Öyle de kokuyordu.

Sıkı, uzun bir örgüyle kıvrılmış gümüşi sarı saçlarının -normalde düz, ipeksi bir tabaka halindedir-, ametist, safir ve gül rengi şeritlerinden, metal ve amonyak kokan koyu, yağlı bir madde damlıyordu.

"Yeterince uzun sürdü" diye homurdandı Danika ve galerinin içine doğru kasıla kasıla yürüdü, sırtına bağlanmış kılıç her adımında aşağı yukarı sallanıyordu. Örgüsü, yıpranmış deri kabzasına dolanmıştı ve masanın önünde dururken Bryce örgüyü serbest bırakmaya çalıştı.

Danika'nın ince parmakları, kılıcı, yıpranmış deri moto-

siklet ceketinde tutan kayışları çözmeden önce örgüyü zar zor kurtarabildi. Sırtından kılıcı çekerek ve salonun karşısındaki ahşap bir panelin arkasına gizlenmiş malzeme dolabını işaret ederek, "Bunu birkaç saatliğine buraya bırakmam gerekiyor" dedi.

Bryce masanın kenarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, parmakları dar elbisesinin esnek siyah kumaşına sürtünüyordu. "Spor çantan zaten etrafı kokutuyor. Jesiba bu öğleden sonra dönecek. Eğer hâlâ burada olurlarsa eşyalarını yine çöpe atacak."

Bu, kışkırtıldığı takdirde Jesiba Roga'nın yapabileceği en ılımlı şeydi.

Cadı olarak doğmuş ve iltica etmiş dört yüz yaşında bir büyücü olan Jesiba, Alev ve Gölge Hanesi'ne katılmıştı ve şimdi sadece Yeraltı Kralı'nın kendisine hesap veriyordu. Alev ve Gölge ona çok uygundu, hanelerin en karanlığında, herhangi bir büyücü veya ruh çağırana rakip olacak bir büyü cephaneliğine sahipti. Yeterince sinirlendiğinde insanları hayvana dönüştürdüğü biliniyordu. Bryce, bir düzine havuz ve akvaryumdaki küçük hayvanların her zaman hayvan olup olmadığını sormaya asla cesaret edememişti.

Ve Bryce onu hiçbir zaman sinirlendirmemeye çalıştı. Vanir işin içindeyken güvenli olmayacağı ortadaydı. İnsanlar ve sıradan hayvanlar dışında Midgard'daki her varlığı kapsayan bir grup olan Vanir'in en az güce sahip olanı bile ölümcül olabilirdi.

"Sonra alırım" diye söz veren Danika, gizli paneli iterek açmaya çalıştı. Bryce, galeri malzeme dolabının kişisel dolabı olmadığı konusunda onu üç kez uyarmıştı. Buna rağmen Danika her seferinde, Eski Meydan'ın kalbinde yer alan galerinin, Küçük Ay'daki Kurtların İni'nden daha merkezi bir konumda olduğu konusunda karşı atak yapmıştı. Hepsi bu kadardı.

Malzeme dolabı açıldı ve Danika elini yüzünün önünde salladı. "*Benim* spor çantam mı kokutuyor burayı?" Siyah çizmesiyle, şu anda paspasla kova arasına sıkışmış, Bryce'ın dans kıyafetlerini taşıyan sarkık çantaya vurdu. "Bu kıyafetleri en son ne zaman yıkadın?"

Bryce eski ayakkabı ve terli kıyafetlerin kokusuyla burnunu buruşturdu. Doğru, iki gün önce bir öğle arası dersinden sonra dans kıyafeti ve taytını yıkamak için eve getirmeyi unutmuştu. Çoğunlukla Danika'nın, pencerelerin yanındaki eski teypten çalan müzik ve eve çabuk dönmesi için verdiği komut arasında mutfak tezgâhlarındaki bir yığın neşekökünün* videosunu göndermesi sayesinde. Bryce itaat etmişti. O kadar çok tüttürmüşlerdi ki Bryce'ın kafasının, dün sabah işe gelirken hâlâ güzel olma ihtimali yüksekti.

O gün iki cümlelik bir e-posta yazmanın neden on dakika sürdüğünün başka bir açıklaması yoktu. Hem de her bir harfi.

Bryce, "Neyse, boşver" dedi. "Seninle görülecek bir hesabım var."

Danika kendine yer açmak için dolaptaki ıvır zıvırı yeniden düzenledi. "Artan erişteni yediğim için üzgün olduğumu söyledim. Bu akşam sana daha fazla alırım."

"Ondan bahsetmiyorum gerzek, yine de tekrar: canın cehenneme. O bugünkü öğle yemeğimdi." Danika güldü. Bryce, "Bu dövme acayip acıtıyor" diye şikâyet etti. "Sandalyeme bile yaslanamıyorum."

Danika şarkı söyleyerek karşılık verdi. "Dövmeci birkaç gün ağrıyacağı konusunda seni uyardı."

"O kadar sarhoştum ki feragatnamede adımı yanlış yazdım. 'Birkaç gün ağrır'ın ne demek olduğunu anlayacak kadar iyi bir durumda olduğumu söyleyemem." Bryce'ın sırtından aşağı kayan metnin aynısını dövme yaptıran Danika, çoktan iyileşmişti. Safkan bir Vanir olmanın faydalarından biri: insanlara veya Bryce gibi yarı insanlara kıyasla hızlı iyileşme süresiydi.

Danika kılıcını dolabın içine soktu. "Bu gece sırtına buz koymana yardım edeceğime söz veriyorum. Sadece duş almama izin ver, on dakikaya çıkarım."

Arkadaşının galeriye uğraması alışılmadık bir şey değildi, özellikle de sabah devriyesinin sadece birkaç blok ötede sona erdiği perşembe günlerinde ama alt kattaki arşivlerdeki banyo-

* Hilal Şehir evreninde, bir tür esrar, ot. (ç.n.)

nun tamamını hiç kullanmamıştı. Bryce kiri ve yağı işaret etti. "Üzerindeki *ne*?"

Danika kaşlarını çattı, yüzünün açısal yüzeyleri kırışıyordu. "Bir satir* ile bir gece avcısı arasındaki kavgayı ayırmak zorunda kaldım." Ellerini kaplayan siyah maddeye beyaz dişlerini gösterdi. "Bil bakalım hangisi üzerime *sularını* püskürttü."

Bryce homurdandı ve arşiv kapısını işaret etti. "Duş senin. Masanın alt çekmecesinde temiz kıyafetler var."

Danika'nın pis parmakları arşiv kapısının kolunu çekmeye başladı. Çenesi kasıldı, boynundaki eski dövme –Şeytan Sürüsü'nün mührü olan boynuzlu, sırıtan kurt– gergince dalgalanıyordu.

Harcadığı çabadan dolayı değildi, Bryce Danika'nın sırtının tutulduğunu fark etti. Bryce, Danika'nın kapatma zahmetine girmediği malzeme dolabına baktı. Hem bu şehirde hem de çok ötesinde ünlü olan kılıç, süpürge ve paspasa yaslanmıştı, eski deri kını elektrik jeneratörüne yakıt sağlamak için kullanılan benzin dolu kapla neredeyse gizlenmişti.

Bryce, geçen hafta şehir genelinde yaşanan ilk ışık kesintisine kadar Jesiba'nın neden eski moda bir jeneratörle uğraştığını hep merak etmişti. Elektrik kesildiğinde, sadece jeneratör, Et Pazarı'ndan gelen sürüngenlerin büyüleri kırmak için galerinin ön kapısını karşı büyülerle bombardımana tuttuğu yağma sırasında, mekânik kilitleri yerinde tutmuştu.

Ama–Danika kılıcı ofiste bırakıyordu. Danika'nın duş alması gerekiyordu. Sırtı tutulmuştu.

Bryce "Şehir Başkanları'yla toplantın mı var?" diye sordu.

Hilal Şehir Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olarak tanıştıklarından bu yana geçen beş yıl içinde Bryce, Danika'nın duş almaya ve kıyafet değiştirmeye hak kazanacak kadar önemli olan yedi kişiyle toplantı için kaç kez çağrıldığını tek eliyle sayabilirdi. Valbaran kurtlarının Lider'i olan büyükbabasına ve annesi Sabine'e rapor verirken bile Danika genellikle deri ceket, kot pantolon ve kirli olmayan klasik bir grup tişörtü giyerdi.

* Yunan mitolojisinde yer alan, yarı insan, yarı keçi yaratıklardır. (ç.n.)

Elbette bu, Sabine'i sonuna kadar kızdırırdı, ancak şehrin Destek Bölümü'ndeki, şekil değiştiren birimleri arasında şef olan Orak Ay Sürüsü'nün Alfası'nı, Danika –ve Bryce– hakkındaki *her şey* kızdırırdı.

Sabine'in Valbaran kurtlarının Görünür Lideri olması ve yüzyıllardır yaşlanan babasının mirasçısı olması ya da Danika'nın resmi olarak unvan listesinde ikinci sırada olması önemli değildi. Ta ki yıllarca, Danika'nın annesini atlayarak Görünür Lider olması gerektiğine dair dedikodular dolaşana dek. Yaşlı kurt, ailesinin yadigâr kılıcını yüzyıllar boyunca Sabine'e söz verdikten sonra, torununa verene dek. Kılıç, on sekizinci doğum gününde Danika'ya mehtaplı bir gecedeki uluma gibi seslenmişti, beklenmedik kararını açıklarken böyle söylemişti kurtların Lideri.

Sabine bu aşağılanmayı hiç unutmamıştı. Özellikle de Danika bıçağı neredeyse her yere taşıdığında, özellikle de annesinin önünde.

Danika, galerinin altındaki arşivlere inen yeşil halı kaplı basamakların üstünde, Lehabah tarafından gece gündüz korunan bu yerdeki gerçek hazinenin yattığı açık kemerli yolda durakladı. HŞÜ'de tarih öğrencisi olan Danika'nın bu kadar sık uğramasının gerçek nedeni buydu, Bryce'ın okuma alışkanlıklarıyla alay etmesine rağmen, antik sanat eserlerine ve kitaplara göz atmak içindi.

Danika döndü, karamel gözleri kapandı. "Philip Briggs bugün serbest bırakılıyor."

Bryce konuşmaya başladı. "Ne."

"Suçlamaların reddedilmesine karar vermişler. Birisi evrak işlerini berbat etmiş. Toplantıda tam güncelleme alırız." İnce çenesini sıktı, ilk ışıkların parıltısı merdiven boşluğu boyunca kirli saçlarından yansıyordu. "Çok boktan bir durum."

Bryce'ın midesi bulandı. İnsan isyanı, Haldren Denizi boyunca yayılan Pangera'nın kuzey bölgeleriyle sınırlı kalmıştı, ancak Philip Briggs isyanı Valbara'ya getirmek için elinden ge-

leni yaptı. "Ama sen ve sürü onu küçük asi bomba laboratuvarında yakalamıştınız."

Danika çizmeli ayağını yeşil halıya vurdu. "Bürokratik saçmalıklar."

"Bir *kulübü* havaya uçuracaktı. Beyaz Kuzgun'u havaya uçurma planlarını resmen buldun." Şehirdeki en popüler gece kulüplerinden biri olduğu düşünülürse, can kaybı felaket olurdu. Briggs'in önceki bombalamaları daha küçük çaplıydı ama daha az ölümcül değildi, hepsi insanlar ve Vanir arasındaki bir savaşı tetiklemek için, Pangera'nın soğuk iklimlerindekine uyacak şekilde tasarlanmıştı. Briggs amacını hiçbir şekilde gizlemedi: her iki taraftaki milyonların hayatına mal olacak küresel bir çatışma istiyordu. İnsanların kendilerine zulmedenleri –sihirli bir şekilde yetenekli ve uzun ömürlü Vanir'i ve onların da ötesinde, Midgard gezegenini Pangera'daki Sonsuz Şehir'den yöneten Asteri'yi– devirme imkânı anlamına geliyorsa hayatlar harcanabilirdi.

Ama Danika ve Şeytan Sürüsü komployu durdurmuştu. Briggs'i ve onun, hepsi Keres isyancılarının bir parçası olan başlıca destekçilerini yakalamış ve masumları onların fanatizminden kurtarmıştı.

Hilal Şehir Destek Bölümü'nün en seçkin şekil değiştiren birimlerinden biri olan Şeytan Sürüsü, Eski Meydan'da devriye gezerek sarhoş, meraklı turistlerin yanlış kişiye yaklaştıklarında sarhoş, ölü turistlere dönüşmemelerini sağlardı. Barların, kafelerin, müzik salonlarının ve dükkânların o gün kasabaya sızışan serserilerden korunduğundan emin olurlardı. Briggs gibi insanların hapiste olduğundan emin olurlardı.

33. İmparatorluk Lejyonu da aynısını yaptığını iddia etti, ancak meydan okunduğunda Vali'nin kişisel ordusunun efsanevi saflarını oluşturan meleklerin sadece yüzleri kızardı ve Cehennem'i getireceklerine dair vaatlerde bulundular.

Danika, merdivenlerden hızla inerken, "İnan bana" dedi. "Bu toplantıda Briggs'in serbest bırakılmasının kabul edilemez olduğunu açıkça belirteceğim."

Yapardı. Danika, Micah Domitus'un yüzüne hırlaması gerekse bile, derdini anlatırdı. Hilal Şehir'in Başmeleğini kızdırmaya cesaret edecek çok kişi yoktu ama Danika tereddüt etmezdi. Şehrin yedi başkanının da bu toplantıda olacağı göz önüne alındığında, bunun olma olasılığı yüksekti. Hepsi bir odadayken işler hızla kızışmaya meyilli oluyordu. Lunathion olarak bilinen metropol Hilal Şehir'deki altı alt başkan birbirlerinden ölümüne nefret ediyordu. Her Başkan şehrin belirli bir bölümünü yönetiyordu: kurtların Lider'i Küçük Ay'ı, Fey Güz Kralı Beş Gül'ü, Yeraltı Kralı Kemik Mahallesi'ni, Engerek Kraliçe Et Pazarı'nı, Kâhin Eski Meydan'ı ve çok nadiren ortaya çıkan Nehir Kraliçesi Istros Nehri'nin turkuaz yüzeyinin altını uzak mesafelere kadar Nice Suyun Hanesi ve Mavi Saray adına yönetiyordu. Nehir Kraliçesi, orayı terk etmeye nadiren tenezzül ederdi.

Asphodel Çayırları'ndaki insanların başkanı yoktu. Masada yerleri yoktu. Philip Briggs bu yüzden birkaç sempatizandan fazlasını bulmuştu.

Ama Merkez İş Bölgesi Başkanı Micah, hepsine hükmediyordu. Şehir unvanlarının ötesinde, Valbara Başmeleği idi. Tüm bu bölgenin hükümdarıydı ve sadece Pangera'nın başkenti ve atan kalbi olan Sonsuz Şehir'deki altı Asteri'ye hesap verirdi. Yani tüm Midgard gezegeninin başkentine. Briggs'i hapiste tutabilecek biri varsa o da Micah olurdu.

Danika merdivenlerin dibine ulaştı, o kadar aşağıdaydı ki tavanın eğimi yüzünden gözden kaybolmuştu. Danika, "Hey, Sirinks" dediğinde Bryce kemerde oyalanıp onu dinliyordu. On beş kiloluk kimeradan, merdivenlerden yukarı küçük bir sevinç çığlığı duyuldu.

Jesiba, İkinci Derece yaratığı Bryce'ın hoşuna gitsin diye iki ay önce satın almıştı. *O bir evcil hayvan değil*, diye uyarmıştı onu Jesiba. *Lehabah'ın bu kitapları korumasına yardım etmek için satın alınan pahalı, nadir bir yaratık. Onun görevlerine karışma.*

Bryce şimdiye kadar Jesiba'ya Sirinks'in değerli kitapları izlemekten ziyade yemek yemek, uyumak ve göbek masajı

yaptırmakla daha çok ilgilendiğini bildirmeyi başaramamıştı. Kütüphanedeki düzinelerce kamera görüntüsünü kontrol etme zahmetine girse, patronu bunu her noktada görebilecek olsa bile önemi yoktu.

Danika ağır ağır konuştu, yüzündeki sırıtış sesinden belli oluyordu. "Külotuna ne oldu, Lehabah?"

Ateş perisi homurdandı. "Külot giymiyorum. Ya da kıyafet. Ateşten yapıldığında uyumlu olmuyorlar, Danika."

Danika kıs kıs güldü. Bryce aşağı inip ateş perisi ve kurt arasındaki karşılaşmaya hakemlik etmeye karar vermeden önce masadaki telefon çalmaya başladı. Kim olduğu hakkında iyi bir fikri vardı.

Topukları pelüş halının içine batan Bryce, sesli mesaja geçmeden önce telefona ulaştı ve beş dakikalık bir ders vermeden kurtuldu. "Merhaba Jesiba."

Güzel, cıvıl cıvıl bir kadın sesi cevap verdi. "Lütfen Danika Fendyr'e malzeme dolabını kendi kişisel dolabı olarak kullanmaya devam ederse, onu bir kertenkeleye *dönüştüreceğimi* söyle."

2

Danika galerinin salon katında ortaya çıktığında Bryce, Jesiba'dan beceriksizliği hakkında hafif tehditkâr bir azarlamaya, pazartesi günkü kokteyl partisinde kendisi gibi mızmız arkadaşlarına gösterebilmesi için satın aldığı antik vazonun evrak işlerini hızlandırmasını talep eden mızmız bir müşteriden gelen bir e-postaya ve Danika'nın sürüsünün üyelerinden, Briggs'in serbest bırakılmasının ardından Alfalarının birini öldürmek üzere olup olmadığını soran iki mesaja katlanmakla meşguldü.

Danika'nın Üçüncü'sü, Nathalie, konuya doğrudan girmişti: *Briggs konusunda aklını kaçırdı mı?*

Danika'nın İkinci'si, Connor Holstrom, gönderdiği mesajda biraz daha dikkatliydi. Her zaman haberlerin sızdırılma ihtimali vardı sonuçta. Tek sorduğu, *Danika'yla konuştun mu?* idi.

Küçük bir at büyüklüğündeki gri bir kurt, demir arşivlerin kapısını pençeleriyle metale tıklayarak kapattığında, Bryce, Connor'a – *Evet. Hallettim.*– yazıyordu.

Koltuğundan kalkarak, "Kıyafetlerimden bu kadar mı nefret ediyordun?" diye sordu Bryce. Bu formdayken Danika'nın sadece karamel gözleri aynı kalıyordu ve masaya doğru attığı her adımda kurttan yayılan saf tehdidi ve zarafeti sadece bu gözler yumuşatıyordu.

"Üzerimdeler, merak etme." Uzun, sivri dişleri her kelimesinde parladı. Danika, kapalı olan bilgisayarı ve Bryce'ın masaya

koyduğu çantayı alarak tüylü kulaklarını kaldırdı. "Benimle mi geliyorsun?"

"Jesiba için biraz dedektiflik yapmalıyım." Bryce, hayatının çeşitli bölümlerine kapı açan anahtarlardan oluşan yüzüğü kaptı. "Luna'nın Borusu'nu bulmam konusunda peşimi bırakmıyor. Sanki geçen haftadan beri durmadan bulmaya çalışmıyormuşum gibi."

Danika, sergi salonundaki on bin yıl öncesine dayanan dans eden bir faun heykelinin arkasına monte edilmiş görünür kameralardan birine baktı. Gür kuyruğu bir kez sallandı. "Onu neden istiyor ki?"

Bryce omuz silkti. "Soracak cesaretim olmadı."

Danika, pençelerinin halıda tek bir ipliğe bile takılmaması için ön kapıya doğru sinsice yaklaştı. "İyi niyetinden dolayı onu tapınağa geri götüreceğinden şüpheliyim."

Bryce, "Jesiba'nın geri dönüşünü lehine çevireceğine dair içimde bir his var" dedi. Istros'un bir blok ötesindeki sessiz sokağa yürüdüler, öğlen güneşi kaldırım taşlarını pişirmişti. Danika, Bryce ve kaldırım kenarı arasında sağlam bir kürk ve kas duvarı oluşturuyordu.

Elektrik kesintisi sırasında kutsal borunun çalınması felaketin en büyük haberi olmuştu. Yağmacılar, Luna'nın Tapınağı'na girmek ve antik Fey kalıntısını devasa tahtta oturan tanrının kucağındaki dinlenme yerinden çalmak için gecenin karanlığından faydalanmışlardı.

Başmelek Micah, geri alınması ile ilgili herhangi bir bilgi için büyük bir ödül teklif etmişti ve onu çalan dinsiz piçin adalete teslim edileceğine söz vermişti.

Halka açık çarmıha gerilme yani.

Bryce her zaman MİB'deki* meydanın yakınına gitmemeye dikkat ederdi. Genelde çarmıha gerilme orada yapılırdı. Belirli günlerde, rüzgâra ve ısıya bağlı olarak, kan ve çürüyen et kokusu sokaklar boyunca sürüklenirdi.

Bryce, büyük kurt sokağı tararken Danika'nın yanına geldi, burun delikleri herhangi bir tehdit belirtisi arıyordu. Bryce,

* Merkez İş Bölgesi. (ç.n.)

yarı-Fey olarak, insanların kokusunu ortalama bir insandan daha ayrıntılı bir şekilde alabilirdi. Çocukken küçük dağ kasabaları Nidaros'daki herkesin kokusunu tarif ederek ebeveynlerini durmadan eğlendirmişti. İnsanlar, dünyayı yorumlamak için böyle bir özelliğe sahip değildi. Ama arkadaşının yanında yeteneklerinin hiçbir etkisi yoktu.

Danika sokağın kokusunu alırken kuyruğu bir kez sallandı, ancak mutluluktan değil.

"Sakin ol" dedi Bryce. "Davanı Başkanlara sunacaksın, onlar da bunu çözecekler."

Danika'nın kulakları dümdüz oldu. "Her şey boka sardı, B. Her şey."

Bryce kaşlarını çattı. "Gerçekten Başkanlardan herhangi birinin Briggs gibi bir asiyi serbest bırakmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Formalitelere uygun bir ayrıntı bulurlar ve onu tekrar hapse atarlar." Danika hâlâ ona bakmadığı için, "33'ün onun her nefesini izlememesine imkân yok. Briggs gözünü yanlış şekilde kırpsa bile meleklerin üzerimize nasıl bir acı yağdırabileceğini görecektir. Vali onun peşinden Ölümün Gölgesi'ni bile gönderebilir" diye ekledi. Micah'ın kişisel suikastçısı, damarlarındaki nadir yıldırım yeteneğiyle, neredeyse tüm tehditleri ortadan kaldırabilirdi.

Danika hırladı, dişleri parlıyordu. "Briggs'le kendim başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Herkes yapabileceğini biliyor, Danika."

Danika, tahtlarına oturmuş altı Asteri'nin –ölen kız kardeşlerini onurlandırmak için bir taht boş bırakılmıştı– duvara yapıştırılmış posterinin yanından geçerek ilerideki sokağı inceledi ve bir nefes verdi.

Bryce'ın katlanmak zorunda kalmayacağı yükleri ve beklentileri her zaman omuzlarında taşıyacaktı ve Bryce bu ayrıcalık için ölesiye minnettardı. Bryce çuvalladığında Jesiba genellikle birkaç dakika sızlanırdı, o kadar. Danika çuvalladığında ise, haberlerde ve internette manşet olurdu.

Sabine bunun olmasını sağlardı.

Bryce ve Sabine, Alfa'nın HŞÜ'deki ilk gününde tek çocuğunun uygunsuz, melez oda arkadaşıyla alay ettiği andan beri birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bryce ise, yeni oda arkadaşı onu selamlamak için yardım teklif ettiğinden beri Danika'yı seviyordu, sonrasında Sabine'in sinirli olduğunu çünkü salyasını akıtacak kaslı bir vampir beklediğini söylemişti.

Danika, başkalarının –özellikle Sabine'nin– fikirlerinin onun modunu ve neşesini tüketmesine nadiren izin verirdi, lakin böyle zor günlerde... Bryce elini kaldırdı ve Danika'nın kaslı kaburgalarından aşağı doğru gezdirdi, rahatlatıcı, coşkulu bir okşayıştı.

"Briggs'in senin ya da sürünün peşine düşeceğini düşünüyor musun?" diye sordu Bryce, midesi bulanıyordu. Danika, Briggs'i tek başına yakalamamıştı, bu yüzden adamın hepsiyle görülecek bir hesabı vardı.

Danika'nın uzun burnu kırıştı. "Bilmiyorum."

Kelimesi yankılandı. Yakın dövüşte Briggs Danika'ya karşı asla hayatta kalamazdı. Ama o bombalardan biri her şeyi değiştirirdi. Danika Dalış'ı ölümsüzlüğe çevirmiş olsaydı, muhtemelen hayatta kalırdı. Ama yapmamıştı... Şeytan Sürüsü'nden henüz yapmamış tek kişi olduğu için de... Bryce'ın ağzı kurudu.

"Dikkatli ol" dedi Bryce sessizce.

"Olurum" dedi Danika, sıcak gözleri hâlâ gölgelerle doluydu. Ama sonra başını salladı, sanki sularından arınıyormuş gibi –tam bir köpek hareketiydi. Bryce, Danika'nın korkularından arınmasına ya da en azından ilerlemeye yetecek kadar onları gömebilmesine sık sık hayret ederdi. Gerçekten de Danika konuyu değiştirdi. "Kardeşin bugün toplantıda olacak."

Üvey kardeşim. Bryce onu düzeltmeye zahmet etmedi. *Üvey kardeş ve tam bir Fey pisliği.* "Ve?"

"Sadece onu göreceğim konusunda seni uyarmak istedim." Kurdun yüzü hafifçe yumuşadı. "Bana nasıl olduğunu soracak."

"Ruhn'a önemli işlerle meşgul olduğumu ve cehenneme gitmesini söyle."

Danika güldü. "Boru'yu bulmak için bu dedektifliği tam olarak nerede yapıyorsun?"

"Tapınakta" dedi Bryce iç çekerek. "Dürüst olmak gerekirse, günlerdir bu şeyi araştırıyorum ve hiçbir şey bulamadım. Şüpheli yok, Et Pazarı'nda satılık olduğuna dair söylentiler yok, bununla birinin uğraşması için bir sebep de yok. O kadar meşhur ki, onu her kim aldıysa *sıkı sıkı* sarmıştır." Berrak gökyüzüne karşı kaşlarını çattı. "Neredeyse elektrik kesintisinin buna bağlı olup olmadığını sorguluyordum –ya biri kaosta onu çalmak için şehrin şebekesini kapattıysa diye. Bu şehirde bu kadar kurnaz olabilecek yaklaşık yirmi kişi var ve bunların yarısı bunu başarabilecek kaynaklara sahip."

Danika'nın kuyruğu kıpırdadı. "Eğer böyle bir şey yapabiliyorlarsa, uzak durmanı öneririm. Jesiba'yı biraz oyala, aradığını düşünmesini sağla ve öylece bırak. Ya o zamana kadar Boru ortaya çıkar ya da bir sonraki aptal görevine geçer."

Bryce, "Ben sadece... Boru'yu bulmak iyi olurdu. Kendi kariyerim için" diye itiraf etti. Nasıl bir kariyer olursa artık... Galeride bir yıl çalışmak, zenginlerin eski pisliklere harcadığı ağza alınmaz miktarlarda paradan iğrenmekten başka bir şeye yol açmamıştı.

Danika'nın gözleri titredi. "Evet, biliyorum."

Bryce, boynundaki narin zincire takılı birbirine dolanmış üç halkadan oluşan küçük altın kolyeyi çekiştirdi.

Danika, pençeler, kılıç ve silahlarla donatılmış bir şekilde devriyeye çıkıyordu, ancak Bryce'ın günlük zırhı sadece bundan oluşuyordu: Jesiba'nın ilk iş gününde hediye ettiği, başparmağı büyüklüğünde bir Arkezya tılsımı.

Tehlikeli maddelere karşı koruyucu kolye. Bryce, tılsımın çeşitli büyülü nesnelerin etkisine karşı sağladığı önemli korumaları gösterdiğinde Danika hayret etmişti. Arkezya tılsımları ucuz değildi ama Bryce, patronunun hediyesinin kişisel çıkarlarından başka bir şey için verildiğini düşünerek kendini kandırma zahmetine girmedi. Bryce'ın sigortası olmasaydı tam bir kâbus olurdu.

Danika başıyla kolyeyi işaret etti. "Onu çıkarma. Özellikle de Boru gibi bir bokun peşindeysen." Boru'nun kudretli güçleri uzun zaman önce ölmüş olsa da güçlü biri tarafından çalınmışsa eğer, onlara karşı her türlü büyülü savunmaya ihtiyacı olurdu.

"Evet, evet" dedi Bryce. Gerçi Danika haklıydı. Kolyeyi aldığından beri hiç çıkarmamıştı. Eğer Jesiba kıçına tekmeyi basarsa, kolyenin onda kalmasını sağlamanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Danika, ne pahasına olursa olsun Alfa kurt koruma içgüdüsünü durduramadığını defalarca söylemişti. Bu, Bryce'ın onu sevmesinin ve o anda göğsünün aynı sevgi ve minnettarlıkla kasılmasının nedenlerinden biriydi.

Bryce'ın telefonu çantasında vızıldadı ve onu çıkardı. Danika üstten baktı, kimin aradığını fark etti ve kuyruğunu salladı, kulakları dikleşti.

Bryce, "Briggs hakkında tek kelime etme" diye uyardı ve çağrıyı kabul etti. "Merhaba anne."

"Selam, tatlım." Ember Quinlan'ın net sesi kulağını doldurdu ve aralarında üç yüz mil olmasına rağmen Bryce'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Önümüzdeki hafta sonunun ziyaret için uygun olup olmadığını tekrar kontrol etmek istedim."

"Selam, annecik!" Danika telefona doğru bağırdı.

Ember güldü. Ember ilk buluşmalarından beri her zaman Danika'ya bir *anne* olmuştu. Ve Bryce dışında hiç çocuk doğurmamış olan Ember, kendisine eşit derecede inatçı ve baş belası bir ikinci evlat bulmaktan fazlasıyla memnundu. "Danika yanında mı?"

Bryce gözlerini devirdi ve telefonu arkadaşına uzattı. İki adım arasında Danika bir ışık parlamasıyla değişti ve devasa kurt, insansı formuna küçüldü.

Telefonu Bryce'dan kapan Danika, Bryce'ın ödünç verdiği beyaz ipek bluzu düzeltip lekeli kotunun içine sokarken telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. Pantolonundaki ve deri ceketindeki gece avcısından kalma yapış yapış şeyin büyük bir kısmını silmeyi başarmıştı, ancak tişört görünüşe göre ümitsiz vakaydı. Danika telefonda, "Bryce ve ben yürüyüş yapıyoruz" dedi.

Bryce kavisli kulaklarıyla annesinin, "Nerede?" dediğini duyabildi.

Ember Quinlan aşırı korumacılığı rekabetçi bir spor haline getirmişti.

Buraya, Lunathion'a taşınmak bir irade testi olmuştu. Ember, Bryce'ın birinci sınıftaki oda arkadaşının kim olduğunu öğrendiğinde yumuşamış ve sonra da Danika'ya Bryce'ın güvende kalmasını nasıl sağlayacağı konusunda bir ders vermişti. Bryce'ın üvey babası Randall, otuz dakika sonra acıyarak karısının sözünü kesmişti.

Ember'a, *Bryce kendini nasıl savunacağını biliyor*, diye hatırlatmıştı Randall. *Bunu gördük. Ve Bryce oradayken eğitimine devam edecek, değil mi?*

Bryce kesinlikle ediyordu. Sadece birkaç gün önce, gerçek babası –olabildiğince gerçek babası– Randall'ın, çocukluğundan beri ona öğrettiği hareketlere bakarak atış poligonuna gitmişti: bir silahı birleştirmek, hedefe nişan almak, nefesini kontrol etmek.

Çoğu gün, silahları acımasız ölüm makineleri olarak görürdü ve Cumhuriyet tarafından kontrol edildikleri için minnettar hissediyordu. Ancak kendini hızın ve birkaç iyi ayarlanmış manevranın ötesinde savunmak için biraz daha fazlasına sahip olduğu göz önüne alındığında, bir insan için silahın yaşam ve katliam arasındaki fark anlamına gelebileceğini öğrenmişti.

Danika, "Eski Meydan'daki satıcı tezgâhlarından birine gidiyoruz–biraz kuzu köftesi istedi canımız" diye bir yalan uydurdu.

Ember sorgulamaya devam etmeden önce Danika, "Baksana, B önümüzdeki hafta sonu aslında Kalaxos'a gideceğimizi söylemeyi unutmuş olmalı. Ithan'ın orada bir sunball maçı var ve hepimiz ona alkış tutmaya gideceğiz" dedi.

Yarı doğruydu. Oyun olacaktı ama Connor'ın küçük kardeşini, HŞÜ'nün yıldız oyuncusunu izlemeye gitme konusunda bir plan yapılmamıştı. Bu öğleden sonra Şeytan Sürüsü, Ithan'a tezahürat yapmak için HŞÜ arenasına gidecekti ama Bryce ve

Danika, Danika'nın ikinci sınıfta defans oyuncularından biriyle yattığından beri deplasman maçına katılma zahmetine girmemişti.

Ember, "Bu kötü oldu" dedi. Bryce annesinin kaşlarındaki çatılmayı neredeyse duyabiliyordu. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyorduk."

Yakıcı Solas! Bu kadın, suçluluk duygusunun efendisiydi. Bryce uzandı ve telefonu kaptı. "Biz de öyle ama gelecek aya erteleyelim o zaman."

"Ama bu çok uzun bir süre sonra..."

Bryce, "Kahretsin, karşıdan bir müşteri geliyor" diye yalan söyledi. "Gitmeliyim."

"Bryce Adelaide Quinlan..."

"Hoşça kal anne."

Bryce telefonu kapatırken. "Hoşça kal, anne!" diye tekrarladı Danika.

Bryce gökyüzüne doğru iç çekti, gökyüzünde süzülen ve kanat çırpan melekleri görmezden geldi, gölgeleri güneşin yıkadığı sokaklarda dans ediyordu. "Şimdi mesaj gelecek, üç, iki..."

Telefonu çaldı.

Ember şöyle yazmıştı, *Seni tanımasam bizden kaçtığını düşünürdüm Bryce. Baban çok üzülecek.*

Danika ıslık çaldı. "Ah, tam bir usta."

Bryce inledi. "Briggs serbest kalırsa şehre gelmelerine izin vermeyeceğim."

Danika'nın gülümsemesi soldu. "Biliyorum. Bu iş çözülene kadar onları uzaklaştırmaya devam edeceğiz." Danika için Cthona'ya şükürler olsun, her zaman her şey için bir planı vardı.

Bryce telefonunu çantasına koydu ve annesinin mesajını cevapsız bıraktı.

Eski Meydan'ın kalbindeki Kapı'ya ulaştıklarında, kuvars kemeri donmuş bir gölet kadar berraktı, güneş üst kenarına çarpıyor, onu çevreleyen binalardan birine doğru kırılıyor ve küçük gökkuşakları oluşturuyordu. Yaz Gün Dönümü'nde, güneş Kapı ile mükemmel bir şekilde hizalandığında, tüm meydanı

gökkuşaklarıyla doldururdu, o kadar çok olurlardı ki bir elmasın içinde yürümeye benzerdi.

Turistler, meydanın öbür tarafında gezinirken, hepsi de altı metre yüksekliğindeki kent simgesiyle fotoğraf çektirmek için fırsat kollardı.

Bu şehirdeki, hepsi de Lakonya Dağları'ndan kuzeye yontulan muazzam kuvars bloklarından oyulmuş yedi kapıdan biri olan Eski Meydan Kapısı'na, Lunathion'ın tam merkezindeki konumu sayesinde sıklıkla Kalp Kapısı adı da veriliyordu ve ondan eşit uzaklıktaki diğer altı kapıyla birlikte, her biri surlarla çevrili şehrin dışına açılan bir yola açılıyordu.

Bryce, turistlerin ve satıcıların arasında dolanırken, "Meydanı geçmek için semt sakinlerine özel bir erişim şeridi açmalılar" diye mırıldandı.

Danika da ona, "Ve yavaş yürüdükleri için turistlere para cezası verilmeli" diye mırıldandı, ancak onu tanıyan, aval aval bakan ve fotoğraf çekmeye başlayan genç bir çifte kurt sırıtışını gösterdi.

Bryce, "Gece avcısının özel sosunun her tarafına bulaştığını bilseler ne düşünürlerdi acaba?" diye söylendi.

Danika ona dirsek attı. "Göt!" Turistlere dostça el salladı ve devam etti.

Kalp Kapısı'nın diğer tarafında, yiyecek ve turistik ıvır zıvır satan küçük bir satıcı ordusunun ortasında, ikinci bir sıra insan güney tarafındaki altın bloğa erişmek için bekliyordu. Solgun sıcakta aylak aylak dolaşan turistlere kaşlarını çatan Bryce, "Geçmek için o sırayı kesmemiz gerekecek" dedi.

Ama Danika durdu, açısal yüzü Kapı'ya ve levhaya döndü. "Hadi bir dilek dileyelim."

"O sırada beklemeyeceğim." Genelde, Beyaz Kuzgun'dan eve sendeleyerek döndüklerinde ve meydan bomboşken sarhoş bir şekilde dileklerini gökyüzüne haykırırlardı. Bryce telefonundan saati kontrol etti. "Comitium'a gitmen gerekmiyor mu?" Vali'nin beş kuleli kalesi en az on beş dakikalık bir yürüme mesafesindeydi.

"Zamanım var" dedi Danika ve Bryce'ın elini tutarak kala-

balığın arasından, Kapı'nın gerçek turist bölgesine doğru çekti.

Kuvarsın, yerden yaklaşık bir metre yukarısındaki çıkıntıda arama tuşları vardı: her biri şehrin farklı bir bölümü için, her bölgenin işaretleri altına kazınmış, yedi farklı mücevherle gömülü, som altın bir blok.

Beş Gül için zümrüt ve bir gül. MİB için opal ve bir çift kanat. Eski Meydan için yakut ve bir kalp. Küçük Ay için safir ve bir meşe ağacı. Asphodel Çayırları için ametist ve bir insan eli. Et Pazarı için kaplan gözü ve bir yılan. Ve Kemik Mahallesi için oniks –o kadar siyahtı ki ışığı yutmuştu– ve bir dizi kafatası ile çapraz kemik.

Taş ve oyulmuş amblemlerin arkının altında, küçük, yuvarlak bir disk hafifçe yükseldi, metali sayısız el, pati, yüzgeç ve diğer uzuvlar tarafından aşınmıştı.

Yanındaki bir tabelada şöyle yazıyordu: *Riskin size ait olduğunu bilerek dokunun. Gün batımı ile gün doğumu arasında kullanmayın. İhlal edenlere para cezası verilecektir.*

Diske erişimi bekleyen sıradaki insanlar, risklerle ilgili bir sorun yaşamıyor gibi görünüyordu.

Bir çift kıkırdayan genç erkek şekil değiştiren –kokuları bir tür kedi olduklarını söylüyordu– birbirlerini öne doğru itip, dirsek atarak ve alay ederek diğerine diske dokunmak konusunda meydan okuyordu.

"Acınası" dedi Danika, çizgiyi, ipleri ve sıkılmış görünen bir şehir muhafızını –genç bir Fey kadınıydı– geçerek en öne doğru yürüdü. Deri ceketinin içinden bir rozet çıkardı ve onu muhafıza gösterdi, o da ipi kimin kestiğini fark edince kaskatı kesildi. Geri adım atmadan önce hilal şeklindeki ay yayının altın amblemine bakmadı bile.

Sinir bozucu bir şekilde düz bir ifadeyle, "Resmi Destek Bölümü işi" dedi Danika. "Sadece bir dakika sürecek."

Bryce gülüşünü bastırdı, sıradakilerin sırtlarına sabitlenen bakışlarının farkındaydı.

Danika genç oğlanlara doğru ağır ağır konuştu. "Eğer yapmayacaksanız, o zaman kaybolun."

Oğlanlar hızla dönüp ölüm kadar beyaz oldular.

Danika neredeyse tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Hoş bir manzara değildi.

"Hassiktir" diye fısıldadı bir tanesi.

Bryce da gülümsemesini sakladı. O huşu... Hiç eskimiyordu. Çünkü Danika'nın bunu hak ettiğini biliyordu. Danika, ipek gibi saçlarını ve boynundaki dövmeyi gördüklerinde yabancıların yüzlerinde oluşan hayranlığı Tanrı'nın her günü hak ediyordu. Ve bu şehirdeki serserilerin onunla ve Şeytan Sürüsü'yle uğraşmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayan korkuyu da.

Philip Briggs hariç tabii. Bryce, deniz tanrıçası bilgeliğini Briggs'e fısıldasın ve eğer gerçekten özgür kalırsa Danika'dan uzak dursun diye Ogenas'ın mavi derinliklerine bir dua gönderdi.

Çocuklar kenara çekildi ve Bryce'ı fark etmeleri sadece birkaç milisaniye sürdü. Yüzlerindeki korku, bariz bir ilgiye dönüşmüştü.

Bryce homurdandı. *Rüyanızda görürsünüz.*

Biri dikkatini Bryce'dan Danika'ya çevirerek kekeledi. "Tatarih öğretmenim Kapılar'ın başlangıçta iletişim cihazları olduğunu söylemişti."

Danika onlara bakmadan, etkilenmemiş ve ilgisiz bir şekilde, "Bahse girerim bu cafcaflı bilgilerle tüm kadınları elde ediyorsundur" dedi.

Mesaj alındı ve çizgiye geri döndüler. Bryce sırıtarak arkadaşının yanına geldi, tuş takımına baktı.

Genç, haklıydı gerçi. Bu şehrin, her biri Lunathion'dan geçen bir ley hattı boyunca uzanan yedi Kapısı, yüzyıllar önce bölgelerdeki muhafızların birbirleriyle konuşmasının hızlı bir yolu olarak tasarlanmıştı. Birisi sadece tuşların ortasındaki altın diske elini koyup konuştuğunda, sesin geldiği bölgenin mücevheri parlar ve kullanıcının sesi diğer kapılara ulaşırdı.

Tabii ki, bunu yapmak için bir damla büyü gerekirdi, bu yüzden tuşa dokunan kişinin damarlarından bir vampir gibi emilirdi ve o gıdıklayıcı, *kuvvetli* gücü dek yok olurdu.

Bryce gözlerini başının üstündeki bronz levhaya yöneltti. Kuvars Kapılar birer anıttı ama hangi çatışma ya da savaş için yapıldıklarını bilmiyordu. Lakin her birinde aynı levha vardı: *Güç her zaman hayatlarını şehre verenlere ait olacak.*

Asteri'nin yönetimine muhalif olarak yorumlanabilecek bir açıklama olduğu düşünüldüğünde Bryce, Kapılar'ın ayakta kalmasına izin vermelerine her zaman şaşırmıştı. Fakat telefonların gelişiyle demode olduktan sonra, Kapılar, çocuklar ve turistlerin onları kullanmaya başlamasıyla, birbirlerine edepsiz kelimeler fısıldayabilmek veya böyle eski bir iletişim yönteminin acayipliğine hayret edebilmek için arkadaşlarını şehirdeki diğer Kapılara göndermeleriyle ikinci bir hayat bulmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hafta sonları geldiğinde, sarhoş pislikler –Bryce ve Danika'nın sıkı bir şekilde ait olduğu bir kategoriydi bu– Kapılar'dan bağırarak şehrin saatlerce sürecek bir operasyon başlattığını söyledikleri için tam bir baş belası haline geldi.

Ve sonra, Kapı'nın dilekleri gerçekleştirebileceğini iddia eden ve gücünüzden bir damla vermenizin beş tanrıya adak sunmak olduğunu söyleyen aptal batıl inanç yayıldı.

Saçmalıktı, Bryce biliyordu ama eğer Danika'nın Briggs'in serbest bırakılmasından bu kadar korkmamasını sağlayacaksa, buna değerdi.

Bryce, Danika diske baktığında, "Ne dileyeceksin?" diye sordu. Diskin üzerindeki mücevherler şu an koyu bir renkteydi.

BeGü'nün* zümrüdü parladı ve genç bir kadının bağırışları duyuldu. "*Memeler!*"

Etrafındaki insanlar gülüştü, suyun taşa damlaması gibi bir sesti ve Bryce kıkırdadı.

Ama Danika'nın yüzü ciddileşti. "Dileyecek çok şeyim vardı" dedi. Bryce soramadan Danika omuz silkti. "Ama sanırım Ithan'ın bu geceki sunball maçını kazanmasını dileyeceğim."

Bunu söyledikten sonra, avucunu diskin üzerine koydu. Bryce, arkadaşının titremesini izledi ve geri adım atarak sessizce güldü. Karamel gözleri parlıyordu. "Sıra sende."

* Beş Gül'ün kısaltmasıdır. (ç.n.)

Bryce, bir Alfa kurt tarafından olsa bile altta kalmamak için, "Elimde almaya değer bir büyü olmadığını biliyorsun ama tamam" dedi. Bryce ilk yılında yurt odasına girdiği andan itibaren her şeyi birlikte yapmışlardı. Her zaman olacağı gibi, sadece ikisi.

Hatta Dalış'ı birlikte yapmayı planlamışlardı, Şeytan Sürüsü üyeleri onları bağlayacaktı ve sonrasında aynı anda ölümsüzlüğü bekleyeceklerdi.

Teknik olarak, gerçek ölümsüzlük değildi; Vanir, doğal nedenlerden veya diğer yöntemlerden biri ile yaşlanıp ve ölürdü, ancak yaşlanma süreci Dalış'tan sonra o kadar yavaşlardı ki, türüne bağlı olarak, bir kırışıklık göstermek yüzyıllar sürebilirdi. Feyler bin yıl yaşayabilir oldu, şekil değiştirenler ve cadılar genellikle beş yüz yıl, melekler ise arada bir yerde. Tamamen insan olanlar, büyü taşımadıkları için Dalış'ı yapamadılar. Ve insanların sıradan yaşam süreleri ve yavaş iyileşmeleriyle karşılaştırıldığında, Vanir esasen *ölümsüzdü*; bazı türler, seksenlerine kadar olgunluğa bile girmeyen çocuklar doğurdu. Ve çoğunu öldürmek çok ama çok zordu.

Ancak Bryce, bu spektrumda nereye düşeceğini, yarı-Fey mirasının ona yüz yıl mı yoksa bin yıl mı kazandıracağını nadiren düşünmüştü. Danika her anında orada olduğu sürece fark etmezdi. Dalış'tan itibaren tabii. Birlikte, olgunlaşmış güçlerine ölümcül bir dalış yaparlar, ruhlarının altında yatan şeyle karşılaşırlar ve oksijen eksikliği beyinlerini ölü hale getirmeden önce hayata geri dönerlerdi. Ya da sadece ölürlerdi.

Bryce'a havalı parti numaraları yapmak için zar zor yeten bir güç miras kalırken, Danika'nın, Sabine'in muhtemelen Fey kraliyet ailesine eşit, belki de Güz Kralı'nın kendisinden bile çok daha yüksek bir rütbeye çıkmasını sağlayacak bir güç denizine sahip olması bekleniyordu.

Bir şekil değiştirenin böyle bir güce sahip olması duyulmamıştı, ancak tüm standart çocukluk testleri bunu doğrulamıştı: Danika Dalış yaptığında, kurtlar arasında önemli bir güç haline gelecekti, hatta denizin ötesindeki eski günlerden beri görülmemiş olanların arasında bile.

Danika sadece Hilal Şehir kurtlarının Lideri olmazdı.

Hayır, o, *tüm* kurtların alfası olma potansiyeline sahipti. Kahrolası gezegendeki tüm kurtların.

Danika bunu hiç umursamıyor gibiydi. Geleceğini buna dayanarak planlamamıştı.

Dalış'ı yapmak için ideal yaş yirmi yediydi, hayatlarını yüzyıllar ve binyıllarla işaretleyen çeşitli ölümsüzleri acımasızca yargıladıktan sonra buna birlikte karar verdiler. Kalıcı çizgilerden, kırışıklıklardan veya gri saçlardan hemen önce. Soran herkese de sadece şunu dediler: *Eğer sarkmış memelerimiz olacaksa ölümsüz belalı sürtükler olmanın ne anlamı var?*

Bunu ilk açıkladıklarında Fury, *Kendini beğenmiş pislikler,* diye tıslamıştı.

Dalış'ı yirmi bir yaşında yapan Fury, yaşı kendisi seçmemişti. Bu sadece olmuştu ya da ona zorlanmıştı; kesin olarak bilmiyorlardı. Fury'nin HŞÜ'ye katılımı sadece görev için bir paravandı; zamanının çoğunu Pangera'da iğrenç miktarlarda para için *gerçekten* berbat şeyler yaparak geçiriyordu. Detay vermemeyi bir ilke edindi.

Danika'nın iddiasına göre *suikastçıydı.* Tatlı Juniper, yani küçük arkadaşlık karelerinin dördüncü köşesinde yer alan faun bile, Fury'nin paralı asker olma ihtimalinin yüksek olduğunu kabul etmişti. Fury'nin Asteri ve kuklaları İmparatorluk Senatosu tarafından, arada sırada işe alınıp alınmadığı da tartışmaya açıktı. Ama hiçbiri gerçekten umursamıyordu, çünkü ihtiyaç duyduklarında Fury her zaman arkalarını kollamıştı. Ve hatta ihtiyaç duymadıklarında bile.

Bryce'ın eli altın diskin üzerinde asılı duruyordu. Danika'nın bakışları ise üzerinde sakin bir yük gibiydi.

"Hadi, B, pısırık olma."

Bryce içini çekti ve elini tuşun üzerine koydu. "Keşke Danika manikür yaptırsa. Tırnakları bok gibi görünüyor."

Yıldırım içine hücum etti, göbek deliğinin etrafında hafif bir çekim hissettirdi ve sonra Danika onu itip kakarak gülmeye başladı. "Seni *sik* kafalı."

Bryce, Danika'nın omzuna bir kol attı. "Bunu hak ettin."

Danika, dikkatleri üzerine çeken güvenlik görevlisine teşekkür etti ve turistlerin hâlâ fotoğraf çekmesine aldırmadı. Meydanın kuzey ucuna varana kadar konuşmadılar. Sonrasında Danika melek dolu gökyüzüne ve MİB kulelerine doğru yol alıp, MİB'nin merkezindeki, ilerledikçe büyüyen Comitium kompleksine gidecekti. Bryce ise üç blok yukarıdaki Luna'nın Tapınağı'na doğru yönelecekti.

Danika çenesini Bryce'ın arkasındaki sokaklara doğru salladı. "Evde görüşürüz, tamam mı?"

"Dikkatli ol." Bryce huzursuzluğunu gidermeye çalışarak bir nefes verdi.

"Kendime nasıl sahip çıkacağımı biliyorum, B" dedi Danika ama birinin onun yaşayıp yaşamadığını önemsemesi gerçeğinden dolayı gözleri sevgiyle parlamıştı. Bu minnettarlık Bryce'ın göğsünü ezdi.

Sabine, pisliğin tekiydi. Danika'nın babasının kim olabileceğini hiç fısıldamamış veya ima etmemişti; bu yüzden Danika, onu annesinin zulmünden kurtarmak için çok yaşlı ve içine kapanık olan büyükbabasından başka kimseyle büyümemişti.

Bryce kafasını MİB'ye doğru eğdi. "İyi şanslar. Çok fazla insanı kızdırma."

Danika, gözlerine ulaşamayan bir sırıtmayla, "Kızdıracağımı biliyorsun" dedi.

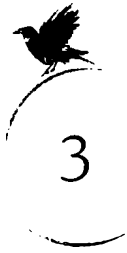

3

Bryce işten eve döndüğünde Şeytan Sürüsü çoktan evindeydi.

Daha ikinci kattaki merdiven boşluğunda bile gürültülü kahkahaları ve köpeklere özgü eğlenceli viyaklamaları duyuluyordu. Asansörsüz apartmanın geri kalanını çıkarken her iki ses de devam etti, bu sırada Bryce kanepede sakin bir akşam geçirme planlarının mahvolduğu hakkında kendi kendine homurdandı.

Annesini gururlandıracak bir dizi lanet okuyan Bryce, apartmanın mavi boyalı demir kapısının kilidini açtı ve kurtlara özgü patronluk taslamaya, kibre ve hayatının tüm meselelerine olan genel merak saldırısına kendini hazırladı. Ve bunlar sadece Danika'nın özellikleriydi.

Danika'nın sürüsü ise bunların her birini adeta bir sanat formu haline getirmişti. Genelde Bryce'ın kendilerinden biri olduğunu iddia ettikleri için böyleydi. Boynunda mühür dövmesi taşımasa bile.

Bazen Danika'nın müstakbel eşi için üzülüyordu, artık her kim olacaksa. Zavallı piç kurusu kendini ona bağladığında ona neyin çarptığını anlamazdı bile. Tabii bir kurt değilse. Gerçi bir kurtla sevgili olmaya Danika da Bryce kadar meraklıydı.

Bir başka deyişle, azıcık bile istemiyordu.

Kapıyı omzuyla iyice ittiren Bryce, –eğri kenarları, şu anda birkaç çökmüş kanepe ve koltuğa yayılmış yaramaz çocuğun iti-

şip kakışması yüzünden sıkışmıştı çünkü– iç geçirdi ve altı çift gözün üzerine sabitlendiğini gördü. Ve altı sırıtışın.

"Oyun nasıldı?" diye sordu ortaya, Danika'nın üniversitedeki çömlek kursu sırasında yarım yamalak yaptığı seramik kâseye anahtarlarını attı. Danika'dan Briggs toplantısıyla ilgili genel bir *evde anlatırım* cümlesinden öte bir şey duymamıştı.

Danika sunball maçına gidebildiyse, o kadar da kötü olmasa gerekti. Bryce'a sahanın önünde tüm sürüyle çekildikleri bir fotoğraf bile göndermişti, arka planda da kasklı bir figür olarak gözüken küçük bir Ithan vardı.

Daha sonra yıldız oyuncunun kendisinden de bir mesaj gelmişti: *Bir dahaki sefere onların yanında olsan iyi edersin Quinlan.*

Şöyle cevap yazmıştı: *Yavru köpekcik beni mi özledi?*

Biliyorsun, demişti Ithan.

Connor kanepenin en *sevdiği* noktasında uzandığı yerden, "Biz kazandık" dedi, gri HŞÜ sunball tişörtü kasları ve altın rengi tenini ortaya çıkaracak kadar buruşmuştu.

Bronson, "Ithan galibiyet golünü attı" dedi, üzerinde hâlâ arkasında *Holstrom* yazan olan mavi ve gümüş renkli forma vardı.

Connor'ın küçük kardeşi Ithan, Şeytan Sürüsü'nün gayri resmi bir üyesiydi. Ithan aynı zamanda Bryce'ın Danika'dan sonra en sevdiği ikinci kişiydi. Mesaj grupları, şakayla karışık iğneleyici söyler, birbirlerine takılmalar, fotoğraf göndermeler ve Connor'ın patronluk taslaması hakkında söylenmelerden oluşan sonsuz bir akış halindeydi.

On santimlik inci beyazı topuklularını bir kenara fırlatırken, "Yine mi?" diye sordu Bryce. "Ithan zaferin bir kısmını diğer çocuklarla da paylaşamaz mı?" Normalde Ithan, kardeşinin yanındaki kanepede oturuyor olurdu ve Bryce'ı TV şovunu izlerlerken aralarına girmeye zorlardı ama oyun gecelerinde genellikle takım arkadaşlarıyla parti yapmayı tercih ederdi.

Bryce bakışlarını çoğu insanın akıllıca olarak kabul ettiğinden daha uzun süre üzerlerine dikerken, Connor'ın ağzının bir köşesinde yarım bir gülümseme belirdi. Beş sürü arkadaşı,

–ikisi hâlâ kurt formunda, gür kuyruklarını sallıyordu–, akıllıca davranarak ağızlarını kapalı tuttular.

Danika etrafta olmasaydı, Connor'ın Şeytan Sürüsü'nün Alfası olacağı biliniyordu. Ama Connor gücenmedi. Hırsları o yönde değildi. Sabine'inkinin aksine.

Bryce, çantasına yer açmak için yedek dans çantasını palto askısına doğru itti ve kurtlara "Bu gece ne izliyorsunuz?" diye sordu. Her ne olursa olsun o, odasında bir aşk romanıyla kıvrılmaya çoktan karar vermişti. Kapı kapalıyken.

Kanepede ünlülerin dedikodu dergilerine göz atan Nathalie, "Bir aslan sürüsünün şeytani bir Fey şirketini ele geçirmesinin yargısal süreciyle ilgili yeni bir film var" derken başını kaldırmadı.

Bryce, "Kulağa ödüllü bir film gibi geliyor" dedi. Bronson, katılmadığına dair homurdandı. Devasa erkeğin zevki daha çok sanat filmleri ve belgesellere yönelikti. Sürü Gecesi'nde eğlenceyi seçmesine asla izin verilmemesi şaşırtıcı değildi.

Connor kanepenin yuvarlanmış koluna nasırlı bir parmağını soktu. "Eve geç geldin."

Bryce, "Bir işim var" dedi. "Sen de bir taneye sahip olmak isteyebilirsin mesela. Kanepemde sülük gibi oturmayı bırak."

Bu tam olarak adil değildi. Danika'nın İkincisi olarak Connor, onun infazcısı gibiydi. Bu şehri güvende tutmak için, öldürmüş, işkence etmiş, sakatlamış ve daha ay batmadan geri dönüp bunu tekrar yapmıştı.

Bu konuda hiç şikâyet etmedi. Hiçbiri etmedi.

Danika, Bryce bu vahşete nasıl dayandığını sorduğunda, *Destek Bölümü'ne katılmaktan başka seçenek yoksa, sızlanmanın da anlamı yok*, demişti. Destek Bölümü, daha doğmadan yırtıcı doğumlu şekil değiştirenlerin kaderiydi.

Bryce, Connor'ın boynundaki, kaderi önceden belirlenmiş ömür boyu hizmetin kanıtı olan boynuzlu kurt dövmesine bakmamaya çalıştı. Danika'ya, Şeytan Sürüsü'ne ve Destek Bölümü'ne olan sonsuz sadakatinin göstergesiydi.

Connor Bryce'a sadece yarım yamalak gülümseyerek baktı.

Bu, dişlerini sinirle birbirine bastırmasına neden oldu. "Danika mutfakta. Biz daha bir ısırık bile alamadan pizzanın yarısını yemekle meşgul."

Gelen cevap, boğuk bir sesle, "*Yemiyorum!*" oldu.

Connor'ın gülümsemesi büyüdü.

Bryce'ın nefes alışı, o gülümseme ve gözlerindeki muzip ışıkla düzensizleşti.

Sürünün geri kalanı gece haberlerini izliyormuş gibi davranarak televizyon ekranına odaklandı.

Bryce yutkunarak ona, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu. Çeviri: *Briggs'in buluşması felaket gibi miydi?*

Connor ne demek istediğini biliyordu. Her zaman bilirdi. Kafasını mutfağa doğru salladı. "Göreceksin."

Çeviri: *Pek iyi değildi.*

Bryce irkildi ve gözlerini ondan ayırmayı başardı, böylece mutfağa girebildi. Connor'ın her adımında ona baktığını hissetti.

Belki de bu yüzden kalçalarını sallamış olabilirdi. Sadece azıcık.

Danika gerçekten de Bryce'ın ağzını kapalı tutması için gözlerini dört açarak, boğazına bir dilim pizza sokuyordu. Bryce dile getirilmeyen isteği anladı ve sadece başını salladı.

Danika'nın eğildiği beyaz plastik tezgâha yarısı boşalmış şişeden bira damladı, yakasında ter olan, ödünç aldığı ipek gömleği nemliydi. Yumuşak renk tonlarındaki birkaç tutamın olduğu örgüsü ince omzunun üzerine düşmüştü. Genellikle renkli ve sağlıkla kızarmış soluk teni bile kül gibi görünüyordu.

Kabul ediyordu, berbat mutfak aydınlatması –yetersiz iki spot lamba– kimse için pek uygun değildi, ama... Bira mı? Yiyecek? Üstelik sürü mesafesini koruyordu. Ve arkadaşının gözlerindeki o içi boş yorgunluk... Evet, o toplantıda bir şeyler olmuştu.

Bryce buzdolabını açtı ve kendine bir bira aldı. Sürünün farklı tercihleri vardı ve ne zaman isterlerse gelmeye meyilliydiler. Bu yüzden dolap şişe ve teneke kutularıyla doluydu ve onun el attığı şey bir sürahi bal likörü müydü? Bronson'ın olmalıydı.

Bryce, Nathalie'nin en sevdiği biralardan birini kaptı –bulanık, şerbetçi otu yoğun bir sütlü biraydı– ve kapağını bükerek çıkardı. "Briggs?"

"Resmen serbest bırakıldı. Micah, Güz Kralı ve Kâhin her yasa ve tüzüğü incelediler ama yine de bu yasal boşluktan kurtulmanın bir yolunu bulamadılar. Ruhn, Declan'a bazı süslü teknik araştırmalar yaptırdı ve o da hiçbir şey bulamadı. Sabine, Orak Ay Sürüsü'ne, 33'den birkaç kişiyle birlikte Briggs'i izlemesini emretti." Sürülerin haftada bir kez zorunlu izinli geceleri oluyordu ve bu gece de Şeytan Sürüsü'nün izin gecesiydi. Pazarlık yapılamazdı. Aksi takdirde Bryce, Danika'nın dışarıda, Briggs'in her hareketini izliyor olacağını biliyordu.

Bryce, "Yani hepiniz hemfikirsiniz" dedi. "En azından bu iyi."

"Evet, Briggs bir şeyi ya da birini havaya uçurana kadar." Danika iğrenerek başını salladı. "Saçmalık bu."

Bryce arkadaşını dikkatlice inceledi. Ağzının etrafındaki gerginliği, terli boynunu... "Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok."

Kelimeler inandırıcı olamayacak kadar hızlı çıkmıştı. "Bir şey içini kemiriyor. Briggs'le olanlar büyük şeyler ama sen hep toparlanırsın." Bryce gözlerini kıstı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Danika'nın gözleri parladı. "Hiçbir şey." Birasını yudumladı.

Sadece bir şey daha olabilirdi. "Sabine'in bu öğleden sonra formunda olduğunu varsayıyorum."

Danika pizzasından bir parça aldı.

Bryce iki ağız dolusu bira içti ve Danika'nın tezgâhın üstündeki camgöbeği dolaplar ve kenarlarındaki boyanın dökülmesiyle boş boş ilgilenmesini izledi.

Arkadaşı yavaşça çiğnemeye devam etti, sonra ağzındaki bir lokma hamur ve peynirle birlikte konuştu. "Sabine toplantıdan sonra beni köşeye sıkıştırdı. Micah'ın ofisinin önündeki koridorda. Böylece herkes, bana iki HŞÜ araştırma öğrencisinin geçen hafta elektrik kesintisi sırasında Luna'nın Tapınağı'nın yakınlarında öldürüldüğünü söylerken onu duyacaktı. Benim vardiyam olduğunu. Benim bölümüm. Benim hatam."

Bryce irkildi. "Bunu duymaları *bir hafta* mı sürdü?"

"Görünüşe göre öyle."

"Onları kim öldürdü?"

Hilal Şehir Üniversitesi öğrencileri *her zaman* Eski Meydan'da olup, daima sorun çıkarırlardı. Mezun olmuş Bryce ve Danika bile, sık sık HŞÜ öğrencilerini şehrin kendi köşelerinde tutacak yüksek elektrikli çitlerin olmadığı gerçeğinden yakınırdı. Her cuma akşamından pazar sabahına kadar Eski Meydan'ın her yerine kusmalarını ve işemelerini engellemek için gerekliydiler.

Danika tekrar içti. "Kimin yaptığına dair bir ipucu yok." Bir ürpertiyle karamel gözleri kararmaya başladı. "Kokuları onların insan olduğunu işaret etse bile, kim olduklarını tanımlamak yirmi dakika sürdü. Parçalara ayrılmışlardı ve kısmen yenmişlerdi."

Bryce hayal etmemeye çalıştı. "Neden?"

Danika'nın boğazı düğümlendi. "Hiçbir fikrim yok. Ama Sabine herkesin önünde, benim gözetimimde böyle bir katliamın gerçekleşmesi hakkında ne düşündüğünü söyledi."

Bryce, "Lideriniz bu konuda ne dedi?" diye sordu.

"Hiçbir şey" dedi Danika. "Yaşlı adam toplantı sırasında uyuyakaldı ve Sabine beni köşeye sıkıştırmadan önce onu uyandırma zahmetine girmedi." Herkes zamanın yaklaştığını, neredeyse dört yüz yaşında olan, kurtların şu anki Lider'inin son uykusu için Istros'dan Kemik Mahallesi'ne Yelken Açmasına sadece bir ya da iki yıl kaldığını söylüyordu. Son ayin sırasında siyah kayığın onu devirmesine imkân yoktu –ruhunun değersiz sayılıp nehre verilmesine imkân yoktu. Yeraltı Kralı'nın diyarında hoş karşılanacak, sisli kıyılarına giriş izni verilecek ve Sabine'in saltanatı başlayacaktı.

Tanrılar hepsini korusun.

Bryce, en yakın iki pizza kutusunun karton kapaklarını açarak, "Bu senin suçun değil" dedi. Sosis, sucuk ve köfte bir aradaydı. Diğerinde ise pişmiş et ve kokan bir peynir vardı. Şüphesiz Bronson'ın seçimiydi.

"Biliyorum" diye mırıldandı Danika, birasını son damlasına kadar içti, şişeyi lavaboya tıkıştırdı ve bir tane daha almak için buzdolabını karıştırdı. Zayıf vücudundaki her kas gergin görünüyordu. Buzdolabını kapattı ve ona yaslandı. Danika nefes alırken Bryce'ın gözlerine bakmadı. "O gece üç blok uzaktaydım. *Üç*. Parçalandıklarını ne duydum ne gördüm ne de kokusunu aldım."

Bryce diğer odadaki sessizliği fark etti. Keskin sessizlik hem insan hem de kurt formunda, kulak misafiri olma *anlamına* geliyordu.

Bu konuşmayı daha sonra bitirebilirlerdi.

Bryce, pizza kutularının geri kalanını açtı, mutfak manzarasını inceledi. "Her şeyi yiyip bitirmeden önce içeridekilerin acılarına son verip bir ısırık almalarına izin vermen gerekmez mi?"

Bir keresinde Danika'nın bir oturuşta üç büyük turta yediğine tanıklık etme zevkine erişmişti. Bu ruh haliyle Danika, rekorunu kırıp dörde çıkabilirdi.

"Lütfen yememize izin verin" diye yalvardı Bronson'ın diğer odadan gelen derin, gürleyen sesi.

Danika birasını yudumladı. "Gelin alın, sizi kırmalar."

Kurtlar içeri daldı.

Coşkuyla içeri daldıklarında Bryce neredeyse mutfağın arka duvarına yapışmıştı, aylık takvim arkasında buruş buruş oldu.

Lanet olsun. O takvimi çok severdi. *Hilal Şehir'in En Seksi Bekârları: İsteğe Bağlı Çıplak Baskı*. Bu ayki sayıda, gördüğü en muhteşem daemonaki vardı. *Her şeyinin* görülmesini engelleyen tek şey, tabureye yaslanmış olan bacağıydı. Bronzlaşmış tenindeki ve kaslarındaki yeni kırışıklıkları, kıvrılan boynuzları düzeltti ve sonra kurtlara kaşlarını çatmaya başladı.

Bir adım ötede Danika, sürüsünün arasında, nehirdeki bir taş gibi duruyordu. Bryce'a sırıttı. "Boru avından bir gelişme var mı?"

"Hayır."

"Jesiba etkilenmiş olmalı."

Bryce yüzünü buruşturdu. "Aşırı mutlu." Büyücü, Bryce'ı eşeğe dönüştürmekle tehdit etmeden önce Jesiba'yı bu öğleden sonra iki dakikalığına görmüş ve sonra şoförlü bir sedanla tanrı bilir nereye kaybolmuştu. Belki Yeraltı Kralı'nın ve yönettiği karanlık hanenin ayak işlerini yapıyordu.

Danika sırıttı. "Bu gece adı-her-neyse ile randevun yok muydu?"

Soru, Bryce'ın kulağında çan sesi gibi çınladı. "Kahretsin. *Hay sıçayım*. Evet." O, mutfak saatine doğru yüzünü buruşturdu. "Bir saat içinde."

Bütün bir pizza kutusunu kendisi için alan Connor, kaskatı kesildi. Bryce'ın zengin sevgilisi hakkındaki düşüncelerini iki ay önceki ilk randevusundan beri açıkça ifade ediyordu. Tıpkı Bryce'ın, Connor'ın onun aşk hayatı hakkındaki düşüncelerinin umrunda bile olmadığını açıkça belirttiği gibi.

Bryce, kaslı sırtını kavradığında Connor geniş omuzlarını sallayıp sinirli sinirli yürüdü. Danika kaşlarını çattı. Hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Bryce kaşlarını çatarak, "Giyinmem gerek" dedi. "Ve onun adı Reid, bunu sen de biliyorsun."

Yine o kurtlara özgü gülümseme. Danika, "Reid, aptal bir isim" dedi.

"Birincisi, *ben* ateşli bir isim olduğunu düşünüyorum. İkincisi, *Reid* ateşli biri." Tanrılar yardımcısı olsun, Reid Redner cehennem kadar seksiydi. Gerçi seks... İdare ederdi. Normaldi. Orgazm oluyordu ama bunun için gerçekten uğraşması gerekiyordu. Ve bazen orgazm için *uğraşmaktan* hoşlandığı şekilde de olmuyordu bu uğraş. Daha çok *Yavaşla, Buraya sok, Pozisyonlarımızı değiştirebilir miyiz?* şeklindeydi. Ama onunla sadece iki kez yatmıştı. Ve kendine bir partnerle doğru ritmi bulmanın zaman alabileceğini söyledi. Öyle olsa bile...

Danika, "Eğer siki, içinden tamamen çıkmadan önce mesajlarını kontrol etmek için telefonunu alırsa, lütfen kendine saygın olsun ve taşaklarını odanın öbür ucuna tekmeleyip yanıma gel" dedi.

"Lanet olsun, Danika!" Bryce tısladı. "Biraz daha yüksek sesle söyle istersen."

Kurtlar sessizleşti. Yiyip içmeleri bile durmuştu. Sonra bir desibel daha yüksek sesle konuşmaya başladı.

Bryce, "En azından iyi bir işi var" dedi Danika'ya. Danika ince kollarını kavuşturarak muazzam, vahşi gücünü gizledi ve ona bir bakış attı. *Evet, Reid'in babacığının ona verdiği iş*, diyen bir bakıştı. Bryce sözlerine devam etti. "En azından üç günlük seks maratonu talep edip, sonra da beni eşi ilan edecek ve evine kilitleyip bir daha asla dışarı çıkarmayacak psikopat bir alfa delisi değil." İşte bu yüzden bir insan olan Reid, sekste idare-eder olan Reid, mükemmeldi.

Danika, "Üç günlük bir seks maratonuna ihtiyacın olabilir" diye espri yaptı.

"Bunun suçlusu sensin, biliyorsun."

Danika el salladı. "Evet, evet. İlk ve son hatam: ikinizi ayarlamaktı."

Danika, Reid'i babasının işletmesi –Merkez İş Bölgesi'nde sahibi insan olan büyü teknolojisi şirketiydi– için yaptığı yarı zamanlı güvenlik çalışmaları sayesinde tesadüfen tanımıştı. Danika, çalışmanın açıklama zahmetine girmeyecek kadar sıkıcı olduğunu iddia etmişti, ancak hayır diyemeyecek kadar iyi para ödüyorlardı. Ve dahası, bu *onun seçtiği* bir işti. İtildiği hayatın ona sunduğu bir iş değil. Yani devriyeleri ve Destek Bölümü'nde olan yükümlülükleri arasında, Danika sık sık MİB'deki yüksek gökdelende, normal bir hayat yaşama şansı yakalamış gibi davranıyordu. Herhangi bir Destek üyesinin, özellikle de bir Alfanın, ikincil bir işe sahip olması duyulmamıştı, ancak Danika bunu başarmıştı.

Bugünlerde herkesin Redner Endüstrileri'nden pay almak istemesi can yakmazdı. Micah Domitus bile son teknoloji deneylerinde büyük bir yatırımcıydı. Vali, teknolojiden üzüm bağları ve okullara kadar her şeye yatırım yaptığından, olağan dışı bir durum değildi bu, ancak Micah, Sabine'in ebedi kara listesinde olduğundan, desteklediği bir insan şirketi için çalışarak anne-

sini kızdırmak muhtemelen Danika için özgür irade ve cömert ücret duygusundan daha da iyiydi.

Danika ve Reid aylar önce bir öğleden sonra aynı sunumdaydılar –tam da Bryce bekârken ve sürekli bundan şikâyet ederken. Danika akıl sağlığını korumak için Bryce'ın numarasını Reid'e vermişti.

Bryce elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Üstümü değiştirmeliyim. Bana da bir dilim ayır."

"Akşam yemeğine çıkmıyor musunuz?"

Bryce kıvrandı. "Evet. Şu cafcaflı yerlerden birine. Somon muslu kraker verip ve ona yemek dedikleri türden."

Danika ürperdi. "O zaman kesinlikle olabildiğince ye."

"Bir dilim bak" dedi Bryce, Danika'yı işaret ederek. "Benim dilimim olduğunu hatırla." Kalan kutuya baktı ve mutfaktan dışarı çıktı.

Zelda hariç Şeytan Sürüsü artık insan formundaydı, pizza kutuları dizleri üzerinde dengelenmiş veya yıpranmış mavi halı üzerine yayılmıştı. Bronson gerçekten de seramik sürahiden bal likörü içiyordu, kahverengi gözleri gece haberlerine sabitlenmişti. Briggs'in salıverilmesiyle ilgili haberler –insan erkeğin beyaz tulumu içinde hapishane kompleksinden çıkarken çekilmiş bulanık görüntüleriyle birlikte– manşet olmuştu. Kumandayı her kim aldıysa kanalı Kara Nehir deltasında çekilmiş bir belgesele çevirdi.

Nathalie, oturma odasının diğer ucundaki yatak odasının kapısına doğru yürürken Bryce'a nispet yapar gibi gülümsedi. Ah, Bryce, yakın zamanda Reid'in yatak odasındaki performansı hakkında yorum almadan kısa bir süre bile yaşayamayacak gibiydi. Özellikle de Nathalie bunu Bryce'ın her hareketinde yapacağından emin görünüyordu.

Bryce, "Başlama bile" diye uyardı onu. Nathalie, şeytani eğlence ulumasını zar zor zapt ediyormuş gibi dudaklarını kenetledi. Gösterişli siyah saçları, kahkahasını tutma çabasıyla kıpırdıyor gibiydi, oniks gözleri neredeyse parlıyordu.

Connor karşıdan onu izlerken, Bryce onun ağır altın bakışlarını görmezden geldi.

Kurtlar. Kahrolası kurtlar onun işine burnunu sokuyordu.

Yapıları neredeyse aynı olsa da onları insanlarla karıştırmak asla mümkün olmazdı. Çok uzun, çok kaslı, çok sakindiler. Pizzalarını parçalama şekilleri bile! Her hareket kasıtlı ve zarifti, karşılarına çıkan herkese neler yapabileceklerinin sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Bryce, Zach'in geniş, uzun bacaklarının üzerinden geçti ve kardeşinin yanında, yerde yatan Zelda'nın kar beyazı kuyruğuna basmaktan dikkatlice kaçındı. İnsan formunda hem ince hem de koyu renk saçlı olan ikiz beyaz kurtlar, şekil değiştirdiklerinde tamamen korkunç oluyorlardı. *Hayaletler.* Bu lakap gittikleri her yerde fısıldanarak takip ediyordu onları.

Yani, evet. Bryce, Zelda'nın tüylü kuyruğuna basmamak için çok uğraştı.

En azından Thorne, Bryce'a televizyonun yanındaki yarı çürümüş deri koltukta oturduğu yerden sempatik bir gülümseme attı. HŞÜ sunball şapkası geriye dönüktü. Dairede sürünün her şeye ne kadar burnunu sokabileceğini anlayan tek kişi oydu. Danika'nın ruh halini de bu kadar önemsiyordu. Sabine'in acımasızlığını da.

Thorne gibi bir Omega'nın, Danika gibi bir Alfa tarafından fark edilmesi uzak bir ihtimaldi. Thorne bunu bariz bir şekilde ele vermemişti. Ama Bryce bunu görmüştü. Danika ve Thorne birlikte bir odadayken, birbirlerinin yörüngesinde dönen iki yıldız gibi bir çekim vardı aralarında.

Neyse ki Bryce, erkek arkadaşının becerileri hakkında herhangi bir yorum almadan yatak odasına ulaştı ve kapıyı arkasından hepsine siktir olup gitmelerini anlatacak kadar sert bir şekilde kapattı.

Sarkık yeşil şifoniyerine doğru üç adım atmıştı ki dairenin içinde kahkahalar kopmaya başladı. Bir an sonra acımasız, pek de insani olmayan bir hırıltı tarafından susturuldular. Derin, gürleyen ve tamamen ölümcüldü.

Danika'nın hırıltısı değildi. Ölümün vücut bulmuş hali gi-

biydi. Yumuşak, iri ve soğuk birinden geliyordu. Bu, Connor'dı. Isı, öfke ve duygu dolu Connor.

Bryce, Griffin Antikaları'nın işgal ettiği apartman ile ince kumtaşı bina arasındaki on beş blokluk yürüyüşü her yaptığında onu kaplayan toz ve kirden kurtuldu.

Dikkatlice yerleştirilmiş birkaç saç tokası, genellikle ağır şarap kırmızısı saçlarına musallat olan gün sonu gevşekliğini düzene soktu ve kehribar gözlerine biraz hayat vermek için aceleyle yeni açtığı bir rimeli sürdü. Duştan, siyah topuklu ayakkabılarını ayaklarına geçirdiği ana kadar, toplamda yirmi dakika geçmişti.

Bunun, randevuyu ne kadar az önemsediğinin kanıtı olduğunu fark etti. Her sabah saçına ve makyajına *bir saat* harcıyordu. Kendini parlatmak, tıraş etmek ve nemlendirmek için otuz dakikalık duşu saymazsak tabii. Ama yirmi dakika? İnci ve Gül'deki bir akşam yemeği için hem de?

Evet, Danika haklıydı. Bryce, sürtüğün saati izlediğini biliyordu ve muhtemelen kısa hazırlık süresinin Reid'in tam olarak ne kadar süre devam edebileceğini yansıtıp yansıtmadığını soracaktı.

Bryce, etrafındaki sessiz cenneti incelemeden önce rahat yatak odasının kapısının ötesindeki kurtların yönüne baktı. Her duvar Hilal Şehir Balesi'ndeki efsanevi gösterilerin posterleriyle süslenmişti. Bir keresinde, kendini sahnede, Vanir'in arasında hayal etmişti, sahnede oradan oraya havalarda uçuyordu ya da seyircileri acı dolu bir ölüm sahnesi izliyormuş gibi ağlatıyordu. Bir keresinde, sahnede yarı insan bir kadın için bir yer olabileceğini hayal etmişti.

Defalarca *yanlış vücut* tipine sahip olduğunun söylenmesi bile onu dans etmekten alıkoymamıştı. Canlı bir dans gösterisi izlemesi, işten sonra amatör dersler alması ya da Connor, Ithan ve Thorne'un spor takımlarını takip ettiği gibi HŞÜ'nün dansçılarını takip etmesi bu şiddetli isteği durdurmamıştı. Hiçbir şey onu sınıfta, kulüpte ya da lanet olası bir sokakta dans ederken bulduğu o yükselen hissi arzulamaktan alıkoyamazdı.

En azından Juniper caydırılmamıştı. Uzun vadede bu işin içinde olduğuna, bir faunun ihtimallere meydan *okuyacağına* ve Feyler, nemfler ve hava perileri için inşa edilmiş bir sahneyi onurlandıracağına ve hepsini tozunda bırakacağına karar vermişti. Başarmıştı da.

Bryce uzun bir iç çekti. Gitme vakti gelmişti. İnci ve Gül'e yirmi dakikalık yürüyüş mesafesindeydi ve bu topuklularla yirmi beş dakika sürerdi. Perşembe gecesi Eski Meydan'da *kargaşa* ve sıkışıklık varken taksiye binmenin bir anlamı yoktu, taksinin içinde öylece beklemek olurdu bu.

Kulaklarına inci küpeler geçirdi, yarım yamalak da olsa skandal sayılabilecek bir elbiseye biraz klaslık katacaklarını umuyordu. Lakin yirmi üç yaşındaydı ve cömertçe kıvrılmış vücudunun tadını çıkarabilirdi. Tekrar oturma odasına girmeden önce, daracık gri elbisesinin içindeki kıçının eğimine hayran kalmak için duvara dayanan tam uzunluktaki aynanın önünde dönüp, altın tozlu bacaklarına küçük bir gülümseme verdi, hâlâ acıyan yeni dövmesinden bir parça yazı arkasından görünüyordu.

Danika, kurtların izlediği doğa şovuna yaramaz bir kahkaha attı. "Elli gümüş marks bahse girerim ki fedailer kapıdan bu şekilde girmene izin vermezler."

Sürü kıkırdarken Bryce arkadaşını tersledi. "Kemikli kıçın konusunda seni güvensiz hissettirdiysem özür dilerim Danika."

Thorne bir kahkaha attı. "En azından Danika bunu çekici kişiliğiyle telafi ediyor."

Bryce, yakışıklı Omega'ya sırıttı. "Bu neden benim bir randevum olduğunu ve onun neden bir randevuya çıkmadığını açıklıyor... Ne kadar olmuştu? Üç yıl mı?"

Thorne göz kırptı, mavi gözleri Danika'nın kaşlarını çatan yüzüne doğru kayıyordu. "Sebebi bu olmalı."

Danika sandalyesine eğildi ve çıplak ayaklarını sehpaya dayadı. Her ayak tırnağı farklı bir renge boyanmıştı. "Sadece iki yıl oldu" diye mırıldandı. "Götler."

Bryce geçerken Danika'nın ipeksi kafasını okşadı. Danika onun parmaklarını ısırdı, dişleri parlıyordu.

Bryce kıkırdadı ve dar mutfağa girdi. Üst dolapları kurcaladı, cam şıngırtıları arasında şeyi aradı... Ah. Cin.

Bir tek attı hemen. Sonra bir tane daha.

Connor mutfak kapısına yaslandığı yerden, "Zor bir gece mi olacak?" diye sordu, kolları kaslı göğsünün üzerinde çaprazlanmıştı.

Çenesine bir damla cin düştü. Bryce, ağzındaki günah kırmızısı ruju bileğinin arkasıyla silmekten kılpayı kurtuldu ve bunun yerine pizzacıdan arta kalan bir peçeteyle silmeyi tercih etti. Düzgün bir insan gibi.

Danika, Bryce bu ruju ilk sürdüğünde, *Bu renge Oral Seks Kırmızısı denmeli*, demişti. *Çünkü bu ruj varken her erkek bunu düşünecek*. Gerçekten de Connor'ın gözleri dudaklarına dalıp gitmişti. Bryce olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, "Perşembe gecelerinin tadını çıkarmayı sevdiğimi biliyorsun. Neden erkenden başlamayayım ki?" dedi.

Cini üst dolaba geri koyarken ayak parmakları üzerinde dengede durdu, elbisesinin kenarı tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Connor sanki son derece ilginçmiş gibi tavanı inceledi, bakışları sadece tekrar ayakları üzerinde dururken ona takıldı. Diğer odada, birisi televizyonun sesini apartman gürültü sınırının üzerine çıkardı.

Teşekkürler Danika.

Kurt duyma duyusu bile bu yüksek seste olanları gizlice dinleyemezdi.

Connor'ın şehvetli ağzı yukarı doğru seğirdi ama kapıdaki yerinden kımıldamadı.

Bryce, ısınması için tezgâhın üzerine bıraktığı birayla cin yanığını birleştirmenin ne kadar iğrenç olacağını merak ederek yutkundu.

Connor, "Bak. Birbirimizi bir süredir tanıyoruz..." dedi.

"Bu, önceden prova edilmiş bir konuşma mı?"

Kapıdan doğruldu, yanakları renklenmişti. Şeytan Sürüsü'nün İkincisi, tüm yardımcı birimlerin en korkulan ve en ölümcül olanı, *kızarıyordu*. "Hayır."

"Bana provalı bir giriş gibi geldi."

"Sana çıkma teklifi etmeme izin verir misin, yoksa önce ifade etme şeklim konusunda seninle kavga mı etmem gerekiyor?"

Bryce homurdandı ama aslında bağırsakları düğüm düğüm olmuştu sanki. "Kurtlarla çıkmam."

Connor ona ukala bir sırıtış attı. "Bir istisna yap."

"Olmaz." Ama hafifçe gülümsedi.

Connor, sadece ölümsüz bir yırtıcının başarabileceği, neredeyse sarsılmaz bir kibirle, "Beni istiyorsun. Ben de seni istiyorum. Bir süredir böyle ve bu insan erkeklerle oynamak bunu unutman konusunda bir halta yaramadı, değil mi?"

Hayır, yaramadı. Yine de "Connor, seninle çıkmayacağım. Danika yeterince patronluk taslıyor. Başka bir kurda ihtiyacım yok, özellikle de hayatımı yönetmeye çalışan *erkek* bir kurda. İşime karışacak daha fazla Vanir istemiyorum" dedi, gürleyen kalbine rağmen sesi merhametli bir şekilde sakindi.

Adamın altın gözleri karardı. "Ben baban değilim."

Randall'ı kastetmemişti.

Tezgâhı iterek uzaklaştı ve ona doğru yürüdü. Ve de ötedeki daire kapısına doğru. Geç kalacaktı. "Bunun onunla veya seninle bir ilgisi yok. Cevabım hayır."

Connor hareket etmedi ve birkaç santim ötede durdu. Topuklu ayakkabılarıyla bile, hatta ortalama yüksekliğin daha uzun tarafına düşmesine rağmen, ona üstten bakıyordu. Sadece nefes alarak, tüm mekâna egemen oluyordu.

Her alfagötün yapacağı gibi. Tıpkı Fey babasının on dokuz yaşındaki Ember Quinlan'a yaptığı gibi. Onun peşinden koşmuş, baştan çıkarmış, yanında tutmaya çalışmış ve sahipleniciliği o kadar ileri gitmiş ki Ember onun çocuğunu –*Bryce'ı*– taşıdığını fark ettiği anda, kokusunu alıp da onun ilgisini çekemeyecek kadar yaşlandığı bir zamana kadar BeGü'deki villasına kilitlemeden önce kaçmıştı.

Bu, Bryce'ın kendine düşünme izni vermediği bir şeydi. Kan testleri yapıldıktan ve Fey babasına kızıl saçlar ve sivri kulaklardan daha çok benzediğini bilerek tıp cadısının ofisinden çıktıktan sonra bile.

Bir gün annesini gömmek zorunda kalacaktı, Randall'ı da. Eğer bir insansanız, bu tamamen beklenen bir şeydir. Ancak, sadece seslerini ve yüzlerini hatırlatacak fotoğraflar ve videolarla birkaç yüzyıl daha yaşamaya devam edeceği gerçeği midesini bulandırdı.

Üçüncü kadeh cinini içmeliydi.

Connor kapıda hareketsiz kaldı. "Bir randevu beni bölgesel sinir krizine sokmaz. Randevu olması bile gerekmiyor. Sadece... Pizza olur" diye bitirdi, üst üste dizilmiş kutulara bir bakış atmıştı.

"Sen ve ben birçok kez dışarıda buluşuyoruz." Buluşuyorlardı. Danika'nın Sabine veya diğer Destek komutanlarıyla buluşmak için çağrıldığı gecelerde, Connor genellikle yiyecek getirirdi veya dairenin canlı sokağında yer alan birçok restorandan birinde onunla buluşurdu Bryce. "Randevu değilse, ne farkı var?"

"Deneme sürüşü olurdu. Randevu için" dedi Connor dişlerinin arasından. Bryce kaşını kaldırdı. "Seninle çıkmak isteyip istemediğime karar vermek için mi?"

"Sen imkânsızsın." Kapı pervazından itti kendini. "Sonra görüşürüz." Kendi kendine gülümseyerek, onu mutfaktan dışarı kadar takip etti, kurtların *çok dikkatli* bir şekilde izlediği korkunç yüksek sesli televizyona utançla baktı.

Danika bile ciddi sonuçları olmadan Connor'ı ne kadar zorlayabileceğinin bir sınırı olduğunu biliyordu.

Bryce bir an için, İkinci'yi omzundan tutarak tartışmaya başlamayı ve yavru köpecikler doğurmak isteyen hoş, tatlı bir kurt bulmasının daha iyi olacağını ve on kat kafayı yemiş, sokakta kusan bir HŞÜ öğrencisinden daha iyi biri olmayana kadar parti yapmayı seven birini istemeyeceğini ve kendisinin birini sevip *sevemeyeceğinden* bile tam olarak emin olmadığını, gerçekten tek ihtiyacının Danika olduğunu anlatmayı düşündü.

Ama Connor'ı tutmadı. Bryce anahtarlarını kapının yanındaki kâseden aldığında, Connor kanepeye yayılmıştı –yine, *onun* yerine– ve ekrana doğru bakıyordu. "Hoşça kalın" dedi ortaya.

Danika odanın diğer tarafından onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri hâlâ temkinliydi ama hafif eğleniyordu. Göz kırptı. "Coştur, kaltak."

Bryce, "Coştur, seni göt" diye yanıtladı, yıllardır kullandıkları için veda şekilleri dilinden otomatik olarak kayıp gidiyordu.

Ama Bryce kirli koridora çıktığında, kapı kolunu tutarken tereddüt etmesinin sebebi Danika'nın eklediği, "seni seviyorum" oldu.

Danika'nın bu sözleri söylemesi birkaç yılını almıştı ama yine de çok az kullanıyordu. Danika, başlangıçta Bryce'ın bu sözleri ona söylemesinden nefret ediyordu –Bryce her ihtimale karşı, *bu* son olur diye, hayatının çoğunu bu sözleri söyleyerek geçirdiğini açıklamış olmasına rağmen. Onun için en önemli olan insanlara veda edememe ihtimaline karşı. Ve Danika'nın kelimeleri söylemesini sağlamak için bombok maceralarından birinin yaşanması gerekiyordu. Dağılmış bir motosiklet ve kelimenin tam anlamıyla kafalarına doğrultulmuş silahlar. Arada sırada yani.

Briggs'in salıverilmesini unutun. Asıl Sabine, Danika'yı fena benzetmiş olmalıydı.

Bryce koridorun sonundaki merdivenlere doğru giderken topukları yıpranmış fayans zeminde takıyordu. Belki de Reid'i iptal etmeliydi. Köşedeki marketten birkaç kutu dondurma alıp Danika'yla yatarken en sevdikleri saçma komedileri izlerlerdi.

Belki Fury'yi arar ve Sabine'i ziyaret edip edemeyeceğini sorardı.

Ancak bunu Fury'den asla istemezdi. Fury onları profesyonel işlerinden uzak tutmuştu ve çok fazla soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı. Sadece Juniper bundan kurtulabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbirinin arkadaş olması mantıklı değildi: tüm kurtların gelecekteki alfası, yüksek maaşlı müşteriler için denizin ötesinde savaşan bir suikastçı, hayret verici derecede yetenekli ve Hilal Şehir Bale sahnesini onurlandıran *tek* faun olan bir dansçı ve... o.

Bryce Quinlan. Bir büyücünün asistanı. *Yanlış vücut tipinde* bir dansçı. Onunla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmayan

şımarık, kırılgan insan erkeklerinin kronik flörtü. Onu bırak, eğer flört potasına yeterince yaklaşabildilerse, Danika'yla ne yapacaklardı asıl.

Bryce, dökülmüş gri-mavi boyayı titreşen bir kabartma haline getiren ilk ışık kürelerinden birine kaşlarını çatarak merdivenlerden aşağı indi. Ev sahibi ilk ışıkta olabildiğince ucuza gitmişti, muhtemelen herkes gibi şehre ödemek yerine şebekeden hortumlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu apartmandaki her şey bok gibiydi.

Danika daha iyisini alabilirdi. Bryce kesinlikle alamazdı. Ve Danika onu, nehrin kenarındaki ya da MİB'deki yüksek katlı, parlak dairelerden birinin parasını tek başına ödemesini önermeyecek kadar iyi tanıyordu. Mezuniyetten sonra, Bryce'ın maaş çekiyle karşılayabileceği yerlere bakmışlardı ve bu bok çukuru içlerinde en az sefil olanıydı.

Bazen Bryce, korkunç babasının parasını kabul etmiş olmayı diliyordu; keşke o sürüngenin kendisiyle ilgili sonsuz sessizlik karşılığında dağlarca altın mark sunduğu zaman ahlaki bir görünüm geliştirmeye karar vermeseydi. En azından o zaman şu anda gökyüzündeki bir havuz güvertesinde uzanmış, gelip geçen yağlanmış melekleri süzüyor ve çöp kanalının bir kez daha tıkandığından şikâyet etmek zorunda kaldığında göğsüne dik dik bakan serseri bir kapıcıdan kaçmıyor olurdu.

Merdiven boşluğunun altındaki cam kapı, akşam karanlığı çökmüş sokağa açıldı. Uzun, sıcak bir yaz gününün ardından kalabalıkların arasından eve dönmeye çalışan turistler, eğlence düşkünleri ve mahmur bakışlı bölge sakinleriyle doluydu sokak. Takım elbiseli ve kravatlı bir draki erkek hızla geçti, her şeyin fotoğrafını çekmekle fazlasıyla meşgul olan, öyle ki bir yere varmaya çalışan herkese karşı ilgisiz kalan bir tür şekil değiştiren midilli ailesinin –belki de açık gökyüzü ve yeşil alanlarla dolu kokularına bakılırsa atlardı– etrafında dolaşırken postacı çantası kalçasında sallanıyordu.

Köşede, 33'ün siyah zırhına bürünmüş bir çift sıkkın mala-

kim, kanatlarını güçlü vücutlarına sıkıca yapışmış halde tutuyordu, şüphesiz ki işe gidip gelen yorgun ve sarhoş bir aptalın onlara dokunmasını önlemek içindi. İzin almadan bir meleğin kanatlarına dokunursan, sadece bir elini kaybetmekle şanslı çıkmış olurdun.

Arkasındaki cam kapıyı sıkıca kapatan Bryce, bu antik, canlı şehrin ona sunduğu karmakarışık duyguları içine çekti: kemiklerini pişirmekle tehdit eden kuru yaz sıcağını; düzenli ıslıklar ve eğlence salonlarından sızan müzik tınılarını bölen araba kornalarının seslerini; üç blok ötedeki Istros Nehri'nin rüzgârını, sallanan palmiyelerin ve selvi ağaçlarının hışırtısını; yakındaki turkuaz denizden gelen tuzlu su kokusunu; yine yakınlardaki demir parkın çitlerine sarılmış sürünen yasemin in baştan çıkarıcı, yumuşak kokusunu; kusmuk, sidik ve bayat biranın keskin kokusunu; köşedeki satıcının yemek arabasında yavaşça kavrulan kuzuyu kabartan baharatların dumanını... Hepsi, tek bir uyanış öpücüğünde çarptı ona.

Kaldırım taşlarının üzerinde bileklerini burkmamaya çalışan Bryce, Hilal Şehir'in gece armağanını soludu, derinlemesine içti ve kalabalık sokakta kayboldu.

4

İnci ve Gül, Bryce'ın bu şehirde nefret ettiği her şeydi.

Ama en azından Danika'nın ona elli gümüş mark borcu vardı.

Fedailer, üç basamak yukarıdaki restoranın açık bronz kaplamalı kapılarından geçmesine izin vermişlerdi.

Ama elli gümüş mark bile bu yemeğin parasını ödemeye yetmezdi. Hayır, bu kesinlikle *altına* mal olurdu.

Reid'in bunu karşılayabileceği kesindi. Banka hesabının büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen siyah kartını vermeden önce hesaba bakmazdı bile.

Yaldızlı yemek odasının merkezindeki bir masada, karmaşık bir şekilde boyanmış tavandan sarkan kristal avizelerin altında oturan Bryce, beklerken iki bardak su ve yarım şişe şaraptan geçti.

Yirmi dakika sonra telefonu siyah ipek el çantasında vızıldadı. Reid randevusunu iptal ettiyse eğer, onu öldürürdü. Önümüzdeki ay dans derslerini bırakmak zorunda kalmadan şarabın parasını ödeyebilmesinin imkânı yoktu. Aslında iki ay.

Ama mesajlar Reid'den gelmiyordu ve Bryce telefonunu çantasına atıp çok pahalı şaraptan bir bardak daha doldurmadan önce onları üç kez okudu.

Reid zengindi *ve* geç kalmıştı. Bryce'a borçlanmıştı.

Özellikle de Hilal Şehir'in üst kademeleri elbisesine, sergilenen cildine, Fey kulaklarına ama açıkça insan vücuduna gülerek kendilerini eğlendirdikleri için.

Melez. Nefret dolu terimi neredeyse düşüncelerinden bile duyabiliyordu. Onu en iyi ihtimalle aşağılık bir işçi olarak görmüşlerdi. En kötü ihtimalle de av ve çöp gibi bir yem.

Bryce telefonunu çıkardı ve mesajları dördüncü kez okudu.

Connor şöyle yazmıştı: *Konuşma konusunda berbat olduğumu biliyorum. Ama söylemek istediğim şey, –sen buna izin vermek yerine benimle kavga etmeye çalışmadan önce tabii– buna değeceğini düşündüğümdü. Sen ve ben. Bize bir şans vermeye değer.*

Şunu da ekledi: *Senin için deli oluyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Uzun süredir istemedim. Sadece bir randevu. Eğer işe yaramazsa, o zaman üstesinden geliriz. Ama bana sadece bir şans ver. Lütfen.*

Bryce hâlâ mesajlara bakıyordu, Reid sonunda ortaya çıktığında, kafası o lanet şaraptan dönüyordu. Kırk beş dakika gecikmişti.

Sandalyesine yerleşmeden önce yanağını öpmek için eğilerek, "Üzgünüm bebeğim" dedi. Kömür grisi takım elbisesi tertemizdi, altın teni beyaz gömleğinin yakasının üzerinde parlıyordu. Kafasındaki tek bir koyu kahverengi saç teli bile yerinden oynamıyordu.

Reid para, eğitim ve arzularına kilitlenmiş kapılar olmadan yetiştirilmiş birinin görgü kurallarına sahipti. Rednerlar, Vanir yüksek sosyetesine yükselen ve bu rol için giyinen birkaç insan ailesinden biriydi. Reid görünüşü konusunda çok titizdi, en ince ayrıntısına kadar. Taktığı her kravatın, onun ela gözlerindeki yeşili ortaya çıkarmak için seçildiğini öğrenmişti Bryce. Takım elbiseleri her zaman kusursuz bir şekilde vücuduna göre kesilirdi. Kendi kıyafetlerine bu kadar özen göstermeseydi, ona kibirli diyebilirdi. Reid'in, onun dans etmeye devam etmesiyle aynı nedenden dolayı –dansa olan sevgisi dışında– kişisel bir antrenörle çalıştığını bilmeseydi de... Sokaklarda avlanan, yırtıcı olabilecek herhangi birinden kaçmak için gücüne ihtiyaç duyulabileceği zamana hazır olduğundan emin olmak istiyordu o da.

Tarihçilerin Geçiş olarak adlandırdığı bir olay olan, Vanir'in çok uzun zaman önce Kuzey Uçurumu'ndan sürünerek geçtiği ve Midgard'ı ele geçirdiği günden beri, koşmak, bir Vanir'in sizi yemek yapmaya karar verdiğinde yapılabilecek en iyi şeydi. Tabii silaha, bombalara ya da Philip Briggs gibi insanların uzun ömürlü, çabuk iyileşen bir yaratığı bile öldürmek için geliştirdiği korkunç şeylerden birine sahip değilseniz.

Sık sık bunu merak ederdi: bu gezegen, kendisini pek çok farklı dünyadan yaratıklar tarafından işgal edilmiş halde bulmadan önce nasıl bir yerdi? Burada sadece insanlar ve sıradan hayvanlar varken ve diğerlerinden daha gelişmiş ve *medenilerken*? Takvim sistemleri bile Geçiş'i ve ondan önceki ve sonraki zamanı duymuştu: İ.Ç. ve V.Ç.– *İnsan Çağı* ve *Vanir Çağı*.

Reid, çoğunlukla boş olan şarap şişesine koyu kaşlarını kaldırdı. "Güzel seçim."

Kırk beş dakika. Geç kalacağını söyleyen bir telefon ya da mesaj olmadan.

Bryce dişlerini gıcırdattı. "İş yerinde bir şey mi oldu?"

Reid omuz silkti, yüksek rütbeli memurları görmek üzere restoranı taradı. İsmi MİB'deki üç binada altı metrelik harflerle gösterilen bir adamın oğlu olarak, insanlar genellikle onunla sohbet etmek için sıraya girerlerdi. "Malakimlerin bir kısmı Pangeran çatışmasındaki gelişmeler konusunda huzursuz. Yatırımlarının hâlâ sağlam olduğuna dair güvenceye ihtiyaçları vardı. Arama uzun sürdü."

Pangeran çatışması; Briggs'in bu bölgeye getirmeyi çok istediği savaş. Kafasına giden şarap, bağırsaklarındaki yağlı bir havuza girmişti. "Melekler savaşın burada yayılabileceğini mi düşünüyor?"

Restoranda kimseyi gözetlemeyen Reid, deri kaplı menüsünü açtı. "Hayır, Asteri buna izin vermez."

"Asteri orada olmasına izin verdi."

Dudakları aşağı doğru seğirdi. "Bu karmaşık bir konu, Bryce." Konuşma bitmiştir. Menüyü incelemeye geri dönmesine izin verdi. Haldren Denizi'nin öbür ucundaki bölgeyle ilgili

gelen raporlar korkunçtu: insan direnişi, Asteri'ye ve onların "seçilmiş" senatosunun yönetimine boyun eğmek yerine kendilerini yok etmeye hazırdı. Kırk yıl boyunca, savaş, geniş Pangeran topraklarında, şehirleri harap edip fırtınalı denize doğru sürüklenerek şiddetlenmişti. Çatışma orayı aşarsa, Valbara'nın güneydoğu kıyısında –dağlık arazinin şeklinden dolayı El adı verilen bir yarımadanın ortasında– yer alan Hilal Şehir, yolundaki ilk yerlerden biri olacaktı.

Fury orada gördükleri hakkında konuşmayı reddediyordu. Orada ne yaptığı hakkında konuşmayı reddediyordu. Hangi taraf için savaştığı hakkında konuşmayı reddediyordu. Çoğu Vanir, hükümdarlıklarının on beş bin yıldan fazlasını eğlendirici bir meydan okuma olarak görmezdi.

Çoğu insan da on beş bin yıllık köleliği, av olmayı, yiyecek ve fahişe olmayı o kadar eğlenceli bulmazdı. Son yüzyıllarda İmparatorluk Senatosu'nun insanlara daha fazla hak –tabii ki Asteri'nin onayıyla– tanımasını boş verin. Gerçek şu ki, çizgiyi aşan herkes, başladığı yere geri fırlatıldı: Cumhuriyetin gerçek köleleri olmaya devam ettiler.

Köleler, en azından, çoğunlukla Pangera'da vardı. Birkaçı Hilal Şehir'de, yani Vali'nin kişisel lejyonu olan 33'teki savaşçı melekler arasında yaşıyordu ve bileklerine köle dövmesi olan *SPQM* ile işaretlenmişlerdi. Ama çoğunlukla uyum sağladılar.

Hilal Şehir, en zenginleri A sınıfı pislikler olsa da her şeye rağmen hâlâ çeşitli ırk ve ulustan insanın kaynaştığı bir yerdi. İnsan olmanın ömür boyu süren değersiz bir hizmet anlamına gelmediği nadir yerlerden biriydi. Gerçi çok daha başka bir şey kazandırmazdı.

Koyu saçlı, mavi gözlü bir dişi Fey, Bryce'ın odanın etrafındaki üstünkörü bakışını yakaladı, masanın karşısındaki erkek oyuncağı onu bir tür asil olarak işaretliyordu.

Bryce, kanatlı malakimlerden mi yoksa Feylerden mi daha çok nefret ettiğine hiç karar verememişti. Hatırı sayılır ölçüdeki büyüleri ve zarafetleri muhtemelen Feylere, istedikleri şeyi istedikleri kişiyle yapmalarına izinleri olduğunu düşündürüyordu.

Gökyüzü ve Nefes Hanesi'nin birçok üyesi tarafından paylaşılan bir özellikti bu: kasıntı melekler, kibirli hava perileri, galeyancı elementaller...

Danika onlara hep, *Bokkafa ve Piçlerin Hanesi* derdi. Toprak ve Kan Hanesi'ne olan bağlılığı fikrini biraz gölgelemiş olabilirdi tabii, özellikle de şekil değiştirenler ve Feyler sonsuz bir anlaşmazlığın içindeyken.

İki haneden doğan Bryce, babasının ona verdiği vatandaşlık rütbesini kabul etmenin bir parçası olarak Toprak ve Kan Hanesi'ne olan bağlılığından vazgeçmek zorunda bırakılmıştı. İstenen vatandaşlık statüsünü kabul etmenin bedeli buydu: babası tam vatandaşlık dilekçelerini vermişti, ancak karşılığında sadece Gökyüzü ve Nefes'i hanesi olarak seçme şartını koşmuştu. Buna çok içerlemişti, ona böyle bir seçim yaptırdığı için o piçe çok kızmıştı, ancak annesi bile faydaların daha ağır bastığını görmüştü.

Toprak ve Kan Hanesi'nde insanlar için çok fazla avantaj veya koruma yoktu. Şu Fey dişisiyle oturan genç adam için mesela, kesinlikle yoktu.

Güzel, sarışın, en fazla yirmi yaşındaydı ve muhtemelen Fey arkadaşının yaşının onda biriydi. Bileklerindeki bronzlaşmış deride dört harfli köle dövmesinden hiç iz yoktu. O zaman onunla kendi özgür iradesiyle birlikte olmalıydı ya da artık ne teklif ettiyse onun için bir arzu duyuyordu: seks, para, nüfuz... Yine de aptalca bir pazarlıktı. Kadın sıkılana kadar onu kullanırdı ya da adam çok yaşlanırdı ve hâlâ Fey zenginlikleri için can atarken kadın kıçına tekmeyi basardı.

Bryce başını küstahça beyaz dişlerini gösteren soylu kadına çevirdi. Fey dişisi güzeldi ama Feylerin çoğu öyleydi zaten.

Reid'i de onu izlerken buldu. Yakışıklı yüzündeki kaşlarını çatmıştı. *Kadına* başını salladı ve menüyü okumaya devam etti.

Bryce şarabını yudumladı. Garsona bir şişe daha getirmesini işaret etti.

Senin için deli oluyorum.

Connor küçümsemeye ve başkaları hakkında fıs fıs konuş-

maya tahammül etmezdi. Danika da öyle. Bryce, *ikisinin* de kendisine hakaret eden ya da vücutlarını satarak hayatını Et Pazarı'nda kazanan birçok yarı Vanir dişisinden biriyle karıştıran aptal pislikleri parçaladıklarına şahit olmuştu.

Bu kadınların çoğu ya olgunluk eşiğine ulaşamadıkları için ya da ölümlü hayatlarının sonuna çok yaklaştıkları için Dalış'ı tamamlama şansını yakalayamamıştı. Et Pazarı'nı kişisel avlanma alanı olarak kullanan, doğuştan ve eğitimli yırtıcılar vardı.

Garson nihayet elinde taze bir şişe şarapla geldiğinde Bryce'ın telefonu çaldı. Reid yine kaşlarını çattı, hoşnutsuzluğu o kadar açıktı ki peynirli soslu biftekli sandviçini sipariş edene kadar mesajı okumaktan kaçındı.

Danika şöyle yazmıştı: *Gevşek çüklü piçi terk et ve Connor'ın acısına son ver. Onunla çıkmak seni öldürmez. Yıllardır bekliyor Bryce. Yıllardır. Bu gece bana gülümseyecek bir şey ver.*

Bryce telefonunu çantasına geri sokarken rahatsız bir şekilde ezilip büzüldü. Başını kaldırdığında Reid'i kendi telefonunda, başparmakları uçuşarak bir şeyler yazarken buldu, telefonun loş ışığı keskin hatlarını aydınlatılıyordu. Telefonların icadı elli yıl önce Redner Endüstrileri'nin ünlü teknoloji laboratuvarında gerçekleşmişti ve şirketi eşi benzeri görülmemiş bir servete kavuşturmuştu. Herkes dünyayı birbirine bağlayan yeni bir çağ olduğunu iddia etmişti. Bryce ise insanlara göz teması kurmamaları için bir bahane yarattıklarını düşünüyordu. Ya da kötü randevular için.

"Reid" dedi. Sadece bir parmağını kaldırarak onu durdurdu.

Bryce kırmızı tırnaklarıyla şarap kadehine tıklattı. Tırnaklarını uzun tutuyordu ve güçlü kalmaları için günlük bir iksir alıyordu. Kıskaçlar veya pençeler kadar etkili değildi ama biraz hasar verebilirlerdi. En azından bir saldırgandan kaçmaya yetecek kadar.

"Reid" dedi tekrar. Yazmaya devam etti ve sadece başlangıç yemekleri geldiğinde başını kaldırdı.

Gerçekten de bir somon mustu. Kıtır kıtır ekmeğin üzerinde

sürülmüştü ve üzerinde de kıvrılmış yeşil yapraklar vardı. Küçük eğrelti otları olabilirlerdi. Gülüşüne engel oldu.

Reid tekrar yazmaya başladı ve mesafeli bir tonla, "Sen başla yemeğe" dedi. "Beni bekleme."

"Bir ısırıkla biter ki zaten" diye mırıldandı, çatalını kaldırdı ama bu şeyi nasıl yiyeceğine emin olamadı. Etraflarında kimse parmaklarını kullanmıyordu, ama... Fey kadın yine alayla gülümsüyordu.

Bryce çatalı bıraktı. Kalkmadan önce peçetesini düzgün bir kare şeklinde katladı. "Gidiyorum."

"Tamam" dedi Reid, gözleri ekranında sabitlenmişti. Tuvalete gideceğini düşündüğü çok açıktı. Yan masadaki iyi giyimli bir meleğin, gözlerini çıplak bacağından yukarı doğru gezdirdiğini hissedebiliyordu, sonra kızının manzarasına hayran kalmak için arkasına yaslandığında sandalyenin gıcırtısını duydu.

Tırnaklarını bu yüzden uzun ve güçlü tutuyordu işte.

Ama Reid'e, "Hayır, ayrılıyorum. Yemek için teşekkürler" dedi. Bu kafasını kaldırmasını sağlamıştı. "Ne? Bryce, otur. Ve ye."

Sanki geç kalması, telefonla konuşması bunun bir parçası değilmiş gibi. Sanki sadece sevişmeden önce beslemesi gereken bir şeymiş gibi. Açıkça, "Bu iş yürümüyor" dedi.

Ağzı kasıldı. "Anlamadım?"

Bu zamana kadar hiç terk edildi mi acaba, şüphelenmişti. Tatlı bir gülümsemeyle, "Hoşça kal Reid. İşinde başarılar" dedi.

"Bryce."

Ama açıklama yapmasına izin vermeyecek kadar kendine saygısı vardı, parasını karşılayamayacağı restoranlarda yemek karşılığında idare eder olan seksi ve onu bırakıp telefonuyla ilgilenen bir adamı kabul etmeyecekti. Bu yüzden şarap şişesini kaptı ve masadan uzaklaştı ama çıkışa doğru değil.

Küçümseyen Fey dişisine ve insan oyuncağına gitti ve Danika'yı bile geri çekecek havalı bir sesle, "Gördüğün şeyi beğendin mi?" dedi.

Dişi, Bryce'ın topuklarından kızıl saçlarına ve parmaklarından sarkan şarap şişesine kadar inceleyen bir bakış attı ona.

Fey kadın omuz silkti, uzun elbisesinin içindeki siyah taşlar parladı. "İkinizi izlemek için bir altın mark öderim." Başını masadaki insana doğru salladı.

Adam Bryce'a bir gülümseme sundu, boş suratı uyuşturucunun etkisinde uçtuğunu gösteriyordu.

Bryce kadına sırıttı. "Fey dişilerinin bu kadar ucuzladığını bilmiyordum. Söylentilere göre çarşafların arasında Azriller kadar cansız değilmişsiniz gibi davranmamız için bize kucak dolusu altın ödermişsiniz."

Kadının bronz yüzü bembeyaz oldu. Parlak, et parçalayan tırnakları masa örtüsünü sıktı. Karşısındaki adam ürkmedi bile.

Bryce adamın omzuna elini koydu, onu rahatlatmak için mi yoksa kadını kızdırmak için mi emin değildi. Hafifçe sıktı, yine başını dişiye doğru eğdi ve dışarı çıktı.

Şarap şişesinden bir yudum aldı ve bronz kapılardan geçerken gösterişçi hostese orta parmağını gösterdi. Sonra da tribünün tepesindeki kâseden bir avuç kibrit kutusu kaptı.

Bryce sıcak, sıkıcı sokağa adım atarken arkasından Reid'in, nefes bile almadan soyludan özür dileyişi duyuluyordu.

Hay sıçayım! Saat dokuzdu, giyinip kuşanmış bir haldeydi ve o daireye geri dönerse Danika gereksiz eleştirilerle kafasını şişirirdi. Bir de işine burunlarını sokacak kurtlar vardı tabii, hiç onlarla tartışacak halde değildi.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Neyse ki en sevdiği seçenek.

Fury, ilk çalışta açtı. "Ne var?"

"Haldren'in bu tarafında mısın yoksa yanlış tarafında mı?"

"Beş Gül'deyim." Düz, havalı sese hafif eğlence katılmıştı. Fury'den geldiği düşünülürse, pratikte hemen hemen bir kahkahaya eşitti bu. "Ama yavru köpeklerle televizyon izlemeyeceğim."

"Kim bunu yapmak ister ki?"

Hatta bir duraklama oldu. Bryce, İnci ve Gül'ün dışının soluk taş yüzeyine yaslandı. "Adı-her-neyse ile randevun olduğunu sanıyordum."

"Sen ve Danika çok kötüsünüz, bunu biliyor musunuz?"

Fury'nin kötü gülümsemesini neredeyse telefonun diğer ucundan hissetti. "Otuz dakika sonra Kuzgun'da buluşalım. Bir işi bitirmem gerek."

"Zavallı piçe iyi davran."

"Bunun için para almadım."

Hat kesildi. Bryce bir küfür koyverdi ve tercih ettikleri kulübe gittiğinde Fury'nin kan kokmaması için dua etti. Başka bir numarayı aradı.

Juniper, sesli mesaja geçmeden hemen önceki beşinci çalışta nefes nefese açtı telefonu. Stüdyoda saatlerdir çalışıyor olmalıydı. Her zaman yaptığı gibi. Bryce'ın boş zamanı olduğunda yapmayı sevdiği gibi. Dans etmek, dans etmek, dünya müzik, nefes ve terden başka bir şeye dönüşmeyinceye kadar dans etmek. "Ah, onu terk ettin, değil mi?"

"Aşağılık Danika *herkese* mesaj falan mı gönderdi?"

"Hayır" dedi tatlı, sevimli faun. "Ancak sadece bir saattir randevudasın. Özet aramalar genellikle ertesi sabah olduğu için..."

Bryce, "Kuzgun'a gidiyoruz" diye tersledi. "Otuz dakikaya oradayım." Juniper'ın ele avuca sığmaz gülüşü ona küfürler ettirmeden önce telefonu kapattı.

Ah, onlara söylediği için Danika'yı cezalandırmanın bir yolunu bulurdu nasıl olsa. Gerçi eğer gerekirse Bryce'ı eski haline getirmek için hazırlıklı olmaları konusunda onları uyarmaya çalıştığını biliyordu. Tıpkı Bryce'ın o akşam daha erken saatlerde Connor'a Danika'nın durumu hakkında bilgi verdiği gibi.

Beyaz Kuzgun, Eski Meydan'ın tam göbeğinde, sadece beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Bu da Bryce'a ya gerçekten ama gerçekten başını belaya sokmak ya da bir saattir kaçındığı şeyle yüzleşmek için yeterli zamanı bırakıyordu.

O, belayı seçti.

Çantasındaki zor kazanılmış yedi altın markı, sırıtan draki kadına teslim etmeye yetecek kadar çok sorun vardı. Bryce'ın istediği her şeyi, bekleyen avucuna attı. Dişi ona yeni bir parti

uyuşturucusu satmaya çalışmıştı. *Sentez sizi bir tanrı gibi hissettirecek*, demişti ama tek bir doz için otuz altın mark Bryce'ın maaşının çok üzerindeydi.

Hâlâ beş dakikası vardı. Beyaz Kuzgun'un karşısında duruyordu. Briggs'in başarısızlıkla sonuçlanan planına rağmen kulüp hâlâ eğlence meraklılarıyla doluydu. Bryce telefonunu çıkardı ve Connor'ın mesajlarını açtı. Onun da iki saniyede bir telefonunu kontrol ettiği konusunda az önce neşeköküne harcadığı tüm paranın üzerine bahse girerdi.

Arabalar geçip gidiyor, ses sistemlerinin basları kaldırım taşları ve selvi ağaçlarının üzerinde gümbürdüyor, pencereler açılarak perşembe gününe başlamak isteyen yolcuları gösteriyordu. Alkol alanlar, sigara içenler, müziğe eşlik edenler, satıcılar, Okçu Caddesi'ndeki düzinelerce kulüpten birine onları sokmaya çalışanlar... Kuzgun'unki de dahil olmak üzere çoktan kapılardan kuyruklar taşmıştı. Vanir, beyaz mermer cepheye, bir tapınağın kapısında bekleyen iyi giyimli seyyahlar gibi beklentiyle baktı.

Kuzgun sadece buydu işte: bir tapınak. Ya da bir zamanlar öyleydi. Artık bina harabelerle çevrelemişti, ancak dans pisti, uzun zaman önce unutulmuş bir tanrının tapınağının orijinal, antik taşları olarak kalmıştı ve o zamandan beri oyulmuş taş sütunlar hâlâ duruyordu. İçeride dans etmek, asmalar arasında içki içip dans eden ve sevişen satir ve faunların asırlık oymalarında ima edilen o isimsiz tanrıya ibadet etmekti. Zevk için bir tapınak... Bir zamanlar öyleydi. Ve tekrar aynı şeye dönüşmüştü.

Bir grup genç şekil değiştiren dağ aslanı etrafı kolaçan ederek yürüdü, birkaçı ellerinde davetiyeyle söyleniyordu. Bryce onları görmezden geldi ve Kuzgun'un servis kapısının solundaki oyuğa doğru ilerledi. Kaygan taşa yaslandı, şarabı kolunun kıvrımına sıkıştırdı, yakındaki bir arabadan yayılan müziğe başını sallarken arkasındaki duvara bir ayağını dayadı ve sonunda şunu yazdı: *Pizza. Cumartesi akşamı, saat altıda. Geç kalırsan, her şey biter.*

Connor anında cevap yazmaya başladı. Ardından, yazdığını gösteren baloncuk durakladı. Sonra tekrar yazmaya başladı.

Sonunda mesaj geldi.

Seni asla bekletmeyeceğim.

Gözlerini devirdi ve şöyle yazdı: *Tutamayacağın sözler verme.* Daha fazla yazma, silme, yazma. *Pizza konusunda ciddi misin? Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum Connor?*

Evden çıkarken çok lezzetli görünüyordun.

İçine bir sıcaklık yayılıverdi ve dudağını ısırdı. Çekici, kibirli piç. *Danika'ya söyle, Juniper ve Fury ile Kuzgun'a gidiyorum. İki gün sonra görüşürüz.*

Oldu bil. Peki ya adı-her-neyse noldu?

REID, resmen terk edildi.

Güzel. Onu öldürmek zorunda kalacağımdan korkuyordum.

Huzursuzca kasıldı.

Ama Connor hızlıca ekledi. *Şaka yapıyorum, Bryce. Sana bir alfagöt gibi davranmayacağım, söz veriyorum.*

Cevap veremeden telefonu tekrar çaldı.

Bu sefer Danika idi. *KUZGUN'A BENSİZ GİTMEYE NASIL CÜRET EDERSİN? HAİN.*

Bryce homurdandı. *Sürü Gecesi'nin tadını çıkar, ezik.*

BENSİZ EĞLENME. SENİ BUNDAN MEN EDİYORUM.

Evde kalmak Danika'yı ne kadar öldürse de sürüden ayrılmayacağını biliyordu. Birlikte geçirdikleri, aralarındaki bağları güçlü tuttukları bir geceyi bırakamazdı. Hele ki bu boktan günden sonra. Ve özellikle de Briggs başıboş dolaşırken. Şeytan Sürüsü'nden intikam almak için bir sebebi varken.

Bu sadakat Danika'yı sevmelerinin, onun için bu kadar şiddetle savaşmalarının, Sabine'in, kızının ikinci sıradaki sorumluluklara ve statüye layık olup olmadığını herkesin önünde sorguladığında ona arka çıkmalarının nedeniydi işte. Hilal Şehir kurtları arasındaki güç hiyerarşisi sadece hâkimiyet tarafından dikte edilirdi. Ancak kurtların Lideri, Görünür Lideri ve Danika –her neyse artık (Görünür Görünür Lider?)– onu oluşturan üç nesil soy olarak az görülen bir durumdu. Güçlü, kadim soylar olağan bir açıklamaydı.

Danika, diğer şehirlerdeki baskın şekil değiştiren sü-

rülerinin tarihini araştırarak sayısız saat harcamıştı: neden Hilene'de aslanlar hüküm sürmeye başlamıştı, neden Korinth'i kaplanlar denetliyordu, neden Oia'da şahinler hüküm sürüyordu... Ya da Lider Alfa statüsünü belirleyen baskınlık ailelerden mi geçiyordu yoksa bazılarını atladığı oluyor muydu? Yırtıcı olmayan şekil değiştirenler bir şehrin Destek Bölümü'nü yönetebilirlerdi, ancak bu çok nadirdi. Dürüst olmak gerekirse, çoğu Bryce'ın sıkıntıdan patlamasına neden oldu. Ve eğer Danika Fendyr ailesinin baskınlık pastasından neden bu kadar büyük pay aldığını öğrenseydi, Bryce'a asla söylemezdi.

Bryce, Connor'a cevap yazdı. *Danika'yla iyi şanslar.*

O da *O da senin hakkında aynı şeyi söylüyor*, diye cevap verdi.

Ekran tekrar yanıp söndüğünde Bryce telefonunu kaldırmak üzereydi. Connor, *Buna pişman olmayacaksın*, diye ekledi. *Seni nasıl şımartacağımı düşünmek için çok zamanım oldu. Çok eğleneceğiz.*

Sapık. Ama gülümsedi.

Git, eğlenmene bak. Birkaç gün sonra görüşürüz. Eve sağ salim vardığında bana mesaj at.

Sohbeti iki kez daha okudu çünkü tam bir ezikti ve Connor'dan beklemeyi bırakıp onunla *şimdi* buluşmasını istemeyi düşünüp taşınıyordu. Sonra soğuk ve metal bir şey boğazına dayandı.

"Ve öldün" diye mırıldandı bir kadın sesi.

Bryce bağırdı, başı dönmüş-aptaldan korkmuş-aptala dönüşen kalbini pat pat vurarak sakinleştirmeye çalıştı.

Fury bıçağı Bryce'ın boğazından indirip sırtına geçirirken ona, "Bunu bir daha *yapayım* deme lanet olası" diye tısladı.

Fury, açık kahverengi yüzünün keskin çizgilerini ortaya çıkaran uzun, oniks saçlarını at kuyruğu bağlayarak, "Sen de yürüyen bir hedef olma" dedi soğukkanlılıkla. Kuzgun'a giren sırayı taradı, derin kestane gözleriyle her şeyi işaretledi ve karşısına çıkan herkese ölüm sözü verdi. Ama bunun altında... Neyse ki, siyah deri taytı, dar kadife bluzu ve kıç-tekmeleyen *botları* kan kokmuyordu. Fury, Bryce'a bir göz attı. "Neredeyse hiç makyaj

yapmamışsın. O küçük insan sana bir kez bakıp onu terk etmek üzere olduğunu anlamalıydı."

"Fark edemeyecek kadar telefonuyla meşguldü."

Fury, Bryce'ın kendi telefonuna baktı, hâlâ ölümcül bir tutuşla elinde sıkıyordu. "Danika'ya seni böyle dikkatin dağınıkken yakaladığımı söyleyince taşaklarını duvara çivileyecek."

Bryce, "Bu onun kendi hatası" diye tersledi.

Tek tepkisi keskin bir gülümseme oldu. Bryce Fury'nin Vanir olduğunu biliyordu ama ne tür olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Fury'nin hangi haneye ait olduğu hakkında da bir fikri yoktu. Sormak pek kibarca olmazdı ve Fury, olağandışı hızı, zarafeti ve refleksleri dışında, başka bir form veya en temel olanın ötesinde herhangi bir büyü sezgisi ortaya çıkarmamıştı.

Ama o bir sivildi. Tam teşekküllü bir vatandaş, bu da onun değerli olduğunu düşündükleri bir şey olması gerektiği anlamına geliyordu. Fury kesinlikle bir daemonaki, vampir veya bir tayf olmasa bile, yetenekleri göz önüne alındığında, Alev ve Gölge Hanesi onun için en olası yerdi. Kesinlikle Jesiba gibi büyücüye dönüşmüş bir cadı da değildi. Yetenekler, yasa dışı bir şekilde hayatları geri getirmekten ziyade onları almak gibi göründüğü için bir ruh çağıran da olmasa gerekti.

Fury, şarap şişesini Bryce'dan alarak, "Uzun bacaklı nerede?" diye sordu ve Okçu Caddesi boyunca uzanan kulüp ve barları taradı.

Bryce, "Biliyorsam ne olayım" dedi. Fury'ye göz kırptı ve on iki rulo siyah sigarayı itip kakarak plastik poşetteki neşekökünü kaldırdı. "Bize biraz şekerleme aldım."

Fury, kırmızı dudakları ve düz beyaz dişlerini ortaya çıkarak sırıttı. Taytının arka cebine uzandı ve sokak lambasının parıltısında ateşli bir ışıltıyla parlayan küçük bir torba beyaz tozu gösterdi. "Ben de."

Bryce toza gözlerini kısarak baktı. "Satıcının bana satmaya çalıştığı şey değil mi bu?"

Fury hareketsiz kaldı. "Ne olduğunu söyledi mi?"

"Yeni bir parti uyuşturucusu, seni tanrısal bir şekilde uçuruyormuş falan, bilmiyorum. Süper pahalı bir şey."

Fury kaşlarını çattı. "Sentez değil mi işte? Ondan uzak dur. O çok kötü bir şey."

"Tamam." Fury'ye uyarıyı dikkate alacak kadar güveniyordu. Bryce, Fury'nin elinde tuttuğu toza baktı. "Günlerce halüsinasyon görmeme neden olacak hiçbir şeyi kaldıramam, lütfen. Yarın işim var." En azından lanet olası Boru'yu nasıl bulacağına dair bir fikri varmış gibi davranması gerekiyordu.

Fury poşeti siyah sütyeninin içine soktu. Bryce'a geri vermeden önce şaraptan tekrar içti. "Jesiba kokusunu alamaz, merak etme."

Bryce ince suikastçıyla dirseklerini birleştirdi. "O zaman gidip atalarımızı mezarlarında ters döndürelim."

5

Birkaç gün içinde Connor'la randevuya çıkacak olması uslu durması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bryce, Beyaz Kuzgun'un iç tapınağında sunulan her zevkin tadını çıkardı.

Fury, sahibi Riso'yu ya işten ya da özel hayatında her ne yaptıysa oradan tanıyordu ve bu yüzden kuyrukta beklemek zorunda kalmadılar. Gösterişli, şekil değiştiren kelebek onlar için her zaman bir kabin açık bırakırdı.

İçkilerini getiren güler yüzlü, renkli giyimli garsonların hiçbiri, Fury'nin eliyle hizaya soktuğu ışıltılı, beyaz, düz çizgilere ya da Bryce başını kubbe şeklindeki aynalı tavana dikmiş gülerken dudaklarının arasından dalgalan dumanlı bulutlara göz atmadılar bile.

Juniper'ın şafakta stüdyo dersi vardı, bu yüzden kokain, ot ve içkiden uzak durdu. Ama bu onu, koyu kahverengi tene, zarif bir yüze, kıvırcık siyah saçlara ve narin toynaklarla biten uzun bacaklara sahip, faunun ona dokunması için dizlerinin üzerinde yalvaran geniş göğüslü bir Fey erkeğiyle yirmi dakika boyunca ortadan sıvışmaktan alıkoymadı.

Bryce ise kendini müziğin titreyen ritmine, kanında gökyüzünden atlayan bir melekten daha hızlı parlayan coşkuya, antik dans pistinde kıvranırken vücudundan aşağı kayan terlere indirgedi. Yarın zar zor yürüyebilecek, yarım bir beyni olacaktı ama hassiktir... *Daha fazla, daha fazla, daha fazla* istiyordu.

Gülerek, iki yarı sütunun arasındaki özel kabinlerinde bulunan alçak sehpanın üzerine atladı; gülerek uzaklaştı, koyu deri sehpaya yaslanırken bir burun deliğine götürdüğü kırmızı tırnağıyla işi bittikten sonra serbest bıraktı; yine gülerek, suyu ve mürver şarabını geri savurdu ve dans eden kalabalığa doğru tekrar tökezledi.

Hayat güzeldi. Hayat çok *güzeldi* ve Danika'yla Dalış'ı yapıp dünya toz haline gelene kadar bunu yapmak için sabırsızlanıyordu.

Juniper'ı, bir arkadaşlarının başarılı Dalış'ını kutlayan bir sürü dişi hava perisinin arasında dans ederken buldu. Gümüşi kafaları, arkadaşlarının Dalış'ı başarıyla tamamladığında oluşturduğu kendi ilk ışığının tahsisiyle dolu neon ışıklı çubuklardan oluşan dairelerle süslenmişti. Juniper kendisi için bir ışık çubuğu halesi almayı başarmıştı ve ellerini Bryce'a uzatırken saçları mavi ışıkla parlıyordu. Parmakları dans ederken birbirine bağlandı.

Bryce'ın kanı, zamanla sanki sadece bunun için yaratılmış gibi müziğe çarptı: notalar, ritim ve bas *haline* geldiği an, şarkı formuna büründüğü an için... Juniper'ın parıldayan gözleri, Bryce'a dans etmenin getirdiği özgürlüğü, neşeyi ve serbest bırakmayı her zaman anladığını söylüyordu. Sanki vücutları sesle o kadar doluydu ki zar zor zapt edebiliyorlardı, zar zor ayakta durabiliyorlardı ve sadece *dans* bunu ifade edebiliyordu, kolaylaştırabiliyordu, onurlandırabiliyordu.

Erkekler ve kadınlar izlemek için toplandılar, şehvetleri Bryce'ın derisini ter gibi kapladı. Juniper'ın her hareketi, hiç tereddüt etmeden onunkiyle eşleşiyordu, sanki soru ve cevap gibiydiler, güneş ve ay.

Sessiz, güzel Juniper Andromeda, –teşhirci. Kuzgun'un kutsal, kadim kalbinde dans ederken bile tatlı ve yumuşaktı ama ışıldıyordu.

Ya da belki de Bryce'ın burnuna çektiği ışıkarayandan* dolayıydı hepsi.

* Hilal Şehir evreninde, bir tür kokain. (ç.n.)

Saçları terli boynuna yapıştı, topuklarının dik açısı sayesinde ayakları tamamen uyuşmuştu, kulüpte gürleyen şarkılar boyunca çığlık atmaktan boğazı harap olmuştu.

Danika'ya birkaç mesaj göndermeyi başardı ve bir video çekti, çünkü yazdığı mesajları zar zor okuyabilmişti.

Yarın işe *okuma yazmayı* beceremeyen bir halde giderse acayip boku yemiş olurdu.

Zaman yavaşladı ve durdu. Burada, tapınağın yeniden doğmuş eski taşları üzerinde, sütunların arasında dans ederken, zaman diye bir şey yoktu.

Belki burada yaşardı.

Galerideki işini bırakıp kulüpte yaşamaya başlardı. Dans pistini oluşturan tapınak kalıntılarının üstündeki cam tavandan sarkan çelik kafeslerden birinde dans etmesi için onu tutabilirlerdi. Kesinlikle *yanlış vücut* tipi hakkında saçma sapan şeyler söylemezlerdi. Hayır, sevdiği şeyi yapması için ona para verirlerdi. Başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar onu hayata döndüren şeyi.

Bryce daha sonra Kuzgun'dan ayrıldığını, arkadaşlarına veda ettiğini veya buraya nasıl geldiğini bile hatırlamadan kendi sokağında sendelerken bunun yeterince makul bir plan gibi göründüğünü düşündü. Taksi mi? Bütün marklarını uyuşturuculara vermişti. Tabii başka biri ödemediyse...

Her neyse. Yarın düşünürdü. Eğer uyuyabilirse. Uyanık kalmak ve lanet olası *sonsuzluğa* dek dans etmek istiyordu. Sadece... Ah, ayakları çok *acıyordu*. Neredeyse simsiyah olmuşlardı ve *yapış yapışlardı*.

Bryce binanın kapısının önünde durakladı ve topuklarını çıkarıp bir eline aldı. Bir şifre. Apartmanına girebilmek için bir şifre gerekiyordu.

Bryce tuş takımını sanki bir çift göz açıp ona söyleyecekmiş gibi seyretti. Bazı binalar bunu yapıyordu.

Hay sıçayım. Kahretsin. Telefonunu çıkardı, parlayan ekran ışığı gözlerini yakıyordu. Gözlerini kısarak birkaç düzine mesaj uyarısını görebildi. Bulanıklaştılar, gözleri tek bir tutarlı me-

sajı okuyacak kadar odaklanmaya çalıştı ve başarısız oldu. Bir şekilde Danika'yı aramayı başarmış olsa bile, arkadaşı tarafından fena azarlanırdı.

Bina zilinin sesi Danika'yı daha da kızdırırdı. Bryce bir ayağından diğerine zıplayarak kıvrandı.

Şifre neydi? Şifre, şifre, şifreeeeeee...

Ah, işte buradaymış. Zihninin bir arka cebine tıkılmış.

Neşeli bir şekilde rakamları girdi, sonra kilidin zayıf, tenekemsi bir sesle açıldığını haber veren çınlamayı duydu.

Merdiven boşluğunun kokusuna kaşlarını çattı. Lanet olası kapıcı. Kıçına tekmeyi basardı. Ayaklarını harap eden bu işe yaramaz, ucuz topuklularla onu kazığa oturturdu.

Bryce çıplak ayaklarından birini merdivenlere bastı ve irkildi. Bu acıtacaktı. Camın üzerinde yürür gibi acıtacaktı.

Topuklu ayakkabılarını bırakıp fayans zemine çarpmalarını sağladı, yarın onları bulmak için gayretli bir söz fısıldadı ve siyah boyalı metal tırabzanı iki eliyle kavradı. Belki tırabzanın üzerine çıkıp merdivenlerden o şekilde çıkabilirdi.

Tanrılar, leş gibi kokuyordu. Bu binadaki insanlar ne *yemişti*? Ya da kokuya bakılırsa, *kimi* yemişlerdi? Merdivenleri çıkamayan, sarhoş, aptal, kafası bin beş yüz, yarı Fey dişileri yemiyorlardır umarım.

Fury, ışıkarayana başka bir şey kattıysa eğer onu *öldürürdü*.

Kötü şöhretli Fury Axtar'ı öldürmeye teşebbüs etme fikrine homurdanan Bryce, kendisini adım adım merdivenlerden yukarı çekti.

İkinci kattaki sahanlıkta uyumayı düşündü ama koku bunaltıcıydı.

Belki şansı yaver gider ve Connor hâlâ evde olurdu. O zaman gerçekten *şanslı* sayılırdı.

Tanrılar aşkına, iyi bir seks istiyordu. Hiçbir kural olmadan, avazın çıktığı kadar bağırtan bir seks. Yatak kıran bir seks. Connor'ın böyle olacağını biliyordu. Hatta daha da fazlası. Onunla fiziksel temasın çok ötesine geçerdi. Aklında ne kaldıysa, bu geceden sonra hepsi eriyip gitmiş olurdu.

Bu yüzden korkağın tekiydi. Beş yıl önce kapısına dayandığı andan itibaren bunu düşünmekten kaçınmıştı. O zaman, Danika'ya merhaba demek ve yeni oda arkadaşıyla tanışmak için gelmişti ve birbirlerine sadece... öylece bakıp durmuşlardı.

Birinci sınıfta Connor'ın dört kapı aşağıda yaşaması, ayartılmasına yol açabilecek en kötü şeydi. Ancak Danika, Bryce *ona* yaklaşana kadar uzak durma emri vermişti ve henüz Şeytan Sürüsü'nü kurmamış olsalar da Connor itaat etti. Danika bu gece emri kaldırmış gibi görünüyordu.

Sevgili, şeytani Danika. Bryce, üçüncü kattaki sahanlığa yarı sürünerek inerken gülümsedi, dengesini buldu ve anahtarlarını mucize bir şekilde tutmayı başardığı çantasından çıkardı. Başka bir daireyle paylaştıkları koridorun aşağısında sallanan birkaç adım attı.

Danika çok kızacaktı. *Çok ama çok* kızacaktı, öyle ki Bryce sadece onsuz eğlenmekle kalmamış, aynı zamanda okumayı hatırlayamayacak kadar sarhoş olmuştu. Ya da binanın şifresini hatırlayamayacak kadar.

Yanıp sönen ilk ışık gözlerini o kadar çok yaktı ki, karanlıkta gözlerini tekrar kısarak koridorda sendeledi. Muslukları nasıl kullanacağını hatırlayabilirse eğer bir duş almalıydı. Pis, uyuşuk ayaklarını yıkamalıydı.

Özellikle de damlayan bir tavan borusunun altındaki soğuk su birikintisine bastıktan sonra. Titreyerek elini duvara dayadı ama sendeleyerek ilerlemeye devam etti.

Hay sikeyim. Çok fazla uyuşturucu almıştı. Fey kanı bile onları yeterince hızlı temizleyemiyordu.

Ama kapısı işte oradaydı. Anahtarlar. Doğru, zaten elinde tutuyordu.

Altı taneydiler. Hangisi onundu? Biri galeriyi açıyordu; biri arşivlerdeki çeşitli depo ve kafesleri açıyordu; biri Sirinks'in sandığını açıyordu, biri scooter'ının zincirine aitti; biri de scooterına... ve içlerinden biri de kapıyı açıyordu. Bu kapıyı.

Pirinç anahtarlar çınladı ve sallandı, ilk ışıklarda parladı, sonra koridorun boyalı metaliyle buluştu. Gevşek parmakların-

dan kayıp, fayansta tıngırdadılar.

"Siktiiiiiir." Kelime upuzun bir nefes alış gibi çıktı.

Kızının üstüne tertemiz bir düşüş yapmamak için kapı çerçevesine elini uzatan Bryce, anahtarları almak için eğildi.

Serin ve ıslak bir şey parmaklarının ucuyla buluştu.

Bryce, dünyanın dönmesini durdurma isteğiyle gözlerini kapattı. Onları açtığında, kapının önündeki fayansa odaklandı.

Kırmızı. Ve koku. Daha önceki kötü koku değildi.

Kan kokusuydu.

Ve dairenin kapısı zaten açıktı.

Kilit kırılmış, kapı kolu tamamen sökülmüştü.

Kapı *demirdendi* ve paranın istenmeyen misafirleri, saldırganları veya sihri uzak tutmak için satın alabileceği en iyi büyülerle büyülenmişti. O büyüler Bryce'ın Danika'nın onun adına almasına izin verdiği tek şeydi. Ailesinin yıllık maaşının iki katına çıkması muhtemelken, ne kadara mal olacağını bilmek istememişti.

Ama kapı şimdi buruşuk bir kâğıt parçasına benziyordu.

Öfkeyle göz kırpan Bryce doğruldu. Sistemindeki uyuşturuculara lanet olsun, Fury'ye lanet olsun. Halüsinasyon görmeyeceğine söz vermişti.

Bryce bir daha *asla* o uyuşturucularla ne içki içecek ne de vücudunu kirletecekti. Yarın ilk iş Danika'ya söyleyecekti. Bir daha asla. Ama asla.

Gözlerini ovuşturdu, parmak uçlarına rimel bulaştı. Kana bulanmış parmak uçlarına...

Kan gerçekti. Kırık kapı da.

Boğuk bir sesle, "Danika?" dedi. Eğer saldırgan hâlâ içerideyse... "Danika?"

O kanlı elle, –kendi eliyle– yarı büzüşmüş kapıyı daha da açtı.

Karanlık onu selamladı.

Kanın bakır gibi keskin kokusu ve çürük kokusu ona çarptı.

Tüm vücudu ele geçirildi, tüm kasları tetikteydi, her içgüdüsü *koş, koş, koş* diye çığlık atıyordu.

Ama Fey gözleri karanlığa alıştı ve daireyi ortaya çıkardı.

Geriye ne kaldıysa.

Onlardan geriye kim kaldıysa.

Yardım. *Yardıma* ihtiyacı vardı ama...

Dağılmış daireye sendeleyerek girdi.

"Danika?" Kelime hassas, kırık bir ses gibi çıkmıştı.

Kurtlar savaşmıştı. El değmemiş, kırılmamış ve parçalanmamış bir eşya bile yoktu.

Sağlam bir vücut da yoktu. Geriye kalan tek şey tüyler ve yığınlardı.

"DanikaDanikaDanika..."

Birisini araması gerekiyordu, yardım için çığlık atması gerekiyordu, Fury'ye ulaşması gerekiyordu ya da kardeşine, babasına, Sabine'e ihtiyacı vardı.

Bryce'ın yatak odasının kapısı parçalanmıştı ve eşik kanla boyanmıştı. Bale afişleri kurdelelerinden sarkıyordu. Ve yatakta da...

O yatakta yatanın bir halüsinasyon olmadığını çok iyi biliyordu, göğsünde kanayan şeyin kalbi olduğunu çok iyi biliyordu.

Danika orada yatıyordu. Parçalar halinde.

Ve yatağın dibinde, daha da küçük parçalara ayrılmış küçük halının üzerinde, sanki Danika'yı savunurken yere düşmüş gibi yatanın... Connor olduğunu biliyordu.

Yatağın sağındaki, Danika'ya en yakın olan yığını biliyordu... O, Thorne'du.

Bryce baktı. Ve baktı.

Belki de zaman durmuştu. Belki de ölmüştü. Vücudunu hissedemiyordu.

Dışarıdan bir çınlama, yankılanan *bir ses* geldi. Dairenin içinden değil, dışardaki koridordan.

Hareket etti. Daire sanki nefes alıyormuş gibi bükülüyor, küçülüyor ve genişliyor, her nefes alışta zeminler yükseliyordu, ancak o hareket etmeyi başardı.

Küçük mutfak masası parçalar halindeydi. Kanla kayganlaşmış, titreyen parmakları tahta bacaklarından birine sarıldı

ve sessizce omzunun üzerine kaldırdı. Koridora baktı.

Bulanıklaşan görüşünü temizlemek için birkaç kez göz kırpması gerekti. Lanet olası uyuşturucular...

Çöp oluğunun kapağı açıktı. Kurt kokan kan, paslı metal kapıyı kaplamıştı ve insana ait olmayan izler fayans zemini lekeleyerek merdivenlere doğru yönelmişti.

Bu gerçekti. Tekrar tekrar göz kırptı, kapıya doğru sallandı.

Gerçekti. Bu da demek oluyordu ki...

Uzaktan, kendini koridora fırlatılırken gördü.

Kendisini karşı duvara çarparken ve duvardan sekerken gördü, sonra merdiven boşluğuna doğru hızla koştu.

Onları öldüren her neyse, geldiğini duymuş ve üzerine atlamak ya da fark edilmeden sıvışmak için fırsat kollamak için çöp oluğuna saklanmış olmalıydı.

Bryce merdivenlere çarptı, parlak beyaz bir sis görüşünün üzerine süzülüyordu. Her engellemede parladı, her uyarı çanını göz ardı etti.

Merdivenlerin dibindeki cam kapı çoktan kırılmıştı. İnsanlar dışarıda çığlık atıyordu.

Bryce sahanlığın tepesinden atladı.

Merdivenlerden sıyırıp geçerken dizleri fırlıyor ve eğiliyor, çıplak ayakları lobi zeminini kirleten camın üzerinde parçalanıyordu. Sonra kapıdan dışarı ve sokağa fırlayıp etrafı tararken daha fazla kesildiler.

İnsanlar sağa yönelmiş, nefes almaya çalışıyorlardı. Bazıları çığlık atıyordu. Arabalar durmuştu, sürücüler ve yolcular bina ve komşuları arasındaki dar bir sokağa bakıyorlardı.

Yüzleri bulanıklaştı ve gerildi, dehşetlerini garip, tuhaf ve ilkel bir şeye çevirdi ve.

Bu halüsinasyon değildi.

Bryce çığlıkları ve *kokuyu* takip ederek caddenin karşısına koştu.

Sokakta, çöp yığınlarının yararak kaçarken nefesi ciğerlerini parçaladı. Peşinde olduğu şey her neyse bir sıfır önde başlamıştı.

Neredeydi, neredeydi?

Her mantıklı düşünce, başının üzerinde dalgalanan bir şerit gibiydi. Onları okudu, sanki HŞÜ'de bir binanın yan tarafına monte edilmiş bir borsa takip ekranını izliyormuş gibiydi.

Onu öldüremese bile, tek bir görüntü yeterdi. Kim olduğunu tespit edebilmek için tek bir görüntü. Danika için.

Bryce, kaçan insanlarla ve korna çalan arabalarla dolu olan hareketli Merkez Cadde'ye bakarak sokağı taradı. Kaputların üzerinden atladı, arka arkaya tırmandı, her hareketi dans adımlarından biri kadar pürüzsüzdü. *Zıpla, dön, eğil.* Vücudu onu hayal kırıklığına uğratmadı. Yaratığın kokuşmuş kokusunu başka bir sokağa kadar takip etti. Sonra bir başkasına kadar daha ve bir tane daha.

Neredeyse Istros'a varmışlardı. Bir hırıltı ve kükreme ileri-deki havayı kirletti. Başka bir ara sokaktan gelmişti, daha çok iki tuğla bina arasındaki çıkmaz bir oyuktan.

Masanın ayağını sıktı, onun yerine Danika'nın kılıcını kapmış olmayı diledi, acaba Danika'nın kılıcı çözmek için zamanı var mıydı diye düşündü.

Hayır. Kılıç, Danika'nın, Jesiba'nın uyarısını görmezden gelerek malzeme dolabına bıraktığı galerideydi. Bryce kendini sokağın köşesine fırlattı.

Her yer kan içindeydi. *Her yer.*

Yolun yarısındaki şey de... Vanir değildi. Daha önce karşılaştığı biri değil.

İblis miydi? Pürüzsüz, yarı saydam gri derili vahşi bir şeydi. Dört uzun, cılız uzuv üzerinde sürünüyordu ama belli belirsiz insansı da görünüyordu. Ve başka birinin üzerine eğilmiş besleniyordu.

Bir meleğin üzerindeydi.

Erkek meleğin yüzü kanla kaplıydı, kan saçlarını ıslatmış ve altındaki şişkin, hırpalanmış yüzü örtmüştü. Beyaz kanatları yanlara açılmış ve kırılmıştı, güçlü vücudu acı içinde kıvranıyordu, canavar, derisini ve kemiğini kolayca delen berrak, kristalimsi sivri dişlerle göğsünü yırttı.

Bryce düşünmedi, hissetmedi.

Randall'ın ona öğrettiği gibi hızlı, acımasızca hareket etti.

Masa bacağını yaratığın kafasına o kadar sert vurdu ki kemik ve tahta çatladı.

Meleğin üzerinden atıldı ve fırıl fırıl döndü, arka bacakları altında kıvrılırken ön bacakları –*kolları*– kaldırım taşlarına çizikler oydu.

Yaratığın gözleri yoktu. Sadece derin yarıkların üstündeki düz kemiksi düzlemler, burnu vardı.

Ve şakağından sızan kan berraktı, kırmızı değildi.

Bryce nefes nefese kaldı, erkek melek, yaratık onu koklarken bazı anlamsız yalvarışlarla inliyordu.

Bryce, ışıkarayanı ve neşekökünü sisteminden çıkarıp ileri-deki görüntünün bulanıklaşmasını durdurma niyetiyle gözlerini kırpıştırıp durdu.

Yaratık hamle yaptı. Onun için değil, melek için. Tam göğsüne ve kalbine ulaşmaya çalışıyordu. Daha önemli bir avdı.

Bryce ileri atıldı ve masa bacağını tekrar salladı. Avucuna batan bir kemikle durduruldu. Yaratık kükredi, görmeyen gözlerle ona doğru atıldı.

Bryce kurtuldu ama yaratığın keskin, berrak dişleri uyluğunu yırtarak kopardı.

Bir çığlık koyverdi ve dengesini kaybetti ama yaratık bu kez boğazına doğru hamle yaptığında yukarı doğru sıçradı.

Odunla o temiz dişlerini kırdı. İblis o kadar yüksek sesle çığlık attı ki Fey kulakları neredeyse patlıyordu. Tek bir göz kırpmaya cesaret etti.

Pençeleri kötü haldeydi, bir tıslama sesi duyuldu ve sonra yok oldu.

Meleğin çöktüğü tuğla binanın kenarından defolup gidiyordu. Bryce sokaklarda izini sürebilir, Destek Bölümü ya da 33'ün gelmesine yetecek kadar uzun süre göz önünde tutabilirdi.

Melek tekrar inlediğinde bir adım atmaya cesaret etmişti. Erkeğin eli göğsüne yaslanmış, güçsüzce bastırıyordu. Ölüm ısırığından kan fışkırmasını durduracak kadar sert yapamıyordu

ama. Hızlı iyileşmesine rağmen, Dalış'ı yapmış olsa bile, yaralar ölümcül olacak kadar büyüktü.

Yaratık binaların arasından atlarken biri yakındaki bir sokakta çığlık attı.

Git, git, *yürü*.

Meleğin yüzü o kadar hırpalanmıştı ki şişmiş bir et parçasından başka bir şeye benzemiyordu.

Yanına atlarken, kalçasındaki yanan kesikle çığlık attı ve elindeki masa bacağı meleğin kan birikintisine düştü. Birisi derisine ve kemiklerine *asit* dökmüştü sanki.

Dayanılmaz, akıl almaz karanlık hızla yayıldı ve içindeki her şeyi sardı.

Ama elini meleğin yarasına doğru itmeyi başardı. Göğüs kafesinin ayrılmış kemiğini, ıslak, yırtık etini hissetmemeye çalıştı. Yaratık, kalbine ulaşmaya çalışarak yemişti onu.

Nefesi kesilerek, "Telefon" dedi. "Telefonun var mı?"

Meleğin beyaz kanadı o kadar parçalanmıştı ki çoğunlukla kırmızı kıymıklar vardı. Ama siyah kotunun cebini ortaya çıkarmak için hafifçe kaydı. İçlerindeki kare yumrular...

Onu aşan bir şekilde, telefonu tek eliyle çıkarmayı başardı Bryce. Zaman hâlâ sıkışıyor, hızlanıyor ve duruyordu. Ağrı, her nefes alışında bacağına mızrak gibi saplanıyordu.

Fakat pırıl pırıl siyah cihazı enkaz halindeki elleriyle kavradı, acil durum numarasını sertçe tuşlarken kırmızı tırnakları neredeyse kuvvetle çatırdıyordu.

Bir erkek sesi ilk çalışta cevap verdi. "Hilal Şehir Kurtarma..."

"Yardım edin." Sesi kesildi. *"Yardım edin."*

Bir duraklama. "Bayan, nerede olduğunuzu, durumun ne olduğunu belirtmeniz gerekiyor."

"Eski Meydan. Nehrin, ... nehrin kıyısında, Kuğu Yavrusu Caddesi yakınlarında..." Ama orası, yaşadığı yerdi. Oradan birkaç blok uzaktaydı. Karşı sokakları bilmiyordu. "Lütfen, lütfen yardım edin."

Meleğin kanı kucağını ıslattı. Bryce'ın dizleri kanıyordu, soyulmuşlardı.

Ve Danika...

Ve Danika...

Ve Danika...

"Hanımefendi, bana nerede olduğunuzu söylemenizi istiyorum, bir dakika içinde olay yerine kurtları gönderebiliriz."

Sonra hıçkıra hıçkıra ağladı ve meleğin bükülmüş parmakları yırtık dizine değdi. Sanki rahatlatmaya çalışır gibi.

"Telefon" diyerek yanıtlayıcıyı böldü. "Telefonunu takip edin, bizi arayın. Bizi bulun."

"Bayan, siz..."

"Bu telefon numarasını takip edin."

"Bayan, bir dakikaya ihtiyacım var..."

Telefonun ana ekranını açtı, numarayı bulana kadar puslu bir şekilde sekmelere tıkladı. *"112 03 0577."*

"Bayan, kayıtlar..."

"112 03 0577!" diye bağırdı telefona. Tekrar ve rekrar. *"112 03 0577!"*

Hatırlayabildiği tek şey buydu. Şu aptal numara.

"Hanımefendi... Kutsal tanrılar aşkına." Hat cızırdadı. Cevap veren kişi, "Geliyorlar" diyerek nefes aldı.

Erkeğin yaraları hakkında bilgi almaya çalıştı ama uyuşturucu onu geri çekip saptırırken meleğin telefonunu düşürdü. Sokak yamuldu ve dalgalandı.

Meleğin bakışları onunkiyle karşılaştı, o kadar ızdırap doluydu ki ruhunun da böyle görünmesi gerektiğini düşündü.

Parmaklarının arasından kanı aktı. Ve durmadı.

6

Yarı-fey dişi, cehennemden çıkmış gibi görünüyordu.

Hayır, cehennem değil. Isaiah Tiberian, lejyonun gözaltı merkezindeki tek yönlü aynadan onu incelerken fark etti. Ölü gibi görünüyordu.

Pangera'nın kana bulanmış savaş alanlarından sürünerek çıkan askerlere benziyordu.

Sorgu odasının ortasındaki metal masaya oturmuş, öylece boşluğa bakıyordu. Saatlerdir yaptığı gibi.

Şu ankinden farklı bir şekilde çığlık atan, dövülmüş kadını, Isaiah ve ekibi Eski Meydan sokağında bulmuştu. Gri elbisesi parçalanmıştı ve sol uyluğundan, adama bayılıp bayılmayacağını merak ettirecek kadar kan fışkırıyordu. Olanların dehşetinden, içine çöken kederden ya da vücudunda dolaşan uyuşturuculardan dolayı yarı vahşi bir haldeydi.

Muhtemelen üçünün kombinasyonuydu. Ve sadece saldırıyla ilgili bir bilgi kaynağı değil, aynı zamanda kendisi için de bir tehlike olduğunu düşünen Isaiah, onu Comitium'dan birkaç blok ötedeki steril, yeraltı işlem merkezine getirmek için çağrıda bulunmuştu. Bir tanık. Kayıtlara bu şekilde geçmesini sağlamıştı. Şüpheli değil.

Alnını gözlem penceresine dayama dürtüsüne direnerek uzun bir nefes üfledi. Sadece tepedeki ilk ışıkların aralıksız uğultusu dolduruyordu boşluğu.

Saatlerdir ilk kez sessizliğe bürünmüştü. Yakında biteceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bu düşünce Urd'u baştan çıkarmış gibi, arkasındaki kapıdan sert bir erkek sesi konuştu. "Hâlâ konuşmuyor mu?"

Isaiah'ın, bu sesten ürkmemek için savaş alanında ve dışında aldığı eğitim tamı tamına iki yüzyıl sürmüştü. Yavaşça, her zamanki siyah savaş kıyafetini giymiş bir halde kapı eşiğine yaslandığını bildiği meleğe doğru döndü. Her içgüdüsü tam tersini söylese de akıl ve tarihin ona bir müttefik olduğunu hatırlatan bir melekti bu.

Yırtıcı. Katil. Canavar.

Ancak Hunt Athalar'ın soğuk, koyu gözleri pencereye sabitlenmişti. Bryce Quinlan'ın üzerine. Kanatlarındaki tek bir gri tüy bile hışırdamıyordu. Güney Pangera'daki 17. Lejyon'un ilk günlerinden beri Isaiah, Hunt'ın kalıcı bir sessizlik dalgası içinde var olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışmıştı. Gök gürültüsünden önceki sessizlik gibiydi. Sanki o yakındayken bütün ülke nefesini tutmuş gibiydi.

Hunt'ın düşmanlarına ve seçtiği hedeflere yaptıklarını göz önüne alırsak, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Hunt'ın bakışları ona doğru kaydı.

Doğru. Ona bir soru sorulmuştu. Isaiah beyaz kanatlarını döndürdü. "Buraya getirildiğinden beri tek kelime etmedi."

Hunt yine pencereden kadına baktı. "Onu başka bir odaya götürme emri gelmedi mi hâlâ?"

Isaiah, Hunt'ın nasıl bir odadan bahsettiğini çok iyi biliyordu. İnsanları konuşturmak için tasarlanmış odalardan bahsediyordu. Şahitleri bile.

Isaiah, siyah ipek kravatını düzeltti ve gri iş takımının gün doğumuna kadar kana bulanmaması için beş tanrıya gönülsüz bir ricada bulundu. "Henüz gelmedi."

Hunt bir kez başını salladı, altın kahverengi yüzü hiçbir duyguyu belli etmiyordu.

Isaiah meleği inceledi, çünkü Hunt'ın teşvik edilmeden hiçbir şeye gönüllü olmayacağından emindi. Hunt'a, Hilal Şehir'deki her koridor ve sokakta fısıldanan bir lakap kazandıran kafatası suratlı kasktan hiçbir iz yoktu. Umbra Mortis diyorlardı ona.

Ölümün Gölgesi.

Hunt'ın kötü şöhretli kaskının yokluğuna rahatlasa mı yoksa endişelense mi karar veremeyen Isaiah, Micah'ın kişisel suikastçısına sözsüz bir şekilde ince bir dosya uzattı.

Koyu kahverengi parmaklarının Hunt'ın eldivenlerine değmemesini sağladı. Derinin üzerini kan kaplamış ve kokusu odanın içine yayılıyorken değemezdi. Kandaki meleksi kokuyu tanıdı, o zaman diğer koku da Bryce Quinlan'a ait olmalıydı.

Isaiah çenesini beyaz sıralı sorgu odasına doğru salladı. "Bryce Quinlan, yirmi üç yaşında, yarı Fey, yarı insan. On yıl önceki kan testi ölümsüz bir ömrü olacağını doğrulamış. Güç derecesi neredeyse göz ardı edilebilir. Henüz Dalış'ı yapmamış. Tam vatandaş olarak listelenmiş. Bizimkilerden biriyle sokakta bulunmuş. Çıplak elleriyle kalbinin düşmesini engellemeye çalışıyormuş."

Kelimeler çok klinik geldi. Ama Hunt'ın detaylarda usta olduğunu biliyordu. İkisi de öyleydi. Ne de olsa o sokaktaydılar. Ve burada, güvenli gözlem odasında bile hassas bir şeyi yüksek sesle söyleme riskini göze alarak aptallık edeceklerini biliyorlardı.

Bryce'ı ayağa kaldırmak için her ikisi de gerekmişti, sonrasında Isaiah'ın üzerine yığılmıştı. Kederden değil, acıdan.

Bunu ilk fark eden Hunt olmuştu: uyluğunun parçalanarak açıldığını.

Hâlâ neredeyse vahşiydi, onu tekrar yere oturturlarken acıdan kıvranıyordu ve uyluğundan kan fışkırırken Isaiah bir tıp cadısını aradı. Bir atardamarı patlamıştı. Onlar gelmeden önce ölmemiş olması kahrolası bir mucizeydi.

Hunt önünde diz çöktüğünde hararetli bir şekilde küfretti ve kadın öyle bir sıçradı ki neredeyse Hunt'ın hayalarına tekme atacaktı. Ama sonra kaskını çıkardı. Kadının gözlerinin içine baktı.

Ve ona sakin olmasını söyledi.

Kadın tamamen sessizleşmişti. Hunt'a boş boş baktı. Hunt'ın savaş kıyafetinin içine yerleştirilmiş küçük sağlık çantasından

çıkardığı zımba tabancasının her bir delik açışında bile irkilmedi. Sadece Umbra Mortis'e baktı, baktı ve baktı.

Yine de Hunt, bacağını zımbaladıktan sonra oyalanmamıştı. En iyi yaptığı şeyi yapmak için gecenin içine dalmıştı: düşmanlarını bulmak ve onları yok etmek.

Hunt, eldivenlerindeki kanı yeni fark etmiş gibi bir küfür savurdu ve onları kapının yanındaki metal çöp kutusuna attı.

Sonra erkek, Quinlan'ın ince dosyasına baktı, omuz uzunluğundaki siyah saçları okunamayan yüzünün üzerinde kayıyordu.

Sayfaları çevirerek, "Senin standart şımarık parti kızlarından biri gibi görünüyor" dedi. Hunt'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı ama eğlenceli bir şekilde değil. "Ve ne sürpriz: Danika Fendyr'in de oda arkadaşıymış. Parti Prensesi'nin ta kendisi."

33'ten başka kimse bu terimi kullanmazdı çünkü Lunathion'da kimse, hatta Fey kraliyet mensupları bile buna cesaret edemezdi. Ama Isaiah okumaya devam etmesi için işaret etti. Hunt bu felaketin tüm kapsamını öğrenmeden önce sokağı terk etmişti.

Hunt okumaya devam etti. Kaşları yükseldi. "Kutsal Urd aşkına."

Isaiah onu bekledi.

Hunt'ın koyu gözleri büyüdü. "Danika Fendyr öldü mü?" Daha fazla okudu. "Tüm Şeytan Sürüsü'yle birlikte." Kafasını salladı ve tekrarladı, "Kutsal Urd aşkına."

Isaiah dosyayı geri aldı. "Bu tamamen ve düpedüz boktan bir durum, dostum."

Hunt'ın çenesi gerildi. "Bunu yapan iblise dair hiçbir iz bulamadım."

"Biliyorum." Hunt'ın sorgulayan bakışıyla Isaiah, "Eğer bulsaydın, şu anda elinde bir dosya değil, kesik bir kafa tutuyor olurdun" diye açıklık getirdi.

Isaiah, Hunt tam da bunu yaptığında, şu anda dizginlerini elinde tutan Başmelek tarafından devam etmesi emredilen iblis avlama görevinden zaferle döndüğünde, birçok kez oradaydı.

Hunt'ın ağzı, sanki en son ne zaman böyle bir av sunduğunu hatırlar gibi hafifçe seğirdi, fakat güçlü kollarını kavuşturdu. Isaiah pozisyondaki doğal dominantlığı görmezden geldi. İmparatorluk Lejyonu birimlerinin en eliti olan triariiyi oluşturan beş savaşçı takım arasında, bir hiyerarşi vardı. Micah'ın küçük kabalı.

Micah, Isaiah'ı 33'ün komutanı olarak atamış olsa da onu resmi olarak asla lider ilan etmemişti. Ama Isaiah her zaman, süslü takım elbisesine ve kravatına rağmen, triarii'nin dile getirilmemiş en iyi askeri olarak en tepede durduğunu varsaymıştı.

Ancak Hunt'ın düştüğü yere, iki sene önce Pangera'dan geldiğinden beri kimse gerçekten karar vermemişti. Isaiah da bilmek istediğinden tam emin değildi.

Kuzey Uçurumu'ndaki çatlaklardan sızan veya yasa dışı bir çağrı yoluyla bu dünyaya giren iblisleri izlemek ve ortadan kaldırmak onun resmi rolüydü ve Hunt'ın özel beceri setine çok uygundu. Tanrılar, onun yüzyıllar boyunca kaç tanesinin izini sürdüğünü biliyordu, birlikte bulundukları ilk Pangeran biriminden –17'den– başlayarak, yaratıkları öbür dünyaya göndermeye adanmışlardı.

Ama Hunt'ın Başmelekler için –şu anda Micah için– , gölgelerde yaptığı iş ona lakabını kazandıran asıl şeydi. Hunt doğrudan Micah'a cevap verirdi ve diğerleri onun yolundan çekilirdi.

Isaiah, 33'ün komutanının adını vererek, "Naomi, az önce Philip Briggs'i cinayetlerden dolayı tutukladı" dedi. "Briggs bugün hapisten çıkmıştı ve onu ilk seferinde yakalayanlar Danika ve Şeytan Sürüsü'ydü." Bu onurun 33'e verilmemesi Isaiah'ı boşu boşuna rahatsız etmişti. En azından bu gece onu yakalayan Naomi'ydi. "Briggs gibi bir insan bu kadar güçlü bir iblisi nasıl çağırabilir, bilmiyorum."

Hunt karanlık bir şekilde, "Sanırım yakında öğreneceğiz" dedi.

Evet, lanet olsun ki öğrenirlerdi. "Briggs'in sadece bu kadar büyük bir cinayet için serbest bırakılması, on kat aptal olmasını gerektirir." Keres isyancılarının, daha büyük bir isyan olan

Ophion hareketinin bir uzantısının lideri, yine de aptal görünmüyordu. Denizi aşan savaşı yansıtmak için bir çatışma başlatmaya kararlı bir fanatikti sadece.

Hunt, "Ya da belki Briggs, biz onu tekrar gözaltına almak için bir bahane bulmadan önce sahip olduğu tek özgürlük şansını değerlendirdi" diye karşılık verdi. "Zamanının sınırlı olduğunu biliyordu ve önce Vanir'i kızdırdığından emin olmak istedi."

Isaiah başını salladı. "Ne karmaşa." Yüzyılın en hafif ifadesiydi bu.

Hunt bir nefes verdi. "Basın bir şey öğrendi mi?"

"Henüz değil" dedi Isaiah. "Ve birkaç dakika önce bunu gizli tutmamız için emir aldım –yarın sabah tüm haberlerde çıkacak olsa bile."

Hunt'ın gözleri parladı. "Söyleyecek kimsem yok."

Gerçekten de Hunt ve *arkadaş* kavramı pek uyuşmuyordu. İki yıl burada, triariiler arasında kaldıktan sonra bile Hunt hâlâ içine kapanıktı. Hâlâ tek bir şey için acımasızca çalışıyordu: özgürlük. Ya da daha doğrusu, küçük bir özgürlük ihtimali.

Isaiah iç çekti. "Sabine ne zaman gelir?"

Hunt telefonunu kontrol etti. "Sabine aşağı iniyor..." Kapı pat diye açıldı. Hunt'ın gözleri titredi. "Ve geldi."

Sabine, ince kemikli yüzü ve uzun, gümüşi sarı saçlarıyla Bryce Quinlan'dan biraz daha büyük görünüyordu ama mavi gözlerinde sadece bir ölümsüzün öfkesi vardı. "Nerede o melez fahişe..." Bryce'ı pencereden görünce sinirden köpürdü. "Onu *öldüreceğim*,"

Isaiah, Görünür Lider'in kapıdan çıkıp sorgu odasına giden yolunu kapatmak için birkaç adım soluna beyaz bir kanat uzattı.

Hunt, diğer tarafında sıradan bir duruş sergiledi. Yıldırım, parmakları boyunca dans ediyordu.

Isaiah'ın, Hunt'ın düşmanlarının üzerine saldığına tanık olduğu gücün hafif bir göstergesiydi: bir binayı yıkma kapasitesine sahip yıldırımının.

Sıradan bir melek ya da Başmelek olsun, güç her zaman aynı şeyin bir çeşidiydi: yağmur, fırtınalar, ara sıra kasırga...

Isaiah'ın kendisi, hücum eden bir düşmanı uzak tutabilen rüzgârı çağırabilirdi, ancak yaşayan bellekte hiçbiri Hunt'ın isteğine göre yıldırım kullanma yeteneğine sahip değildi. Ya da onu gerçekten yıkıcı yapacak gücün derinliğine. Hunt'ın kurtuluşu ve yıkımı olmuştu.

Isaiah, soğuk esintilerinden birinin Sabine'in mısır ipeği saçlarından süzülüp Hunt'a geçmesine izin verdi.

Her zaman birlikte iyi çalışmışlardı. Micah, iki yıl önce Hunt'ı Isaiah ile ekip yaptığında bunun olacağını biliyordu. Hem de ikisinin de alınlarına dolanmış diken dövmelerine rağmen, Hunt'ın izinin çoğu koyu saçları tarafından gizlenmişti ama alnındaki ince siyah şeridi gizlemek mümkün değildi.

Isaiah, Pangeran cadıları onu damgalamadan önce arkadaşının neye benzediğini zar zor hatırlıyordu. Suçlarının asla unutulmasına izin vermemek için şeytani büyülerini mürekkebin içine işlemişlerdi. Bu yüzden cadı büyüsü gücünün çoğunu bağlamıştı.

İlk insanların bir zamanlar melekleri tasvir ederken kullandıkları ilahi auralarla alay etmek için dövmelerine hale diyorlardı.

Isaiah'ın alnında, Hunt'ınkiyle ve iki yüzyıl önce böylesine idealist, cesur aptallar olan yaklaşık iki bin asi meleğinkiyle aynı olan bu dövmeyi saklamanın bir yolu yoktu.

Asteri, melekleri mükemmel askerler ve sadık hizmetkârlar olarak yaratmıştı. Böyle bir güce sahip melekler, dünyadaki rollerinden zevk almışlardı. Ta ki bir zamanlar Sabah Yıldızı dedikleri Başmelek, Shahar'a kadar. Ta ki Hunt ve diğerleri Shahar'ın seçkin 18. Lejyon'u ile uçana kadar.

İsyanları başarısız olmuş ve sadece insanların kırk yıl önce kendi isyanlarını başlatmalarına neden olmuştu. Farklı bir amaç, farklı bir grup ve savaşçı türü ama duygular temelde aynıydı: Cumhuriyet düşmandı, katı hiyerarşiler ise tamamen saçmalık.

İsyancı insanlar savaşa başladıklarında, aptallardan biri düşmüş meleklere, bu insanlar doğmadan çok önce yaşanan is-

yanlarının nasıl başarısız olduğunu sormalıydı. Isaiah kesinlikle ne yapmamaları gerektiğine dair bazı ipuçları verebilirdi. Ve sonuçları hakkında onları aydınlatırdı.

Çünkü sağ bileklerine damgalanmış ikinci dövmeyi saklamanın imkânı yoktu: *SPQM*.

Cumhuriyet'in her bayrağını, antetli kâğıdını ve sahip olduğu her varlığın bileğini –yedi yıldızla çevrili dört harf– süslüyordu. Isaiah kolunu kesse bile, yeniden doğan uzuv bu izi taşırdı. Cadı mürekkebinin gücü böyleydi işte.

Ölümden daha kötü bir kader: devirmek istediklerinin ebedi hizmetkârı olmaktı.

Sabine'i, Hunt'ın sorunlarla başa çıkma yolundan kurtarmaya karar veren Isaiah hafifçe sordu. "Yas tutmanı anlıyorum ama Bryce'ın ölmesini istemek için bir nedenin var mı Sabine?"

Sabine hırlayarak Bryce'ı işaret etti. "Kılıcı aldı. O kurt özentisi Danika'nın kılıcını aldı. Aldığını biliyorum, dairede değil ve *bana* ait."

Isaiah bu detayları görmüştü: Fendyr ailesinin yadigârı kayıptı. Ama Bryce Quinlan'ın elinde olduğuna dair bir iz yoktu. "Kılıcın kızının ölümüyle ne ilgisi var?"

Öfke ve keder o vahşi yüzde savaştı. Sabine, sorusunu görmezden gelerek başını salladı ve "Danika beladan uzak duramadı. Asla çenesini *kapalı* tutamadı ve düşmanlarının yanında ne zaman sessiz olması gerektiğini bilemedi. Ve bak ne oldu ona şimdi. İçerideki aptal küçük sürtük hâlâ nefes alıyor ama Danika *almıyor*" dedi. Sesi neredeyse çatlıyordu. "Danika daha iyi bilmeliydi."

Hunt bir tık daha nazik bir sesle, "Neyi daha iyi bilmeliydi?" diye sordu.

"Her şeyi" dedi Sabine, acısını dindirmek için başını tekrar salladı. "O sürtük oda arkadaşından başlayarak." Öfkeyle Isaiah'ın üzerine atıldı. "Bana *her şeyi* anlat."

Hunt soğukkanlılıkla, "Sana bir bok anlatmak zorunda değil, Fendyr." dedi.

33. İmparatorluk Lejyonunun Komutanı olarak Isaiah, Sabine'e eşit bir rütbeye sahipti: her ikisi de aynı yönetim ku-

rullarında oturur, her ikisi de kendi rütbelerindeki ve kendi hanelerindeki güçlü erkeklere cevap verirdi.

Hunt'ı incelerken Sabine'in köpek dişleri uzadı. "Sana mı dedim, Athalar?"

Hunt'ın gözleri parladı. Ama Isaiah telefonunu çıkardı ve sakince araya girerken yazmaya başladı. "Raporlar gelmeye devam ediyor. Viktoria şu anda Bayan Quinlan'la konuşmak için yolda."

Sabine, "Onunla ben konuşacağım" diye köpürdü. Parmakları Hunt'ın boğazını kesmeye hazırmış gibi kıvrıldı. Hunt ona keskin bir gülümsemeyle, sadece denemesini söyledi, parmaklarının etrafındaki yıldırım bileğine kadar çıkmıştı.

Isaiah'ın şansına sorgu odasının kapısı açıldı ve kusursuz bir şekilde dikilmiş donanma kıyafeti giymiş, koyu saçlı bir kadın içeri girdi.

O ve Viktoria'nın giydiği takım elbiseler paravandı. Bir çeşit zırh, evet ama aynı zamanda uzaktan normallermiş gibi davranmak için son bir girişimdi.

Hunt'ın onlarla uğraşmamasına şaşmamalıydı.

Viktoria zarif yaklaşımını sergilerken Bryce, genellikle *tüm* hanelerdeki kişilerin ikinci kez gözden geçirdiği büyüleyici kadını hiç fark etmedi.

Ama Bryce saatlerdir böyleydi zaten. Çıplak uyluğuna sarılmış beyaz bandaj hâlâ kanla kaplıydı. Viktoria nazikçe kokladı, solgun yeşil gözleri alnındaki koyu hale dövmesinin altında kısılıyordu. Tayflar, iki yüzyıl önce malakimlerle isyan eden az sayıdaki malakim-olmayanlardan biriydi. Kadın, kısa bir süre sonra Micah'a verilmişti ve cezası alın dövmesi ve köle işaretlerinin de ötesine geçmişti. Isaiah ve Hunt'ın Asteri'nin zindanlarında ve daha sonra çeşitli Başmeleklerin zindanlarında yıllar boyunca katlandıkları kadar acımasız değildi ama onun kendi zindanlarından kurtulduğunda bile devam eden bir işkence biçimiydi.

Viktoria, "Bayan Quinlan" dedi.

Cevap gelmedi.

Tayf, duvardan çelik bir sandalyeyi sürükledi ve masanın diğer tarafına koydu. Ceketinden bir dosya çıkaran Viktoria, sandalyeye otururken uzun bacaklarını çaprazladı.

"Bu geceki katliamdan kimin sorumlu olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bir nefes bile gelmedi. Sabine yavaşça hırladı.

Tayf, kaymaktaşına benzeyen ellerini kucağına aldı, doğal olmayan zarafet, sakin yüzeyin altında dalgalanan antik gücün tek işaretiydi.

Vik'in kendine ait bir vücudu yoktu. 18'de savaşmasına rağmen, Isaiah tarihini sadece on yıl önce buraya geldiğinde öğrenmişti. Viktoria'nın bu özel bedeni nasıl ele geçirdiğini, bir zamanlar kime ait olduğunu sormadı. Ona söylemezdi. Tayflar, bazı insanların araba sahibi olduğu gibi beden sahibi olabiliyordu. Kibirli tayflar genellikle yaşlanmanın ilk belirtisinde sık sık değiştirirdi bedenlerini, ancak Viktoria bunu her zamankinden daha uzun süre tuttuğunu, yapısını ve hareketini sevdiğini söylemişti.

Şu an elinde tutmasının nedeni, başka bir seçeneğinin olmamasıydı. İsyanının cezası olarak Micah onu bu bedenin içine hapsetmişti. Sonsuza dek. Artık değişmek, daha yeni ve zarif bir bedenle takas etmek yoktu. Vik, iki yüz yıl boyunca, artık açıkça görülebilen, vücudun yavaşça aşınmasına katlanmak zorunda kalmıştı: gözlerinin etrafında ince çizgiler oluşmuştu, şimdiyse alnındaki dövmenin dikenli şeridinin üzerinde kırışıklıklar yer almaya başlamıştı.

Hunt, Bryce'ın her nefesini izleyerek, "Quinlan şoka girdi" diye gözlemledi. "Konuşmayacak."

Isaiah, Viktoria dosyayı açıp bir kâğıt parçasını tarayana ve "Şahsen ben, şu anda vücudunuzun veya eylemlerinizin kontrolünün tam olarak sizde olmadığına inanıyorum" diyene kadar hemfikirdi.

Sonra bir insanın kalbini durduracak kadar alkol ve uyuşturucu kokteyli listesini okudu. Daha az Vanir olan birinin kalbini de durdururdu.

Hunt yine küfretti. "Bu gece çekmediği ya da içmediği bir şey var mı?"

Sabine sinirle dikleşti. "Seni melez süprüntü..."

Isaiah Hunt'a bir bakış attı. Talebi iletmek için yeterli olmuştu bu.

Hunt'a emir vermeye asla cesaret edemezdi. Adam, tüm imparatorluk savaş birimlerini kül içinde bırakan bir öfkeye sahipken yapamazdı. Halenin büyüleri yıldırımı tam gücünün onda birine indirgese bile Hunt'ın savaşçı olarak yetenekleri bunu telafi ederdi.

Fakat Hunt'ın çenesi eğildi, Isaiah'ın isteğini kabul ettiğine dair tek işareti buydu. "Yukarıda bazı evrakları tamamlaman gerekecek, Sabine." Hunt, Sabine'in bu gece tek çocuğunu kaybetmiş bir anne olduğunu kendine hatırlatarak bir nefes verdi ve ekledi. "Kendine zaman ayırmak istiyorsan, ayırabilirsin ama imzalaman gerek..."

"İmza işini de kendime zaman ayırmayı da sikeyim. Gerekirse çarmıha ger ama ifade vermesini sağla." Sabine, Hunt'ın ayağının altındaki fayanslara tükürdü.

Isaiah'ın dilini eter kapladı ve Hunt, kadına savaş alanındaki rakiplerine karşı tek uyarısı olan soğuk bakışını attı. Daha sonra olanlardan hiçbiri kurtulamamıştı.

Sabine bunu hatırlıyor gibiydi ve bilgece bir şekilde koridora çıkış yaptı. Elini esnetti, jilet gibi dört keskin pençe belirdi ve onları metal kapıya geçirdi.

Hunt, kadının kaybolan figürüne gülümsedi. İşaretli bir hedef olmuştu. Bugün değil, yarın bile değil ama gelecekte bir gün...

Bir de insanlar şekil değiştirenlerin meleklerle, Feylerden daha iyi anlaştıklarını iddia ederlerdi.

Viktoria Bryce'a nazikçe, "Elimizde Beyaz Kuzgun'un video görüntüleri var, senin nerede olduğunu doğruluyorlar. Eve yürürken çekilmiş görüntülerin de var" dedi.

Kameralar Lunathion'ın tamamını eşsiz bir görsel ve işitsel kapsama alanıyla kaplıyordu, ancak Bryce'ın apartmanı es-

kiydi ve koridorlardaki zorunlu monitörler on yıllardır onarılmamıştı. Ev sahibi bu gece tüm soruşturmayı mahveden kod ihlallerinden dolayı ziyaret edilirdi kesin. Bina kameralarının yakalamayı başardığı tek şey küçük bir ses kaydıydı –sadece ses kaydı. O da zaten bildiklerinin ötesinde bir şey içermiyordu. Şeytan Sürüsü'nün telefonları saldırıda yok edilmişti. Tek bir mesaj bile gönderilmemişti.

Viktoria, "Elimizde olmayan şey, Bryce..." diye devam etti, "...o dairede olanlar. Bana anlatabilir misin?"

Bryce, hırpalanmış bedenine geri sürüklenmiş gibi yavaşça kehribar gözlerini Viktoria'ya çevirdi.

Hunt kabaca, "Ailesi nerede?" diye sordu.

Isaiah, "İnsan anne, üvey babayla birlikte kuzeydeki dağ kasabalarından birinde yaşıyor, ikisi de yabancı" dedi. "Baba kayıtlı değildi veya babalığını kabul etmeyi reddetmiş. Fey olduğu belli. Ve ona vatandaşlık statüsü aldığına göre itibarlı biri olması muhtemel."

İnsan annelerden doğan yavruların çoğu yabancı rütbesini alırdı. Bryce, feylerin zarif güzelliğine sahip olsa da yüzü insan olduğunu ele veriyordu. Altın ışıltılı cildi, burnunun ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerine sepiştirilmiş çilleri ve dolgun bir ağzı vardı. Bunun yanında ipeksi kızıl saçları ve dik kulakları saf Fey özellikleriydi.

"İnsan ailesine haber verildi mi?"

Isaiah elini sıkı kahverengi buklelerinin üzerinde gezdirdi. Sabahın ikisinde telefonunun cırtlak sesiyle uyanmış, bir dakika sonra kışladan fırlamıştı ve şimdi uykusuz bir gecenin etkilerini hissetmeye başlamıştı. Şafak çok uzakta değildi. "Annesi histerikti. Daireye neden saldırdıklarını ya da Philip Briggs olup olmadığını defalarca sordu. Haberlerde teknik bir ayrıntıdan dolayı serbest bırakıldığını görmüş ve bunu onun yaptığından eminmiş. Şu anda 31'den bir devriye uçak oraya gidiyor. Ailesi bir saat içinde havalanacak."

Viktoria röportajına devam ederken diyafondan sesi duyuldu. "Arkadaşlarına saldıran yaratığı tarif edebilir misin?"

Ama Quinlan yine dalıp gitmişti, gözleri bomboştu.

Sokak kameraları sayesinde bulanık görüntülere sahiptiler, ancak iblis rüzgârdan daha hızlı hareket etmiş ve lens aralığından uzak durmayı becermişti. Henüz kimliğini tespit edememişlerdi. Hunt'ın geniş bilgisi bile yardımcı olmamıştı. Ellerindeki tek şey belirsiz, grimsi bir bulanıklıktı. Hiçbir yavaşlama bunu netleştiremezdi. Ve Bryce Quinlan'ın, şehir sokaklarında yalın ayak dolaştığı görüntüler.

Hunt, "Bu kız ifade vermeye hazır değil" dedi. "Bizim için bir zaman kaybı."

Ama Isaiah ona, "Sabine neden Bryce'dan bu kadar nefret ediyor, neden tüm bunların suçlusunun o olduğunu ima ediyor?" diye sordu. Hunt cevap vermeyince Isaiah çenesini masanın kenarındaki iki dosyaya doğru salladı. "Quinlan'ınkine bak. Bundan önce tek bir suçu var: Yaz Gün Dönümü geçit töreni sırasında halkın huzurunu bozmak. Biraz heyecan aramış ve bir duvara karşı iş üstündeyken yakalanmış. Bir geceyi nezarette geçirmiş, ertesi gün para cezası ödenmiş, kalıcı kayıtları silmek için de bir ay kamu hizmeti yapmış." Isaiah, Hunt'ın ağzında bir gülümsemenin belirip kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Ancak Isaiah, yanındaki etkileyici derecede kalın yığına nasırlı bir parmağını dokundurdu. "Bu Danika Fendyr'in dosyasının *birinci* kısmı. Toplamda yedi tane var. On yaşındayken küçük çaplı hırsızlıklarla başlamış, beş yıl önce reşit olana kadar devam etmiş. Sonra esrarengiz bir şekilde durmuş. Bana sorarsan, yıkım yoluna sürüklenen ve belki de sonrasında Danika'yı da kendi yolundan çıkaran Bryce'dı."

Hunt, "Kendini bir atı öldürecek kadar ışıkarayan çekmekten alıkoyacak kadar çıkamamış ama" dedi. "Tek başına parti yapmadığını varsayıyorum. Başka arkadaşları da var mıydı?"

"İki kişi daha. Juniper Andromeda, Şehir Balesi'nde solist olan bir faun ve..." Isaiah dava dosyasını ters çevirip açtı ve bir yakarış mırıldandı. "Fury Axtar."

Hunt, paralı askerin adını duyunca yavaşça küfretti.

Fury Axtar, yarım düzine ülkede öldürme ruhsatına sahipti. Bu ülke de dahil.

Hunt, "Fury bu gece Quinlan'la mıydı?" diye sordu.

Uzak durmayı bilecek kadar yolları kesişmişti paralı askerle. Micah, Hunt'a onu öldürmesini bile emretmişti. Hem de iki kez.

Ama çok güçlü müttefikleri vardı. Bazılarının, İmparatorluk Senatosu'ndan olduğu bile söyleniyordu. Böylece Micah, her iki seferde de Umbra Mortis'in Fury Axtar'ı gerçek bir tosta dönüştürmesinin değerinden fazla sorun yaratacağına karar vermişti.

"Evet" dedi Isaiah. "Fury kulüpte onunlaydı."

Hunt kaşlarını çattı. Ardından Viktoria, Bryce'la bir kez daha konuşmak için eğildi.

"Bunu yapanı bulmaya çalışıyoruz. Bize ihtiyacımız olan bilgileri verebilir misin?"

Tayfın önünde sadece bir kabuk vardı sanki.

Viktoria, insanların genellikle avucundan yemek yemesine neden olan o lüks mırıltısıyla konuştu. "Sana yardım etmek istiyorum. Bunu yapanı bulmak istiyorum. Ve onları cezalandırmak istiyorum."

Viktoria cebine uzandı, telefonunu çıkardı ve yüzü yukarı bakacak şekilde masaya koydu. Dijital yayını anında, Isaiah ve Hunt'ın da olduğu odadaki küçük ekranda göründü. Bir dizi mesaj açılırken Tayf ve ekran arasında gezdirdiler bakışlarını.

"Verileri telefonundan indirdik. Bunları bana anlatabilir misin?"

Donuk gözler, muşamba zeminindeki gizli bir bölmeden çekilmiş küçük ekranı izledi. Isaiah ve Hunt'ın da şu an okuduğu mesajların aynısını gösteriyordu.

İlki, Bryce'dan gönderilmişti. *TV geceleri kuyruğunu sallayan yavru köpekler içindir*, yazıyordu. *Gel de büyük kaltaklarla oyna.*

Ve sonra kısa, karanlık bir video oynadı. Bryce kamera açısından uzaklaştı, çilli burnunu beyaz bir şerit halindeki tozun –ışıkarayanın– üzerine eğdi ve içine çekti. O sırada biri haykırarak gülüyordu. Sonrasın da o da gülüyordu, o kadar parlak ve

canlıydı ki, önlerindeki odadaki kadın bağırsakları çıkarılmış bir cesede benziyordu. Bryce, kameraya doğru "COŞTUR, DANİKAAAAA!" diye bağırdı.

Danika'nın yazılı cevabı, Isaiah'ın resmi etkinliklerde sadece uzaktan gördüğü ve gittiği her yerde sorun çıkarmaya hazır görünen kurtların Görünür Lider'inden tam olarak beklediği şekildeydi. *SENDEN NEFRET EDIYORUM. BENSİZ IŞIKARAYAN ALMAYI BIRAK. GÖT.*

Gerçekten de bir Parti Prensesi idi.

Bryce yirmi dakika sonra cevap yazmıştı. *Az önce tuvalette biriyle birlikte oldum. Connor'a söyleme.*

Hunt başını sağa sola salladı.

Ama Bryce, Viktoria düz bir suratla mesajları yüksek sesle okurken orada öylece oturdu.

Danika cevap yazmıştı. *İyi miydi?!!?*

Sadece sinirleri yatıştıracak kadar iyiydi.

Hunt, "Bunların konuyla bir ilgisi yok" diye mırıldandı. "Viktoria'yı içeri çek."

"Emirlerimiz var."

"Emirlerin canı cehenneme. O kadın parçalanmak üzere ve iyi bir şekilde de değil."

Sonra Bryce, Danika'ya cevap vermeyi bıraktı.

Ama Danika mesaj göndermeye devam etti. Birbiri ardına. İki saat boyunca.

Program sona erdi. Neredesiniz pislikler?

Neden telefonunu açmıyorsun? Fury'yi arıyorum.

Fury hangi cehennemde?

Juniper telefonunu hiç getirmez, bu yüzden onunla uğraşmayacağım bile. Neredesin?!!

Kulübe geleyim mi? Sürü on dakika içinde kalkıyor. Banyoda yabancılarla sevişmeyi bırak, çünkü Connor benimle geliyor.

Briyyyyce. Telefonunuza baktığınızda, umarım 1000 bildiri sizi kızdırır.

Thorne sana mesaj atmayı bırakmamı söylüyor. Ona kendi işine bakmasını söyledim.

Connor büyümemi ve şaibeli uyuşturucuları bırakmamı söylüyor. Çünkü bunu sadece ezikler yaparmış. Senden daha kutsal biriyle çıkmana izin verebileceğimden emin değilim dediğimde pek mutlu olmadı.

Tamam, beş dakikaya çıkıyoruz. Yakında görüşürüz, saksocu. Coştur.

Bryce gözünü kırpmadan ekrana baktı, yırtık yüzü monitörün ışığında hastalıklı bir şekilde solgundu.

Viktoria sakince, "Binanın kameraları çoğunlukla bozuk, ancak koridordaki kamera görüntüleri kapalı olmasına rağmen biraz ses kaydedebilmiş" dedi. "Oynatayım mı?"

Yanıt yok. Bu yüzden Viktoria oynattı.

Boğuk hırıltılar ve çığlıklar hoparlörleri doldurdu. Koridor kamerasının binadan gelen en yüksek sesleri kaydettiği açıktı. Sonra biri kükremeye başladı. Vahşi bir kurt kükremesi. *"Lütfen, lütfen..."*

Sözleri kesildi. Ama koridordaki kameradan gelen diğer sesler devam etti.

Danika Fendyr çığlık attı. Bir şey yuvarlandı ve yere çakıldı. Sanki mobilyalara doğru fırlatılmıştı. Ve koridor kamerası kaydetmeye devam etti.

Çığlıklar devam etti, devam etti, devam etti. Sadece kameranın bozuk sistemi tarafından kesiliyordu arada. Boğuk homurdanmalar ve hırıltılar gaddarca ve ağlamaklıydı. Danika yalvarıyordu, merhamet için yalvarırken ağlıyordu ve durması için çığlık atıyordu.

Hunt odadan gizlice, "Kapat şunu" diye emretti. "*Hemen* kapat." O kadar hızlıydı ki Isaiah onu durduramadı, hemen yanlarındaki kapıya doğru geçip, Isaiah odaya bilgi veremeden kapıyı açtı.

Ama Danika oradaydı, sesler cızırtılıydı, tavandaki hoparlörlerden hâlâ merhamet için yalvaran sesi geliyordu. Danika, parça parça edilip yok ediliyordu.

Katilin sessizliği Danika'nın hıçkırarak ağlaması kadar ürperticiydi.

Hunt içeri daldığında Viktoria kapıya doğru döndü, yüzü öfkeyle kararmıştı, kanatları açıldı. Ölümün Gölgesi serbest bırakılmıştı.

Isaiah, eterin tadını aldı. Yıldırım, Hunt'ın parmaklarının ucunda kıvrıldı. Danika'nın bitmeyen, yarı boğuk çığlıkları odayı doldurdu.

Isaiah, Bryce'ın patladığı anı görmek için odaya zamanında girmişti.

Bryce'ın sandalyesinden fırlayıp masayı devirdiği sırada, şüphesiz Hunt da aynısını yaparak Vik ile kendi etrafında bir rüzgâr duvarı oluşturdu. Masa, Viktoria'nın başının üzerinden süzüldü ve gözlem penceresine çarptı.

Oturduğu sandalyeyi kapıp duvara fırlatırken vahşi bir hırıltı odayı doldurdu, metal çerçevesi o kadar sert çöktü ve yamuldu ki.

Birden, tüm yere kustu. Gücü Viktoria'nın etrafında olmasaydı, aşırı pahalı ısmarlama topukluları mahvolmuş olurdu.

Koridor kamerası tekrar bozulduğunda ses nihayet kesildi ve öyle kaldı.

Bryce nefes nefese kaldı, dağınıklığına bakıyordu. Sonra dizlerinin üstüne çöktü.

Yine kustu. Ve bir daha. Sonra dizlerinin üzerinde kıvrıldı, sersemlemiş sessizlikte kendini sallarken ipeksi saçları kusmuğa düştü.

Yarı Fey idi, güç seviyesi zar zor başlangıç seviyesinde sayılırdı. Masaya ve sandalyeye yaptığı şey... Saf, fiziksel öfkeydi. Feylerin en kendi halinde olanları bile ilkel bir gazap onları ele geçirdiğinde patlamasını durduramazdı.

Hunt istifini bozmadan ona yaklaştı, kusmuğa bulanmaktan kaçınmak için gri kanatlarıyla yükseldi.

"Hey." Hunt Bryce'ın yanında diz çöktü. Omzuna uzandı ama elini indirdi. Kaç kişi Umbra Mortis'in ellerinin hiçbir şiddet belirtisi göstermeden onlara uzandığını görmüştü ki?

Hunt yıkılmış masa ve sandalyeye doğru başını salladı. "Etkileyici."

Bryce kendi üzerine daha fazla kapandı, bronz parmakları neredeyse beyazdı ve morartacak kadar sert bir şekilde sırtına saplanmışlardı. Sesi kırık bir törpü gibiydi. "Eve gitmek istiyorum."

Hunt'ın koyu gözleri titredi. Ama bir şey söylemedi.

Viktoria, dağınıklığa kaşlarını çatarak, temizleyecek birini bulmak için sıvıştı.

Isaiah, "Korkarım eve gidemezsin. Orası aktif bir suç mahalli." Ve o kadar mahvolmuştu ki çamaşır suyuyla ovalasalar bile hiçbir Vanir katliamın kokusunu almadan içeri giremezdi. "Bunu yapanı ve neden yaptığını bulana kadar dönmeniz güvenli değil."

Sonra Bryce bir nefes aldı. "S-Sabine..."

"Evet" dedi Isaiah nazikçe. "Danika'nın hayatındaki herkese haber verildi."

Birkaç saat içinde de tüm dünya öğrenirdi.

Hunt hâlâ yanında diz çökmüş vaziyetteyken kabaca, "Seni karyolalı ve banyolu bir odaya taşıyıp üstüne bir şeyler bulabiliriz."

Elbisesi o kadar yırtılmıştı ki, cildinin çoğu sergileniyor, beli boyunca uzanan bir yırtık sırtında koyu bir dövmenin izini ortaya çıkarıyordu. Et pazarında daha mütevazı kıyafetler giyen fahişeler görmüştü.

Isaiah'ın cebindeki telefon çaldı. Naomi. Isaiah cevap verdiğinde 33. piyade komutanının sesi gergindi. "Kızı bırakın. Hemen şimdi. Onu bu binadan çıkarın ve hepimizin iyiliği için peşine kimseyi *takmayın*. Özellikle de Hunt'ı."

"Neden? Vali bize tam tersini emretti."

Naomi, "Bir telefon geldi" dedi. "Ruhn Kahrolası Danaan'dan. Kızı getirme konusunda Gökyüzü ve Nefes'e haber vermediğimiz için çok kızgın. Feylerin yetki alanına giriyormuş. O yüzden Vali'nin ne istediğini siktir et. Bu büyük baş ağrısından kurtulduğumuz için sonra bize teşekkür edecek. Kızı *hemen* bırakın. O pisliklerin istediği buysa, bir Fey eşlikçisi ile geri gelebilir."

Hunt, tüm konuşmayı dinledikten sonra, Bryce Quinlan'ı bir

avcının gözü kara değerlendirmesiyle inceledi. Triariilerden biri olarak Naomi Boreas sadece Micah'a cevap verirdi ve onlara hiçbir açıklama borçlu değildi, ancak Micah'ın Fey lehine olan doğrudan emrini de göz ardı edemezdi Naomi, "Bırakın, Isaiah." diye ekledi. Sonra telefonu kapattı.

Bryce'ın sivri Fey kulaklarına rağmen, donuk gözleri duyduğuna dair hiçbir iz göstermedi.

Isaiah telefonunu cebine soktu. "Gitmekte özgürsün."

Birinin üzerindeki bandaja rağmen, titremesi şaşırtıcı derecede durmuş bacaklarını açtı. Yine de kan ve kir çıplak ayaklarını kaplamıştı. Hunt sadece, "Burada bir tıp cadısı var" demeyi yeterli buldu.

Ama Bryce onu görmezden geldi ve açık kapıdan koridora doğru topallayarak çıktı.

Ayak sesleri kaybolurken Hunt'ın gözleri kapıya sabitlendi.

Uzun bir süre, ikisi de konuşmadı. Sonra Hunt nefesini üfledi ve ayağa kalktı. "Naomi, Briggs'i hangi odaya koyacak?"

Isaiah, koridorda hızla yaklaşan ayak sesleri duyulmadan önce cevap verme fırsatı bulamadı. Sesler kesinlikle Bryce'a ait değildi.

Bu şehirdeki en güvenli yerlerden birinde bile olsalar, Isaiah ve Hunt ellerini silahlarına kolayca ulaşabilecekleri yere koydular. Biri, takım ceketinin altına gizlenmiş silahı çekebilmek için kollarını kavuşturdu. Diğeri, elini uyluğuna, siyah kabzalı bıçağın birkaç santim uzağına götürdü. Hunt'ın parmaklarında yine şimşekler çaktı.

Koyu saçlı bir Fey erkeği sorgu odasının kapısından içeri daldı. Alt dudağında gümüş bir halka olsa bile, uzun kuzgun siyahı saçlarının bir tarafı kazınmış olsa bile, deri ceketinin altındaki dövmeli kollarıyla bile, çarpıcı şekilde yakışıklı olan yüzün yaydığı kalıtımı gizlemek mümkün değildi.

Ruhn Danaan, Valbaran Feylerinin Veliaht Prensi. Güz Kralı'nın oğlu ve eski Yıldız Doğumlu Feylerin efsanevi karanlık kılıcı olan Yıldız Kılıcı'nın şu anki sahibi. Prensin Feyler arasında Seçilmiş Kişi statüsünün kanıtıydı. O ne demekse artık.

O kılıç şu anda Ruhn'ın sırtına bağlıydı, siyah kabzası ilk ışıkları yutmuştu. Isaiah bir keresinde, Feyler Kuzey Uçurumu'ndan geçmeden önce kılıcın başka bir dünyada dövülmüş bir göktaşından çıkarılan iridyumdan yapıldığını duymuştu.

Danaan'ın mavi gözleri bir alevin kalbi gibi parladı. Ancak Ruhn'ın kendisi böyle bir büyü taşımıyordu. Ateş büyüsü, Valbaran Feyleri arasında yaygındı. Bizzat Güz Kralı tarafından ustalıkla kullanılıyordu. Ancak söylentiler, Ruhn'ın büyüsünün, denizin ötesindeki kutsal Fey adası Avallen'ı yöneten akrabalarınınkine benzediğini iddia ediyordu: yalnızca fiziksel dünyayı değil aynı zamanda zihni de perdeleyen gölgeleri veya sisleri çağırma gücü vardı. Belki de telepati.

Ruhn kusmuğa baktı, az önce giden kadının kokusunu aldı. "Hangi cehennemde o?"

Hunt, prensin sesindeki soğuk komuta tepkisiz kaldı.

Isaiah, "Bryce Quinlan serbest bırakıldı" dedi. "Birkaç dakika önce onu üst kata gönderdik."

Ruhn onu ıskaladıysa, yan girişten girmiş olmalıydı ve zaten gelişi resepsiyon tarafından haber verilmemişti. Belki de gölgelerin içinden geçmek için büyüsünü kullanmıştı.

Prens kapıya doğru döndü ama Hunt, "Bundan sana ne?" dedi.

Ruhn sinirle dikleşti. "O benim kuzenim, pislik. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Güz Kralı'nın kardeşi olmadığı için uzaktan kuzeni olsa gerekti ama görünüşe göre prens Bryce'ı müdahale edecek kadar iyi tanıyordu.

Hunt, Ruhn'a sırıttı. "Bu gece neredeydin?"

"Siktir git, Athalar." Ruhn dişlerini gösterdi. "Sanırım Danika ve benim toplantıda Briggs yüzünden tartıştığımızı duydunuz. Ne ipucu ama. İyi iş." Her kelime bir öncekinden daha fazla sert çıkmıştı. "Danika'yı öldürmek isteseydim, bunu yapması için lanet bir iblisi çağırmazdım. Briggs hangi cehennemde? Onunla konuşmak istiyorum."

"Geliyor." Hunt hâlâ gülümsüyordu. Şimşek hâlâ parmaklarında dans ediyordu. "Ve onunla ilk sen görüşemezsin." Sonra ekledi. "Babanın nüfuzu ve parası seni bir yere kadar götürür, Prens."

Ruhn'ın Destek Bölümü'ndeki Fey birimine liderlik etmesi ve onların seçkin savaşçıları kadar iyi eğitilmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ya da sırtındaki kılıcın sadece dekoratif olmaması.

Hunt için önemli değildi. Kraliyet ailesi ve katı hiyerarşiler söz konusu olduğunda olmazdı.

Ruhn, "Konuşmaya devam et Athalar. Bakalım seni nereye götürecek."

Hunt sırıttı. "Şu an titriyorum."

Isaiah boğazını temizledi. Yakıcı Solas! Bu gece ihtiyaç duyduğu son şey, triariilerinden biri ile Fey prensi arasındaki kavgaydı.

Ruhn'a, "Bayan Quinlan'ın bu geceki cinayetten önceki davranışlarının olağan dışı olup olmadığını söyleyebilir misiniz?" dedi.

Ruhn, "Kuzgun'un sahibi bana sarhoş olduğunu ve bir yığın ışıkarayan çektiğini söyledi" dedi. "Ama Bryce'ı haftada en az bir gece vücudunda bu tür pisliklerle bulursunuz zaten."

"Bunu neden yapıyor ki?" diye sordu Isaiah.

Ruhn kollarını kavuşturdu. "İstediğini yapar. Her zaman öyleydi." Sesinde bir geçmişleri olduğunu belli edecek kadar acı vardı. Kötü bir geçmiş.

Hunt, sözcükleri uzatarak, "İkiniz ne kadar yakınsınız ki?" diye sordu.

Öfkelenerek, "Eğer onu becerip becermediğimi soruyorsan" diye başladı Ruhn, "cevabım hayır, seni pislik. O aileden biri."

Hunt, "Uzaktan akraba" dedi. "Feylerin soylarını saf tutmayı sevdiğini duydum."

Ruhn dik dik baktı. Ve Hunt tekrar gülümsediğinde, eter odayı doldurdu; Isaiah'ın derisine sıçrayan bir fırtınanın vaadiydi bu.

Ruhn, Hunt'ın dişlerini kırmaya çalıştığında ve Hunt prensi yanan bir kemik yığınına dönüştürdüğünde aralarına girecek

kadar aptal olup olmayacağını merak eden Isaiah, "Biz sadece işimizi yapmaya çalışıyoruz Prens" dedi hızlıca.

"Siz pislikler Briggs'e yapmanız gerektiği gibi göz kulak olsaydınız, belki de bunlar hiç olmayacaktı."

Hunt'ın gri kanatları hafifçe açıldı. Bir meleğin fiziksel bir dövüşe hazırlanırkenki olağan duruşunu sergiledi. Ve o koyu gözler... Onlar korkulan bir savaşçının, Düşmüş Melek'in gözleriydi. Savaşması emredilen savaş alanlarını paramparça eden kişinin. Başmeleğin kaprisiyle öldüren ve bunu o kadar iyi yapan biri ki ona Ölümün Gölgesi diyorlardı.

Hunt, "Dikkat et" dedi.

Ruhn, muhtemelen kuzeninin peşinden gitmek için kapıdan dışarı adım atmadan önce, "Bryce'dan uzak durun" diye sinirle homurdandı. En azından Bryce'ın bir koruması olacaktı.

Hunt açık kapıyı kapattı. Bir süre sonra mırıldandı. "Quinlan buraya geldiğinde içtiği sudaki izleme cihazı. Zaman aralığı nedir?"

"Üç gün" diye yanıtladı Isaiah.

Hunt baldırına gizlenmiş bıçağı inceledi. "Danika Fendyr şehirdeki en güçlü Vanir'lerden biriydi. Dalış'ı yapmamış olmasına rağmen. Sonu, bir insan gibi yalvarmak oldu."

Sabine bu utançtan asla kurtulamazdı.

Hunt, "Böyle öldüren bir iblis tanımıyorum" diye derin derin düşündü. "Ya da kolayca kaybolan. Bir iz bulamadım. Sanki cehenneme geri dönmüş gibi."

Isaiah, "Bunun arkasında Briggs varsa, yakında iblisin ne olduğunu öğreniriz" dedi.

Briggs hiç konuşursa tabii. 33'ün sorgulayıcıları ve Destek Bölümü'nün en iyi çabalarına rağmen, bomba laboratuvarında yakalandığında kesinlikle konuşmamıştı.

Isaiah, "Mevcut tüm devriyeleri sessizce Destek Bölümü'ndeki diğer genç sürüleri aramaları için görevlendireceğim. Eğer Briggs'le bir bağlantısı yoksa da en azından bir başlangıç olabilir" diye ekledi.

Hunt karanlık bir şekilde sordu. "Peki ya iblisi bulursak?"

Isaiah omuz silkti. "O zaman artık sorun olmadığından emin ol, Hunt."

Hunt'ın gözleri ölümcül bir odak haline geldi. "Ya Bryce Quinlan... üç gün sonra ne olacak?"

Isaiah masaya ve yamulmuş sandalyeye kaşlarını çattı. "Eğer akıllıysa, gizlenecek ve hayatının geri kalanı boyunca diğer güçlü ölümsüzlerin dikkatini çekmeyecektir."

7

Kemik Mahallesi'nin sisli kıyısında dalgalanan siyah basamaklar, yüksek fildişi kapıların önünde diz çökerken Bryce'ın dizlerini acıttı.

Istros, şafak öncesi ışığında arkasında gri bir ayna gibi, sessizlik içinde uzanıyordu.

Kendisi gibi durgun, hareketsiz, içi boş ve sürükleniyordu.

Sis etrafını sardı, diz çöktüğü obsidiyen basamaklar ve tepesinde beliren kemik oymalı kapılar dışında her şeyi örttü. Arkasındaki çürüyen siyah kayık onun tek yoldaşıydı; küflü, eski halatı demirleme yerine basamakların üzerine dökülmüştü. Ücreti ödemişti; tekne, işi bitene kadar burada kalabilirdi. Ta ki söylemesi gerekeni söyleyene kadar.

Yaşayan diyar uzaktaki bir dünya olarak kaldı, şehrin kuleleri ve gökdelenleri bu girdaplı sis tarafından gizlendi, araba kornaları ve bir dizi ses susturuldu. Her türlü ölümlü eşyayı geride bırakmıştı. Burada, Azriller ve ölüler arasında hiçbir değerleri olmazdı.

Onları bırakmaktan memnundu. Özellikle de öfke ve nefret dolu telefonunu.

Ithan'ın son sesli mesajı yalnızca bir saat önce gelmiş, annesiyle paylaştığı otel odasının karanlık tavanına bakarak, son altı geceyi geçirdiği uykusuz sersemlikten uyandırmıştı onu. Her aramayı ve mesajı görmezden gelmişti.

Yine de otel banyosuna girdiğinde Ithan'ın sözlerini dinlemeye karar vermişti.

Yarınki Yelken Açmaya gelme. Burada istenmiyorsun.

Suskun kafasında yankılanan ilk kelimeleri defalarca dinlemişti.

Bryce otel odasından yumuşak Fey ayakları üzerinde çıkıp servis asansörüne binerken ve gözetlenmeyen ara kapıdan çıktığında annesi, kendi yatağının yanındaki yatakta hâlâ uyuyordu. Altı gündür odadan çıkmamıştı, otelin çiçekli duvar kâğıdına boş boş bakıp durmuştu. Ve şimdi, yedinci şafakla... Sadece bunun için ayrılırdı yerinden. Vücudunu nasıl hareket ettireceğini, nasıl konuşacağını hatırlar mıydı?

Danika'nın Yelken Açması şafakta başlayacaktı ve sürünün geri kalanı için olan yelkenler de onunkini takip edecekti. Bryce onlara tanıklık etmek için orada olamazdı. Kurtlar yasaklamasaydı bile buna dayanamazdı. Danika'dan geriye kalanların siyah bir kayığın içinde rıhtımdan itildiğini görmeye, ruhunun nehrin karşısındaki kutsal adaya girmeye layık olup olmadığına karar verilmesini izlemeye dayanamazdı.

Burada sadece sessizlik vardı. Sessizlik ve sis.

Bu ölüm müydü? Sessizlik ve pus mu?

Bryce dilini kuru, çatlamış dudaklarının üzerinden geçirdi. En son ne zaman bir şey içtiğini hatırlamıyordu. Ya da yediğini. Sadece annesi onu bir yudum su içmeye ikna etmişti.

İçinde bir ışık sönmüştü. Bir ışık çekip alınmıştı.

Kendi içi de aynen böyleydi. Karanlık. Sessizlik. Sis.

Bryce başını kaldırıp oyulmuş kemik kapılara doğru baktı, kuzeyin derin denizlerinde sinsice dolaşan, uzun zaman önce ölmüş bir su canavarının kaburgalarından yontulmuştu. Sis daha da sıkılaştı, sıcaklık düştü. Eski ve korkunç bir şeyin gelişini duyuruyordu.

Bryce diz çökmeye devam etti. Başını eğdi.

Yelken Açma'da hoş karşılanmayacaktı. O yüzden veda etmek için buraya gelmişti. Danika'ya son bir şey vermek için.

Sisin içinde yaşayan yaratık ortaya çıktı ve arkasındaki nehir bile titredi.

Bryce gözlerini açtı. Ve yavaşça bakışlarını kaldırdı.

II. KISIM

SİPER

8

YİRMİ İKİ AY SONRA

Bryce Quinlan, Beyaz Kuzgun'un banyosunda tökezledi, boynunu okşayan bir şekil değiştiren aslan, geniş elleriyle belini tutuyordu.

Son üç aydır yaptığı en iyi seksti. Belki daha da uzun. Belki onu bir süre yanında tutardı.

Belki de önce onun adını öğrenmeliydi. Önemli olduğundan değil. Toplantısı kulübün karşısındaki VIP bardaydı... Pekâlâ, siktir. Hemen şu andı.

Müziğin ritmi kemiklerine çarptı, oyulmuş sütunlardan yankılandı, Bryce'ın görmezden geldiği, yalanladığı aralıksız bir çağrıydı. Son iki yıldır her gün yaptığı gibi.

"Hadi dans edelim." Altın saçlı aslanın sözleri, onu dans pistinin kadim taşlarının üzerindeki dolup taşan kalabalığa doğru sürüklemek için elini kavrarken kulağında gürledi.

Ayaklarını on santimlik stilettolarının izin verdiği ölçüde sertçe yere indirdi. "Hayır, teşekkürler. Bir iş toplantım var." Yalan değildi, yine de ne olursa olsun onu geri çevirirdi.

Aslanın dudağının köşesi, kısa siyah elbisesini, az önce beline doladığı çıplak bacaklarını incelerken seğirdi. Urd onu bağışlasın, adamın elmacık kemikleri gerçek dışıydı. O altın gözler de öyleydi, şimdi eğlenceyle kısılmışlardı. "İş toplantılarına böyle mi gidiyorsun?"

Evet, patronunun müşterileri, Jesiba'nın galeride sahip olduğu izleme veya büyülerden korkarak, Kuzgun gibi tarafsız bir alanda buluşmakta ısrar ettiğinde.

Bryce buraya asla gelmezdi. Buraya nadiren kendi başına gelmişti. Aslan o hafif gülümsemeyle ve geniş omuzlarıyla ona yaklaştığında kulübün içindeki *normal* barda maden suyunu yudumluyordu. Asma kattaki VIP olanda değil. Burada geçirdiği her anla birlikte içindeki gerilim artışından uzaklaşmaya o kadar ihtiyacı vardı ki adamı banyoya sürüklemeden önce bardağını zar zor bitirmişti. Bryce'ı memnun ettiği için çok mutlu olmuştu.

Bryce aslana, "Tur için teşekkürler" dedi. *Adın her neyse artık.*

İş toplantısı konusunda ciddi olduğunu anlayarak gözlerini kırpıştırdı. Bronzlaşmış yanakları kızarmaya başladı. Sonra pat diye, "Sana ödeme yapamam" diye belirtti.

Bu sefer gözlerini kırpıştırma sırası Bryce'ta idi. Sonra başını geriye yasladı ve güldü.

Mükemmel: Riso'nun çalıştırdığı fahişelerden biri olduğunu düşünüyordu. Klüp bir tapınağın kalıntıları üzerinde zevk için uzandığından, *kutsal* fuhuş diye açıklamıştı Riso bir keresinde. Geleneklerini sürdürmek onun göreviydi.

"Müessesenin ikramı say" diye mırıldandı ve kocaman alanın üzerine konuşlanmış, cam asma kattaki parlayan altın bara dönmeden önce adamın yanağını okşadı.

İki asırlık sütunun arasına sıkışmış kabine bakmamaya çalıştı. Kendisine, şu anda orayı kimin işgal ettiğini görmek için izin vermedi. Bu aralar nadiren yapılan kahvaltılardan daha fazlası için çok meşgul olan Juniper ya da telefonlarına ve mesajlarına cevap verme, hatta bu şehri ziyaret etme zahmetine bile girmeyen Fury'nin olmadığı kesindi.

Bryce omuzlarını sallayarak düşüncelerini bir kenara atmaya çalıştı.

VIP asma katını dönüştürülmüş tapınağa bağlayan ışıklı altın merdivenin üstünde nöbet tutan şekil değiştiren jaguar-

lar, geçmesine izin vermek için siyah kadife halatları kenara çektiler.

Som altın barın yanında yirmi cam tabure vardı ve bunların sadece üçte biri doluydu. Bütün hanelerden Vanir oturmaktaydı. Ama insan yoktu.

Eğer sayılıyorsa, onun dışında tabii.

Müşterisi zaten barın en ucunda oturuyordu, koyu takım elbisesi iri gövdesini sıkıca sarmıştı, uzun siyah saçları, keskin kemikli yüzünü ve mürekkepli gözleri ortaya çıkarmak için geriye doğru taranmıştı.

Bryce, ona doğru yürürken, teknik olarak iki dakika geç kaldığını belirtecek türden biri olmaması için dua ederek bilgilerini içinden tekrar etti.

Maximus Tertian: iki yüz yaşında bir vampir; evlenmemiş ve bekâr, Pangeran vampirlerinin en zengini ve söylentilere bakılırsa en canavarı olan Lord Cedrian'ın oğlu. Soğuk dağ kalesindeki küvetlerini bakirelerin kanıyla doldurup, gençliklerinde yıkanmasıyla tanınıyordu.

Bu hiç yardımcı olmamıştı. Bryce gülümsedi ve yanındaki tabureyi aldı, barmenden maden suyu istedi. "Bay Tertian" diye selamlayarak elini uzattı.

Vampirin gülümsemesi o kadar pürüzsüzdü ki, yüzyıllar boyunca on bin çift iç çamaşırını sadece bu gülümsemeyle çıkardığından emindi. "Bayan Quinlan" diye mırıldandı, elini tuttu ve arkasına bir öpücük kondurdu. Dudakları parmaklarını geri çekme dürtüsünü ortaya çıkaracak kadar uzun süre oyalandı. "Sizinle bizzat tanışmak bir zevk." Gözleri boynuna, ardından da elbisesinin açıkta kalan dekoltesine doğru eğildi. "İşvereninizin bir sanat galerisi olabilir ama gerçek başyapıt sizsiniz."

Ah, lütfen.

Bryce başını eğdi ve gülümsedi. "Bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Sadece ağız sulandıranlara."

İsterse bu gecenin nasıl bitebileceğine dair bir teklif sunuyordu: emilmek ve becerilmek. Emme kısmı hariç, o özel ihtiyacı

zaten giderdiğini ona bildirme zahmetine girmedi. Çok teşekkürler, kanını olduğu yerde seviyordu.

Çantasına uzanıp küçük, deri kaplı bir levha çıkardı. Kuzgun'un en seçkin müşterilerine kabarık faturalarında kullanmaları için ücretsiz verdiği şeyin tam bir kopyasıydı. "İçkiniz benden." Gülümseyerek levhayı adama doğru kaydırdı.

Maximus, uzun zaman önce ölmüş bir vampir lordunun oniks rengindeki beş bin yıllık büstünün mülkiyet belgelerine baktı. Anlaşma, haftalarca potansiyel alıcılara sinyal gönderip, nadir bulunan bir eseri rakiplerinden önce satın alma şanslarıyla alay ettikten sonra Bryce için bir zafer olmuştu. Gözü Maximus'a dikilmişti ve sonsuz telefon görüşmeleri ve mesajları sırasında onunla iyi oynamış, diğer vampir lordlarına olan nefretinden, kırılgan egosundan ve dayanılmaz küstahlığından yararlanmıştı.

Maximus –*hiçbir zaman Max değildi*– okumaya devam ederken gülümsemesini bastırmak artık Bryce için büyük bir çaba gerektiriyordu. Ona mahremiyet yanılsaması veren Bryce, aşağıdaki kalabalık kulübe bakmak için taburesinde döndü.

İlk ışıklı çubuk haleleri ile süslenmiş bir grup genç kadın, bir sütunun yakınında birlikte dans ediyor, gülüyor, şarkı söylüyor ve aralarında bir şişe köpüklü şarabı dolandırıyorlardı.

Bryce'ın göğsü sıkıştı. Bir zamanlar Dalış partisini Kuzgun'da vermeyi planlamıştı. Oradaki kadınlar kadar iğrençleşmeyi, Tırmanış'tan çıktığı andan bayılıncaya ya da kaldırıma tekmelenene kadar arkadaşlarıyla parti yapmayı planlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, odaklanmak istediği şey partiydi. Çoğu insanın odaklanmaya çalıştığı şey. Dalış ritüelinin katıksız dehşetinden ziyade.

Ama bu gerekli bir ayindi. Çünkü ilk ışık şebekesinin gücü, her Vanir'in Dalış yaparken yaydığı saf, seyreltilmemiş ışık tarafından üretilirdi. Ve sadece Dalış sırasında ilk ışığın parıltısı –ham, filtrelenmemiş büyü– ortaya çıkardı. İyileştirebilir, yok edebilir ve bu iki olay arasındaki her şeyi yapabilirdi.

Yakalanan ve şişelenen ilk parıltı her zaman iyileştirme için kullanılırdı, daha sonra geri kalanı ışıkları, arabaları, makineleri ve teknolojileri beslemek için enerji santrallerine teslim edilirdi; bazıları büyüler için kullanılır ve bazıları da Cumhuriyetin istediği karanlık boklar için ayrılırdı.

İlk ışığın her vatandaş tarafından "bağışlanması", Dalış ritüelinin önemli bir unsuruydu, bu da neden her zaman bir hükümet merkezinde yapıldığının bir parçasıydı: Dalış'ı yapan kişiden gelen ışığın ölümsüzlüğe ve gerçek güce geçiş sırasında yutulduğu steril bir oda gerekiyordu. Hepsi Eleusian sistemi tarafından takip ediliyor, her anı dünyanın büyüsündeki titreşimlerle izleyebiliyordu. Gerçekten de bazen aile üyeleri bitişik bir odadan yayınları izlerdi.

Dalış en kolay kısmıydı: birinin gücüne düşmesiydi. Ama dibe ulaşıldığında, birinin ölümlü bedeninin süresi doluyordu. Sonra saat geri saymaya başlıyordu.

Beyin oksijen eksikliğinden kalıcı olarak kapanmadan önce, tekrar hayata dönmek için sadece dakikalara izin verilirdi. Birinin, gücünün altındaki psişik geçide inmesi için altı dakika, hayata doğru gökyüzüne fırlatılması için tek bir umutsuz atış... Bu sıçramayı başarılı bir şekilde yapmanın alternatifi: sonsuz bir kara çukura düşmek ve ölümü beklemekti. O geçitte yeterince ivme kazanmanın alternatifi: sonsuz bir kara çukura düşmek ve ölümü beklemekti.

Bu yüzden bir başkası Bağlantı olarak hareket etmek zorundaydı: bir işaret ateşi, bir cankurtaran halatı, yol arkadaşını geçitten atladıktan sonra tekrar hayata döndürecek bir bungee kordonu. Dalış'ı tek başına yapmak ölmek demekti, gücünün dibine ulaşmak ve o en düşük seviyeye ulaştığında kalp atışının durmasını demekti. Ruhun orada yaşamaya devam edip etmediğini, sonsuza dek kaybolup kaybolmadığını ya da hayatta kalan bedenle birlikte ölüp ölmediğini kimse bilmiyordu.

Bağlantıların genellikle aile –ebeveynler veya kardeşler– veya güvenilir arkadaşlar olmasının nedeni buydu. Seni yarı yolda bırakmayacak biri gerekiyordu. Ya da bunu yapmamak

gibi yasal bir yükümlülüğü olan bir hükümet çalışanı oluyordu. Bazıları, o altı dakikanın Arayış olarak adlandırılmasını talep ediyordu. Çünkü bu süre zarfında, ruhunuzun derinlikleriyle yüzleşirmişsiniz. Ama bunun ötesinde, hayatta kalma umudu yoktu.

Sadece Tırmanış'ı yaptıktan ve o eşiğe ulaştıktan sonra, yeni bir güçle dolup taşarak ölümsüzlüğe ulaşırdınız. Yaşlanma süresi bir buzulun damlaya dönüşmesi kadar yavaşlardı. Vücut, sanki ardından gelen tüm ilk ışıkların içinde banyo yapmış gibi, çıplak gözleri kör edebilecek kadar parlar ve neredeyse yok edilemez hale gelirdi. Ve sonunda, Dalış Merkezi'nin şık enerji panelleri ilk ışığı çektiğinde, bu olayı işaretlemek için geriye sadece bir şişede iğne deliği kadar ışık kalırdı. Güzel bir hatıra.

Bugünlerde, alttaki gibi rağbette olan tüm Dalış partilerinde, yeni ölümsüzler arkadaşlarına parti sürprizleri yapmak için genellikle kendi ilk ışıklarını kullanırlardı. Bryce parlak çubuklar ve *Parlak Kıçımı Öp!* Yazan anahtarlıklar yapmayı planlamıştı. Danika sadece içki bardakları istemişti.

Maximus belgeleri bir çırpıda okuyup kapatırken Bryce göğsündeki o eski ağrıyı uzaklaştırdı. Elinde onunkiyle eşleşen bir levha belirdi, sonra onu barın parlayan altın yüzeyine doğru itti.

Bryce, sanki ona boş bir sakız ambalajını uzatıyormuş gibi verdiği, akıllara durgunluk veren bir miktar içeren çeke baktı ve tekrar gülümsedi. Küçük bir parçası da olsa, eser üzerindeki komisyondan herhangi bir pay alamayacağı gerçeğine azıcık üzüldü. Jesiba'nın galerisindeki herhangi bir sanat eserinden alamayacağı gibi. O para başka yere gidiyordu.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Tertian."

İşte. Bitmişti. Eve gitme, yatağa tırmanma ve Sirinks ile sarılma zamanıydı. Bugünlerde düşünebildiği en iyi kutlama şekli buydu.

Ama solgun, güçlü bir el levhanın üzerine düştü. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Maximus'un gülümsemesi tekrar büyüdü. "Ben bir şişe Serat sipariş etmek üzereyken senin gibi güzel bir şeyin ayrılması yazık olur." Valbara'nın güneyinden gelen

köpüklü şarabın şişesi yaklaşık yüz altın mark idi. Ve görünüşe göre onun gibi pislikleri, kadın arkadaş edinme hakları olduğuna inandırıyordu.

Bryce ona göz kırptı, üzerindeki çekle birlikte levhayı bekleyen çantasına doğru çekmeye çalıştı. "Sanırım benim gibi güzel bir şey giderse üzülecek olan siz olursunuz, Bay Tertian."

Adamın eli levhada kaldı. "Patronuna ödediğim paranın karşılığında, bu anlaşmayla birlikte bazı avantajların da geldiğini düşünürdüm."

Pekâlâ, bu bir rekor olmalıydı: on dakika içinde iki kez bir fahişeyle karıştırılmak. Dünyanın en eski mesleğini küçümsemiyordu, sadece saygı duyuyordu ve bazen acıyordu ama onlardan biri ile karıştırılması, hoşlandığından daha talihsiz olaylara yol açmıştı. Yine de Bryce sakince, "Korkarım başka bir toplantım var" demeyi başardı.

Maximus'un eli bileğine kaydı ve içindeki her kemiği kırabileceğini gösterecek kadar sıkıca kavradı.

Midesi boşalırken kokusunun değişmesine izin vermedi. Onun gibilerle ve daha kötüleriyle başa çıkmıştı. "Elinizi üzerimden çekin, lütfen."

Son sözü eklemişti çünkü Jesiba'ya en azından bir kez olsun kibar görünmeyi borçluydu.

Ancak Maximus, dünyadaki tüm eril, ölümsüz haklarları kendinde görerek vücudunu inceledi. "Bazıları avının elde edilmesi zoru oynamasını sever." Ona tekrar gülümsedi. "Ben de onlardan biriyim. Senin için iyi olmasını sağlayacağım, biliyorsun."

Küçük bir parçasının ürkekçe geri çekilmek istemesinden nefret ederek adamın bakışlarıyla buluştu. Onun bir avcı, kendisinin de avı olduğunu ve yenmeden önce kaçma şansını yakalayabilirse bile şanslı sayılacağını hatırladı. "Hayır, teşekkür ederim."

VIP asma katı sessizleşti, sessizliğin dalgalanması daha büyük, daha kötü bir yırtıcının sinsice içeri girdiğinin kesin bir işaretiydi. Güzel.

Belki de vampirin dikkatini bileğini geri alacak kadar dağıtırdı. Ve şu çeki. Onsuz giderse Jesiba derisini canlı canlı yüzerdi.

Gerçekten de Maximus'un bakışları omzunun üzerinden, içeri giren kişiye kaydı. Eli Bryce'ınkinin üzerinde sıkıldı. Bryce'ın bakmasına yetecek kadar sertçe.

Koyu saçlı bir Fey erkeği uzun adımlarla barın diğer ucuna yürüdü. Doğrudan ona bakıyordu.

İnlememeye çalıştı. Ve o şekil değiştiren aslanla inlediği gibi de olmazdı kesinlikle.

Maximus'un üst dudağı dişlerinden çekilirken Fey erkeği Bryce'a bakmaya devam etti ve ona gömmeyi deli gibi istediği uzun köpek dişlerini ortaya çıkardı. Maximus uyararak hırladı. "Sen benimsin." Kelimeler gırtlağından o kadar boğuk bir şekilde çıkmıştı ki onu zar zor anlayabilmişti.

Bryce, Fey erkeği barda otururken burnundan iç çekti ve arkasındaki gümüş saçlı hava perisine bir içecek siparişini mırıldandı. Bryce, "O benim kuzenim" dedi. "Rahatla."

Vampir gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Sürprizi ona pahalıya patladı: tutuşu gevşedi ve Bryce geri adım atarken çekle birlikte levhayı çantasına sakladı. En azından Fey mirası gerektiğinde hızlı hareket etmek için iyiydi. Uzaklaşan Bryce omzunun üstünden mırıldandı. "Bil diye söylüyorum, sahipleniciliği ve agresifliği sevmem."

Maximus yine hırladı ama "kuzeninin" kim olduğunu görmüştü. Takip etmeye cesaret edemedi.

Dünya sadece uzaktan akraba olduklarını düşünürken bile, Ruhn Danaan'ın akrabalarıyla uğraşmak mümkün değildi.

Ruhn'ın kardeşi olduğunu bilselerdi –teknik olarak üvey kardeşi– hiçbir erkek ona yaklaşmazdı. Ama neyse ki, dünya onun kuzeni olduğunu düşünüyordu ve o da böyle kalmasından memnundu. Sadece atalarının kim olduğu ve uzun zaman önce korumaya yemin ettiği gizlilik yüzünden değil. Ruhn meşru bir çocuk, lanet olası Seçilmiş Kişi olduğu için ve o... olmadığı için değil.

Ruhn çoktan viskisinden yudumluyordu, çarpıcı mavi gözleri Maximus'a sabitlenmişti. Söz veren bir ölüm.

Ruhn'ın Maximus'u babacığının korku kalesine geri göndermesine izin vermeye yarı hevesliydi ama anlaşma için çok çalışmıştı, pisliği neredeyse büstün değerinin üç katını ödemesi için kandırmıştı. Maximus'un bankacısına tek bir telefon konuşması yapması yeterli olurdu ve çantasındaki çek tamamen değersiz olurdu.

Bryce Ruhn'ın yanına gitti ve dikkatini en sonunda vampirden çekti.

Erkek kardeşinin siyah tişörtü ve koyu renk kotu, Feyin parçalar halindeki kaslarını gösterecek kadar sıkıydı ve VIP seviyesindeki birçok insan artık dik dik bakıyordu. Ancak, altın tenli kollarındaki dövmeler, babalarını kızdıracak kadar renkli ve güzeldi. Sivri bir kulağındaki halkalar dizisi ve bir tıraşlı taraf dışında beline dökülen düz siyah saçlarla birlikte. Hepsi üzerinde *Siktir Git Baba!* yazan ışıltılı bir reklam panosu gibiydi.

Ama Ruhn hâlâ bir Fey erkeğiydi. Hâlâ ondan elli yaş büyüktü. Ona ya da arkadaşlarına her rastladığında hâlâ otoriter bir pislik oluyordu. Ondan kaçınamadığı her seferde.

"Vay, vay, vay" dedi Bryce. Önünde başka bir maden suyu belirirken barmene teşekkür edercesine başını salladı. Bir yudum aldı, aslan ve alfagöt tadını yok etmek için baloncukları çalgaladı. "Bakın kim gösterişli rock kulüplerine gitmeyi bırakıp havalı çocuklarla takılmaya karar vermiş. Görünüşe göre Seçilmiş Kişi sonunda moda uymaya başladı."

Ruhn, "Ne kadar sinir bozucu olduğunu hep unutuyorum" diyerek selam verdi. "Ve bu seni ilgilendirmez ama buraya parti yapmaya gelmedim."

Bryce kardeşini gözden geçirdi. Bu gece Yıldız Kılıcı ortada yoktu ve ona baktığında, Yıldız Doğan soyunun fiziksel mirasının ötesinde, halkını daha yükseklere taşımak için Luna veya genetik tarafından vaftiz edildiğini ileri süren küçük bir kesim olduğunu hatırladı. Ama gerçekten konuşmayalı yıllar olmuştu. Belki Ruhn sürünerek saflarına geri dönmüştü. Başından beri

onu bu durumdan çekip çıkarmak için yapılan bokluklar düşünüldüğünde bu utanç verici olurdu.

Bryce, "Gecemi mahvetmek dışında burada olmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

Ruhn homurdandı. "Bakıyorum da sürtük sekreteri oynamaktan hâlâ mutlusun."

Şımarık puşt. Birkaç ışıltılı yıl boyunca, birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar, Bir Numaralı Orospu Çocuğuna –babaları olan Fey erkeğine– karşı kuvvetli bir ikiliydiler ama bu çok eskidendi. Ruhn bunu halletmişti.

Aşağıdaki tıklım tıklım dolu kulübe kaşlarını çattı, Ruhn'ı her yerde takip eden iki arkadaşından iz var mı diye kalabalığı taradı, ikisi de baş belasıydı. "Bu arada buraya nasıl girdin?" Bir Fey Prensi bile Kuzgun'da kuyrukta beklemek zorundaydı. Bryce bir keresinde Fey pisliklerinin kapılardan geri çevrilmesini izlemekten zevk alırdı.

Ruhn, "Riso benim dostum" dedi. "O ve ben Salı geceleri poker oynarız."

Elbette Ruhn bir şekilde kulübün sahibiyle arkadaş olmayı başarmıştı. Nadir bir tür şekil değiştiren kelebek olan Riso, eksikliğini, katıksız kişiliğiyle telafi eden, her zaman gülen, her zaman kulüpte dolaşıp kalabalığın üzerinde dans eden biriydi. Sanki nektarmış gibi neşesinden besleniyordu. Yine de yakın çevresi konusunda seçiciydi, onu eğlendirmeleri için *ilginç* insan grupları ile dostluk kurmayı severdi. Bryce ve Danika hiç başaramamışlardı ama Fury'nin o poker grubunda olma ihtimali yüksekti. Fury'nin Bryce'ın bunu sorması için bile yaptığı aramalara cevap vermemesi çok üzücüydü.

Ruhn, kızgın vampir altın basamaklara doğru ilerlerken Maximus'a dişlerini gösterdi. "Riso birkaç dakika önce beni aradı ve burada olduğunu söyledi. O lanet sürüngenle."

"Anlamadım?" Sesi keskinleşti. Diplomatik kulüp sahibinin bu terimleri kullandığından son derece şüphe duymasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Riso daha çok, *Dansın durmasına neden olabi-*

lecek biriyle birlikte diyecek tipte biriydi. Ki bu aynı zamanda Riso'nun cehennem tasviriydi de.

Ruhn, "Riso, Tertian'ı kapı dışarı etme riskini alamaz. Dallamanın seni ellemeye başladığı ve desteğe ihtiyacın olduğunu ima etti" dedi. Kardeşinin gözlerinde tamamen yırtıcı bir parıltı belirdi. "Tertian'ın babasının ne *yaptığını* bilmiyor musun?"

Bryce gülümsedi. Gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını biliyordu ama. Bugünlerde gülümsemelerinin hiçbiri ulaşmıyordu çünkü... "Biliyorum" dedi tatlı tatlı.

Ruhn iğrenerek başını salladı. Bryce içeceğini almak için öne eğildi. Her hareket kontrol altındaydı –sadece suyu alıp yüzüne atmamak için.

"Evde olman gerekmiyor mu?" diye sordu Ruhn. "Hafta içindeyiz. Altı saat sonra *işin* var."

"Teşekkürler, anne" dedi. Ama eve gidip sutyenini çıkarmak kulağa harika geliyordu. Yine şafaktan önce kalkmış, ter içinde ve nefessiz kalmıştı ve gün daha iyiye gitmemişti. Belki de bu gece gerçekten uyuyacak kadar yorgundur.

Ama Ruhn ayrılmak için harekete geçmediğinde Bryce içini çekti. "Duyalım o zaman."

Ruhn'ın gelme zahmetine girmesinin başka bir nedeni olmalıydı. Babalarının kim olduğunu düşünürsek, her zaman olurdu.

Ruhn içkisinden bir yudum aldı. "Güz Kralı gizlenmeni istiyor. Zirve toplantısı bir aydan biraz fazla bir süre sonra ve tüm serseri mayınların kontrol altında olmasını istiyor."

"Zirve toplantısının benimle ne ilgisi var?" Her on yılda bir, Asteri'nin ilgilenmelerini emrettiği konuları veya politikaları tartışmak için Valbara'nın iktidar güçleri bir araya gelirdi. Cumhuriyet'teki her bölge kendi Zirve toplantısını dönüşümlü olarak düzenler, böylece dünyada her yıl bir toplantı yapılırdı ve Bryce bu zamana kadar bunların bir tanesine bile ilgi göstermemişti.

"Güz Kralı, Feylerle ilişkilendirilen herkesin en iyi davranışlarını sergilemesini istiyor. Dedikodulara göre, Asteriler bazı önemli komutanlarını gönderiyor, o yüzden hepimizin iyi,

itaatkâr tebaalar gibi görünmesini istiyor. Açıkçası, umrumda bile değil Bryce. Toplantı bitene kadar başını belaya sokmamanı söylemem emredildi sadece."

"Yani, utanç verici bir şey yapmamamı kastediyorsun."

"Temelde, evet" dedi, tekrar içerek. "Ve bak: bunun ötesinde, Zirve toplantılarında işler her zaman yoğunlaşır, bu yüzden dikkatli ol, tamam mı? İnsanlar gündemlerini belli etmek için gizlendikleri yerlerden çıkarlar. Tetikte olun."

"Babacığımın güvenliğimi umursadığını bilmiyordum." Daha önce hiç umursamamıştı.

"Umursamıyor" dedi Ruhn, dudakları inceldi, gümüş halka hareketle birlikte aşağıya doğru kaydı. "Ama umursamasını sağlayacağım."

Mavi gözlerindeki öfkeye baktı. Ona yönelik değildi. Ruhn henüz hizaya gelmemişti anlaşılan. Seçilmiş Kişi yüceliğini benimsememişti. Bir yudum daha su içti. "Ne zamandan beri seni dinliyor?"

"Bryce. Sadece beladan uzak dur, her tarafta. Her ne sebeple olursa olsun, bu Zirve onun için önemli. Bu konuda gergindi. Herkesin düzgün davranması gerektiğinin ötesinde bir gerginlikten bahsediyorum." İç çekti. "Onu iki yıldan beri bu kadar sinirli görmemiştim..."

Kelimeler ne dediğini fark etmeden akmıştı ağzından. Fakat Bryce ne demek istediğini anlamıştı. İki yıldan beri. Danika'dan beri. Ve Connor.

Elindeki cam kırıldı.

"Sakin ol" diye mırıldandı Ruhn. "Sakin."

Camı tutmayı bırakamıyordu. Vücudunu yükselen ilkel öfkeden kurtaramıyordu.

Ağır kristal cam ellerinde patladı, altın bara su fışkırdı. Barmen döndü ama uzak durdu. Bardaki hiç kimse nefes almaktan fazlasını yapmaya cesaret edemedi. Valbaran Feylerinin Veliaht Prensi varken edemezlerdi.

Ruhn, Bryce'ın yüzünü bir eliyle kavradı. *"Derin nefes al lanet olası."*

O korkunç, işe yaramaz Fey tarafı, komutasındaki hâkimiyete itaat etti, vücudu, en iyi görmezden gelme girişimlerine rağmen, içgüdülerine yenik düştü.

Bryce önce bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Kesik, titreyen sesler çıkıyordu.

Ama her nefeste, kör edici öfke azaldı. En sonunda da kayboldu.

Ruhn hırlamayı bırakıp, net bir şekilde görene kadar bakışlarını tuttu. Sonra yavaşça yüzünü serbest bıraktı ve kendisi de derin bir nefesini aldı. "Siktir, Bryce."

Bryce, sallanan bacakları üzerinde durdu ve çantasının kayışını omzunun üzerine yerleştirdi, Maximus'un rezil çekinin hâlâ içinde olduğundan emin oldu. "Mesaj alındı. Zirveye kadar göze batmayacağım ve en klas şekilde davranacağım."

Ruhn kaşlarını çattı ve tanıdık Fey zarafetiyle tabureden kaydı. "Seninle eve kadar yürüyeyim."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok." Ayrıca, dairesine kimse gelmemişti. Teknik olarak *onun* dairesi bile değildi ama konunun bunla bir ilgisi yoktu. Sadece annesi, Randall ve bazen de eğer dans stüdyosundan ayrılabilirse Juniper. Ama başka kimsenin içeri girmesine izin yoktu. Orası onun sığınağıydı ve Fey kokularının yakınında olmasını istemiyordu.

Ama Ruhn reddetmesini görmezden geldi ve barı taradı. "Palton nerede?"

Çenesini sıktı. "Yanımda getirmedim."

"Daha bahar bile gelmedi."

Topuklu ayakkabı yerine bot giymiş olmayı dileyerek yanından geçti. "O zaman alkollü kazağımı giymem iyi bir şey, değil mi?" Bir yalan. Neredeyse iki yıldır içkiye dokunmamıştı.

Ruhn bunu bilmiyordu gerçi. Ya da herhangi biri.

Onu takip etti. "Çok komiksin. Bütün o harç paralarının bir yere gitmesine sevindim."

Merdivenlerden aşağı yürüdü. "En azından üniversiteye gittim ve evde babamın para yığınının üzerinde oturup sik kafalı arkadaşlarımla video oyunları oynamadım."

Ruhn hırladı ama Bryce merdivenlerden dans pistine kadar yolu yarılamıştı bile. Dakikalar sonra, sütunlar arasındaki kalabalığın içinden dirsek atarak ilerliyorlardı, ardından cam kaplı avluya doğru birkaç adım aşağı indiler. Tapınağın orijinal taş duvarlarının iki yanına ve devasa demir kapılara doğru. Dışarı çıkmadan önce Ruhn'ın hâlâ takip edip etmediğini görmek için beklemedi, aynı şekilde el sallayan yarı-kurt ve yarı-daemonaki fedailere el salladı.

İyi adamlardı. Yıllar önce bundan daha sert gecelerde Bryce'ın taksiye binmesini sağlamışlardı. Ve şoförlere, eve tek parça dönmezse onlara ne olacağını tam olarak bildirmişlerdi hep.

Arkasında bir öfke fırtınası gibi ilerleyen Ruhn'ın yetiştiğini hissetmeden önce bir blok öteye gidebilmişti. Birisinin birlikte olduklarını anlayacak kadar yakın değil ama duyularının onun kokusuyla, rahatsız ediciliğiyle dolmasına yetecek kadar yakınlardı.

En azından yırtıcı hayvanların ona yaklaşmasını engellerdi.

Bryce binasının cam ve mermer lobisine ulaştığında, resepsiyonun arkasındaki şekil değiştiren ursin,* Marrin, onu dostça bir el sallamayla çift kapılardan içeri soktu. Bir eli cam kapılardayken duraklayarak, Ruhn'ın siyah boyalı bir sokak lambasına yaslandığı yere bir omzunun üzerinden baktı. Veda etmek için bir elini eğlenerek kaldırdı.

Bryce ona hareket çekti ve binasına girdi. Marrin'e hızlı bir merhaba, çatı katına kadar asansör yolculuğu, beş kat çıkma ve küçük krem renkli koridor ortaya çıktı. İç çekti, topukları dairesiyle koridorun karşısındaki daire arasında uzanan peluş halıya batıyordu. Çantasını açtı. Anahtarlarını, duvara yaslanmış siyah ahşap kâsenin üstündeki ilk ışık küresinin parıltısıyla buldu, ışıltısı üzerindeki beyaz orkideyi altın gibi kaplamıştı.

Bryce kapısının kilidini önce anahtarla, sonra topuzun yanındaki parmak izi okuyucusuyla açtı. Ağır kilitler ve büyüler kaybolurken tıslardı ve karanlık dairesine girdi. Sirinks sela-*

* Bir ayı cinsi. (ç.n.)

mını haykırıp ve hemen kasasından çıkarılmayı isterken difüzörden gelen leylak yağı kokusu burnunu okşadı. Ancak Bryce kapıya yaslandı.

Ruhn'ın hâlâ aşağıdaki sokakta pusuya yattığını bilmekten nefret ediyordu. Sahiplenici ve Agresif Alfagöt Veliaht Prens, önündeki büyük salonun karşısındaki devasa tavandan tavana pencerelere bakarak ışıkların yanmasını bekliyordu.

Eğer ışıkları açmayı reddederse, üç dakika içinde kapıya vurması kaçınılmaz olurdu. Marrin onu durduracak kadar aptal olmazdı. Ruhn Danaan'ı durduramazdı. Hayatı boyunca bir kez bile yüzüne bir kapı kapanmamıştı.

Fakat Bryce savaş havasında değildi. Bu gece olmazdı.

Bryce kapının yanındaki ışık paneline hafifçe vurarak soluk ahşap zeminleri, beyaz lüks mobilyaları ve uyumlu beyaz duvarları aydınlattı. Hepsi de neredeyse iki yıl önce taşındığı günkü kadar el değmemişti. Hepsi de maaşının çok üstündeydi.

Hepsini Danika ödemişti. O aptal vasiyetname ile.

Sirinks homurdandı, kafesi tıngırdadı. Başka bir sahiplenici ve agresif alfagöt. Ama en azından küçük, tüylü bir taneydi.

Bryce bir iç çekişle topuklularını fırlattı, sonunda sütyenini çıkardı ve küçük canavarı kafesinden çıkarmaya gitti.

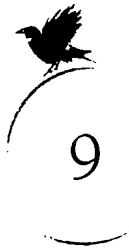

9

"Lütfen."

Erkeğin sızlanması, ağzını ve burun deliklerini dolduran kan yüzünden zar zor anlaşılıyordu. Ama yine denedi. "Lütfen."

Hunt Athalar'ın kılıcı Çayırlar'daki pis apartmanın ıslak halısına kan damlattı. Sıçrayanlar, kaskının siperini kapladı, ayakta duran yalnız erkeği incelerken görüş hattını lekeledi.

Diz çöktü. Teknik olarak.

Erkeğin arkadaşları oturma odasının zeminini dağıtmıştı, içlerinden birinin boynunun kökü olan yerden kan fışkırıyordu hâlâ. Kesik kafası sarkmış kanepede yatıyordu, açılmış olan yüzü yastıklara yuvarlanmıştı.

Eini omzundaki yaraya bastırırken hıçkırarak, "Sana her şeyi anlatacağım" diye yalvardı erkek. "Onlar her şeyi anlatmadılar ama ben anlatabilirim."

Erkeğin dehşeti odayı doldurdu, kan kokusunu bastırdı, sokak arasındaki bayat sidik kadar kötü kokuyordu.

Hunt'ın eldivenli eli kılıcını sıktı. Erkek bunu fark etti ve titremeye başladı, pantolonundan kandan daha soluk bir leke akmaya başladı. Adam tekrar denedi. "Sana daha fazlasını anlatacağım."

Hunt ayaklarını sağlamlaştırdı, gücünü yere verdi ve kılıcını savurdu.

Erkeğin iç organları ıslak bir sesle halıya döküldü. Erkek hâlâ çığlık atıyordu.

O yüzden Hunt çalışmaya devam etti.

Hunt, onu kimse görmeden Comitium kışlasına ulaştı.

Bu saatte, şehir en azından uykuda görünüyordu. Comitium kompleksini oluşturan beş bina da öyle. Ama 33. Lejyon'un kışlasındaki –Comitium'un kulelerinin ikincisiydi– kameralar her şeyi görürdü. Her şeyi duyardı.

Beyaz döşeli salonlar loştu, şafakta onları dolduracak bir koşuşturma izi yoktu.

Kaskın siperliği her şeyi tam anlamıyla belirginleştiriyor, ses alıcıları koridorun her iki tarafında sıralanan kapalı yatak odası kapılarının arkasındaki sesleri seçebiliyordu: birbirlerine küfrederken seslerini alçaltmak için ellerinden gelenin en iyisini yapan düşük seviyeli nöbetçiler video oyunu oynuyor; bir nöbetçi kadın telefonda konuşuyor, iki melek deli gibi birbirini beceriyor ve birkaçı da horluyordu.

Hunt kendi kapısını geçti, bunun yerine sadece ortak salondan erişilebilen uzun koridorun ortasındaki ortak banyoyu hedefledi. Fark edilmeyen bir dönüş umudu, kapalı kapının altından sızan altın ışık ve arkasındaki seslerle kayboldu.

Çok yorgun, çok kirli olan Hunt, ortak salona girerken merhaba demeye zahmet etmedi, sandalye ve sedirlerle döşeli banyo yolunda etrafı kolaçan ederek ilerledi.

Naomi televizyonun önündeki yıpranmış yeşil kanepede siyah kanatlarını açarak uzanmıştı. Viktoria yanındaki koltuğa uzanarak günün spor olaylarını izliyordu ve koltuğun diğer ucunda hâlâ siyah lejyoner zırhı içinde olan Justinianus oturuyordu.

Hunt'ın içeri girmesiyle konuşmaları durdu.

"Hey" dedi Naomi, kapkara örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu. Ölümcül silahlarından veya kılıflarından hiçbir iz olmamasına rağmen, her zamanki siyah kıyafetlerini –triariinin her zamanki siyah kıyafetlerini– giymişti.

Viktoria, Hunt'ın selamlamadan geçmesine izin vermekten memnun görünüyordu. Tayfı, Micah Domitus'un yakın savaşçı çemberindeki herkesten daha çok sevmesinin nedeni buydu, 18'deki ilk günlerinden beri, melek olmayan Vanir'in, davaları-

na katılan birkaç kişiden biri olduğu zamandan beri seviyordu onu. Hunt rahatsız edilmek istemediğinde Vik asla zorlamazdı. Ama Justinian...

Melek, Hunt'ın kıyafetlerindeki ve silahlarındaki kanın kokusunu aldı. Kaç farklı insana ait olduğunu anladı. Justinian bir ıslık çaldı. "Sen hasta piçin tekisin, biliyorsun, değil mi?"

Hunt banyo kapısına doğru devam etti. Şimşeği, içindeki tıslama kadar bir etki göstermedi.

Justinian, "Bir silah çok daha temiz olurdu" diye devam etti.

Hunt, "Micah bunun için bir silah istemedi" dedi, sesi kulaklarına bile sahte geldi. Yüzyıllardır böyleydi; ama bu gece, yaptığı bu cinayetler, Başmeleğin gazabını kazanmak için yaptıkları... "Bir silahı hak etmiyorlardı" diye düzeltti. Ya da hızlı bir yıldırım çakmasını.

"Bilmek istemiyorum" diye homurdandı Naomi ve televizyonun sesini yükseltti. Kumandayla triariinin en genci, Justinian'ı işaret etti. "Sen de bilmek istemezsin, o yüzden kapa çeneni."

Hayır, gerçekten bilmek istemezlerdi.

Naomi –Düşmüş olmayan tek triarii– Hunt'a, "Isaiah bana, Micah'ın yarın Eski Meydan'da bir bok için siz ikinizin müfettişlik oynamasını istediğini söyledi" dedi. Isaiah seni kahvaltıdan sonra arayıp detayları anlatacakmış."

Kelimeleri zar zor anlayabildi. Isaiah. Yarın. Eski Meydan.

Justinian homurdandı. "İyi şanslar, dostum." Birasını yudumladı. "Eski Meydan'dan nefret ediyorum; üniversiteli veletler ve garip turistlerle dolu hep." Naomi ve Viktoria katılarak homurdandılar.

Hunt neden ayakta olduklarını ya da Isaiah'ın nerede olduğunu, neden mesajı kendisinin iletmediğini sormadı. Melek muhtemelen şu anda hangi yakışıklı erkekle çıkıyorsa onunla birlikteydi.

33'ün komutanı olarak Isaiah, Micah tarafından Hilal Şehir'in savunmasını güçlendirmek için satın alınmıştı ve on yıldan fazla bir süre önce buraya geldiğinden beri buradaki her saniyenin tadını çıkarmıştı. Hunt, dört yıldır, Pangeran metro-

pollerinin daha temiz, daha organize bir versiyonu olmasının ötesinde şehrin cazibesini görememişti. Sanki bir yere varmak için acelesi yokmuş gibi dolambaçlı ve eğimli sokaklar yerine düz bir çizgi halindeki sokaklara sahipti.

Ama en azından Ravilis değildi. Ve en azından Micah yönetiyordu, Sandriel değil.

Sandriel, –Pangera'nın kuzeybatı çeyreğinin Başmeleği ve Valisi ve Hunt'ın, Micah onunla takas yapmadan önceki eski sahibi– Hunt'tan Hilal Şehir'deki düşmanlarını temizlemesini istiyordu. Sandriel, –ölen sevgilisinin ikiz kardeşi.

Resmî gazeteler Hunt'ın görevinin başıboş iblisleri bulup göndermek olduğunu açıklamıştı. Ama bu tür felaketlerin yılda sadece bir ya da iki kez olduğunu düşünürsek, neden buraya getirildiği çok açıktı. Sandriel için birçok suikast yapmıştı. Sevdiği kişiyle aynı yüzü taşıyan Başmelek için. Elli üç yıl boyunca Sandriel onu ele geçirmişti.

Her iki kardeşin de bir Başmelek unvanını ve gücünü taşıması nadir bir olaydır. İnsanların inanması iyiye işaretti. Ta ki Shahar, –ta ki onun ordularını yöneten Hunt– meleklerin savunduğu her şeye karşı isyan edene kadar. Ve bu süreçte kız kardeşine ihanet edene kadar.

Sandriel, Hermon Dağı'ndaki yenilgiden sonra sahiplerinin üçüncüsüydü ve bunu başaramayan iki Başmeleğe rağmen, Hunt'ı bitirenin o olabileceğine inanacak kadar kibirliydi. İlk denemesi, zindandaki korku gösterisiydi. Sonra Ravilis'in kalbindeki kanlı arenasında onu hiç şansı olmayan savaşçılarla karşı karşıya getirmişti. Sonra ona en iyi yaptığı şeyi yapmasını emretmişti: bir odaya girip, hayatları sonlandırmak. Birbiri ardına, yıldan yıla, on yıldan on yıla.

Sandriel, onu kırmak için kesinlikle yüksek bir motivasyona sahipti. Hermon'daki o çok kısa savaş sırasında, Hunt'ın katlettiği onun kuvvetleriydi, onun yıldırımı asker üstüne askeri kılıçlarını çekemeden kömürleşmiş kabuklara dönüştürmüştü. Sandriel Shahar'ın baş hedefiydi ve Hunt'a onu öldürmesi emredilmişti. Her ne şekilde olursa olsun.

Ve Shahar'ın kardeşinin peşine düşmek için iyi bir sebebi vardı. Ebeveynlerinin her ikisi de bir suikastçının bir şekilde onları parçalara ayırmayı başardıktan sonra unvanları kızlarına geçen Başmeleklerdi.

Shahar'ın teorisini asla unutmamıştı. Ona göre Sandriel ailelerini öldürüp suçu suikastçının üzerine atmıştı. Bunu kendisi ve kız kardeşi için yaptığını, böylece *müdahale olmadan* hüküm sürebileceklerini söylemişti. Suçu Sandriel'e atacak bir kanıt yoktu ama Shahar öldüğü güne kadar buna inandı.

Shahar, Sabah Yıldızı, bu yüzden Başmelekler ve Asteri'ye karşı ayaklanmıştı. Katı hiyerarşilerden arınmış bir dünya istemişti. Evet, başarılı olsaydı isyanlarını Asteri'nin kristal sarayına da getirirdi. Ayrıca kız kardeşine de yaptıklarını ödetmek istemişti. Böylece Hunt serbest bırakılmıştı.

Aptallar. Hepsi aptaldı.

Aptallığını itiraf etse bile bir şey fark etmezdi. Sandriel, ikizini isyana sürüklediğine ve Shahar'ı ona karşı kışkırttığına inanıyordu. Kız kardeş kız kardeşe karşı çekmişti kılıcını. Yüz, vücut yapısı ve dövüş teknikleri bakımında neredeyse birbirinin aynı olan kız kardeşleri izlemek, birinin kendi yansımasıyla savaşmasını izlemek gibiydi. Ve her nasılsa, birinin ölümüyle biten savaş, *Hunt'ın kahrolası hatası* olmuştu.

En azından Micah ona kendini affettirmesi için bir şans vermişti. Başmeleklere ve imparatorluğa olan sadakatini ve itaatini kanıtlamak ve sonra bir gün haleden kurtulmak için bir şans. Bundan on yıllar sonra, muhtemelen yüzyıllar ama en yaşlı meleklerin yaklaşık sekiz yüz yaşına kadar yaşadığını düşünürsek... Belki de özgürlüğünü yaşlanmaya başlayacağı zamanda geri kazanırdı. Özgürce ölebilirdi.

Micah, Hunt'a dört yıl önce Hilal Şehir'deki ilk gününden beri bir anlaşma teklif etmişti: Hermon Dağı'ndaki o kanlı günde aldığı her can için bir ölüm. O uğursuz savaşta katlettiği her meleğin bedelini ödeyecekti. Daha fazla ölüm şeklinde. *Ölüme karşılık ölüm*, demişti Micah. *Borcunu ödediğinde Athalar, alnındaki dövmeyi kaldırmayı konuşacağız.*

Hunt o gün kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyordu. Ama o savaş alanında bulunan ve Shahar'ın ikiz kardeşinin eline düşmesini izleyen Micah'ın elinde liste vardı. Bütün lejyonerler için komisyon ödemek zorunda kalmışlardı. Hunt, rakamı görünce, hangi öldürücü darbelerin başka birinin değil de onu kılıcıyla yapıldığını nasıl belirleyebildiklerini sormak üzereydi.

İki bin iki yüz on yedi.

Bir savaşta bu kadar çok kişiyi şahsen öldürmüş olması imkânsızdı. Evet, yıldırımı serbest bırakılmıştı; evet, tüm birimleri havaya uçurmuştu ama bu kadar çok muydu?

Ağzı açık kalmıştı. Micah, *Sen Shahar'ın generaliydin,* demişti. *18'i komuta etmiştin. Yani sadece aldığın canlar için değil, hain lejyonunun aldığı canlar için de kefaret ödeyeceksin Athalar.* Hunt'ın sessizliğinde Micah, *Bu imkânsız bir görev değil,* diye eklemişti. *Bazı görevlerim birden fazla hayata mal olacak. Uslu durur, itaat edersen, bu sayıya ulaşırsın.*

Dört yıldır uslu duruyordu. İtaat etmişti. Ve bu gece onu toplamda seksen ikiye çıkarmıştı.

Umabileceğinin en iyisi buydu. Uğruna çalışabileceğinin en iyisi. Başka hiçbir Başmelek ona bu şansı vermemişti. Micah'ın bu gece yapmasını emrettiği her şeyi yapmasının sebebi buydu. Neden her düşüncenin uzak gelmesinin, vücudunun ondan çekilmesinin, kafasının donuk bir kükremeyle dolu olmasının sebebi...

Micah bir Başmelekti. Asteri tarafından atanan bir valiydi. Melekler arasında bir kraldı ve özellikle Valbara'da –Sonsuz Şehir'in yedi tepesinin çok uzağında– tek başına hukukun kendisiydi. Eğer birisini tehdit olarak görür ya da adalete ihtiyacı olduğunu düşünürse o zaman soruşturma ya da duruşma olmazdı.

Sadece bir emir verirdi. Genellikle de Hunt'a.

Kışlasının posta kutusuna, önündeki imparatorluk arması olan bir dosya biçiminde ulaşırdı. İsminden bahsedilmezdi. Sadece *SPQM* ve harfleri çevreleyen yedi yıldız olurdu.

Dosya, ihtiyacı olan her şeyi içerirdi: isimler, tarihler, suçlar ve Hunt'ın en iyi yaptığı şeyi yapması için bir zaman çizelgesi.

Ayrıca Micah'dan kullanılacak yöntemle ilgili her türlü talep.

Bu gece yeterince basitti: silah yok. Hunt yazılı olmayan kelimeleri anlıyordu; onlara acı çektir demek istemişti. Bu yüzden, o da öyle yaptı.

Viktoria, "Sen dışarıdayken üzerinde isminin yazılı olduğu bir bira vardı burada" dedi, gözleri kask takılıyken bile Hunt'ınkiyle buluştu. Sıradan, havalı bir davetten başka bir şey değildi.

Hunt banyoya doğru devam etti, kapıdan içeri girerken ve duş kabinlerinden birine yaklaşırken ilk ışıklar yandı. Ayaklı lavabo sırasına geri dönmeden önce suyu tam ısıya çevirdi.

Üstündeki aynadan ona bakan varlık Azril kadar kötüydü. Hatta daha da kötüydü.

Kan, kaskın üstüne, boyalı gümüş kafatasının yüzüne sıçramıştı. Savaş kıyafetinin karmaşık deri pullarında, siyah eldivenlerinde, omuzlarının üstünden bakan ikiz kılıçlarında hafifçe parlıyordu. Gri kanatlarında bile lekeler vardı.

Hunt kaskını çıkardı ve ellerini lavaboya dayadı.

Sert banyonun ilk ışıklarında, açık kahverengi teni alnındaki siyah dikenli şeridin altında solgundu. Dövmeyle yaşamayı öğrenmişti. Ama karanlık gözlerindeki bakışın altında küçüldü. Donuk. Bomboş. Cehenneme bakmak gibi.

Annesi adını Orion koymuştu. Hunter*. Neye dönüşeceğini bilseydi eğer, ona bu ismi verip sevgi dolu bir şekilde Hunt diyeceğinden şüpheliydi.

Hunt eldivenlerinin porselen lavaboda bıraktığı kırmızı lekelere baktı.

Acımasız bir verimlilikle eldivenlerini çekiştiren Hunt, suyun kaynamaya yakın sıcaklıklara ulaştığı duş kabinine etrafı kolaçan ederek girdi. Silahlarını çıkardı, sonra da savaş kıyafetini, fayanslarda daha fazla kan izi oluştu.

Hunt, suyun altına girdi ve kendini onun acımasız ateşine teslim etti.

* Orion, Yunan mitolojisinde yer alan dev bir avcıdır. "Avcı" kelimesinin İngilizce karşılığı "Hunter" olduğu için, Hunt adı da buradan gelmektedir. (ç.n.)

10

Saat daha sabahın onuydu ve salı günü çoktan bok gibiydi.

Yüzüne bir gülümseme yapıştıran Bryce, bir Fey çifti galeriye göz atarken salondaki demir ahşap masasının yanında oyalandı.

İki seviyeli, ahşap panelli alandaki gizli hoparlörlerden zarif bir keman sesi yükseliyordu. Bir senfoninin başlangıç kısmıydı ve diyafon birilerinin geldiğini haber vererek çaldığı an bu müziğe geçiş yapmıştı. Çiftin kıyafetleri göz önüne alındığında –kadın pilili ten rengi etek ve beyaz ipek bluz, erkek gri takım elbise içindeydi– sabahki antrenman çalma listesinin güçlü basını takdir edeceklerinden şüpheliydi.

Ama şimdi on dakikadır eserlere göz atıyorlardı, bu da onun kibarca "Özellikle bir şey mi arıyorsunuz, yoksa sadece göz atmak için mi buradasınız?" diye sorması için yeterli bir zamandı.

Türüne göre yaşlı görünen sarışın Fey erkeği, hayır anlamında elini sallayıp arkadaşını en yakınlarındaki esere, yıkık bir tapınaktan kurtarılmış, Morrah kalıntılarından kalma, kısmen mermer bir kabartmaya yönlendirdi. Parça, bir sehpa büyüklüğündeydi ve çoğunu şaha kalkmış bir denizatı dolduruyordu. Yarı at, yarı balık yaratıklar bir zamanlar Pangera'daki Rhagan Denizi'nin gök mavisi sularında yaşamışlardı, ta ki antik savaşlar onları yok edene kadar.

Erkek soğuk bir şekilde, "Göz atıyoruz" diye yanıtladı, çarpıcı ayrıntılarla oyulmuş dalgaları incelerken eli arkadaşının ince beline yaslandı.

Bryce zorlama bir gülümseme daha gönderdi. "Hiç acele etmeyin. Emrinizdeyim."

Kadın başını sallayarak teşekkürlerini sundu, ancak erkek küçümseyerek bunu yapmayı reddetti. Yanındaki arkadaşı ona kaşlarını çattı.

Küçük galerideki sessizlik hissedilebilir hale geldi.

Bryce, kapıdan girdikleri andan itibaren, erkeğin ya aşırı pahalı bir şey satın alarak ya da yapabilirmiş gibi davranarak dişiyi etkilemek için burada olduğunu anlamıştı. Belki de bu ayarlanmış bir eşleşmeydi, başka bir şey yapmadan önce suları test etmek için buradaydılar.

Bryce safkan bir Fey olsaydı, babası onu evladı olarak alsaydı, o da böyle şeylere maruz kalabilirdi. Ruhn, özellikle Yıldız Doğan statüsüyle, bir gün, değerli kraliyet soyunu devam ettirmek için uygun görülen genç bir kadın ortaya çıktığında, görücü usulü bir evliliğe boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Ruhn, o zamana kadar birkaç çocuk sahibi olabilirdi, ancak babaları bu yolu seçmediği sürece kraliyet ailesinden sayılmazlardı. Tabii buna *layık* olmadıkları sürece.

Fey çifti Altium'daki bir zamanların büyük sarayının avlusundan getirilen mozaiğin yanından geçti, daha sonra unutulmuş bir kuzey ülkesindeki bir prensese ait olan, yeşim taşından yapılma karmaşık bir bulmaca kutusunu inceledi.

Sanat alımlarının çoğunu Jesiba yapardı, bu yüzden sık sık uzaktaydı, ancak Bryce'ın kendisi de çok sayıda parçayı aramış ve satın almıştı. Sonra da yüksek bir kârla satmıştı.

Çift, ön kapı çaldığında Setmek'ten gelen bir dizi doğurganlık heykeline ulaşmıştı.

Bryce masasındaki saate baktı. Öğleden sonraki müşteri randevusu üç saat sonraydı. Galeride birden fazla tarayıcıya sahip olmak, buradaki sanatın kötü şöhretli fiyat etiketleri göz önüne alındığında garipti ama belki bugün şanslı olur ve bir şeyler satardı.

"Affedersiniz" diye mırıldandı Bryce, devasa masanın etrafında eğildi ve bilgisayarın dış kamera ekranını açtı. Zil tekrar çaldığında simgeye zar zor tıklamıştı.

Bryce kaldırımda kimin durduğunu gördü ve dondu. Salı gerçekten de bok gibiydi.

Istros Nehri'nin bir blok açığındaki iki katlı ince yapının kumtaşı cephesinde pencere yoktu. Sadece ağır demir kapının sağındaki bronz bir levha, Hunt Athalar'a buranın herhangi bir iş yeri olduğunu gösteriyordu.

Griffin Antikaları yazısı oraya modası geçmiş, kalın harflerle kazınmıştı. Sözler, sanki herhangi bir müşteriye girmek konusunda meydan okuyormuş gibi, altlarında parlayan baykuş gözleri ile süslenmişti. Altında bronz düğmeli bir diyafon vardı.

Isaiah, her zamanki takım elbisesi ve kravatıyla zile yeterince uzun süre bakıyordu ki Hunt nihayet ağır ağır, "Üzerinde hiç büyü yok, biliyorsun" dedi. Hem de sahibinin kimliğine rağmen.

Isaiah kravatını düzeltirken ona bir bakış attı. "İkinci bir fincan kahve içmeliydim" diye mırıldandı parmağıyla metal düğmeye basmadan önce. Kapıdan hafif bir uğultu geldi.

Kimse cevap vermedi.

Hunt binanın dış tarafını gizli kamera var mı diye taradı. Ne bir parıltı ne de bir ipucu vardı. En yakını, aslında, bloğun yarısındaki sığınağın krom kapısına monte edilmişti.

Hunt kumtaşı cepheyi tekrar taradı. Jesiba Roga'nın hem içeride hem de dışarıda, her santimetreyi kapsayan kameraları olmamasının imkânı yoktu.

Hunt gücünün bir çatırtısını serbest bıraktı, enerji alanlarını tespit etmek için küçük uzantılar halinde yıldırımlar oluştu.

Güneşli sabahta neredeyse görünmez olan yıldırım, taşı, havanı ve kapıyı kaplayan sımsıkı bir büyüden sekti. İçeri girmek için yapılan her girişime usulca gülen soğuk ve zekice bir büyüydü.

Hunt, "Roga dalga geçmiyor anlaşılan, değil mi?" diye mırıldandı.

Isaiah zile yine bastı, gereğinden fazla uzun bir şekilde. Emirleri vardı, –kahve eksikliğine bakılmaksızın Isaiah'ın

bile kısa bir fitil ateşlemesine neden olacak kadar baskı yapan emirler.

Gerçi Isaiah'ın sabahın dördüne kadar dışarıda olmasından da kaynaklanmış olabilirdi bu. Hunt bunu sormamıştı gerçi. Sadece Naomi ve Justinian'ın ortak odada dedikodu yaptığını duymuştu, bu yeni erkek arkadaşın Isaiah'ın nihayet hayatına devam edeceği anlamına gelip gelmediğini merak ediyorlardı.

Hunt onlara hiçbir yolu olmadığını söyleme zahmetine girmemişti. Isaiah, kanun kölelere maaş çeki ödenmediğini ilan ettiğinde, Micah'ın onlara verdiği cömert haftalık maaş yüzünden Micah'a itaat ederken devam edemezdi. Isaiah'ın biriktirdiği para başka birinin özgürlüğünü satın alırdı. Hunt'ın Micah için yaptığı boklukların nedeni gibi, onun da kendi için kazanacağı bir şeyler vardı

Isaiah zili üçüncü kez çaldı. "Belki içeride değildir."

Hunt, "O burada" dedi. Kokusu hâlâ kaldırımdaydı. Leylak, hindistan cevizi ve tam olarak adlandıramadığı bir şeyin kokusuydu. Akşam karanlığındaki ilk yıldızların parıltısı gibiydi.

Ve gerçekten de bir dakika sonra, kesinlikle galeri sahibine ait olmayan ipeksi bir kadın sesi diyafondan dışarı sızdı. "Ben pizza sipariş etmedim."

Olduğu kişiye rağmen, zihinsel saatinin yavaşlamasına rağmen, Hunt boğulur gibi bir kahkaha attı.

Isaiah beyaz kanatlarını hışırdattı, büyüleyici bir gülümseme sergileyerek diyafona, "Biz 33. Lejyondanız. Bryce Quinlan'ı görmeye geldik" dedi.

Ses keskinleşti. "Müşterilerimleyim. Daha sonra gelin."

Hunt, "sonra gelin", "git kendini becer" anlamına geldiğinden emindi.

Isaiah'ın büyüleyici gülümsemesi gerildi. "Bu acil bir durum, Bayan Quinlan."

Düşük bir hırlama sesi geldi. "Üzgünüm ama bir randevu almanız gerekecek. Üç hafta sonraya ne dersiniz? Yirmi sekiz Nisan'da boşum. Sizi öğlene kadar alabilirim."

Pekâlâ, taşaklıydı, Hunt onun için bu kadarını söyleyebilirdi.

Isaiah duruşunu genişletti. İlk günlerinden itibaren yapmaya zorlandıkları, tipik lejyon dövüş pozisyonu. "Korkarım şu anda konuşmamız gerekiyor."

Cevap gelmedi. Diyafondan uzaklaşılmıştı sanki.

Hunt'ın hırıltısı, arkadan gelen zavallı faunun caddede, narin toynakları kaldırım taşlarına çarparak uzaklaşmasına neden oldu. "Şımarık bir parti kızı. Ne bekliyordun ki?"

Isaiah, "O aptal değil, Hunt" diye karşılık verdi.

"Gördüğüm ve duyduğum her şey aksini gösteriyor." İki yıl önce dosyasına göz gezdirirken gördükleri, bu sabah okudukları ve çektiği resimlerle birleştiğinde, hepsi bu toplantının tam olarak nasıl geçeceğini anlatan bir portre çiziyordu. İşlerin çok daha ciddiye dönüşmek üzere olması onun için çok kötüydü.

Hunt çenesini kapıya doğru salladı. "Bakalım içeride gerçekten bir müşteri var mı..." Sokağın karşısına geçti ve park etmiş mavi bir arabaya yaslandı. Sarhoş bir eğlence düşkünü, kaputu tuval olarak kullanmış ve sprey boya ile gereksiz detaylı bir şekilde, kanatları olan bir sik çizmişti. 33'ün kanatlı kılıç logosuyla alay ettiğini fark etti. Ya da sadece, logo gerçek anlamını yitirmişti.

Isaiah da bunu fark etti ve Hunt'ın liderliğini takip edip arabaya yaslanarak kıkırdadı.

Bir dakika geçti. Hunt bir santim bile kıpırdamadı. Bakışlarını demir kapıdan uzaklaştırmadı. Bugün bir veletle oyun oynamaktan daha önemli işleri vardı ama emir emirdi. Beş dakika sonra, şık, siyah bir sedan geldi ve demir kapı açıldı.

Çoğu insan ailesinin ömür boyu gördüğünden daha değerli olan arabanın Fey sürücüsü arabadan indi. Bir kalp atışında aracın diğer tarafındaydı, arka yolcu kapısını açıyordu. Galeriden biri erkek ve biri kadın iki Fey çıktı. Güzel dişinin her nefesi, bir ömürlük zenginlik ve ayrıcalıktan elde edilen kolay bir özgüven yayıyordu.

İnce boynunun etrafında her biri Hunt'ın tırnağı kadar büyük elmaslar vardı. Araba kadar, hatta belki daha değerliydiler. Erkek sedana bindi sert bir yüzle, sürücüsü onun için bunu ya-

pamadan kapıyı çarptı. Topuklu ayakkabılı kadın sokağa fırladı, telefonu kulağına götürdü ve telefondaki her kimse, *Urd aşkına, artık görücü usulü randevu yok,* diye homurdandı.

Hunt'ın dikkati, kıvrımlı, kızıl saçlı bir kadının durduğu galeri kapısına döndü.

Sadece araba köşeyi döndüğünde Bryce gözlerini onlara doğru kaydırdı.

Başını çevirdi, ipeksi saçları beyaz dar elbisesinin omzundan kayıyordu ve parlak bir şekilde gülümsedi. El salladı. Bronz boynunun etrafındaki duyarlı, altın tılsım parlıyordu.

Hunt park halindeki arabayı itti ve gri kanatlarıyla ona doğru yaklaştı.

Bryce'ın kehribar gözleri Hunt'ı, dövmesinden kıç-tekmeleyen botlarının uçlarına kadar süzdü. Gülümsemesi büyüdü. "Üç hafta sonra görüşürüz" dedi neşeyle ve kapıyı kapattı.

Hunt birkaç adımda sokağı geçti. Bir araba durdu ama şoför kornayı çalacak kadar aptal değildi. Diyafona yıldırım çıkan yumruğla sertçe basarken kimse o kadar aptal olamazdı. "Kahrolası vaktimi boşa harcama Quinlan."

Isaiah'ın kahverengi gözleri kısıldı ve Hunt'ın arkasından yaklaşmadan önce neredeyse deli olan sürücünün geçmesine izin verdi. Ama Bryce tatlı tatlı cevap verdi. "Patronum mekânında lejyonerlerin bulunmasından hoşlanmıyor. Üzgünüm."

Hunt yumruğunu demir kapıya vurdu. Aynı darbe arabaları ezmiş, duvarları parçalamış ve kemikleri ayırmıştı. Ve bu, damarlarında fırtınanın yardımı olmadan olmuştu. Demir çok fazla titremedi; şimşeği geri sıçradı.

Tehditlerin canı cehenneme o zaman. Fiziksel ölümleri kadar kesin ve ağır bir şekilde zayıf yerinden vururdu o da. Hunt diyafona, "Buraya bir cinayet için geldik" dedi.

Isaiah irkildi, sokağı ve gökyüzünü duymuş olabilecek biri var mı diye taradı.

Hunt, sessizlik yayılırken kollarını kavuşturdu.

Sonra demir kapı tıslad, tıkladı ve santim santim açıldı.

Tam-kahrolası-isabet.

Hunt'ın güneş ışığından daha sönük iç mekâna alışması bir kalp atışı kadar zaman aldı ve galeriye attığı ilk adımını her açıyı, çıkışı ve detayı not ederek kullandı.

Çam yeşili konforlu halılar, iki katlı salondaki ahşap panelli duvara yapışıktı. Sanat eserlerinin olduğu hafif aydınlatmalı oyuklar, salonun kenarlarına konuşlandırılmıştı. Antik fresk parçaları, resimler ve o kadar garip ve nadir olan Vanir heykelleri vardı ki Hunt bile isimlerini bilmiyordu.

Bryce Quinlan, alanın ortasındaki büyük demir ahşap masaya yaslandı, kar beyazı elbisesi her cömert kıvrım ve çıkıntıya yapışmıştı.

Hunt tüm dişlerini göstererek yavaşça gülümsedi.

Kim olduğunun farkına varmasını bekledi. Geri çekilmesini, panik düğmesini ya da silahını ya da onu onun gibilerden kurtaracağını düşündüğü her neyse onu aramasını bekledi.

Ama belki de aptalın tekiydi, çünkü kadın aşırı derecede tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kırmızı renkli tırnakları el değmemiş ahşap yüzeye boş bir şekilde dokundu. "On beş dakikanız var."

Hunt ona bu toplantının bundan daha uzun süreceğini söylemedi.

Isaiah kapıyı kapatmak için döndü ama Hunt zaten kilitli olduğunu biliyordu. Tıpkı, yıllar boyunca toplanan lejyon istihbaratı sayesinde, masanın arkasındaki küçük ahşap kapının üst kata, Jesiba Roga'nın, içinde bulundukları yerden baktıkları zeminden-tavana pencerelerin ardındaki ofisine çıktığını ve sağındaki basit demir kapının lejyonerlerin bulmaması gereken şeylerle dolu başka bir tam seviye yere açıldığını bildiği gibi. Bu iki kapıdaki büyüler muhtemelen dışarıdakilerden daha yoğundu.

Isaiah uzun süreli acı çeken iç çekişlerinden birini koyverdi. "Dün gece Et Pazarı'nın kenar mahallelerinde bir cinayet işlendi. Kurbanı tanıdığınızı düşünüyoruz."

Hunt, kadın masanın kenarına otururken yüzünde uçuşan her tepkiye dikkat etti: gözlerinin hafifçe genişlemesine, hafifçe tıklattığı tırnaklarının duraklamasına, olası kurbanların kısa

bir listesine sahip olduğunu ve seçeneklerden hiçbirinin iyi olmadığını gösteren tek göz kırpmasına.

Sağlam bir sesle, "Kim?" diye sordu sadece. Bilgisayarın yanındaki konik difüzörden gelen duman damlaları, nanenin parlak, temiz kokusunu taşıyarak yanından sürüklendi. Tabii ki o, aromaterapi fanatiklerinden biriydi, daha mutlu hissetme, yatakta daha iyi olma veya zaten sahip olduğu yarısını eşleştirmek için beyninin diğer yarısını büyütme vaadiyle kandırılıp marklarını teslim etmişti.

"Maximus Tertian" dedi Isaiah. "Ölümünden iki saat önce Beyaz Kuzgun'un VIP asma katında onunla görüştüğünüze dair raporlar aldık."

Hunt, Bryce'ın omuzlarının hafifçe gevşediğine yemin edebilirdi. "Maximus Tertian öldü demek" dedi. Kafalarını salladılar. Başını eğdi. "Bunu kim yapmış?"

Isaiah tarafsız bir şekilde, "Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz" dedi.

Hunt, hayırı cevap olarak kabul edemeyen ve zengin, sadist babası tarafından iyi eğitilmiş bir vampir olan Tertian'ı duymuştu. Ve onu iğrenç davranışlarından koruduğunu da biliyordu. Hunt dürüst olsaydı, Midgard'ın onsuz daha iyi olduğunu söylerdi. Tertian'ın babası en sevdiği oğlunun öldürüldüğünü duyunca katlanmak zorunda kalacakları baş ağrısı hariç. Bugünkü toplantı sadece bir başlangıçtı.

Isaiah, "Onu canlı gören son kişilerden biri olabilirsiniz. Onunla karşılaşmanızı bize anlatabilir misiniz? Hiçbir detay çok küçük değildir" diye devam etti.

Bryce bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. "Onu öldürüp öldürmediğimi böyle mi anlayacaksınız?"

Hunt hafifçe gülümsedi. "Tertian'ın ölümüne çok üzülmüş görünmüyorsun."

O kehribar gözler ona kaydı, içlerinde bir kızgınlık belirmişti.

Hunt, erkeklerin böyle görünen biri için bir sürü boktan şey yapacağını kabul ediyordu.

Bir zamanlar Shahar için böyle şeyler yapmıştı. Şimdiyse alnındaki haleyi ve bileğindeki köle dövmesini taşıyordu. Göğsü sıkıştı.

Bryce, "Eminim biri Maximus'la aramızın düşmanca olduğunu söylemiştir. Galeri için bir anlaşmayı bitirmek için buluştuk ve bittiğinde benimle biraz özel zaman geçirmeye hakkı olduğunu düşündü" dedi.

Hunt onu çok iyi anladı. Tertian ve babasıyla ilgili duyduğu her şeyle uyuşuyordu. Ayrıca bunu yapması için iyi bir motivasyon duruyordu karşısında.

Bryce devam etti. "Kuzgun'dan sonra nereye gittiğini bilmiyorum. Et Pazarı'nın kenar mahallelerinde öldürüldüyse benden almak istediklerini almak için oraya gittiğini varsayıyorum." Soğuk, keskin sözler.

Isaiah'ın ifadesi taşlaştı. "Dün geceki davranışları önceki toplantılardaki davranışlarından farklı mıydı?"

"Sadece e-postalar ve telefon üzerinden etkileşime girdik ama hayır derdim. Dün gece ilk yüz yüze görüşmemizdi ve geçmişteki davranışlarının gösterdiği gibi davrandı."

Hunt, "Neden burada buluşmadınız? Neden Kuzgun?" diye sordu.

"Anlaşmamız gizliymiş gibi davranmanın heyecanıyla tatmin olmak için. Patronumun toplantıyı kaydetmediğine güvenmediğini iddia etti ama sadece insanların onu fark etmesini istiyordu. Evrakları bir evrak çantasına koymak zorunda kaldım, o da kendi evraklarıyla değiştirdi, bu tarz şeyler." Hunt'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Nasıl ölmüş?"

Soru açıktı ve ne gülümsedi ne de göz kırptı. Cevaplanmaya, itaat edilmeye, önemsenmeye alışkın bir kızdı. Ailesi zengin değildi –ya da dosyasında öyle yazıyordu– ancak on beş blok ötedeki dairesi aşırı zenginlik gösteriyordu. Ya bu işten ya da lejyonun dikkatli gözlerinden kaçan karanlık bir pislikten kazanmıştı.

Isaiah iç çekti. "Bu ayrıntılar gizlidir."

Kafasını salladı. "Size yardım edemem. Tertian ve ben anlaşmayı yaptık, biraz elleşmeye başladı, sonra da gitti."

Kuzgun'un kamera görüntüleri ve görgü tanıklarının raporları bunu doğruluyordu. Ama burada olmalarının sebebi bu değildi. Gönderilme sebepleri bu değildi.

Isaiah, "Prens Ruhn Danaan ne zaman geldi?" dedi

"Madem her şeyi biliyorsun, neden bana sorma zahmetine giriyorsun?" Cevap vermelerini beklemeden devam etti. "Siz ikiniz bana isimlerinizi hiç söylemediniz."

Hunt ifadesini, rahat vücut dilini okuyamamıştı. Lejyonun bekleme merkezindeki o geceden beri temas kurmamışlardı ve o zamandan beri ikisi de kendilerini tanıtmamıştı. Uyuşturucunun neden olduğu o bulanıklıkta yüzlerini fark edebilmiş miydi ki?

Isaiah saf beyaz kanatlarını düzeltti. "Ben Isaiah Tiberian, 33. İmparatorluk Lejyonu'nun komutanıyım. Bu Hunt Athalar, benim...

Isaiah, kendilerini herhangi bir rütbeyle tanıtmak zorunda kalmayalı çok uzun bir zaman olduğunu fark etmiş gibi bocaladı. Böylece Hunt, Isaiah'a bir iyilik yaptı ve cümlesini, "İkincisi" ile bitirdi.

Isaiah bunu duyduğuna şaşırdıysa da o sakin, güzel-çocuk suratı hiç belli etmedi. Isaiah teknik olarak triariide ve 33'te onun amiriydi. Hunt'ın Micah için yaptığı pislikler onu doğrudan Vali'ye karşı sorumlu yapsa bile.

Isaiah hiç rütbe almamıştı gerçi. Sanki düşmelerinden önceki günleri ve o zamanlar kimin sorumlu olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Sanki artık bir önemi varmış gibi.

Hayır, önemli olan Isaiah'ın o gün Hermon Dağı'nda en az üç düzine İmparatorluk Lejyoneri öldürmesiydi. Ve Hunt'ın artık bu hayatların her birini Cumhuriyet'e geri ödeme yükünü taşımasıydı. Micah'ın pazarlığını yerine getirmek için.

Bryce'ın gözleri alınlarına, oradaki dövmelere takıldı. Hunt, insanların hâlâ Düşmüş Lejyon ve başarısız isyanları hakkında yapmaktan hoşlandıkları saçma yorumlardan herhangi biri için alaycı sözler duymaya hazırlandı. Ama kadın sadece, "Peki, siz

ikiniz suçları mı araştırıyorsunuz? Bunu Destek Bölümü'nün yaptığını sanıyordum. 33'te polisçilik oynamaktan daha önemli işleriniz yok mu?" dedi.

Isaiah, görünüşe göre bu şehirde ayaklarının dibine düşmeyen bir kişinin olmasından hiç hoşlanmayarak, biraz sert bir şekilde, "Beyaz Kuzgun'dan ayrıldıktan sonra nerede olduğunuzu doğrulayabilecek kişiler var mı?" dedi.

Bryce, Isaiah'ın bakışlarını üzerinde tuttu. Sonra gözlerini Hunt'a çevirdi. Ve Hunt yine, kadın kendini masadan itip, kasıtlı olarak birkaç adım atıp, kollarını kavuşturmadan önce onun can sıkıntısı maskesini hâlâ okuyamıyordu.

"Sadece kapıcım... ve Ruhn Danaan ama bunu zaten biliyorsunuz."

Bir insanın bu kadar yüksek topuklarla nasıl yürüyebileceği onun aşıyordu. Bir insanın bu kadar dar bir elbisenin içinde nasıl nefes alabildiği de bir gizemdi. İki yıl önceki o geceye ait yara izinin olduğu uyluğundaki bölgeyi kapatacak kadar uzun bir elbise giymişti. Yani, silmesi için bir tıp cadısına para vermediyse eğer. Güzel giyinmek için açıkça acı çeken biri için, onu hemen sildirdiğine dair çok az şüphesi vardı.

Parti kızları yara izlerinin mayoyla görünümlerini bozmasından hoşlanmazlardı.

Isaiah'ın beyaz kanatları yön değiştirdi. "Ruhn Danaan'ın arkadaşınız olduğunu söylebilir misiniz?"

Bryce omuz silkti. "Uzaktan kuzenim."

Ama görünüşe göre iki yıl önce sorgu odasına hücum edecek kadar bağlıydılar. Ve dün gece VIP bara gelecek kadar. Quinlan'a karşı bu kadar korumacıysa, bu da bir cinayet sebebi olabilirdi. Ruhn ve babası sorgulamayı kâbusa çevirecek olsalar bile.

Bryce keskin bir şekilde gülümsedi, sanki o da bu gerçeği hatırlıyormuş gibi. "Onunla konuşurken iyi eğlenceler."

Hunt çenesini sıktı ama kadın ön kapıya doğru yürüdü. Kalçaları sanki poposunun ne kadar muhteşem olduğunu tam olarak biliyormuş gibi sallanıyordu.

Isaiah, "Bir dakika, Bayan Quinlan" dedi. Komutanın sesi sakindi ama saçmalık kaldıracak havada değildi.

Hunt gülümsemesini sakladı. Isaiah'ı kızgın görmek her zaman iyi bir gösteriydi. Karşı tarafında olmadığın sürece.

Quinlan omzunun üzerinden bakarken bunu henüz fark etmemişti. "Evet?"

Hunt, Isaiah bu küçük ziyaretin gerçek nedenini nihayet söylerken kadına baktı. "Buraya sadece nerede olduğunuzu sormak için gönderilmedik."

Galeriyi işaret etti. "Vali için güzel bir şey mi almak istiyorsunuz?"

Hunt'ın ağzı yukarı doğru seğirdi. "Ondan bahsetmen komik. Şu anda buraya geliyor."

Yavaş bir göz kırpma. Tekrar, korku belirtisi ya da kokusu yok. "Neden?"

"Micah dün gece hakkında senden bilgi almamızı ve müsait olduğundan emin olmamızı ve patronunu telefona bağlamamızı söyledi." Hunt'tan soruşturmalarda ne kadar seyrek yardım istendiği göz önüne alındığında, emri aldığında şok olmuştu. Ama o ve Isaiah'ın o gece sokakta olduğu düşünülürse, bu onları bu tür şeyleri yönetmek için en iyi seçimler yapıyor olmalıydı.

"Micah buraya geliyor." Kadının boğazı bir kez düğümlendi.

Isaiah, "On dakika içinde burada olacak" dedi. Telefonuna doğru başını salladı. "Patronunuzu aramanızı öneririm, Bayan Quinlan."

Nefes alışı biraz yavaşladı. "Neden?"

Hunt sonunda bombayı patlattı. "Çünkü Maximus Tertian'ın yaraları Danika Fendyr ve Şeytan Sürüsü'nün yaralarıyla aynı." Ezilmiş meyve gibi ve paramparçaydı.

Kadının gözleri kapandı. "Ama onları Philip Briggs öldürmüştü. O iblisi onları öldürmesi için çağırdı. Ve şu an kendisi hapiste." Sesi keskinleşti. "*İki yıldır* hapiste."

Hapishaneden daha kötü bir yerdeydi ama bu şu an konu dışındaydı.

Hunt yüzünü herhangi bir tepkiden uzak tutarak, "Biliyoruz" dedi.

"Tertian'ı o öldürmüş olamaz. İblisi hapisten nasıl çağırabilir ki?" dedi Bryce. "O..." Yutkundu, kendini tuttu. Belki de Micah'ın neden geldiğini anlamaya başlamıştı. Tanıdığı birkaç kişi öldürülmüştü, hepsi de onunla etkileşime girdikten birkaç saat sonra. "Briggs'in yapmadığını düşünüyorsunuz. Danika ve sürüsünü onun öldürmediğini."

Isaiah, "Bundan emin değiliz" diye araya girdi. "Ancak hepsinin nasıl öldüğüne dair detaylar asla sızmadı, bu yüzden bunun bir taklitçi cinayeti olmadığına inanmak için iyi bir nedenimiz var."

Bryce açıkça sordu. "Sabine ile görüştünüz mü?"

Hunt, "*Sen* görüştün mü?" diye karşılık verdi.

"Birbirimizin yoluna çıkmamak için elimizden geleni yapıyoruz."

Belki de Bryce Quinlan'ın yapmaya karar verdiği tek akıllıca şeydi. Hunt, iki yıl önce gözlem odasındaki Bryce'a dik dik bakan Sabine'in zehrini hatırlıyordu ve Sabine'in Quinlan'ın talihsiz ve zamansız ölümünün bir tesadüften başka bir şey sayılmaması için yeterli zamanı beklediğinden emindi.

Bryce masasına doğru yürüdü ve onları rahat bıraktı. Ona göre, yürüyüşü aceleye getirilmemiş ve sağlamdı. Onlara bakmadan telefonu açtı.

Isaiah, "Dışarıda bekleyeceğiz" dedi. Hunt itiraz etmek için ağzını açtı ama Isaiah ona bir uyarı bakışı attı.

Öyle olsun. O ve Quinlan daha sonra ağız dalaşına girebilirlerdi.

Bryce, telefonu gergin bir şekilde tutarken diğer ucundaki zili dinledi. İki kere çaldı. Sonra...

"Günaydın, Bryce."

Bryce'ın kalp atışları kollarında, bacaklarında, karnında atıyordu. "İki lejyoner burada." Yutkundu. "33'ün komutanı ve..." Bir nefes verdi. "Umbra Mortis."

Isaiah Tiberian'ı tanımıştı. 33'ün güzel komutanı, gece haberleri ve dedikodu makalelerini Bryce'ı asla yanıltmayacak kadar sık süslüyordu.

Hunt Athalar'ı da tanıyordu ama o, televizyona hiç çıkmamıştı. Hunt Athalar'ın kim olduğunu herkes biliyordu. Nidaros'ta büyürken bile adını duymuştu. Randall, Pangera'daki savaşlarından bahsettiği sırada Hunt'tan fısıldayarak bahsederdi. Umbra Mortis. Ölümün Gölgesi.

O zaman melek, Micah Domitus ve lejyonu için değil, Başmelek Sandriel için çalışıyor, onun 45. Lejyonunda uçuyordu. Söylentilere göre işi iblis avlamaktı. Ve daha da kötülerini yapmak.

Jesiba, hoşnutsuz bir şekilde dişlerinin arasından, "Neden?" diye sordu.

Bryce telefonu sıktı. "Maximus Tertian dün gece öldürülmüş."

"Yakıcı *Solas*..."

"Danika ve sürüyle aynı şekilde."

Bryce her bulanık görüntüyü kapattı, masasındaki difüzörden yayılan nane buharının parlak, sakinleştirici kokusunu soludu. Danika öldürüldükten iki ay sonra aptal plastik külahı satın almıştı, günün uzun ve sessiz saatlerinde, düşünceleri onu içten içe yiyip bitirirken, bir aromaterapi denemekten zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. Haftanın sonunda, üç tane daha satın almış ve bunları evinin her yerine yerleştirmişti.

Bryce nefes aldı. "Danika'yı Philip Briggs öldürmemiş olabilir."

İki yıl boyunca, bir parçası buna tutunmuştu. Cinayeti takip eden günlerde, Danika'nın isyancı bomba şebekesini çökerttiği için ölmesini isteyen Briggs'i mahkûm etmek için yeterli kanıt bulmuşlardı. Briggs bunu inkâr etmişti ama dahası vardı. İlk tutuklanmasından önceki haftalarda, görünüşe göre yeni ve korkunç bir silahı ateşlemek için, siyah çağırma tuzu alırken yakalanmıştı.

Danika'nın daha sonra Çukur seviyesindeki bir iblis tarafından öldürülmüş olması –ki bu ölümcül siyah tuzun onu bu dünyaya çağırmasını gerektiriyordu– bir tesadüf olamazdı. Briggs'in serbest bırakıldığı, siyah tuzu ele geçirdiği, iblisi çağırdığı ve onu Danika ve Şeytan Sürüsü'nün üzerine saldığı oldukça açıktı. 33'ün sokakta devriye gezen askerine saldırmıştı

ve işi bittiğinde Briggs tarafından cehenneme geri gönderilmişti. İtiraf etmemiş olsa da hatta cinsinin ne olduğunu bile bilmediğini söylese de gerçek şu ki iblis iki yıldır bir daha görülmemişti. Briggs hapse atıldığından beri. Dava kapanmıştı.

Bryce iki yıl boyunca bu gerçeklere tutunmuştu. Dünyası yıkılmış olsa bile, bundan sorumlu olan kişi parmaklıklar ardındaydı. Sonsuza dek. Gardiyanlarının ona yaşattığı her dehşeti hak ediyordu.

Jesiba uzun uzun bir nefes verdi. "Melekler seni bir şeyle suçladı mı?"

"Hayır." Pek değil. "Vali buraya geliyor."

Bir duraklama daha. "Seni sorgulamak için mi?"

"Umarım değildir." Vücudunun parçalarını olduğu yerlerde seviyordu. "Seninle de konuşmak istiyor."

"Tertian'ın babası onun öldüğünü biliyor mu?"

"Bilmiyorum."

Jesiba daha çok kendi kendine, "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor" dedi. "Vali gelmeden önce." Bryce ne demek istediğini gayet iyi anladı. Maximus'un babası galeriye gelip hesap sormasın diye aramalar yapmalıydı. Ölümünden Bryce'ı sorumlu tutmasın diye. Ortalık karışırdı.

Bryce terli avuçlarını uyluklarına sildi. "Vali birazdan burada olur."

Lehabah, "BB? İyi misin?" diye fısıldamadan önce demir arşiv kapısından hafif bir tıklama sesi geldi.

Bryce elini telefonun ağızlığına koydu. "Görev yerine dön, Lele."

"O ikisi melek miydi?"

Bryce dişlerini sıktı. "Evet. Aşağı in. Sirinks'in sessiz durmasını sağla."

Lehabah, on beş santimlik demirden duyulan bir nefes koyverdi. Ancak ateş perisi daha fazla konuşmadı, ya galerinin altındaki arşivlere geri döndüğünü ya da hâlâ gizlice dinlediğini düşündürdü. Bryce, o ve kimera sessiz kaldığı sürece umursamadı.

Jesiba, "Micah oraya ne zaman varacak?" diye sordu.

"Sekiz dakika içinde."

Jesiba düşündü. "Tamam." Bryce, özellikle de bir müşterinin ölümü söz konusuyken, daha fazla zorlamadığı gerçeğine şaşırmamaya çalıştı.

Ama Jesiba bile bir Başmeleğe bulaşmaması gerektiğini biliyordu. Belki de sonunda Danika'nın cinayetiyle ilgili bir empati kırıntısı bulmuştu. Bryce'a işe dönmesini ya da Danika'nın ölümünden iki hafta sonra domuza dönüşmesini emrettiğinde bunu göstermediğinden emindi.

Jesiba, "Her şeyin kilitlendiğinden emin olmanı söylememe gerek yok" dedi.

"Tekrar kontrol edeceğim." Ama melekler galeriye ayak basmadan önce bile emin olmuştu.

Jesiba, "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun Quinlan" dedi, arka planı hışırdayan çarşafların veya giysilerin sesi doldurdu. İki erkek sesi karşı çıkarak homurdandı. Sonra hat kesildi.

Nefes nefese kalan Bryce harekete geçti.

11

Başmelek tam yedi dakika sonra zili çaldı.

Soluk soluğa kalışını durdurmaya çalışan Bryce, galeriyi onuncu kez taradı, her şeyin yerli yerinde olduğunu doğruladı, sanat eserlerinin tozsuz, kaçak malların aşağıdaki depoda olduğundan emin oldu.

Bacakları cılızmış gibi hissediyordu, kalçasındaki eski ağrı kemiği tırmalıyordu, ancak ön kapıya ulaştığında ve onu çekerek açarken elleri sabit kaldı.

Başmelek muhteşemdi. Korkunç derecede, edepsizce muhteşemdi.

Hunt Athalar ve Isaiah Tiberian hemen hemen onun kadar iyi görünerek arkasında duruyordu. İkinci adamı ona açıkça çekici olduğuna inandığı başka bir gülümseme sergiliyordu. Eski... Hunt'ın koyu gözleri hiçbir şeyi gözden kaçırmadı.

Bryce başını valiye eğdi, geri adım attı, aptal topukları halıya takılıyordu. "Hoş geldiniz Majesteleri. Lütfen buyurun."

Micah Domitus'un kahverengi gözleri onu yiyip bitirdi. Gücü derisine baskı yaptı, odadaki havayı ve ciğerlerini parçaladı. Mekânı gece yarısı fırtınaları, seks ve ölüm sarmaşıklarıyla doldurdu.

Başmelek, parıldayan parlak sokaktan içeri girerek, "İşvereninizin görüntü ekranında bize katılacağını varsayıyorum" dedi.

Hassiktir, o *sesi*... ipek, çelik ve kadim bir taş gibiydi. Muhtemelen sadece birinin kulağına pis şeyler fısıldayarak boşalmalarını sağlayabilirdi.

O ses olmasa bile Micah'ın ne olduğunu, Vali'nin her nefesinde ve her göz kırpışında ne yaydığını unutmak imkânsızdı. Şu anda Cumhuriyetin çeşitli bölgelerini yöneten, hepsi Vali sıfatını taşıyan on Başmelek vardı, hepsi sadece Asteri'ye cevap veriyordu. Sıradan bir meleğin sihri, güçlü olduğu düşünülen bir binayı yerle bir edebilirdi. Bir Başmeleğin gücü bütün bir metropolü yerle bir edebilirdi. Başmeleği melekten ayıran ekstra gücün nereden geldiğini tahmin etmek mümkün değildi. Bazen, genellikle Asteri'nin dikkatli üreme emirleri üzerine aktarılıyordu. Diğer zamanlarda, önemsiz bir soyda ortaya çıkabiliyordu.

Micah'ın tarihi hakkında pek bir şey bilmiyordu, tarih dersi sırasında hiç dikkat etmemişti, öğretmeninin homurdanmasını dinleyemeyecek kadar şu anda karşısındaki adaletsiz şekilde mükemmel yüze salyalarını akıtmakla meşguldü.

"Bayan Roga aramamızı bekliyor" dedi ve Valbara Valisi geçerken çok yüksek sesle nefes almamaya çalıştı. Saf, beyaz tüylerinden biri çıplak köprücük kemiğini okşadı. Ardında iki melek bulunmasaydı, kadın neredeyse titreyecekti.

Isaiah, Micah'ı masanın önündeki sandalyelere doğru takip ederken başını salladı.

Ancak Hunt Athalar oyalandı. Bryce köprücük kemiğine bakmadan önce kendini tuttu. Sanki tüy iz bırakmıştı. Alnındaki diken dövmesi daha koyu görünüyordu.

Ve böylece, Başmelekten dalgalanan seks kokusu çürümeye başladı.

Asteri ve Başmelekler, Düşmüşlerin gücünü engellemek için kolayca başka bir yol bulabilirlerdi ama yine de onları alınlarına büyülü dövmeler kazınmış büyülü yeminlerle köleleştirmişlerdi. Ve bileklerindeki dövmeler ile. *SPQM.*

Senatous Populusque Midgard.

Midgard Senatosu ve Halkı. Tamamen saçmalık. Sanki Senato kukla yönetim organından başka bir şeymiş gibi. Sanki Asteriler imparator ve imparatoriçeleri değillermiş, her şeye ve herkese sonsuza dek hükmetmiyorlarmış, çürümüş ruhları bir formdan diğerine yenilenmiyormuş gibi.

Bryce, Hunt'ın arkasındaki demir kapıyı kapatırken, gri tüylerini zar zor ıskaladı. Siyah gözleri uyarı ile parladı.

Kadın, bu tuzak hakkındaki duygularıyla ilgili yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği her şeyi iletmek için ona gülümsedi. *Senden daha kötüleriyle karşılaştım, Umbra Mortis. İstediğin kadar öfkeli bakıp hırla.*

Hunt şaşkınlığının tek işareti olarak gözlerini kırpıştırdı ama Bryce zaten masasına doğru dönüyordu, bacağına mızrak gibi saplanan ağrıdan dolayı topallamamaya çalışıyordu. Kütüphaneden üçüncü bir sandalye getirmişti, bu da bacağını daha da kötüleştirmişti.

Beyaz elbisesinin altına gizlenmiş, kalçasının üst kısmındaki kalın, kavisli yara izini ovmaya cesaret edemedi. "Size bir şey getireyim mi Majesteleri? Kahve? Çay? Daha sert bir şey?" Sandalyelerin arasındaki küçük masalara çoktan soda koymuştu.

Başmelek ortadaki sandalyeyi sahiplendi ve Bryce ona kibarca gülümserken, bakışlarının ağırlığı ipek bir battaniye gibi ona baskı yaptı. "Böyle iyiyim." Bryce sandalyelerine oturan Hunt ve Isaiah'a baktı. Micah, "Onlar da iyi" dedi.

Peki o zaman. Masanın etrafında yürüdü, pirinç bir düğmeye basmak için elini çıkıntının altına kaydırdı ve merhametli Cthona'ya, zihni aynı düşünceyle tekrar tekrar dönmeye devam ederken bile sesinin sakin kalması için dua etti. *Danika'yı Briggs öldürmedi, Danika'yı Briggs öldürmedi, Danika'yı Briggs öldürmedi.*

Arkasındaki duvardaki ahşap panel iki yana ayrıldı ve büyük bir ekranı ortaya çıkardı. Ekran açılırken masa telefonunu aldı ve çevirdi.

Briggs, insanlara zarar vermeyi planlayan bir canavardı ve hapiste olmayı hak ediyordu ama cinayetle haksız yere suçlanmıştı.

Danika'nın katili hâlâ dışarıdaydı.

Jesiba ilk çalışta cevap verdi. "Ekran hazır mı?"

"Ne zaman hazır olursan." Bryce kodları bilgisayarına girdi, Vali'nin ona biftekmiş gibi bakmasını görmezden gelmeye ça-

lıştı. O da bir biftek yiyen gibi görünüyordu. Çiğ bir şekilde. Ve inleyerek. "Seni arıyorum" diye açıkladı.

Jesiba Roga bir an sonra ekranda belirdi ve ikisi de telefonlarını kapattı.

Büyücünün arkasında, otel süiti Pangeran ihtişamıyla dekore edilmişti: yaldızlı pervaz panelli beyaz duvarlar, lüks krem halılar, uçuk pembe ipek perdeler ve o ve Bryce'ın daha önce aradığında duyduğu iki erkek için yeterince büyük dört direkli bir meşe yatak.

Jesiba, muazzam bir bölgede çalışırken olduğu kadar sıkı oynardı. Galeri için daha fazla sanat eseri bulmak adına ya çeşitli arkeolojik kazıları ziyaret eder ya da onlara zaten sahip olan yüksek güçlü müşterilerle flört ederdi.

On dakikadan az bir süreye sahip olmasına ve bu sürenin çoğunu çok önemli aramalar yapmak için kullanmasına rağmen, Jesiba'nın dalgalı, lacivert elbisesi tertemizdi, kulakları ve boğazı tatlı su incileriyle süslenmiş, bereketli bir kadın vücudunun göz alıcı görüntülerini ortaya çıkarmıştı. Kırpılmış kül sarısı saçları altın rengi ilk ışık lambalarının altında parlıyordu. Saçları yanlardan daha kısa, üstten daha uzun kesilmişti. Zahmetsizce şık ve rahattı. Yüzü...

Yüzü hem genç hem de bilge, yatak odası tarzında yumuşak ama önseziliydi. Soluk gri gözleri büyüleyici ve ölümcül ışıltılı büyülerle parıldıyordu.

Bryce, Jesiba'nın yüzyıllar önce neden cadılardan kaçtığını sormaya cesaret edememişti. Neden Alev ve Gölge Hanesi ve oranın lideri, Yeraltı Kralı'nın safına geçtiğini ve onun için ne yaptığını sormaya da. Artık kendine büyücü diyordu. Asla cadı demiyordu.

"Günaydın Micah" dedi Jesiba yumuşak bir şekilde. Alev ve Gölge'nin diğer üyelerininkine kıyasla hoş, yatıştıran bir sesi vardı. Azrillerinki gibi boğuk veya vampirlerinki gibi ipeksi tonlarda değildi.

"Jesiba" diye mırıldandı Micah.

Jesiba, sanki binlerce farklı erkekten bu mırıltıyı binlerce

kez duymuş gibi, ona hafifçe gülümsedi. "Yakışıklı yüzünü gördüğüme ne kadar memnun olsam da bu toplantıyı neden düzenlediğini bilmek istiyorum. Tabii Danika olayı tatlı Bryce'la konuşmak için bir bahane değilse."

Danika olayı. Hunt'ın onu dikkatlice izlediğini hissetse de Bryce yüzünü nötr tuttu. Sanki kalbinin gürlediğini duyabilirmiş, avuçlarını kaplayan terin kokusunu alabilirmiş gibi.

Ama Bryce ona sıkılmış bir bakış attı.

Micah sandalyesine yaslandı, uzun bacaklarını kavuşturdu ve Bryce'a bakmadan, "Asistanın ne kadar çekici olsa da konuşmamız gereken önemli konular var" dedi.

O şehvetli sesin tınısı olan bu doğrudan hakkı görmezden geldi. *Cezbediciydi.* Sanki bir tabaktaki bir tatlı parçasıymış gibi. Buna alışkındı ama bu lanet olası Vanir erkekleri yok muydu...

Jesiba devam etmek için ruhani bir zarafetle el salladı, otelin lambasından gelen ışıkta gümüş tırnakları parlıyordu.

Micah pürüzsüz bir şekilde, "Triariimin Bayan Quinlan'ı dün geceki cinayetten haberdar ettiğine inanıyorum. İki yıl önce Danika Fendyr ve Şeytan Sürüsü'nün ölümleriyle birebir örtüşen bir olay" dedi.

Bryce kendini hareketsiz, duygusuz tuttu. Birkaç santim öteden gelen sakinleştirici nane buharını çekti içine.

Micah devam etti. "Bahsetmedikleri şey bir diğer bağlantıydı."

Vali'yi kuşatan iki melek neredeyse fark edilmeden sertleşti. Açıkça görülüyordu ki onlar da bunu da ilk defa duyuyorlardı.

"Öyle mi?" dedi Jesiba. "Peki bu bilgi için para ödemek zorunda mıyım?"

Galeride muazzam, soğuk bir güç çatırdadı ama Başmeleğin yüzü okunamıyordu. "Kaynakları birleştirebilmemiz için bu bilgileri paylaşıyorum."

Jesiba, doğal olmayan pürüzsüzlüğe sahip sarı bir kaşını kaldırdı. "Ne için?"

Micah, "Bryce Quinlan'ın bunun arkasındaki gerçek katili bulması için, elbette" dedi.

12

Bryce ölü gibi hareketsiz kaldı, o kadar sakindi ki Hunt neden kaynaklandığını bilip bilmediğini merak etti. Sinirleri ile ilgili bir şey değil, sahip olduğu miras ile ilgiliydi bu. Sadece Feyler bu derece hareketsiz kalmaya devam edebilirdi.

Patronu, genç yüzlü büyücü, iç çekti. "33'ün bu günlerde asistanımın yardımına ihtiyaç duyacak kadar beceriksiz mi?" Güzel sesi, sorusunu zar zor yumuşatmıştı. "Philip Briggs'i yanlışlıkla mahkûm ettiyseniz, sanırım cevabımı çoktan alıyorum gerçi."

Hunt, düpedüz meydan okumasına sırıtmaya cesaret edemedi. Herhangi bir Başmelek şöyle dursun, Micah Domitus ile çok az insan cezalandırılmadan bu şekilde konuşabilirdi.

Ekrandaki dört yüz yaşındaki büyücüyü düşündü. Söylentileri duymuştu. Jesiba, sadece Yeraltı Kralı'na hesap verir, eğer onu kışkırtırlarsa insanları sıradan hayvanlara dönüştürebilir, bir zamanlar klanını hâlâ bilinmeyen nedenlerle terk eden bir cadı olduğu söylenirdi. Alev ve Gölge Hanesi'ne düştüğüne göre, kötü nedenler yüzünden olması kuvvetle muhtemeldi.

Bryce bir solukta, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ya da Tertian'ı kimin öldürmek istediğini" dedi.

Jesiba bakışlarını keskinleştirdi. "Ne olursa olsun, sen *benim* asistanımsın. 33 için çalışmıyorsun."

Micah'ın ağzı kasıldı. Hunt kendini hazırladı. "Seni bu toplantıya nezaketen davet ettim Jesiba." Kahverengi gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı. "Philip Briggs gerçekten de haksız yere hü-

küm giymiş gibi görünüyor. Ama gerçek şu ki Danika Fendyr ve Şeytan Sürüsü onu Beyaz Kuzgun gece kulübünde masum insanları bombalama niyetiyle ilgili inkâr edilemez kanıtlarla birlikte laboratuvarında yakalamıştı. Başlangıçta bir yasal boşluk nedeniyle serbest bırakılmış olsa da son iki yıl içinde, önceki suçları için de suçlu olduğuna dair yeterli kanıt bulundu. Buna bağlı olarak, parmaklıklar ardında kalacak ve şu anda faal olmayan Keres mezhebinin lideri olarak daha önceki suçlar ve daha büyük insan isyanına olan katılımı için hapis cezasını çekecek."

Quinlan rahatlamış görünüyordu.

Ama sonra Micah devam etti. "Ancak, bu, bu şehirde tehlikeli bir katilin serbest kaldığı, ölümcül bir iblisi çağırabildiği anlamına gelir. Eğlenmek veya intikam için mi, bilmiyoruz. 33'ümün ve Destek Bölümü'mün kaynaklarını tükettiğini kabul ediyorum. Ama Zirve toplantısı bir aydan biraz fazla bir süre sonra. Bu cinayetleri, bölgeyi bırak şehrimin kontrolünün bende olmadığının kanıtı olarak görecek ve bunu bana karşı kullanmaya çalışacak kişiler var."

Tabii ki olay ölümcül bir katili yakalamakla ilgili değildi. Hayır, bir reklam ve pazarlama durumundan ibaretti.

Zirve bu kadar uzak bir tarihte olmasına rağmen, Hunt ve diğer triariiler haftalardır hazırlanıyor, 33'deki birlikleri de bu her on yılda bir Valbaran güçlerinin toplanmasını çevreleyen şatafat ve saçmalığa hazırlıyorlardı. Bölgenin dört bir yanından liderler katılacak, şikâyetlerini dile getirecek, belki Haldren genelindeki yönetici pisliklerden birkaçı konuk olacaktı.

Hunt henüz Valbara'da bir toplantıya katılmamıştı ama Pangera'da, hepsi de özgür iradeleri varmış gibi davranan yöneticilerle birlikte birçok Zirve'ye katılmıştı. Zirve toplantıları genellikle Başmelek yasaları belirleyene kadar güçlü Vanir'in tartışıp durduğu bir haftaya tekabül ediyordu. Micah'ın farklı olacağından hiç şüphesi yoktu. Isaiah çoktan bir tane deneyimlemişti ve onu Başmeleğin Zirveler'de askeri gücünü esnetmeyi sevdiği konusunda uyarmıştı. 33'ün emperyal kıyafetlerle süslenmiş bir

şekilde yürüyüş ve uçuş gösterisi yapmasını seviyordu.

Hunt'ın altın göğüs zırhı çoktan temizlenmişti. Resmi zırhı giyme düşüncesi, yedi yıldızlı Asteri armasını kalbinin üzerinde sergileyecek olması, kusmak istemesine neden oluyordu.

Jesiba gümüş tırnaklarını inceledi. "Bu seferki Zirve'de heyecan verici bir şey olacak mı?"

Micah, "Yeni cadı-kraliçe resmen tanınacak" derken Jesiba'nın sıradan ifadesini tartıyor gibiydi.

Jesiba tek bir duygu zerresinin bile ortaya çıkmasına izin vermedi. "Hecuba'nın vefatını duydum" dedi büyücü. Üzüntü ya da tatminden eser yoktu. Sadece gerçeği dile getiriyordu.

Ama Quinlan gergindi, cinayete geri dönmeleri için onlara bağıracakmış gibi hissediyordu. Micah, "Asteri, Sandriel'i isyancı çatışmasıyla ilgili Senato'dan bir rapor iletmesi için gönderiyor" diye ekledi.

Hunt'ın kafasından her düşünce uçup gitti. Genelde sakin olan Isaiah bile kaskatı kesildi.

Sandriel *buraya* geliyordu.

Micah, "Sandriel gelecek hafta Comitium'a gelecek ve Asteri'nin isteği üzerine Zirve'ye kadar benim misafirim olacak" diyordu.

Bir ay. O lanet canavar bir ay boyunca bu şehirde kalacaktı.

Jesiba sinir bozucu bir zarafetle başını çevirdi. Azril olmayabilirdi ama öyle hareket ettiği kesindi. "Asistanım katili bulması için ne yapması gerekiyor?"

Kükreme, titreme, hareketsizlik... Hunt hepsini bir kenara itti. Hepsini, ta ki kendi içinde başka bir kara dalgaya dönüşene kadar gerilere itti. Kendini konuşmaya konsantre olmaya zorladı. Bu şehre doğru yolda olan psikopata değil.

Micah'ın bakışları, çillerinin burnunun köprüsüne sıçramış kan gibi görünmesine neden olacak kadar rengi solmuş olan Bryce'a yerleşti. "Bayan Quinlan, şu ana kadar katilin çağırdığı iblise tanık olan tek kişi."

Bryce, "Peki ya sokaktaki melek?" diye sorma cesaretini gösterdi.

Micah'ın yüzü değişmedi. "Saldırıyla ilgili hiçbir anısı yoktu. Pusuya düşmüştü." Bryce daha zorlayamadan devam etti. "Bu soruşturmanın hassas doğasını göz önünde bulundurarak, dedikleri gibi, gerçek bir sorun haline gelmeden önce bu cinayetlerin çözülmesine yardımcı olmak için kalıpların dışına çıkmaya hazırım."

Anlamı, Başmeleğin güçlerin önünde iyi görünmesi gerektiğiydi. Asteri'ye ve onların kukla senatosuna her şeyi anlatacak olan Sandriel'in önünde.

Vanir'i insanlar kadar kolay öldürebilecek bir iblisi çağırabilen başıboş bir katil mi? Tam da Sandriel'in Asteri'ye anlatmaktan zevk alacağı türden bir şeydi. Özellikle de Micah'ın pozisyonuna mal olacaksa. Ve eğer kendisi için kazanacaksa. *Tüm* Valbara ile karşılaştırıldığında Pangera'nın kuzeybatı çeyreği neydi ki? Micah'ın her şeyini kaybetmesi, köleleri Hunt, Isaiah, Justinian ve daha birçok kişinin vali unvanını miras alan kişiye miras kalması anlamına geliyordu.

Sandriel, Micah'ın Hunt'la yaptığı anlaşmaya asla uymazdı.

Micah Hunt'a döndü, acımasızca dudaklarını eğdi. "Sandriel'in yanında kimi getireceğini tahmin edebilirsin, Athalar." Hunt kaskatı kesildi. "Pollux da bulgularını memnuniyetle bildirecektir."

Hunt nefes almada ustalaşmak, yüzünü nötr tutmak için savaştı.

Pollux Antonius, Sandriel'in triarii komutanıydı. Çekiç derlerdi ona. Çekiç. Sandriel kadar gaddar ve acımasızdı. Ve tam bir orospu çocuğuydu.

Jesiba boğazını temizledi. "Ve hâlâ ne tür bir iblis olduğunu bilmiyor musunuz?" Sandalyesine yaslandı, kaşlarını çattı.

"Hayır" dedi Micah dişlerinin arasından.

Bu doğruydu. Hunt bile onu tanımlayamamıştı ve o, sayamayacağı kadar çok iblis öldürme zevkine sahipti olmuştu. Kedi-köpek melezlerine benzeyen canavarlardan, cehennemin yedi bölgesini –Delik, Siper, Kanyon, Vadi, Uçurum, Boşluk, Çukur– yöneten, her biri bir öncekinden daha karanlık olan insansı,

şekil değiştiren prenslere kadar, sonsuz ırklar ve zekâ seviyelerinde olurlardı.

Ancak, belirli bir tanımlama olmadan bile, hızı ve yaptığı şey göz önüne alındığında, iblis, Çukur'a ait bir şeye, belki de Yıldız Yiyen'in bir evcil hayvanına uyuyordu. Sadece Çukur'un derinliklerinde böyle bir şey –ışığı hiç görmemiş, hiç ihtiyaç duymamış bir yaratık– evrimleşebilirdi.

Hunt, bunun önemli olmadığını sanıyordu. İblis ışığa alışık olsun ya da olmasın, özel yetenekleri onu hâlâ cızırdayan et parçalarına dönüştürebilirdi. Hızlı bir ışık parlaması ile bir iblis ya kaçıp gider ya da acı içinde kıvranırdı.

Quinlan'ın sesi Hunt'ın kafasındaki fırtınayı kesti. "O zamanki cinayetlerle şimdiki cinayetler arasında başka bir bağlantı olduğunu söylemiştiniz. İşlenme şeklinin ötesinde."

Micah ona baktı. Hakkını vermek gerekirdi, Quinlan gözlerini indirmemişti. "Maximus Tertian ve Danika Fendyr arkadaştı."

Bryce'ın kaşları birbirine doğru seğirdi. "Danika Tertian'ı tanımıyordu."

Micah yukarıdaki ahşap panelli tavana doğru iç çekti. "Size bildirmediği çok şey olabileceğinden şüpheleniyorum."

Quinlan, "Maximus Tertian ile arkadaş olsaydı bilirdim" dedi.

Micah'ın gücü odada mırıldandı. "Dikkatli olun, Bayan Quinlan."

Kimse bir Başmelek ile konuşurken böyle bir ses tonu kullanmazdı. En azından damarlarında neredeyse sıfır güç olan biri. Hunt'ın Sandriel'in ziyaretini bir kenara bırakıp konuşmaya odaklanması için yeterliydi bu.

Micah devam etti. "*Sizin* hem Danika'yı hem de Maximus Tertian'ı tanıyor olmanız da bir gerçek. Cinayetlerin işlendiği her gece Beyaz Kuzgun gece kulübünde olmanız da bir diğeri. Benzerlikler ilgi çekmek için yeterli."

Jesiba yerinde dikleşti. "Bryce'ın şüpheli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Henüz değil" dedi Micah soğukça. "Ama her şey mümkün."

Quinlan'ın parmakları yumruğa dönüştü, eklemleri bembeyaz oldu ve şüphesiz Başmeleğe tükürmemeye çalıştı. Onun yerine konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Peki ya Şeytan Sürüsü'ndeki diğerleri araştırılıyor mu? Hiçbiri hedef olmayabilir mi?"

"Çoktan araştırıldı ve bırakıldılar. Danika odak noktamız olmaya devam ediyor."

Bryce gergince sordu. "Destek Bölümü ve 33 hiçbir şey bulamamışken benim bulabileceğimi mi düşünüyorsunuz gerçekten? Neden Asteri'den Geyik gibi birini göndermesini istemiyorsunuz?"

Soru odanın içinde dalgalandı. Quinlan bunu dileyecek kadar aptal değildi herhalde. Jesiba asistanına bir uyarı bakışı attı.

Cumhuriyetin en kötü şöhretli casus avcısı ve saldırganı Lidia Cervos'un sözünden etkilenmeyen Micah yanıt verdi. "Dediğim gibi, bu olaylar hususundaki bilgilerin şehrimin duvarlarının ötesine geçmesini istemiyorum."

Hunt, Micah'ın söylemediği şeyleri duydu: Sandriel'in tiariisinin bir parçası olmasına rağmen, Geyik olarak bilinen şekil değiştiren geyik, doğrudan Asteri'ye rapor verirdi ve Pollux'un sevgilisi olarak biliniyordu.

Çekiç ve Geyik –savaş alanlarının ezicisi ve Cumhuriyetin düşmanlarının yok edicileriydi. Hunt, Geyik'i Sandriel'in kalesinde birkaç kez görmüştü ve her zaman okunamayan altın gözleriyle korkusuzca yürüyüp gitmişti. Lidia asi casusları kovalarken acımasız olduğu kadar güzeldi de. Pollux için mükemmel bir eşti. Pollux'a Geyik'den daha çok yakışabilecek tek kişi Harpy* idi ama Hunt, Sandriel'in triariisinin ikinci komutanını düşünmemeye çalıştı.

Hunt yükselen korkusunu bastırdı. O sırada Micah, "Suç istatistikleri Danika'nın katilini tanıdığını gösteriyor" diyordu. Quinlan'ın tüylerini diken diken eden bir sessizlik daha. "Ve size söylememiş olabileceği şeylere rağmen Danika Fendyr'i her-

* Mitolojide kadın başlı, akbaba bedenli yaratıklardır. Fırtınaların ve ölümün sembolü sayılırlar. (ç.n.)

kesten daha iyi tanıyan kişi olarak biliniyorsunuz. Benzersiz bir içgörü sağlayabileceğinize inanıyorum."

Jesiba, tüm zarafeti ve kısıtlı gücüyle lüks otel odasındaki ekrana doğru eğildi. "Pekâlâ, Vali Bey. Buna bakması için Bryce'a el koydun diyelim. Tazminat isterim."

Micah gülümsedi, Hunt'ın ancak Başmelek birini şiddetli bir rüzgârla parçalara ayırdığında tanık olduğu bir şeydi bu. "Yeraltı Kralı'na olan bağlılığınız ve size sağladığına inandığınız koruma ne olursa olsun, Cumhuriyet vatandaşı olarak kalmaya devam edeceksiniz."

Ve sen de bana itaat edeceksin, diyordu, eklemesine gerek yoktu.

Jesiba basitçe açıkladı. "Tüzüklerde iyi olduğunuzu düşünürdüm, Vali. Bölüm elli yedide diyor ki: Bir hükümet yetkilisi dışarıdan bir tarafın hizmetlerine ihtiyaç duyarsa, ödeme yapaca..."

"Öyle olsun. Faturanızı bana gönderirsiniz." Micah'ın kanatlarının hışırdaması sabırsızlığının tek işareti idi. Ama sesi kibardı, en azından Quinlan'a dönerken. "Seçeneklerim tükendi ve yakında zamanım da dolacak. Danika'nın son günlerinde izini sürüp onu kimin öldürdüğünü bulabilecek biri varsa o da sizsiniz. Kurbanlar arasındaki tek bağ sizsiniz." Bryce, sadece şaşkınca döndü. "Galerideki pozisyonunuzun, 33 veya Destek Bölümü ile konuşmak istemeyebilecek kişilere de erişim sağladığına inanıyorum. Isaiah Tiberian kaydettiğiniz her gelişmeyi bana rapor edecek ve bu soruşturmayı yakından takip edecek." Kahverengi gözleri Hunt'ı değer değerlendirdi, sanki vücudundaki her gerginliği, Sandriel'in gelişi haberiyle birlikte damarlarından sızan paniği okuyabiliyor gibiydi. "Hunt Athalar iblis avlamada deneyimlidir. Bu işin arkasındaki kişiyi ararken seni koruyor olacak."

Bryce'ın gözleri kısıldı ama Hunt tek kelime etmeye cesaret edemedi. Hoşnutsuzlukla gözlerini kırptı ama aslında rahatlamıştı da.

En azından Sandriel ve Pollux etraftayken Comitium'da ol-

maması için bir bahanesi olacaktı. Ama abartılmış bir bebek bakıcısı olmak, *borçlarını* geri kazanmak için çalışamamak...

"Oldu o zaman" dedi Jesiba. Bakışları asistanına kaydı. "Bryce?"

Bryce, kehribar gözleri soğuk bir ateşle doluyken sessizce, "Onları bulacağım" dedi. Başmeleğin bakışlarıyla buluştu. "Sonrasında onları lanet gezegenden silmenizi istiyorum."

Evet, Quinlan taşaklıydı. Aptal ve küstahtı ama en azından cesareti vardı. Bununla birlikte, bu kombinasyon, muhtemelen Dalış işlemini tamamlamadan önce onu öldürürdü.

Micah da bunu fark eder gibi gülümsedi. "Katile ne yapılacağı bizim adalet sistemimize bağlı olacak." Hafif, bürokratik saçmalıklar, Başmeleğin gücü odada gürlerken bile, sanki Quinlan'a tam olarak istediği şeyi yapacağına söz veriyormuş gibiydi.

Bryce, "Tamam" diye mırıldandı.

Jesiba Roga asistanına kaşlarını çattı ve yüzünün hâlâ o soğuk ateşle yandığını fark etti. "Ölmemeye çalış, Bryce. Yeni birini eğitmenin verdiği rahatsızlığa katlanmak istemem." Yayın kesildi.

Bryce o ipe sapa gelmez ayakkabıların üzerinde ayağa kalktı. Masanın etrafında yürürken, ipeksi kırmızı saçlarını omzunun üzerinden attı, hafifçe kıvrılmış uçları neredeyse kıçının cömert kıvrımlarını süpürüyordu.

Micah durdu, gözleri Bryce'dan aşağı kayıyordu, sanki o da bu ayrıntıyı fark etmiş gibiydi ama hiçbirini özellikle dile getirmedi. "Burada işimiz bitti."

Bryce'ın elbisesi o kadar dardı ki Hunt, Başmelek için demir kapıyı açarken kalçasındaki kasların gerildiğini görebiliyordu. Yüzünün üzerinden hafif bir ürperti geçti, sonra kayboldu.

Başmelek ve Komutanı dışarıda dururken Hunt ona ulaştı. Hunt'a sadece başarılı, yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve o daha tozlu sokağa çıkmadan kapıyı kapatmaya başladı. Kapı ile pervaz arasına bir ayağını sıkıştırdı Hunt ve büyüler etrafında hizalanmaya çalışırken cildine çarpıp vızıldadılar. Bryce'ın kehribar rengi gözleri parladı. *"Ne..."*

Hunt ona keskince sırıttı. "Bugün şüphelilerin bir listesini yap. Danika ve sürüsünün ölmesini isteyen herkesi listele." Danika katili tanıyorsa Bryce'ın da tanıyor olma ihtimali vardı. "Ve Danika'nın yaşamının son birkaç günü boyunca bulunduğu yerlerin ve faaliyetlerinin bir listesini yap."

Bryce, söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi tekrar gülümsedi. Ama sonra kapının yanındaki bir düğmeye bastı. Büyüler asit gibi *yanıyordu*.

Hunt geri sıçradı, şimşek çaktı, orada olmayan bir düşmana karşı savunma yaptı.

Kapı kapandı. Bryce dahili telefondan mırıldandı. "Seni ararım. O zamana kadar beni rahatsız etme."

Urd kahrolası canını bağışlasın.

13

Bir dakika sonra galerinin çatısında, Isaiah kendi köşesinde sessizce dururken, Hunt, sabahın geç güneş ışıklarının Micah'ın saf beyaz kanatlarını altın yaldızlarla süslemesini izledi. Başmelek etraflarına yayılan surlarla çevrili şehri incelerken saçlarındaki altın teller güneş ışığıyla parlıyordu.

Hunt bunun yerine sadece ekipman ve aşağıdaki galeriye açılan kapı ile ayrılmış düz çatıyı incelemeye başladı.

Micah'ın kanatları konuşmak üzere olduğuna dair bir ipucu vererek hareket etti. "Zaman müttefikimiz değil."

Hunt, sadece, "Quinlan'ın bu işin arkasındakileri bulabileceğine gerçekten inanıyor musun?" dedi. Sorusunun onun kadına olan kendi inancının kapsamını ifade etmesine izin verdi.

Micah başını eğdi. Avını tartan yaşlı, ölümcül bir yırtıcı gibiydi. "Bence bu, ne kadar alışılmışın dışında olursa olsun, cephaneliğimizdeki her silahı kullanmamızı gerektiren bir mesele." Şehre tekrar bakarken iç çekti.

Lunathion, Rhagan Denizi çevresindeki antik kıyı şehirlerinin bir modeli olarak inşa edilmişti. Kumtaşı duvarlarını, kurak iklimini, zeytinliklerini ve kuzeydeki şehir sınırlarının ötesindeki uzak tepelerde sıralanmış küçük çiftliklerini, hatta tam merkezdeki koruyucu tanrıçanın büyük tapınağını içeren neredeyse birebir bir kopyaydı. Ancak bu şehirlerin aksine, bunun uyum sağlamasına izin verilmişti: sokaklar dolambaçlı değil düzenli bir şerit içinde uzanıyordu ve modern binalar

Pangera'nın katı yükseklik kurallarını çokca aşarak MİB'nin kalbindeki mızraklar gibi uzuyordu.

Bundan Micah sorumluydu. Bu şehri eski modele bir övgü olarak görmüş ama aynı zamanda geleceğin gelişmesi için bir yer de yapmıştı. Lunathion yerine Hilal Şehir ismini kullanmayı bile kabul etmişti.

İlerleme gösteren bir erkekti. Başkaları buna tolerans diyordu ama.

Hunt sık sık boğazını kesmenin nasıl bir his olduğunu merak ederdi.

O kadar çok düşünmüştü ki sayısını unutmuştu. İçindeki acımasız, talepkar piç için mükemmel bir maske olan o güzel yüzüne yıldırımını patlatmayı düşünmüştü.

Belki de adil değildi. Micah o güçle doğmuştu. Bu gezegendeki en büyük güçlerden biri olarak başka bir hayatı hiç tanımamıştı. Otoritesinin sorgulanmasına alışık olmayan ve herhangi bir tehdidi bastıran, tanrıya yakın bir gücü vardı.

Bir Başmelek arkadaşı ve üç bin savaşçının önderliğindeki bir isyan tam da bu yüzden olmuştu. Artık neredeyse tüm triariileri Düşmüşlerden oluşuyordu. Görünüşe göre onlara ikinci bir şans sunuyordu. Hunt neden bu kadar merhametli olduğunu anlayamadı.

Micah, "Sabine çoktan bu davayla ilgilenmeleri için adamlarını topluyor ve Briggs'le ilgili boktan şeyler hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için ofisimi ziyaret edeceğinden de eminim" dedi. Soğuk bakışını ikisinin arasında gezdirdi. "Katili *bizim* bulmamızı istiyorum, kurtların değil."

Hunt soğukkanlılıkla "Ölü ya da diri?" diye sordu.

"Canlı olmasını tercih ederim. Ama ölü olması, özgürce kaçmasına izin vermekten iyidir."

Hunt cesaretini toplayarak, "Peki bu soruşturma kotama dahil olacak mı? Aylar sürebilir" dedi.

Isaiah gerildi. Ama Micah'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Hunt gözünü bile kırpmadı.

Sonra Micah, "Bu teşvike ne dersin Athalar: bu davayı çabu-

cak çöz, Zirve'den önce çöz, ben de borçlarını ona düşüreyim" dedi.

Rüzgâr durmuş gibi görünüyordu.

Hunt, "On" demeyi başardı, "görev daha mı?"

Şoke ediciydi. Micah'ın ona bir şey teklif etmek için bir nedeni yoktu. Hunt'ın itaat etmesi için gereken tek şey onun sözüydü.

Hunt'ın hayatının ortasına bir bomba atmamış gibi, "On görev daha" dedi Micah.

Aptalca bir pazarlık olabilirdi. Micah o on görevi on yıllara yayabilirdi ama yine de... Kahrolası yakıcı Solas!

Başmelek ekledi. "Bundan kimseye bahsetme Athalar." Isaiah'ı uyarmaya bile zahmet etmemiş olması komutanına ne kadar güvendiği konusunda yeterince şey anlatıyordu.

Hunt, olabildiğince sakin bir şekilde, "Tamam" dedi.

Micah'ın bakışları acımasızlaştı. Hunt'ı baştan aşağı taradı. Sonra da çizmelerinin altındaki galeriye baktı. Ve içindeki asistana. "Çükünü pantolonunun içinde tut ve ellerini de kendine sakla. Yoksa uzun bir süre ikisinden de yoksun kalırsın" diye hırladı Micah.

Hunt ikisini de yeniden büyütürdü elbette. Dalış'ı yapan herhangi bir ölümsüz, kafası kesilmediği ya da atardamarlarından çok fazla kan kaybederek ciddi şekilde sakatlanmadığı sürece her şeylerini yeniden büyütebilirlerdi. Ancak iyileşmeleri acı verici olurdu. Ve de yavaşça. Birkaç aylığına da olsa çüksüz olmak Hunt'ın yapılacaklar listesinde üst sıralarda değildi ama.

Yarı insan bir asistanla yatmak önceliklerinin en sonundaydı. Ama on ölümle özgürlüğünü kazanmak...

Isaiah ikisi için de başını salladı. "Profesyonel davranacağız."

Micah MİB'ye doğru döndü, nehir esintisini değerlendirdi, saf kanatları seğiriyordu. Isaiah'ya, "Bir saat içinde ofisimde ol" dedi.

Isaiah, Başmeleğin önünde eğilerek onu selamladı. Hunt'ın sinir olduğu bir Pangeran hareketiydi bu. Tüylerinin yolunması, yakılması, dilimlenmesi riskine karşı bunu yapmaya zorlanmıştı. Düşüşten sonraki ilk on yıllar pek nazik değildi o yüzden.

Asteri taht odasındaki duvara monte edilmiş kanatlar bunun kanıtıydı.

Ama Isaiah her zaman oyunu nasıl oynayacağını, protokollerini ve hiyerarşilerini nasıl sindireceğini biliyordu. Onlar gibi giyinmeyi, yemek yemeyi ve düzüşmeyi. Düşmüştü ama bu yüzden komutan rütbesine geri dönmüştü. Micah, Isaiah'ın halesinin, Kış Gün Dönümü'nden sonra Asteri ile bir sonraki Valiler Konseyi'nde kaldırılmasını tavsiye etseydi, bu kimseyi şaşırtmazdı.

Suikast, kasaplık veya işkence gerekmezdi.

Micah gökyüzüne fırlamadan önce onlara bakmadı bile. Saniyeler içinde mavi denizde beyaz bir lekeye dönüşmüştü.

Isaiah, Comitium'un MİB'nin kalbinden cam ve çelik bir taç gibi yükselen beş kulesinin tepelerine doğru kaşlarını çatarak bir nefes aldı.

Hunt arkadaşına, "Sence bir bit yeniği var mı?" diye sordu.

"Böyle entrikalar çevirmez o." Sandriel ve diğer Başmelekler gibi yani. "Söylediklerinde ciddi. Sana böyle bir motivasyon vermek istiyorsa çaresiz olmalı."

"Bana sahip. Onun sözü benim için emirdir."

"Sandriel'in gelişiyle, belki de senin sadık olma eğiliminde olmanın avantajlı olacağını fark etti."

"Yine söylüyorum; onun kölesiyim."

"O zaman bilmiyorum lanet olası. Belki de kendini cömert hissediyordu." Isaiah yine başını salladı. "Urd'un sana dağıttığı eli sorgulama."

Hunt bir nefes verdi. "Biliyorum." Olasılıklar... Gerçek bunların bir kombinasyonuydu.

Isaiah kaşlarını çattı. "Bunun arkasında kim varsa bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Başka seçeneğim yok." Masada bu yeni pazarlık varken olamazdı. Kuru rüzgârın tadına baktı, aşağıdaki caddeyi kaplayan kutsal selvi ağaçlarının –bu şehirdeki binlercesi koruyucu tanrıçasının onuruna dikilmişti– arasındaki hışırtılı şarkısını dinledi.

"Onları bulacaksın" dedi Isaiah. "Bulacağını biliyorum."

"Sandriel'in ziyaretini düşünmeyi bırakabilirsem eğer." Hunt bir nefes verdi, ellerini saçlarının arasında sürükledi. "*Buraya* geleceğine inanamıyorum. O bok parçası Pollux ile hem de."

Isaiah dikkatlice, "Micah'ın, seni Sandriel ile birlikte Comitium'da tutmak yerine Quinlan'ı koruman için görevlendirerek sana koca bir kemik *daha* attığının farkında olduğunu söyle" dedi.

Hunt bunu biliyordu, Micah'ın, Hunt'ın Sandriel ve Pollux hakkındaki hislerinin farkında olduğunu biliyordu ama gözlerini devirdi. "Her neyse. Micah'ın ne kadar fantastik olduğu hakkında istediğin kadar söylen, ancak piçin onu kollarını açarak karşıladığını unutma."

Isaiah, "Ona Zirve için gelmesini Asteri emretti" diye karşılık verdi. "Bu toplantılara Başmeleklerden birini temsilci olarak göndermek onlar için standarttır. Sonuncuya Vali Ephraim gelmişti. Micah onu da nezaketle karşılamıştı."

Hunt, "Bir ay boyunca burada kalacak olması hâlâ bir gerçek. O lanet komplekste" dedi. Comitium'un beş binasını işaret etti. "Lunathion onun tarzı değil. Burada onu eğlendirecek bir şey yok."

Düşmüşlerin çoğu ya dört rüzgâra dağılmış ya da ölmüşken, Sandriel'in insan asilerle dolup taşan kale zindanlarında dolaşmaktan ve her seferinde bir, iki veya üç tanesini seçmekten daha iyi bir eğlencesi olmamıştı. Şehrinin kalbindeki arena sadece bu mahkûmları çeşitli şekillerde yok etmenin zevki içindi. Ölümüne savaşlar, halka işkence, onlara karşı alçakları ve temel hayvanları salıvermek... Yaratıcılığının sonu yoktu. Hunt her şeyi görmüş ve buna katlanmıştı.

Çatışma şu anda artarken, bu zindanların tıka basa dolu olduğu kesindi. Sandriel ve Pollux o arenadan akan acının tadını çıkarıyor olmalıydılar.

Bu düşünce Hunt'ın kaskatı kesilmesine neden oldu. "Pollux bu şehirde tam bir baş belası olacak." Çekiç en sevdiği faaliyetleriyle tanınırdı: katliam ve işkence.

"Pollux ile ilgilenilecek. Micah nasıl biri olduğunu ve neler yaptığını biliyor. Asteri, Sandriel'e hoş geldin demesini emret-

miş olabilir ama Pollux'ın serbest kalmasına izin vermeyecektir." Isaiah durakladı, içten içe bir şeyleri tartıyor gibi görünüyordu. "Ama Sandriel ziyaret ederken sizi kalıcı olarak ulaşılmaz hale getirebilirim."

Hunt bir kaşını kaldırdı. "Micah'ın beni çüksüz bırakacağına dair verdiği sözden bahsediyorsan, almayayım."

Isaiah sessizce güldü. "Micah sana Quinlan'la soruşturma emri verdi. Sizi çok ama çok meşgul edecek emirler. Özellikle Bryce'ın korunmasını istiyorsa."

Hunt ona yarım bir sırıtış attı. "O kadar meşgul ki Comitium'un etrafında olmak için zamanım olmayacak."

"O kadar meşgul ki onu izlemek için Quinlan'ın binasının karşısındaki çatıda kalacaksın."

"Daha kötü koşullarda da uyudum." Isaiah da öyle. "Ve korumadan çok Quinlan'a göz kulak olmak için kolay bir kılıf olurdu."

Isaiah kaşlarını çattı. "Onu gerçekten şüpheli olarak mı görüyorsun?"

Hunt omuz silkerek, "Bunu göz ardı etmiyorum" dedi. "Micah da onu temize çıkarmadı. Yani aksini ispatlayana kadar *listemden* çıkmayacak." Quinlan'ın şüpheliler listesine kimlerin girebileceğini merak etti. Isaiah sadece başını salladığında Hunt sordu. "Micah'a onu gece gündüz izlediğimi söylemeyecek misin?"

"Kışlada uyumadığını fark ederse, ona söylerim. Ama o zamana kadar, bilmediği şeyler ona zarar vermez."

"Teşekkürler." Bu, Hunt'ın normal kelime dağarcığındaki kelimelerden biri değildi, kanatları olan kimse için değildi ama az önce söylediğinde ciddiydi. Isaiah her zaman onların en iyisiydi. Düşmüşlerin ve Hunt'ın şimdiye kadar hizmet ettiği tüm lejyonerlerin en iyisiydi. Isaiah, bu yetenekler ve saf beyaz kanatlarla Asteri Muhafızları arasında olmalıydı ama Hunt gibi, Isaiah da bataklıktan gelmişti. Sadece soylular Asteri'nin seçkin özel lejyonuna alınırdı. Isaiah gibi iyi askerleri geçmek anlamına gelse bile.

Hunt, gri kanatları ve sıradan kanıyla, yıldırımına rağmen, adaylardan biri olamazdı bile. Shahar'ın seçkin 18'ine katılmasının istenmesi yeterince ayrıcalıklıydı. Kendisinin ve Isaiah'ın değerini gördüğü için onu neredeyse anında sevmişti. 18'inin hepsi böyleydi: statüleri için değil, yetenekleri için seçtiği askerlerle doluydu. Gerçek değerleri için seçtiği.

Isaiah, MİB'ye ve içindeki Comitium'a doğru işaret etti. "Kışladan eşyalarını al. Micah ile buluşmadan önce bir yere uğramam gerek." Hunt'ın göz yumması Isaiah'ı ürküttü. "Prens Ruhn'a Quinlan'ın mazeretini doğrulamak için bir ziyarette bulunmalıyım."

Hunt'ın yapmak istediği son boktan şeydi ve Isaiah'ın da yapmak istediği son şey olduğunu biliyordu ama protokol protokoldü. Hunt, "Seninle gelmemi ister misin?" diye teklif etti. En azından bunu yapabilirdi.

Isaiah'nın ağzının köşesi kalktı. "En son aynı odada kaldığınızda Danaan'ın burnunu kırdığını düşünürsek, hayır diyeceğim."

Akıllıca bir hareketti. Hunt, ağır ağır, "Bunu hak etti" dedi.

Micah, merhametli bir şekilde, tüm olayı, –Naomi'nin kaza dediği– ilham verici bulmuştu. Feyerin kıçlarına tekmeyi basmaları her gün olmuyordu, bu yüzden Vali bile bir önceki yıl Bahar Ekinoks kutlamalarındaki münakaşadan gizlice zevk almıştı. Hunt'a bir hafta izin vermişti. *Bir uzaklaştırma*, diye iddia etmişti Micah ama bu uzaklaştırma özellikle dolgulu bir maaş çeki ile gelmişti. Ve telafi edilecek üç ölüm de silinmişti.

"Seni kontrol etmek için sonra ararım" dedi Isaiah.

"İyi şanslar."

Isaiah ona yorgun ve yıpranmış bir gülümseme fırlattı, –bu iki dövmeyle geçen yılların eziyetinin tek belirtisiydi bu– ve Feylerin Veliaht Prensi Ruhn Danaan'ı bulmaya gitti.

Bryce sergi salonunda bir tur attı, bacağındaki acıya tısladı ve topuklularını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde tekmeledi, öyle ki antik bir vazoyu titretmişti.

Arkasından havalı bir ses sordu. "Hunt Athalar'ın taşaklarını duvara çivilediğinde, bana bir iyilik yapıp fotoğrafını çeker misin?"

Yine gelen görüntülü ekrana baktı, büyücü hâlâ orada oturuyordu. "Gerçekten bu işe bulaşmak istiyor musun, patron?"

Jesiba yaldızlı sandalyesine yaslandı, bir kraliçe gibi rahattı. "Eski moda intikamın cazibesi yok mu?"

"Danika ve sürünün ölmesini kimin istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç." Briggs bunu yapması için iblisi çağırmış gibi göründüğünde mantıklı gelmişti: o gün serbest bırakılmıştı, Danika gergin ve üzgündü ve sonra ölmüştü. Ama Briggs değilse ve Maximus Tertian da öldürüldüyse... Nereden başlayacağını bilmiyordu.

Ama bunu yapardı. Bunu yapanı bulurdu. Küçük bir kısmı, Micah Domitus'un onun bu davayla *ilgili olduğunu* ima ettiği sözlerini yemesini sağlamak istiyordu, ama... Dişlerini gıcırdattı. Bunu yapanı bulur ve doğduğuna pişman ederdi.

Bryce masaya doğru topallayarak yürüdü. Kenara tünedi. "Vali çaresiz olmalı." Ve eğer ondan yardım istiyorsa, delirmiş de olmalıydı.

Jesiba, "Valinin gündemi umurumda değil" dedi. "İstediğin kadar intikamcı dedektifi oyna Bryce ama bir işin olduğunu unutma. Müşteri toplantıları geri planda olmayacak."

"Biliyorum." Bryce yanağının içini çiğnedi. "Eğer bunun arkasındaki kişi kirli işlerini yapması için böyle bir iblisi çağıracak kadar güçlüyse, ben de muhtemelen ölürüm." Dalış'ı yapıp yapmayacağına ya da ne zaman yapacağına henüz karar vermediğini düşünürsek büyük ihtimalle öyle olacaktı.

O gri parıldayan gözler yüzünde geziniyordu. "O zaman Athalar'ı yakınında tut."

Bryce diken diken oldu. Sanki onu koruyacak büyük, güçlü bir savaşçıya ihtiyacı olan küçük bir dişiymiş gibi.

Kısmen doğru *olsa* bile. Ki çoğunlukla doğruydu.

Eğer o iblis tekrar çağrıldı ise kesinlikle ve tamamen doğruydu hatta.

Bu yüzden gerçekten de şüphelilerin bir listesini yapmalıydı. Ve ona verilen diğer görev de Danika'nın son yerlerinin bir listesini yapmaktı... Vücudu bu düşünceyle sıkılaştı.

Athalar'ın korumasını kabul edebilirdi ama kendini beğenmiş pislik için bunu kolaylaştırmasına gerek yoktu.

Jesiba'nın telefonu çaldı. Kadın ekrana baktı. "Tertian'ın babası." Bryce'a bir uyarı bakışı attı. "Umbra Mortis'le dedektifçilik oynadığın için para kaybetmeye başlarsam seni kaplumbağaya çeviririm." Telefonu kulağına kaldırdı ve yayın sona erdi.

Bryce, ekranı duvarın içine sokmak için düğmeye basmadan önce uzun bir nefes üfledi.

Galerinin sessizliği etrafına dolanmış, kemiklerini kemiriyordu.

Lehabah bir kez olsun dinlemiyor gibiydi. Gürültülü sessizliği dolduran demir kapıya vurulma sesi yoktu. Küçük, çaresizce meraklı ateş perisinin fısıltıları bile yoktu.

Bryce, kolunu masanın serin yüzeyine dayadı, eliyle alnını ovuşturdu.

Danika Tertian'ı tanıdığından hiç bahsetmemişti. Bir kez bile onun hakkında konuşmamışlardı. Ve elinde sadece bu mu vardı?

Briggs, katil olmadan, cinayet mantıklı gelmiyordu. Daireleri üç kat yukarıda ve güya gözetleniyorken, iblis neden onların dairesini seçmişti? Kasten yapılmış olmalıydı. Danika ve diğerleri, Tertian dahil, hedef alınmış olmalıydı ancak Bryce'ın ikincisiyle olan bağlantısı hastalıklı bir tesadüftü.

Bryce altın zincirinin ucundaki tılsımla oynadı, ileri geri salladı.

Daha sonra. Bu gece düşünürdü. Saate baktı. Hay sıçayım.

Kırk beş dakika içinde başka bir müşterisi daha gelecekti. Bu da dün satın aldığı Svadgard ahşap oymacılığının evrak işlerini halletmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ya da belki de bilgisayarında gizli, aldatıcı bir şekilde isimlendirilmiş bir dosyada tuttuğu iş başvurusu üzerinde çalışmalıydı: *Kâğıt Tedarikçileri Elektronik Tabloları.*

Tuvalet kâğıdı stoklamaktan yazıcı kâğıdı siparişine kadar her şeyin sorumluluğunu ona bırakan Jesiba, dosyayı asla açmazdı. Bryce'ın oraya attığı gerçek belgeler arasında, elektronik tablo içermeyen bir klasör – *Mart Ayı Ofis Tedarik Faturaları*– olduğunu asla göremezdi. Bir kapak mektubu, bir özgeçmiş ve yaklaşık on farklı yerdeki pozisyonlar için yarı tamamlanmış başvurular bulunuyordu içinde.

Bazıları düşük ihtimaldi. *Hilal Şehir Sanat Müzesi Yardımcı Müdürlüğü*. Sanki ne sanat ne de tarih diploması varken o işi alabilecekmiş gibi. Ve çoğu müze, Griffin Antikaları gibi yerlerin yasa dışı olması gerektiğine inanıyordu.

Diğer pozisyonlar, *–Bayan Süslü Pantolonlu Avukat'ın Kişisel Asistanı–* şu ankinin aynısı olurdu. Farklı ortam ve patron ama aynı eski saçmalıklar.

Fakat onlar bir çıkış yoluydu işte. Evet, borçlarıyla ilgili Jesiba ile bir tür anlaşma bulması ve sadece ayrılmak istediğinden bahsetmesinin onu sürünen bir hayvana dönüştürüp dönüştürmeyeceğini öğrenmekten kaçınması gerekecekti, ancak başvurularla uğraşmak, özgeçmişini sürekli düzeltmek en azından kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Bazı günlerde.

Ama Danika'nın katili ortaya çıksaydı, bu ölü işinde olmak yardımcı olabilseydi... O özgeçmişler zaman kaybıydı.

Telefonunun karanlık ekranı yukarıdaki ışıkları zar zor yansıtıyordu.

Bryce tekrar iç çekerek güvenlik kodunu girdi ve mesaj dizisini açtı.

Buna pişman olmayacaksın. Seni nasıl şımartacağımı düşünmek için çok zamanım oldu. Çok eğleneceğiz.

Connor'ın mesajlarını ezberden okuyabilirdi ama onları görmek daha çok acıtıyordu. Vücudunun her yerini, ruhunun karanlık kalıntılarını hissedecek kadar acı veriyordu. Bu yüzden her zaman bakıyordu.

Git, eğlenmene bak. Birkaç gün sonra görüşürüz.

Beyaz ekran gözlerini yaktı. *Eve sağ salim vardığında bana mesaj at.*

Mesaj sekmesini kapattı. Ve sesli mesajını açmaya cesaret edemedi. Bunu yapmak, Danika'nın gülen sesini tekrar duymak, genellikle aylık duygusal ölüm döngülerinden birinde olmasını gerekiyordu.

Bryce uzun bir nefes verdi, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Bunun arkasındaki kişiyi bulurdu. Danika için, Şeytan Sürüsü için, bunu yapardı. Her şeyi yapardı.

Telefonunu tekrar açtı ve Juniper ve Fury'ye bir grup mesajı yazmaya başladı. Fury cevap vereceğinden değildi, hayır, Bryce ve June arasında iki yönlü bir konuşma oluyordu hep. Mesajının yarısını yazmıştı: *Danika'yı Philip Briggs öldürmedi. Cinayetler yeniden başlıyor ve ben–* Sonra sildi. Micah bunu gizli tutma emri vermişti veya telefonu hacklenmişse... Davadan alınmayı tehlikeye atamazdı.

Fury çoktan öğrenmiş olmalıydı. Buna rağmen sözde *arkadaşı* onunla irtibata geçmemiş... Bryce bu düşünceyi bir kenara attı. Juniper'la yüz yüze konuşurdu. Eğer Micah haklıysa ve Bryce ile kurbanların nasıl seçildiği arasında bir bağlantı varsa Juniper'ı habersiz bırakma riskini alamazdı. Başka kimseyi kaybedemezdi.

Bryce mühürlü demir kapıya baktı. Ayağa kalkmadan önce bacağındaki derin ağrıyı bir kez ovaladı.

Tüm yolculuk boyunca sessizlik onun yanında yürüdü.

14

Ruhn Danaan babasının çalışma odasının yüksek meşe kapılarının önünde durdu ve destekleyici, sakinleştirici bir nefes aldı.

Bunun, Eski Meydan'daki bir barın üzerinde yer alan gayri resmi ofisinden BeGü'nün kalbindeki, babasının büyük mermer villasına yaptığı otuz blokluk koşuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ruhn nefesini koyverdi ve kapıyı çaldı.

Davetsiz gelmemesi gerektiğini biliyordu.

"Gir." Soğuk erkek sesi kapılardan, Ruhn'a ulaştı. Fakat gürleyen kalbinin tüm belirtilerini bir kenara itti ve arkasından kapıyı kapatarak odaya girdi.

Güz Kralı'nın kişisel çalışma alanı, çoğu müstakil evden daha büyüktü. Her duvardaki kitaplıklar ikinci kata kadar yükseliyordu. Hem eski hem de yeni, büyülü ve sıradan kitaplar ve sanat eserleriyle doluydular. Altın bir balkon, ön ve arkadaki sarmal merdivenlerden herhangi biriyle erişilebilen dikdörtgen alanı ikiye bölüyordu ve ağır siyah kadife perdeler şu anda villanın iç avlusuna bakan uzun pencerelerden sabah ışığını engelliyordu.

Uzayın en gerisindeki yörünge Ruhn'ın dikkatini çekti. Yedi gezegenlerinin, uydularının ve güneşin çalışan bir modeli vardı. Som altından yapılmıştı. Ruhn çocukken babasının onu gerçekten umursadığına inanacak kadar aptal olduğunda, burada saatlerce siyah deri defterlerine yazdığı gözlemleri ve hesaplama-

ları izleyerek büyülenirdi. Babasının tam olarak ne aradığını sadece bir kez sormuştu.

Babası sadece, *modeller*, demişti.

Güz Kralı, her biri kitaplarla ve bir dizi cam ve metal cihazlarla dolu dört büyük çalışma masasından birinde oturuyordu. Babası o *modellerle* her ne bok yapıyorsa onun deneyleri vardı hep. Ruhn, bir ocağın üzerine yerleştirilmiş cam bir küre içindeki yanardöner sıvının köpürdüğü masalardan birini geçti, muhtemelen babasının yaptığı bir alevdi, kıvrılan mor dumanlı kabarcıklar uçuşuyordu.

Ruhn, babasının hassas bir gümüş mekânizmaya yerleştirilmiş bir ayak uzunluğundaki prizmadan baktığı çalışma masasını hedef alarak, "Tehlikeli madde giysisi giymeli miyim?" diye sordu.

Babası kısa bir süre sonra prizmanın üstündeki izleme cihazına bir kehribar gözünü sabitleyerek, "Gelme sebebini belirt Prens" dedi.

Ruhn, yedi başkanlarından birinin günlerini nasıl geçirdiğini bilselerdi bu şehrin vergi ödeyen halkının nasıl hissedeceklerini yorumlamaktan kaçındı. Altı alt başkanın hepsi Micah tarafından atanmış, herhangi bir demokratik süreç ile seçilmemişlerdi. Konseylerin içinde konseyler vardı. Hepsi de insanlara kontrol yanılsaması vermek için tasarlanmıştı. Ama ana düzen basitti: Vali herkese hükmederdi ve Şehir Başkanları da onun altında kendi bölgelerini yönetirlerdi. Bunun ötesinde, 33. Lejyon sadece Vali'ye cevap verirken, Destek Bölümü ilçelere ve türlere göre birimlere ayrılan Şehir Başkanlarına itaat ederdi. Oradan sonrası daha da bulanıklaşırdı. Kurtlar şekil değiştiren sürülerin Destek Bölümü'nün komutanları olduğunu iddia etti, ancak Feyler bunun yerine bu üstünlüğün kendilerine ait olduğu konusunda ısrar etti. Bu, sorumlulukları bölmeyi –*talep etmeyi*– zorlaştırdı.

Ruhn on beş yıldır Destek Bölümü'nün Fey biriminin başındaydı. Emri babası vermiş, o da itaat etmişti. Çok az seçeneği vardı. İyi ki tüm hayatı boyunca ölümcül ve etkili bir katil olmak için eğitim almıştı.

Ona özel bir neşe getirmediğinden değildi.

Ruhn, masanın diğer tarafında durarak, "Bazı büyük boklar dönüyor" dedi. "Az önce Isaiah Tiberian beni ziyaret etti. Maximus Tertian dün gece öldürülmüş. Danika ve sürüsünün öldürüldüğü gibi."

Babası prizma cihazının üzerindeki bazı kadranları ayarladı. "Raporu bu sabah erken saatlerde aldım. Görünüşe göre katil Philip Briggs değilmiş."

Ruhn sertleşti. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Babası prizma cihazından baktı. "Sana borçlu muyum Prens?"

Unvanı bir yana, piç kurusu kesinlikle değildi. Derin bir güce sahip olmalarına rağmen, Ruhn, Yıldız Doğan statüsüne ve Yıldız Kılıcı'na sahip olmasına rağmen, her zaman babasından biraz daha azına sahip olacaktı. Elli yıl önce Sınav'dan geçtikten ve Dalış'ı yaptıktan sonra, güç sıralamasında yetersiz kalmanın bir rahatlama mı yoksa bir lanet mi olduğuna asla karar vermemişti. Bir yandan, babasını geçseydi, oyun sahası onun lehine dönerdi. Öte yandan, bu onu kesinlikle bir rakip yapardı.

Babasının rakiplerine ne yaptığını gördükten sonra, o listede olmamak daha iyiydi.

"Bu bilgi hayati önem taşıyor. BeGü'deki devriyeleri artırmak için Flynn ve Declan'ı aradım bile. Her sokağı gözetleyeceğiz."

"O zaman sana söylememe gerek yokmuş, değil mi?"

Babası yaklaşık beş yüz yaşındaydı, o zamanın çoğunda Güz Kralı'nın altın tacını takmış ve tüm bunlar için bir pislik olmuştu. Ve hâlâ yaşlanma belirtisi göstermiyordu, Feylerin gösterdiği gibi değildi. Onlar, çok kez yıkanmış bir gömlek gibi yavaş yavaş solup giderlerdi.

Yani birkaç yüzyıl daha böyle geçecekti. Prensi oynayarak. Bir kapıyı çalıp içeri girmek için izin bekleyerek. Diz çöküp itaat ederek.

Ruhn, tüm Midgard gezegenindeki yaklaşık bir düzine Fey Prensinden biriydi ve on yıllar boyunca diğerlerinin çoğuyla ta-

nışmıştı. Ama aralarındaki tek Yıldız Doğan oydu. Tüm Feyler arasında.

Ruhn gibi, diğer prensler de çeşitli bölgelerde, şehir bölgelerinin veya vahşi alanların başkanları olarak görevlendirilen gösterişli ve kibirli krallara hizmet ediyorlardı. Bazıları yüzyıllardır tahtlarını bekliyorlardı, sanki sadece aylarmış gibi her on yılı geri sayıyorlardı.

Bu onu iğrendirirdi. Her zaman öyle yapmıştı. Sahip olduğu her şeyin kendisinden önceki piç tarafından finanse edildiği gerçeği de öyle. Dalış barının üstündeki ofis, BeGü'deki, babasının Sınav sırasında Yıldız Kılıcı'nı kazanmasının ardından ona hediye ettiği, paha biçilmez antikalarla süslenmiş villa... Ruhn villada hiç kalmadı, bunun yerine Eski Meydan yakınlarında en iyi iki arkadaşıyla paylaştığı bir evde yaşamayı seçti.

O da babasının parasıyla satın alınmış sayılırdı.

Resmi olarak, para Ruhn'ın Fey Destek Bölümü'ne başkanlık ettiği için aldığı "maaştan" gelmişti. Ama o haftalık çekin üzerinde babasının imzası olurdu hep.

Güz Kralı, prizma cihazını kaldırdı. "33'ün komutanı kayda değer bir şey söyledi mi?"

Toplantının felaketle sonuçlanmasına neredeyse bir adım kalmıştı.

İlk olarak, Tiberian onu Bryce'ın dün gece nerede olduğuyla ilgili sorguya çekmişti. Öyle ki Ruhn, 33'ün komutanı ya da değil, meleği öldüresiye dövmesine bir nefes kalana kadar sorgu devam etmişti. Sonra Tiberian, *Ruhn'ın* nerede olduğunu soracak kadar taşaklı hissetmişti kendini.

Ruhn, komutana, Maximus Tertian'ı Bryce'ın elini tuttuğu için dövmenin baştan çıkarıcı olduğunu söylemekten kaçınmıştı.

Bryce bunun için kafasını koparabilirdi. Ruhn'ı iki hane arasında kan davası başlatma kâbusundan kurtararak kendi başının çaresine bakabilmişti. Sadece Gökyüzü ve Nefes ile Alev ve Gölge arasında değil, Danaan ve Tertianlar arasında oluşurdu bu dava. Ve böylece Valbara ve Pangera'da yaşayan her Fey ve

vampir arasında da. Feyler kan davalarıyla uğraşmazdı. Vampirler de öyle.

"Hayır" dedi Ruhn. "Ama Maximus Tertian, Bryce'la iş görüşmesinden birkaç saat sonra ölmüş."

Babası prizmayı indirdi, dudakları kıvrıldı. "Sana o kızı *sessiz* kalması için uyarmanı söylemiştim."

O kız. Bryce her zaman babalarının gözünde o *kız* ya da *kızdı*.

Ruhn on iki yıldır erkeğin onun adını söylediğini duymamıştı. Bu villaya ilk ve son ziyaretinden beri yani.

O ziyaretten sonra her şey değişmişti. Bryce buraya ilk kez geldiğinde on üç yaşında, nihayet babası ve halkıyla tanışmaya hazır bir çocuktu. Tek çocuk olarak altmış yıldan fazla bir süre geçirdikten sonra üvey bir kız kardeşi olma ihtimaline ilgi duyan Ruhn'la da tanışacaktı.

Güz Kralı, ziyaretin gizli kalması konusunda ısrar etmişti. *Kâhin geleceği hakkında fısıldayana kadar* gizli tutacağı bariz bir gerçekti. Olanlar sadece Bryce için değil, Ruhn için de büyük bir felaketti. Bir kez bile arkasına bakmayı reddederek, öfke dolu gözyaşları içinde villadan ayrıldığını hatırladığında göğsü hâlâ ağrıyordu. Babasının Bryce'a yaptığı muamele, Ruhn'ın Güz Kralı'nın gerçek doğasını görmesini sağlamıştı ve önündeki soğuk Fey erkeği bu gerçeği asla unutmamıştı.

Ruhn, sonraki üç yıl boyunca Bryce'ı sık sık ailesinin evinde ziyaret etmişti. Hayatında parlak bir nokta haline gelmişti. Dürüst olmak isterse, en parlak nokta diyebilirdi onun için. Ta ki o aptal, utanç verici kavgaya kadar. Her şeyi o kadar berbat etmişti ki cesaretinden dolayı Bryce hâlâ ondan nefret ediyordu. Onu suçlayamazdı. Sözler ağzından çıkar çıkmaz hemen pişman olmuştu o da.

Ruhn, "*Bryce'ın* Maximus'la buluşması benim davranış uyarımdan önceydi. Tam toparlanırken vardım oraya" dedi. Şekil değiştiren kelebek Riso Sergatto'nun alışılmadık kahkahalı sesiyle bu çağrıyı aldığı anda Beyaz Kuzgun'a doğru koşmuştu. Bunun bilgece ulup olmadığını ikinci kez düşünmemişti bile. "Tiberian'a göre, ben onun başka yerde olduğuna dair tanığıyım.

Onunla eve yürüdüğümü ve Tertian'ın ölüm saatinden çok sonrasına kadar orada kaldığımı söyledim."

Babasının yüzü hiçbir şey göstermedi. "Yine de kızın her iki gecede de kulüpte olması ve saatler önce kurbanlarla etkileşime girmesi çok gurur verici görünmüyor."

Ruhn, sert bir şekilde, "Bryce'ın cinayetlerle hiçbir ilgisi yok. Tanıklık saçmalığına rağmen Vali de buna inanıyor olmalı çünkü Tiberian, Bryce'ın 33 tarafından korunduğuna yemin etti" dedi.

Tüm melekler kibirli pislikler olmasaydı, bunu yapma zahmetine katlanmaları takdire şayan olabilirdi. Neyse ki, bu pisliklerin en küstahı Ruhn'a bu ziyareti yapan kişi değildi.

"O kız her zaman olmaması gereken yerde olma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti."

Ruhn, içinden geçen öfkeyi kontrol etti. Gölge büyüsü onu gizlemesine ve gözden uzak tutmasına yardımcı oldu. Babasının ona kızmasının bir başka nedeni de Yıldız Doğan yeteneklerinin ötesinde, büyüsünün büyük kısmının annesinin akrabalarından, kuzeydeki sis kaplı ada, Avallen'ı yöneten Feylerden gelmesiydi. Orası Feyliğin kutsal kalbiydi. Babası yapabilseydi Avallen'ı küle çevirirdi. Ruhn'ın, babasının alevlerine, yani Valbaran Feylerinin çoğunun sahip olduğu alevlere sahip olmaması, bunun yerine Avallen yeteneklerine –Ruhn'ın izin verdiğinden daha fazla– gölgeleri çağırıp içinden yürüme yeteneğine sahip olması, affedilemez bir hakaretti.

Baba ve oğul arasında sessizlik dalgalandı. Gezegenler yörüngelerinin etrafında dönerken odanın diğer ucunda sadece saatin tik tak eden metali bozuyordu sessizliği.

Babası prizmayı aldı ve üç kristal avizeden birinde yanıp sönen ilk ışıklara tuttu.

Ruhn, gergince, "Tiberian, Vali'nin bu cinayetlerin gizli kalmasını istediğini söyledi, ancak annemi uyarmak için iznini istiyorum" dedi. Her kelimesi ona ızdırap verdi. *İznini istiyorum.*

Babası elini salladı. "İzin verildi. Uyarıyı dikkate alacaktır."

Tıpkı Ruhn'ın annesinin hayatı boyunca herkese itaat ettiği gibi.

Dinler, saklanır ve villasına gönderilen fazladan korumaları şüphesiz ki memnuniyetle kabul ederdi, ta ki bu iş çözülene kadar. Belki bu gece onunla kalırdı.

Kraliçe değildi, eşi ya da arkadaşı bile değildi. Hayır, onun tatlı, nazik annesi tek bir amaç için seçilmişti: üremek. Güz Kralı, birkaç yüzyıllık hükümdarlıktan sonra bir varis istediğine karar vermişti. Avallen'in sarayından ayrılan seçkin bir asil ailenin kızı olarak, görevini memnuniyetle, sunduğu sonsuz ayrıcalık için minnettarlıkla yerine getirmişti annesi. Yetmiş beş yıllık hayatı boyunca Ruhn, babası hakkında tek bir kötü söz söylediğini bile duymamıştı. Zorunlu tutulduğu hayat hakkında.

Ember ve babasının gizli, felaket dolu ilişkileri olduğunda bile, annesi kıskanç değildi. Ondan önce ve sonra çok fazla kadın olmuştu. Yine de hiçbiri kraliyet soyunu sürdürmek için resmi olarak seçilmemişti. Bryce ortaya çıktığında, annesi onunla birkaç kez tanışmış, çok nazik davranmıştı. Hatta üzerine titremişti.

Ruhn, yaşadığı yaldızlı kafesi hiç sorgulamadığı için annesine hayran olup olmadığını anlayamıyordu. Buna sinirleniyor olması, *kendisinde* bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu...

Annesini asla anlamayabilirdi, ancak bu, onun soyundan geldiği için duyduğu şiddetli gururunu durdurmadı. Gölge yürüyüşü, onu önündeki pislikten ayıran şeydi. Otoriter bir hıyara dönüşmek *zorunda* olmadığına dair hoş bir hatırlatıcıydı. Avallen'daki annesinin akrabalarının çoğu sadece birazcık daha iyi olsa bile. Özellikle de kuzenleri.

"Belki de onu arayıp" dedi Ruhn, "uyarıyı sen yapmalısın. Endişe hissetmen onun hoşuna gidecektir."

Babası sakince, "Ben aksini hissediyorum ama" dedi. Damarlarında alevler yanmasına rağmen babasının ne kadar soğuk olduğu Ruhn'ı her zaman hayrete düşürmüştü. "Onu kendin bilgilendirebilirsin. Ve annenle olan ilişkimi nasıl yöneteceğimi söylemekten de kaçın."

"Sizin bir ilişkiniz yok. Onu bir kısrak gibi doğurttun ve sonra da meraya gönderdin."

Küller odada kıvılcım saçtı. "Bu *doğurtmadan* oldukça iyi yararlandın, Yıldız Doğan."

Ruhn ağzından çıkmaya çalışan kelimeleri söylemeye cesaret edemedi. *Kahrolası aptal ünvanım sana imparatorlukta ve kral arkadaşların arasında daha fazla nüfuz kazandırsa da yine de seni rahatsız ediyor, değil mi? Sen değil de oğlunun Yıldız Kılıcı'nı Avallen'ın karanlık kalbindeki Prensler Mağarası'ndan alması... Sen değil de oğlunun lahitlerinde uyuyan, uzun zaman önce ölmüş Yıldız Doğumlu Prensler arasında durması ve kılıçlarını kınından çıkarmaya layık görülmesi... Gençken kaç kez kılıcı çekmeye çalıştın? Bu uğurda, seçilmeden onu kullanmanın yollarını bulmak için ne kadar araştırma yaptın?*

Babası parmağını ona doğru kıvırdı. "*Yeteneğine* ihtiyacım var."

"Neden?" Yıldız Doğan yetenekleri avucundaki yıldız ışığından biraz daha fazlaydı. Gölge yetenekleri daha ilginç bir hediyeydi. Bu şehirdeki yüksek teknolojili kameralardaki sıcaklık monitörleri bile onu gölgede yürürken tespit edemezdi.

Babası prizmayı kaldırdı. "Yıldız ışığını buradan geçir." Cevap beklemeyen babası, prizmanın üstündeki metal izleme mekânizmasına bir kez daha baktı.

Ruhn'ın yıldız ışığını çağırması normalde iyi bir konsantrasyon gerektirirdi ve genellikle sonrasında saatlerce baş ağrısı çekerdi, ama... Denemek için yeterince meraklıydı.

İşaret parmağını prizma kristalinin üzerine koyan Ruhn gözlerini kapatıp nefesine odaklandı. Güneş sistemi modelinin tıklayan metalinin onu aşağıya, sonra daha da aşağıya, içindeki kara çukura, gölgelerinin çalkantılı kuyusunu geçerek, altlarındaki küçük boşluğa yönlendirmesine izin verdi. Orada, kış uykusundaki bir yaratık gibi kendi içine kıvrılmış bir şekilde, renk değiştiren ışığın tek tohumunu yakaladı.

Zihinsel bir avuç içi ile nazikçe kavradı, sanki ellerinde su taşıyormuş gibi dikkatlice yukarı doğru kaldırarak uyandırdı. İçinde yayılıp beklentiyle parıldayan güç, sıcak ve güzeldi ve sadece kendisiyle ilgili sevdiği tek parçaydı.

Ruhn gözlerini açtı ve parmak ucunda dans eden yıldız ışığının prizmanın üzerine saptığını gördü.

Babası cihazdaki birkaç kadranı ayarlayarak diğer eliyle notlar alıyordu.

Yıldız ışığı tohumu kayganlaştı ve etraflarındaki havaya dağıldı.

"Bir dakika daha" diye emretti kral.

Ruhn, sanki bir şekilde yıldız ışığının erimesini önleyecekmiş gibi dişlerini gıcırdattı.

Cihazın başka bir tıklaması ve antik, sert bir elde yazılmış başka bir not. Feylerin Eski Dili... Babası, Kuzey Uçurumu yoluyla Midgard'a ilk geldiklerinden beri her şeyi halkı tarafından yarı unutulmuş dilde kaydediyordu.

Yıldız ışığı titredi, alevlendi ve yok oldu. Güz Kralı rahatsız bir şekilde homurdandı ama Ruhn bunu zonklayan kafası yüzünden zar zor duydu.

Babası notlarını bitirirken dikkatini başka yere verecek kadar ustalaşmıştı. "O şeyle ne yapıyorsun ki?"

"Işığın dünyada nasıl hareket ettiğini inceliyorum. Nasıl şekillendirilebileceğini."

"HŞÜ'de bu boku yapan bilim adamlarımız yok mu?"

"Onların çıkarları benimkiyle aynı değil." Babası onu gözden geçirdi. Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, "Uygun bir evlilik için kadınları değerlendirme zamanı geldi" dedi.

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "Kendin için mi?"

"Aptalı oynama." Babası defterini kapattı ve sandalyesine yaslandı. "Bir varis üretmeyi ve ittifaklarımızı genişletmeyi kan bağımıza borçlusun. Kâhin adil ve mantıklı bir kral olacağın hükmünü verdi. Bu, o yöndeki ilk adımdır."

Erkek ve kadın, tüm Feyler, on üç yaşında, yetişkinliğe girmek için iki Büyük Ritüelden biri olarak şehrin Kâhin'ini ziyaret ederdi. İkincisi de birkaç yıl veya on yıl sonra gerçekleşen Sınav idi.

Ruhn'ın midesi ilk ayinin anısıyla çalkalandı, birçok yönden acı veren Sınav'dan çok daha kötü geçmişti. "Evlenmeyeceğim."

"Evlilik politik bir sözleşmedir. Bir varis doğur, sonra kimi becermeye devam etmek istiyorsan ona geri dön."

Ruhn hırladı. "*Evlenmeyeceğim.* Kesinlikle anlaşmalı bir evlilik olmayacak."

"Sana söyleneni yapacaksın."

"Sen evlenmedin ama."

"Benim ittifaka ihtiyacım yoktu."

"Ancak şimdi var, öyle mi?"

"Farkında olmayabilirsin ama denizaşırı bir savaş var. Gün geçtikçe kötüleşiyor ve buraya da yayılabilir. Sigortasız girmeyi planlamıyorum."

Kalbi deli gibi atarken, Ruhn babasına baktı. Tamamen ciddiydi.

Ruhn, "Savaşta sağlam müttefiklerimiz olsun diye mi beni evlendirmeyi planlıyorsun? Asteri'nin müttefiki değil miyiz?" demeyi başarabildi.

"Öyleyiz. Ancak savaş belirsiz bir zamandır. Güç sıralamaları kolayca değiştirilebilir. Ne kadar hayati ve etkili olduğumuzu göstermeliyiz."

Ruhn sözleri üzerine düşündü. "Feylerden olmayan biriyle evlenmekten bahsediyorsun." Bu kadar nadir bir şeyi düşünmek için bile babasının gerçekten kaygılı olması gerekiyordu.

"Kraliçe Hecuba geçen ay öldü. Kızı Hypaxia, Valbara'nın yeni cadı kraliçesi olarak taç giydi."

Ruhn haberleri görmüştü. Hypaxia Enador gençti, en fazla yirmi altı yaşındaydı. Annesi onu dağ kalesindeki manastıra kapattığı için hiçbir fotoğrafı yoktu.

Babası sözlerine devam etti. "Hükümdarlığı önümüzdeki ay yapılacak Zirve'de Asteri tarafından resmen tanınacak. Ondan hemen sonra onu Feylere bağlayacağım."

"Hypaxia'nın da bu konuda söz sahibi olacağını unutuyorsun. Sana çok gülebilir."

"Casuslarım bana annesinin bizimle olan eski dostluğuna kulak vereceğini ve sunduğumuz dostane eli kabul edecek kadar ürkek olacağını söylüyor."

Ruhn, bir ağa yönlendirildiği hissine kapıldı, Güz Kralı kalbini o ağa daha da yaklaştırıyordu. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Sen Valbaran Feylerinin Veliaht Prensisin. Seçme şansın yok." Babasının soğuk yüzü Bryce'ınkine o kadar benzedi ki Ruhn arkasını döndü, midesi bakmayı kaldırmadı. Kimsenin sırlarını çözememesi bir mucizeydi. "Luna'nın Borusu hâlâ kayıp."

Ruhn babasına döndü. "Yani? Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Onu bulmanı istiyorum."

Ruhn defterlere ve prizmaya baktı. "İki yıl önce kayboldu."

"Ve şimdi onu bulmakla ilgileniyorum. Boru önce Feylere aitti. Halkın onu geri almaya olan ilgisi azaldı; şimdi ona ulaşmak için doğru zaman."

Babası masaya parmağını dokundurdu. Bir şey onu kızdırmıştı. Ruhn, bu sabah Fey Destek Bölümü Komutanı olarak üstünkörü taramasını yaparken babasının programında gördüklerini düşündü. Fey soylularıyla yapılan toplantılar, özel muhafızlarıyla yapılan bir antrenman ve "Micah ile bu sabahki toplantı iyi geçti sanırım."

Babasının sessizliği şüphelerini doğruladı. Güz Kralı onu kehribar gözleriyle sıkıştırdı, Ruhn'ın duruşunu, ifadesini, hepsini tarttı. Ruhn her zaman yetersiz kalacağını biliyordu, ancak babası, "Micah, çatışma burada yayılırsa şehrimizin savunmasını güçlendirmeyi tartışmak istedi. Feylerin bir zamanlar oldukları gibi olmadıklarını açıkça belirtti" dedi.

Ruhn sertleşti. "Fey Destek Bölümü de kurtlar kadar iyi durumda."

"Bu silah gücümüzle ilgili değil, daha ziyade bir halk olarak gücümüzle ilgili." Babasının sesinden tiksinti yayılıyordu. "Feyler uzun zamandır solmakta, sihrimiz sulandırılmış şarap gibi her nesilde azalıyor." Ruhn'a kaşlarını çattı. "İlk Yıldız Doğumlu Prens, bir düşmanı yıldız ışığının parıltısıyla kör edebilirdi. Sense bir parıltıyı bile zar zor çağırıyorsun."

Ruhn çenesini sıktı. "Vali seni zorlamış. Ne olmuş yani?"

"Gücümüze hakaret etti." Babasının saçları, sanki teller

erimiş gibi ateşle kaynadı. "Önce Boru'yu terk ettiğimizi, daha sonra da iki yıl önce onu kaybettiğimizi söyledi."

"Luna'nın Tapınağı'ndan çalındı. *Kaybetmedik.*" Ruhn nesne hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, iki yıl önce kaybolduğunda bile umursamamıştı.

Babası, "Halkımızın kutsal bir eserinin ucuz bir turistik cazibe merkezi olarak kullanılmasına izin verdik" diye bağırdı. "Ve onu tekrar *bulmanı* istiyorum." Böylece babası Micah'ın yüzüne vurabilecekti tabii.

Değersiz, kırılgan bir erkek. Babası bundan ibaretti.

"Boru'nun gücü yok" diye hatırlattı Ruhn.

"Bu bir sembol ve semboller her zaman kendi güçlerini ustalıkla kullanır." Babasının saçları daha parlak yandı.

Ruhn, utanma dürtüsünü bastırdı, bedeni kralın yanan elinin nasıl koluna sarıldığını ve bedeninde nasıl cızırdadığını hatırlayarak gerildi. Hiçbir gölge onu bundan saklayamamıştı. "Boru'yu bul, Ruhn. Eğer bu kıyılara savaş gelirse, halkımızın birden fazla şekilde buna ihtiyacı olacak."

Babasının kehribar gözleri parladı. Erkeğin ona söylemediği daha çok şey vardı.

Ruhn bu kadar kızgınlığa sebep olacak tek bir şey düşünebilirdi: Micah yine, BeGü'nün başına babasının yerine Ruhn'ın geçmesini önermişti. Fısıltılar yıllarca yankılanmıştı ve Ruhn, Başmelekğin Güz Kralı'nı ne kadar kızdıracağını bilecek kadar zeki olduğundan hiç şüphe duymamıştı. Zirve yaklaşırken, Micah, Fey Kralı'nı solma gücüne atıfta bulunarak onu kızdırmanın, savaştan bağımsız olarak, Fey Destek Bölümü'nün ondan önce yok olmasını sağlamanın iyi bir yolu olduğunu biliyordu.

Ruhn bu bilgiyi bir kenara sakladı. "Neden *Boru'yu* aramadın?"

Babası uzun, ince burnundan nefes aldı ve içindeki ateş közlere gömüldü. Kral, Ruhn'ın yıldız ışığının olduğu eline doğru başını salladı. "Arıyordum. İki yıl boyunca." Ruhn gözlerini kırpıştırdı ama babası devam etti, "Boru aslen ilk Yıldız Doğumlu Prens Pelias'a aitti. Sende de aynı kan var, kanının onu araştır-

dığında başkalarından gizlenmiş şeyleri senin için ortaya çıkarabileceğini görebilirsin."

Ruhn bugünlerde haberlerden ve Destek Bölümü raporlarından başka bir şey okumaya pek zahmet etmiyordu. Bir katil kaçarken bir şey üzerine atlarsa diye antik kitapları inceleme ihtimali... "Boru'yu kendimiz için alırsak valiyle başımız büyük derde girer."

"O zaman sessiz ol, Prens." Babası defterini tekrar açtı. Konuşma bitmişti.

Evet, bu politik ego krizinden başka bir şey değildi. Micah babasıyla alay etmiş, gücüne hakaret etmişti ve şimdi babası ona Feylerin tam olarak nerede durduğunu gösterecekti.

Ruhn dişlerini sıktı. İçkiye ihtiyacı vardı. Sert bir içkiye.

Kapıya doğru giderken, üzerine atılan her kelime ve yıldız ışığı girdabını çağırmanın verdiği acı ile başı döndü.

Sana o kızı sessiz kalması için uyarmanı söylemiştim.

Boru'yu bul.

Sende de aynı kan var.

Uygun bir evlilik.

Bir varis doğur.

Bunu soyumuza borçlusun.

Ruhn kapıyı arkasından kapattı. Koridorun yarısına geldiğinde sert, hırıltılı bir sesle güldü. En azından o pislik, Kâhin'in yıllar önce ona söyledikleri hakkında yalan söylediğini bilmiyordu.

Babasının villasından çıkan her adımda, Ruhn bir kez daha, soluk mermer odasında titrerken, dumanı okuyan Kâhin'in dünyevi fısıltılarını duyabiliyordu:

Kraliyet soyu sizinle sona erecek, Prens.

15

Sirinks pencereye pençe attı, buruşuk yüzü cama yapışmıştı. Son on dakikadır durmadan tıslıyordu ve Bryce, L şeklindeki kanepenin pelüş minderlerine yerleşmeye ve en sevdiği salı gecesi realite şovunu izlemeye fazlasıyla hazırken, nihayet tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için döndü.

Teriyerden biraz daha büyük olan kimera, zeminden tavana kadar olan camı öfkeli bir şekilde patiledi, batan güneş fırça gibi postunu altınla kaplamıştı. Aslanlarınki gibi sonu koyu renkle biten uzun kuyruğu ileri geri sallandı. Katlanmış küçük kulakları yuvarlak, tüylü kafasına yaslanmıştı, hırladığında yağ katmanları ve boynundaki uzun saçları –tam bir yele değildi– titriyordu ve yırtıcı kuşlarınkine benzer fazlaca büyük pençeleri de şu an...

"Kes şunu! Camı çiziyorsun!"

Sirinks yuvarlak, kaslı omzunun üzerinden baktı, sıkılası yüzü her şeyden çok bir köpeğinkine benziyordu ve koyu gözlerini kısılmıştı. Bryce da ona ters ters baktı.

Gününün geri kalanı uzun, garip ve yorucuydu, özellikle de Juniper'dan Fury'nin Briggs'in masumiyeti ve yeni cinayet hakkında onu bilgilendirdiğini ve Bryce'ı dikkatli olması için uyardığını söyleyen bir mesaj aldıktan sonra. Arkadaşının katili bulmadaki rolünü ya da onunla çalışmak için görevlendirilen meleği bildiğinden şüpheleniyordu ve bu birazcık canını yakmıştı. Fury'nin onunla şahsen temas kurma zahmetine girmemesi

yani. June bile bunu yüz yüze değil mesajlaşarak söylemişti.

Bryce yarının da en az onun kadar yorucu olacağını düşünüyordu. Yani otuz kiloluk bir kimerayla irade savaşına girmek onun için çok gerekli bir rahatlamanın tanımı değildi.

Sirinks'e "Yürüyüşe çıktın" diye hatırlattı. "*Ve* ekstra bir akşam yemeği yedin."

Sirinks bir *hmm...hımm* sesi çıkardı ve pencereyi tekrar çizdi.

"*Yaramaz!*" diye tısladı. Gönülsüzdü, evet ama otoriter görünmeye *çalıştı*.

Küçük canavarın söz konusu olduğu yerde, hâkimiyet, her ikisinin de sahipmiş gibi davrandığı bir özellikti.

Bryce inleyerek kendini minderlerin arasından çekti ve ahşap ve halı boyunca ilerleyip pencereye yaslandı. Aşağıdaki caddede, arabalar yavaş yavaş geçti, birkaç kişi eve girdi ve bazı akşam yemeği müşterileri, bloğun sonundaki nehrin kenarındaki kaliteli restoranlardan birine kol kola yürüdüler. Üzerlerinde, batan güneş gökyüzünü kırmızı, altın ve pembeye buladı, palmiye ağaçları ve selviler ılık bahar esintisinde sallandı ve... Ve karşı çatıda kanatlı bir erkek oturuyordu. Ona dik dik bakıyordu.

O gri kanatları, koyu, omuz uzunluğundaki saçları ve geniş omuzlarının biçimini biliyordu.

Micah, *koruma görevi* demişti.

Saçmalık. Vali'nin ona hâlâ güvenmediğine dair güçlü bir hissi vardı. Mazereti olsun ya da olmasın.

Bryce, Hunt Athalar'a göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi ve ağır perdeleri kapattı.

Sirinks onları yakaladığında, güçlü küçük bedenini geri geri döndererek uludu. Kuyruğu bir yandan bir yana çarpıyordu. Bryce ellerini kalçalarına koydu. "Manzara *hoşuna mı* gitti?"

Sirinks, başka bir miyavlama sesi çıkarırken tüm sivri dişlerini gösterdi, kanepeye doğru yürüdü ve kendini oturduğu sıcak yastıkların üzerine attı. Umutsuzluğun portresiydi resmen.

Bir dakika sonra telefonu sehpanın üzerinde çaldı. Tam da şovu başladığı anda.

Numarayı bilmiyordu ama telefonu kaldırıp minderlerin üzerine düştüğünde ve Hunt, "Perdeleri aç. Şovu izlemek istiyorum" diye hırladığında hiç şaşırmadı.

Her iki çıplak ayağını da masaya yerleştirdi. "Meleklerin TV çöplüğünü izlemeye tenezzül ettiklerini bilmiyordum."

"Şu an oynanan sunball maçını izlemeyi tercih ederim ben de ama alabildiğimi alacağım artık."

Umbra Mortis'in flört yarışması izlemesi fikri Bryce'ın canlı yayını duraklatmasına neden olacak kadar gülünçtü. En azından artık reklamlarda hızlıca geçebilirdi. "O çatıda ne yapıyorsun, Athalar?"

"Yapmam emredilen şeyi."

Tanrılar onu korusun. "Beni korumak sana mahremiyetimi ihlal etme hakkı vermez." Onu korumasına izin vermenin bilgeliğini kabul edebilirdi, ancak tüm sınırları teslim etmek zorunda da değildi.

"Diğerleri aynı fikirde değil." Bryce ağzını açtı ama Hunt onu hemen durdurdu. "Emirlerim var. Onlara itaatsizlik edemem."

Midesi sıkılaştı. Hayır, Hunt Athalar kesinlikle emirlerine karşı gelemezdi.

Vanir ya da insan olsun, hiçbir köle yapamazdı. Bunun yerine, "Bu numarayı tam olarak nasıl buldun" diye sordu.

"Dosyanda var."

Ayağını masaya vurdu. "Prens Ruhn'u ziyaret ettiniz mi?" Kardeşinin Micah'ın suikastçısıyla kafa kafaya gitmesini izlemek için bir altın mark verirdi.

Hunt homurdandı. "Isaiah etti." Bryce gülümsedi. "Standart protokoldü."

"Yani patronun beni bu katili bulmakla görevlendirdikten sonra bile mazeretimin doğru olup olmadığına bakma ihtiyacı mı hissettin?"

"Kuralları ben yazmadım Quinlan."

"Hmm."

"Perdeleri aç."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ya da beni içeri davet edip işimi kolaylaştırabilirsin."

"Kesinlikle hayır."

"Neden?"

"Çünkü işini o çatıdan da yapabilirsin."

Hunt'ın kıkırdaması kemikleri boyunca yayıldı. "Bu cinayetlerin temeline inmemiz emredildi. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama gerçekten yakınlaşmak üzereyiz."

Aşağılayıcı, küçümseyici küstahlıkla dolu *tatlım* deme şekli dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Bryce, Sirinks'in dikkatli gözetiminde ayağa kalkıp tavandan tabana pencerenin önünde durdu ve perdeleri geriye doğru çekerek karşı çatıda duran meleği gördü; telefonu kulağına dayanmıştı, gri kanatları sanki rüzgâra karşı denge kuruyormuş gibi titreyerek parlıyordu. "Eminim bütün bu küçük hanımların koruyucusu olayından zevk alıyorsundur ama bu davayı *benim* yönetmem istendi. Sen sadece desteksin."

Sokağın karşısından bile Hunt'ın gözlerini devirdiğini görebiliyordu. "Bu hiyerarşi saçmalığını geçebilir miyiz?"

Sirinks baldırlarını dürttü, sonra meleğe bakmak için yüzünü bacaklarına doğru itti.

"O evcil hayvanın *ne* öyle?"

"O bir kimera."

"Pahalı görünüyor."

"Öyleydi."

"Dairen de çok pahalı görünüyor. O büyücü sana iyi para ödüyor olmalı."

"Ödüyor." Gerçek ve yalan.

Kanatları açıldı. "Artık numaram sende var. Bir şeyler ters giderse ya da kötü hissedersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Pizza gibi mi?"

Hunt'ın kafasının üstünde kaldırdığı orta parmağı açıkça gördü. Ölümün Gölgesi, aynen...

Bryce, "O kanatlarla iyi bir teslimatçı *olurdun*" diye mırıldandı. Lunathion'daki melekler hiç böyle bir işe tenezzül etmezlerdi gerçi. Hiçbir zaman.

"Perdeleri açık tut Quinlan." Telefonu kapattı.

Hunt'a sadece dalga geçer gibi el salladı. Ve perdeleri tamamen kapattı.

Oturduğunda telefonu tekrar, bu sefer bir mesajla çaldı.

Daireni koruyan büyülerin var mı?

Gözlerini devirdi ve, *Aptal gibi mi görünüyorum?*, diye yazdı.

Hunt karşılık verdi. *Bu şehirde bir haltlar oluyor ve sen buna karşı A sınıfı koruma ile ödüllendirildin ama yine de sınırlar diyerek canımı sıkıyorsun. Sanırım zekânla ilgili yeterli bir cevap oluyor bu.*

Kaşlarını çatarken ve şöyle yazarken başparmakları ekranda uçuşuyordu: *Siktir olup uçsan iyi olur.*

Umbra Mortis'e bunu söylemenin bilgeliğini tartışmadan önce gönder tuşuna bastı.

Cevap gelmedi. Kibirli bir gülümsemeyle uzaktan kumandasını aldı.

Pencereye çarpan *bir gümbürtü* onu resmen bedeninden dışarı sıçrattı, Sirinks'i perdelere doğru deli gibi çırpındırdı, tüylü kafası uludu.

Kanependen bir hışımla kalkıp pencereye ne attığını merak ederek perdeleri sertçe açtı.

Düşmüş melek tam orada duruyordu. Ona dik dik bakıyordu.

Kalbi küt küt atarken bile geri çekilmeyi reddetti. Pencereyi açmaktan başka bir şey yapmadı. Kudretli kanatlarından esen rüzgâr saçlarını karıştırdı. *"Ne"*

Koyu gözleri kırpmadı bile. Göz alıcı. Bryce'ın güçlü çizgiler ve keskin elmacık kemikleriyle dolu yakışıklı yüzünü tanımlamak için düşünebildiği tek kelime buydu. "Bu soruşturmayı kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabilirsin."

"Ben..."

"Bana masal anlatma." Hunt'ın koyu saçları rüzgârda savruldu. Kanatlarının hışırtısı ve çırpma sesi aşağıdaki trafiği bastırdı. İnsanlar ve Vanir şimdi ona aval aval bakıyorlardı. "İzlenmeyi, üstüne düşülmesini ya da her neyse onu takdir etmiyorsun." Kaslı kollarını çapraz bir şekilde birleştirdi. "Bu düzen-

lemede ikimizin de söz hakkı yok. Sınırlar hakkında tartışarak nefesini boşa harcamaktansa neden şüphelilerin ve Danika'nın hareketlerinin listesini yapmıyorsun?"

"Neden bana zamanımı nasıl harcamam gerektiğini söylemeyi kesmiyorsun?"

Adam homurdanırken eterin tadına baktığına yemin edebilirdi. "Sana karşı dürüst olacağım."

"Ne güzel."

Burun delikleri açıldı. "Bu davayı çözmek için ne gerekiyorsa yaparım. O listeleri yazana kadar seni bir sandalyeye bağlamak anlamına gelse bile."

Bryce sırıttı. "Esaret fantezisi. İyiymiş."

Hunt'ın gözleri karardı. "Benimle. Dalga. Geçeyim. Deme."

"Anladık, tamam, sen Umbra Mortis'sin."

Bir an için dişlerini gösterdi. "Bana ne dediğin umurumda değil Quinlan, yeter ki sana söyleneni yap."

Siktiğimin alfagötü.

"Ölümsüzlük kıçında dev bir kazık ile gezmek için uzun bir süre." Bryce ellerini kalçalarına koydu. Sirinks'in ayaklarının dibinde dans edip zıplayarak onu devirmeye çalışmasından etkilenmiyormuş gibi davrandı.

Bakışlarını ondan uzaklaştıran melek, kaşlarını kaldırarak evcil hayvanını inceledi. Sirinks'in kuyruğu selam verir gibi sallandı. Hunt kendine engel olamayarak homurdandı. "Sen zeki bir canavarsın, değil mi?" Bryce'a küçümseyici bir bakış attı. "Sahibinden daha akıllı görünüyorsun."

Alfagötlerin Kralı yapalım hatta.

Lakin Sirinks sadece tüylerini yaladı. Bryce, Sirinks'i Hunt'tan, herhangi birinden veya herhangi bir şeyden saklamak gibi aptalca ve ezici bir dürtüye sahipti. O *onundu*, başka kimsenin değil. Özellikle de birinin küçük baloncuklarına girmesi fikrinden hoşlanmıyordu.

Hunt'ın bakışları yine ona döndü. "Herhangi bir silahın var mı?" Gözlerindeki saf erkek parıltısı, ona öyle olmadığını varsaydığını söylüyordu.

Pencereyi suratına kapatmadan hemen önce, "Beni tekrar rahatsız ettiğinde görürsün" dedi tatlı bir şekilde.

Hunt, Bryce Quinlan'ı Istros'a savursa başının ne kadar belaya gireceğini merak etti.

Yaşadığı bu sabahtan sonra, Micah'dan gelen herhangi bir ceza ya da Jesiba Roga tarafından domuza dönüştürülmek buna değer gibi görünmeye başlamıştı.

Bir elektrik direğine yaslanmış, yüzü şehrin içinde sürüklenen buğulu yağmurla kaplı olan Hunt, çenesini incitecek kadar sıktı. Bu saatte, yolcular Eski Meydan'ın dar sokaklarını doldurmuştu. Bazıları sayısız dükkân ve galerideki işlere yönelirken, diğerleri MİB'nin yarım mil batısındaki kulelerini hedef alıyordu. Bununla birlikte, hepsi kanatlarını ve yüzünü fark etti ve ona geniş bir alan verdi.

Hunt onları görmezden geldi ve telefonundaki saate baktı. Sekiz on beş.

Aramayı yapacak kadar uzun süre beklemişti. Numarayı çevirdi ve telefonu kulağına dayadı, bir kez, sonra ikinci kez çalmasını dinledi.

Hunt'a ya kışlada spor yaptığını ya da erkek arkadaşı ile keyifli bir şeyler yaptığını düşündüren nefes nefese kalmış bir sesle, "Lütfen bana Bryce'ın yaşadığını söyle" dedi Isaiah.

"Şimdilik yaşıyor."

Bir alet bipledi, Isaiah koşu bandının hızını düşürüyordu sanki. "Neden bu kadar çabuk arandığımı bilmek ister miyim?" Bir duraklama. "Neden Samson Caddesi'ndesin?"

Isaiah muhtemelen Hunt'ın telefonundaki sinyali takip etmiş olsa da Hunt yine de görünürdeki en yakın kameraya doğru kaşlarını çattı. Muhtemelen kaldırımları çevreleyen selvi ve palmiye ağaçlarının içine gizlenmiş olanlar da vardı ya da çiçek yataklarının ıslak çimlerinden fışkıran fıskiye kafaları kılığına girmiş olanlar ya da yaslandığı demir lamba direği gibilerinin içine inşa edilmiş olanlar.

Birileri her zaman izliyordu. Bu lanet şehirde, bölgede ve dünyada birileri sürekli izliyordu. Kameralar o kadar büyülenmiş ve korunuyordu ki bomba geçirmezlerdi. Bu şehir Asteri Muhafızları'nın füzelerinin ölümcül büyüsü altında enkaza dönse bile kameralar kaydetmeye devam ederdi.

Hunt, "Kimeraların kilitleri açabildiğini, kapıları açabildiğini ve sanki bir odadan diğerine yürüyormuş gibi iki yer arasında atlayabildiğini biliyor muydun?" dedi. Bir grup bıldırcın sokağın karşısına doğru kıvrıla kıvrıla gittiğinden sesini kısmıştı. Şüphesiz ki küçük bir şekil değiştiren aileydi.

"Hayır?.." dedi Isaiah, nefes nefese.

Görünüşe göre, Quinlan da bilmiyordu, eğer canavarı için bir kasa bulundurma zahmetine katlanmadıysa eğer. Gerçi belki de lanet olay, insanların köpeklerine yaptığı gibi, kimera'ya belirlenmiş bir konfor alanı sağlamaktı. Çünkü bir sürü büyü olmadan kontrol altında kalmasının bir yolu yoktu.

Kimeranın ait olduğu Vanir sınıfı olan İkinci Derece'ler, bunun gibi her türlü ilginç, küçük güce sahipti. Piyasada bu kadar yüksek fiyatlar talep etmelerinin bir parçasıydı bu. Ve bin yıl sonra bile, Senato ve Asteri'nin, onları takas edilecek bir mal olarak damgalayan yasaları değiştirme girişimlerini reddetmelerinin nedeni de. İkinci Derece'ler çok tehlikeliydi, yasaları anlayamadıklarını iddia ediliyordu, onları tutan çeşitli büyüler ve büyü aşılı dövmeler tarafından kontrol edilmezlerse yıkıcı olabilecek güçlere sahiptiler.

Ve çok karlıydılar, özellikle de aileleri ticaretten kâr eden iktidar güçleri için.

Bu yüzden İkinci Derece olarak kaldılar.

Hunt kanatlarını teker teker soktu. Su, gri tüylerde şeffaf mücevherler gibi boncuklanmıştı. "Bu, şimdiden bir kâbus gibi."

Isaiah öksürdü. "Sadece bir gece izledin Quinlan'ı."

"Tam olarak on saat. Ta ki evcil kimerası şafakta *yanımda* belirene kadar. Uyukluyormuşum gibi göründüğüm için beni kıçımdan ısırdı ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Binanın içinden geçti. Tam o anda Quinlan yatak odasından çıkıp perdeleri

açtı ve beni aptal gibi kendi kıçımı tutarken gördü. Kimeraların dişlerinin ne kadar keskin olduğunu *biliyor* musun?"

Hunt, Isaiah'ın sesinde bir gülümseme duyduğuna yemin edebilirdi.

"Açıklamak için yanına uçtuğumda, müziğin sesini sonuna kadar açtı ve beni lanet bir velet gibi görmezden geldi." Evinin etrafında bir sürü meleği uzak tutmaya yetecek kadar büyü varken Hunt onları bir gecede test ettiği için pencereden girmeye çalışmamıştı bile. Bu yüzden camın diğer tarafından ters ters bakmak zorunda kalmış, ancak yatak odasından siyah spor sutyen ve tanga ile çıktıktan sonra çatıya geri dönmüştü. Kadının, uzaklaşan kanatlarına sırıtarak bakması kurnazlıktan başka bir şey değildi. "Koşuya çıkana kadar onu bir daha görmedim. Giderken bana hareket çekti."

"Yani Samson Caddesi'ne kara kara düşünmeye mi gittin? Acil durum nedir?"

"Acil olan, göt herif, gerçek katili bulmadan önce onu öldürebilecek olmam." Bu davaya çok fazla bel bağlamıştı.

"Korkmadığı ya da yaltaklanmadığı için kızgınsın."

"Sanki birinin *yaltaklanmasını* istiyormuşum gibi..."

"Quinlan şimdi nerede?"

"Tırnaklarını yaptırıyor."

Isaiah sanki kahkaha krizine girmemek için kendini tutuyormuş gibi durakladı. "Bu yüzden saat dokuzdan önce Samson Caddesi'nde bulunuyorsun."

"Bir *manikür salonunun* penceresinden kahrolası bir sapık gibi bakıyorsun."

Quinlan'ın katili hedef almaması da davranışları kadar sinir bozucuydu. Bu yüzden Hunt şüphelenmekten kendini alamadı. Danika'yı, sürüsünü ve Tertian'ı nasıl ya da neden öldürmüş olabileceğini bilmiyordu ama hepsiyle bağlantısı vardı. Öldürüldükleri gece aynı yere gitmişti. Bir şey biliyordu ya da bir şey yapmıştı.

"Şimdi kapatıyorum." Piç kurusu gülümsüyordu. Hunt bunu biliyordu. "Düşman ordularıyla karşı karşıya geldin, Sandriel'in

arenasından sağ çıktın, Başmeleklerle burun buruna geldin." Isaiah kıkırdadı. "Eminim bir parti kızı o kadar da zor değildir." Hat kesildi.

Hunt, dişlerini birbirine bastırdı. Salonun cam penceresinden, koltuklardan birinde oturan Bryce'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordu; elleri, tırnaklarına *bir kat daha* cila sürmekte olan oldukça kırmızımsı altın pullu bir draki kadına uzatılmıştı. Kaç kata *ihtiyacı* vardı ki?

Bu saatte, sadece birkaç müşteri içeride oturuyor, tırnaklarını veya pençelerini veya kıskaçlarını düzelttiriyor, boyuyor ya da o lanet yerde başka ne yapıyorlarsa onu yaptırıyorlardı. Fakat hepsi pencereden bakmaya devam ediyorlardı. Ona bakıyorlardı.

Karşılama gişesindeki mavi saçlı şekil değiştiren şahinden zaten bir bakış almıştı, ancak o, müşterilerini sinirlendirmeyi bırakıp gitmesini istemeye cesaret edememişti.

Bryce orada oturdu ve onu görmezden geldi. Tırnakları yapılırken sohbet edip gülüyorlardı.

Bryce evinden ayrıldığında Hunt'ın gökyüzüne fırlaması birkaç saniyesini almıştı. Tepeden takip etmişti çünkü sokağın ortasında yanına inip ellerini boğazına doladığında onu filme alacak olan sabah yolcularının çok iyi farkındaydı.

Görünüşe göre koşusu onu on beş blok öteye götürdü. Manikür salonuna koşarken neredeyse hiç terlememişti, cildi sıkan atletik kıyafetleri buğulu yağmurla nemlenmişti sadece ve salona girerken ona dışarıda kalması için uyaran bir bakış fırlatmıştı.

Bu bir saat önceydi. Bir saat boyunca tırnaklarına Geyik'in kendisini bile utandıracak şekilde matkaplar, törpüler ve makaslar uygulandı. Saf bir işkenceydi adeta.

Beş dakika. Quinlan'ın beş dakikası daha vardı, sonra onu dışarı sürükleyecekti. Micah aklını kaçırmış olmalıydı, ondan yardım istemenin tek açıklaması buydu, özellikle de *tırnaklarını* arkadaşlarının cinayetini çözmekten önde tutuyorsa.

Buna neden şaşırdığını bilmiyordu. Gördüğü onca şeyden,

tanıştığı ve katlandığı herkesten sonra bu tür şeyler onu uzun zaman önce rahatsız etmeyi bırakmalıydı.

Quinlan'ın bakışlarına sahip biri, yüzünün ve vücudunun, en ufak bir protesto olmadan açtığı kapılara alışık olmalıydı. Yarı insan olmanın bazı dezavantajları vardı, evet. Dünyanın durumu hakkında dürüst olmak gerekirse, bir sürü vardı hatta. Fakat o, iyi iş çıkarmıştı. Eğer o daire herhangi bir gösterge ise, kahrolası derecede iyi hem de.

Draki dişisi şişeyi bir kenara koydu ve pençe uçlu parmaklarını Bryce'ın tırnaklarının üzerinde gezdirdi. Büyü alevlendi, Bryce'ın at kuyruğu sanki kuru bir rüzgâr esiyormuş gibi sallandı.

Valbaran Feylerindeki gibi, draki büyüsü de alev ve rüzgâra doğru eğiliyordu. Gerçi, Pangera'nın kuzey iklimlerinde, güçleri su, yağmur, sis elementi tabanlı büyü çağırabilen draki ve Feyler ile de tanışmıştı. Ama inzivaya çekilmiş draki ve Feyler arasında bile kimse yıldırım taşımıyordu. Biliyordu, çünkü gençliğinde çaresizce ona nasıl kontrol edileceğini öğretecek birini aramıştı. Sonunda kendi kendini eğitmek zorunda kalmıştı.

Bryce tırnaklarını inceledi ve gülümsedi. Ve sonra dişiye sarıldı. Ona *sarıldı* lanet olası. Sanki yaptığı iş için lanet olası bir savaş kahramanıymış gibi.

Hunt, kapıya doğru giderken dişlerinin kütüklere dönüşmediğine şaşırdı, resepsiyondaki gülen şekil değiştiren şahine el salladı. Muhtemelen yağmura karşı ödünç olarak ona temiz bir şemsiye vermişti.

Cam kapı açıldı ve Bryce'ın gözleri sonunda Hunt'ınkilerle buluştu.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" Kelimeler ağzından fırladı.

Bryce şemsiyesini açtı, neredeyse Hunt'ın gözünü çıkarıyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyin mi vardı?"

"Beni yağmurda beklettin."

"Sen büyük, sert bir erkeksin. Bence birazcık suyla başa çıkabilirsin."

Hunt onun yanına düştü. "O iki listeyi yapmanı söylemiştim.

Koduğumun güzellik salonuna gitmeni değil."

Bryce bir kavşakta durakladı, tampondan tampona geçen arabaların geçmesini bekledi ve duruşunu dikleştirdi. Onun boyuna ulaşamamıştı tabii ama *alttan* bakmasına rağmen bir şekilde hâlâ küçümseyerek bakabilmeyi becermişti. "Eğer soruşturmada bu kadar iyiysen, neden kendin araştırıp beni bu zahmetten kurtarmıyorsun?"

"Vali sana bir emir verdi." Kelimeler Hunt'a bile saçma geliyordu. Bryce, caddeyi geçti ve o da onu takip etti. "Ayrıca bunun arkasında kimin olduğunu bulmak için kişisel olarak motive olacağını sanırdım."

"Motivasyonlarım hakkında hiçbir şey varsayma." Yağmur ya da sidik birikintisine benzer şeyin etrafında dolandı. Eski Meydan'da bunu ayırt etmek imkânsızdı.

Hunt onu o su birikintisine itmekten kaçındı. "Benimle bir sorunun mu var?"

"Seninle sorun yaşayacak kadar seni önemsemiyorum."

"Aynı şekilde."

Bryce'ın gözleri o zaman gerçekten parladı, sanki içinde uzak bir ateş yanıyordu. Onu inceledi, her santimetresini ölçtü ve bir şekilde Hunt'ı beş santim boyunda hissettirdi.

En sonunda sokağı dönünceye kadar hiçbir şey söylemedi. Hunt hırıldadı. "Şüphelilerin listesini ve Danika'nın son haftasındaki faaliyetlerinin listesini yapman lazım."

Şimdi pembeden menekşe rengi uçlarına kadar uzanan bir çeşit renk geçişiyle boyanmış olan tırnaklarını inceledi. Alacakaranlıktaki gökyüzü gibi görünüyorlardı. "Kimse dırdırı sevmez Athalar."

Evinin kemerli cam girişine ulaştılar –balık yüzgeci gibi yapılandırıldığını dün gece fark etmişti– ve kapılar açıldı. At kuyruğunu sallayarak neşeyle, "Hoşça kal" dedi.

Hunt, ağır ağır konuştu. "İnsanlar seni bu şekilde etrafta dolanırken görebilir Quinlan ve resmi bir soruşturmayı engellemeye çalıştığını düşünebilir." Eğer bu davada çalışması için onu zorlayamadıysa, belki onu korkutabilirdi.

Özellikle de gerçeklerle: Paçayı sıyırmamıştı. Yakın bile değildi.

Gözleri yine parladı ve kahretsin, tatmin edici değilse neydi bu... Bu yüzden Hunt ağzında yarım bir gülümseme belirirken, "Acele etsen iyi olur. İşe geç kalmak istemezsin" diye ekledi.

Manikürcüye gitmek birçok açıdan buna değerdi ama belki de en büyük fayda Athalar'ı kızdırması olmuştu.

Eski bir sütun mumunun üzerine tünemiş olan Lehabah, "Meleği neden içeri alamadığını anlamıyorum" dedi. "Çok yakışıklı."

Bryce kadın şeklindeki aleve yandan uzun bir bakış attı. Galeri kütüphanesinin derinliklerinde, müşteri evrakları önündeki masaya yayılmıştı. "Bu belgelere balmumu *damlatma*, Lele."

Ateş perisi homurdandı ve kıçını mumun fitiline çarptı. Balmumu yanlardan aşağı süzüldü, sarı saçları başının üzerinde süzülüyordu, sanki gerçekten dolgun bir dişi şekli verilmiş bir alev gibiydi. "O kasvetli havada öylece çatıda oturuyor. Bırak kanepede dinlensin. Sirinks, meleğin bir şeye ihtiyacı olursa tüylerini fırçalayabileceğini söylüyor."

Bryce, gece göğü özenle boyanmış tavana doğru iç çekti. Alanın merkezinde asılı duran dev altın avize, patlayan bir güneş gibi tasarlanmıştı ve diğer tüm sarkan ışıklar da yedi gezegeni temsilen mükemmel bir şekilde hizalanmışlardı. "Melek" dedi, Sirinks'in yeşil kadife kanepede uyuklama şekline kaşlarını çatarak, "buraya giremez."

Lehabah hüzünlü bir ses çıkardı. "Bir gün, patron hizmetlerimi şehvet düşkünü yaşlı bir sürüngenle takas edecek ve sen de beni yoksun bıraktığın için pişman olacaksın."

"Bir gün, o şehvet düşkünü yaşlı sürüngen aslında işini yapmanı ve kitaplarını korumanı sağlayacak ve tüm bu saatlerini görece özgürlüğü boşa harcayarak geçirdiğin için pişman olacaksın."

Masadaki balmumu cızırdadı. Bryce kafasını kaldırdı.

Lehabah mumun üzerinde göbek üstü yatmış, kenardan ava-

re bir elini aşağı doğru sarkıtıyordu. Bryce'ın son üç saattir incelediği belgelerin tehlikeli bir şekilde yakınındaydı.

"*Yapma.*"

Lehabah kolunu çevirdi, böylece dövme kaynayan etin ortasında görünüyordu. Lehabah, doğumundan hemen sonra koluna damgalandığını söylemişti. *SPQM.* Ateş, su ya da toprak, fark etmez, her perinin etine mürekkeple yazılmıştı, İki yüz yıl önce, perilerin 'yabancı' statülerini protesto etmeye cesaret edip meleklerin isyanına katılmalarının cezasıydı. İkinci Derece idiler yani. Asteri, meleklere yaptıkları işkence ve kölelikten çok daha öteye gitmişti. İsyandan sonra, sadece Shahar ve lejyonuna katılanların değil, her bir perinin köleleştirilmesine ve Gökyüzü ve Nefes Hanesi'nden atılmalarına karar vermişlerdi. Onların soyundan gelenlerin hepsi de gezgin ve köle olacaktı. Sonsuza dek.

Bu, Cumhuriyet tarihinin en ilgi çekici şekilde boktan olan bölümlerinden biriydi.

Lehabah iç çekti. "Jesiba'dan özgürlüğümü satın al. O zaman ben de senin dairende kalırım. Banyolarını ve yemeklerini sıcak tutarım."

Bryce bundan çok daha fazlasını yapabileceğini biliyordu. Teknik olarak Lehabah'ın büyüsü Bryce'ınkinden daha üstündü. Ama insan olmayanların çoğu da aynı şeyi iddia edebilirdi. Bryce'ınkinden daha büyük olmasına rağmen Lehabah'ın gücü Feylerin alevleriyle karşılaştırıldığında hâlâ köz kalırdı. Babasının alevleriyle karşılaştırıldığında mesela.

Bryce müşterinin satın alma belgelerini hazırladı. "O kadar kolay değil, Lele."

"Sirinks bana yalnız olduğunu söyledi. Seni neşelendirebilirim."

Cevap olarak, kimera sırtının üzerinde yuvarlandı, dili ağzından sarkıyor ve horluyordu.

"Birincisi; binam ateş perilerine izin vermiyor. *Ya da* su perilerine. Bu bir sigorta kâbusu. İkincisi; durum, Jesiba'ya sormak kadar basit değil. Ben istedim diye seni yok edebilir."

Lehabah yuvarlak çenesini eline aldı ve tehlikeli bir şekil-

de evrakların yakınına bir mum damlası daha damlattı. "Sana Sirinks'i verdi."

Cthona, ona sabır versin! "Sirinks'i *satın almama* izin verdi çünkü hayatım boka sarmıştı ve ondan sıkılıp onu satmaya çalıştığında kendimi kaybettim."

Ateş perisi sessizce, "Çünkü Danika ölmüştü" dedi.

Bryce bir saniyeliğine gözlerini kapadı, sonra, "Evet" dedi.

"Bu kadar çok acı çekmemelisin, BB."

"O zaman meleği gerçekten sevmeyeceksin."

"Savaşta halkıma önderlik etti, *ayrıca* hanemin de bir üyesi. Onunla tanışmayı hak ediyorum."

"Son baktığımda, bu savaş oldukça kötüydü ve periler bu yüzden Gökyüzü ve Nefes'ten atılmıştı."

Lehabah ayağa kalktı, bacak bacak üstüne attı. "Hanelere üyelik, bir hükümetin karar verebileceği bir şey değildir. Atılmamızın tek sebebi ismimizdi."

Bu doğruydu. Ama Bryce yine de "Asteri ve Senato ne derse o olur" dedi.

Lehabah onlarca yıldır galerinin kütüphanesinin koruyucusuydu. Bir ateş perisini kütüphaneye göz kulak olması için tutmak, mantıken kötü bir fikir olabilirdi, fakat oradaki kitapların üçte biri kaçmaktan, birini öldürmekten ya da yemekten başka bir şey istemediğinde –sıralama değişkenlik gösterebilirdi– onları hizada tutan canlı bir aleve sahip olmak her türlü riske değerdi. Görünen o ki, hiç son bulmayan gevezeliklere bile.

Asma kattan bir şey gümbürdedi. Sanki bir kitap kendiliğinden raftan düşmüş gibi bir sesti.

Lehabah oraya doğru tısladı ve derin bir maviye döndü. Başıboş kitap bir kez daha yerini bulurken kâğıt ve deri fısıldadı.

Bryce gülümsedi ve sonra ofis telefonu çaldı. Ekrana bir bakış attıktan sonra telefona uzandı ve periye, "*Şimdi* kovuğuna geri dön" diye tısladı.

Lehabah, Bryce cevap verdiğinde kütüphanenin başıboş kitapları üzerinde ateşli nöbetini sürdürdüğü cam kubbeye ulaşmıştı. "Tünaydın patron."

"Gelişme var mı?"

"Hâlâ araştırıyorum. Pangera nasıl?"

Jesiba cevap verme zahmetine girmedi, bunun yerine, "Saat ikide bir müşterim gelecek. Hazırlıklı ol. Ve Lehabah'ın gevezelik etmesine izin verme. Yapması gereken bir işi var" dedi ve hat kesildi.

Bryce bütün sabah çalıştığı masadan kalktı. Galerinin altındaki kütüphanenin meşe panelleri eski görünüyordu, ancak paranın satın alabileceği en son teknoloji ve en iyi büyülerle donatılmışlardı. Jesiba, Haldren'in diğer tarafındayken sık sık kullandığı öldürücü bir ses sistemi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Burada dans ettiğinden değil tabii. En azından artık değil. Bugünlerde müzik çoğunlukla ilk ışıkların onu delirtmesini engellemek içindi. Ya da Lehabah'ın monologlarını bastırmak için.

Kitaplıklar her duvarı kaplıyor, sadece bir düzine kadar küçük hazne ve akvaryumla kesintiye uğruyordu. İçleri, kertenkeleler, yılanlar, kaplumbağalar ve çeşitli kemirgenler gibi her türden küçük sıradan hayvan tarafından işgal edilmişti. Bryce sık sık onların Jesiba'yı kızdıran kişiler olup olmadığını merak ederdi. Hiçbiri farkındalık belirtisi göstermiyordu ki bu, gerçek olmasından bile korkunçtu. Sadece hayvana dönüşmekle kalmamış, aynı zamanda tamamen başka bir şey olduklarını da unutmuşlar demekti.

Elbette, Lehabah hepsine, her biri bir öncekinden daha gülünç olan isimler vermişti. Bryce'a en yakın haznedeki kertenkelelerin isimleri, *Ceviz* ve *Zencefil* idi. Lehabah, kız kardeş olduklarını iddia ediyordu. *Bayan Poppy* asma kattaki siyah-beyaz yılanın adıydı.

Buna rağmen Lehabah, en büyük haznede bulunanlara hiç isim vermemişti. Kütüphanenin tüm duvarını kaplayan ve camı kasvetli bir renkle bulanıklaşmış, devasa haznedekilere yani. Neyse ki, hazne şu anda boştu.

Geçen yıl Bryce, parıldayan gökkuşağı ışığıyla camın bulanık mavisini aydınlatmak isteyip, Lehabah adına birkaç gökku-

şağı renkli yılan balığı için görüşme yapmıştı. Ancak Jesiba kabul etmemiş ve bunun yerine cama, heder olmuş bir üniversiteli erkek ustalığıyla sürtünen evcil bir kelpi satın almıştı.

Bryce *hemencecik* o orospu çocuğunun bir müşteriye hediye olarak verilmesini sağlamıştı.

Bryce kendini önceki iş için hazırladı. Evrak işleri ya da müşteri için değil, bu gece yapması gereken iş için. Athalar bunu duyduğunda, tanrılar ona yardım etse iyi olurdu.

Ama kadının ne planladığını fark ettiğinde yüzünün alacağı halin düşüncesi... Evet, tatmin edici olurdu.

Eğer kurtulabilirse.

16

Ruhn'ın on dakika önce Flynn'le çektiği neşekökü arkadaşının söylediğinden daha güçlü olabilirdi.

Yatağında, sivri kulaklarının üzerinde özel şekilli Fey kulaklıklarıyla yatan Ruhn, gözlerini kapattı ve müziğin gürültülü bas ve cızırdayan, yükselen sentezleyicisinin onu sürüklemesine izin verdi.

Çizmeli ayağı zamanla sabit bir tempo tutturdu, karnının üzerinde tuttuğu davul çalan parmakları her yüksek nota geçişini yakaladı. Her nefes onu bilincinden daha da uzağa çekti, sanki zihni normalde bir geminin dümenindeki bir kaptandı da dinlendiği yerden birkaç metre uzağa çekilmişti.

Güçlü gevşeyiş onu eritti, kemik ve kanı sıvı altına dönüştü. Her nota içinde yayıldı. Her stres ve keskin söz ve kızgınlık ondan sızdı, bir yılan gibi yataktan kaydı.

Onlar uzaklaşırken o hisleri sildi. Şu an Flynn'in neşekökünü burnundan solumasının, babasının saçma emirlerini düşünerek geçirdiği saatler sayesinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Babası cehennemin dibine kadar gidebilirdi.

Neşekökü, yumuşak, tatlı kollarını zihnine doladı ve onu parıldayan havuzuna sürükledi.

Ruhn, içinde boğulmaya bıraktı kendini. Kafası hiçbir şey yapamayacak kadar iyiydi, sadece müziğin onu sarmasına, bedeninin yatağa batana gölgelerin ve yıldız ışığının arasından düşmesine izin verdi. Şarkının telleri havada süzülüyor,

sesle parıldayan altın telleri görebiliyordu. Vücudunu hâlâ hareket ettiriyor muydu? Göz kapakları kontrol edemeyecek kadar ağırdı.

Odayı leylak ve hindistancevizi gibi bir koku kapladı. Kadın, Fey...

Alt katta parti yapan kadınlardan biri, bir Fey Prensi ile güzel ve terli bir yolculuk yapacağını düşünerek kendini odasına atarsa, fena halde hayal kırıklığına uğrardı. Şu an sevişecek durumda değildi. En azından zahmete değer biri yoktu.

Göz kapakları inanılmaz ağırdı. Onları açmalıydı. Vücudunun kontrolleri hangi cehennemdeydi? Gölgeleri bile sürüklenip gitmişti. Çağrılamayacak kadar uzaktaydılar.

Koku güçlendi. Bu kokuyu biliyordu. Öyle iyi biliyordu ki... Ruhn yukarı doğru sarsıldı, gözleri açıldı ve kız kardeşini yatağının dibinde buldu.

Bryce'ın ağzı kıpırdıyordu, viski renkli gözleri kuru eğlence doluydu ama söylediği tek kelimeyi bile duyamıyordu, tek bir kelimeyi bile...

Ah. Doğru. Kulaklıklar. Son söz müzik.

Öfkeyle gözlerini kırpıştırıp, onu aşağı, aşağı, daha da aşağı çekmeye çalışan uyuşturucuya karşı dişlerini gıcırdatan Ruhn kulaklıkları çıkardı ve telefonunda duraklata bastı. "Ne?"

Bryce yontulmuş ahşap şifonyerine yaslandı. En azından bir kez olsun normal kıyafetler giymişti. Kot pantolonu boyanmış ve krem rengi kazağı hayal gücüne çok az şey bırakmış olsa bile. "Dedim ki, o kadar yüksek sesle müzik dinleyerek kulak zarını patlatacaksın."

Ruhn gözlerini ona doğru kısarken, başının etrafında, ayaklarının altında dans eden yıldız ışığının halesine göz kırptı. Tekrar göz kırptı, görüşünü bulanıklaştıran auraları itti ve o gitmişti. Bir göz kırpma daha ve oradaydı.

Bryce homurdandı. "Halüsinasyon görmüyorsun. Burada duruyorum."

Ağzı binlerce kilometre uzaktaydı ama "Seni kim içeri aldı?" diye sormayı başardı. Declan ve Flynn, en iyi Fey savaşçılarının

yarım düzinesi ile birlikte aşağıdaydılar. Birkaçı, kız kardeşinin yakınında olmasını istemediği kişilerdi.

Bryce, odasının köşesine doğru kaşlarını çatarak sorusunu görmezden geldi. Yıkanmamış çamaşır yığınına ve üzerine attığı Yıldız Kılıcı'na doğru baktı.

Kılıç da yıldız ışığıyla parlıyordu. O lanet şeyin şarkı söylediğine yemin edebilirdi. Ruhn, kulaklarını temizleyecekmiş gibi başını salladı. O sırada Bryce, "Seninle konuşmam gerek" dedi.

Bryce en son bu odaya girdiğinde on altı yaşındaydı ve o gelmeden önce odayı temizlemek için saatler harcamıştı. Ve tüm evi. Her nargile ve içki şişesi, sahibine iade edilmemiş her kadın iç çamaşırı, seks ve uyuşturucunun her izi ve kokusu ve burada yaptıkları tüm aptalca şeyleri gizlemişti.

Ve son ziyaretinde de tam orada duruyordu. Birbirlerine bağırırlarken orada duruyordu.

O zaman ve şimdi bulanıklaştı, Bryce'ın formu küçülüyor ve genişliyor, yetişkin yüzü ergenlik yumuşaklığına karışıyor, kehribar gözlerindeki ışık ısınıyor ve soğuyor, sahneyi çevreleyen görüşü yıldız ışığı, yıldız ışığı ve yıldız ışığı ile parlıyordu.

"Kahrolası!" diye mırıldandı Bryce ve kapıya doğru yöneldi. "Acınacak haldesin."

"Nereye gidiyorsun?" demeyi başardı.

"Sana su getirmeye." Kapıyı açtı. "Seninle bu şekilde konuşamam."

Sadece burada olması değil, aynı zamanda odaklanması için de istekli olması, bunun önemli olması gerektiğini düşündürttü. Ancak halüsinasyon görüyor olma ihtimali de vardı ama yanında kimse olmadan onun günah mağarasına girmesine izin vermeyecekti.

On mil uzunluğunda bacakları ve bin kilo ağırlığında hissettiği ayaklarının üzerine kalkıp onun peşinden sendeledi. Loş koridor, beyaz boyadaki, hepsi de elli yıldır ev arkadaşı olan arkadaşları ile birlikte verdiği çeşitli partiler sayesinde oluşmuş çeşitli lekelerin çoğunu gizliyordu. Şey, bu eve yirmi yıldır sa-

hiplerdi ve o da sadece ilki tam anlamıyla dağılmaya başladığı için taşınmak zorunda kaldıkları içindi. Dürüst olmak gerekirse, bu ev de iki yıl daha dayanmayabilirdi.

Bryce kıvrımlı büyük merdivenin yarısındaydı, kristal avizenin ilk ışıkları o parıldayan halede kızıl saçlarından sekiyordu. Avizenin eğik asılı olduğunu nasıl fark etmemişti? Declan'ın merdiven korkuluklarından üzerine atlayıp, etrafta sallanarak viski şişesinden içtiği zamandan olmalıydı. Bir dakika sonra düşmüştü çünkü tutunamayacak kadar sarhoştu.

Eğer Güz Kralı bu evde yaptıkları bokları bilseydi, onun ya da başka bir şehir liderinin, onların Fey Destek Bölümü'nü yönetmesine izin vermesine imkân yoktu. Micah o konseyde babasının yerini almak için ona asla dokunmazdı.

Ama sarhoş olmak sadece geceleri içindi. Asla görevde ya da bir görüşmede iken olmazlardı.

Bryce birinci katın eskimiş meşe zeminine atladı ve giriş salonunun çoğunu kaplayan bira-pinpon masasının etrafında dolandı. Flynn tarafından, hepsinin birinci sınıf sanat olarak gördükleri şeyle boyanmış, lekeli kontrplak yüzeyinde birkaç bardak dağınık bir şekilde duruyordu. Kocaman bir erkek Fey kafası, sadece bir anlığına görünen yıpranmış kanatlara sahip bir meleği yiyip bitiriyordu. Ruhn merdivenleri inerken hareketler dalgalanıyor gibiydi. Tablonun ona göz kırptığına yemin edebilirdi.

Evet, su. Suya ihtiyacı vardı.

Bryce, müziğin Ruhn'ın dişlerinin kafatasında takırdamasına neden olacak kadar yüksek sesle çaldığı oturma odasından kendini gösterdi.

Tam oraya giriş yaptığında, Bryce'ı uzun, mağarayı anımsatan alanın arkasındaki bilardo masasının yanından geçerken gördü. Etrafında birkaç Destek Bölümü savaşçısı duruyordu, dişiler de onlarla birlikte, oyuna dalmışlardı.

Lord Hawthorne'un oğlu Tristan Flynn, kucağında güzel bir orman perisi ile yakındaki bir koltuktan oyuna başkanlık ediyordu. Kahverengi gözlerindeki parlak ışık Ruhn'ınkini yansı-

tıyordu. Flynn yaklaşırken Bryce'a yamuk bir sırıtmayla baktı. Genelde tek gereken bir bakıştı ve dişiler Tristan Flynn'in kucağına tıpkı orman perisi gibi sürünürlerdi ya da eğer bakışları daha çok öfkeli ise, o zaman da tüm düşmanlar aniden tüyerdi.

Cehennem gibi çekici ve öldürücü. Flynn ailesinin sloganı olmalıydı bu.

Bryce, klasik Fey güzelliği ve hatırı sayılır kaslarından etkilenmeden yanından geçerken durmadı ama omzunun üzerinden, "Ona ne halt verdin?" diye sordu.

Flynn öne eğildi, kısa kestane saçlarını orman perisinin uzun parmaklarından kurtardı. "Benim verdiğimi nereden biliyorsun?"

Bryce odanın arkasındaki, kemerli bir yoldan erişilebilen mutfağa doğru yürüdü. "Çünkü sen de uçmuş görünüyorsun."

Declan oturma odasının diğer ucundaki bölümlü kanepeden, "Hey, Bryce. Bu şerefi neye borçluyuz?" diye seslendi. Dizinde bir dizüstü bilgisayar ve *çok ilgili* bir draki erkek yarı yayılmış, pençeli parmaklarını Dec'in koyu kırmızı saçları arasında geziriyordu.

Bryce, baş parmağıyla Ruhn'ı gösterdi. "Seçilmiş Kişi'yi kontrol ediyorum. Süslü teknoloji saçmalığın nasıl gidiyor Dec?"

Declan Emmet, Cumhuriyet web sitelerine girme ve ardından kritik zayıflıklarını ortaya çıkarmak için onlardan günahsız miktarlarda para talep etme temeli üzerine inşa ettiği kazançlı kariyeri küçümseyen kişileri genellikle sevmezdi ama ona sırıttı. "Hâlâ paraya para demiyorum."

"Güzel" dedi Bryce ve mutfağa, gözden uzak bir yere doğru devam etti.

Destek Bölümü savaşçılarından bazıları şimdi mutfağa doğru bakıyordu, gözlerinde bariz bir ilgi vardı. Flynn usulca homurdandı. "O yasak bölge, göt herifler."

Tek gereken buydu. Ateşe eğilimli Valbaran Feyleri arasında nadir bulunan Flynn'in toprak büyüsünün bir asması bile gerekmemişti. Diğerleri hemen dikkatlerini bilardo oyununa verdi. Ruhn, arkadaşına minnettar bir bakış attı ve Bryce'ı takip etti.

Ama o zaten kapıdaydı, elinde su şişesi vardı. "Senin buzdolabın benimkinden daha kötü" dedi, şişeyi ona doğru itti ve tekrar oturma odasına girdi. Arkadaki stereo sistem bir şarkının açılış notalarını çalarken Ruhn suyu yudumladı, gitarlar çığlık attı ve Bryce başını eğip dinleyerek şarkıyı değerlendirdi.

Müziğe çekilmek ve onu sevmek, bir Fey dürtüsüydü. Belki de mirasının bir tarafını umursamıyordur. Genç bir kızken ona dans hareketlerini gösterdiğini hatırladı Ruhn. Her zaman inanılmaz derecede mutlu görünürdü. Neden bıraktığını sorma şansı hiç olmamıştı.

Ruhn iç çekti, kendini *odaklanmaya* zorladı ve Bryce'a, "Neden buradasın?" diye sordu.

Bryce, bölgenin yakınında durdu. "Söyledim ya: Seninle konuşmam gerek."

Ruhn yüzünü ifadesiz tuttu. Onu bulma zahmetine en son ne zaman girdiğini hatırlamıyordu.

"Kuzenin bizimle sohbet etmek için neden bir bahaneye ihtiyaç duysun ki?" diye sordu Flynn, ardından orman perisinin narin kulağına, bilardo masasındaki üç arkadaşının kümesine doğru yönelmesine neden olan bir şey mırıldandı. Dişinin dar kalçaları çok uzun süre beklerse neyi özleyeceğini hatırlatarak sallıyordu. Flynn, "Şehirdeki en çekici erkekler olduğumuzu biliyor" diye ekledi.

Arkadaşlarından hiçbiri gerçeği tahmin edememişti veya en azından herhangi bir şüpheyi dile getirmemişlerdi. Flynn koltuğundan kalkarken Bryce saçlarını omzuna attı. "Yapacak daha iyi işlerim var..."

Flynn, "Ezik Feylerle takılmaktansa" diyerek cümlesini bitirdi, uzak duvarın karşısındaki yerleşik bara gitti.

"Evet, evet. Bunu yüzlerce kez söyledin. Ama şuna bakın: işte buradasın, mütevazı evimizde bizimle takılıyorsun."

Kaygısız tavırlarına rağmen Flynn bir gün babasının ünvanını miras alacaktı: Lord Hawthorne. Bu da son birkaç on yıldır Flynn'in bu küçük gerçeği ve bunun gerektireceği yüzyıllık sorumlulukları unutmak için elinden gelen her şeyi yaptığı anla-

mına geliyordu. Kendine bir içki koydu, sonra ikincisini Bryce'a uzattı. "İç bakalım canım."

Ruhn gözlerini devirdi. Ama neredeyse gece yarısıydı ve onların evindeydi. Başıboş bir katilin dolaştığı, Eski Meydan'ın zorlu sokaklarından birinde. Ruhn tısladı. "*Göze batmaman* emredilmiş..."

Bryce, diğerinde tuttuğu viskiye dokunmadan boş elini salladı. "İmparatorluk muhafızım dışarıda. Herkesi korkutuyor, merak etme."

Her iki arkadaşı da hareketsiz kaldı. Draki erkeği bunu uzaklaşmak için bir davet olarak algılayıp, Declan ona bakmak için dönerken, arkalarındaki bilardo oyununa yöneldi. Ruhn, sadece "Kim?" dedi.

Küçük bir gülümseme gönderdi ona. Bryce bardağındaki viskiyi döndürerek sordu. "Bu ev gerçekten Seçilmiş Kişi'ye yakışıyor mu?"

Flynn'in ağzı seğirdi. Ruhn ona uyarı bakışı attı, Yıldız Doğan saçmalığını söylemesi için ona meydan okudu. Babasının villası ve sarayının dışında, Ruhn'ın sağladığı tek şey arkadaşlarının alay etmesiydi.

Ruhn, "Duyalım, Bryce" dedi. Muhtemelen, buraya onu kızdırmak için gelmişti.

Yine de hemen yanıt vermedi. Hayır, Bryce, onu her nefesinde izleyen üç Fey savaşçısından hiç etkilenmemiş bir şekilde bir yastığın üzerinde çember çizdi. Tristan ve Declan, kendini bildi bileli Ruhn'ın en iyi arkadaşlarıydı ve hiçbir soru sorulmadan her zaman arkasını kollarlardı. Ruhn'ın sayamayacağı kadar çok kez birbirlerinin kıçını kurtarmış olsalar da yüksek eğitimli ve etkili savaşçılar olmaları konu dışındaydı. Sınav'larından birlikte geçmeleri, sadece bu bağı sağlamlaştırmıştı.

Sınav kişiye bağlı olarak değişiyordu: bazıları için, bir hastalığın veya biraz kişisel çekişmenin üstesinden gelmek kadar basit olabiliyordu. Diğerleri için, bir kanatsız ejderha veya bir iblis öldürmek olabilirdi. Fey ne kadar yetenekliyse, Sınav'ı da o kadar büyük oluyordu.

Ruhn, Avallen'daki nefret dolu kuzenlerinden, onunla birlikte olan iki arkadaşı ile birlikte gölgelerini kullanmayı öğreniyordu. Hepsi Sınav'ları sürecinde neredeyse ölüyorlardı. Bu, Ruhn'ın sis kaplı Prensler Mağarası'na girmesiyle ve Yıldız Kılıcı ile ortaya çıkıp hepsini kurtarmasıyla sonuçlanmıştı.

Ve haftalar sonra Dalış'ı yaptığında, onun Bağlantı'sı kendi Dalış'ından yeni dönen Flynn olmuştu.

Declan'ın derin sesi müziğin ve gevezeliğin üzerinde gürleyerek, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bir an için Bryce'ın caka satması durdu. Onlara baktı: gündelik kıyafetlerine, silahlarının kendi evlerinde bile saklı olduğunu bildiği yerlere, siyah botlarına ve içlerine sıkıştırılmış bıçaklarına. Bryce'ın gözleri Ruhn'ınkilerle buluştu.

Flynn, "Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum" diye inledi. "Duymamızı istemediğin anlamına geliyor."

Bryce, "Evet" derken gözlerini Ruhn'dan ayırmadı.

Declan dizüstü bilgisayarını kapattı. "Gerçekten böyle gizemli falan mı davranacaksın?"

Doğduğundan beri ayrılmaz bir ikili olan Declan ve Flynn'in arasına baktı. "Siz iki sik kafalı şehirdeki en büyük ağızlara sahipsiniz."

Flynn göz kırptı. "Ağzımı sevdiğini sanıyordum."

"Hayal kurmaya devam et küçük lord." Bryce sırıttı.

Declan kıkırdadı, Flynn'den keskin bir dirsek ve Bryce'dan bir bardak viski kazandı.

Ruhn, kafasını daha fazla temizlemek için suyundan içti.

"Bu kadar saçmalık yeter" diye söylendi. Bryce'ı yatak odasına doğru çekerken tüm o neşekökü onu durumları tersine çevirmekle tehdit ediyordu.

Geldiklerinde, yatağın yanında bir yere oturdu. "Eee?"

Bryce kapıya yaslandı, tahta, boşta hedef antrenmanı yapmak için attığı tüm bıçakların açtığı deliklerle doluydu. "Engerek Kraliçe'nin ne işler çevirdiği hakkında bir şey duyduysan bana söylemeni istiyorum."

Bu iyi bir şey olamazdı. "Neden?"

"Çünkü onunla konuşmam gerek."

"*Kafayı* mı yedin lanet olası?"

Yine o sinir bozucu gülümseme. "Maximus Tertian onun çöplüğünde öldürüldü. Destek Bölümü o geceki hareketleri hakkında herhangi bir bilgi aldı mı?"

"Seni bu işe patronun mu soktu?" Roga'nın işi gibiydi.

"Belki. Bir şey biliyor musun?" Başını yeniden eğdi, o ipeksi saçları –babasınınki ile aynıydı– hareketle birlikte sallandı.

"Evet. Tertian'ın cinayeti Danika ve sürünün cinayetiyle aynı."

Yüzünde tüm gülümseme izleri kayboldu. "Philip Briggs yapmadı. Engerek Kraliçe'nin o gece ne yaptığını bilmek istiyorum. Destek Bölümü'nün onun hareketleri hakkında bilgisi varsa eğer."

Ruhn başını iki yana salladı. "Neden bu işin içindesin?"

"Çünkü araştırmam istendi."

"Bu davaya bulaşma. Patronuna durmasını söyle. Bu Vali'nin meselesi."

"Ve Vali katili aramam için bana el koydu. Aralarındaki bağlantının ben olduğumu düşünüyor."

Harika. Kesinlikle inanılmaz. Isaiah Tiberian bu küçük gerçeği söylemeyi unutmuştu. "Vali'yle konuştun."

"Sadece soruma cevap ver. Destek Bölümü, Engerek Kraliçe'nin Tertian'ın öldüğü gece nerede olduğunu biliyor mu?"

Ruhn, bir nefes üfledi. "Hayır, halkını sokaklardan çektiğini duydum. Bir şey onu korkutmuş. Ama tüm bildiğim bu. Engerek Kraliçe'nin mazeretlerini bilseydim bile sana söylemezdim. Sen bu işe karışma. Valiyi arayıp onun özel dedektifi olmaktan vazgeçtiğini söyleyeceğim."

Babalarınınkine benzeyen buz gibi bakışları Bryce'ın yüzünden okunuyordu. Soğuk dış görünüşünün altında vahşi, kötü bir fırtına olduğunu söyleyen bir bakıştı. Ve hem baba hem de kız için güç ve heyecan katıksız güçte değil, benlik ve bu dürtüler üzerindeki kontrolde yatıyordu.

Dış dünya onun kız kardeşini pervasız, kontrolsüz olarak görüyordu ama Ruhn, onunla tanışmadan önce bile onun kade-

rinin efendisi olduğunu biliyordu. Bryce, gözünü istediği şeye diktikten sonra hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen insanlardan biriydi. Eğer başkalarıyla yatmak istiyorsa, yatardı. Üç gün boyunca aralıksız parti yapmak istiyorsa, yapardı. Eğer Danika'nın katilini yakalamak istiyorsa...

"Bunun arkasındaki kişiyi bulacağım" dedi sessiz bir öfkeyle. "Eğer buna müdahale etmeye çalışırsan, hayatını yaşayan bir cehennem haline getiririm."

"Katilin kullandığı iblis *ölümcül*." Olay yeri fotoğraflarını görmüştü. Bryce'ın dakikalar içinde tamamen sarhoş bir aptallıkla kurtarıldığı düşüncesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Ruhn, o cevap veremeden devam etti. "Güz Kralı, Zirve'ye kadar gizlenmeni *söyledi*, bu yaptığın tam tersi Bryce."

"Pekâlâ, bu artık işimin bir parçası. Jesiba onayladı. Reddedemem, değil mi?"

Hayır, *kimse* o büyücüye hayır diyemezdi.

Ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Sana hiç Luna'nın Borusu hakkında bir şey söyledi mi?"

Konunun değişmesi üzerine Bryce'ın kaşları kalktı, ancak Jesiba Roga'nın çalışma alanını düşünürsek, sorulacak kişi o olacaktı.

Bryce ihtiyatlı bir şekilde, "İki yıl önce bana arattı" dedi. "Ama çıkmaz sokaktı. Niye ki?"

"Boş ver." Kız kardeşinin boynundaki küçük altın tılsıma baktı. En azından Jesiba ona bu kadar koruma sağlamıştı. Pahalı ve güçlü koruma. Arkezya tılsımları ucuza gelmezdi. Dünyada çok az miktarda varken gelemezdi. Başıyla onu işaret etti. "Onu çıkarma."

Bryce gözlerini devirdi. "Bu şehirdeki herkes beni aptal mı sanıyor?"

"Ciddiyim. İş için yaptıklarının ötesinde, böyle bir iblisi çağıracak kadar güçlü birini arıyorsan o kolyeyi çıkarma." En azından ona akıllı olmasını hatırlatabilirdi.

Bryce, kapıyı açtı. "Engerek Kraliçe hakkında bir şey duyarsanız, beni ara."

Ruhn sertleşti, kalbi küt küt atıyordu. "Onu *kışkırtma*."

"Hoşça kal, Ruhn."

O kadar çaresizdi ki, "Ben de seninle geleyim..." dedi.

"Hoşça kal." Sonra merdivenlerden inip ön kapıdan kasıla kasıla çıkmadan önce Declan ve Flynn'e sinir bozucu bir şekilde el salladı.

Arkadaşları, Ruhn'ın ikinci kat sahanlığında durduğu yere meraklı bakışlar attılar. Declan'ın viskisi hâlâ dudaklarındaydı.

Ruhn, en yakın nesneyi ikiye bölmemek için ona kadar saydı ve sonra korkuluğun üzerinden atladı, yere o kadar sert indi ki, meşe tahtaları titredi.

Arkadaşlarının hızlıca arkasında belirdiğini görmekten öte hissetti. Elleri gizli silahlarına kolayca erişebilecekleri yerlere uzanmış, yüzlerinden öfke okurken ellerindeki içkiler atılmıştı. Ruhn ön kapıdan hışımla çıkıp ve hareketli geceye girdi.

Bryce'ı sokağın karşısında kasıla kasıla yürürken görmek için tam zamanında çıkmıştı. Hunt sokuk Athalar'a doğru.

Declan, verandada Ruhn'ın yanında durarak, "Ne haltlar dönüyor?" diyerek nefes aldı.

Umbra Mortis sinirli görünüyordu, kolları çapraz ve kanatları hafifçe açılmaktaydı ama Bryce bir bakış bile atmadan yanından geçti. Athalar'ın *yavaşça* dönmesine neden oldu, kolları yana doğru gevşedi, sanki uzun ve sefil hayatında böyle bir şey hiç olmamış gibi.

Ve bu, Ruhn'u öldürme havasına sokmaya yetmediyse neydi?

Ruhn verandayı ve ön bahçeyi geçip caddeye adımını attı, ciyaklayarak durana kadar kayan arabaya elini uzattı. Eli kaputa çarptı, parmakları kıvrıldı. Altındaki metal çöktü.

Sürücü akıllı davranarak çığlık atmadı.

Ruhn, park halindeki iki sedan arasında yürüdü, Declan ve Flynn arkadan yaklaştı. Hunt da telaşın ne olduğunu görmek için döndü.

Hunt'ın gözlerinde anlayış parladı, çabucak yarım bir gülümseme ile yer değiştirdi. "Prens."

"Burada ne halt ediyorsun?"

Hunt çenesini, çoktan caddede kaybolmakta olan Bryce'a doğru salladı. "Koruma görevi."

"Bok koruma görevi, izliyorsun sadece." Isaiah Tiberian *bundan* da bahsetmemişti.

Omuz silkti. "Benim kararım değildi." Declan ve Flynn'i ölçerken alnındaki hale kararmış görünüyordu. Athalar'ın ağzı yukarı doğru seğirdi, oniks gözleri söylenmemiş bir meydan okumayla parlıyordu.

Flynn'in toplama gücü kaldırımın altındaki toprağı gürletiyordu. Hunt'ın nispet yapan sırıtışı sadece daha da yayıldı.

Ruhn, "Vali'ye davaya başkasını vermesini söyle" dedi.

Hunt'ın sırıtışı keskinleşti. "Bu bir seçenek değil. Benim uzmanlık alanıma giriyorsa olmaz."

Küstahlığı Ruhn'ı sinirlendirdi. Elbette, Athalar oradaki en iyi iblis avcılarından biriydi ama siktir, bu davada Tiberian'ı bile Umbra Mortis'e tercih ederdi.

Bir yıl önce 33'ün komutanı, Ruhn, Athalar'ın üzerine atıldığında aralarına girecek kadar aptal olmamış, Micah'ın her mart ayında düzenlediği süslü Bahar Ekinoks partisinde yeterince küçümseyici sözler duymuştu. Athalar'ın birkaç kaburgasını kırmıştı ama göt herif, Ruhn'ın burnunu paramparça eden ve Comitium'un çatı katındaki balo salonunun mermer zeminine kan fışkırtan bir yumruk atmıştı. İkisi de kalabalık bir odanın ortasında güçlerini açığa çıkaracak kadar kızmamıştı ama yumruklar gayet iyi iş çıkarmıştı.

Ruhn, Vali'nin şahsi suikastçısını tekrar yumruklarsa başının ne kadar belaya gireceğini hesapladı. Belki de Hypaxia Enador'un onunla evlenmeyi reddetmesi için yeterli olurdu.

Ruhn, emir veren bir tonla, "Ne tür bir iblisin yaptığını çözdün mü?" diye sordu.

Hunt, şarkı mırıldanır gibi, "Küçük prensleri kahvaltıda yiyen bir tür" dedi. Ruhn dişlerini gösterdi. "Siktir git, Athalar."

Yıldırım meleğin parmaklarının üzerinde dans etti. "Baban tarafından finanse edildiğinde ağzını açmak kolay olmalı." Hunt, beyaz evi işaret etti. "Bunu da o mu aldı sana?"

Ruhn'ın gölgeleri, Athalar'ın yumruklarını çelenkleyen yıldırımla buluşmak için yükseldi, arkasındaki park halindeki arabaları titretti. Avallen'daki kuzenlerinden gölgeleri nasıl sağlamlaştıracağını, onları kamçı, kalkan ve saf işkence olarak nasıl kullanacağını öğrenmişti. Fiziksel ve zihinsel olarak.

Ama büyüyle uyuşturucuyu karıştırmak hiç iyi bir fikir değildi. Yumruk olmak zorundaydı o zaman. Tek gereken Athalar'ın suratına bir yumruk atmaktı.

Declan hırladı. "Şimdi ne yeri ne de zamanı."

Hayır, değildi. Athalar bile aval aval bakan insanları, her şeyi kaydeden yükseltilmiş telefonları hatırlamış gibiydi. Ve sokağın sonuna yaklaşan kızıl saçlı kadını. Hunt sırıttı. "Hoşça kalın pislikler." Bryce'ı takip etti, arkasından kaldırımda şimşekler çakıyordu.

Ruhn meleğin arkasından hırladı. "Engerek Kraliçe'ye gitmesine izin vereyim deme."

Athalar omzunun üzerinden baktı, gri kanatları içeri giriyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar Ruhn'a Bryce'ın gündeminden haberdar olmadığını söyledi. Ruhn, memnuniyetle titredi. Fakat Athalar caddenin aşağısına doğru yürümeye devam etti, insanlar onu rahat bırakmak için kendilerini binalara bastırdılar. Savaşçının odak noktası Bryce'ın açıkta kalan boynunda kaldı.

Flynn ıslak bir köpek gibi başını salladı. "Şu anda gerçekten halüsinasyon görüp görmediğimi söyleyemiyorum."

"Keşke görüyor olsaydım" diye mırıldandı Ruhn. Tekrar sakinleşmesi için bir dağ dolusu neşekökü daha içmesi gerekirdi. Ama Hunt Athalar Bryce'ı izliyorsa... Hunt'ın bir rakibe neler yapabileceğini bilecek kadar çok söylenti duymuştu. Birinci sınıf bir piç olmasının yanı sıra, tehditleri ortadan kaldırmaya geldiğinde amansız, kararlı ve son derece acımasız olduğunu duymuştu.

Hunt onu koruma emrine uymak zorundaydı. Ne olursa olsun.

Ruhn, uzaklaşırlarken onları inceledi. Bryce hızlanıyor, Hunt da onun hızına ayak uyduruyordu. Kız geri çekildi, o da

aynısını yaptı. Onu sağa, sağa, daha sağa –kaldırımdan ve karşıdan gelen trafiğe doğru yönlendirirdi; Hunt, yoldan sapan bir arabadan kıl payı kurtuldu ve kaldırıma geri döndü.

Ruhn, sadece iradeler savaşını izlemek için onları takip etmeye yarı hevesliydi.

"Bir içkiye ihtiyacım var" diye mırıldandı Declan. Flynn buna katıldı ve ikisi Ruhn'u sokakta yalnız bırakarak eve doğru yöneldiler.

Babasının Danika'nın ölümünden bir hafta önce kaybolan bir nesneyi bulma emrini verdiği sırada cinayetlerin yeniden başlaması gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Bu... tuhaf hissettirdi. Sanki Urd fısıldıyor, hepsini dürtüyor gibiydi. Ruhn, nedenini bulmayı planlıyordu. Boru'yu bulmakla başlayacaktı.

17

Bryce Hunt'ı yaklaşmakta olan trafiğe itmeyi başarmıştı ki Hunt, "Bütün gece neden seni köpek gibi takip etmek zorunda kaldığıma dair bir açıklama alacak mıyım?" diye sordu.

Bryce elini kot pantolonunun cebine soktu ve bir kâğıt parçası çıkardı. Sonra sessizce Hunt'a uzattı.

Adamın kaşları çatıldı. "Bu ne?"

"Şüpheliler listem" dedi ve tekrar kapmadan önce isimlere bakmasına izin verdi.

"Bunu ne zaman yaptın?"

Tatlı tatlı, "Dün gece. Kanepede" dedi.

Çenesinde bir kas görünüp kayboldu. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bütün bir günü benim bu davayı çözmekten çok tırnaklarımı yaptırmakla ilgilenen aptal, sıkıcı bir kadın olduğumu varsayarak geçirdikten sonra."

"*Tırnaklarını* yaptırdın."

O güzel ombre tırnaklarını onun yüzüne salladı. Hunt onları ısırmaya yarı meyilli göründü. "Dün gece *başka* ne yaptım biliyor musun?" Adamın sessizliği çok hoştu. "Maximus Tertian'a biraz daha baktım. Çünkü Vali'nin söylediklerinin aksine Danika'nın onu tanımasına imkân yoktu. Ve ne var biliyor musun? Haklıymışım. Ve haklı olduğumu nereden biliyorum biliyor musun?"

Hunt, "Cthona, lütfen beni kurtar" diye mırıldandı.

"Çünkü Kıvılcım'daki profiline baktım."

"Randevu sitesi mi?"

"Randevu sitesi. Meğerse ürpertici vampirler bile içten içe aşkı arıyorlarmış. Ve profili bir ilişkisi olduğunu gösteriyordu. Görünüşe göre bu bana asılmasını engellemek konusunda hiçbir işe yaramadı ama konumuz bu değil. Ben de *biraz* daha araştırdım. Ve kız arkadaşını buldum."

"Siktir."

"33'te bu boku yapması gereken insanlar yok mu?" Hunt cevap vermeyi reddettiğinde sırıttı. "Bil bakalım Tertian'ın kız arkadaşı nerede çalışıyor."

Hunt'ın gözleri alev aldı. Dişlerinin arasından, "Samson'daki manikürcüde" dedi.

"Bil bakalım tırnaklarımı kim yaptı ve zengin erkek arkadaşının korkunç kaybından kim bahsetti?"

Hunt ellerini saçlarında gezdirdi, o kadar inançsız görünüyordu ki bu Bryce'ı kıkırdattı. "Soru sormayı bırak da söyle Quinlan."

Muhteşem yeni tırnaklarını inceledi. "Tertian'ın kız arkadaşı onu kimin öldürmek isteyebileceği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. 33'ün onu belli belirsiz sorguladığını söyledi ama hepsi bu. Ben de ona birini kaybettiğimi söyledim." O kanlı apartman dairesinin anısı yanıp sönerken sesini sabit tutmak için çabaladı. "Bana kim olduğunu sordu, ben de ona söyledim ve o kadar şaşırmış göründü ki Tertian'ın Danika ile arkadaş olup olmadığını sordum. Bana hayır dedi. Maximus'un arkadaşı olsaydı bileceğini, çünkü Danika'nın sevgilisinin bununla övünecek kadar ünlü olduğunu söyledi. Danika'ya ya da Tertian'a en yakın olan şey onun üzerinden iki derecelik bir ayrılıktı. O da Engerek Kraliçe. Pazar günleri tırnaklarını yaptığı kadın."

"Danika Engerek Kraliçe'yi tanıyor muydu?"

Bryce listeyi tuttu. "Danika'nın Destek Bölümü'ndeki işi onu birçok insanın dostu ve düşmanı yaptı. Engerek Kraliçe de onlardan biriydi."

Hunt donuklaştı. "Gerçekten Danika'yı Engerek Kraliçe'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Tertian, sınırlarının hemen ötesinde ölü bulundu. Ruhn dün gece adamlarını çektiğini söyledi. Ve kimse ne tür güçleri olduğunu bilmiyor. İblisi o çağırmış olabilirdi."

"Bu çok büyük bir suçlama."

"Bu yüzden onu kontrol etmeliyiz. Elimizdeki tek ipucu bu."

Hunt başını sağa sola salladı. "Tamam. Bu olasılığı değerlendirebilirim. Ancak onunla bağlantı kurmak için doğru kanalları kullanmalıyız. Bizimle buluşmaya tenezzül etmesi günler ya da haftalar sürebilir. Peşinde olduğumuzu anlarsa daha da uzun sürer."

Engerek Kraliçe gibi biri için, kanun bile esnekti.

Bryce alay etti. "Kurallar konusunda bu kadar titiz olma."

"Kurallar bizi hayatta tutmak için var. Ya onları takip ederiz ya da hiç peşinden gitmeyiz."

Bryce ona elini gösterdi. "Aman, iyi."

Çenesinde yine bir kas attı. "Peki ya Ruhn? Kuzenini az önce işimize karıştırdın."

"Kuzenim" dedi sıkıca, "babasına bir Fey ırkı üyesine imparatorluk soruşturması için el konulduğunu bildirme dürtüsüne karşı koyamayacak. Nasıl tepki verdiği, kiminle temasa geçtiği, dikkate değer olabilir."

"Sence bunu Güz Kralı yapmış olabilir mi?"

"Hayır. Ama Ruhn'a Maximus'un öldürüldüğü gece beladan uzak durmam konusunda beni uyarması için bir emir verildi, belki de o yaşlı piç de bir şeyler biliyordu. Adamlarına onu izlemelerini söylemeni öneririm. Ne yapacak ve nereye gidecek, baksınlar."

"Tanrılar." Hunt, aval aval yürüyen yayaların yanından geçerek nefes aldı. "Güz Kralı'nın peşine, on farklı kanunun ihlali değilmiş gibi, bir kuyruk takmamı mı istiyorsun?"

"Micah ne gerekiyorsa yapılmasını söyledi."

"Güz Kralı, onu takip eden herkesi öldürmekte özgürdür."

"O zaman casuslarına kendilerini gizlemelerini söylesen iyi olur."

Hunt kanatlarını çıtlattı. "Bir daha böyle oyunlar oynama.

Bir şey biliyorsan söyle."

"Bu sabah manikürcüde işim bittiğinde sana her şeyi anlatacaktım." Ellerini kalçalarına koydu. "Ama sonra beni kışkırtıp durarak kızdırdın."

"Her neyse, Quinlan. Bunu bir daha yapma. Harekete geçmeden önce bana *söyle*."

"Bana emir vermenden ve bir şeyler yapmamı yasaklamandan sıkılmaya başladım."

"Her neyse" dedi tekrar. Bryce gözlerini devirdi ama binaya ulaşmışlardı. Hunt gökyüzüne sıçrayıp bitişik çatıyı hedeflemeden önce ikisi de veda etmeye tenezzül etmedi.

Bryce asansörle kendi katına çıktı ve çıkarken sessizlik içinde her şeyi düşündü. Hunt'a söylediklerinde ciddiydi. Danika'nın ve sürünün ölümünün arkasında babasının olduğunu düşünmüyordu. Gerçi başkalarını öldüreceğine dair çok az şüphesi vardı. Ve tacını korumak için her şeyi yapardı.

Güz Kralı, babasının Şehir Başkanı rolüne ek olarak sahip olduğu bir nezaket unvanıydı, tıpkı yedi Fey kralının tümünde olduğu gibi. Hiçbir krallık gerçekten kendilerine ait değildi. Geyik Kralı tarafından yönetilen yeşil ada Avallen bile Cumhuriyet'e boyun eğmişti.

Feyler kurulduklarından bu yana Cumhuriyet ile birlikte yaşadılar, yasalarına karşı sorumluydular, ancak nihayetinde kendilerini yönetmek ve eski kral ve prens unvanlarını korumak için ayrıldılar. O kral ve prensler hâlâ herkes tarafından saygı duyulan ve korkulan kişilerdi. Yıkıcı, korkunç fırtına ve gökyüzü güçlerine sahip melekler kadar değil ama isterlerse acı çektirebilirlerdi. Ciğerlerinizdeki havayı boğar ya da dondurur ya da içinizden dışınıza doğru yakarlardı. Solas biliyordu ya, Ruhn ve iki arkadaşı kışkırtıldığında kıyameti koparırlardı.

Ama Bryce bu gece kıyametin kopmasını istemiyordu. Sessizce Midgard muadiline geçmek istiyordu.

İşte bu yüzden siyah deri çizmelerinin içine bir bıçak sokmadan önce otuz dakika bekledi ve deri ceketinin altına gizlenmiş koyu renk kotunun arkasına da ondan daha büyük bir muşta

yerleştirdi. Işıkları ve televizyonu açık tuttu, perdeler kısmen kapalıydı, sadece Hunt'ın çıkarken ön kapısını görmesini engelleyecek kadar.

Apartmanının arka merdiven boşluğundan gizlice scooter'ının zincirlendiği dar sokağa çıkan Bryce, kaskını takmadan önce hızlı ve güçlü bir nefes aldı.

Fildişi rengi Firebright 3500 scooter'ı sokak lambası direğinden söküp kaldırım taşının üzerine çıkardığında trafik ilerlemiyordu. Diğer scooterların, taksilerin ve motosikletlerin hızla geçmesini bekledi, sonra akışa katıldı, dünya kaskının siperinden geçip gitti.

Annesi hâlâ scooter'dan şikâyetçiydi, Dalış sonrasına kadar araba kullanması için yalvarıyordu, ancak Randall her zaman Bryce'ın iyi durumda olduğunda ısrar etti. Tabii ki, onlara bu scooter'la yaşanmış çeşitli *olaylardan* hiç bahsetmedi çünkü annesinin ölümlü bir ömrü vardı. Bryce'ın birkaç yıl daha eksiltmesine ihtiyacı yoktu.

Bryce şehrin ana yollarının birinden aşağı indi, kendini kaybetmiş bir şekilde arabaların arasından makas atarak geçti ve yoldan çıkıp yayaların etrafında dolandı. Dünya altın ışıktan ve derin gölgelerden oluşan bir bulanıklıktı, üstünde neon ışıltısı vardı, hepsi de patlayan renkler ve sokak büyüsünün titreyen parıltılarıyla vurgulanmıştı. Sayısız kolu Istros'a kadar uzanan, geçtiği küçük köprüler bile, loş havada dans eden ve suyun altında sürüklenen parlak ışıklarla bağlanmıştı.

Ana caddenin yukarısında, gece göğünü gümüşi bir parıltı kaplamış, malakimlerin parti yaptığı ve yemek yediği alanın üzerinde sürüklenen bulutları resimlemişti. Redner Endüstrileri'nin, bölgenin kalbindeki gökdeleninin tepesindeki muazzam tabela sayesinde, soluk parıltıyı sadece kırmızı bir ışık kesintiye uğratıyordu.

Bu saatte MİB sokaklarında çok az insan vardı ve Bryce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yüksek binaların arasından geçmeyi başardı. Et Pazarı'na girdiğini, herhangi bir sokaktan ya da işaretten değil, karanlıktaki değişimden biliyordu.

Birbirine sıkışmış alçak tuğlalı binaların üzerindeki gökyüzünü hiçbir ışık lekelemiyordu. Ve burada gölgeler kalıcı hale gelmiş, ara sokaklara ve arabaların altına sıkışmıştı, sokak lambaları çoğunlukla parçalanmış ve hiç tamir edilmemişti.

Bryce dikenli yeşil meyve kutularını ve yiyecek tezgâhlarından birinde kaynayan tencere suları nedeniyle tutsaklıklarının ve yaklaşmakta olan ölümlerinin fazlasıyla farkında görünen kabuklu görünümlü yaratıkların kasalarını boşaltma sürecinde olan birkaç teslimat kamyonunun bulunduğu sıkışık bir caddeden aşağı indi.

Bryce, sıradan bir deponun birkaç metre uzağına park edip, kaskını çıkardı ve beklerken ona tahta parmaklıkların arasından koca siyah gözleriyle yalvarırcasına bakan yaratıklarla göz göze gelmemeye çalıştı.

Satıcılar ve alışveriş yapanlar, ona satıcı mı yoksa satılık mı olduğunu anlamaya çalışarak baktılar. Midgard'ın rahminin derinliklerine oyulmuş aşağıdaki yuvalarda sadece et için üç farklı seviye vardı. Çoğunlukla insanlardı ve çoğunlukla yaşayanlardı. Ancak belirli zevkler konusunda uzmanlaşmış başka yerler de duymuştu. Her fetiş satın alınabilirdi; hiçbir tabu fazla kötü değildi. Tam insanlardan daha hızlı ve daha iyi iyileşebilir oldukları için melezler ödüllendirildi. Daha akıllıca bir uzun vadeli yatırım idiler. Ve zaman zaman Vanir köleleştirilirdi ve o kadar çok büyü ile bağlanırlardı ki kaçma umutları olmazdı. Sadece en zenginler onlarla birkaç saat geçirmeyi göze alabilirdi.

Bryce scooter'ının göstergesindeki saatine baktı. Kollarını kavuşturarak siyah deri koltuğa yaslandı.

Umbra Mortis yere çarparak indi, kaldırım taşlarını dalgalı bir çember şeklinde çatlattı.

Hunt'ın gözleri, cadde boyunca gizlenenleri tam olarak görerek, "*Seni öldüreceğim*" derken neredeyse parladı.

18

Hunt, inişinden dolayı parçalanmış kaldırım taşlarının üzerinden geçerek Bryce'a doğru fırladı. Binasının arka kapısından çıktığı anda rüzgârda leylak ve hindistancevizi kokusunu fark etmişti ve o scooter ile tam olarak nereye gittiğini anlamıştı.

Bryce, deri ceketinin kolunu geri itme cüretini gösterdi, sanki lanet olası bir saati okuyormuş gibi çıplak bileğine kaşlarını çattı ve "İki dakika geciktin" dedi.

Onu boğacaktı. Birileri bunu çok uzun zaman önce yapmalıydı.

Bryce, onu denerken görmek istediğini söyleyen bir şekilde gülümsedi ve arkasında scooter ve kaskını bırakarak ona doğru yürüdü.

İnanılır gibi değildi. İnanılmazdı lanet olası.

Hunt, "Döndüğümüzde o scooterın orada olmasının imkânı yok" diye homurdandı.

Bryce kirpiklerini kırpıştırarak kaskın düzleştirdiği saçlarını kabarttı. "İyi ki böyle büyük bir giriş yaptın. Artık kimse dokunmaya cesaret edemez. Öfkeli yoldaşım Umbra Mortis iken olmaz öyle bir şey."

Gerçekten de Bryce, bölgenin bloklarını oluşturan yeraltı bağlantılı depoların labirentine açılan açık kapılardan birine yönelirken, bazıları üst üste yığılmış kasaların arkasına adım atarak Hunt'ın gözlerinden kaçındılar.

Micah bile burada lejyoner görevlendirmemişti. Et Pazarı'nın bunları uygulamak için kendi yasaları ve yöntemleri vardı.

Hunt önünü keserek konuşmaya başladı. "Engerek Kraliçe ile bağlantı kurmak istiyorsak izlenmesi gereken protokoller olduğunu söylemiştim..."

"Engerek Kraliçe ile bağlantı kurmaya gelmedim."

"Ne?" Engerek Kraliçe Et Pazarı'nı kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre yönetmişti. Hunt, sivil veya lejyoner olsun tüm meleklerin yaptığı gibi önemli bir noktaya değinmişti; yılan şeklinin görülecek gerçek bir korku olduğu iddia edilen düzenbaz şekil değiştirenden uzak durulmalıydı. Bryce cevap veremeden önce Hunt, "Bu saçmalıktan sıkılmaya başladım Quinlan" dedi.

Bryce dişlerini gösterdi. "Üzgünüm" diye öfkeyle söylendi. "Kırılgan egon *ne yaptığımı biliyor olmamı* kaldıramadı galiba."

Hunt ağzını açtı ve kapattı. Tamam, bugün erken saatlerde onu yanlış değerlendirmişti ama kadın ona bu soruşturmayla uzaktan yakından ilgilendiğine dair bir ipucu vermemişti. Ya da engellemeye çalışmadığına dair.

Bryce depoya açılan açık kapılardan tek kelime etmeden devam etti.

33'te veya herhangi bir lejyonda olmak, sırtınıza bir hedef koymakla aynı şeydi ve Hunt, onu takip ederken silahlarının takım elbisesi boyunca akıllıca inşa edilmiş kılıflarda olup olmadığını kontrol etti.

Cesetlerin ve dumanın kokusu yüzünü yağ gibi kapladı. Hunt, kanatlarını sıkıca içeri soktu.

Sokaklardaki insanlara ne tür bir korku aşılarsa aşılasın, abuk sabuk tezgâhlar, satıcılar ve yiyecek standları, savrulan dumanlar, burun deliklerini işgal etmiş kan ve tehlikeli sihirli kıvılcım kokularıyla dolu bu pazarın içinde hiçbir önemi yoktu. Ve hepsinden önemlisi, muazzam alanın uzak duvarının karşısında yükselen bir mozaik vardı; Pangera'daki antik bir tapınaktan alınan çiniler, korkunç tasvirine rağmen burada sevgi dolu ayrıntılarla restore edilmiş ve yeniden oluşturulmuştu. Pe-

lerinli ve kukuletalı ölüm, cüppesinin altından görünen iskelet sırıtışı, bir elinde tırpan, diğerinde kum saati... Başının üstündeki kelimeler, Cumhuriyetin en eski dilinde yazılmıştı:

Memento Mori.

Öleceğini unutma. Eğlence için bir davetiye idi, her anı sanki sonuncusuymuş gibi, sanki yarın garanti edilmemiş gibi yaşamak anlamına geliyordu. Yavaş yaşlanan Vanir için bile. *Öleceğini unutma ve dünyanın sunduğu her zevkin tadını çıkar. Unutma, öleceksin ve bu yasa dışı saçmalıkların hiçbir önemi kalmayacak. Öleceğini unutma, bu yüzden yaptıklarından kaç kişinin acı çektiği kimin umurunda?*

Bryce mozaiğin yanından geçti, sallanan saçları bir yakutun kalbi gibi parlıyordu. Işıklar, ceketinin yıpranmış siyah derisini aydınlattı ve arkadaki kadınsı, renkli harflerle yazılmış boyalı kelimeleri tamamen ortaya çıkardı. Antik dille yazılmıştı ve sanki Urd bu anı, önüne bu eski cümleyi koymak için seçmiş gibi ani bir içgüdüyle çevirdi.

Sevgiyle, her şey mümkündür.

Böyle güzel bir cümlenin böyle bir yerde olması, boktan bir şaka gibiydi. Quinlan'ı tezgâhların ve gölgelerin ardından takip eden parıltılı gözler, kadının yanında onun olduğunu fark ettiklerinde hızla başka tarafa döndüler.

Onu bu bok çukurundan çıkarmamak için çabaladı. Her ne kadar bu davanın çözülmesini, özgürlükle arasında duran sadece on güzel cinayeti olmasını istese de buraya gelmek muazzam bir riskti. Eğer bu depolardan birinin arkasındaki bir çöp konteynerine atılırsa özgürlüğünün ne faydası olurdu ki?

Belki de kadının istediği buydu. Et Pazarı'nı kullanarak onu burada öldürmek istiyordu. Olası görünmüyordu ama bir gözünü ondan ayırmadı.

Bryce işini biliyordu. Birkaç satıcıyı tanıdığını, karşılıklı baş sallamalarından anladı. Hunt her birini not etmişti: karmaşık küçük mekanizmalar konusunda uzmanlaşmış bir metal işçisi; satılık egzotik ürünlere sahip bir meyve satıcısı; inek derisi dışında her şeyi içeren materyallerle ciltlenmiş çok sayıda parşö-

men ve kitaplara sahip baykuş yüzlü bir kadın.

Bryce, bir yemek ocağının buharı ve dumanı arasından geçerlerken nefesinin altında, "Metal işçisi bir objenin sahte olup olmadığını belirlememe yardımcı oluyor" dedi. Kadının, onun gözlemlerini nasıl fark ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ve meyveci kadın baharın başında ve sonbaharda Sirinks'in en sevdiği yiyecek olan durian meyvelerinden getiriyor. Bütün evi kokutuyor ama o bunun için çıldırıyor." Depo tabanının her iki yanındaki asma kata çıkan cılız bir merdiven setine çıkmadan önce, atılmış tabaklar, kemikler ve kirli peçetelerle neredeyse taşan bir çöp kovasının etrafından geçti, birkaç metrede bir konumlandırılmış kapılar vardı.

"Kitaplar?" Hunt sormaktan kendini alamadı. Sayılara bakmak yerine kapıları sayıyor gibi görünüyordu. Üzerlerinde numara olmadığını fark etti Hunt.

"Kitaplar" dedi Bryce, "başka bir zamanın hikâyesi." Bezelye yeşili, yontulmuş ve lekeleri derinlemesine oyulmuş bir kapının önünde durdu. Hunt, ötesinde ne olduğunu tespit etmeye çalışarak burnunu çekti. Algılayabildiği kadarıyla, hiçbir şey yoktu. Ellerini silahlarının menzilinde tutarak zarif bir şekilde kendini hazırladı.

Bryce kapıyı çalmaya zahmet etmeden açtı ve titreyen mumlar ile tuzlu suyu ortaya çıkardı. Tuz. Duman ve gözlerini kurutan bir şey.

Bryce dar koridorun ilerisindeki çürümüş oturma odasına doğru ilerledi. Hunt, kaşlarını çatarak kapıyı kapattı ve yağlı, ufalanan duvarlara değmemesi için kanatlarını içeri çektiğinden iyice emin oldu. Quinlan ölürse, Micah'ın teklifi masadan kalkardı.

Bryce yıpranmış yeşil halıya doğru yürürken beyaz ve fildişi mumlar oluk oluk oldu ve Hunt kendini tutmaya çalıştı. Sallanan, yırtık bir kanepe duvara dayanmış, karşısına da dolgusunun yarısı patlayan kirli, deri bir koltuk oturtulmuştu ve ve odanın etrafında, masalar, kitap yığınları ve yarı kırık sandalyeler üzerinde kavanozlar, kâseler ve tuz dolu bardaklar vardı.

Her boyutta beyaz tuz, siyah tuz ve gri tuzlu tanecikler vardı: toza yakın taneden pullara, büyük, kaba kütlelere kadar. Karanlık güçlere karşı koruma tuzları. İblislere karşı. Pek çok Vanir evlerini inşa ederken köşe taşlarında tuz levhaları kullanırdı. Söylentilere göre Asteri'nin kristal sarayının tüm tabanı bir tuz tabakasıymış hatta. Doğal bir maden yatağının üstüne inşa edilmiş.

Lanet olsun. Hunt, daha önce hiç böyle bir ürün çeşidi görmemişti. Bryce karanlık salondan sola, gölgelerin ortaya çıkardığı üç kapıya dikkatle bakarken, Hunt tıslarcasına söylendi. "Lütfen bana..."

"Öfkeli konuşmalarını ve göz devirmelerini sadece kendine sakla" diye bağırdı Bryce ve karanlığa doğru seslendi. "Satın almaya geldim, toplamaya değil."

Kapılardan biri çatlayarak açıldı ve soluk tenli, koyu renk saçlı bir satir onlara doğru yürüdü, tüylü bacakları pantolonla gizlenmişti. Gazeteci şapkası küçük kıvrık boynuzları saklamış olmalıydı. Toynaklarının sesi onu ele verdi.

Erkek, Bryce'ın göğsüne zar zor geliyordu, küçülmüş ve eğri büğrü vücudu, Hunt'ın insanları savaş meydanlarında parçalara ayırdığına tanık olduğu boğaların yarısı kadardı. Ve Sandriel'in arenasında bizzat yüzleştiği. Erkeğin kısık gözbebekleri, bir keçininki gibi her iki yanında yumru gibi çıkmış ve genişledi.

Korku. Ancak Hunt'ın varlığından olmadığını, şaşırarak fark etti.

Bryce parmaklarını pembe tuzla dolu kurşun bir kâseye daldırdı, birkaç parça topladı ve sonra soluk, içi boş kırıklar halinde tabağa düşmelerine izin verdi. "Obsidiyene ihtiyacım var."

Satir yön değiştirdi, toynakları hafifçe ses çıkardı, tüylü, soluk boynunu ovuşturdu. "Ondan satmıyorum."

Bryce, hafifçe gülümsedi. "Öyle mi?" Başka bir kâseye gitti, oradaki toz halindeki ince siyah tuzu karıştırdı. "A sınıfı, tam kaya obsidiyen tuzu. Yedi kilo, yedi gram. Şu anda."

Erkeğin boğazı düğümlendi. "Bu yasa dışı."

"Et Pazarı'nın sloganından alıntı mı yapıyorsun yoksa bir şekilde ihtiyacım olan şeyin sende *olmadığını* mı söylemeye çalışıyorsun?"

Hunt odayı taradı. Arınma için beyaz tuz, koruma için pembe, büyü için gri, kırmızı da... Kırmızının ne halta yaradığını unutmuştu. Ama obsidiyen... Hay sıçayım.

Hunt, şoku yüzünden uzak tutmak için son çare olarak yüzyıllar süren eğitimine başvurdu. Siyah tuzlar, Kuzey Uçurumu'nu tamamen atlayarak iblisleri doğrudan çağırmak için veya çeşitli karanlık büyüler için kullanılırdı. Siyahın ötesine geçen bir tuz, *obsidiyen* gibi bir tuz... Büyük bir şey çağırabilirdi.

Cehennem onlardan zaman ve mekân olarak ayrılmıştı, ancak yine de kuzey ve güney kutuplarındaki mühürlü ikiz kapılardan – sırasıyla Kuzey Uçurumu ve Güney Uçurumu– erişilebilirdi. Ya da değişik güçlerin tuzlarıyla iblisleri çağırmaya çalışan aptallar tarafından.

Hunt her zaman bir sürü boktan şey olduğunu düşünmüştü. En azından tuz kullanmanın faydası, bir seferde sadece bir iblisin çağrılabilmesiydi. İşler kötü giderse, çağıran kişi ölebilirdi. Ve bir iblis, aç bir şekilde, Midgard'da sıkışıp kalabilirdi.

Kendi dünyalarında garip tiplerin var olmasının nedeni buydu: çoğu, uzun zaman önce krallıklar arasındaki savaşlardan sonra avlanmışlardı ama arada sırada iblisler serbest bırakılıyordu. Genellikle zorla, yeniden ürüyorlardı.

O korkunç birleşmelerin sonucu da daemonakiler oluyordu. Sokaklarda yürüyenlerin çoğu, cehennemdeki safkan iblislerin daha zayıf enkarnasyonları ve melezleri idi. Genetiğin ötesinde başka hataları olmamasına rağmen, birçoğu dışlanmıştı ve genellikle Cumhuriyete entegre olmak için çok çalıştılar. Ancak cehennemden yeni çıkmış en düşük seviyeli safkan bir iblis, bir öfke patlaması yaşarken koca bir şehri durma noktasına getirebilirdi. Ve yüzyıllardır Hunt onları takip etmekle görevliydi.

Eğer obsidiyen tuzu satıyorsa, o zaman bu satir büyük bir satıcı olmalıydı.

Bryce satire doğru bir adım attı. Erkek geri çekildi. Hiç şüp-

hesiz Fey tarafından aldığı kehribar gözleri vahşi bir eğlenceyle parlıyordu. Tırnaklarını yaptıran parti kızıyla arasında dağlar kadar fark vardı.

Hunt, gerildi. O kadar aptal olamazdı, değil mi? Muhtemelen Tertian ve Danika'yı öldüren iblisi çağırmak için kullanılmış olan aynı tür tuzu nasıl elde edeceğini bildiğini ve kolayca elde edebileceğini mi göstermeye çalışıyordu ona? Hunt'ın zihnindeki Şüpheli sütununa başka bir çeltik daha kazındı.

Bryce tek omzunu silkti. "Kraliçeni çağırabilirim. Bakalım o ne diyecek."

"Sen– sen *onu* çağıracak rütbeye sahip değilsin."

"Hayır" dedi Bryce. "Değilim. Ama bahse girerim ana kata inip Engerek Kraliçe için çığlık atmaya başlarsam yaygaranın ne olduğunu görmek için kendini o dövüş çukurundan çıkaracaktır."

Yakıcı Solas, ciddiydi, değil mi?

Satirin alnında boncuk boncuk terler belirdi. "Obsidiyen çok tehlikelidir. Vicdanım satmaya el vermiyor."

Bryce, "Bunu Philip Briggs'e bombaları için sattığında da söyledin mi?" diye mırıldandı.

Hunt hareketsiz kaldı ve erkeğin yüzü de hastalıklı bir beyaza döndü. Hunt'a baktı, alnındaki dövmeyi ve giydiği zırhı fark etti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. A–araştırmacılar tarafından aklandım ben. Briggs'e hiçbir şey satmadım."

Bryce, "Eminim para izini saklaman için sana nakit ödeme yapmıştır" dedi. Bryce esnedi. "Bak, yorgunum ve açım ve canım bu oyunu oynamak istemiyor. Fiyatını söyle ki yoluma gidebileyim."

O keçi gibi gözler kadının gözlerine takıldı. "Elli bin altın mark."

Hunt içinden küfrederken, Bryce gülümsedi. "Patronumun bir zamanlar bir grup cehennem köpeğinin bir satiri parçalamasını izlemek için elli bin ödediğini biliyor musun? Sefil hayatının en güzel dakikası olduğunu söylemişti."

"Kırk beş."

"Saçma tekliflerle vaktimi boşa harcama."

"Otuzun altına inmeyeceğim. O kadar obsidiyen için olmaz."

"On." On bin altın mark hâlâ çok fazlaydı. Ama çağırma tuzları olağanüstü derecede değerliydi. Onlar yüzünden kaç iblis avlamıştı? Yanlış giden çağrılar yüzünden kaç tane parçalanmış ceset görmüştü? Ya da eğer hedefli bir saldırıysa, doğru gidenler yüzünden?

Bryce telefonunu kaldırdı. "Beş dakika içinde Jesiba'yı aramam ve obsidiyen tuzunun bende olduğunu söylemem bekleniyor. Altı dakika içinde, eğer o aramayı *yapmazsam*, birisi o kapıyı çalacak. Ve benim için gelen birisi olmayacak."

Hunt, dürüst olmak gerekirse, Quinlan'ın blöf yapıp yapmadığını anlayamadı. Muhtemelen ona söylemezdi. Bu emri, kendisi çatıda otururken patronundan almış olabilirdi. Eğer Jesiba Roga, obsidiyenin gerektiği bir bokla uğraşıyorsa, kendi için ya da Yeraltı Kralı adına, fark etmezdi... Belki cinayeti Bryce işlememişti ama daha ziyade suç ortaklığı yapmıştı.

"Dört dakika" dedi Bryce.

Ter, satirin şakağından aşağı, kalın sakalına doğru kaydı. Sessizlik.

Şüphelerine rağmen Hunt bu görevin ya çok eğlenceli ya da kâbus olacağına dair ürpertici bir hisse kapıldı. Nihai hedefine ulaşacaksa eğer, öyle ya da böyle olması umurunda değildi.

Bryce koltuğun çürüyen koluna oturdu ve telefonunda bir şeyler yazmaya başladı, sosyal etkileşimden kaçınan sıkılmış genç bir kadından başka bir şey değil gibi görünüyordu.

Satir Hunt'a doğru döndü. "Sen Umbra Mortis'sin." Sesli bir şekilde yutkundu. "Triariilerden birisin. Bizi korursun. Vali'ye hizmet edersin."

Hunt cevap veremeden Bryce telefonunu kaldırdı ve ona iki şişman, bodur köpek yavrusunun fotoğrafını gösterdi. "Bak, kuzenim az önce ne sahiplenmiş" dedi ona. "Şuradaki Osirys, sağdaki de Set." Adam cevap veremeden telefonu indirdi, başparmakları havada uçuşuyordu.

Ama kalın kirpiklerinin altından Hunt'a baktı. *Lütfen bana ayak uydur,* diyordu sanki.

Bu yüzden Hunt, "Sevimli köpekler" dedi.

Satir küçük bir sıkıntı çığlığı attı. Bryce başını kaldırdı, kızıl saçlarının perdesi ekranının ışığında gümüşle kaplanmıştı. "Şimdiye kadar tuzu almak için koşmuş olacağını sanıyordum. Belki de hemen harekete geçmelisin." Telefonuna bir bakış attı, parmakları havada uçuştu. "Doksan saniyen kaldığı düşünülürse yani."

Mesaj dizisine benzeyen bir şeyi açtı ve yazmaya başladı.

Satir, "Y-yirmi bin" diye fısıldadı.

Bryce, parmağını kaldırdı. "Kuzenime cevap yazıyorum. Bana iki saniye ver." Satir o kadar titriyordu ki Hunt neredeyse kendini kötü hissedecekti. Neredeyse, ta ki...

"On, on, lanet olsun! On!"

Bryce gülümsedi. "Bağırmana gerek yok" diye mırıldandı, telefonundaki bir arama butonuna bastı.

"Evet?" Büyücü ilk çalıştan sonra telefonu açtı.

"Köpeklerinizi geri çekin."

Nefes kesici, kadınsı bir kahkaha. "Tamamdır."

Bryce telefonu indirdi. "Eee?"

Satir arkaya koştu, toynakları yıpranmış zeminde gümbürdüyordu ve bir dakika sonra sarılı bir paket getirdi. Küf ve kir kokuyordu. Bryce tek kaşını kaldırdı. "Bir torbaya koy."

"Hiç torbam y..." Bryce ona bir bakış attı. Satir bir tane buldu. Lekeli, yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantasıydı ama malı herkesin içinde tutmaktan daha iyiydi.

Bryce elindeki tuzu tarttı. "İki gram fazla."

"Yedi kilo ve yedi gram! Tam istediğin gibi! Hepsi yediye bölündü."

Yedi. Kutsal sayı. Ya da kime taptığına bağlı olarak kutsal olmayan sayı. Yedi Asteri, Sonsuz Şehir'lerindeki yedi tepe, Hilal Şehir'deki yedi semt ve yedi Kapı; yedi gezegen ve her biri bir öncekinden daha karanlık olan yedi prensin yönettiği Cehennem'in yedi katı.

Bryce başını eğdi. "Eğer ölçersem ve değilse..."

"Öyle!" diye bağırdı satir. "Karanlık Cehennem adına, öyle işte!"

Bryce telefonundaki bazı tuşlara bastı. "On bin, doğruca sana aktarıldı."

Hunt, o yürürken arkasında durdu. Satir, yarı kudurur, yarı titrer bir şekilde arkalarında kaldı.

Bryce kapıyı açtı, kendi kendine sırıttı ve birden durduğunda Hunt cevap istemeye başlamak üzereydi. Ancak dışarıda kimin durduğunu o da fark etti.

Uzun boylu, ay tenli kadın altın bir tulum giymişti, zümrüt halka küpeler çene uzunluğundaki siyah saç lülelerininin daha aşağısına kadar sarkıyordu. Dolgun dudakları mora boyanmıştı, neredeyse siyahtı ve o olağanüstü yeşil gözleri... Hunt onu sadece gözlerinden tanıyordu.

Her açıdan insansıydı ama onlar için değildi. Tamamen yeşil, yeşim taşı ve altın damarlarıyla bezenmişti. Depo ışıklarında jilet inceliğinde görünen, yarılmış göz bebekleri vardı. Bir yılanın gözleri.

Ya da Engerek Kraliçe'nin.

19

Bryce, Engerek Kraliçe'yi incelerken bez torbayı omzuna attı. "Güzel kıyafet."

Şekil değiştiren yılan, gülümseyerek parlak beyaz dişleri ve biraz fazla uzun köpek dişlerini ortaya çıkardı. Ve biraz da fazla inceledi. "Güzel koruma."

Yılanın gözleri Hunt'ın her santiminde gezinirken, Bryce omuz silkti. "Kafası pek çalışmıyor ama gerekli zamanlarda işe yarıyor."

Hunt sertleşti. Ama dişinin mor dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hunt Athalar'ın bu şekilde tarif edildiğini hiç duymadım ama generalin bunu takdir ettiğinden eminim."

Neredeyse unutulan unvanını duyunca Hunt'ın çenesi sıklaştı. Evet, Engerek Kraliçe muhtemelen Düşüş sırasında hayattaydı. Hunt'ı 33'ün triariilerden biri veya Ölümün Gölgesi olarak değil, Başmelek Shahar'ın tüm lejyonlarının Başkomutan General Hunt Athalar'ı olarak biliyor olmalıydı.

Ve Bryce onu iki gün boyunca kandırmıştı. Omzunun üzerinden baktı, Hunt'ı, Engerek Kraliçe'yi ve onu çevreleyen dört Fey erkeğini değerlendirirken buldu. Babasının sarayından kaçanlardı. Sadece silahlar konusunda değil, kraliçenin uzmanlık alanı olan zehirler ve içkiler konusunda da eğitilmiş suikastçılardı.

Hiçbiri onu tanımaya tenezzül etmedi.

Engerek Kraliçe başını yana eğdi, jilet gibi keskin saçları siyah ipek gibi kayıyordu. Aşağıdaki zeminde, patronlar, yöne-

ticilerinin onları varlığıyla onurlandırdığından habersiz olarak gezindiler. "Alışveriş yapıyormuşsun gibi görünüyor."

Bryce gönülsüzce omuz silkti. "Pazarlık avcılığı bir hobidir. Senin diyarın bunun için en iyi yer."

"Patronunun sana, maliyetleri düşürmen için taviz vermene gerek kalmayacak kadar çok iyi ödeme yaptığını sanıyordum. Ve tuz kullanımı için."

Bryce kendini gülümsemeye ve kalp atışlarını sabit tutmaya zorladı, dişinin bunu fark edebileceğini çok iyi biliyordu. Korkunun tadını alabiliyordu. Omzundan sarkan çantadaki tuzun tadını alabiliyordu. "Sırf para kazanıyorum diye kazıklanacak değilim."

Engerek Kraliçe, Hunt'la ikisine bir bakış attı. "İkinizin şehirde birlikte görüldüğünüzü duymuştum."

Hunt, hırıltılı bir şekilde, "Bu, gizli bir bilgi" dedi.

Engerek Kraliçe bakımlı siyah kaşlarından birini kaldırdı, gözünün dış köşesinin hemen altındaki küçük güzellik işareti hareketle birlikte oynadı. Altın boyalı tırnakları, tulumunun cebine elini sokarken parladı, çarpıcı bir engerek yılanı şeklindeki, yakutlarla kaplı bir çakmak çıkardı. Bir an sonra mor dudaklarının arasında bir sigara belirdi ve onu sessizce izlediler, sigarayı yakıp derin bir şekilde içine çekerken muhafızları da onların aldığı her nefesi izliyordu. Duman o koyu dudaklardan dalgalanırken, "Bu günlerde işler ilginçleşiyor" dedi.

Bryce çıkışa doğru döndü. "Aynen. Gidelim Hunt."

Muhafızlardan biri, iki metrelik Fey zarafeti ve gücüyle önüne çıktı.

Bryce aniden durdu, Hunt neredeyse ona çarpıyordu, hırlaması muhtemelen erkeğe ilk ve son uyarısı oldu. Ama muhafız sadece boş ve minnettar bir şekilde kraliçesine baktı. Muhtemelen salgıladığı ve yakın çevresine dağıttığı zehre bağımlıydı.

Bryce omzunun üzerinden Engerek Kraliçe'ye baktı, hâlâ tırabzana yaslanmış, hâlâ o sigarayı içiyordu. Kraliçe, "Önemli oyuncular Zirve için bir araya geldiğinde, iş için iyi bir zamandır" diye belirti. Hepsi de kendi çıkarlarına sahip olan, pek çok elit yönetici."

Hunt, sırtına o kadar yakındı ki Bryce onun güçlü vücudundan geçen sarsıntıyı hissedebiliyordu. Omurgasında şimşek çaktığına yemin edebilirdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Engerek Kraliçe sadece arkasındaki yürüyüş yoluna elini uzattı, altın tırnakları ışıkta parlıyordu. "İsterseniz ofisime buyurun."

"Hayır" dedi Hunt. "Gidiyoruz."

Bryce, Engerek Kraliçe'ye doğru bir adım attı. "Yolu gösterin, Majesteleri."

Gösterdi. Hunt kızgınca onun yanında durdu ama Bryce gözlerini önündeki dişinin sallanan, parlak saçlarından ayırmadı. Korumaları birkaç adım geride kaldı. Hunt, güvenli olduğunu düşündüğü kadar uzaklaştıklarında, "Bu korkunç bir fikir" diye fısıldadı.

"Bu sabah kayda değer bir şey yapmadığımdan şikâyet ediyordun" diye mırıldandı Bryce, Engerek Kraliçe'yi kemerli bir geçitten ve arka merdivenlerden inerken takip ettiler. Aşağıdan, onları karşılamak için kükreme ve tezahüratlar yükseldi. "Ve şimdi yaptığımda, yine mi şikâyet ediyorsun?" Bryce homurdandı. "Kendine gel, Athalar."

Hunt'ın çenesi tekrar kasıldı. Ama ağırlıkça tuz sarkan çantasına baktı. "Tuzu aldın çünkü dikkatini çekeceğini biliyordun."

"Onunla görüşmenin haftalar süreceğini söylemiştin. Bütün saçmalıkları pas geçmeye karar verdim." Çantaya hafifçe vurdu, elinin altındaki tuz aldatıcı bir şekilde dalgalandı.

Hunt, başını iki yana sallarken, "Cthona'nın memeleri!" diye mırıldandı. Merdiven boşluğundan bir kat aşağı indiler, duvarlar sert betondandı. Arkalarındaki dövüş çukurundan gelen kükremeler koridorda yankılandı. Fakat Engerek Kraliçe paslı metal kapıları geçerek ileriye doğru süzüldü. Ta ki isimsiz bir tane açıp arkasına bile bakmadan içeri girene kadar. Bryce kendini beğenmiş gülümsemesine engel olamadı.

Hunt, "Bu kadar çok tatmin olmuş görünme" diye tısladı. "Bu yerden canlı çıkamayabiliriz." Bu doğruydu. "Soruları ben sorarım."

"Hayır."

Birbirlerine ters ters baktılar ve Bryce, gözlerinde yıldırım çaktığına yemin edebilirdi. Ama kapıya ulaşmışlardı ki...

O kapının ardında, Griffin Antikaları'nın lüks zenginliğinin gizlenmiş olmasını beklerdi: yaldızlı aynalar, kadife divanlar, ipek perdeler ve bu şehir kadar eski bir meşe oymalı masa.

Bu... karmaşayı değil. Bir barın deposundan sadece birazcık daha iyi durumdaydı. Sıkışık alanın çoğunu çökük metal bir masa kaplıyordu, arkasında mor bir sandalye vardı, üst köşeden çıkan dolgular ve soluk yeşil boya yarım düzine noktada duvardan soyulmuştu. Tavanı kaplayan su lekesinden bahsetmiyorum bile. Floresan ilk ışıklar yüzünden daha da kötü görünüyordu. Bir duvarın karşısında, dosyalardan içki kutularına ve dağınıkça yığılmış silahlara kadar her şeyle dolu açık bir raf ünitesi duruyordu; tam karşısında, üst üste yığılmış karton kutular başının üzerinde yükseliyordu.

Hunt'a attığı bir bakışla, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı: Engerek Kraliçe, yeraltı dünyasının hanımı, korkulan zehir uzmanı ve Et Pazarı'nın hükümdarı, bu kulübeyi ofis olarak mı kullanıyordu?

Kadın sandalyeye oturdu, parmaklarını masaya dağılmış kâğıtların üzerine geçirdi. Yaklaşık yirmi yıllık bir bilgisayar, önünde kocaman bir kaya gibi oturuyordu, tepesinde küçük bir Luna heykeli duruyordu, tanrıçanın yayı şekil değiştiricinin yüzünü hedeflemişti.

Korumalarından biri kapıyı kapattı ve Hunt'ın eli kalçasına doğru kaymaya başladı, ancak Bryce çoktan ucuz alüminyum sandalyelerden birine oturmuştu.

Engerek Kraliçe, Bryce'ın yüzündeki inanamayışı okuyarak, "Patronunun mekânı kadar süslü değil" dedi, "ama iş görüyor."

Bryce, bu alanın, yılan biçimi opal gibi parlayan pulları ile ay beyazı bir kobra olan ve gücünün farklı olduğu söylenen bir şekil değiştirici yılana yakışan hiçbir şeye benzemediğini kabul etme zahmetine girmedi. Dediklerine göre gücü, zehriyle karışmış *ekstra* bir şeymiş, garip ve eski bir şey.

Hunt onun yanına oturdu, kanatlarını rahatsız etmemesi için sandalyeyi öne doğru çevirdi. Dövüş çukurundan yükselen kükremeler ayaklarının altındaki beton zeminde gürledi.

Engerek Kraliçe bir sigara daha yaktı. "Danika Fendyr hakkında soru sormak için buradasınız."

Bryce yüzünü nötr tuttu. Hakkını vermek gerekirse, Athalar da aynısını yaptı.

Hunt dikkatlice, "Her şeyin daha net bir resmini oluşturmaya çalışıyoruz" dedi.

Kraliçenin dikkat çekici gözleri zevkle kısıldı. "İddia etmek istediğiniz şey buysa, elbette." Dudaklarından duman dalgalandı. "Yine de sizi bu saçmalıktan kurtarayım. Danika benim için bir tehditti ve belki de bildiğinizden çok daha fazla yönden. Ama zekiydi. İlişkimiz iyi gidiyordu." Bir nefes daha aldı. "Athalar'ın beni bu konuda destekleyebileceğinden eminim" dedi ve karşılığında Hunt'tan uyaran bir bakış aldı. "Sadece, işleri halletmek için Destek Bölümü ve 33 bazen gölgelerde yaşayan bizlerle çalışmak zorunda kalır."

Hunt, "Ya Maximus Tertian? Sizin bölgenizin dışında öldürüldü" dedi.

"Maximus Tertian şımarık bir kaltaktı, fakat asla babasıyla bu şekilde bir kavgaya tutuşacak kadar aptal olmam. Sadece başımı ağrıtır."

"Onu kim öldürdü?" diye sordu Bryce. "İnsanlarını geri çektiğini duydum. Bir şeyler biliyorsun."

"Sadece bir önlemdi." Dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Biz yılanlar işlerin boka sarmak üzere olduğunu hissederiz. Havadaki bir yük gibi tadını alırız. Şimdi de alabiliyorum –şehrin her yerinde."

Hunt'ın yıldırımı odada homurdandı. "Birilerini uyarmayı düşünmedin mi?"

"Halkımı uyardım. Benim bölgemden bela geçmediği sürece Lunathion'ın geri kalanında ne olduğu umurumda değil."

Hunt, "Ne kadar da asilce" dedi.

Bryce tekrar sordu. "Sence Tertian'ı kim öldürdü?"

Omuz silkti. "Dürüst olayım mı? Burası Et Pazarı. Olur böyle şeyler. Muhtemelen uyuşturucu için buraya geliyordu ve ödediği bedel bu oldu."

Bryce, "Ne tür uyuşturucular?" diye sordu ama Hunt, "Toksikoloji raporuna göre vücudunda uyuşturucu yokmuş" dedi.

"O zaman size yardım edemem" dedi şekil değiştiren. "Sizin tahminleriniz de benimki kadar iyidir." Bryce kamera görüntülerini sorma zahmetine girmedi. Hele ki 33 çoktan taramışken.

Engerek Kraliçe çekmeceden bir şey çıkardı ve masaya fırlattı. Bir flaş bellek. "Tertian'ın öldürüldüğü gece ve Danika ve sürüsünün öldürülmesinden önceki ve sonraki günlere ait başka yerde olduğumu kanıtlayan görüntüler."

Bryce, bir ruj tüpünden daha büyük olmayan minik metal diske dokunmadı.

Engerek Kraliçe'nin dudakları yine kıvrıldı. "Tertian'ın öldürüldüğü gece kaplıcadaydım. Danika ve Şeytan Sürüsü'ne gelince, ortaklarımdan biri o gece kızı için bir Dalış partisi verdi. Üç güne dönüştü... Şey, göreceksiniz."

"Bu diskte üç günlük bir seks partisi görüntülerin mi var?" diye sordu Hunt.

"Seni heyecanlandırır ve rahatsız ederse haber ver Athalar." Engerek Kraliçe sigaradan bir nefes daha aldı. Yeşil gözleri Hunt'ın kucağına doğru kaydı. "Kara kara düşünmeye ara verdiğin zamanlarda fena derecede iyi olduğunu duydum."

Ah, lütfen. Sessizce hırıldarken Hunt'ın dişleri parladı, bu yüzden Bryce, "Seks partisi ve Hunt'ın yatak odası hünerleri bir yana, bu pazarda bir tuz satıcınız var" dedi. Dizleri üzerinde dengede duran torbaya dokundu.

Engerek Kraliçe, hâlâ hırlayan bir Hunt'tan gözlerini ayırdı ve Bryce'a sert bir şekilde, "Sattığım şeyi kullanmam. Gerçi süslü galerinizde bu kurala göre yaşadığınızı sanmıyorum" dedi. Göz kırptı. "Eğer o büyücü için sürünmekten sıkılırsan, gel beni bul. Asıl senin için sürünecek bir sürü müşterim var. Ve bunun için para ödeyecek."

Hunt'ın eli omzunda sıcaktı. "O satılık değil."

Bryce tutuşundan sıyrıldı ve ona bir uyarı bakışı attı.

"General, herkes satılıktır. Tek yapman gereken fiyatı bulmaktır" dedi Engerek Kraliçe. Burun deliklerinden duman dalgalandı, alev püsküren bir ejderha gibi göründü. "Bana bir ya da iki gün verirsen, Athalar, seninkini de bulurum."

Hunt'ın gülümsemesi ölümcül bir güzelliğe sahipti. "Belki ben seninkini çoktan biliyorumdur."

Engerek Kraliçe gülümsedi. "Biliyor olmanı kesinlikle çok isterim." Sigarayı söndürdü ve Bryce'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Alın size küçük soruşturmanız için profesyonel bir ipucu." Bryce, havalı alaycılığa karşı sertleşti. "En çok acıyan yere bakın. Cevaplar her zaman oradadır."

Bryce, "Tavsiye için teşekkürler" diye mırıldandı.

Şekil değiştiren sadece altın uçlu parmaklarını şıklattı. Ofis kapısı açıldı, zehir bağımlısı Fey erkekleri içeri bakış attı. Antika bilgisayarını açarak, "İşleri bitti" dedi Engerek Kraliçe. "Dışarı çıktıklarından emin ol." *Ve etrafı kurcalamadıklarından.*

Hunt flaş belleği kapıp cebe indirirken Bryce tuz torbasını omuzladı.

Hunt, Bryce'ı kapıdan dışarı iterken güvenlik görevlisi geri adım atacak kadar zekiydi. Bryce üç adım atmıştı ki Engerek Kraliçe, "Obsidiyen tuzunu hafife alma Quinlan. Cehennemin en kötüsünü getirebilir" dedi.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Ama Bryce salona girerken omzunun üzerinden el sallamak için elini kaldırdı. "Şey, en azından eğlenirim, değil mi?"

Beş kahrolası tanrıya –özellikle de Urd'un kendisine– şükürler olsun ki Et Pazarı'ndan tek parça halinde ayrıldılar. Hunt, bağırsakları zehirli mermilerle dolu olmadan Engerek Kraliçe'den nasıl kaçtıklarından pek emin değildi ama... Şimdi de beyaz scooterında hasar olup olmadığını inceleyen kızıl saçlı kadına kaşlarını çattı. Kaska bile dokunulmamıştı.

Hunt, "Ona inanıyorum" dedi. O flaş bellekteki videoyu izlemesine imkân yoktu. Doğruca Viktoria'ya gönderirdi. "Onun bu işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Quinlan ve Roga ise... Henüz onları zihnindeki listeden silmemişti.

Bryce kaskı kolunun altına soktu. "Katılıyorum."

"Bu da bizi en başa geri getiriyor." Öldürme sayısının hâlâ binlerce olduğunu hayal ederek, hızlanma dürtüsünü bastırdı.

"Hayır" diye karşılık verdi Bryce. "Getirmiyor." Tuz torbasını scooter'ının arkasındaki küçük bölmeye bağladı. "Cevaplar için en çok acıyan yere bakmamızı söyledi."

"Bizimle uğraşmak için saçma sapan şeyler söylüyordu."

"Muhtemelen" dedi Bryce, siperliğini kaldırıp kehribar gözlerini ortaya çıkarmadan önce kaskı kafasına geçirdi. "Ama belki de farkında olmadan haklıydı. Yarın..." Gözleri kapandı. "Yarın biraz düşünmem lazım. Galeride, yoksa Jesiba çılgına dönecek."

Hunt'ın yeterince ilgisini çekti ki, "Bir ipucun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Henüz değil. Yine de genel bir yön verdi. Hiç yoktan iyidir."

Hunt, çenesini scooter'ın kompartımanına doğru salladı. "Obsidiyen tuzu ne için?" Bunun için başka bir amacı olmalıydı. Kullanacak kadar aptal olmaması için dua etse bile.

Bryce, tekdüze bir şekilde, "Hamburgerlerimi çeşnilendirmek için" dedi.

Öyle olsun. İnanmış gibi yapacaktı. "Tuzu alacak parayı nereden buldun ki?" Banka hesabında on bini olduğundan şüpheleniyordu.

Bryce deri ceketinin fermuarını çekti. "Jesiba'nın hesabına yazdım. Bir ayda güzellik ürünlerine daha fazla para harcıyor, bu yüzden fark edeceğinden şüpheliyim."

Hunt'ın bunlara nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden dişlerini gıcırdattı ve aracının tepesinde onu inceledi. "Biliyor musun, Dalış'ı yapmadan önce bir scooter sürmek bile oldukça aptalca bir şeydir."

"Teşekkürler, anne."

"Otobüse binmelisin."

Bryce, yankılanan bir kahkaha attı ve gecenin karanlığının içinde uzaklaştı.

20

En çok acıyan yere bak.

Bryce, Athalar'a Engerek Kraliçe'nin tüyosunun ne kadar doğru olduğunu söylemekten kaçınmıştı. Ona şüphelilerin listesini vermişti ama adam diğer talep ettiği şeyi sormamıştı.

Bu yüzden Danika'nın ölümünden bir hafta öncesine ait tüm hareketlerinin bir listesini yapmaya karar vermişti. Ancak o gün için galeriyi açmayı bitirdiği an, listeyi yapmak için kütüphaneye geldiği an... Mide bulantısı başlamıştı.

Bunun yerine dizüstü bilgisayarını açtı ve Maximus Tertian ile altı hafta öncesine dayanan e-postalarını taramaya başladı. Belki orada bir bağlantı bulurdu ya da en azından o geceyle ilgili planlarına dair bir ipucu.

Yine de yeniden okuduğu her profesyonel, yavan e-postayla birlikte Danika'nın son günlerine ait anılar, zihninin kaynakla kapatılmış kapısını tırmaladı. Yaklaşan hayaletler gibi tıslayıp fısıldadılar ve Bryce onları görmezden gelmeye çalışıp Tertian'ın e-postalarına odaklanmaya çalıştı, ama...

Lehabah, Bryce'ın yıllar önce verdiği, çocukluğundan kalma bir oyuncak bebek evine ait minicik tek kollu koltukta yayıldığı yerden baktı, tabletinde en sevdiği Vanir dizisini izliyordu. Üzerinde mor bir orkidenin tüyleri olan cam evi, bir kitap yığınının üzerinde duruyordu. "Meleğin buraya gelmesine izin verebilir ve sana bu kadar zorluk çıkaran şey üzerinde birlikte çalışabilirsiniz."

Bryce gözlerini devirdi. "Athalar'a olan hayranlığın sapıkça seviyelere ulaşıyor."

Lehabah iç çekti. "Hunt Athalar'ın *neye benzediğini* biliyor musun?"

"Apartmanımın karşısındaki çatıda yaşadığını düşünürsek, evet derdim."

Lehabah şovunu duraklattı ve tek kollu koltuğunun arkasına başını yaslayarak programına ara verdi. "*Rüya gibi* biri."

"Evet, ne demezsin." Bryce, Tertian ile arasındaki yaklaşık yüz e-postadan biri olan ama onunla ilk kez hafifçe flört ettiği bir e-postaya tıkladı.

"Hunt, bu şova çıkacak kadar yakışıklı." Lehabah nazik bir parmağıyla önündeki tableti işaret etti.

"Ne yazık ki, sen ve Athalar arasındaki boyut farklılıklarının yatak odasında işe yarayacağını sanmıyorum. Kollarını sikine dolayacak kadar bile büyük değilsin."

Lehabah'ın utançla puflaması etrafında dumanların dönmesine neden oldu ve peri, onları yok etmek için küçük ellerini salladı. "BB!"

Bryce kıkırdadı, sonra tableti işaret etti. "Esasen konusu porno olan bir diziyi aralıksız izleyen ben değilim. Neydi adı? *Dişler ve Darbeler* mi?"

Lehabah mora döndü. "Adı o değil ve bunu sen de biliyorsun! Ve bu *sanatsal* bir dizi. *Sevişiyorlar*. Onlar..." Öksürdü.

"Sevişmiyorlar mı?" Bryce kuru bir şekilde sordu.

Lehabah, çok ciddi ve ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak, "Kesinlikle" dedi.

Bryce, geçmişin akın eden hayaletlerini kovarak güldü ve iffetli davranmasına rağmen peri de ona katıldı. Bryce, "Hunt Athalar'ın *sevişen* tipte biri olduğundan şüpheliyim" dedi.

Lehabah yüzünü ellerinin arkasına sakladı ve utançla inledi.

Bryce, sadece ona biraz daha işkence etmek için devam etti. "O daha çok seni bir masanın üzerine yatıran ve..."

Telefon çaldı.

Athalar'ın bir şekilde duyup duymadığını merak ederek tavana baktı ama hayır. Daha da beter biriydi.

"Merhaba Jesiba" dedi, büyücünün kütüphanenin kameralarından izliyor olma ihtimaline karşı Lehabah'a tüneğine doğru hareket etmesini işaret etti.

"Bryce. Lehabah'ın sıkı çalıştığını görmek güzel."

Lehabah tableti çabucak kapattı ve tetikte görünmek için elinden geleni yaptı. Bryce, "Bu onun sabah molasıydı. Bir mola hakkı var" dedi.

Lehabah ona minnettarlıkla dolu, yürek parçalayıcı bir bakış attı. Jesiba emirleri savurmaya başladı.

Otuz dakika sonra, galeri salonundaki masasında oturan Bryce, kapalı ön kapıya doğru baktı. Saatin tik tak sesi boşluğu dolduruyor, kaybedilen her saniyeyi sürekli olarak hatırlatıyordu. O burada oturup saçma evrakları kontrol ederken, Danika ve sürünün katilinin sokaklarda dolaştığı her saniyeyi...

Bu, kabul edilemezdi. Yine de o anılara açılan kapıyı merakla açma düşüncesi...

Pişman olacağını biliyordu. Muhtemelen yapacağı on çeşit aptallığa eş değer olduğunu da biliyordu. Ama ikinci kez düşünmeden numarayı çevirdi.

"Sorun ne?" Hunt'ın sesi çoktan keskin ve fırtınalarla doluydu. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü beni daha önce hiç aramadın Quinlan."

Bu aptalcaydı, gerçekten aptalcaydı. Öğle yemeği siparişi vermekle ilgili bir bahane uydurmak için boğazını temizledi ama o, "Bir şey mi buldun?" diye sordu.

Danika için, Şeytan Sürüsü için, bunu yapabilirdi. Bunu yapardı. Gururun burada yeri yoktu. "Bana bir konuda yardım etmeni istiyorum."

"Hangi konuda?" Ancak sözleri bitmeden önce kapıya yumruk attı. Kamera görüntülerini açmadan o olduğunu anlamıştı.

Kapıyı açtı, kanatlarla ve yağmurla öpüşmüş sedir ağaçlarıyla dolu bir yüzle karşılaştı. Hunt alaycı bir şekilde, "İçeri gir-

memle ilgili kafa ütüleyecek misin yoksa o yaygarayı geçebilir miyiz?" diye sordu.

"Sadece içeri gir." Bryce, Hunt'ı kapı girişinde bırakıp masasına doğru yürüdü ve alt çekmecesini açıp tekrar kullanılabilir bir şişeyi çıkardı. Direkt içti.

Hunt kapıyı ardından kapattı. "İçmek için biraz erken değil mi?"

Onu düzeltme zahmetine girmedi, sadece bir yudum daha aldı ve sandalyesine oturdu.

Hunt, ona baktı. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyleyecek misin?"

Demir kapıdan kütüphaneye doğru kibar ama ısrarcı bir *güm-güm-güm* sesi geldi. Hunt kafasını ağır metal levhaya doğru çevirirken kanatları kapandı.

Salonun avlusunu başka bir *güm-güm-güm* sesi daha doldurdu. Lehabah hüzünlü bir şekilde kapıdan, "BB" dedi. "BB, iyi misin?"

Bryce gözlerini devirdi. Cthona onu kurtarsın!

Hunt çok gelişigüzel bir şekilde, "O kim?" diye sordu.

Üç *tak tak tak* daha. "BB? BB, lütfen iyi olduğunu söyle."

Bryce, "İyiyim" diye seslendi. "Aşağı in ve işini yap."

"Seni kendi gözlerimle görmek istiyorum" dedi Lehabah, tüm dünyaya seslenen endişeli bir teyze gibiydi. "Yoksa işime odaklanamam."

Hunt'ın kaşları, dudakları dışa doğru çekilirken bile birbirine doğru seğirdi.

Bryce ona, "Birincisi, abartı onun için bir sanat biçimidir" dedi.

"Oh, BB, çok zalim olabiliyorsun..."

"*İki*, çok az kişi alt kata inebilir, bu yüzden Micah'a rapor verirsen, işimiz biter."

Hunt ihtiyatlı bir şekilde, "Söz veriyorum" dedi. "Gerçi Micah ısrar ederse beni konuşturabilir."

"O zaman merak etmesi için bir sebep verme." Şişeyi masasına koydu ve bacaklarının şaşırtıcı derecede sağlam olduğunu

gördü. Hunt hâlâ ona üstten bakıyordu. Alnına dövülen korkunç dikenler odadaki ışığı emiyor gibiydi.

Ancak Hunt çenesini ovuşturdu. "Aşağıdakilerin çoğu kaçak mal, değil mi?"

"Buradaki bokun *çoğunun* kaçak mal olduğunu anlamışsındır tabii. Bu kitap ve parşömenlerin bazıları bilinen son kopyalar." Dudaklarını büzdü, sonra sessizce ekledi. "Birçok insan aşağıdaki kütüphanede olanı korumak için acı çekti ve öldü."

Daha fazlasını söylemedi. Uzun zaman önce ölmüş dillerde veya kodlarda oldukları için kitapların çoğunu okuyamamıştı, bu yüzden sadece iyi eğitimli dilbilimciler veya tarihçiler onları deşifre edebilirdi, ancak nihayet geçen yıl çoğunun ne olduğunu öğrenmişti. Asteri ve Senato'nun onların yok edilmelerini emredeceğini biliyordu. Diğer tüm kopyaları yok etmişlerdi. İçlerinde Jesiba'nın çoğunlukla kendi kullanımı için –muhtemelen Yeraltı Kralı için de– edindiği normal kitaplar da vardı. Ama Lehabah'ın korudukları... Uğruna insanların cinayet işleyecekleriydi. Uğruna cinayet işlenmişti de.

Hunt başını salladı. "Tek kelime etmeyeceğim."

Bryce, bir an için onu değerlendirdi, sonra demir kapıya döndü. Metale doğru, "Bunu doğum günü hediyen olarak düşün, Lele" diye mırıldandı.

Demir kapı bir iç çekişle açıldı, doğrudan kütüphaneye inen çam yeşili halılı merdiveni ortaya çıkardı. Lehabah bir anda aralarında beliriverdiğinde Hunt neredeyse ona çarpıyordu. Ateşi parıl parıl parlarken, "Merhaba" diyerek kedi gibi mırıldandı.

Melek, yüzünün bir adım uzağında duran ateş perisini inceledi. Bryce'ın elinden daha uzun değildi, alevli saçları başının üzerinde dönüyordu.

Hunt, Bryce'taki her içgüdüyü açığa çıkaracak şekilde alçak ve yumuşak bir sesle, "Ne kadar güzelsin sen" dedi.

Lehabah dolgun kollarını kendi etrafına dolayıp başını eğerken alev alev parladı.

Bryce, Hunt'ın sesinin etkilerinden başını sallayarak kurtuldu. "Utangaç gibi davranmayı bırak."

Lehabah ona kızgın bir bakış attı ama Hunt üzerine oturması için parmağını kaldırdı. "Gidelim mi?"

Lehabah yakut kırmızısı bir renkle parladı, fakat Hunt'ın yaralı parmağına doğru süzüldü ve kirpiklerinin altından ona gülümseyerek üzerine oturdu. Bryce merdivenlerden aşağı doğru yürüyüp güneş şeklindeki avizeyi yeniden canlandırırken Lehabah, "O çok hoş biri BB" diye gözlemledi. "Onun hakkında neden bu kadar şikâyet ettiğini anlamıyorum."

Bryce omzunun üzerinden kaşlarını çattı. Ama Lehabah, Bryce'ı kütüphanenin kalbine doğru takip ederken alaycı bir gülümseme veren meleğe mehtaplı gözlerle bakıyordu.

Bryce çabucak önüne baktı.

Belki de Lehabah, Athalar'ın görünüşü konusunda haklıydı.

Bryce aşağıya doğru atılan her adımın ve Hunt'ın kanatlarının her hışırtısının sadece bir adım gerisinde olduğunun farkındaydı. Nefesiyle, gücüyle, iradesiyle doldurduğu her hava parçasının da.

Jesiba, Sirinks ve Lehabah'dan başka sadece Danika daha önce burada onunla birlikte bulunmuştu.

Sirinks, bir misafirleri olduğunu görecek kadar uykusundan uyandı ve küçük aslanının kuyruğu kadife kanepeye çarpmaya başladı. Lehabah Hunt'a, "Sirini artık onu fırçalayabileceğini söylüyor" dedi.

Kitabı açık bıraktığı masaya yönelen Bryce, "Hunt meşgul" dedi.

"Sirini konuşuyor, değil mi?"

"Ona göre konuşuyor" diye mırıldandı Bryce masayı tararken. Doğru, listeyi Lehabah'ın masasına koymuştu. Topukları halının derinliklerine batarken ona uzandı.

Hunt, yüksek rafları incelerken, "Burada binlerce kitap olmalı" dedi.

"Ah evet" dedi Lehabah. "Fakat bunun yarısı aynı zamanda Jesiba'nın özel koleksiyonu. Bazı kitapların tarihi ta..."

Bryce, "*Öhöm*" dedi.

Lehabah dilini çıkardı ve Hunt'a komplocu bir fısıltıyla, "BB huysuz çünkü listesini yapmayı beceremedi" dedi.

"Huysuzum çünkü açım ve sen de sabahtan beri tam bir baş belasısın."

Lehabah, Hunt'ın parmağından uçarak masasına uçtu, bebek koltuğuna çöktü ve yüzünü buruşturmakla gülmek arasında kalmış meleğe şöyle dedi: "BB kabaymış gibi davranıyor ama aslında yufka yüreklidir. Sirini'yi satın aldı çünkü Jesiba onu Farkaan dağlarındaki bir savaş lordu müşterisine hediye edecekt..."

"Lehabah..."

"Bu doğru."

Hunt, odadaki çeşitli hazneleri ve içlerindeki sürüngen çeşitlerini, ardından da büyük akvaryumun boş sularını inceledi. "Tasarımcı elinden çıkmış bir evcil hayvan olduğunu sanıyordum."

"Ah, öyle" dedi Lehabah. "Sirinks bir yavruyken annesinden çalınmış, sonra dünyanın dört bir yanında on yıl boyunca takas edilmiş, ardından Jesiba onu evcil hayvanı olarak satın aldı, sonra da *Bryce* onu satın aldı, –özgürlüğünü yani Özgür olduğuna dair bir sertifika bile aldı. Kimse onu bir daha satın alamaz." Kimerayı işaret etti. "O bu şekilde yatarken bunu göremezsiniz ama sağ ön pençesinde azat edildiğine dair bir işaret var. *C* harfi ve diğer her şey."

Hunt, Bryce'a bakmak için kasvetli suyu incelemeyi bıraktı.

Bryce kollarını kavuşturdu. "Ne? Varsayımı sen yaptın."

Hunt'ın gözleri iyice açıldı. O ne demekse artık.

Yine de *SPQM* damgalı kendi bileğine bakmamaya çalıştı. Aynı dürtüye direnip direnmediğini, bir gün *C* harfini alıp alamayacağını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Ama sonra Lehabah Hunt'a, "Senin maliyetin ne kadar, Athie?" dedi.

Bryce, "Lele, bu çok kabaca. Ve ona Athie deme" diyerek araya girdi.

Bir duman püskürttü. "O ve ben aynı hanedeniz ve ikimiz de köleyiz. Büyük-büyükannem isyanları sırasında onun 18. Lejyon'unda savaştı. Sormaya hakkım var."

İsyandan söz edildiğinde Hunt'ın yüzü tamamen kapandı ama kanepeye yaklaştı, Sirinks'in parmaklarını koklamasına izin verdi, sonra canavarın kadifemsi kulaklarının arkasını kaşıdı. Sirinks düşük bir zevk hırıltısı çıkardı, aslanın kuyruğu gevşedi.

Bryce göğsündeki sıkışma hissini engellemeye çalıştı.

Hunt'ın kanatları hışırdadı. "Micah'a seksen beş milyon altın marka satıldım."

Bryce, Lehabah'ın küçük konumuna ulaşıp tableti alırken topuğu halıya takıldı. Lehabah yine meleğe doğru süzüldü. Lehabah, "Ben doksan bin altın markım" dedi. "Sirini iki yüz otuz üç bin altın marktı."

Hunt'ın gözleri hızla Bryce'a döndü. "Bunu sen mi ödedin?"

Bryce çalışma masasına oturdu ve yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. Hunt bir kez olsun itaatkâr bir şekilde takip etti. "Yüzde on beş çalışan indirimi aldım. Ve bir anlaşmaya vardık."

Böylesi daha iyiydi.

Ta ki Lehabah ilan edene kadar. "Jesiba her maaşından biraz alıyor." Bryce hırladı, kuklayı bir yastıkla boğma içgüdüsünü dizginledi. "BB üç yüz yaşına gelene kadar ödeyecek. Dalış'ı yapmazsa tabii. O zaman o yaşa gelmeden ölür."

Hunt sandalyesine çöktü, kanadı Bryce'ın kolunu okşadı. Kadifeden daha yumuşak, ipekten daha pürüzsüzdü. Sanki temasa dayanamıyormuş gibi, dokunuşun hemen ardından çekti kanadı. "Neden?"

Bryce, "Çünkü o savaş lordu, savaşan bir canavar olana kadar onu incitmek ve yaralamak istedi ama Sirinks benim arkadaşım ve arkadaşlarımı kaybetmekten bıkmıştım" dedi.

"Zengin olduğunu sanıyordum."

"I-ıh." Alaycı bir şekilde çıkarmıştı sesi.

Hunt'ın kaşları çatıldı. "Ama dairen..."

"Daire Danika'nın." Bryce bakışlarına karşılık veremedi. "Bir yatırım olarak satın almıştı. Mülkiyeti bizim adımıza yazılmıştı. O ölene kadar varlığından bile haberim yoktu. Ve satardım aslında ama birinci sınıf güvenliği ve A sınıf büyüleri vard..."

"Anladım" dedi Hunt ve Bryce, gözlerindeki nezaketle küçüldü. O acıma.

Danika ölmüştü, yalnızdı ve Bryce nefes alamıyordu.

Terapiye gitmeyi reddetmişti. Annesi ilk yılda randevu üzerine randevu almıştı ve Bryce hepsini ekmişti. Kendine bir aromaterapi difüzörü almış, nefes tekniklerini okumuştu ve hepsi bu kadardı.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Terapi birçok insana yardım edip, birçok insanın hayatını kurtarmıştı. Juniper ergenliğinden beri bir terapiste gidiyordu ve ne kadar hayati ve muhteşem olduğunu dinleyen herkese anlatırdı.

Ama Bryce gitmemişti. İşe yarayacağına inanmadığından değil. Hayır, işe yarayacağını biliyordu ve muhtemelen kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Ya da en azından bunu denemesi için ona gerekli araçları verirdi.

İşte bu yüzden gitmemişti.

Hunt'ın ona bakışından, neden uzun bir nefes verdiğini anlayıp anlamadığını merak etti.

En çok acıyan yere bak.

Pislik! Engerek Kraliçe profesyonel tüyolarıyla cehenneme kadar gidebilirdi.

Lehabah'ın elektronik tabletini açtı. Ekranda bir vampir ve kurt birbirine dolanmıştı, inliyorlardı, çıplaklardı...

Bryce güldü. "Beni rahatsız etmek için *bunun* ortasında mı izlemeyi bıraktın, Lele?"

Odadaki hava hafifledi, sanki Bryce'ın kederi, inleyen vampir kadınla vuruşan kurdu görünce çatlamıştı.

Lehabah yakut gibi yandı. "Athie ile tanışmak istedim" diye mırıldandı ve kanepesine sinsice geri döndü.

Hunt, kendine engel olamayarak kıkırdadı. "*Dişler ve Darbeler'i* mi izliyorsun?"

Lehabah hemen dikleşti. "Adı bu *değil*! Bunu söylemesini sen mi söyledin Bryce?"

Bryce gülmemek için dudağını ısırdı ve onun yerine dizüstü bilgisayarını kaptı ve ekrana Tertian ile olan e-postalarını getirdi. "Hayır, ben söylemedim."

Hunt bu ihtiyatlı eğlenceyle bir kaşını kaldırdı.

Lehabah, özellikle kimseye yöneltmeden, "Sirini ile şekerleme yapacağım" dedi. Neredeyse bunu söyler söylemez, asma katta ağır bir şey düştü.

Hunt'ın eli, muhtemelen silahını almak için yanına gitti ama Lehabah tırabzana doğru tısladı. "*Kestirmemi bölmeyin.*"

Kütüphaneyi ağırca sürünme sesi doldurdu, ardından bir gümbürtü ve hışırtı geldi. Bayan Poppy'nin haznesinden gelmemişti.

Lehabah Hunt'a, "Kitapların seni onları eve götürmeye ikna etmesine izin verme" dedi.

Hunt ona yarım bir gülümseme gönderdi. "Sen bunun olmamasını sağlayarak iyi bir iş çıkarıyorsun."

Lehabah, yüzü sevinçle parlayarak Sirinks'in yanına kıvrıldı. Sirinks, onun sıcaklığına sevinçle mırıldandı. "Buradan çıkmak için her şeyi yaparlar: çantana, paltona ya da cebine sızar, hatta merdivenlerden yukarı fırlarlar. Dünyaya yeniden girmek için çaresizler." Arkalarındaki uzak raflara doğru aktı, orada bir kitap basamaklara inmişti. "*Yaramaz!*" diye tısladı.

Kitap sanki görünmez eller tarafından taşınıyormuşçasına merdivenlerden yukarı sürüklendi, rafa doğru süzüldü ve yeniden yerini bulurken altın bir ışıkla yanıp sanki kızmış uğuldadı. Bu sırada Hunt'ın eli uyluğundaki bıçağa kolayca erişebileceği bir yere kaymıştı.

Lehabah ona doğru bir uyarı ateşi yaktı, sonra Sirinks'in kuyruğunu kürk bir şal gibi etrafına sardı.

Bryce başını iki yana salladı, ancak yan görüşüyle Hunt'ın artık ona baktığını söyleyebilirdi. Erkeklerin ona bakma eğiliminde olduğu gibi değil ama. "Bu küçük yaratıklar da neyin nesi?"

Lehabah kürkünün içinden, "Onlar Jesiba'nın eski sevgilileri ve rakipleri" diye fısıldadı.

Hunt'ın kanatları hışırdadı. "Söylentileri duymuştum."

Bryce, "Kimseyi bir hayvana dönüştürdüğünü görmedim" dedi. "Ama onun iyi tarafında kalmaya çalışıyorum. Jesiba bir

anlaşmayı mahvettiğim için bana kızdığında domuza dönüşmemeyi tercih ederim."

Hunt'ın dudakları sanki eğlence ve dehşet arasında kalmış gibi yukarı doğru seğirdi.

Lehabah, muhtemelen Hunt'a kütüphanedeki yaratıklara verdiği tüm isimleri söylemek için ağzını açtı, ancak Bryce Hunt'a, "Seni aradım çünkü Danika'nın son günlerinde yaptığı tüm hareketlerin listesini yapmaya başladım" diyerek onu böldü. Yazmaya başladığı sayfayı açtı.

"Öyle mi?" Koyu gözleri Bryce'ın yüzünde kaldı.

Bryce boğazını temizledi ve itiraf etti. "Bu, um, zor. Hatırlamaya çalışmak. Düşündüm de... belki bana birkaç soru sorabilirsin. Hatıraların... akmasına yardım edebilirsin."

"Ah. Tamam." Zamanın onların tarafında olmadığını, yapacak bir işi olduğunu ve onun bu kadar pısırık olmaması gerektiğini vesaire hatırlatmasını beklerken sessizlik tekrar dalgalandı.

Fakat Hunt kitapları inceledi; hazneleri, alanın arkasındaki banyonun kapısını; tavana yıldızlar gibi boyanmış ışıkları. Sonra ona Danika'yı sormak yerine, "Okulda antika eğitimi mi aldın?" diye sordu.

"Birkaç ders aldım, evet. Eski ıvır zıvırları öğrenmeyi severdim. Klasik edebiyat okuyordum." Bir duraklamanın ardında, "Feylerin Eski Dili'ni çocukken öğrendim" diye ekledi. Mirası hakkında daha fazla şey öğrenmeye olan ani ilgisinden dolayı kendi kendine öğrenmişti. Bunu, bir yıl sonra, hayatında ilk kez babasının evine gittiğinde, onu etkilemek için kullanmayı ummuştu. Her şey boka sardıktan sonra, başka bir dil öğrenmeyi reddetti. Çocukçaydı ama umursamadı.

Fey dillerinin en eskisini bilmek en azından bu iş için yardımcı oluyordu. Parıltılı sandıklarında istiflenmemiş birkaç Fey antikası için.

Hunt mekânı tekrar inceledi. "Bu işe nasıl girdin?"

"Mezun olduktan sonra hiçbir yerde iş bulamadım. Müzeler beni istemedi çünkü yeterince deneyimim yoktu ve şehirdeki

diğer sanat galerileri iştah açıcı olduğumu düşünen ucubeler tarafından yönetiliyordu." Hunt'ın gözleri karardı ve Bryce, kendi için orada gördüğü öfkeyi görmezden geldi. "Ama arkadaşım Fury..." Hunt bu isimde biraz sertleşti. Ününü açıkça biliyordu. "Şey, o ve Jesiba bir ara Pangera'da birlikte çalıştılar. Ve Jesiba yeni bir asistana ihtiyacı olduğunu söylediğinde Fury özgeçmişimi adeta boğazına tıktı." Bryce bu anıya homurdandı. "Jesiba bana işi teklif etti çünkü kılı kırk yaran gergin birini istemiyordu. İş çok kirli, müşteriler çok gizliydi. Sosyal becerileri olan ve antik sanatta geçmişi olan birine ihtiyacı vardı. Ve hepsi bu kadar."

Hunt düşündü, sonra, "Fury Axtar'la olayın ne?" diye sordu.

"O, Pangera'da. En iyi yaptığı şeyi yapıyor." Bu gerçek bir cevap değildi.

"Axtar sana orada ne yaptığını söyledi mi hiç?"

"Hayır ve böyle kalmasını istiyorum. Babam bana bunun nasıl bir şey olduğu hakkında yeterince hikâye anlattı. Fury'nin gördüklerini ve uğraştıklarını hayal etmekten hoşlanmıyorum." Kan, çamur ve ölüm, bilime karşı büyü, makinelere karşı Vanir, kimyasalların ve ilk ışığın bombaları, kurşunlar ve sivri dişler...

Randall'ın kendi hizmeti zorunluydu, Yabancı sınıfındaki İkinci Sınıf olmayanlar için bir yaşam koşuluydu: tüm insanlar üç yıl boyunca orduda hizmet etmek zorundaydı. Randall bunu hiç söylememişti ama cephedeki yılların, üzerinde görünenlerin ötesinde derin izler bıraktığını her zaman biliyordu. Kendi türünü öldürmeye zorlanmak küçük bir görev değildi. Ama Asteri'nin tehdidi devam etti: Reddeden olursa, hayatlarını kaybeder. Sonra da ailelerinin hayatları. Kurtulanlar köle olurdu. Bileklerinde Hunt'ın derisine kazınan harflerin aynısı sonsuza dek yazılırdı.

"Danika'nın katilinin bununla bağlantılı olma..."

"Hayır" diye hırladı Bryce. O ve Fury şu an berbat durumda olabilirlerdi ama bunu biliyordu. "Fury'nin düşmanları Danika'nın düşmanları değildi. Briggs parmaklıkların arka-

sına geçtiğinde o, kefaletle yeni serbest bırakılmıştı." Bryce o zamandan beri onu görmemişti.

Konuyu değiştirecek bir şey arayan Bryce, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"İki yüz otuz üç."

Matematiği kaşlarını çatarak yaptı. "İsyan ettiğinde o kadar genç miydin? Çoktan bir lejyonu mu komuta ediyordun?" Meleklerin başarısız isyanı iki yüz yıl önceydi; Vanir standartlarına göre buna liderlik etmek için inanılmaz derecede gençti.

"Yeteneklerim beni herkes için paha biçilmez kıldı." Elini kaldırdı, yıldırım parmaklarının etrafında kıvranıyordu. "Öldürmede çok iyiyim." Bryce, ifadesine homurdandı. Hunt ona baktı. "Daha önce hiç birini öldürdün mü?"

"Evet."

Hunt'ın gözleri şaşkınlıkla aydınladı. Ama Bryce bu konuya girmek istemedi. Son senelerinde Danika'yla ikisini de hastanelik eden, kolunun parçalandığı ve hurdadan biraz daha iyi durumdaki çalıntı bir motosikletin olduğu o olaya yani.

Lehabah kütüphanenin karşısından araya girdi. "BB, şifreli konuşmayı kes! Yıllardır öğrenmek istedim, Athie ama bana asla bir şey söylemiyor..."

"Yeter artık, Lehabah." O yolculuğun anıları onu mahdiyordu. Danika'nın hastane yatağında gülümseyen yüzü. Danika'nın karşı çıkmasına rağmen Thorne'un onu yurtlarının merdivenlerinde taşıması. Sürünün bir hafta boyunca onlar için telaşlanması, Nathalie ve Zelda'nın sadece kızlara özel film maratonu yapabilmek için bir gece erkekleri kovmaları. Ama hiçbiri o yolculukta Danika'yla arasında geçenlerle kıyaslanamazdı. Düşen son bariyerle, gerçek ortaya çıkmıştı.

Seni seviyorum Bryce. Çok özür dilerim.

Gözlerini kapat Danika.

Göğsünde bir delik açılıyor, genişliyor ve uluyordu.

Lehabah hâlâ şikâyet ediyordu. Ama Hunt, Bryce'ın yüzünü izliyordu. "Danika'nın hayatının son haftasından hatırladığın mutlu bir anın var mı?" diye sordu.

Kanı tüm vücuduna sıçramış. "O... o haftadan bir sürü var."

"Birini seç ve onunla başlayalım."

"Tanıkları böyle mi konuşturuyorsun?"

Koltuğuna yaslandı, kanatları belinin etrafına yerleşti. "Sen ve ben bu listeyi böyle yapacağız."

Bryce onun bakışlarını, sağlam ve sarsıcı varlığını tarttı. Yutkundu. "Sırtımdaki dövme. O ve ben o hafta yaptırdık. Bir gece zil zurna sarhoştuk ve o kadar kendimde değildim ki akşamdan kalmalığımı atlatana kadar sırtıma ne sürdüğünü bile bilmiyordum."

Hunt'ın dudakları seğirdi. "Umarım en azından iyi bir şeydir."

Göğsü ağrıyordu ama gülümsedi. "Öyle."

Hunt öne doğru oturdu ve kâğıda hafifçe vurdu. "Yaz."

O da yazdı. "Dövme yaptırmandan önce, Danika o gün içinde ne yapıyordu?" diye sordu.

Soru sakindi ama Hunt her hareketini inceledi. Sanki onun göremediği bir şeyi okuyor, değerlendiriyordu.

O çok bilinçli bakıştan kaçınmak için Bryce kalemi aldı ve birbiri ardına yazmaya başladı. Danika'nın o hafta nerede olduğuna dair hatıralarını yazmaya devam etti: Eski Meydan Kapısı'ndaki o aptalca dilek, kendisinin ve Danika'nın dükkânın tezgâhında dururken yedikleri pizza, bira şişelerinden yudumlamaları ve saçmalamaları; Danika'nın mor, mavi ve pembe çizgilerine rötuş yaptığı sırada Bryce'ın dedikodu dergilerini karıştırdığı kuaför; Thorne'la birlikte Danika'yı henüz parasını ödemediği bir paket cipsi ağzına tıkıştırırken buldukları ve saatlerce onunla alay ettikleri iki blok aşağıdaki bakkal; antrenman sırasında Ithan'ın takımındaki seksi oyunculara göz atıp onları sahiplendikleri HŞÜ sunball arenası... Duvarlar tekrar çökene kadar yazmaya devam etti.

Dizi masanın altında acımasızca sekti. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Hunt listeye baktı, ağzını açtı ve tam da o anda Bryce'ın telefonu çaldı.

İyi zamanlanmış müdahale için Urd'a teşekkür eden Bryce, ekrandaki mesaja baktı ve kaşlarını çattı. İfadesi, Hunt'ın omzunun üzerinden bakmasına neden olacak kadar ilgi çekiciydi.

Ruhn şöyle yazmıştı: *Otuz dakika sonra Luna'nın Tapınağı'nda buluşalım.* Hunt, "Sence dün geceyle mi ilgili?" diye sordu. Bryce cevap yazarken ona cevap vermedi. *Neden?*

Ruhn yanıtladı. *Çünkü bu şehirde kameraların olmadığı nadir yerlerden biri.*

"İlginç" diye mırıldandı Bryce. "Geleceğin konusunda onu uyarmalı mıyım?"

Hunt'ın sırıtışı saf kötülüktü. "Kesinlikle hayır."

Bryce sırıtmaktan kendini alamadı.

21

Ruhn Danaan, Luna'nın Tapınağı'nın iç mabedindeki mermer sütunlardan birine yaslanmış, kız kardeşinin gelmesini bekliyordu. Turistler, etrafına çektiği gölge sayesinde varlığına dair her bir izi gizleyen fotoğraflar çekerek yanından geçtiler.

Salon uzun ve tavanı yüksekti. Arkadaki taç giymiş heykelin sığması için öyle olması gerekiyordu.

On metre yüksekliğindeki Luna, oyulmuş altın bir tahtta oturuyordu ve tanrıça parıldayan ay taşıyle sevgi dolu bir şekilde resmedilmişti. Kıvrılmış saçlarını, iki hilalin tuttuğu gümüş bir dolunay tacı süslüyordu. Sandaletli ayaklarının dibinde ikiz kurtlar yatıyordu, kötü niyetli gözleri yaklaşmaya cüret eden kişilere karşı ataktaydı. Tahtının arkasında gümüş oklarla dolu som altından bir yay asılıydı. Uyluklarına uzanan cüppesinin kıvrımları kucağında toplanmış, orada duran ince parmaklarını örtüyordu.

Hem kurtlar hem de Feyler, Luna'yı koruyucu tanrıçaları olarak kabul ederdi. Bin yıl önce onun için savaşa girmişlerdi. Kurtların onunla olan bağlantısı çarpıcı ayrıntılarla heykele oyulmuşken, Feylerle olan bağlantısı iki yıldır kayıptı. Belki de Güz Kralı, Feylerin ihtşamını geri getirme konusunda haklıydı. Babasının istediği gibi kibirli, küçümseyici bir şekilde değil ama heykeldeki Fey mirasının eksikliği Ruhn'ın sinirlerini bozdu.

Tapınak kapılarının ötesindeki avluda ayak sesleri duyuldu, ardından onu heyecanlı fısıltılar ve kameraların tıklanma sesleri takıp etti.

Yeni bir turist sürüsü tapınağa girip rehberlerini ördek yavrusu gibi takip ederken bir kadın sesi, "Avlu, Sonsuz Şehir'dekinden esinlenerek yapıldı" diyordu.

Grubun hemen arkasında, şarap kırmızısı saçlı bir baş göründü.

Ve çok tanınan bir çift gri kanat.

Ruhn gölgelerde saklanarak dişlerini gıcırdattı. En azından Bryce gelmemezlik etmemişti.

Tur grubu iç tapınağın merkezinde durdu, rehber herkes dağıldığında yüksek sesle konuşuyor, kameralar Athalar'ın karanlıkta çakan şimşeği gibi yanıp sönüyordu. "Ve işte millet, Luna heykelinin kendisi. Lunathion'ın koruyucu tanrıçası, kuzeydeki Melanthos Nehri kıyısındaki ünlü Caliprian Taş Ocakları'ndan yontulan tek bir mermer bloğundan yapıldı. Bu tapınak, beş yüz yıl önce şehrin kuruluşu üzerine inşa edilen ilk şeydi; şehrin konumu, tam olarak Istros Nehri'nin karadan kıvrılma şekli nedeniyle seçilmiştir. Biri bana nehrin şeklini söyleyebilir mi?"

"Bir hilal!" diye bağırdı biri, sözler mermer sütunların üzerinde yankılanıyor, tanrıçanın ayaklarının dibindeki kurtların arasına serilmiş tütsü kâsesinin kıvrık dumanı arasında dolaşıyordu.

Ruhn, Bryce ve Hunt'ın onu bulmak için tapınağı taradıklarını gördü ve yerini tespit etmelerine yetecek kadar gölgelerin geri çekilmesine izin verdi. Bryce'ın yüzünde hiçbir değişim olmadı. Athalar ise sadece sırıttı.

Hah, süper lanet olası!

Tüm turistler rehbere odaklanırken, hiç kimse mekânda ilerleyen sıradışı çifti fark etmedi. Ruhn, Bryce ve Hunt ona ulaşana kadar gölgeleri uzak tuttu ve daha sonra onların da etrafını saracak şekilde tekrar çağırdı.

Hunt sadece, "Süslü numara" dedi.

Bryce bir şey söylemedi. Ruhn, bir zamanlar gölgelerinin ve yıldız ışığının nasıl çalıştığını, gücünün her iki yarısının da bir arada çalışma şeklini gösterdiği zaman ne kadar mutlu olduğunu hatırlamamaya çalıştı.

Ruhn ona, "Senin gelmeni istemiştim. Onun değil" dedi.

Bryce kolunu Athalar'ınkine doladı. Gülünç bir portre çizdiler. Havalı iş elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Bryce ve siyah savaş kıyafeti giymiş melek. "Senin için kötü olacak ama artık etle tırnak gibiyiz. En iyi, en iyi arkadaşlarız."

"En iyi" diye tekrarladı Hunt sırıtarak.

Luna onu öldürse daha iyiydi. Bu işin sonu iyi bitmezdi.

Bryce, liderlerini tapınakta takip eden tur grubuna başını salladı. "Burada hiç kamera olmayabilir ama onların var."

Ruhn, "Rehberlerine odaklanmış durumdalar" dedi. "Ve çıkardıkları gürültü yaptığımız her konuşmayı bastırır." Gölgeler onu sadece gözlerden saklayabiliyordu, sesten değil.

Gölgelerdeki ince dalgalanmalar sayesinde, heykelin etrafında dolaşan genç bir çifti görebiliyorlardı, fotoğraf çekmekle o kadar meşguldüler ki uzak köşedeki yoğun karanlığı fark etmediler. Ama Ruhn sustu ve Bryce ile Athalar da ona uydu.

Çiftin geçmesini beklerken, tur rehberi devam etti. "Bir dakika içinde iç mabedin mimari harikalarına daha fazla dalacağız, ancak dikkatimizi heykele yönlendirelim. Okların içinde durduğu kılıf, tabii ki, gerçek altın, oklar ise saf gümüş ve uçları da elmastan."

Birisi takdir edici bir ıslık çaldı. "Aynen öyle" diye katıldı tur rehberi. "Çeşitli yardım kuruluşları, vakıflar ve yenilikçi şirketlerde patron ve yatırımcı olan Başmelek Micah tarafından bağışlandılar." Tur rehberi devam etti. "Ne yazık ki, iki yıl önce, Luna'nın hazinelerinin üçte biri bu tapınaktan çalındı. Biri bana neyin çalındığını söyleyebilir mi?"

"Boru" dedi biri. "Bütün haberlerde vardı."

"Korkunç bir hırsızlıktı. Kolayca değiştirilemeyen bir obje çalındı."

Çift yoluna devam etti ve Ruhn kollarını kavuşturdu.

Hunt, "Pekâlâ, Danaan. Sadede gel. Bryce'ı neden çağırdın?"

Ruhn turistlerin tanrıçanın elinin fotoğraflarını çektikleri yeri işaret etti. Spesifik olarak, bir zamanlar fildişinden yapılma kırık bir savaş borusunu kavrayan, şimdiyse sadece boş

hava etrafında kıvrılmış parmakların olduğu yeri.

"Çünkü Güz Kralı tarafından Luna'nın Borusu'nu bulmakla görevlendirildim."

Athalar başını çevirdi ama Bryce homurdandı. "Dün gece bu yüzden mi sordun?"

Tur rehberi, odanın arka tarafına doğru ilerlerken, "Beni takip edin lütfen, Luna'nın onuruna geyik kurbanlarının yakılmaya hazırlandığı odayı görmemiz için bize özel izin verildi" dedi. Bryce karanlık gölgelerin arasından duvardaki küçük bir kapının açıldığını görebildi.

Filtrelendiklerinde, Hunt gözlerini kısarak, "Boru tam olarak nedir?" diye sordu.

Bryce, "Bir avuç peri masalı zırvası" diye mırıldandı. "Beni gerçekten bunun için mi buraya sürükledin? Babanı etkilemene yardım etmem için mi?"

Hırlayan Ruhn, telefonunu çıkardı, gölgelerin etraflarını sardığından emin oldu ve dün gece Fey Arşivi'nde çekti fotoğrafları açtı.

Ama Athalar'a, "Luna'nın Borusu, İlk Savaşlar sırasında ilk Yıldız Doğumlu Prens Pelias tarafından kullanılan bir silahtı. Feyler onu kendi dünyalarında dövdüler, yeni dünyalarında tanrıçanın adını verdiler ve Geçiş'i yaptıktan sonra iblis sürüleriyle savaşmak için kullandılar. Pelias ölene kadar Boru'yu kullandı" dedi. Ruhn elini göğsüne koydu. "Gücü damarlarımda akan atam. Nasıl işe yaradığını, Pelias'ın onu büyüsüyle nasıl kullandığını bilmiyorum ama Boru, iblis prenslerin başına yeterince bela oldu ki onu ondan almak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar."

Ruhn telefonu uzattı, ekranda kalın gölgeler içinde göze batacak bir parlaklıkla ışıklandırılmış el yazmasının resmi vardı. Miğferli bir Fey erkeğinin dudaklarına kaldırılan oyulmuş Boru'nun resmi, bin yıl önce mürekkeplendiği zamanki gibi hiç bozulmamıştı. Şeklin üzerinde, Yıldız Doğan'ın amblemi olan sekiz köşeli bir yıldız parlıyordu.

Bryce tamamen hareketsiz kaldı. Feylerin durgunluğu, ormanda duran bir geyik gibi olurdu.

Ruhn devam etti. "Yıldız Yiyen'in kendisi, savaş alanında Prens Pelias'tan dökmeyi başardığı kanı ve kendi korkunç özünü kullanarak, sadece Boru'yu avlamak için yeni bir korku yarattı. Işık ve karanlığın çarpışmasından çıkmış bir canavar." Ruhn ekranı kaydırdı ve bir sonraki çizim ortaya çıktı. Onu buraya getirmesinin, bu kumarı oynamasının nedenini.

Bryce groteskin soluk vücudunun, kükremesiyle ortaya çıkan berrak dişlerinin görüntüsüyle irkildi.

"Onu hatırladın" dedi Ruhn yumuşak bir sesle.

Bryce sanki gerçekliğe geri dönmesini sağlayacakmış gibi kendini salladı ve dalgınlıkla uyluğunu ovuşturdu. "O gece sokakta meleğe saldırırken bulduğum iblis bu."

Hunt ona keskin bir bakış attı. "Sana saldıran da mı?"

Bryce, doğrular şekilde hafifçe salladı başını. "Ne bu?"

Ruhn, "Bu, Çukur'un en karanlık derinliklerinde yaşar" diye yanıtladı. "O kadar ışıksızdır ki, Yıldız Yiyen ona sadece berrak kanı ve dişleri nedeniyle kristallos adını vermiştir."

Athalar, "Bunu hiç duymadım" dedi.

Bryce çizimi inceledi. "Bu... Boru üzerine yaptığım araştırmada böyle boktan bir *iblisten* hiç bahsedilmiyordu." Ruhn'a baktı. "Kimse iki yıl önce bunu fark edemedi mi?"

Ruhn dikkatlice, "Sanırım fark edilmesi için iki yıl *gerekliymiş*" dedi. "Bu cilt, taranmasına izin verilmeyen şeylerle birlikte Fey Arşivi'nin derinliklerindeydi. Senin araştırmalarından hiçbiri bunu ortaya çıkarmazdı. Lanet şeyin tamamı Eski Fey Dili ile yazılmış." Ve onun da tercüme etmesi gecenin çoğunu almıştı. Neşekökünün devam eden sisini atmak işe yaramamıştı.

Bryce'ın kaşları çatıldı. "Ama Boru kırılmıştı, yani temelde işe yaramaz bir şeydi, değil mi?"

"Doğru" dedi Ruhn. "İlk Savaşların sonuncusunda Prens Pelias ve Çukur Prensi karşı karşıya geldiler. Yıldız Yiyen ölümcül darbeyi vurana kadar ikisi üç gün falan savaştı. Ancak Pelias, Boru'nun tüm gücünü toplayıp Çukur Prensi'ni, kardeşlerini ve ordularını cehenneme geri gönderdi. Kuzey Uçurumu'nu sonsu-

za dek mühürledi, bu yüzden sadece küçük çatlaklar veya tuzlu çağrılar onları buraya getirebilir."

Athalar kaşlarını çattı. "Yani bana, Çukur Prensi'nin avlamak için *kelimenin tam anlamıyla* yeni bir iblis türü yetiştirdiği bu ölümcül eserin bunca zamandır burada öylece durduğunu mu söylüyorsun? Bu tapınakta? Ve o elektrik kesintisine kadar bu dünyadan ya da cehennemden *kimse* onu almaya çalışmadı mı? Niye ki?"

Bryce, Hunt'ın inanmayan bakışlarıyla karşılaştı. "Pelias Kuzey Uçurumu'nu mühürlediğinde Boru ikiye bölündü. Gücü parçalanmıştı. Feyler ve Asteri yıllarca onu sihir, büyü ve diğer saçmalıklarla yenilemeye çalıştılar ama başaramadılar. Asteri Arşivi'nde bir onur yeri verildi, ancak birkaç bin yıl sonra Lunathion'ı kurduklarında, onu buradaki tapınağa adadılar."

Ruhn başını iki yana salladı. "Feylerin eserin teslim edilmesine izin vermesi, onun değerini göz ardı ettiklerini, hatta babamın bile önemini unutmuş olabileceğini düşündürüyor." Ta ki çalınana kadar. Şimdiyse olası bir savaş sırasında gücün sembolü olacağını kafasına sokmuştu.

Bryce, "Jesiba onu aramaya başlamamı sağlayana kadar bunun sadece bir kopya olduğunu düşünürdüm" diye ekledi. Ruhn'a döndü. "Yani birinin bu iblisi Boru'yu avlaması için çağırdığını mı düşünüyorsun? Ama neden, artık hiçbir gücü yok ki? Peki bu ölümlerden herhangi birini nasıl açıklıyor? Kurbanların bir şekilde Boru ile temasa geçip kristallosu onlara getirdiğini mi düşünüyorsun?" İkisi de cevap veremeden devam etti. "Peki neden iki yıllık bir ara var?"

Hunt, "Belki de katil aramaya devam etmek için ortalık sakinleşene kadar beklemiştir" diye düşündü.

Ruhn, "Senin tahminin de benimki kadar iyi" itirafında bulundu. "Yine de bu iblis ortaya çıkmadan hemen önce Boru'nun kaybolması tesadüf gibi görünmüyor ve cinayetlerin yeniden başlaması..."

"Birilerinin bir kez daha Boru'nun peşinde olduğu anlamına mı geliyor?" dedi Bryce kaşlarını çatarak.

Hunt, "Kristallosun Lunathion'daki varlığı, Boru'nun hâlâ şehir duvarlarının içinde olduğunu gösterir" dedi.

Bryce, Ruhn'ı bir bakışla sıkıştırdı. "Neden Güz Kralı aniden onu istiyor?"

Ruhn sözlerini dikkatlice seçti. "Gurur diyelim. Feylere geri dönmesini istiyor. Ve sessizce bulmamı istiyor."

Athalar ona, "Ama Boru'yu bulmak için neden özellikle *seni* görevlendirdi?" diye sordu.

Etraflarını örten gölgeler dalgalandı. "Çünkü Prens Pelias'ın Yıldız Doğan gücü Boru'nun içine işledi. Ve benim kanımda da var. Babam onu bulmak için doğaüstü bir yeteneğim olabileceğini düşünüyor." "Dün gece arşivlere göz atarken, bu kitap... üzerime geldi" diye itiraf etti.

Kaşları havaya kalkan Bryce, "Gerçek anlamda mı?" diye sordu.

Ruhn, "Parıldadığını hissettim. Ne bileyim ben. Tek bildiğim saatlerce orada kaldığım. Sonra kitabı hissettim. Ve Boru'nun resmini gördüğümde de... Oradaydı işte. Tercüme ettiğim zırvalar bunu doğruladı" dedi.

Bryce gözleri parlayarak, "Yani kristallos Boru'nun izini sürebilir" dedi. "Ama *sen* de sürebilirsin."

Athalar'ın ağzı yarım bir sırıtışla kıvrıldı ve Bryce'ın varmak istediği şeyi yakaladı. "İblisi bulursak, bunun arkasında kimin olduğunu da buluruz. Ve eğer Boru'yu bulursak..."

Ruhn yüzünü buruşturdu. "Kristallos bize gelir."

Bryce arkalarındaki boş elli heykele baktı. "İşe koyulsan iyi olur, Ruhn."

Hunt, Luna'nın Tapınağı'na çıkan merdivenlerin üstündeki giriş sütunlarına yaslandı, telefonu kulağındaydı. Quinlan'ı kuzeniyle birlikte içeride bırakmıştı. Lojistik işlerini halletmeden önce bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu. Aramayı hemen orada yapardı ama rehber listesini çıkardığı anda Bryce'dan kutsal yerlerde cep telefonu kullanımı hakkında da bir ders alırdı.

Cthona onu kurtarsın. Ona siktirip gitmesini söylemeyi reddederek onları halka açık bir olay sahnesinden kurtarmaya ka-

rar vermiş ve selvi ağaçlı avludan ön basamaklara doğru yürümüştü.

Tapınağın arkasındaki geniş villadan beş tapınak yardımcısı, gün ortasında yıkanmaları için tapınak basamaklarını ve arkasındaki kaldırım taşlarını temizlemek için süpürgeler ve hortumlar taşıyordu.

Genç hanımlara bunun gereksiz olduğunu söylemek istedi. Sisli yağmur bir kez daha şehri süslerken, hortumlar gereksizdi.

Dişlerini sıkarak telefonun çalıp durmasını dinledi. "Aç şu lanet telefonu" diye mırıldandı.

Siyah saçlı, beyaz cübbeli ve on iki yaşından büyük göstermeyen koyu tenli bir tapınak yardımcısı, göğsüne bir süpürge tutarak yanından geçerken ona ağzı açık kalmış bir şekilde baktı. Gösterdiği öfke portresinin farkına vararak yüzünü buruşturdu ve ardından ifadesini kontrol altına aldı.

Fey kız hâlâ geride duruyordu, gri ışıkta alnında parlayan, narin bir zincirden sarkan altın bir hilal ay vardı. Balmumundan bir ay. Olgunluğa ulaşıp tam teşekküllü bir rahibe olana kadar ve hilali Luna'nın tam çemberi ile takas edeceği zamana kadar takacaktı. Ve ne zaman ölümsüz bedeni yaşlanıp solmaya başlarsa, döngüsü de onunla birlikte kaybolacaktı ve o zaman, bu sefer küçülen bir ay için tılsımını takas edecekti.

Rahibelerin hepsinin kendilerini Luna'ya sunmak için özel nedenleri vardı. Tapınak arazisinin ötesinde hayatlarını terk eder ve tanrıçanın ebedi bakireliğini kucaklarlardı. Tıpkı Luna'nın eşi ya da sevgilisi olmadığı gibi, onların da olmazdı.

Hunt her zaman bekârlığın sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Ta ki Shahar onu diğer herkes için mahvedene kadar.

Hunt küçülen yardımcıya gülümsemek için en iyi teşebbüsünü sundu. Şaşırtıcı bir şekilde, Fey kızı da ona küçük bir tane sundu. Kızın cesareti vardı.

Justinian Gelos altıncı çalışta cevap verdi. "Bebek bakıcılığı nasıl gidiyor?"

Hunt doğruldu. "Bu kadar eğlenmiş çıkmasın sesin."

Justinian bir kahkaha attı. "Micah'ın seni cezalandırmadığına emin misin?"

Hunt bu soruyu son iki gün içinde çokça düşünmüştü. Boş sokağın karşısında, Kâhin Parkı'nın yağmur kadar yumuşak otlarını süsleyen palmiye ağaçları gri ışıkta parlıyordu, Kâhin Tapınağı'nın kubbeli oniks binası nehrin üzerinden yuvarlanan sislerle örtülmüştü.

Gün ortasında bile, Kâhin Parkı neredeyse boştu. Çaresiz Vanir ve patikalarda ve bahçelerde dolaşan, tütsü dolu koridorlara girmek için sıralarını bekleyen insanların kambur, uykulu formları haricinde tabii.

Ve eğer aradıkları cevaplar umdukları gibi çıkmazsa... Şey, o zaman şu an Hunt'ın adımlarının üzerinde durduğu beyaz taşlı tapınak biraz teselli verebilirdi.

Hunt omzunun üzerinden, sadece yükselen bronz kapılardan görülebilen loş tapınağın iç kısmına baktı. Bryce Ruhn ile hararetli bir şekilde konuşuyordu ve bir dizi parıldayan mangaldan gelen ilk ışıkta, erimiş metal gibi parıldayan iç mabedin dingin karanlığında kızıl saçlarının parıltısını zar zor fark edebilildi.

"Hayır" dedi Hunt sonunda. "Bu görevin bir ceza olduğunu sanmıyorum. Seçenekleri tükenmişti ve beni Sandriel etrafında nöbetçi olarak görevlendirirse daha fazla soruna neden olacağımı biliyordu." Ve Pollux'un etrafında.

Micah ile yaptığı pazarlıktan bahsetmedi. Hele ki Justinian da haleyi taşırken ve Micah 33'ün huysuz birlikleri arasındaki popülerliğinin ötesinde ona hiç ilgi göstermezken bahsedemezdi. Özgürlüğünü kazanmak için bir anlaşma olsaydı Justinian da tek kelime etmezdi.

Justinian bir nefes verdi. "Evet, burada işler kızışmaya başladı. İnsanlar gergin ve o daha gelmedi bile. Olduğun yerde kalsan daha iyi olur."

Cam gözlü bir Fey erkeği, tapınağın merdivenlerinden geçerken tökezledi, kimin tapınağa girmesini engellediğine

iyice baktı ve caddeyi hedefleyerek Kâhin Parkı'na ve kalbindeki kubbeli binaya doğru sendeledi. Duman ve fısıltılarla cevap arayan başka bir kayıp ruh daha.

Hunt, "Bundan o kadar emin değilim" dedi. "Benim için bir şeye bakmanı istiyorum, eskilerde kalmış bir iblise. Kristallos. Veritabanları araştır ve herhangi bir şey çıkacak mı bak." Vik'ten isterdi ama o zaten Engerek Kraliçe'nin verdiği görüntüleri incelemekle meşguldü.

Justinian, "Hallederim" dedi. "Sonuçları mesajla bildiririm." Ve sonra ekledi. "Sana iyi şanslar."

Hunt, "Evet, ihtiyacım olacak" diye itiraf etti. Hem de yüzlerce lanet olası açıdan.

Justinian sinsice ekledi. "*Partnerinin* göze hoş görünmesi canını yakmıyordur gerçi."

"Gitmeliyim."

Justinian, "Kimse çektiği acılar için madalya almıyor" diyerek zorlamaya başladı, sesi alışılmadık bir ciddiyete bürünmüştü. "Shahar öleli iki yüzyıl oldu Hunt."

"Her neyse." Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ne Justinian'la ne de başka biriyle.

"Hâlâ onu beklemen takdire şayan ama gerçekçi olalım..."

Hunt telefonu kapattı. Telefonunu bir sütuna fırlatmayı düşündü.

Ama Boru konusunda Isaiah ve Micah'ı aramak zorundaydı. Hay sikeyim. İki yıl önce kaybolduğunda 33 ve Destek Bölümü'nün üst düzey müfettişleri bu tapınağı taramışlardı. Hiçbir şey bulamamışlardı. Tapınak duvarlarına kamera sokulmasına izin verilmediğinden kimin almış olabileceğine dair bir ipucu yoktu. Herkes bunun aptalca bir eşek şakasından başka bir şey olmadığını iddia etmişti.

Görünen o ki, Güz Kralı hariç herkes.

Hunt, Boru'nun çalınmasına pek ilgi göstermemişti. Çocukken, İlk Savaşlar hakkındaki tarih derslerini de hiç dinlememişti. Danika'nın ve Şeytan Sürüsü'nün cinayetlerinden sonra endişelenecekleri daha büyük şeyler vardı.

Hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemiyordu: Boru'nun muhtemelen bu davanın hayati bir parçası olması mı, yoksa onu bulmak için Ruhn Danaan ile birlikte çalışması gerektiği gerçeği mi?

22

Bryce, Ruhn'a saldırmadan önce Hunt'ın kaslı sırtı ve güzel kanatları iç tapınağın kapılarından kaybolana kadar bekledi. "Güz Kralı mı yaptı?"

Ruhn'ın mavi gözleri gölge yuvasında ya da adı her ne haltsa artık onun içinde parladı. "Hayır. O pek çok yönden bir canavar ama Danika'yı öldürmez."

Geçen gece Bryce da bu sonuca varmıştı ama yine de sorguladı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onun uzun vadeli gündeminin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ruhn kollarını kavuşturdu. "Eğer kristallosu çağırıyorsa neden benden Boru'nun peşine düşmemi istesin ki?"

"İki iz sürücü bir taneden daha iyi değil midir?" Bryce'ın kalbi küt küt atıyordu.

"Bunun arkasında o yok. Feyleri eski ihtişamlarına kavuşturmak için durumdan faydalanmaya çalışıyor. Bu tür saçmalıklarla kendini kandırmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Bryce parmaklarını gölgeler arasında gezdirdi, karanlık, teninin üzerinde sis gibi akıyordu. "Benimle buluşmaya geldiğini biliyor mu?"

"Hayır."

Kardeşinin bakışları üzerindeydi. "Neden..." Kelimeleri bir araya getirmek için mücadele etti. "Neden bu zahmete girdin ki?"

"Çünkü sana yardım etmek istiyorum. Çünkü bu bok tüm şehri riske atıyor."

"Ne kadar da Seçilmiş Kişi'lik bir davranış."

Aralarına sessizlik girdi, o kadar gergindi ki titredi. Bryce düşünmeden, "Sırf birlikte çalışıyoruz diye aramızdaki her şey değişecek değil. Sen Boru'yu bulacaksın, ben de bunun arkasında kimin olduğunu. Hikâyenin sonu" diye belirtti.

"İyi" dedi Ruhn, gözleri soğuktu. "Zaten beni dinlemeyi düşünmeni beklemiyorum."

"Neden seni dinleyeyim ki?" diye patladı Bryce. "Ben sadece *melez bir sürtük* değil miyim sonuçta?"

Ruhn kaskatı kesildi, yüzü alev aldı. "Aptalca bir kavga olduğunu sen de biliyorsun ve *öyle* demek istememiştim..."

"Evet, öyle demek istedin" diye çıkıştı ve topuklularının üzerinde döndü. "Babanın kurallarına karşı gelen bir serseri gibi giyinebilirsin ama özünde Seçilmiş Kişi kıçını öpen diğer bok kafalı Feylerden bir farkın yok."

Ruhn hırladı ama Bryce onu beklemeyerek gölgelerin arasından geçti, onu karşılayan ışık seline karşı gözlerini kırpıştırdı ve Hunt'ın kapılarda durakladığı yeri hedef alarak uzaklaştı.

"Gidelim" dedi Hunt'a. Ne duyduğunu umursamadı.

Hunt yerinde kaldı, sözde kuzeninin tekrar karanlıkla örtüldüğü odanın gölgeli arka tarafına bakarken siyah gözleri titredi. Ama melek onun yanına düştüğünde şükürler olsun ki hiçbir şey demedi ve o da ona daha fazla bir şey söylemedi. Bryce galeriye neredeyse koşarak geri döndü. Kısmen Boru'yu yeniden araştırmaya başlamak içindi ama aynı zamanda Jesiba'nın nerede olduğunu, hâlâ işini isteyip istemediğini ve fareye mi yoksa güvercine mi dönüştürülmeyi tercih edeceğini soran şiddetli mesajlar sayesindeydi. Ve sonra bir müşteriyi karşılamak için *hemen* geri dönmesini emrettiği için.

Bryce oraya vardıktan beş dakika sonra, Jesiba'nın müşterisi –patilerini kıçının her tarafına koyma hakkı olduğuna inanan öfkeli ve pislik bir şekil değiştiren leopardı– içeri daldı ve yüzünü dağ şeklinde bir çift göğüse gömen erkek özellikleriyle bir güneş olarak tasvir edilmiş Solas ve Cthona'nın küçük bir heykelini satın aldı. Kutsal imge basitçe Kucaklaşma olarak bili-

niyordu. Annesi, basitleştirilmiş sembolünü –iki üçgenin üzerine yerleştirilmiş bir daire– gümüş bir kolye olarak bile takıyordu. Ama Bryce Kucaklaşma'nın her versiyonunun dandik ve klişe olduğunu düşünmüştü. Otuz dakika ve iğrenç çıkışlarına iki bariz ret sonrasında Bryce yine merhametli bir şekilde yalnız kaldı.

Ancak Luna'nın Borusu için harcadığı o saatlerde, galerinin veritabanı zaten bildiği ve o sabah kardeşinin iddia ettiğinin ötesinde hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Olağanüstü dedikodu kraliçesi Lehabah bile Boru hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ruhn, Yıldız Doğan duyarlılıklarına hitap eden daha fazla bilgi olup olmadığını görmek için Fey Arşivleri'ne geri dönerken, Bryce bir güncelleme için beklemesi gerektiğini düşündü.

Hunt çatıda nöbet tutmaya gitmişti, görünüşe göre patronunu –ya da Micah kendine ne diyorsa artık onu– ve Isaiah'ı Boru ile ilgili araması gerekiyordu. Sanki onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi, kütüphaneye geri dönmeye çalışmamıştı.

En çok acıyan yere bak. Cevaplar her zaman oradadır.

Bryce kendini o sabah başladığı yarım kalmış listeye bakarken buldu.

Boru'nun kendisiyle ilgili pek bir şey bulamamış olabilirdi ama belki Danika'nın tüm bunların içine nasıl dahil olduğunu bulabilirdi.

Elleri titreyerek, Danika'nın konumlarının listesini bildiği kadarıyla bitirmeye çalıştı.

Güneş batmak üzereyken ve Sirinks eve yürümeye hazır olduğunda Bryce, ruhundan geri kalanları yatağının sessiz konforu için bir Azril ile takas edecek haldeydi. Kahrolası derecede uzun bir gündü, idrak etmesi gereken bilgilerle doluydu ve bir de çekmecesine bıraktığı bir liste vardı tabii.

Athalar için de uzun bir gün olmuş olmalıydı çünkü tek kelime etmeden onu ve Sirinks'i gökyüzünden takip etti.

Saat sekizde yataktaydı ve ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu bile.

23

Ertesi sabah Bryce telefonu çaldığı sırada galerinin salonundaki resepsiyon masasında oturmuş, Danika'nın son bulunduğu yerlerin listesine bakıyordu.

Jesiba'ya selam vererek "Leoparla anlaşma yapıldı" dedi. Evrak işleri bir saat önce tamamlanmıştı.

"Ofisime gidip bilgisayarımdan bana bir dosya göndermeni istiyorum."

Bryce gözlerini devirdi, *Rica ederim* demekten kaçınarak, "Senin erişimin yok mu?" diye sordu.

"Bunun iletişim ağında olmadığından emin oldum."

Burun delikleri genişleyen Bryce ayağa kalktı, bacağı hafifçe zonkluyordu ve masanın yanındaki duvardaki küçük kapıya doğru yürüdü. Yanındaki metal paneldeki bir el, büyülerin kilidini açtı, kapı, yukarı doğru dar, halı kaplı merdiveni ortaya çıkararak açıldı..

"Ben bir şeyin yapılmasını istediğimde Bryce, sen sadece yapacaksın. Soru yok."

Merdivenleri tırmanarak, "Evet, Jesiba" diye mırıldandı Bryce, Dün şekil değiştiren leoparın elinden kaçmak, zaten kötü durumda olan bacağında bir sancı yaratmıştı.

"Solucan olmak ister misin Bryce?" diye mırıldandı Jesiba, sesi ürkütücü bir şekilde bir Azril'in törpülü sesine yakındı. Bryce büyücünün sık sık Alev ve Gölge Hanesi'nde onlarla uğraştığını bilse de en azından Jesiba onlardan biri değildi. Tan-

rılara şükürler olsun ki galeriye de hiçbiri gelmemişti. "Bok böceği mi yoksa kırkayak mı olmak istersin?"

"Yusufçuk olmayı tercih ederim." Bryce yukarıdaki küçük, lüks ofise girdi. Duvarlardan biri, alt kattaki galeri katına bakan, materyali tamamen ses geçirmez olan bir cam bölmeydi.

Jesiba, "Benden ne istediğine dikkat et" diye devam etti. "Eğer seni dönüştürürsem o ukala çeneni çabucak kapatacağını görürsün. Sesin bile çıkmaz."

Bryce, Lunathion ile Pangera'nın batı kıyıları arasındaki zaman farkını hesapladı ve Jesiba'nın muhtemelen akşam yemeğinden yeni döndüğünü fark etti. "Pangeran kırmızı şarabı baş döndürücü bir şey, değil mi?" İlk ışıklar yandığında neredeyse tahta masaya ulaşmıştı. Bir raf, masanın arkasındaki duvarda asılı olan parçalara ayrılmış silahı aydınlattı. Tanrı Katili Tüfek, dövüldüğü günkü kadar canlı bir şekilde parlıyordu. Altın ve çelikten yayılan hafif bir sızlanma duyduğuna yemin edebilirdi, tıpkı bir atıştan sonra efsanevi, ölümcül silahın hâlâ çınlaması gibiydi.

Jesiba'nın masasının arkasına bir sanat eseri gibi monte edilmişti ve dört parçaya bölünmüş olmasına rağmen burada olması onu sinirlendirdi. Hâlâ kolayca monte edilebilen dört parça, onlara işin başında patronunun olduğunu hatırlatsa bile müşterileri rahatlatıyordu.

Bryce büyücünün onlara sağ duvardaki tablonun yanındaki kasadaki on beş santimlik altın işlemeli mermiden bahsetmediğini biliyordu. Jesiba bunu ona sadece bir kez göstermiş ve kurşunun üzerine kazınmış kelimeleri okumasına izin vermişti: *Memento Mori.*

Et Pazarı'ndaki mozaikte görünen kelimelerin aynısı.

Melodramatik görünüyordu ama bir parçası buna hayret etmişti. Mermi ve tüfeğe yani, o kadar nadirlerdi ki Midgard'da sadece birkaç tane vardı.

Bryce Jesiba'nın bilgisayarını çalıştırdı. Dosyayı göndermeden önce kadının talimatları iptal etmesini sağladı. Bryce patronuna, "Luna'nın Borusu hakkında yeni bir şeyler duydun

mu?" diye sorduğunda merdivenleri yarılamıştı yine.

Uzun, tefekkürlü bir duraklama oldu. "Bunun soruşturmanızla bir ilgisi var mı?"

"Belki."

Jesiba'nın alçak, soğuk sesi, hizmet ettiği hanenin vücut bulmuş haliydi. "Hiçbir şey duymadım." Sonra telefonu kapattı. Bryce galeri salonundaki masasına geri dönerken dişlerini gıcırdattı.

Lehabah demir kapıdan fısıldayarak onu böldü. "Athie'yi şimdi görebilir miyim?"

"Olmaz, Lele."

Hunt, bu sabah da mesafesini korumuştu. Güzel.

En çok acıyan yere bak.

Danika'nın bulunduğu yerlerin listesi kendisindeydi. Ne yazık ki, bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu sabah onu korkuyla uyandıran şeyi. Telefonu sıkıca tuttuğu elinde çaldı ve Bryce, Jesiba'nın dosyayı mahvettiğini söylemesine kendisini hazırladı ama arayan Hunt'tı.

"Evet?" diye sordu selamlayarak.

"Bir cinayet daha işlendi." Sesi soğuktu.

Bryce neredeyse telefonu düşürecekti. "Kim..."

"Hâlâ detayları öğreniyorum. Ama buradan yaklaşık on blok uzakta, Eski Meydan'daki Kapı'nın hemen yanında işlenmiş."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. "Tanık var mı?"

"Hayır ama hadi oraya gidelim."

Elleri titredi. "Meşgulüm" diye yalan söyledi.

Hunt durakladı. "Dalga geçmiyorum Quinlan."

Hayır. Hayır, bunu yapamaz, dayanamaz, tekrar göremezdi...

Bryce kendini nefes almaya zorladı, difüzörden gelen nane buharını soludu. "Bir müşteri gelec..."

Hunt, galeri kapısını yumrukladı ve kaderini mühürledi. "Gidiyoruz."

Bryce ile Hunt, Eski Meydan Kapısı'ndan birkaç blok ötede

sokağı kapatan büyülü ekranlara yaklaşırken Bryce'ın tüm vücudu neredeyse titreyecek kadar gergindi.

Nefes almaya çalıştı, dehşetini dizginlemek ve midesindeki o iğrenç histen kurtulmakla ilgili okuduğu ve duyduğu tüm teknikleri denedi. Hiçbiri işe yaramadı.

Melekler, Feyler ve şekil değiştirenler ara sokakta geziniyordu. Bazılarında telsiz ya da telefon vardı.

Hunt, insanlar onun geçmesine izin vermek için yolu açarken, "Kalıntıları bir koşucu bulmuş" dedi. "Dün gece yaşandığını düşünüyorlar." Dikkatlice ekledi. "33 hâlâ kimlik tespiti üzerinde çalışıyor ama kıyafetlerine bakılırsa, Luna'nın Tapınağı'ndan bir yardımcı gibi görünüyor. Isaiah çoktan tapınak rahibelerine kayıp olabilecek kişileri soruyor."

Tüm sesler bir insansız hava aracındaymış gibi kesildi. Oraya nasıl yürüdüğünü tam olarak hatırlamıyordu.

Hunt, olay yerinin görüş alanını engelleyen büyülü ekranın etrafında döndü, orada ne olduğuna bir göz attı ve küfretti. Bryce'ı neyin içine sürüklediğini fark etmiş gibi ona doğru döndü ama çok geçti.

Binanın tuğlalarına kan sıçramış, ara sokağın çatlak taşlarına toplanmıştı, çöp kovasının kenarlarına bulaşmıştı. Ve o çöplüğün yanında, sanki birisi onları kovadan atmış gibi, kırmızı hamur yığınları duruyordu. Katliamın yanında yırtık bir cüppe duruyordu.

Homurdanma bir kükremeye dönüştü. Ceset uzaklara çekildi.

Danika kahkahalarla uluyordu, Connor ona göz kırpıyordu, Bronson ve Zach ve Zelda ve Nathalie ve Thorne histerik bir haldeydi...

Sonra kırmızı etten başka bir şey yoktu. Hepsi, onların her biri, onlarla birlikte yaşadığı her şey, kırmızı et yığınlarından başka bir şeye dönüşmemişti.

Ölmüşlerdi, ölmüşlerdi, ölmüşlerdi...

Bir el omzunu kavradı. Ama Athalar'ınki değildi. Hayır, Hunt olduğu yerde kaldı, yüzü şimdi taş kadar sert görünüyordu.

Ruhn kulağına, "Bunu görmene gerek yok" dediğinde irkildi.

Bu başka bir cinayetti. Başka bir ceset. Başka bir yıl.

Hatta bir tıp cadısı, elinde ilk ışıkla vızıldayan bir asa ile eğilmiş, cesedi *kızı* tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu.

Ruhn onu sahneden uzaklaştırıp açık havaya doğru çekti.

Hareket onu sarstı. Kulaklarındaki vızıldamayı yok etti.

Fey Destek birimlerinin başı olarak burada olma hakkına sahip olmasına aldırmadan, başka birinin görüp görmediğini umursamadan vücudunu kavrayışından kurtardı. "Sakın bana dokunma."

Ruhn'ın ağzı sıkıldı. Fakat Bryce sonrasında Hunt'a omzunun üzerinden baktı. "Sen bir pisliksin."

Hunt'ın gözleri parladı. "Ne göreceği konusunda onu yürüyüşte uyardım." Pişman bir şekilde ekledi. "Bu kadar berbat olacağını fark edemedim." Onu uyarmıştı, değil mi? Ancak Bryce yürüyüş esnasında o kadar uzağa sürüklenmişti ki Hunt'ı zar zor dinlemişti. Bir yığın ışıkarayan çekmiş gibi sersemlemişti. Hunt, "O yetişkin bir kadın. Nelerle başa çıkabileceğine senin karar vermene ihtiyacı yok" diye devam etti. Sokak çıkışına doğru başını salladı. "Araştırma yapıyor olman gerekmiyor mu? İhtiyaç duyarsak seni ararız, küçük prens."

"Siktir git" diye karşılık verdi Ruhn, saçlarında gölgeler dolaşıyordu. Diğerleri şimdi fark ediyordu. "Biz tapınağa gittikten hemen sonra bir yardımcının öldürülmesinde tesadüften fazlası olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Sözleri ona ulaşamadı. Hiçbir şeyi anlayamıyordu.

Bryce doluşmuş araştırmacıları geçerek ara sokaktan döndü. Ruhn konuştu. "Bryce..."

"Beni rahat bırak" dedi Bryce sessizce ve yürümeye devam etti. Athalar'ın onu gelmeye zorlamasına izin vermemeliydi, bunu görmemeliydi, hatırlamamalıydı.

Başka bir zaman olsa, doğruca dans stüdyosuna gitmiş olabilirdi. Dünya tekrar anlam kazanana kadar dans eder ve hareket ederdi. Bu her zaman onun sığınağı, dünyayı şaşırtma yolu olmuştu. Ne zaman boktan bir gün geçirse stüdyoya giderdi.

Ancak bir stüdyoya ayak basmayalı iki yıl olmuştu. Dans

kıyafetlerini ve ayakkabılarını atmıştı. Çantalarını da. Dairedekilerin her yerine kan sıçramıştı. Danika'nın, Connor'ın ve Thorne'un kanı yatak odasındaki kıyafetlere, Zelda'nın ve Bronson'ın kanı da kapının yanında asılı duran ikinci çantasına sıçramıştı. Kan örnekleri tıpkı...

Hunt yanına adım attığında yağmurun öptüğü bir koku burnunu okşadı. Ve işte oradaydı. O geceden bir hatıra daha.

"Hey" dedi Hunt.

Hey, çok uzun zaman önce, yine böyle seslenmişti ona. Enkaza dönmüştü, bir hayaletti ve sonra o ortaya çıkmış, yanında diz çökmüş, okunamayan karanlık gözleriyle ona bakımış ve *Hey* demişti.

Sorgu odasındaki o geceyi hatırladığını ona hiç söylememişti. Şu an da söylemek istemediğinden oldukça emindi.

Biriyle konuşmak zorunda kalırsa, patlardı. Eğer şu anda *herhangi bir şey* yapması gerekirse, o ilkel Fey gazabına kapılırdı ve...

Sis gözlerinin önünde süzülmeye başladı, kasları ağrıyordu ve parmak uçları sanki birini parçalamayı hayal ediyormuş gibi kıvrılmıştı.

Hunt, "Yürümeye devam et, üstesinden geleceksin" diye mırıldandı.

"Beni rahat bırak, Athalar." Ona bakmadı bile. Ona, kardeşine ya da *başka* birine tahammül edemezdi. Eğer rahip yardımcısının öldürülmesinin sebebi tapınaktaki varlıklarıysa, o zaman ya bir uyarı olarak yapmış ya da kız Boru ilgili bir şey görmüş olabilirdi. Eğer yanlışlıkla onun ölümüne neden olmuşlarsa... Bacakları daha hızlı ve daha da hızlı hareket etmeye devam etti. Hunt bir an bile duraksamadı.

Ağlamazdı. Sokak köşesinde soluk soluğa kalmış bir karmaşaya dönüşmezdi. Çığlık atmaz, kusmaz ya da...

Başka bir bloktan sonra Hunt kabaca, "O gece ben de oradaydım" dedi. Yürümeye devam etti, topukları kaldırımı dövüyordu adeta.

Hunt, "Kristallostan nasıl kurtuldun?" diye sordu.

Şüphesiz az önce cesede bakıp bunu merak etmişti. Tam kan bir Vanir hayatta kalamazken acınası bir melez olan o nasıl hayatta kalmıştı?

"Kurtulmadım" diye mırıldandı, bir caddeyi geçti ve kavşakta duran bir arabanın etrafından dolaştı. "O kaçtı."

"Ama kristallos Micah'ı sıkıştırdı, göğsünü yarıp açtı..."

Neredeyse kaldırıma takılıp düşüyordu ve ona bakmak için hızla döndü. "O Micah mıydı?"

24

O gece Micah Domitus'u kurtarmıştı.

Sıradan bir lejyoneri değil, Başmeleğin ta kendisini. Telefon numarasının izini sürdüğünde acil müdahale ekibinin hemen harekete geçmesine şaşmamalıydı.

Bilgi zihninde dalgalandı ve hafızasının etrafındaki sisin bir kısmını çözüp açıklığa kavuşturdu. "Ara sokakta Vali'yi kurtardım."

Hunt yavaşça başını salladı.

Sesi keskinleşti. "Bu neden bir sır olarak saklandı?"

Hunt, bir turist sürüsü geçene kadar bekledi ve "Onun iyiliği için. Eğer Vali'nin kıçına tekmeyi yediği duyulsaydı, bu iyi görünmezdi" dedi.

"Özellikle de bir melez tarafından kurtarıldığında mı yani?"

"Grubumuzdaki *hiç kimse* bu terimi kullanmaz, bunu biliyorsun, değil mi? Ama, evet. O kendini kurtaramazken, Dalış'ı yapmamış yirmi üç yaşındaki bir insan-Fey dişisinin Başmeleği kurtarmış olmasının nasıl görüneceğini düşündük."

Kanı kulaklarında kükredi. "Neden *bana* söylenmedi peki? Kurtulmuş mu görmek için tüm hastanelere bakmıştım." Aslında daha da fazlasını yapmıştı. Savaşçının nasıl iyileştiğine dair cevaplar istemişti ama beklemeye alınmış, görmezden gelinmiş ya da ayrılması istenmişti.

Hunt yüzünü tarayarak, "Biliyorum" dedi. "Bunu bir sır olarak saklamak daha akıllıca kabul edildi. Özellikle de telefonun hacklendikten hemen sonra..."

"Yani sonsuza kadar habersiz bir şekilde yaşayacaktım..."

"Madalya falan mı istiyordun? Ya da bir geçit töreni mi?"

O kadar hızlı durdu ki Hunt da duraklamak için kanatlarını açmak zorunda kaldı. "*Git kendini becer.* İstediğim şey..." Onu kör eden, derisinin altına nüfuz eden keskin, pürüzlü nefesleri durdurmaya çalıştı. "İstediğim şey" diye tısladı, Hunt sadece ona bakarken yürüyüşüne devam etti, "yaptığım *bir şeyin* o gece bir fark yarattığını bilmekti. Onu Istros'a attığınızı sanmıştım. Yelken açmanıza değmeyecek bir lejyoner sanmıştım."

Hunt başını sağa sola salladı. "Bak, boktan bir durum olduğunu biliyorum. Ve özür dilerim, tamam mı? Her şey için üzgünüm Quinlan. Sana söylemediğimiz için üzgünüm ve şüpheli listemde olduğun için üzgünüm ve..."

"*Ne* listendeyim?" diye çıkıştı. Öfkeden kudururken, dişlerini çıkardı. "*Tüm bunlardan* sonra" diye köpürdü, "beni lanet bir *şüpheli* mi sanıyorsun?" Son sözleri haykırdı, sadece saf irade onun üzerine atlamasını ve yüzünü parçalamasını engellerdi.

Hunt ellerini kaldırdı. "Bu ...siktir, Bryce. Bu doğru olmadı. Bak, her açıdan, her olasılığı göz önünde bulundurmak zorundaydım ama şimdi biliyorum ki... Solas, sokakta yüzünü gördüğümde asla sen olamayacağını anladım ve..."

"*Siktir git* gözümün önünden."

Hunt onu izledi, değerlendirdi ve sonra kanatlarını açtı. Bryce geri adım atmayı reddetti, dişleri hâlâ açıktı. Kanatlarından esen rüzgâr saçlarını karıştırdı, gökyüzüne sıçrarken sedir ağacı ve yağmur kokusunu yüzüne çarptı.

En çok acıyan yere bak.

Engerek Kraliçe siktirsin. *Her şey* siktirsin.

Bryce, galeride değiştirdiği dayanıksız düz ayakkabılarına rağmen istikarlı ve hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Hiçbir şeye ya da hiçbir şeyden uzağa değil, sadece hareket ediyordu. Ayaklarının kaldırıma vurması, güçlükle çıkan nefesi...

Bryce sesler geri gelene, sis azalana ve zihninin çığlık atan labirentinden kurtulana kadar koştu ve koştu. Dans etmek gibi değildi ama bu da iş görürdü.

Bryce, vücudu durması için çığlık atana kadar koştu. Telefonu çalana kadar koştu ve Urd'un kendisinin altın bir el uzatıp uzatmadığını merak etti. Telefon konuşması hızlı ve nefes nefeseydi.

Birkaç dakika sonra Bryce, Beyaz Kuzgun'a yaklaşırken yavaşladı. Ve sonra servis kapılarının hemen yanındaki duvara sokulmuş oyuğa yerleşmeden önce tamamen durdu. Ter boynundan aşağı indi, elbisesinin içine girdi ve yeşil kumaşı ıslattı. Tekrar telefonunu çıkardı.

Ama Hunt'ı aramadı. Bryce'ı hiç bölmemişti ama başının üstünde bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Birkaç damla yağmur kaldırıma sıçradı. Bütün gece Athalar'ın üzerine yağmasını diledi.

Parmakları ekranda tereddüt etti ve yapmaması gerektiğini bilerek iç çekti.

Ama yaptı. Danika ile bazı son mesajlaşmalarını gerçekleştirdiği aynı oyukta dururken ipler koptu. Mesajlar gözlerini yaktı.

Yukarı doğru kaydırdı, tüm o son, mutlu sözleri ve alayları geçti. Öğleden sonra gönderilmiş, sunball maçındaki Danika'nın ve HŞÜ giysileri içindeki sürünün fotoğrafına baktı. Arka planda, Bryce sahadaki oyuncuları ayırt edebiliyordu. Ithan'ın güçlü formu aralarındaydı.

Ama bakışları Danika'nın yüzüne kaydı. Kendi gülüşü kadar tanıdığı o geniş gülümsemeye.

Seni seviyorum Bryce. Son sınıfta, Mayıs ayının ortalarındaki o günün yıpranmış hatırası, onu içine çekti.

Sıcak yol Bryce'ın yırtık kotunun arasından dizlerini kesmiş, sıyrılmış elleri titreyerek onları tutması emredildiği başının arkasında birbirine kenetlenmişti. Kolundaki ağrı bir bıçak kesiği gibiydi. Kırılmıştı. Erkekler yine de ellerini yukarı kaldırmasını sağlamışlardı.

Çalınan motosiklet tozlu otoyoldaki hurda metalden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu, sıyrık bile almamış yarı römork kamyon ise altı metre ötede duruyordu. Tüfek, dağ yo-

lunun ötesindeki zeytinliğe atılmıştı. Onları buraya getiren kazada Bryce'ın ellerinden zorla alınmıştı. Danika'nın bedenini Bryce'ınkine sarıp onu koruduğu kazada. Danika her ikisi için de asfaltta parçalanarak sürüklenmişti.

On adım ötede, aynı şekilde ellerini başının arkasında tutan Danika, o kadar çok yerden kan akıtıyordu ki giysileri sırılsıklam olmuştu. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? İşler nasıl bu kadar ters gitmişti?

Kamyondaki erkek, arkadaşlarına,"Nerede bu lanet kurşunlar?" diye bağırdı. Elinde sıkıca tuttuğu silah ne mutlu ki beklenmedik bir şekilde boştu.

Danika'nın karamel gözleri, Bryce'ın yüzünde kalarak, kocaman açılmıştı. Keder, acı, korku ve pişmanlık. Hepsi orada görünüyordu.

"Seni seviyorum Bryce." Danika'nın yüzünden gözyaşları süzüldü. "Ve özür dilerim."

Bu sözleri daha önce hiç söylememişti. Hiçbir zaman. Bryce son üç yıldır onunla bu konuda alay ediyordu ama Danika onları söylemeyi reddetmişti.

Hareket, Bryce'ın dikkatini soluna çekti. Mermiler kamyonetin içinde bulunmuştu. Ama bakışları Danika'da kaldı. O güzel, vahşi yüzünde.

Kilidi açan bir anahtar gibi kendini bıraktı. Ufuktaki güneşin ilk ışıkları gibi.

Ve Bryce, o mermiler bekleyen silaha ve onu kullanacak canavar adama yaklaşırken fısıldadı. "Gözlerini kapat Danika."

Bryce gözlerini kırpıştırdı, parıldayan anının yerini hâlâ ekranından görünen fotoğrafla değiştirdi. Yıllar sonra bile Danika ve Şeytan Sürüsü'nün çok mutlu, genç ve canlı göründükleri bir fotoğraftı.

Gerçek sonlarına saatler kalmışken çekilmiş bir fotoğraf.

Gökyüzü açıldı ve kanatlar yukarıda hışırdayarak ona Athalar'ın havada asılı duran varlığını hatırlattı. Ama kulübe girerken bakma zahmetine girmedi.

25

Hunt çuvalladığını biliyordu. Ve Micah o gece hakkındaki gerçeği ortaya çıkardığını *öğrenirse* başı büyük belaya girerdi.

Quinlan'ın o aramayı –büyücüye ya da Micah'ın ofisine– yaptığından şüpheliydi ve yapmayacağından emin olacaktı. Belki ona rüşvet olarak yeni bir çift ayakkabı ya da bir çanta alırdı. Ya da ağzını kapalı tutacak kadar baştan çıkarıcı her ne sikim varsa onu. Tek bir çuvallama, bir yanlış adım ile Micah'ın nasıl tepki vereceği konusunda birkaç kurgu yaratmıştı kafasında.

Quinlan'ın şehrin içinden geçmesine izin verdi, onu Eski Meydan'dan Asphodel Çayırları'nın karanlık çorak arazisine, ardından MİB'ye ve tekrar Eski Meydan'a kadar takip etti.

Hunt, korna çalan arabaların senfonisini, gümbür gümbür basları ve palmiye ve selvi ağaçlarından fısıldayan Nisan rüzgârını dinleyerek onun üzerinde uçtu. Süpürgeli cadılar sokaklarda süzülüyordu, bazıları geçtikleri arabaların çatılarına dokunacak kadar yakındı. Uçarken hep binaların tepesinde duran Hunt da dahil meleklerden çok farklıydılar. Sanki cadılar, meleklerin kaçındığı koşuşturmanın bir parçası olmak istiyorlarmış gibiydi.

Quinlan'ın izini sürerken Justinian kristallos hakkında bilgi vermek için aramıştı. Zaten bildikleriyle eşleşen birkaç efsaneden başka bir şey yoktu. Vik bundan beş dakika sonra aramış, Engerek Kraliçe'nin olay yerinde olmadığını doğrulamıştı.

Sonra Isaiah aramış, sokaktaki kurbanın gerçekten de ka-

yıp bir yardımcı olduğunu doğrulamıştı. Danaan'ın şüphelerinde haklı olduğunu biliyordu: Dün tapınakta olmaları, Danika'yı ve Şeytan Sürüsü'nü katleden Boru ve iblisten bahsetmeleri ve şimdi de tapınak yardımcılarından birinin kristallosun pençelerinde ölmesi tesadüf olamazdı.

Bir Fey kızı. Bir çocuktan fazlası değil. Asit, bu düşünce ile midesini yaktı.

Quinlan'ı cinayet mahalline getirmemeliydi. Gitmesi için onu zorlamamalıydı. Bu soruşturmayı çabucak çözme ihtiyacı gözünü kör etmişti. Tereddüdü hakkında iki kez bile düşünmemişti.

Cesede baktığını görene kadar, yüzü ölüm gibi bembeyaz olana kadar, sessizliğinin hiç de sakin bir sessizlik olmadığını fark etmemişti. Şoktu.. Travmaydı. Dehşetti. Ve Hunt, onu bunun içine itmişti.

Sıçıp batırmıştı ve Ruhn bu konuda onu aramakta haklıydı, ama... Kahretsin.

Quinlan'ın kül olmuş yüzüne bir kez bakmış ve bu cinayetlerin arkasında onun olmadığını ya da işin içinde olmadığını anlamıştı. Ve bu fikri eğlendirici bulduğu için tam bir göttü. Listesinde olduğunu *söylediği* için bile.

Yüzünü ovuşturdu. Shahar'ın burada, yanında olmasını diledi. 18 ile olduğu beş yıl boyunca her zaman çeşitli stratejileri veya konuları konuşmasına izin verir, her zaman dinler ve sorular sorardı. Ona kimsenin meydan okumadığı şekilde meydan okurdu.

Bir saat geçip yağmur yağmaya başladığında Hunt tüm konuşmayı planlamıştı. Quinlan'ın bunu duymak istediğinden ya da bugün hissettiklerini itiraf edeceğinden şüphe duyuyordu ama ona bir özür borçluydu. Kölelik ve savaşla geçen yüzyıllar boyunca pek çok önemli parçasını kaybetmişti ama temel ahlakını kaybetmediğini düşünmeyi seviyordu. En azından şimdilik.

Bu davayı çözemezse, hâlâ tamamlaması gereken o iki binden fazla cinayeti işlemek zorunda kalacaktı, ancak, hepsinden sonra geriye bunun bile kalacağını hayal edemiyordu. O noktada olacağı kişinin özgürlüğü hak edip etmeyeceğini bilmiyordu. Düşünmek istemiyordu.

Ama sonra Bryce'a bir telefon geldi –çok şükür ki ona gelmiş, aramayı o yapmamıştı– ve cevap verirken temposunu düşürmemişti. Duyamayacağı kadar yüksekteydi, sadece on dakika sonrasında tekrar yön değiştirip Okçu Caddesi'ne yöneldiğini fark etti.

Yağmur artarken, Beyaz Kuzgun'un dışında durdu ve telefonuyla birkaç dakika oyalandı. Ama kartal gibi keskin görme yetisine rağmen, telefonunda neye baktığını göremedi. Bitişik çatıdan izlemişti ve o beş dakika içinde zavallı bir ezik gibi, ona mesaj göndereceğini umarak kendi telefonunu bir düzine kez kontrol etmiş olmalıydı.

Ve yağmur sağanağa dönüştüğünde, telefonunu kaldırdı, küçük bir el sallamayla fedailerin yanından geçti ve yukarı doğru bakmadan Beyaz Kuzgun'un içinde kayboldu.

Hunt Vanir ve insanları kaldırımdan aşağı sıçratarak indi. Ve yarı kurt, yarı daemonaki fedai, gerçekten elini uzatacak cesarete sahipti. "Sıra sağda" diye homurdandı solundaki erkek.

"Bryce'la birlikteyim" dedi.

Diğer fedai, "Deme yaa! Sıra yine de sağda" dedi.

Sıra, erken saatlere rağmen, çoktan bloğun aşağısına doğru uzanıyordu. "Lejyonla ilgili bir iş için buradayım" dedi Hunt ve rozetini nereye sokuşturduysa aramaya başladı.

Tam o anda kapı açıldı ve büyüleyici bir Fey garson dışarı baktı. "Riso içeri girebileceğini söylüyor, Crucius."

İlk konuşan fedai Hunt'a dik dik baktı.

Hunt sırıttı. "Başka bir zamana artık." Sonra dişiyi içeri kadar takip etti.

Ona çarpan seks, içki ve ter kokusu, cam çerçeveli avluyu geçerken ve merdivenleri çıkarken baş döndürücü bir hızla yükselen her içgüdüye sahipti. Yarısı parçalanmış sütunlar mor ışıklarla aydınlatılmıştı.

Asla kulübe ayak basmazdı. Her zaman Isaiah ya da diğerlerinden birine bunu yaptırırdı. Çoğunlukla, ziyafetlerin günlerce süren seks partilerine dönüştüğü Pangeran Başmeleklerinin saraylarından ve köy villalarından daha iyi olmadığını bildiği

içindi. Tüm bunlar olurken, insanlar ve Vanir, çocuklarının karnını doyurmak için çöp yığınlarını eşeleyerek bu villalardan sadece birkaç adım ötede açlıktan ölürlerdi. Öfkesini ve tetikleyen şeyleri, uzak duracak kadar iyi biliyordu.

Bazıları o geçerken fısıldadı. Gözlerini çoktan iki oyulmuş sütunun arasında duran ve votka ya da cin gibi berrak bir bardağı yudumlayan Bryce'dan ayırmadı. Buradaki onca kokudan sonra, içtiği şeyi anlayamadı.

Bryce yudumlarken gözleri bardağın kenarından ona doğru kalktı. "İçeri nasıl *girdin*?"

"Burası halka açık bir yer, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Hunt içini çekti ve özür dilemek için oturmak üzereyken yasemin ve vanilya kokusu aldı ve...

"Affedersiniz, bayım. Ah! Imm. Şey..." Kendini, beyaz bir kolsuz bluz giymiş ve uzun, çizgili bacaklarını ve narin toynaklarını gösterecek kadar kısa etekli, sevimli bir fauna bakarken buldu. Hafifçe kıvrılan boynuzları, kıvrımlı bir topuzun içine geri çekilmiş kıvırcık saçların arasında neredeyse gizlenmişti, kahverengi teni kulüp ışıklarında titreşen altın tozları gibiydi. Tanrılar aşkına, çok güzeldi.

Juniper Andromeda: Bryce'ın baledeki arkadaşı. Onun dosyasını da okumuştu. Dansçı bakışlarını Hunt ve Quinlan arasında gezdirdi. "B–ben umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Bryce bardağını boşaltarak, "O da tam gidiyordu" dedi.

Hunt sonunda kabine oturdu. "Aslında yeni gelmiştim." Faunaya elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hunt."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi faun boğuk bir sesle.

Juniper'ın tutuşu hafif ama sağlamdı. Bryce bardağına bir sürahi berrak sıvıdan doldurdu ve derin bir şekilde içti. Juniper ona, "Yemek sipariş ettin mi? Prova yeni bitti ve *açlıktan ölüyorum*." Faun ince olmasına rağmen, o zarif dış görünüşünün altında fazlasıyla güçlü ve zayıf kaslıydı.

Bryce içkisini kaldırdı. "Sıvı bir akşam yemeği tercih ediyorum."

Juniper kaşlarını çattı. Ama Hunt'a, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"İstediğini sipariş edebilirsin; senin için alırlar." Bir garsona işaret vererek elini kaldırdı. "Bir vejetaryen burger, peynirsiz, yanında patates kızartması, sadece bitkisel yağda pişirilsin ve iki parça pizza, üzerinde bitki bazlı peynir olsun lütfen." Dudağını ısırdı, sonra Hunt'a açıkladı. "Hayvansal ürünler yemem de."

Bir faun için et ve süt ürünleri iğrençti. Süt sadece bebekler için kullanılırdı.

"Anladım" dedi. "Benim sipariş etmemde bir sakınca var mı?" Yüzyıllar boyunca faunların yanında savaşmıştı. Bazıları et görmeye dayanamazdı. Bazıları ise umursamamıştı. Her zaman sormaya değerdi.

Juniper göz kırptı ama başını salladı.

Hunt garsona gülümseyerek, "Kemikli bir pirzola ve kavrulmuş yeşil fasulye alacağım" dedi. Ne yaptığını sanıyordu bu? İçkisini protein içeceğiymiş gibi içen Bryce'a baktı.

Henüz akşam yemeği yememişti ve bu sabah yatak odasından dantelli pembe sutyen ve uyumlu iç çamaşırıyla çıktığında dikkati dağılmış olmasına rağmen, oturma odasının penceresinden kahvaltı yapmaktan vazgeçtiğini fark etmişti ve öğle yemeği getirmediği veya sipariş vermediğini de hesaba katarsak, hiç yemek yemediğine bahse girebilirdi.

Bu yüzden Hunt, "O da pilavlı kuzu köfte, kavrulmuş nohut ve yanında turşu alacak. Teşekkürler" dedi. Şimdiye kadar birkaç kez onun öğle yemeğine gidişini izlemişti ve paket servislerinde ne olduğunu kokularından tam olarak anlamıştı. Bryce ağzını açtı ama garson çoktan gitmişti. Juniper onları gergin bir şekilde inceledi. Bryce'ın tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibiydi.

"Yemeğimi de kesecek misin?"

"Ne?"

"Büyük, sert bir pislik olman, ne zaman yemek yiyeceğime ya da vücudumla *ne zaman ilgilenmeyeceğime* karar verme hakkına sahip olduğun anlamına gelmez. Bu bedenin içinde yaşayan benim, ne zaman yemek istediğimi bilirim lanet olası. Sa-

hiplenici ve agresif saçmalıklarını kendine sakla."

Juniper'ın yutkunması müzikten bile duyuluyordu. "İşte yorucu bir gün müydü Bryce?"

Bryce yine içkisine uzandı. Ama Hunt daha hızlı hareket etti, elini bileğine doladı ve daha fazla içki içemeden önce onu masaya tutturdu.

"Çek elini üzerimden" diye hırladı.

Hunt ona yarım bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar klişe olma." Bryce'ın gözleri öfkeyle parladı. "Zor bir gün geçirdin diye kendini votkada boğmaya mı geldin?" Hunt öfkeyle burnundan soludu, bileğini bıraktı ve bardağı kaptı. Bardağı dudaklarına kaldırdı, "En azından ağzının tadını bildiğini söyle" derken ona baktı ve içkiyi kokladı. Tadına baktım. "Bu su."

Bryce'ın parmakları masanın üzerinde yumruğa dönüştü. "Ben içki içmem."

Juniper dedi ki, "Bu gece Bryce'ı ben davet ettim. Birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu ve şirket üyelerinden bazılarıyla daha sonra burada buluşmam gerekiyor, bu yüzden..."

Hunt Bryce'a, "Neden içmiyorsun?" diye sordu.

"Sen Umbra Mortis'sin. Eminim nedenini bulabilirsin." Bryce aceleyle kabinden çıktı ve Juniper'ı da kalkmaya zorladı. "Gerçi en iyi arkadaşımı öldürdüğümü düşündüğün düşünülürse, belki de bulamazsın." Hunt sinirlendi ama Bryce hemen, "Ben tuvalete gidiyorum" diye belirtti. Sonra antik dans pistinin kalabalığına doğru yürüdü, boşluğun arkasındaki iki sütun arasındaki uzak bir kapıya doğru ilerlerken kalabalık onu yuttu.

Juniper'ın yüzü gergindi. "Onunla gideceğim."

Sonra hızla ve hafif hareket ederek gitti, yanlarından geçerken iki erkeği ağzı açık bırakmıştı. Juniper onları görmezden geldi. Dans pistinin ortasında Bryce'a yetişti, koluna bir el atarak onu durdurdu. Juniper etraflarındaki ışıklar kadar parlak bir şekilde gülümsedi ve konuşmaya başladı, konuşurken elleri kulübe ve Hunt'ın bulunduğu kabine doğru hareket ediyordu. Bryce'ın yüzü taş gibi soğuktu. Hatta daha da soğuk.

Erkekler yaklaştı, bu ifadeyi gördü ve daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi.

"Eh, eğer sana kızgınsa, bu beni daha iyi gösterecektir" diyen bir erkek sesi yaklaştı yanına.

Hunt hoş görünme zahmetine girmedi. "Bana bir şey bulduğunu söyle."

Valbaran Feylerinin Veliaht Prensi kabinin kenarına yaslandı, çarpıcı mavi gözleri kuzeninde kaldı. Kuşkusuz gölgelerini Hunt'ın haberi olmadan sinsice yaklaşmak için kullanmıştı. "Negatif. Kuzgun'un sahibinden burada olduğuna dair bir telefon aldım. Olay yerinden ayrıldığında yeterince kötü durumdaydı. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Hunt buna itiraz edemezdi. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

Ruhn, dansçılar denizinin ortasında dişilerin hareketsiz durduğu yere doğru başını salladı. "Eskiden dans ederdi. Eğer yapabilseydi, Juniper gibi baleye giderdi."

Bunu bilmiyordu, yani tam olarak. Hakkındakiler dosyasındaki eksik bilgilerden biriydi. "Neden bıraktı?"

"Bunu ona sormalısın. Ama Danika öldükten sonra dans etmeyi tamamen bıraktı."

"Ve görünüşe göre içkiyi de." Hunt bir kenara atılmış su bardağına doğru baktı.

Ruhn görüş açısını takip etti. Şaşırdıysa bile belli etmedi prens.

Hunt, Bryce'ın suyundan bir yudum aldı ve başını salladı. Hiç de parti kızı değildi, sadece dünyanın onun hakkında en kötüsüne inanmasına razı oluyordu.

O da dahil. Hunt, dans pistinde onu izlerken omuzlarını devirdi, kanatları da onunla birlikte hareket etti. Evet, sıçıp sıvamıştı. Asil bir şekilde.

Bryce kabine doğru baktı ve kuzenini orada görünce... Ruhn'a attığı bakıştan sadece biraz daha sıcak cehennem siperleri vardı.

Juniper bakışlarını izledi.

Bryce kulüp patlamadan önce kabine doğru sadece bir adım atabilmişti.

26

Bir an için, Athalar ve Ruhn konuşuyorlardı. Bir an için, Bryce onu uzaktan bile boğan alfagöt koruyuculuğu için ikisini de parçalamak üzereydi. Bir an için, kendisini o çok tanıdık siyah yüzeyin altına çeken ağırlığın içinde boğulmamaya çalışıyordu. Hiçbir koşma miktarı onu bundan kurtaramaz, ona bir yudum hava sağlayamazdı.

Sonra, kulakları oyuldu, altındaki zemin yarıldı, tavan yağmur gibi yağdı, insanlar çığlık attı, kanlar fışkırdı, hava korkuyla koktu ve o dönüyor, Juniper için hamle yapıyordu...

Acı acı bağırmalar ve aralıksız çınlama kafasını doldurdu.

Dünya kendi etrafında yana doğru devrilmişti sanki.

Ya da belki de bunun nedeni enkazın ortasında, etrafına bomba ve vücut parçaları dağılmış halde yatmasıydı.

Yine de Bryce yerde durdu, çığlık atan Juniper'ın üzerine eğildi.

Çığlıklar hiç durmuyordu. Ama onunki diğer tüm sesleri bastırdı. Ağzında bakır gibi bir kayganlık vardı. Kan. Derisi alçıyla kaplıydı.

"Kalk." Hunt'ın sesi çınlamayı, çığlıkları ve feryatları kesti ve güçlü elleri omuzlarına sarıldı. Juniper'a ulaşmak için ona karşı çırpındı.

Ama Ruhn zaten oradaydı. Arkadaşının ayakta durmasına yardım ederken şakağından kan akıyordu.

Bryce, Juniper'ın her santimine baktı: alçı, toz ve başkasının

yeşil kanı vardı üzerinde ama bir çiziği bile yoktu, hiçbir çizik yoktu, hiçbir çizik yoktu...

Bryce, omuzlarından tutan Hunt'a geri döndü. Melek, kardeşi sanki bir piyade eriymiş gibi Ruhn'a, "*Hemen* dışarı çıkmalıyız" diye emir verdi. "Dahası fazla kişi olabilir."

Juniper, Ruhn'ın kontrolünden kurtuldu ve Bryce'a, "*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye bağırdı.

Kulaklarındaki çınlama durmuyordu ve belki de beyni sızdırıyordu çünkü konuşamıyordu, uzuvlarını nasıl kullanacağını hatırlamıyor gibiydi.

Juniper ona bir tane geçirdi. Bryce yanağındaki etkiyi hissetmedi. Juniper sanki vücudu parçalanacakmış gibi hıçkırdı. "*Ben Dalış'ı yaptım, Bryce! İki yıl önce! Sense yapmadın! Aklını mı kaçırdın sen?*"

Sıcak, güçlü bir kol karnı boyunca kayarak onu dik tuttu. Ağzı kulağına yakın bir yerde olan Hunt, "Juniper, kız şok geçiriyor. Ona biraz zaman ver" dedi.

Juniper ona, "*Sen bu işe karışma!*" diye bağırdı. Fakat insanlar feryat ediyor, çığlık atıyordu ve enkaz hâlâ devam ediyordu. Sütunlar etraflarında devrilmiş ağaçlar gibi yatıyordu. June fark etmiş gibi görünüyordu.

Vücudu, tanrılar, vücudu işe yaramazdı.

Ruhn onlara yakınlarda bir adres verdiğinde ve orada onu beklemelerini söylediğinde Hunt itiraz etmedi. Bryce'ın dairesinden daha yakındı ama açıkçası Hunt, Bryce'ın onu içeri alacağından tam olarak emin değildi ve eğer kadın şoka girerse ve o büyüleri aşamazsa... Eh, onun gözetiminde ölürse Micah kafasını Comitium'un ön kapılarına dikerdi.

Saldırının gerçekleşmek üzere olduğunu hissetmediği için de bunu yapabilirdi.

Quinlan onu taşıdığını fark etmemiş gibiydi. Göründüğünden daha ağırdı; bronz teni sandığından daha fazla kası örtüyor olsa gerekti.

Hunt birkaç blok ötede tanıdık beyaz sütunlu evi buldu; Ruhn'ın ona verdiği anahtarla yeşil boyalı bir kapıyı açtı. Ma-

ğarayı andıran giriş salonunda, prensinkinden başka iki erkek kokusu daha vardı. Işık düğmesine yaptığı bir hareketle, bir savaş alanından çıkmış gibi görünen büyük bir merdiven, aşınmış meşe zeminler ve tehlikeli bir şekilde asılı duran kristal bir avize ortaya çıktı.

Altında, olağanüstü bir beceriyle boyanmış bir bira-pinpon masası vardı. Resimde, devasa bir Fey erkeğinin bir meleği bir bütün olarak yutuşu tasvir ediliyordu.

Hunt, kendi türüne karşı çekilen *siktiri* görmezden gelerek girişin solundaki oturma odasına doğru ilerledi. Uzun odanın uzak duvarına dayanmış lekeli bir kanepe vardı ve Hunt, Bryce'ı oraya bırakıp duvarın ortasındaki eşit derecede yıpranmış ıslak bara doğru koştu. Bryce'ın suya ihtiyacı vardı.

Briggs'ten beri şehirde yıllardır saldırı olmamıştı. Bombanın gücünü kulüpte dalgalanırken hissetmişti, eski tapınağı ve sakinlerini parçalara ayıran cinstendi. Tam olarak ne olduğunu araştırmayı müfettişlere bırakırdı ama...

Yıldırımı bile onu durduracak kadar hızlı değildi. Bombaya karşı herhangi bir koruma olacağından değil. Böyle bir tuzakta olmazdı zaten. Savaş meydanlarında, onları gücüyle nasıl engelleyeceğini, ölümle ölümü nasıl eşleştireceğini bilecek kadar yok etmişti ama bu, bir tanktan atılan uzun menzilli bir füze değildi.

Kulübün bir yerine yerleştirilmiş ve önceden belirlenmiş bir anda patlatılmıştı. Böyle bir şeyi yapabilecek bir avuç insan vardı ve Hunt'ın listesinin başında yine Philip Briggs vardı. Ya da takipçileri, en azından Briggs'in kendisi hâlâ Adrestia Hapishanesi'ndeydi. Bunu daha sonra düşünürdü, kafası hâlâ dönmüyorken ve şimşeği hâlâ kanında, yok edilecek bir düşmana aç şekilde çatırdamazken.

Hunt dikkatini kanepede boş bir şekilde bakarak oturan kadına çevirdi.

Bryce'ın yeşil elbisesi mahvolmuştu, cildi alçıyla ve başka birinin kanıyla kaplıydı, yanağındaki kırmızı iz haricinde yüzü solgundu.

Hunt, tezgâhın altındaki dondurucudan bir buz torbası ve sarmak için bir bulaşık havlusu aldı. Su dolu bardağı lekeli ahşap sehpanın üzerine koydu, sonra ona buzu uzattı. "Juniper seni fena benzetmiş."

O kehribar gözler yavaşça ona doğru döndü. Kulaklarının içinde kurumuş kan vardı.

Acınası görünen mutfak ve banyo dolabında yapılan bir araştırmayla daha fazla havlu ve bir ilk yardım çantası ortaya çıkardı.

Önündeki yıpranmış gri halıya diz çöktü, sehpayı dolduran bira kutularına değmelerini önlemek için kanatlarını sıkıca sıkıştırdı.

O, kanlı kulaklarını temizlerken Bryce boş bir şekilde bakmaya devam etti.

Bir cadı gibi tıbbi büyüsü yoktu ama onun sivri kulaklarını değerlendirecek kadar savaş alanı şifası biliyordu. Bu patlama Fey işitmesine dehşet derecede zarar vermiş olabilirdi ve insan soyu da daha sonraki iyileşmeyi oldukça yavaşlatabilirdi. Neyse ki kanama ya da hasar belirtisi bulamadı.

Sol kulağından başladı. Bitirdiğinde de dizlerinin içine gömülü taş parçalarıyla birlikte soyulduğunu fark ett.

Bryce sonunda, "Juniper müdürlüğe terfi etme şansına sahip" diye tersledi. "Bunu başarmış ilk faun. Yaz sezonu çok yakında başlıyor; kendisi iki balede ana rollerin yedeği. Beşinde de solist. Bu sezon çok önemli. Yaralanması hepsine engel olurdu."

"O Dalış'ı yapmış. Çabucak toparlanırdı." Alet çantasından bir cımbız çıkardı.

"Olsun."

Dizinden bazı metal ve taş parçalarını dikkatlice çıkarırken Bryce inledi. Yere sert bir şekilde çarpmıştı. Hunt, kulüp patlasa bile, onun hareketini görmüştü.

Kendini Juniper'ın üzerine atmış, onu patlamadan korumuştu.

Şifa çözeltisi şişesine kaşlarını çatarak, "Bu acıtacak" dedi. Süslü, pahalı şeyler. Prens ve ev arkadaşlarının Dalış'ı yaptı-

ğı düşünülürse burada olmaları bile şaşırtıcıydı. "Ama yara izi kalmasını engelleyecek."

Bryce omuz silkti, Hunt'ın omzunun üstündeki devasa, karanlık televizyon ekranını inceledi.

Hunt bacağını çözeltiyle ıslattı ve Bryce acıyla çekildi. Ancak küfretmesine rağmen baldırını yeterince sıkı bir şekilde kavramıştı Hunt. "Seni uyarmıştım."

Sıkılı dişlerinin arasından nefes verdi. Zaten kısa olan elbisesinin eteği hareketleriyle daha da yukarı çıkmıştı ve Hunt kendi kendine sadece başka yaralar olup olmadığını incelemek istediğini söyledi, ama...

Diğer türlü zarif, sinir bozucu derecede mükemmel uyluğunda kalın, kapanmamış bir yara izi vardı.

Hunt durdu. Onu hiç iyileştirmemişti.

Ve bazen onu gözünün ucuyla topallarken yakaladığı her an... Aptal ayakkabılarından değildi. Bunun yüzündendi. *Hunt'ın* yüzündendi. Beceriksiz savaş alanı içgüdüleriyle onu bir asker gibi zımbalaması yüzündendi.

"Erkekler bacaklarımın arasında diz çöktüğünde, Athalar" dedi, "genellikle surat asmıyorlar."

"Ne?" Ancak tam da elinin baldırını hâlâ kavradığını, altındaki ipeksi derinin avuçlarındaki nasırlara sürtündüğünü fark ettiği anda ne demek istediğini anladı. Tam da kalçaları arasında diz çöktüğünü ve o yarayı görmek için kucağına doğru daha da yaklaştığını fark ettiği anda.

Hunt geri çekildi, yüzüne doğru yükselen ısıya engel olamadı. Elini onun bacağından çekti. "Üzgünüm" dedi.

"Sence bunu kim yaptı?" diye sorarken gözlerindeki tüm eğlence kayboldu. "Klubü?"

Yumuşak teninin sıcaklığı hâlâ avucunu ısıtıyordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu davayı araştırmamızla bir ilgisi olabilir mi?" Suçluluk duygusu çoktan gözlerine ulaşmıştı ve aklından tapınak yardımcısının vücudunun geçtiğini biliyordu Hunt.

Kafasını salladı. "Muhtemelen hayır. Eğer biri bizi durdur-

mak isteseydi, kafaya sıkılan bir kurşun bir klubü havaya uçurmaktan çok daha fazla işe yarardı.

Kulübün sahibinin rakibi olabilir. Ya da geri kalan Keres üyeleri bu şehirde daha fazla bokluk başlatmak istiyordur."

Bryce, "Sence burada savaş çıkar mı?" diye sordu.

"Bazı insanlar çıkmasını istiyor. Bazı Vanir'ler çıkmasını istiyor. İnsanlardan kurtulmak için diyorlar."

"Oradaki savaşla Pangera'nın bazı bölgelerini yok ettiler" diye mırıldandı Bryce. "Görüntüleri izledim." Hunt'a baktı, sorulmamış sorusunun asılı kalmasına izin verdi. *Ne kadar kötüydü?*

Hunt, "Büyü ve makineler. Asla iyi bir karışım olmaz."

Kelimeler aralarında dalgalandı. "Eve gitmek istiyorum" diyerek nefes verdi Bryce. Ceketini çıkardı ve kadının omuzlarına yerleştirdi. Neredeyse onu yutmuştu ceket. "Bütün bunların duşta akıp gitmesini istiyorum." Çıplak tenindeki kanı işaret etti.

"Tamam." Ama antredeki ön kapı açıldı. Bir çift çizmeli ayak göründü.

Ruhn arkasından gölgelerle birlikte içeri girdiğinde Hunt dönüp uyluğuna gizlenmiş silahını çıkarmıştı. "Bu hoşunuza gitmeyecek" dedi prens.

Bryce eve gitmek istiyordu. Juniper'ı aramak istiyordu. Sadece seslerini duymak için annesini ve Randall'ı aramak istiyordu. O mesajlarına cevap vermese de Fury'yi arayıp bildiklerini öğrenmek istiyordu. Jesiba'yı arayıp neler olduğunu *öğrenmesini* sağlamak istiyordu. Ama çoğunlukla *eve gidip duş almak* istiyordu.

Ruhn, kan sıçramış taş gibi sert bir suratla kemeraltında durdu.

Hunt, yanındaki kanepeye oturmadan önce tabancayı baldırındaki kılıfına geri soktu.

Ruhn ıslak bara gitti ve musluktan bir bardak su doldurdu. Her hareketi sertti, gölgeler etrafında fısıldıyordu. Fakat prensin bir nefes vermesiyle gölgeler ve gerilim kayboldu.

Hunt Bryce'ı, Ruhn'dan detayları vermesini istemekten kurtardı. "Bunun kulübü bombalayan kişiyle ilgili olduğunu varsayıyorum?"

Ruhn başını salladı ve bir yudum suyu geri döktü. "Tüm işaretler insan asileri gösteriyor." Bryce'ın kanı dondu. Hunt'la bakıştılar. Birkaç dakika önceki tartışmaları hedeften çok da uzak değildi. "Bomba, şarap teslimatının içine gizlenmiş yeni bir patlayıcı sıvıyla kulübe gizlice sokulmuş. Kendi logoları olan kartvizitlerini kasaya bırakmışlar."

Hunt araya girdi. "Philip Briggs ile olası bir bağlantısı var mı?"

Ruhn, "Briggs hâlâ parmaklıklar ardında" dedi. İsyancı liderin şimdi Adrestia Hapishanesi'nde Vanir'in elinden aldığı cezayı tanımlamanın kibar bir yoluydu.

Bryce, "Keres grubunun geri kalanı değil ama" diye mırıldandı. "Briggs'e ilk baskını yapan Danika'ydı. Onu öldürmemiş olsa bile isyancı suçlarından dolayı içeride yatıyor. Takipçilerine bu bombalamayı gerçekleştirmeleri için talimat vermiş olabilir."

Ruhn kaşlarını çattı. "Dağıldıklarını, diğer gruplara katıldıklarını ya da Pangera'ya geri döndüklerini sanıyordum. Ama işte hoşuna gitmeyecek kısım. Kasanın üzerindeki logonun yanında markalı bir resim vardı. *C* şeklini andırıyor. Ekibim ve ekibin, bunun Hilal Şehir'e ithafen yamuk bir *hilal* olduğunu düşündüler ama bomba patlamadan önceki depolama alanının görüntülerine baktım. Anlamak zor ama kavisli bir Boru şeklini de tasvir ediyor olabilir."

"Boru'nun insan isyanıyla ne ilgisi var?" diye sordu Bryce. Sonra ağzı kurudu. "Dur bir dakika. Boru şeklinin *bizim* için bir mesaj olduğunu mu düşünüyorsun? Bizi Boru'yu aramaktan uzaklaştırmak için mi? O tapınak yardımcısı yetmedi mi sanki?"

Hunt derin derin düşünerek açıkladı. "Biz oradayken kulübün bombalanması bir tesadüf olamaz. Ya da biz dizlerimize kadar onu aramaya daldığımızda sandıktaki görüntülerden birinin Boru olması. Danika onu yakalamadan önce, Briggs

Kuzgun'u havaya uçurmayı planlamıştı. Keres tarikatı hapse girdiğinden beri aktif değil, ama..."

Bryce, "Geri dönüyor olabilirler" diye ısrar etti. "Briggs'in bıraktığı yerden devam etmek ya da şimdi bile bir şekilde yol göstermesini istiyor olabilirler."

Hunt kasvetli görünüyordu. "Ya da başından beri Briggs'in takipçilerinden biriydi; planlanan ilk bombalama, Danika'nın öldürülmesi, bu bombalama... Briggs suçlu olmayabilir ama belki kimin suçlu olduğunu biliyordur. Birini koruyor olabilir." Hunt, telefonunu çıkardı. "Onunla konuşmalıyız."

Ruhn, "Sen deli misin lanet olası?" dedi.

Hunt onu görmezden geldi ve ayağa kalkarak bir numara çevirdi. Bryce'a, "Adrestia Hapishanesi'nde, bu yüzden isteğin yerine getirilmesi birkaç gün sürebilir" dedi.

"İyi." Bu toplantının tam olarak nasıl olacağını düşünmeyi reddetti. Danika'nın cesareti, Briggs'in insan davasına yönelik fanatikliği tarafından kırılmıştı ve nadiren onun hakkında konuşmak isterdi. Onu ve Ophion isyanının bir parçası olan Keres grubunu ele geçirmek, Şeytan Sürüsü'nün bir zaferi, meşrulaştırılması olmuştu. Gerçi Sabine'in onayını almak için hâlâ yeterli olmamıştı.

Hunt telefonu kulağına dayadı. "Hey, Isaiah. Evet, iyiyim." Antreye girdi ve Bryce onun gidişini izledi.

Ruhn sessizce, "Güz Kralı seni Boru'yu aramaya dahil ettiğimi biliyor" dedi.

Ağırlaşan gözlerini erkek kardeşine yöneltti. "Ne kadar kızdı?"

Ruhn'ın acımasız gülümsemesi rahatlatıcı değildi. "Kulağıma kusacağın *zehir* konusunda beni uyardı."

"Sanırım bunu bir iltifat olarak almalıyım."

Ruhn bu sefer gülümsemedi. "Boru bulunursa onunla ne yapacağını bilmek istiyor."

"Oyun gününde yeni kupam olarak kullanacağım."

Hunt odaya girerken bir kahkaha attı, araması sona ermişti. Ruhn sadece, "Ciddiydi" dedi.

Bryce, "Onu tapınağa geri vereceğim" dedi. "Ona değil."

Hunt tekrar kanepeye otururken Ruhn ikisine de baktı. "Babam dedi ki, seni bu kadar tehlikeli bir işe bulaştırdığım için Bryce, her zaman yanında kalacak bir korumaya ihtiyacın varmış. Seninle yaşayacak birine. Ben de gönüllü oldum."

Hırpalanmış vücudunun her parçası ağrıdı. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Hunt kollarını kavuşturdu. "Kralınız Quinlan'ın yaşayıp yaşamamasını neden umursuyor?"

Ruhn'ın gözleri soğudu. "Ben de aynısını sordum ona. Yarı Fey olarak onun yetki alanına girdiğini ve herhangi bir dağınık durumu temizlemek zorunda kalmak istemediğini söyledi. *Kız bir yük*, dedi." Bryce, Ruhn'ın taklit ettiği her kelimedenin zalim tonlarını duyabiliyordu. Konuşurken babasının yüzünü görebiliyordu. Sık sık yumruklarıyla o mükemmel yüze vurmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederdi. Ona annesinin elmacık kemiği boyunca taşıdığı yara izi gibi bir yara izi vermeyi hayal ederdi. Küçük ve ince, bir tırnaktan daha uzun olmayan bir yaraydı ama çirkin öfkesi onu çok ileri götürdüğünde ona verebileceği darbelerin bir hatırlatıcısıydı.

Ember Quinlan'ın, Bryce'a hamileyken kaçmasına sebep olan darbenin.

Aşağılık herif. Yaşlı, nefret dolu aşağılık pislik.

Hunt kabaca, tiksinmiş yüzünü gererek, "Yani sadece Quinlan'ın Zirve'den önceki ölümüyle ilgili halkla ilişkiler kâbusundan endişe duyuyor" dedi.

"Bu kadar şaşkın görünme" dedi Ruhn, sonra Bryce'a doğru dönüp ekledi. "Ben sadece elçiyim. Bunu onunla olan büyük savaşın olarak seçmenin akıllıca olup olmadığını düşün."

Ruhn'ın ona emirler vermesi için evine girmesine izin vermenin hiçbir imkânı yoktu. Özellikle de o arkadaşlarıyla. Bu davada onunla çalışması yeterince kötüydü zaten.

Tanrılar aşkına, kafası zonkluyordu. "İyi" dedi öfkeyle. "Bir korumaya ihtiyacım olduğunu söyledi ama özellikle sana değil, değil mi?" Ruhn'ın gergin sessizliğinde Bryce devam etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin yerine Athalar benimle kalır. Emir yerine getirildi. Mutlu musun?"

"Bundan hoşlanmayacak."

Bryce, kanı kaynarken bile kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Korumanın kim olması gerektiğini söylemedi. Piç kurusu sözlerinde daha açık olmalıydı."

Ruhn bile buna karşı çıkamazdı.

Athalar, Bryce'ın ev arkadaşı seçimine şok olduysa bile belli etmedi.

Ruhn, meleğin bakışlarının dikkatlice ikisinin arasında gezdiğini fark etti.

Siktir. Athalar nihayet anlamaya mı başlamıştı? Kuzenlerin olması gerekenden daha fazla iç içe olduklarını? Ruhn'ın babasının onunla bu kadar ilgilenmemesi gerektiğini?

Bryce Ruhn'a, "Babanı bu işe sen mi soktun?" diye çıkıştı.

"Hayır" dedi Ruhn. Babası, harap kulüpten ayrılır ayrılmaz tapınak ziyareti hakkında onu köşeye sıkıştırmıştı. Dürüst olmak gerekirse, erkeğin ne kadar kızdığını düşünürsek, Ruhn'ın bir hendekte ölmemiş olması bir mucizeydi. "Benim bile bilmediğim bir casus ağına sahip."

Bryce kaşlarını çattı ama kanepeden kalkarken irkildi, Athalar, ihtiyacı olması halinde elini dirseğinin kolayca ulaşabileceği bir mesafede tutuyordu.

Ruhn'ın telefonu çaldı ve ekrandaki mesajı okuyacak kadar uzun bir sürede cebinden çıkardı. Ve diğerleri de mesajları yağdırmaya başlamıştı.

Declan, Flynn'ın da olduğu gruba, *Dostum, neler oldu?* diye yazmıştı.

Flynn cevap verdi. *Kulüpteyim. Sabine, Amelie Ravenscroft'u, enkazları alıp yaralılara yardım etmesi için Destek Bölümü sürülerinin başına gönderdi. Amelie seni giderken gördüğünü söyledi, Ruhn. İyi misin?*

Ruhn sadece aramasınlar diye cevap verdi. *Ben iyiyim. Birazdan kulüpte buluşuruz.* Bryce ön kapıya giderken ve önünde bir cehennem manzarası oluşurken telefonu yumruğuyla sıktı.

Mavi ve kırmızı sirenler yankılandı ve ışıklarını giriş salonunun meşe zeminine yansıdı.

Ama kız kardeşi kapı koluna uzanmadan önce durakladı, ona soru sormak için döndü. "Bombalamadan önce neden Kuzgun'daydın?"

Al işte. Eğer Riso'nun ona yaptığı aramadan, Ruhn'ın onu takip ettiğinden bahsederse, kafasını fena ütülerdi. Ruhn yarı yarıya yalan söyledi. "Patronunun kütüphanesine bakmak istiyordum."

Hunt, Bryce'ın bir adım gerisinde durdu. İkisinin de yüzlerine şaşkın ifadeler yapıştırmalarını izlemek gerçekten etkileyiciydi.

"Ne kütüphanesi?" diye sordu masumiyetin portresi.

Ruhn, Athalar'ın gülümsememeye çalıştığına yemin edebilirdi. Ama sert bir şekilde, "Herkesin galerinin altında olduğunu söylediği kütüphane" dedi.

Hunt omuz silkerek, "Ben ilk defa duyuyorum" dedi.

"Siktir git, Athalar." Ruhn'ın çenesi, çok sıktığı için ağrıyordu.

Bryce, "Bak, bizim küçük, havalı çocuk kulübümüze katılmak istemeni anlıyorum ama sıkı bir üyelik inceleme süreci var" dedi.

Evet, Athalar gülümsememek için çok çabalıyordu.

Ruhn, "Oradaki kitaplara bakmak istiyorum. Boru ile ilgili bir şey çıkacak mı görmek istiyorum" diye hırladı. Bryce, Ruhn'ın ses tonuna kattığı bir parça baskınlık nedeniyle duraksadı. Rütbesiyle üstünlük sağlamaya çalışmıyordu. Bunun söz konusu olduğu bir yer değildi sonuçta.

Athalar ona bakışlarıyla hançerler fırlatıyor olsa da Ruhn kız kardeşine "Fey arşivlerine iki kez baktım ve..." dedi. Kafasını iki yana salladı. "Galeriyi düşünüp durdum. Belki orada bir şey vardır."

"Ben araştırdım" dedi Bryce. "Boru hakkında belirsiz lafların ötesinde hiçbir şey yok."

Ruhn ona yarım bir gülümseme verdi. "Yani bir kütüphane olduğunu kabul ediyorsun."

Bryce ona kaşlarını çattı. Bu düşünceli bakışı biliyordu Ruhn. "Ne var?"

Bryce saçını kirli, yırtık bir omzunun üzerinden attı. "Seninle bir pazarlık yapacağım: galeride Boru'yu aramaya gelebilirsin ve elimden geldiğince yardım ederim. Eğer..." Athalar ona doğru kafasını hızla salladı, yüzündeki öfke neredeyse keyif vericiydi. Bryce Ruhn'ın elindeki telefonu başıyla göstererek devam etti, "*Eğer* Declan'ı benim emrime verirsen."

"O zaman ona bu davadan bahsetmek zorunda kalırım. Ve bildiklerini Flynn da iki saniye sonra öğrenir."

"Öyle olsun. Git ve onları bilgilendir. Ama Dec'e Danika'nın son hareketleri hakkında bilgiye ihtiyacım olduğunu söyle."

Ruhn, "Onları nereden bulabileceğini bilmiyorum" diye itirafa bulundu.

Hunt, Bryce'a hayranlıkla bakarak, "İn'de bu bilgiler vardır" dedi. "Emmet'a İn'in arşivlerini hacklemesini söyle."

Ruhn başını sallayarak onayladı. "Tamam. Ona daha sonra söylerim bunu."

Bryce ona gözlerine ulaşamayan bir gülümseme verdi. "O zaman yarın galeriye gel."

Ruhn, oraya erişmenin ne kadar kolay olduğu konusundaki şokunu aşmak için kendine bir dakika vermek zorunda kaldı. Sonra, "Dışarıda dikkatli ol" dedi.

Eğer o ve Athalar haklıysa ve Briggs'in isteği üzerine ya da onun onuruna hareket eden Keres asileri *varsa*... O zaman yaşanacak politik karmaşa bir kâbus olurdu. Ve eğer *C'nin* aslında Boru'nun bir görüntüsü olduğu konusunda yanılmadıysa, eğer bu bombalama ve tapınak yardımcısının öldürülmesi, onu aramalarıyla ilgili bir uyarıysa... O zaman hepsi yönelik bu tehdit çok daha ölümcül bir hale gelir.

Bryce devam etmeden önce tatlı bir şekilde, "Babacığına selamlarımızı ilet ve gidip kendini becerebileceğini söyle" dedi.

Ruhn tekrar dişlerini gıcırdattı ve Athalar'dan başka bir sırıtış kazandı. Kanatlı puşt.

İkisi kapıdan dışarı çıktılar ve Ruhn'ın telefonu onlardan hemen sonra çaldı.

"Evet" dedi.

Ruhn, erkek ağır ağır konuşmaya başlamadan önce bile babasının gergin olduğunu duyduğuna yemin edebilirdi. "Kralınla böyle mi konuşuyorsun?"

Ruhn cevap verme zahmetine girmedi. Babası, "İşimi ifşa etmekten kendini alıkoyamadığına göre, Boru ile ilgili bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum" dedi. Ruhn kendini hazırladı. "Meleklerin almasını istemiyorum."

"Tamam." Ruhn'ın bu konuda bir söz hakkı olsaydı, *kimse* Boru'yu alamazdı. Kalıcı bir Fey muhafızıyla birlikte doğruca tapınağa geri dönerdi.

"Bir gözün o kızın üzerinde olsun."

"İki gözüm de üzerinde."

"Ciddiyim, evlat."

"Ben de öyle." Babasının sesindeki samimiyet tonlamasını duymasına izin verdi.

Babası devam etti. "Sen, Veliaht Prens olarak, kralının sırlarını kıza ve Athalar'a açıkladın. Bunun için seni cezalandırmaya hakkım var, biliyorsun."

Durma demek istedi. *Durma ve cezalandır. Bana bir iyilik yap ve bunu yaparken unvanımı da al. Kraliyet soyu zaten benimle sona eriyor.*

Ruhn, on üç yaşındayken, tüm Feyler gibi geleceğini görmek için Kâhin'e gönderildiğinde, bunu ilk kez duyduktan sonra kusmuştu. Bu ritüel, bir zamanlar evlilikleri ve ittifakları önceden haber vermek içindi. Bugünse, daha çok bir çocuğun kariyerini ve bir şey ifade edip etmeyeceklerini anlamak içindi. Ruhn için, –ve yıllar sonra da Bryce için– tam bir felaketti.

Ruhn, Kâhin'e çocuk sahibi olmadan önce öleceğini mi yoksa kısır olduğunu mu söylemesi için yalvarmıştı. O ise sadece sözlerini tekrarlamıştı. *Kraliyet soyu sizinle sona erecek, Prens.*

Öğrendiklerini kralına anlatamayacak kadar korkaktı. Yani babasını bir yalanla beslemiş, erkeğin hayal kırıklığı ve öfke-

sine dayanamamıştı. *Kâhin adil ve mantıklı bir kral olacağımı söyledi.*

Babası hayal kırıklığına uğramıştı ama sadece sahte kehanet fazla güç ile ilgili olmadığı için.

Yani, evet. Babası unvanını elinden almak isteseydi, ona iyilik yapmış olurdu. Ya da sonunda bilmeden bu kehaneti yerine getirmiş olurdu.

Ruhn, küçük bir kız kardeşi olduğunu öğrendiği gün, bunun anlamı hakkında gerçekten bir kez endişelenmişti. Bryce için zamansız bir ölümün önceden haber verilmesi anlamına gelip gelmediğini düşünmüştü. Ancak korkuları, onun kraliyet soyunun bir parçası olmadığı ve asla resmi olarak tanınmayacağı gerçeğiyle yatışmıştı. Hâlâ yakın oldukları o ilk yıllarda, Ruhn'ın neden onu alenen kabul etmeleri için babalarıyla hiç görüşmediğini asla sorgulamaması, onu çok rahatlatmıştı.

Güz Kralı devam etti. "Ne yazık ki, hak ettiğin ceza seni Boru'yu arayamaz hale getirecektir."

Ruhn'ın gölgeleri etrafında sürükleniyordu. "Erteleyelim o zaman."

Babası hırladı ama Ruhn telefonu kapattı.

27

Sokaklar hâlâ kaotik durumda olan Beyaz Kuzgun'dan akan Vanir'le doluydu, hepsi de ne halt olduğu konusunda cevaplar arıyordu. Çeşitli lejyonerler, Feyler ve Destek Bölümü sürüsü üyeleri, bölgenin etrafına bir barikat kurmuşlardı, gürleyen, renksiz bir büyü duvarı vardı ama insanların bir araya toplanıp kalabalık yapmalarını engelleyemiyordu.

Hunt, Bryce'ın sessizce ve donuk bir ifadeyle yanında yürüdüğü yere baktı. Ayaklarının çıplak olduğunu fark etti.

Ne zamandır yalın ayaktı? Patlamada ayakkabılarını kaybetmiş olmalıydı.

Onu tekrar taşımayı teklif etmeyi veya birlikte dairesine uçmayı önermeyi düşündü, ancak kollarını etrafına o kadar sıkı sarmıştı ki tek bir kelimenin bile onu dipsiz bir öfke sarmalına göndereceği hissine kapıldı.

Yürümeye başlamadan önce Ruhn'a attığı o bakış yok muydu... Hunt asit tüküren bir engerek olmadığına sevinmişti. Erkeğin yüzü *erir giderdi.*

Prens yarın galeriye geldiğinde tanrılar yardımcıları olsun.

Bryce'ın kapıcısı, yeni ve iyi durumdaki lobiye girdiklerinde koltuğundan fırladı, iyi olup olmadığını ve kulübün içinde olup olmadığını sordu. İyi olduğunu mırıldandı ve şekil değiştiren ursin, bir avcının odağıyla Hunt'ı inceledi. O bakışı fark eden Bryce, asansör düğmesine basarak ona el salladı ve onları tanıttı. *Hunt, bu Marrin, Marrin, bu Hunt, ne yazık ki bir süre*

benimle kalıyor olacak. Sonra, sanki bayılmak üzereymiş gibi, arka taraftaki krom raya yaslanmak zorunda kaldığı yerden ayrılıp asansöre bindi.

Kapılar kapanırken Hunt da araya sıkıştı. Asansör çok küçüktü, kanatları için çok dardı ve çatı katına çıkarlarken birbirlerine yakın durmalarına neden olmuştu.

Bryce'ın kafası sarkmış, omuzları içe doğru kıvrılmıştı.

Hunt pat diye, "Neden Dalış'ı yapmıyorsun?" diye sordu.

Asansör kapıları açıldı ve krem ve kobalt renklerle donatılmış zarif koridora girmeden önce onlara doğru çöktü. Yine de sonrasında dairesinin kapısına gitmeyi başardı. Sonra ona döndü.

"Anahtarlarım çantamdaydı."

Çantası da artık kulübün harabesi altındaydı.

"Kapıcıda yedeği var mı?"

Onaylaracasına homurdandı ve asansöre sanki tırmanılacak bir dağmış gibi baktı.

Marrin, Bryce'ın koridorda yaşayıp yaşamadığını kontrol ederek ve koridordaki kameraya anahtarları için onay verip vermediğini göstermesi için anons yaparak –baş parmağını göstererek onay vermişti– Hunt'ı tam bir dakika boyunca çileden çıkarmıştı.

Hunt döndüğünde Bryce'ı kapısının önünde, bacakları havada ve seksi pembe iç çamaşırını gösterecek kadar yayılmış bir şekilde oturur halde buldu. Neyse ki, koridor kameraları bu açıyı göremiyordu, ancak Hunt ayağa kalkmasına yardım ederken ve yedek anahtarları ona verirken şekil değiştiricinin onları izlediğinden hiç şüphesi yoktu.

Yavaşça anahtarı içeri soktu, sonra avucunu kapının yanındaki büyülü kilide yerleştirdi.

"Bekliyordum" diye mırıldandı, kilitler tıklayarak açıldı ve loş daire ışıkları yanıp söndü. "Dalış'ı birlikte yapmamız gerekiyordu. İki yıl sonrası için plan yapmıştık."

Hunt, kimi kastettiğini biliyordu. Artık içki içmemesinin, dans etmemesinin ya da hayatını yaşamamasının nedeni olan kişiydi. Güzel, zarif uyluğundaki yara izini saklamaya de-

vam etmesinin nedeni... Ogenas ve onun tüm kutsal gizemleri, Hunt'ın, Hermon Dağı Savaşı'ndaki muazzam başarısızlıktan sonra çok uzun bir süre boyunca kendini cezalandırdığını biliyordu. Asteri'nin zindanlarında işkence görmüş olsa bile kendini cezalandırdı, hiçbir imparatorluk sorgulayıcısının yapamayacağı şekilde kendi ruhunun derisini yüzdü.

Belki aptalca bir soruydu ama daireye girdiklerinde sordu. "Neden hâlâ bekleme zahmetine giriyorsun peki?"

Hunt içeri girdi ve Quinlan'ın evi dediği yere iyice baktı. Açık konseptli daire pencerelerin dışından güzel görünüyordu ama içeriden...

Ya o ya da Danika herhangi bir masraftan kaçınmadan dekore etmişti: eski ahşap bir sehpanın ve oyulmuş meşe konsolun üzerindeki devasa televizyonun önünde, büyük salonun sağ üçte birlik kısmını kapsayan geniş yastıklı beyaz bir kanepe duruyordu. Beyaz deri sandalyeli buğulu camlı bir yemek masası mekânın sol üçte birini kaplıyordu ve ortadaki üçte birlik kısım da beyaz dolaplar, krom aletler ve beyaz mermer tezgâhlar ile dekore edilmiş mutfağa gidiyordu. Hepsi kusursuz bir şekilde temiz, yumuşak ve samimi bir şekilde karşılar nitelikteydi.

Bryce, Sirinks'i sandığında bağırdığı yerden kurtarmak için soluk meşe bir koridorda ilerlerken Hunt, mutfak masasının yanında bir bagaj parçası gibi durdu.

Koridorun yarısında arkasına bakmadan, "Danika olmadan..." diye başladı. "Teslimatı birlikte yapmamız gerekiyordu" dedi tekrar. "Connor ve Thorne bizim Bağlantılarımız olacaktı."

Dalış sırasında Bağlantı seçimi çok önemliydi ve son derece kişisel bir seçimdi. Fakat Hunt, ona atanan asık suratlı devlet çalışanı ile ilgili düşüncelerini bir kenara itti, zira ona Bağlantı olacak bir ailesi ya da arkadaşı kalmadığından emindi. Annesi birkaç gün öncesinde ölmüştü.

Sirinks kendini dairenin içine attı, pençeleri hafif ahşap zeminlere tıklayıp duruyordu, Hunt'ın üzerine atlarken havladı ve onun ellerini yaladı. Bryce'ın geri dönüş adımlarının her biri mutfak tezgâhına doğru sürüklendi.

Sessizlik ona o kadar baskı yaptı ki, "Sen ve Danika sevgili miydiniz?" diye sordu.

İki yıl önce öyle olmadıkları söylenmişti ama arkadaşlar birbirlerinin arkasından, Bryce'ın görünüşe göre her bir parçasını tamamen kapattığı gibi yas tutmazlardı. Onun, Shahar için yaptığı gibi.

Bryce kâseye boşaltmadan önce tenekenin içinde tıkırdayan mama sesi daireyi doldurdu ve Hunt'ı terk eden Sirinks, hemen gibip başını kâsenin içine gömdü.

Bryce, mutfak masasının diğer ucundan dolanıp devasa metal buzdolabının içindeki yetersiz içerikleri incelerken Hunt yerini aldı. "Hayır" dedi Bryce, sesi düz ve soğuktu. "Danika ve ben öyle değildik." Buzdolabının sapındaki tutuşu sıkılaştı, eklemleri bembeyaz oldu. "Connor ve ben, Connor Holstrom yani. O ve ben..." Canlılığını yitirdi. "Karışık bir durumdu. Danika öldüğünde, hepsi öldüğünde... içimde bir ışık söndü."

Hunt, o ve Holstrom kardeşlerin büyüğüyle ilgili detayları hatırladı. Ithan o gece orada değildi ve şimdi de Amelie Ravenscroft'un sürüsünün İkincisi idi. Şeytan Sürüsü'nün yerine konmuş, üzücü bir vekildi. Sadece o değil, bu şehir de o gece bir şey kaybetmişti.

Hunt Quinlan'a onu anladığını söylemek için ağzını açtı. Sadece karmaşık ilişki olayını değil, aynı zamanda yaşadığı kaybı da anlıyordu. Bir sabah, arkadaşları ve sevgilisi tarafından kuşatılmış bir şekilde uyanmayı ve ardından günü hepsi ölmüş olarak bitirmeyi. Bir insanın kemiklerine, kanına ve ruhuna nasıl eziyet ettiğini. Hiçbir şeyin bunu nasıl düzeltemeyeceğini.

Alkol ve uyuşturucuyu nasıl kestiğini, en sevdiği şey olan dans etmeyi nasıl reddettiğini, yine de hiçbir şeyin düzelmediğini... Ama kelimeler boğazına takıldı. İki yüz yıl önce bunun hakkında konuşmak istemezdi ve her şeyiyle emindi ki şu anda bile, hâlâ konuşmak istemiyordu.

Evin bir yerinde sabit bir telefon çalmaya başladı ve hoş bir kadın sesi duyuldu. Arayan ekranında şöyle yazıyordu: *Ev.*

Bryce, sanki kendini toparlar gibi gözlerini kapattı, sonra

yatak odasına giden karanlık koridoru geçti. Bir dakika sonra, Midgard'ın En İyi Oyuncusu ödülünü kazanması gereken bir neşeyle, "Selam, anne" dedi. Bir minderin hışırtısı duyuldu. "Hayır, ben orada değildim. İşteyken telefonum tuvalete düştü... Aynen tamamen pert oldu. Yarın yenisini alacağım. Evet, iyiyim. June da orada değildi. Hepimiz iyiyiz." Bir duraklama. "Biliyorum... Sadece işte uzun bir gündü." Bir duraklama daha. "Bak, bir misafirim var." Yüksek sesli bir kahkaha. "O türden değil. Fazla umutlanma. Ciddiyim. Evet, onu kendi isteğimle evime aldım. Lütfen resepsiyonu arama. Adı mı? Sana söylemeyeceğim." Sadece ufacık bir tereddüt. "*Anne.* Seni yarın ararım. Ona merhaba demeyeceğim. Hoşça kal, anne. Seni seviyorum,"

Sirinks yemeğini bitirmişti ve Hunt'a dik dik bakıyordu, daha fazlası için yalvarırken aslanın kuyruğu sallanıyordu. Bryce ana odaya geri yürürken, "*Hayır*" diye tısladı canavara.

"Ah" dedi, sanki orada olduğunu unutmuş gibi. "Duş alacağım. Misafir odası senindir. Neye ihtiyacın varsa kullan."

"Yarın daha fazla kıyafet almak için Comitium'a uğrayacağım." Bryce sanki kafası bin kilo ağırlığındaymış gibi başını salladı. "Neden yalan söyledin?" Hangisini açıklamak istediğine karar vermesine izin verirdi.

Bryce durakladı, Sirinks koridorun sonundaki yatak odasına doğru koşuyordu. "Annem sadece endişelenir ve ziyarete gelirdi. İşler kötüye giderse onun etrafta olmasını istemem. Ve ona kim olduğunu söylemedim çünkü bu da sorulara yol açardı. Böylesi daha kolay."

Hayatın tadını çıkarmaması daha kolay, herkesi aynı mesafede tutmak daha kolay.

Yanağındaki, Juniper'ın tokadından kalma iz zar zor solmuştu. Bomba patladığında kendini bir arkadaşın üstüne atmak onları kaybetme riskinden daha kolaydı.

Sakin bir şekilde, "Bunu yapanı bulmalıyım Hunt" dedi.

Hunt, onun apaçık, acı dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyorum."

"Hayır" dedi kısık sesle. "Bilmiyorsun. Micah'ın amaçlarının ne olduğu umurumda değil, eğer bu lanet kişiyi bulamazsam, bu beni *diri diri yiyecek*." Katil ya da iblis kastetmiyordu, Hunt'ın yeni farkına varmaya başladığı, içinde saklı acı ve kederden bahsediyordu. "Bunu yapanı bulmam gerek."

"Bulacağız" diye söz verdi Hunt.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Kafasını iki yanan salladı.

"Çünkü başka seçeneğimiz yok. *Benim*, başka seçeneğim yok." Hunt, Bryce'ın şaşkın bakışlarına bakınca bir nefes koyverdi ve "Micah bana bir anlaşma teklif etti" dedi.

Bryce'ın gözlerini bir ihtiyat bürüdü. "Ne tür bir anlaşma?"

Hunt çenesini sıktı. O, kendisinden bir parça sunmuştu Hunt'a, o da aynısını yapabilirdi.

Özellikle de artık kahrolası ev arkadaşıysalar. "Buraya ilk geldiğimde, Micah bana bir pazarlık teklif etmişti. Eğer Hermon Dağı'ndaki o gün, 18'in aldığı her canı telafi edebilirsem, özgürlüğümü geri kazanacaktım. İki bin iki yüz on yedi canın hepsini." Kendisini güçlendirdi, tam olarak söyleyemediği şeyleri duymasını istedi.

Bryce, dudağını çiğnedi. "Sanırım o *telafi etmenin* anlamı..."

"Evet" diyebildi Hunt. "İyi olduğum şeyi yapmak anlamına geliyor. Ölüme karşılık ölüm."

"Micah'ın elinde suikast düzenlemen için iki binden fazla insan mı var?"

Hunt sert bir kahkaha attı. "Micah bütün bir bölgenin valisi ve en az iki yüz yıl daha yaşayacak. Muhtemelen işi bitmeden önce kara listesindeki bu sayının iki katına çıkar." Bryce'ın gözlerine korku onun sızdı ve ondan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, nedenini bilmiyordu. "Bu, işin bir parçası. Hem onun hem de benim işimin." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, bu korkunç ama en azından bana bir çıkış yolu önerdi. Cinayetler tekrar başladığında, bana farklı bir pazarlık önerdi: Zirve toplantısından önce katili bulmak ve borcumu ona indirmek."

Onu yargılamasını bekledi, Micah'tan ve ondan iğrenmesi-

ni. Ama Bryce kafasını çevirdi. "Demek bu yüzden dikkafalı bir baş belası gibi davranıyorsun."

"Evet" dedi sıkıca. "Micah bana bir şey söylemememi emretti gerçi. Bu yüzden, eğer bu konuda tek kelime edersen..."

"Teklifi geri çekecek."

Hunt başını salladı ve Bryce'ın hırpalanmış yüzünü inceledi. Kadın, başka bir şey söylemedi. Bir kalp atışı kadar sonra, "Eee?" diye diretti Hunt.

"Eee, ne?" Tekrar yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Benim bencil pisliğin teki olduğumu söylemeyecek misin?"

Gözlerine hafif bir ışık huzmesi girerken tekrar durakladı. "Neden bunun için zahmet edeyim ki Athalar, sen az önce benim yerime söyledin?"

İşte o zaman Hunt kendini tutamadı. Kana ve enkaza bulanmış olmasına rağmen, ona baktı. Her santimine ve her kıvrımına. O dar yeşil elbisenin altındaki canlı pembe iç çamaşırını düşünmemeye çalıştı. Onun yerine, "Seni şüpheli sandığım için özür dilerim. Ondan da öte, seni yargıladığım için özür dilerim. Senin sadece bir parti kızı olduğunu sanmıştım ve bir pislik gibi davrandım."

"Parti kızı olmanın yanlış bir tarafı yok. Dünyanın neden var olduğunu düşündüğünü anlamıyorum." Yine de Hunt'ın sözlerini düşündü. "Benim için daha kolay, insanların ne olduğum hakkında en kötüsünü varsaymaları yani. Gerçekte kim olduklarını görmemi sağlıyor."

"Yani benim gerçekten bir pislik olduğumu mu söylüyorsun?" Hunt'ın ağzının bir köşesi kıvrılmıştı.

Ama Bryce'ın gözleri çok ciddiydi. "Bir sürü pislikle tanıştım ve uğraştım, Hunt. Sen onlardan biri değilsin."

"Bir süre önce böyle demiyordun ama."

Bir kez daha odasına doğru döndü. Hunt, "Yiyecek getirmemi ister misin?" diye sordu.

Yine durakladı. Hayır diyecek gibi görünüyordu ama sonra eğlenceli bir sesle, "Çizburger, yanında peynirli patates de olsun. Ve çikolatalı milkshake" dedi.

Hunt gülümsedi. "Tamamdır."

Mutfağın diğer tarafındaki zarif misafir odası genişti, soluk gül ve peygamber çiçeği mavisi ile vurgulanan gri ve krem tonlarında dekore edilmişti. Şükürler olsun ki yatak Hunt'ın kanatları için yeterince büyüktü, Vanir düşünülerek satın alındığı kesindi. Ve pahalı görünümlü çerçevelerdeki birkaç fotoğraf, kapının sağındaki çekmece sandığını süsleyen eğimli, yontulmuş seramik mavisi bir kâsenin yanına yerleştirilmişti.

İkisine de hamburger ve patates kızartması almıştı ve Bryce kendisininkini, Hunt'ın sadece taze bir avın etrafında toplanan aslanlar arasında gördüğü bir vahşetle parçalamıştı. Sızlanan Sirinks için beyaz cam masanın altına birkaç patates kızartması atmıştı, çünkü kimseyle bir şey paylaşmak istemediğinden emindi.

Bitkinlik o kadar derine inmişti ki, ikisi de konuşmamıştı ve milkshake'i höpürdeterek içmeyi bitirdikten sonra, sadece çöpü toplamış, çöpe atmış ve odasına gitmişti. Hunt'ı da kendi odasına gitmesi için yalnız bırakmıştı.

Ebeveynlerine ait olduğunu düşündüğü ölümlü bir koku vardı ve Hunt çekmeceleri karıştırırken, içlerinden bazılarının ince kazaklar, çoraplar, pantolonlar, atletik görünümlü kıyafetlerle dolu olduğunu gördü. Merakla gözetliyordu. Kabul edilmesi gerekirse iş tanımının bir parçasıydı bu ama yine de merakla gözetlemekti işte.

Çekmeceleri kapattı ve çerçeveli fotoğrafları inceledi.

Ember Quinlan çok çekiciydi. O Fey pisliğinin onu terk ettiği noktaya kadar peşinden koşmasına şaşmamalıydı. Uzun siyah saçlar, bir reklam panosunda olabilecek bir yüzü çerçeveliyordu: çilli cilt, dolgun dudaklar ve üstlerindeki koyu, derinliksiz gözleri çarpıcı kılan yüksek elmacık kemikleri.

Bryce'ın yüzüydü. Sadece rengi farklıydı. Eşit derecede çekici, kahverengi tenli, koyu renk saçlı bir erkek, yanında duruyordu, ince omuzlarına sarılmış, kameranın arkasındaki kişiye bir şeytan gibi sırıtıyordu. Hunt, adamın gri yakasına yapışan gümüş künyelerdeki yazıyı zar zor anlayabildi.

Vay anasını.

Randall Silago, Bryce'ın üvey babası mıydı? Efsanevi savaş kahramanı ve keskin nişancı olan? Dosyasındaki bu gerçeği nasıl gözden kaçırdığına dair hiçbir fikri yoktu, gerçi yıllar önce okuduğunda sadece şöyle bir göz gezdirmişti.

Kızının bu kadar korkusuz olmasına şaşmamalıydı. Ve orada, Ember'in sağında Bryce duruyordu.

Üç yaşından az çok büyük gibiydi ve o kızıl saçları tepesinde iki sarkık at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Ember kızına, sanki Bryce'ın iki yetişkinin giydiği güzel kıyafetlerin içinde olması *gerekiyormuş* gibi bakıyordu ki bu ifade biraz çileden çıkmış gibiydi. Ama işte oradaydı, annesine aynı derecede küstah bir bakış atıyordu, elleri tombul kalçalarında, bacakları açık bir dövüş duruşuyla ayrılmıştı. Tepeden tırnağa çamurla kaplıydı.

Hunt kıs kıs güldü ve şifonyerdeki diğer fotoğrafa döndü.

İki kadının –gerçekte kızın– çölde bir dağın tepesindeki kırmızı kayaların üzerinde, sırtları kameraya dönük bir şekilde omuz omuza vermiş, aşağıdaki çalılık ve kuma bakarken çekilmiş güzel bir çekimiydi. Bunlardan biri Bryce'tı, kızıl saçlarından anlayabiliyordu. Diğeri tanıdık bir deri ceketin içindeydi, arkası Cumhuriyetin en eski dilinde şu kelimeler boyanmıştı. *Sevgiyle, her şey mümkündür.*

Bryce ve Danika olmalıydı. Ve... Artık Bryce'ın giydiği ceket bir zamanlar Danika'nındı demek.

Dairede Danika'nın başka fotoğrafı yoktu.

Sevgiyle, her şey mümkündür. Çok eski bir atasözüydü. Hunt'ın hatırlayamadığı bir tanrıya dayanıyordu. Başkanlık ettiği tüm o ana tanrıça işleri düşünülürse, Cthona idi muhtemelen. Hunt uzun zamandır tapınakları ziyaret etmeyi ya da sabah programlarına çıkan aşırı hevesli rahibelere çok fazla ilgi göstermeyi bırakmıştı. Beş tanrıdan hiçbiri ona ya da değer verdiği birine yardım etmemişti. Özellikle Urd, onu yeterince sikmişti.

Danika'nın sarı at kuyruğu Bryce'ın sırtından aşağı inerken kafasını arkadaşının omzuna yaslamıştı. Bryce gevşek beyaz

bir tişört giyiyordu, sargılı kolu dizinin üzerinde duruyordu. Vücudunda morluklar vardı. Ve tanrılar! Danika'nın solunda duran şey, bir kılıçtı. Kılıflı ve temiz ama o kılıcı biliyordu.

Sabine, kızının öldürüldüğü apartmanda kayıp olduğu ortaya çıktığında çılgına dönmüştü. Görünüşe göre bir kurt yadigârıydı. Ancak çölde, Bryce ve Danika'nın yanında duruyordu.

Orada, dünyanın dört bir yanına tünemiş bu kayaların üzerinde otururken, Cehennem'in en karanlık salonlarından yeni geçen ve haklı bir mola veren iki asker gibi görünüyorlardı.

Hunt fotoğraftan uzaklaştı ve alnındaki dövmeyi ovuşturdu. Gücünün bir darbesi, ağır gri perdelerin, hafif bir rüzgârla yerden tavana kadar uzanan pencerelerden uçuşmasına neden oldu. Kıyafetlerini teker teker çıkardı ve banyonun yatak odası kadar geniş olduğunu gördü.

Hunt çabucak duş aldı ve cildi kurumadan kendini yatağa bıraktı. Uykuya dalmadan önce gördüğü son şey Bryce ve Danika'nın bir anlık huzur içinde donmuş fotoğraflarıydı.

28

Hunt, odasında bir erkeğin kokusunu alır almaz uyandı. Parmakları yastığının altındaki bıçağa dolanmıştı. Bir gözünü açtı, kabzasını sıkıca kavradı, her pencereyi ve girişi, kendi avantajına kullanabileceği her olası silahı hatırladı.

Sirinks'i yanındaki yastıkta otururken buldu. Kimeranın buruşmuş yüzü kendi yüzüne bakıyordu.

Hunt inledi, ağzından bir nefes fırladı. Sirinks yüzüne vurdu.

Hunt ulaşılamayacak kadar uzaklaştı. "Sana da günaydın" diye mırıldandı odayı tararken. Dün gece *kesinlikle* kapıyı kapatmıştı. Şimdi ise ardına kadar açıktı. Saate baktı.

Yedi idi. Bryce'ın işe gitmek için kalktığını fark etmemişti. Dairede çıkardığı sesleri ya da sevdiğini bildiği müziği çaldığını duymamıştı.

Kabul ediyordu, kendi kapısının açıldığını da duymamıştı. Ölü gibi uyumuştu. Sirinks başını Hunt'ın omzuna yasladı ve kederli bir şekilde iç çekti.

Solas canını bağışlasın. "Neden sana kahvaltı verirsem, aslında günün ikinci ya da üçüncü öğünü olacakmış gibi hissediyorum?"

O yuvarlak gözleri masum bir şekilde kırpıştı.

Kendine hâkim olamayan Hunt, küçük canavarı şapşal kulaklarının arkasından kaşıdı.

Odasının ötesindeki güneşli daire sessizdi, ışık soluk ahşap zeminleri ısıtıyordu. Pantolonunu çekerek yataktan kalktı.

Gömleği dün geceki olaylardan sonra harap haldeydi, bu yüzden onu yere bıraktı ve... Kahretsin. Telefonu. Başucundaki komodinden aldı ve mesajları kontrol etti. Yeni bir şey yoktu, tanrılara şükürler olsun Micah da bir *görev* vermemişti.

Telefonu kapının yanındaki şifonyere bıraktı ve salona girdi.

Ses veya işaret yoktu. Quinlan *gittiyse* eğer...

Hemen diğer taraftaki koridora doğru fırladı. Yatak odasının kapısı, sanki Sirinks kendini dışarı çıkarmaya çalışmış gibi çatlaktı ve...

Bryce derin uykudaydı. Battaniye yığını bükülmüş ve etrafa saçılmıştı ve Quinlan bir yastığın etrafına sarılmış olarak yatağa yüzüstü uzanmıştı. Bu pozisyon, dün gece kulüpte kendini Juniper'ın üzerine attığı pozisyonla neredeyse aynıydı.

Hunt, çoğu insanın soluk pembe, dantelli, düşük sırtlı gri geceliği bir gömlek olarak göreceğinden oldukça emindi. Sirinks hızla geçerek yatağa atladı ve çıplak omzuna burnunu sürttü.

Sırtındaki dövme –tanımadığı bir alfabede kayan, güzel çizgiler– her derin nefeste yükselip ve alçalıyordu. Dün gece fark etmediği morluklar, içindeki Fey kanı sayesinde altın teninde çoktan yeşile dönmüştü.

Ve Hunt ona bakıp duruyordu. Kahrolası bir sapık gibi.

Hunt, ön kapı açıldığında, salona doğru döndü, kanatları aniden çok açıldı, derisi çok gergindi. Düzgün bir hareketle bıçağı arkasında açılı duruyordu.

Juniper, bir elinde çikolatalı pasta gibi kokan kahverengi bir torba ve diğerinde yedek anahtar seti ile içeriye girdi. Yatak odası koridorunda Hunt'ı görünce aniden durdu.

Ağzı bir *O* şeklinde açılmıştı.

Adama baktı. Fakat bazı dişilerin dövmeleri fark edene kadar baktığı şekilde değil, sabahın yedisinde Bryce'ın dairesinde yarı çıplak bir *erkeğin* durduğunu fark ettiği şekilde baktı.

Hunt, göründüğü gibi olmadığını söylemek için ağzını açtı ama Juniper, narin toynaklarını ahşap zemine vurarak yürüyüp geçti. Çantayı sallayarak yatak odasına girdi ve Sirinks çılgına döndü. Juniper, "Çikolatalı kruvasan getirdim, o yüzden o

çıplak kıçını yataktan kaldır ve bir şeyler giy" derken kıvırcık kuyruğunu salladı.

Bryce, Juniper'ı görmek için kafasını kaldırdı, sonra da koridordaki Hunt'la karşılaştı. Gözlerini kısarken geceliğinin kenarıyla mavi dantelli iç çamaşırını örtme zahmetine girmedi. "Ne?"

Juniper yatağa doğru yürüdü, üzerine atlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama onun yerine Hunt'a bakış attı.

Hunt sertleşti. "Göründüğü gibi değil."

Juniper ona tatlı bir gülümseme verdi. "O zaman biraz mahremiyet iyi olurdu."

Hunt, koridordan mutfağa doğru geri gitti. Kahve. Kulağa iyi bir başlangıç gibi geliyordu.

Bir dolabı açtı, birkaç kupa çıkardı. Sesleri yine de ona ulaşıyordu.

Juniper, "Seni aramaya çalıştım ama telefonun açık değildi, muhtemelen kaybettin diye düşündüm" dedi.

Battaniyeler hışırdadı. "İyi misin?"

"Tamamen iyiyim. Haberler hâlâ spekülasyon yapıyor ama Pangera'lı isyancıların yaptığını, burada sorun çıkarmak istediklerini düşünüyorlar. Yükleme rıhtımında bir kasa şarabın üzerindeki amblemlerini gösteren bir video kaydı var. Bombanın bu şekilde girdiğini düşünüyorlar."

Yani teori bir gecede geçerliliğini korumuştu. Boru ile gerçekten bağlantılı olup olmadığı görülecekti. Hunt, Juniper ayrılır ayrılmaz Briggs'le görüşme talebini Isaiah'a iletmek için plan yaptı.

"Kuzgun tamamen mi harap oldu?"

Bir iç çekiş. "Evet, gerçekten kötü durumda. Tekrar ne zaman açılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Sonunda dün gece Fury'ye ulaştım, bana Riso'nun bundan kim sorumluysa başına ödül koyacak kadar kızgın olduğunu söyledi."

Şaşılacak bir şey değildi. Hunt, güler yüzlü doğasına rağmen şekil değiştiren kelebeğin sinirlenince her şeyi yaptığını duymuştu. Juniper devam etti. "Fury muhtemelen bu yüzden

eve geliyor. Meydan okumalara karşı koyamadığını biliyorsun."

Yakıcı Solas. Fury Axtar'ı bu karmaşanın içine atmak çok kötü bir fikirdi. Hunt, mutfak duvarına yerleştirilmiş parlak krom makineye kahve çekirdeklerini koydu.

Quinlan gergince, "Yani ödül için eve gelecek, bizi görmek için değil?" diye sordu.

Sessizlik. Sonra, "O gece Danika'yı kaybeden tek kişi sen değildin, B. Hepimiz bununla farklı şekillerde başa çıktık. Fury'nin başa çıkma şekli kaçmaktı" dedi Juniper.

"Terapistin mi söyledi bunu?"

"Bu konuda seninle tekrar tartışmayacağım."

Daha fazla sessizlik. Juniper boğazını temizledi. "B, yaptığım şey için özür dilerim. Nasıl da iz bırakmış..."

"Sorun değil."

"Evet, sorun..."

"Değil. Anlıyorum, ben..."

Hunt onlara biraz mahremiyet sağlamak için makinenin kahve öğütücüsünü açtı. Çekirdekleri kaba parçalar yerine ince bir toz haline getirmiş olabilirdi ama bitirdiğinde Juniper'ın şu sözlerini duydu: "Demek şu anda sana kahve yapan muhteşem melek..."

Hunt kahve makinesine doğru sırıttı. Birileri onu, *Başmeleklerin Bıçağı, Umbra Mortis'ten* başka biri olarak tanımlamaya zahmet edeli çok ama çok uzun zaman olmuştu.

"Hayır, hayır ve hayır" diyerek sözünü kesti Bryce. "Jesiba bana gizli bir iş yaptırıyor ve Hunt beni korumak için görevlendirildi."

"Evinde üstsüz olmak bu görevin bir parçası mı?"

"Vanir erkeklerini bilirsin. Kaslarını göstermek için yaşarlar."

Juniper gülerken Hunt gözlerini devirdi. "Burada kalmasına izin vermene bile şaşırdım, B."

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Hmmm."

Yere vurulan çıplak ayak sesleri. "Dinlediğini biliyorsun, de-

ğil mi? Muhtemelen tüyleri o kadar kabarmıştır ki kapıdan içeri bile giremeyecek hale gelmişti."

Hunt tezgâha yaslandı, Bryce koridora gizlice girerken kahve makinesi onun için homurdanıyordu. "Kabardın mı?"

Kesinlikle arkadaşının bir şeyler giyme isteğini yerine getirme zahmetine girmemişti.

Her adımda, geceliğin eteğinin soluk pembe danteli üst uyluklarına sürtünüyor, sol bacağındaki o kalın ve acımasız yara izini ortaya çıkaracak kadar hafifçe yukarı çıkıyordu. Ona yaptığı şeyi görünce midesi bulandı.

Sözcükleri uzatarak, "Gözler yukarıda kalsın, Athalar" dedi. Hunt sert sert baktı.

Ancak Juniper, Bryce'ın topuklarını yakından takip ediyordu, pasta poşetini kaldırırken toynakları ahşap zeminde hafifçe kıvrılıyordu. "Sadece bunları bırakmak istedim. Provam var..." Telefonunu dar siyah taytının cebinden çıkardı. "Hassiktir. *Şu an başladı*! Hoşça kal, B." Kapıya koştu, pasta poşetini etkileyici bir şekilde masaya fırlattı.

Bryce, çoktan arkadaşının barış teklifini incelemeye giderek, "İyi şanslar! Beni sonra ara" dedi.

Juniper kapı eşiğinde ona, "Sen de işini yap *Umbra*" diyecek kadar oyalandı.

Sonra da gitti.

Bryce cam masadaki beyaz deri sandalyelerden birine oturdu ve çikolatalı kruvasanı çıkarırken içini çekti. Bir ısırık aldı ve inledi. "Lejyonerler kruvasan yer mi?"

Hunt, tezgâha yaslanmaya devam etti. "Bu gerçek bir soru mu?"

Yerken kıtır kıtır sesler çıktı, bir süre çiğnedi, sonra yuttu. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Saat neredeyse yedi buçuk. Çoğu kişi için erken sayılmaz. Ama kimeran neredeyse yüzüme oturuyordu, nasıl *uyanık olmayayım*? Ayrıca, bu yerin anahtarı tam olarak kaç kişide var?"

Kruvasanını bitirdi. "Ailemde, Juniper'da ve kapıcıda var. Lafı açılmışken... Anahtarları geri verip bir kopyasını daha yaptırmalıyım."

"Böylece bana da bir tane yaptırırsın."

İkinci kruvasan ağzının tam ortasındaydı ki durup bıraktı. "Öyle bir şey olmayacak."

Hunt bakışlarını onunkilere dikti. "Evet, olacak. Ayrıca büyüleri de değiştireceksin ki ben de erişebileyim..."

Kruvasanı ısırdı. "Hiç ara vermeden alfagöt olmak *yorucu* değil mi? Bunun için bir el kitabınız mı var? Belki gizli destek grupları?"

"Alfa *ne*?"

"Alfagöt. Sahiplenici ve agresif demek." Çıplak gövdesini işaret etti. "Bilirsin, en ufak bir provokasyonda gömleğini yırtan, yirmi farklı şekilde insanları nasıl öldüreceğini bilen, sizinle birlikte olmak için can atan kızlara sahip siz erkekler ve nihayet birine çaktığınızda, onunla tam bir çiftleşme çılgınlığı yaşarsınız, başka bir erkeğin ona bakmasına veya onunla konuşmasına izin vermez, neyi ne zaman yemesi gerektiğine, ne giymesi gerektiğine, arkadaşlarını ne zaman göreceğine karar verirsini..."

"Sen *neden* bahsediyorsun lanet olası?"

"En sevdiğiniz hobileriniz kara kara düşünmek, kavga etmek ve kükremektir; yaklaşık otuz farklı hırıltı ve homurdanma türünü mükemmelleştirirsiniz; ateşli bir arkadaş grubunuz vardır ve birinizin eşi olduğu anda diğerleri de domino taşı gibi düşer ve hepiniz bebek sahibi olmaya başladığınızda tanrılar yardımcını..."

Hunt, kruvasanı Bryce'ın elinden kaptı. Bu onu susturdu.

Bryce önce ona, sonra da elindeki hamura baktı ve Hunt, hamuru ağzına götürürken onu ısırıp ısırmayacağını merak etti. Kahretsin ama çok iyiydi.

Bir sandalyeyi çekiştirerek ve geriye doğru çevirerek, "Birincisi" dedi Bryce'a. "Yapmak istediğim *son* şey seni becermek, böylece tüm o Seks, Çiftleşme ve Bebek seçeneğini masadan kaldırabiliriz. *İkincisi*, hiç arkadaşım yok, bu yüzden yakın zamanda çiftler arası inzivaya çekilme yaşam tarzına sahip olmayacağım kesin. *Üç*, eğer giyim tercihine bağlı olarak insanlardan şikâyet ediyorsak..." Kruvasanı bitirdi ve ona kendisini

işaret eden bir bakış attı. "Her sabah hazırlanırken bu dairede sütyen ve iç çamaşırıyla dolaşan ben değilim."

Bu ayrıntıyı unutmak için çok çalışmıştı. Sabah koşusundan sonra saçlarını ve makyajını baştan sona bir saatten fazla süren bir rutinde nasıl yaptığını. Sadece ayrıntılı ve oldukça muhteşem görünen iç çamaşırı koleksiyonundan birinin içindeyken.

Hunt, kadının göründüğü gibi görünseydi, onun da aynı saçmalıkları giyeceğini düşündü.

Bryce sadece ona baktı –ağzına ve eline– ve sonra, "O benim kruvasanımdı" diye söylendi.

Kahve makinesi öttü ama Hunt kıçını sandalyeden ayırmadı. "Bana yeni bir anahtar takımı alacaksın. Ve beni de büyülere ekleyeceksin. Çünkü *bu* işimin bir parçası ve iddialı olmak *alfagöt* olmanın ilk işareti değil. Sonunun *ölüm* olmadığından emin olmak istememin bir işareti."

"Bu kadar fazla küfretmeyi kes. Sirinks'i üzüyorsun."

Hunt, Bryce'ın kehribar gözlerindeki altın lekelerini fark edecek kadar yaklaştı. "Tatlım, sen duyduğum en pis ağza sahipsin. Ve *davranışlarına* bakılırsa buradaki asıl alfagöt *sen* olabilirsin bence."

Bryce tısladı.

"Gördün mü?" diye çıkıştı Hunt. "Ne demiştin? Çeşitli hırıltılar ve hırlamalar mı?" Elini salladı. "Al işte."

Alacakaranlıktaki gökyüzünü andıran tırnaklarını cam masaya vurdu. "Bir daha kruvasanımı yeme. Ve bana tatlım demeyi de kes."

Hunt ona sırıttı ve ayağa kalktı. "Giysilerim için Comitium'a gitmem gerek. Sen nerede olacaksın?"

Bryce kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi.

"Cevap" diye devam etti Hunt, "benimle olacak. Sen ve ben nereye gidersek gidelim, bundan sonra birlikte gideceğiz. Anladın mı?"

Bryce ona hareket çekti. Fakat daha fazla tartışmadı.

29

Micah Domitus pisliğin teki olabilirdi ama en azından triarii-sine hafta sonları ya da belirli bir görevin üstesinden gelmelerini gerektiren durumlarda buna eşdeğer izinler verirdi.

Jesiba Roga, hafta sonlarına inanmıyor gibiydi ki o söz konusu olduğunda bu hiç de şaşırtıcı değildi. Quinlan'ın işte olması beklendiğinden Hunt, çoğu insanın dikkatinin dağıldığı bir ara olan öğle yemeği sırasında Comitium'daki barakalara gitmeye karar vermişti.

Hunt işe giderken Bryce'ı takip ettiğinde sabah sisinin kalın örtüleri henüz dağılmamıştı. Bombalama hakkında kendisine yeni bir güncelleme yapılmadı ve kristallosun olağan yöntemlerine uyan başka saldırılardan da bahsedilmedi.

Ama Hunt, dikkatini toplamaya devam ederek kızıl saçlının yanından geçen herkesi değerlendirdi. Çoğu insan tasmasının ucunda zıplayan Sirinks'i görüp, ona rahatça geçmesi için yol veriyordu. Kimeralar, küçük büyülere ve ısırmaya eğilimli olan, oyunbaz evcil hayvanlardı. Gerçi, Sirinks insanlardan koparacağı yiyeceklerle daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

Bryce bugün küçük siyah bir elbise giymişti, makyajı daha hafif, gözleri daha dumanlı, ruju daha açık renkteydi... O ve Sirinks, her zamanki Eski Meydan trafiğinde sabırsızlıkla korna çalan arabalardan kaçıp, her gün aynı yolu gidip gelen diğer insanlar ve turistlerin arasından geçerken, Hunt tüm bunların bir zırh olduğunu fark etti. Kıyafetleri, saçı, makyajı... Hepsi,

Hunt'ın her sabah giydiği deri, çelik ve silahlar gibiydi.

Tek fark, o, altına iç çamaşırı giymiyordu.

Nedenini anlamadan, kendini onun arkasındaki kaldırım taşlarının üzerine düşerken buldu. Bu onu hiç irkiltmedi, yüksek topuklu siyah ayakkabılarıyla sağlam adımlar atarak yürümeye devame etti. Çok eskiden kalma sokaklarda ayak bileğini bile burkmadan yürümesi fena etkileyiciydi. Sirinks, imparatorluğun geçit töreni atı gibi gururla havalanarak selam verdi. "Patronun sana hiç izin veriyor mu?"

Bryce, serbest elinde dengelediği kahveden bir yudum aldı. Gün boyunca kesinlikle yasa dışı miktarda kafein tüketiyordu. Evden çıkmadan önce en az üç fincanla başlıyordu. "Pazar günleri izinliyim" dedi. Palmiye yaprakları üstlerindeki serin esintiyle hışırdadı. Bronz tenli bacakları, soğukla solgunlaştı. "Müşterilerimizin çoğu iş günleri boyunca gelemeyecek kadar meşgul. Cumartesi onların boş vakitleri."

"En azından tatil günlerinde izinli oluyor musun?"

"Büyük tatillerde galeri kapalı oluyor." Boynundaki üç düğümlü tılsımı aylakça salladı.

Böyle bir Arkezya tılsımının maliyeti... Yakıcı Solas! Bok gibi bir paraya mal olmuş olmalıydı. Hunt, arşivlere açılan ağır demir kapıyı düşündü. Belki de oraya hırsızları uzak tutmak için değil, bir şeyleri *içeride* tutmak için konulmuştu.

Sanatın neden böyle bir tılsım takmasını gerektirdiğine dair detayları ona anlatmayacağını hissetti ve bunun yerine, "Kuzeninle aranda ne var?" diye sordu. Sabahın bu saatinde galeriye kim gelirdi ki...

Bryce, Sirinks bir palmiye ağacına tırmanan bir sincaba doğru hamle yaptığında tasmasını nazikçe çekti. "Ruhn ve ben gençken birkaç yıl boyunca yakındık ve sonra büyük bir kavga ettik. Ondan sonra onunla konuşmayı bıraktım. Ve her şey... Şey, şimdi işlerin nasıl olduğunu görüyorsun işte."

"Neden kavga ettiniz?"

Sanki neyi ifşa edeceğini düşünür gibi sessizleşirken, sabah sisi geçip gitti. "Babası hakkında bir kavga olarak başladı. Güz

Kralı'nın nasıl bir pislik olduğu ve Ruhn'ı nasıl parmağında oynattığıyla ilgili. Bağıra bağıra birbirimizin kusurlarını söylediğimiz bir maça dönüştü. Ruhn, arkadaşlarıyla utanmaz bir fahişe gibi flört ettiğimi ve onlardan uzak durmamı söylediğinde çekip gittim" dedi.

Hunt, Ruhn'ın bundan çok daha kötüsünü söylediğini hatırladı. Luna'nın Tapınağı'nda Bryce'ı, ona bir *melez sürtük* dediğini söylerken duymuştu. "Danaan'ın götün teki olduğunu hep biliyordum ama bu onun için bile alçakça."

"Öyle" diye yumuşakça itiraf etti. "Ama... açıkçası, bence beni korumaya çalışıyordu. Tartışmamızın sebebi gerçekte bu yüzdendi. Dışarıdaki diğer baskıcı Fey pislikleri gibi davranıyordu. Tıpkı babam gibi."

Hunt, "Onunla hiç görüştün mü?" diye sordu. Ember Quinlan'ın bunca yıl önce kaçmasına neden olacak kadar korkunç olabilecek birkaç düzine Fey asili vardı.

"Sadece kaçınamadığım zamanlarda. Sanırım ondan Midgard'daki herkesten daha çok nefret ediyorum. Sabine hariç." Gökyüzüne doğru iç çekti, etraflarındaki binaların üstünden meleklerin ve cadıların yakınlaşmasını izledi. "Senin kara listende bir numara kim?"

Hunt, cevap vermeden önce, telefonunda bir şeyler yazan sürüngen görünümlü bir Vanir yanlarından geçene kadar bekledi, binalara monte edilmiş veya ağaçlara ya da çöp tenekelerine gizlenmiş her kamerayı unutmadı. "Sandriel."

"Ah." Sandriel'in sadece ilk adı bile Midgard'daki herkes için yeterliydi. "Televizyonda gördüğüm kadarıyla, o..." Bryce yüzünü buruşturdu.

"Her ne gördüysen, hoş versiyonudur. Gerçekte on kat daha kötü. O, sadist bir canavar." Kısaca söylemek gerekirse. "Yarım yüzyıldan daha fazla... onun için çalışmak zorunda kaldım. Micah'a kadar yani" diye ekledi. *Sahibimdi* diyemedi. Sandriel'in onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına asla izin vermezdi. "O ve triariisinin komutanı Pollux, zulmetmeyi

ve cezalandırmayı bambaşka seviyelere taşıyor." Kana bulanmış hatıraları silkeleyerek çenesini sıktı. "İşlek bir sokakta anlatılacak hikâyeler değiller." Aslında hiçbir zaman değiller.

Fakat Bryce ona baktı. "Bu konuda konuşmak istersen Athalar, ben buradayım."

Kayıtsızca söylemişti ama adam yüzündeki samimiyeti okuyabiliyordu. Başını salladı. "Ben de öyle."

Eski Meydan Kapısı'nı geçtiler, turistler çoktan fotoğraf çekmek veya tuş takımındaki diske dokunmak için kuyruğa girmiş, bunu yaparken neşeyle güçlerinin bir damlasını teslim ediyorlardı. Birkaç blok ötede bulunan cesetten kimsenin haberi yok gibiydi. Sürüklenen sisin içinde, kuvars Kapı neredeyse ruhani, sanki antik buzdan oyulmuş gibiydi. Tek bir gökkuşağı bile etrafındaki binalara ulaşamıyordu. Siste bile.

Sirinks, meydanın etrafındaki stantlardan yiyecek atıklarıyla dolan bir çöp kutusunu kokladı. "Hiç diske dokunup dilek tuttun mu?" diye sordu Bryce.

Hunt, başını iki yana salladı. "Bunun sadece çocuklar ve turistlerin yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama eğlenceli." Saçlarını omzuna attı, kendi kendine gülümsüyordu. "Burada on üç yaşındayken, şehri ilk kez ziyaret ettiğimde bir dilek dilemiştim. Ruhn getirmişti beni."

Hunt, bir kaşını kaldırdı. "Ne dilemiştin?"

"Göğüslerimin büyümesini."

Hunt, bir kahkaha patlattı. Sandriel sohbetinin yarattığı tüm karanlık duygular kaybolmuştu. Hunt, "Görünüşe göre dileğin gerçekleşmiş, Quinlan" dese de Bryce'ın göğsüne bakmaktan kaçındı. Yetersiz bir ifadeydi. Büyük, leziz ve dantel kaplı daha doğru olurdu.

Bryce kıkırdadı. "Hilal Şehir: Rüyaların gerçekleştiği yer."

Hunt, fiziksel temas kurmaktan kendini alıkoyamayarak kaburgalarına bir dirsek attı.

Bryce da onu iterek uzaklaştırdı. "Gerçekleşeceğini bilseydin, ne dilerdin?"

Annesinin hayatta, güvende ve mutlu olmasını dilerdi. Sand-

riel, Micah ve tüm Başmeleklerin ve Asteri'nin ölmesini dilerdi. Micah ile olan pazarlığının bitmesini ve hale ile köle dövmelerinin kaldırılmasını dilerdi. Malakimlerin katı hiyerarşilerinin çökmesini dilerdi.

Ancak bunların hiçbirini söyleyemedi. Bunları ona yüksek sesle söylemeye hazır değildi.

Bu yüzden Hunt, "Ben *malımın* büyüklüğünden son derece memnun olduğum için, senin başımın belası olmaktan vazgeçmeni dilerdim" dedi.

"Pislik." Bryce yine de sırıttı ve kahretsin, görünüşü, sabah güneşi sonunda görünmeye karar vermiş gibi hissettirdi.

Griffin Antikaları'nın altındaki kütüphane Güz Kralı'nı bile kıskandırırdı.

Ruhn Danaan, kütüphanenin ortasındaki dev çalışma masasına oturdu, yerin büyüklüğünü idrak etmesi için hâlâ biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve kirpiklerini kırpıştırarak tüm pirsinglerinin acıtıp acıtmadığını soran ateş perisi için.

Bryce ve Athalar masanın diğer tarafına oturdu, biri bir dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyor, diğeri ise eski bir kitap yığını arasında geziniyordu. Lehabah, oyuncak bebek koleksiyonunda çıkma tek kollu koltuğunda uzanıyordu, önünde bir dijital tablet duruyordu ve en popüler Vanir dramalarından birini izliyordu.

"Eee" dedi Bryce bilgisayardan başını kaldırıp bakmadan, "etrafa bakacak mısın yoksa orada oturup aval aval durmaya devam mı edeceksin?"

Athalar kıs kıs güldü ama hiçbir şey söylemedi, parmağı bir metin satırının üzerindeydi.

Ruhn ona dik dik baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

Hunt, koyu renkli gözlerini kitaptan kaldırarak, "Kristallosu araştırıyorum" dedi. "Yüzyıllar boyunca yaklaşık bir düzine Tip-Altı iblisi öldürdüm ve herhangi bir benzerlik olup olmadığını görmek istiyorum."

"Kristallos Tip-Altı mı?" diye sordu Ruhn.

Hunt kitabı tekrar inceleyerek, "Öyle olduğunu varsayıyorum" diye yanıtladı. "Tip-Yedi sadece prensler içindir ve bu şeyin yapabilecekleri göz önüne alındığında, Altı olarak kabul edildiğine bahse girerim." Parmaklarıyla eskimiş sayfanın üzerinde davul çaldı. "Yine de herhangi bir benzerlik görmedim."

Bryce mırıldandı. "Belki de yanlış yere bakıyorsun. Belki..." Dizüstü bilgisayarını Athalar'a doğru çevirdi, parmakları havadaydı. "On beş bin yıldır bu dünyaya gelmemiş bir şey hakkında bilgi arıyoruz. Kimsenin onu teşhis edememesi gerçeği, tarih kitaplarının çoğuna girememiş olabileceğini ve bu kitapların sadece bir avuç kadarının bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini gösteriyor. Ama..." Klavyeye bir şeyler yazdı ve Ruhn, açtığı veritabanını görmek için boynunu çevirdi. "Şu anda neredeyiz?" diye sordu Athalar.

"Bir kütüphanede."

"Bir *antika* galerisindeyiz, salak." Antik vazolar ve amforalar, mozaikler ve heykellerin görüntüleriyle dolu bir sayfa yüklendi. Arama çubuğuna *iblis* + *Fey* yazmıştı. Bryce laptopu Hunt'a verdi. "Belki kristallosu antik sanatta bulabiliriz."

Hunt homurdandı ama Ruhn, sonuç sayfalarını taramaya başlamadan önce gözlerindeki etkilenen ışıltıyı fark etti.

Lehabah koltuktan, "Daha önce hiçbir prensle tanışmamıştım" diye iç çekti.

"Fazla abartılıyorlar" dedi Ruhn omzunun üzerinden.

Athalar açıklamasına homurdandı.

"Nasıl bir şey?" diye sordu peri, yanan bir yumruğuna ateşli kafasını dayadı, "Seçilmiş Kişi olmak yani?"

"Sıkıcı" diye itiraf etti Ruhn. "Kılıç ve bazı parti numaralarının ötesinde pek bir şey yok."

"Yıldız Kılıcı'nı görebilir miyim?"

"Evde bıraktım. Turistlerin beni her sokakta durdurup fotoğraf çekmek istemesiyle uğraşmak istemedim."

"Zavallı küçük prens" diye dalga geçti Bryce.

Hunt buna da homurdar gibi bir ses çıkardı ve Ruhn, "Söyleyecek bir şeyin mi var, Athalar?" diye çıkıştı.

Meleğin gözleri laptoptan kalktı. "Bryce her şeyi söyledi."

Ruhn hırladı ama Bryce onlara bakarak, "Sizin aranızda ne var?" diye sordu.

"Ah, söyleyin hadi" diye yalvardı Lehabah, şovunu duraklatarak koltuğunun üzerinde dikleşti.

Hunt sonuçları incelemeye devam etti. "Bir partide birbirimizi öldüresiye dövdük. Danaan bu konuda hâlâ kızgın."

Bryce'ın sırıtışı nispet yaparcasına sırıtmanın tanımı gibiydi. "Neden kavga ettiniz?"

Ruhn, "Çünkü o kibirli götün teki" diye tersledi.

"Aynı şekilde sen de" dedi Hunt, yarım bir gülümsemeyle ağzını kıvırdı.

Bryce Lehabah'a bilmiş bir bakış attı. "Erkekler ve sidik yarışları."

Lehabah küçük bir ses çıkardı. "Biz bayanlar kadar gelişmiş değiller."

Ruhn gözlerini devirdi, Athalar'ın da aynısını yapmasına şaşırdı. Bryce kütüphaneyi dolduran sonsuz rafları işaret etti. "Pekâlâ, kuzen" dedi. "Al bakalım. Bırak Yıldız Doğan güçlerin seni aydınlığa götürsün."

"Çok komik" dedi, ancak başlıkları tarayarak raflara doğru yürümeye başladı. Kitaplıklara inşa edilmiş çeşitli hazne ve akvaryumlarda duraksadı, içindeki küçük hayvanlar onun varlığıyla hiç ilgilenmedi. Onlar hakkındaki dedikoduların doğru olup olmadığını sormaya cesaret edemedi, özellikle de Lehabah kanepesinden, "Kaplumbağanın adı Marlene" diye seslenirken.

Ruhn kız kardeşine telaşlı bir bakış attı ama Bryce telefonunda bir şey yapıyordu.

Bir dakika sonra müzik çalmaya başladı, ahşap panellere gizlenmiş hoparlörlerden içeri sızdı. Ruhn şarkının ilk saniyelerini dinledi. Sadece bir gitar ve iki yükselen, rahatsız edici kadın sesi. "Hâlâ bu grubu dinliyor musun?" Çocukken, bu iki kız kardeşin oluşturduğu folk grubuna takıntılıydı.

"Josie ve Laurel iyi müzik yapmaya devam ediyor, ben de dinlemeye devam ediyorum." Telefonunun ekranını kaydırdı.

Ruhn boş boş bakmaya devam etti. "Her zaman gerçekten iyi bir zevkin vardı." Fırtınalı bir deniz gibi olan ilişkilerine bir ip atmıştı.

Bryce ona bakmadı ama sessizce, "Teşekkürler" dedi.

Athalar, akıllıca davranarak tek kelime etmedi.

Ruhn rafları taradı, son birkaç gün içinde onunla dokuz yıldır konuştuğundan daha fazla konuşan kız kardeşinin dışındaki herhangi bir şeye karşı bir gayret hissetmek için bekledi. Başlıklar ortak dildeydi, Feylerin Eski Dili, mer ve tanımadığı birkaç alfabe daha vardı. "Bu koleksiyon inanılmaz."

Ruhn, sırtı altın folyoyla parıldayan mavi bir kitaba uzandı. *Tanrıların Sözleri.*

Lehabah, "Ona dokunma" diye uyardı. "Isırabilir."

Kitap rafta gürleyerek kıpırdarken Ruhn elini geri çekti. Gölgeleri içinde mırıldanarak saldırmaya hazırlandı. Ruhn, sakinleşmelerini istedi. "Kitap neden *hareket* ediyor?"

Lehabah, "Çünkü onlar özel" diye anlatmaya başlamıştı ki Bryce, "Yeter, Lele" diye uyardı.

"Ruhn, izin almadan hiçbir şeye dokunma."

"Senden mi yoksa kitaptan mı?"

"İkisi de" dedi. Sanki cevap olarak, rafın üst katındaki bir kitap hışırdadı. Ruhn bakmak için başını çevirdi ve yeşil bir kitap gördü... parlıyordu. Çağırıyordu. Gölgeleri, sanki teşvik ediyormuş gibi mırıldandı. Tamam o zaman.

Pirinç merdivenin sürükleyip tırmanması an meselesiydi. Bryce, Ruhn kitabı bulunduğu yerden çıkarmadan önce, görünen o ki kütüphanenin kendisine, "Onu rahatsız etmeyin" dedi. Ruhn kitabın adını görünce gözlerini devirdi. *Feylerin Büyük Romantizmi.*

Ne Yıldız Doğan gücüydü ama. Kitabı kolunun altına sokarak merdivenden indi ve masaya geri döndü.

Bryce kitabın adına gülerken neredeyse boğulacaktı. "Yıldız Doğan gücünün müstehcen şeyler bulmak için olmadığına emin

misin?" Sonra Lehabah'a seslenerek, "Bu tam sana göre" dedi.

Lehabah ahududu pembesine döndü. "BB, korkunçsun."

Athalar Ruhn'a göz kırptı. "Tadını çıkar."

"Çıkaracağım" diye karşılık verdi Ruhn, kitabı çevirerek açtı. Başlamadan önce telefonu çaldı. Arka cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Dec istediğin istihbaratı almış."

Bryce ve Athalar hareketsiz kaldılar. Ruhn e-postayı açtı, sonra parmakları iletme ekranının üzerinde gezindi. "Hımm, şey... e-postan hâlâ aynı mı?" diye sordu. "Ve seninki de bende yok, Athalar."

Hunt başını salladı ama Bryce uzun bir süre Ruhn'a kaşlarını çattı, sanki hayatına yeni bir kapı açmak isteyip istemediğini sorguluyordu. Sonra içini çekti ve "Evet, aynı" diye yanıtladı.

Ruhn, "Gönderildi" dedi ve Declan'ın e-postayla gönderdiği eki açtı.

Koordinatlar ve ilgili konumlarıyla doluydu. Danika'nın Şeytan Sürüsü'nün Alfası olarak günlük rutini, onu Eski Meydan ve ötesinde hareket ettiriyordu. Gün batımından sonraki sağlıklı sosyal hayatından bahsetmeye bile gerek yoktu. Liste dairesini, İn'i, Comitium'daki Şehir Başkanlığı ofisini, bir dövme salonunu, bir hamburgerciyi, sayılamayacak kadar çok pizza yerini, barları, bir konser salonunu, HŞÜ sunball arenasını, kuaförleri, spor salonunu ve daha birçok yeri kapsıyordu. Siktir, hiç uyumuş muydu acaba? Liste ölümünden iki hafta öncesine dayanıyordu. Masanın etrafındaki sessizlikten Bryce ve Hunt'ın da mekânlara göz gezdirdiğini biliyordu. Sonra...

Hunt Bryce'a bakarken gözleri şaşkınlıkla parladı. Bryce mırıldandı. "Danika o sıralarda sadece Luna'nın Tapınağı'nın yakınlarında görevde değilmiş. Bu liste, Danika'nın Boru çalınmadan önceki iki gün boyunca *tapınakta* görevli olduğunu söylüyor. Ve kesinti gecesi boyunca."

Hunt, "Sizce Boru'yu alan kişiyi gördü ve örtbas etmek için mi onu öldürdüler?" diye sordu.

O kadar kolay olabilir miydi? Ruhn öyle olması için dua etti.

Bryce başını iki yana salladı salladı. "Danika Boru'nun çalındığını görseydi, bunu rapor ederdi." Yine iç çekti. "Danika genellikle tapınakta görevli olmazdı ama Sabine nispet olsun diye sık sık programını değiştirirdi. Belki Danika görevdeyken Boru'nun kokusu üzerine sindi ve iblis de onu bu şekilde buldu."

Ruhn, "Tekrar gözden geçir" diye ısrar etti. "Belki gözden kaçırdığın bir şey vardır."

Bryce'ın ağzı yana doğru kıvrıldı, şüpheciliğin portresi gibiydi ama Hunt, "Hiç yoktan iyidir" dedi. Bryce, çoğu insanın akıllıca sandığından daha uzun süre bakışlarını meleğin üzerinde tuttu.

Bryce ve Athalar'ın birlikte çalışmasından iyi bir şey çıkmazdı. Birlikte yaşamasından da.

Ama Ruhn çenesini kapalı tuttu ve kitabını okumaya başladı.

Bryce, tembel bir şekilde, "İyi bir seks sahnesi var mı?" diye sordu Ruhn'a. Ardından Danika'nın konum verilerini üçüncü kez gözden geçirmeye başladı. Bu yerlerin ilk birkaçının Philip Briggs'in şehir duvarlarının hemen dışındaki bomba laboratuvarından olduğunu fark etmişti. Baskın gecesi de dahil.

İki yıl önce Briggs ve Keres grubunu bastıktan sonra Danika ve Connor'ın o gece daireye topallayarak girdiklerini hâlâ hatırlıyordu. Danika iyiydi ama Connor'ın yarılmış dudağı ve morarmış gözü bir şeyler oldu diye bağırıyordu. Ona ne olduğunu hiç söylemediler, o da sormadı. Sadece Connor'ı o boktan mutfak masasına oturtmuş, o da kendisini temizlemesine izin vermişti.

Dudağına nazikçe sildiği süre boyunca gözlerini kızın yüzüne ve ağzına dikmişti. Tam da o anda gelecek şeyi anlamıştı. Connor'ın beklemekten bıktığını anlamıştı. Beş yıllık dostluklarının, birbirlerinin etrafında dönüp durmalarının artık değişeceğini ve yakında hamlesini yapacağını anlamıştı. Reid'le çıkması önemli değildi. Connor, onunla ilgilenmesine izin vermişti. Gözleri neredeyse parlıyordu ve Bryce zamanın geldiğini anlamıştı.

Ruhn alay etmesine hemen cevap vermeyince Bryce dizüstü

bilgisayardan başını kaldırdı. Kardeşi okumaya devam ediyordu ve onu duymuş gibi görünmüyordu. "Ruhn."

Hunt galeri veri tabanında yaptığı araştırmayı durdurdu. "Danaan."

Ruhn başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı. Bryce, "Bir şey mi buldun?" diye sordu.

Ruhn, sandalyesine geri oturarak, "Evet ve hayır" dedi. "Bu sadece Prens Pelias ve gelini Leydi Helena'nın üç sayfalık bir hikâyesi. Fakat Pelias'ın, Geçit sırasında bu dünyaya girdiklerinde Theia adlı bir Fey kraliçesinin yüksek generali olduğunu bilmiyordum. Ve Helena da onun kızıymış. Görünüşe göre Kraliçe Theia *da* Yıldız Doğan imiş ve kızı da aynı güce sahipmiş. Theia'nın aynı yeteneğe sahip küçük bir kızı daha varmış ama sadece Leydi Helena'dan bahsediliyor." Ruhn boğazını temizledi ve okudu. *"Altın teni yıldız ışığı ve gölgeler döken, gece saçlı Helena.* Görünen o ki Pelias o zamanlar Yıldız Doğan gücüne sahip birkaç Feyden biriymiş."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Eee? Bunun Boru ile ne ilgisi var?"

"Burada kutsal nesnelerin sadece onlar gibi Feyler için yapıldığından bahsediliyor. Boru'nun sadece o yıldız ışığı içinden aktığında ve güçle dolduğunda çalıştığı söyleniyor. Yıldız Doğan büyüsünün, diğer saçmalıklara ek olarak, kutsal nesneler aracılığıyla yönlendirilebileceğini ve onları hayata geçirebileceğini iddia ediyor. Benim Yıldız Kılıcı'yla bile böyle bir şey yapamadığım kesin. Lakin Çukur Prensi'nin, Boru'yu bulmaları için kristallosu yaparken neden Pelias'ın kanını çalmak zorunda kaldığını açıklıyor. Kanı bu özü içerdiği için. Gerçi ben Boru'nun herhangi biri tarafında kullanılabileceğini düşünüyorum."

Hunt, "O zaman Çukur Prensi Boru'yu ele geçirmiş olsaydı, onu çalıştıracak bir Yıldız Doğumlu Fey olmadan kullanamazdı" dedi. Başını Ruhn'a salladı. "Boru'yu şu an arayan onu bulsa bile, seni kullanmak zorunda kalacak."

Ruhn bunu düşündü. "Ama unutmayalım ki Boru'yu takip etmesi ve bu insanları öldürmesi için iblisi çağıran her kimse,

Boru'ya *sahip* değil. Onu başka biri çaldı. Yani aslında iki farklı kişiyi arıyoruz: katili ve Boru'yu alan kişiyi."

Bryce, "Eh, Boru çoktan kırık olduğuna göre" dedi.

Ruhn kitaba dokundu. "Görünüşe göre kalıcı olarak kırılmış. Burada yazdığına göre, bir kez kırıldıktan sonra, Feyler sadece *ışık olmayan bir ışıkla; büyü olmayan bir büyüyle* onarılabileceğini iddia etmişler. Esasen, bir daha çalışmasına imkân olmadığını söylemenin dolambaçlı bir yolu yani."

Hunt, "O zaman birinin bunu neden istediğini bulmalıyız" dedi. Ruhn'a kaşlarını çattı. "Baban bunu ne için istiyor? Feyliğin eski güzel günleriyle ilgili bir Fey reklam kampanyası için mi?"

Ruhn homurdandı ve Bryce hafifçe gülümsedi. Athalar böyle sözler söyleyerek, en sevdiği insanlardan biri olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ruhn, "Aslında, evet. Ona göre son birkaç bin yıldır Feyler *düşüş gösteriyor*. Atalarımızın yarım bir düşünceyle tüm ormanları yakıp kül edebileceğini iddia ediyor. Kendisi muhtemelen bir koruyu ancak yakabilir, daha fazlasını yapamazken yani." Ruhn'ın çenesi sıkıldı. "Seçilmiş Kişi güçlerimin bir çekirdekten başka bir şey olmaması onu deli ediyor."

Bryce kendi güçsüzlüğünün, babasının ondan tiksinmesinin bir parçası olduğunu biliyordu.

Feylerin başarısız etkisinin kanıtıydı.

Hunt'ın gözlerini kendi üzerinde hissetti, sanki içinde dalgalanan acıyı hissedebiliyordu. Ona yarı yarıya yalan söyledi. "Öz babam benimle aynı nedenden dolayı hiç ilgilenmedi."

Ruhn, "Özellikle Kâhin'i ziyaretinden sonra" dedi.

Hunt'ın kaşları yükseldi ama Bryce kaşlarını çatarak başını salladı. "Uzun hikâye."

Hunt ona yine düşünceli, her şeyi gören bir şekilde baktı. Bu yüzden Bryce Ruhn'ın kitabına göz attı, birkaç satırı okudu ve sonra Ruhn'a baktı. "Bütün bu bölüm senin süslü Avallen kuzenlerinle ilgili. Gölgede yürüme, zihin okuma... Yıldız Doğumlu olduklarını iddia etmemelerine şaşırdım."

"Öyle olmayı dilerlerdi" diye mırıldandı Ruhn. "Onlar bir avuç serseri."

Ruhn'ın, ona tam olarak neden böyle hissettiğiyle ilgili ayrıntıları anlattığı belirsiz bir anısı vardı ama onu geçerek, "Sende zihin okuma yok mu?" diye sordu.

"Zihinle konuşma o" diye homurdandı. "Ve Yıldız Doğan işleri ile hiçbir ilgisi yok. Ya da bu davayla."

Hunt, görünüşe göre, buna katılıyordu, çünkü araya girerek, "Kâhin'e Boru hakkında soru sorsak nasıl olur? Belki birinin neden kırık bir kalıntıyı istediğini görebilir" dedi.

Bryce ve Ruhn doğruldular. Fakat Bryce, "Mistiklere gitsek daha iyi olur" dedi.

Hunt yüzünü buruşturdu. "Mistikler karanlık, boktan şeyler. Önce Kâhin'i deneyelim."

Bryce, "O zaman ben gitmiyorum" dedi hızlıca.

Hunt'ın gözleri karardı. "Ziyaretin sırasında olanlar yüzünden mi?" "Doğru" dedi sıkı bir şekilde.

Ruhn araya girdi ve Hunt'a, "Sen git o zaman" dedi.

Hunt kıs kıs güldü. "Sen de mi kötü bir deneyim yaşadın Danaan?"

Bryce kendini kardeşini dikkatlice izlerken buldu. Ruhn ona Kâhin'den hiç bahsetmemişti. Omuz silkti ve "Evet" dedi.

Hunt ellerini kaldırdı. "Öyle olsun, sizi götler. Ben giderim. Daha önce hiç gitmedim. Her zaman çok aldatıcı görünmüştür."

Değildi. Bryce loş, kara odasının zeminindeki deliğin önünde oturan altın sfenksin, o insan kadının yüzünün her nefesini nasıl izlediğinin görüntülerini savuşturdu.

"Randevuya ihtiyacın olacak" demeyi başardı.

Sessizlik çöktü. Ardından bir vızıltı o sessizliği böldü ve Hunt telefonunu çıkarırken iç çekti. "Buna bakmalıyım" dedi ve kütüphanenin merdivenlerinden çıkmadan önce cevap vermelerini beklemedi. Bir süre sonra galerinin ön kapısı kapandı.

Lehabah arkalarında şovunu izlemeye devam ederken, Ruhn Bryce'a sessizce, "Güç seviyelerin benim için hiçbir zaman önemli olmadı Bryce. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Bryce, Danika'nın verilerine bakmaya geri döndü. "Evet. Biliyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Senin Kâhin'le olayın ne?"

Ruhn'un yüzü düştü. "Hiçbir şey. Güz Kralı'nın duymak istediği her şeyi anlattı."

"Ne? Benimki gibi felaket bir şey olmadığı için üzgün müsün?"

Ruhn sandalyesinden kalktı, pirsingleri ilk ışıklarla parladı. "Bak, bu öğleden sonra hazırlanmam gereken bir Destek Bölümü toplantım var ama sonra görüşürüz."

"Tabii."

Ruhn, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı ama sonra merdivenlere ve ardından da dışarı doğru devam etti.

Lehabah koltuğundan, "Kuzenin rüya gibi" diyerek iç çekti.

Bryce, "Athalar'ın tek gerçek aşkın olduğunu sanıyordum" dedi.

"İkisi de olamaz mı?"

"Paylaşmakta ne kadar kötü olduklarını düşünürsek, bunun hiçbiriniz için iyi biteceğini sanmam."

Dizüstü bilgisayarına e-postasından bir bildiri geldi. Telefonu Kuzgun'un enkazında olduğu için Hunt e-posta göndermişti. *Kuzeninin gittiğini gördüm. Beş dakika içinde Comitium'a gidiyoruz.*

Bryce cevap yazdı. *Bana emir verme Athalar.*

Dört dakika, tatlım.

Bana tatlım deme demiştim.

Üç dakika.

Hırlayarak masadan kalktı, bacağını ovuşturdu. Topukluları onu çoktan öldürüyordu ve Athalar'ı tanıyorsa, onu tüm Comitium kompleksinde yürütürdü. Elbisesi farklı bir ayakkabı takımıyla gülünç görünürdü ama neyse ki, çoğunlukla giydiği her şeyi mahvetmekle tehdit eden yağmurlu bir gün durumunda, kütüphane masasının alt çekmecesinde bir kıyafet tutuyordu.

Lehabah, "Burada misafir ağırlamak çok güzel" dedi.

Bryce'ın göğsünde bir şey burkuldu ama ona, "Daha sonra döneceğim" dedi.

30

Hunt, Comitium lobisinden onları 33. kışlaya götürecek asansör bankosuna kadar yanında Bryce ile yürürken, aralarında gelişigüzel mesafeyi korudu. Merkezi, camla kaplı avlu boyunca dağılmış diğer asansör bölmeleri, kompleksin diğer dört kulesine çıkıyordu: biri Şehir Başkanlarının toplantı odaları ve Lunathion'ın işletmelerine, biri Micah'ın hem ikamet yeri hem de resmi ofis olarak kullandığı yere, biri genel yönetim saçmalıklarına ve biri de halka açık toplantılar ve etkinlik alanlarına. Binlerce insan bu duvarların içinde yaşıyor ve çalışıyordu, ancak hareketli lobide bile Quinlan bir şekilde öne çıkmayı başarmıştı.

Kırmızı süet ayakkabılar ve dar kotunun içine sokulmuş düğmeli beyaz bir bluz giymişti ve ipeksi saçlarını attığı her adımda küstahça sallanan yüksek bir at kuyruğuyla bağlamıştı.

Hunt, avuç içini asansör kapılarının yanındaki yuvarlak diske dayadı ve otuz kat yukarısındaki katına erişim için onu taramasına izin verdi. Genelde kışlanın iniş balkonuna uçardı. Hem kolaylık olsun diye hem de lobi zemininde onlara aval aval bakan işgüzarlardan kaçınmak için. Hunt'ın Quinlan'ı buraya onu becermek için mi yoksa sorgulamak için mi getirdiğini merak ettiklerinden emindi.

Alçak bir kanepede uzanan bir lejyoner, Bryce'ın kıçına gizli bakışlar atma konusunda pek yetenekli değildi. Bryce sanki fazladan bir duyu ona birinin izlediğini söylüyormuş gibi omzu-

nun üzerinden baktı ve askere gülümsedi.

Lejyoner kaskatı kesildi. Bryce alt dudağını ısırdı, kirpikleri hafifçe aşağı indi.

Hunt asansör düğmesine sert bir şekilde bastı, erkek Bryce'a yarım bir gülümseme verdi ama Hunt, piçin yoluna çıkan her kadına aynı gülümsemeyi attığından oldukça emindi. Çok büyük bir mekanizmadaki düşük seviyeli askerler olarak lejyonerler, –ünlü 33'tekiler bile– seçici olamazdı.

Asansör kapıları açıldı ve lejyonerler ile iş adamları sıraya girdi. Kanatları olmayanlar, kimsenin tüylerine basmamaya dikkat etti. Ama orada bulunan herkes, özellikle Hunt'ın gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyordu.

Arkadaş canlısı olmadığından değildi. Birisi ona gülümsediğinde, genellikle o da gülümsemeye çalışırdı. Ama hepsi hikâyeleri duymuştu. Herkes kimin için çalıştığını, *efendilerinin* her birini ve onlar için ne yaptığını biliyordu.

Aç bir kaplanla asansöre binmek bile daha rahat olurdu onlar için.

Bu yüzden Hunt, teması en aza indirmek için geri çekildi. Bryce asansöre doğru döndü, at kuyruğu neredeyse Hunt'ın suratını kamçılıyordu.

Asansör sonunda boşaldığında ve içeri girdiklerinde Hunt, "Şu şeye sahip çık" diye tersledi. "Gözümü çıkaracaksın."

Bryce, uzaktaki cam duvara kayıtsızca yaslandı. Neyse ki kimse onlarla içeri girmedi. Hunt bunun şans eseri olduğunu düşünecek kadar aptal değildi tabii.

Buraya gelirken sadece bir yere uğramışlar, kulüpte kaybettiği telefonun yerine yeni bir telefon almışlardı. Hatta telefonda standart bir koruma büyüsü paketi için fazladan birkaç mark bile vermişti.

Cam ve kromla kaplı mağaza çoğunlukla boştu, ancak alışveriş yapmak isteyen kaç kişinin onu pencerelerden izlediğini ve uzak durduğunu fark etmişti. Bryce ise fark etmemiş gibiydi ve çalışanın kendisi için yeni bir telefon getirmesini beklerken, ondan kendi telefonunu istemişti, böylece kulüp saldırısıyla ilgili

herhangi bir güncelleme için haber yayınlarını tarayabilecekti. Ancak her nasılsa, fotoğraflarına bakmaya başlamıştı. Ya da onların eksikliğine.

"Bu telefonda otuz altı fotoğraf var" demişti düz bir şekilde.

Hunt kaşlarını çatmıştı. "Yani?"

Değersiz koleksiyonunda gezinmişti. "*Dört yıl* öncesine dayanıyor." Lunathion'a gelip ilk telefonunu ve üzerinde bir canavar olmadan hayatın tadını aldığı zamana. Bryce, kanlı bir halının üzerinde kesik bir bacağın fotoğrafını açarken öğürmüştü. "Bu *ne* lanet olası?"

"Bazen olay yerlerine çağrılıyorum ve kanıt için birkaç tanesini çekmem gerekiyor."

"Bu insanlar pazarlığının bir parçası olanl..."

"Hayır" demişti. "Onların fotoğraflarını çekmiyorum."

"Dört yıllık telefonunda otuz altı fotoğraf var ve bunların hepsi de parçalanmış cesetlere ait" demişti. Birisi mağazanın karşısında nefesini tutmuştu.

Hunt dişlerini gıcırdatmıştı. "Biraz daha yüksek sesle söyle istersen Quinlan."

Bryce ona kaşlarını çatmıştı. "Başka şeylerin fotoğraflarını çekmiyor musun?"

"Neyin?"

"Ah, ne bileyim, *hayatın*? Güzel bir çiçek ya da güzel bir yemeğin falan?"

"Ne anlamı var ki?"

Bryce, gözlerini kırpıştırmış, sonra da başını iki yana sallamıştı. "Tuhafsın."

Ve Hunt onu durduramadan önce, telefonunu önüne doğru çevirmiş, ağzı kulaklarına varırcasına gülümsemiş ve ona geri vermeden önce kendi fotoğrafını çekmişti. "Al. Ceset olmayan bir fotoğraf."

Hunt gözlerini devirmiş ama telefonu cebe indirmişti.

Asansör etraflarında uğuldadı ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Bryce sayıların yükselişini izledi. Sıradan bir şekilde, "O lejyonerin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hangisi? Trakya halısına salyası akan, dili yere yuvarlanmış olan mı yoksa onunla konuşacakmış gibi kıçına bakan mı?"

Bryce güldü. "Eğer bir dişinin varlığı onları bu kadar heyecanlandırıyorsa, sizi bu kışlada seks için aç tutuyor olmalılar. Eee, adını biliyor musun? Kıçımla sohbet etmek isteyenin."

"Hayır. 33'te üç bin kişi var." Hunt, yükselen kat sayılarını izlemesini izleyerek ona yandan baktı. "Belki de merhaba demeden önce kıçını kontrol eden bir adam tanımaya değmez."

Asansör durduğunda ve kapılar açılırken Bryce'ın kaşları kalktı. "İşte *tam da* aradığım türde biri." Bryce, basit bir koridora adım attı ve yürümeye devam ederken Hunt da onu takip etti. Bryce duraksadığında, ne tarafa gideceklerini asıl *onun* bildiğini ve kadının sadece numara yaptığını fark etti.

Hunt, sola döndü. Ayak sesleri, uzun koridorun taba rengi granit döşemelerinde yankılanıyordu. Düşürülen silahlar, sihirli sidik yarışları ve gerçek kavgalardan dolayı taş, bazı alanlarda çatlamış ve kırılmıştı ama yine de her ikisinin de yansımalarını gösterecek kadar parlatılmıştı.

Quinlan koridordaki her kapının üzerindeki isme bakıyordu. "Sadece erkekler mi var yoksa karışık mı?"

"Karışık" dedi ona. "Yine de 33'te kadınlardan daha fazla erkek var."

"Kız arkadaşın var mı? Erkek arkadaşın? Kıçını *dikizlediğin* biri?"

Kafasını iki yana sallayarak cevap verdi. Kapısının önünde dururken içindeki soğukkanlılıkla savaşmaya çalıştı, kapıyı açtı ve Bryce'ın içeri girmesine izin verdi. Shahar'ın dünyaya düşüşünün, Sandriel'in kılıcının göğüs kafesine saplanışının, iki meleğin de beyaz kanatlarının kanla kaplı halinin görüntülerini engellemeye çalıştı. Neredeyse birbirlerinin ayna görüntüleri gibi olan iki kız kardeşin o çığlıklarını da. "Ben bir piç olarak doğdum." Arkalarından kapıyı kapattı, kadının küçük odayı incelemesini izledi. Yatak, kanatları sığacak kadar büyüktü, ancak bir gardırop ve şifonyerin, kitaplar ve kâğıtlarla

dolu bir masanın ve etrafa atılmış silahların ötesinde çok fazla yer yoktu.

"Yani?"

"Yani annemin parası yoktu ve bunu telafi edebilecek seçkin bir soyu da. Bu yüzüme rağmen, benim için sıraya giren pek dişi yok." Ucuz çam gardırobunu açıp büyük bir çanta çıkarırken acı bir şekilde güldü. "Bir zamanlar statüleri umursamayan birine sahiptim ama sonu iyi bitmedi." Her kelimesi dilini yaktı.

Bryce kollarını kendine doladı, tırnakları gömleğinin ince ipeğine batıyordu. Kimi ima ettiğini anlamış gibiydi.

Sanki söyleyecek bir şeyler arıyormuş gibi etrafına baktı ve bir şekilde, "Dalış'ı ne zaman yaptın?" diye sorabildi.

"Yirmi sekiz yaşındaydım."

"Neden o zaman?"

"Annem yeni ölmüştü." Bryce'ın gözleri kederle doldu ve Hunt, o bakışa dayanamadı, yarayı açmaya dayanamadı, bu yüzden konuşmaya devam etti. "Perişan haldeydim. Bu yüzden Bağlantı olarak bir devlet çalışanı buldum ve Dalış'ı yaptım. Ama bir fark yaratmadı. Bir Başmeleğin ya da bir farenin gücünü miras alsaydım da fark etmezdi, beş yıl sonra o dövmeler üzerime işlendi mi her türlü aşağılanıp bir şeylere zorlanırdım.

Bryce'ın, battaniyesini okşadığını duyabiliyordu. "Meleklerin isyanından hiç pişman oldun mu?"

Hunt omzunun üzerinden baktı ve onu yatağa yaslanmış halde buldu. "Kimse bana bunu sormamıştı." Kimse cesaret edememişti. Ancak Bryce cevap beklercesine bakmaya devam etti. Hunt, "Ne düşündüğümü bilmiyorum" dedi.

Bakışlarının geri kalanını iletmesine izin verdi. *Ve bu yerde bunun hakkında tek bir lanet kelime bile söylemem.*

Bryce, başıyla onayladı. Sonra duvarlara baktı. Ne sanat eseri ne de posterler vardı. "Dekore eden bir tip değilsin, ha?"

Evinde çamaşır makinesi olduğunu hatırlayarak giysileri çantaya doldurdu. "Micah ne zaman isterse beni takas edebilir. O şekilde kök salmak uğursuzluk getirir."

Oda sıcak ve neredeyse havasız olmasına rağmen Bryce kol-

larını ovuşturdu. "Eğer o gece ölseydi, sana ne olurdu? Sahip olduğu tüm Düşmüşlere ve kölelere?"

"Mülkiyetimiz onun yerini alacak kişiye geçer." Hunt, kendi ağzından çıkan her kelimeden nefret etti. "Listede kimse yoksa, varlıklar diğer Başmelekler arasında paylaşılır."

"Onlar da seninle yaptığı anlaşmaya uymazlar."

"Kesinlikle uymazlar." Hunt, çekmecelerindeki silahları incelemeye başladı.

Çektiği her bıçağı ve silahı sayar gibi, her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. "Özgürlüğüne kavuşursan, ne yapardın?" diye sordu.

Hunt masasının üzerindeki silahlar için cephaneyi kontrol etti ve Bryce izlemek için yanına gitti. Hunt, birkaç tanesini çantasına attı. Bryce, sanki kirli bir çorap tutar gibi bir bıçak aldı. "Yıldırımının melekler arasında eşsiz olduğunu duydum. Başmelekler bile yapamıyormuş."

Kanatlarını içeri soktu. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Öyleyse neden 33'ün komutanı Isaiah?"

Bıçağı ondan aldı ve çantasına koydu. "Çünkü çok fazla insanı kızdırıyorum ve sikimde bile olmuyor." Hermon Dağı'ndan önce bile böyleydi. Fakat Shahar bunu bir güç olarak görmüştü. Onu generali yapmıştı. O ise bu şerefe erişmeyi denemiş ve başaramamıştı.

Bryce ona fesatça gülümsedi. "Nihayet ortak bir noktamız var, Athalar."

Öyle olsun. Melek o kadar da kötü değildi. Bombalamadan sonra erkek kasıntısı olmadan yarasını sarmıştı. Ve bu davanın çözülmesini istemek için çok iyi bir sebebi vardı. Ayrıca Ruhn'ı da sonuna kadar kızdırıyordu.

Eşyalarını toplamayı bitirdiğinde Isaiah'tan Briggs'i görme taleplerinin onaylandığını, ancak Briggs'i temizleyip Adrestia Hapishanesi'nden getirmenin birkaç gün süreceğini söyleyen bir telefon almıştı. Bryce, Briggs'in şu anki durumu hakkında

tam olarak ne ima ettiğini görmezden gelmeyi seçti.

Tek iyi haber, Isaiah'ın Hunt'a, Kâhin'in yarın ilk iş programında ona yer açtığını bildirmesiydi.

Bryce bir kez daha asansöre bindiklerinde Hunt'a baktı, Comitium'un merkez lobisine doğru inerken midesi allak bullak olmuştu. Hunt'ın yetkisi ne olursa olsun, bir şekilde diğer katlarda durmak için asansör komutlarını geçersiz kılmayı da içeriyordu. Güzel.

Devriye gezen lejyonerleri ya da zengin elitlerinin kasabada tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürüdüğünü görmenin ötesinde, hiçbir malakimi gerçekten tanımamıştı Çoğu MİB'de çatı katı salonlarında takılırdı. Ve melez sürtüklerin oralara girmesine izin verilmediğinden, bir tanesini bile eve götürme şansı olmamıştı.

Eh, şimdi bir tanesini *eve götürüyordu* işte. Gerçi bir zamanlar kaslarına bakarken hayal ettiği şekilde değildi. O ve Danika bir keresinde, yazın iki hafa boyunca öğle yemeği aralarını bir lejyon eğitim alanının bitişiğindeki bir çatıda oturarak geçirmişlerdi. Sıcaklık nedeniyle, erkek melekler antrenman yaparken pantolonlarına kadar soyunurlardı. Ve sonra bir de ter olurdu. Çok ama çok ter.

O ve Danika, onlara sapık diyen ve çatıya kalıcı olarak kilit vuran kapıcı tarafından yakalanmasalardı, her öğle yemeği saatinde buna devam edebilirlerdi.

Asansör yavaşlayarak durdu ve midesini yeniden bulandırdı. Kapılar açıldı ve sabırsız görünen lejyonerlerden oluşan bir duvar tarafından karşılandılar. Hepsi Hunt'ı gördüklerinde ifadelerini dikkatlice çekimser görünür şekilde yeniden düzenlediklerinden emin oldular.

Ölümün Gölgesi. Odasında, masasının yanında duran kötü şöhretli kaskı görmüştü. Tanrılara şükür, onu geride bırakmıştı.

Asansörlerin arkasındaki Comitium lobisi tıka basa doluydu. Kanatlar, haleler ve baştan çıkarıcı kaslı vücutlarla doluydu. Hepsi ön kapılara bakıyor, birbirlerinin üzerinden bir şeyi

görmek için boyunlarını çeviriyorlar ama hiçbiri avlunun hava sahasına fırlamıyordu.

Hunt, kışlanın asansör kapısını neredeyse kapatan kalabalığın kenarında kaskatı kesildi. Bryce, sağındaki asansör açılmadan önce ona doğru bir adım attı ve Isaiah birden ortaya çıkarak Hunt'ı gözetledi. "Duydum ki..."

Lobinin diğer ucundaki güç dalgası, Bryce'ın bacaklarını bükmesine neden oldu.

Bu güç, kalabalığı yere devirmiş gibi, herkes diz çöktü ve başlarını eğdi.

Böylece üçü, avlunun dev cam kapılarında yanında Micah ile duran Başmeleğin mükemmel manzarasıyla baş başa kaldı.

31

Sandriel, Micah ile aynı anda Hunt, Bryce ve Isaiah'a doğru döndü. Koyu saçlı dişinin gözleri, Hunt'a kaydığında onu tanıdığını belli eder bir şekilde ışıldadı, Bryce'ı tamamen atladı ve Isaiah'ı inceledi.

Bryce, tabii ki de onu tanımıştı. Gezegendeki herkesin onu tanıyacağı kadar sık televizyona çıkıyordu.

Bir adım önünde, Hunt elektrik yüklü bir tel gibi titriyordu. Onu hiç böyle görmemişti.

"Çök" diye mırıldandı Isaiah ve diz çöktü.

Ancak Hunt hareket etmedi. Edememişti. Bryce bunu fark etti. İnsanlar dizlerinin üzerinde dururken omuzlarının üzerinden baktılar.

Isaiah, "Pollux yanında değil. Diz çök lanet olası." Pollux. Çekiç. Hunt'ın gerginliği biraz azaldı ama ayakta kalmaya devam etti.

Öfke ve dehşet arasında bir yerde kaybolmuş, mahsur kalmış görünüyordu. Parmaklarının ucunda bir şimşek bile yoktu. Bryce yanına yaklaşıp at kuyruğunu omzunun üzerinden salladı. Cebinden yepyeni telefonunu çıkardı, sesi yükselttiğinden emin oldu.

Böylece herkes, iki Başmeleğin fotoğraflarını çekerken çıkan *click click click* seslerini duyabildi. Sonra döndü, hem kendisi hem de valilerle bir çekim yapmak için telefonu ve kendisini hizaladı.

İnsanlar şok içinde mırıldandı. Bryce başını yana eğdi, kocaman gülümsedi ve bir fotoğraf daha çekti.

Sonra hâlâ titreyen Hunt'a döndü ve becerebildiği kadar küstahça, "Onları görmemi sağladığın için teşekkürler. Gidelim mi?" dedi.

Hunt'a bir şey yapma şansı vermeden kolunu onunkine doladı, taş suratlı Başmeleklerle ve arka planda aval aval bakan kalabalıkla fotoğraf çekmeden önce ikisini de çevirdi ve sonra onu asansör kapısına doğru çekti.

Bu yüzden bazı lejyonerler binmek için acele ediyordu. Kaçmak için.

Belki de cam kapıların arkasında başka bir çıkış daha vardı. Kalabalık ayağa kalktı.

Bryce, kulenin herhangi bir katına erişmesine izin vermesi için dua ederek düğmeye bastı. Hunt hâlâ titriyordu. Bryce kolunu sıkıca kavradı, ayağıyla zemine vurup duruyordu. Ta ki...

"Ne yaptığını açıkla." Micah onların arkasında durarak kalabalığın asansör kapısına gelmesini engellemişti.

Hunt gözlerini kapadı.

Bryce yutkundu ve döndü, yine, neredeyse Hunt'ın yüzüne saçıyla vuruyordu. "Özel bir konuğunuz olduğunu duydum, bu yüzden Hunt'tan fotoğraf çekebilmem için beni getirmesini istedim..."

"Yalan söyleme."

Hunt gözlerini açtı, sonra yavaşça Vali'ye döndü. "Malzeme ve kıyafet almam gerekiyordu. Isaiah onu buraya getirmem için izin verdi."

33'ün komutanı sanki çağırılmış gibi muhafızların arasından onları iterek geldi. Isaiah, "Bu doğru Majesteleri. Hunt'ın ihtiyaç duyduğu bazı şeyler vardı ve Bayan Quinlan'ı yalnız bırakma riskini almak istemedi" dedi.

Başmelek önce Isaiah'a, sonra Hunt'a baktı. Ardından da Bryce'a.

Micah'ın bakışları vücudunun üzerinde gezindi. Ve yüzünde. O bakışı, o yavaşça incelemeyi biliyordu.

Micah'ın, dağ gölünün dibindeki bir balık kadar sıcak biri olması çok kötüydü.

Hunt'ı bir silah gibi kullanıp, özgürlüğünü bir köpek maması gibi sallandırması çok kötüydü.

Babasıyla sık sık şehir ve hane işlerinde çalışması çok kötüydü. Ona babasını *hatırlatması* çok kötüydü.

Çok. Da. Umurumdaydı.

Micah'a, "Sizi tekrar görmek güzeldi Majesteleri" dedi. Sonra, sanki bir tanrı iyi bir çıkış yapmalarını istemiş gibi, asansör kapıları açıldı.

Hunt'ı içeri itti ve onu takip etmek üzereydi ki soğuk, güçlü bir el dirseğini kavradı. Micah onu asansör kapılarının arasında durdururken o da kirpiklerini yukarı kaldırdı. Hunt nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Sanki Vali'nin anlaşmasını iptal etmesini bekliyormuş gibiydi.

Ama Micah, "Seni yemeğe çıkarmak isterim, Bryce Quinlan" diye mırıldandı.

Bryce kolunu çekti ve asansörde Hunt'a katıldı. Kapılar kapanırken Valbara Başmeleği'nin yüzüne baktı. "İlgilenmiyorum" dedi.

Hunt, Sandriel'in geleceğini biliyordu ama ona bugün rastlamak... Isaiah'ın bile haberi olmadıysa eğer, hepsini şaşırtmak istemiş olmalıydı. Vali ve lejyonu hazırlıksız yakalayıp, ihtişam ve koşullar savunmalarını güçlendirip zenginliklerini derinleştirmeden *önce* buranın nasıl bir yer olduğunu görmek istemiş olmalıydı. Micah, diğer lejyonlarından birini daha etkileyici görünmeleri için çağırmadan *önce* görmek istemiş olmalıydı.

Nasıl talihsiz, sikik bir şanstı ki ona rastlamışlardı.

Ama en azından Pollux orada değildi. Henüz.

Asansör tekrar çalıştı ve Bryce sessiz kaldı. Kendini tutuyordu.

İlgilenmiyorum.

Hunt, Micah Domitus'un bu sözü daha önce duyduğundan şüpheliydi.

Sandriel'in, fotoğraflarını onun gibi çeken birileri olduğundan şüpheliydi.

Sandriel'i gördüğünde tek düşünebildiği yanındaki bıçağın ağırlığıydı. Kokusunu alabildiği tek şey arenasının kokusuydu. Kan ve bok ve sidik ve kum...

Sonra Bryce hamlesini yapmıştı. Olduğuna inanmalarını istediği, bir zamanlar Hunt'ın da öyle olduğuna inandığı, o saygısız, sıkıcı parti kızını oynamıştı. Fotoğraflar çekip, gevezelik etmişti...

Hunt elini düğme panelinin yanındaki diske dayadı ve asansörün onları götürdüğü her yeri geçersiz kılarak farklı bir kata bastı. "İniş alanından ayrılabiliriz." Sesi, boğazına çakıllı kum kaçmış gibiydi. Sandriel ve Shahar'ın birbirlerine ne kadar benzediklerini hep unutuyordu. Tek yumurta ikizleri değillerdi ama renkleri ve yapıları neredeyse aynıydı. "Seni taşımak zorunda kalacağım gerçi."

At kuyruğunun ipeksi uzunluğunu bir bileğinin etrafında döndürdü, hareketle boğazının altın sütununu ona açtığının farkında değildi.

İlgilenmiyorum.

Sesi kesin gibi çıkmıştı. Neşeli değil, böbürlenir gibi değil, ama... kararlı.

Hunt, bu reddin Micah'la yaptığı pazarlığı nasıl etkileyeceğini düşünmeye cesaret edemedi. Micah'ın bunun için Hunt'ı suçlayıp suçlamayacağını merak ediyordu.

Bryce, "Arka kapı yok mu?" diye sordu.

"Var ama tekrar aşağı inmemiz gerekir."

Sorularının dolup taştığını hissedebiliyordu ve hiçbirini soramadan, "Sandriel'in İkincisi, Pollux, ondan bile daha kötü. Geldiğinde, ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur" dedi.

Pollux'un masumlara yaşattığı dehşet listesini gözden geçirmek istemedi.

Bryce dilini şaklattı. "Sanki elimden gelse yollarımızı kesiştirirmişim gibi."

Lobideki gösteriden sonra, kesişebilirdi. Ancak Hunt,

Sandriel'in ufak tefek suçlar ve küçük intikamlardan daha üstün olmadığını söylemedi. Sandriel'in Bryce'ın yüzünü asla unutmayacağını söylemedi. Çoktan Micah'a kim olduğunu sormaya başlamış olabilirdi.

Kapılar, sessiz bir üst kata açıldı. Koridorlar loş ve sessizdi, onu spor salonu ekipmanlarından oluşan bir labirente götürdü. İlerideki balkona kadar uzanan pencerelerin duvarlarına dayanmış ekipmanlarla dolu geniş bir yoldu. Balkonda korkuluk yoktu, sadece taş bir çıkıncı vardı. Bryce, tereddüt etti.

"Daha önce kimseyi düşürmedim" diye söz verdi Hunt.

Bryce, dikkatlice onu takip etti. Kuru rüzgâr çarptı bedenlerine. Çok aşağıda, şehir caddesi izleyiciler ve haber minibüsleriyle doluydu. Üstlerinde melekler uçuyordu, bazıları düpedüz kaçıyor, bazıları ise Sandriel'i uzaktan görebilmek için Comitium'un beş kulesinin etrafında dönüyordu.

Hunt eğildi, elini Bryce'ın dizlerinin altına kaydırdı, diğerini sırtına koydu ve onu kaldırdı. Kokusu duyularını doldurdu ve o kokuşmuş zindanın son hatırasını da silip süpürdü.

"Teşekkür ederim" dedi ve bakışlarını Bryce'ınkilerle buluşturdu. "Beni orada kurtardığın için."

Bryce, onun tutuşu altındayken becerebildiği kadarıyla omuz silkti ama Hunt kenara yaklaştıkça irkildi.

"Hızlı düşündün" diye devam etti Hunt. "Pek çok açıdan gülünçtü ama sana borçluyum."

Bryce kollarını boynuna doladı, neredeyse boğazlar gibiydi. "Dün gece bana yardım etmiştin. Ödeştik."

Hunt, kanatlarını güçlü bir şekilde çırpıp kenardan atlarken ona fikrini değiştirme şansı vermedi. Bryce, canını yakacak kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı ve o da onu sıkıca tuttu, spor çantası göğsüne tuhaf bir şekilde bağlanmıştı ve uyluğuna çarpıp duruyordu.

Rüzgârın üzerinde sert ve hızlı bir şekilde kanat çırparken, "Seyrediyor musun?" diye sordu. Merkez İş Bölgesi'ndeki bitişik gökdelenin yanından yukarı, yukarı ve daha da yukarı uçtu.

"Kesinlikle hayır" dedi Bryce kulağına doğru.

Hunt, yükselirken kıkırdadı. MİB binalarının zirvelerinde uçmaya devam ettiler, Istros, sağlarında kıvrımlı bir ışıltı gibi görünüyordu, arkasında Kemik Mahallesi'nin sis kaplı adası belirmişti. Solda, şehrin duvarlarını ve ardından Melekler Kapısı'nın ötesindeki geniş araziyi seçebiliyordu. Ne ev, ne bina, ne de yol vardı orada. Hava alanından başka bir şey yoktu. Fakat sağlarındaki Kapı'da –Et Pazarı'ndaki Tüccarlar Kapısı idi– Batı Yolu'nun geniş, soluk çizgisi selvi ağaçlarıyla kaplı, inişli çıkışlı tepelerin arasından görünebiliyordu.

Hoş, güzel bir kırsalın ortasındaki hoş, güzel bir şehirdi burası.

Pangera'da şehirler, Vanir'in insanları ve onların çocuklarını tuzağa düşürüp yararlanabilecekleri kafeslerden biraz daha fazlasıydı. İnsanların ayaklanmasına şaşmamalıydı. Kimyasal bombaları ve makineleriyle o bölgeyi parçalamalarına şaşmamalı.

O çocukların düşüncesiyle bir öfke titremesi omurgasından aşağı indi ve kendini tekrar şehre doğru bakmaya zorladı. Merkez İş Bölgesi, Eski Meydan'dan Ward Bulvarı'nı ayıran net bir çizgi ile ayrılmıştı. Güneş ışığı, Luna'nın Tapınağı'nın beyaz taşlarından, sanki tam karşısındaki bir ayna yansımasıymış gibi parlıyordu. Siyah kubbeli Kâhin Tapınağı tarafından ise emilmiş gibi görünüyordu. Yarın sabah gideceği yerdi orası.

Ancak Hunt, Eski Meydan'ın ötesine, bunaltıcı sisin içinde Beş Gül'ün yeşilliklerinin parladığı yere baktı. Selvi ağaçları ve palmiyeler, ışıltılı büyülerle birlikte yükselmişti. Küçük Ay'da daha fazla meşe ağacı, daha az büyü olurdu. Hunt başka bir yere bakmaya zahmet etmedi. Asphodel Çayırları pek görülesi bir yer değildi. Yine de Çayırlar, Pangera'daki insan bölgelerine kıyasla lüks bir gelişmeydi.

Birkaç dakika sadece rüzgârın şarkısını dinleyerek sessizce uçtuktan sonra, "Neden Eski Meydan'da yaşamak istiyorsun?" diye sordu.

Hâlâ dışarı bakmıyordu ve Hunt, nehrin sadece bir blok, Kalp Kapısı'ndan ise birkaç blok ötedeki, Eski Meydan'ın küçük

bölümüne doğru nazikçe inmeye başladı. O mesafeden bile, gri gökyüzüne doğru buzlu bir mızrak gibi parlayan berrak kuvarsı görebiliyordu.

"Burası şehrin kalbi" dedi, "neden istemeyeyim ki?"

"BeGü daha temiz."

"Ve *melezlerle* alay eden Fey tavus kuşlarıyla dolu." O terimi, resmen tükürerek söylemişti.

"Küçük Ay?"

"Sabine'in bölgesi mi?" Sert bir kahkaha attı ve Hunt'a bakmak için geri çekildi. Yüzünü buruştururken çilleri kırıştı. "Açıkçası, Eski Meydan benim gibi biri için tek güvenli yer. Ayrıca, işe yakın *ve* sevdiğim restoranlar, müzik salonları ve müzeler var. Asla ayrılmama gerek yok."

"Ama ayrılıyorsun. Sabah koşularında şehrin her yerine gidiyorsun. Neden o kadar sık farklı bir rota izliyorsun o zaman?"

"Bulunduğum yeri taze ve eğlenceli kılıyor."

Binası daha netleşti, çatısı boştu. Çoğu kısmını bir şömine ocağı, birkaç şezlong ve bir ızgara kaplıyordu. Hunt açıyı ayarladı, arkasına döndü ve sorunsuz bir şekilde yere inip Bryce'ı dikkatlice indirdi. Bacaklarını sabitleyinceye kadar ona sarıldı, sonra geri çekildi.

Hunt, çantasını düzeltti ve çatı kapısına yöneldi. Bryce'ın geçmesi için açık tuttu. İlk ışıkta merdivenleri aydınlattı. "Micah'a... söylediklerinde ciddi miydin?"

At kuyruğunu sallayarak merdivenlerden indi. "Tabii ki de ciddiydim. Neden onunla çıkmak isteyeyim ki?"

"O, Valbara Valisi."

"Yani? Sırf hayatını kurtardım diye kız arkadaşı olacak değilim. Zaten bir heykele çakmak gibi olurdu."

Hunt sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse, onunla birlikte olan dişiler aksini söylüyor."

Kapısının kilidini açarken ağzını büktü. "Dediğim gibi, ilgilenmiyorum."

"Kaçındığın bir şey olmadığından emin misin? Mesela..."

"Gördün mü, sorun bu işte. Sen ve dünyanın geri kalanı,

sırf onun gibi birini bulmak için var olduğumu düşünüyor gibisiniz. *Tabii* ki gerçekten *ilgilenmiyor* olamam, çünkü neden büyük, güçlü bir erkeğin beni korumasını *istemeyeyim* ki? Eğer güzel ve bekârsam, güçlü *herhangi* bir Vanir ilgisini gösterdiği an, külotumu *indirmeliyim*. Aslında, o ortaya çıkana kadar bir *hayatım* bile olmamıştır, hiç iyi seks yapmamışımdır, hiç *canlı* hissetmemişimdir..."

Aahh, bu kadın! "Senin gerçekten öfke sorunun var, biliyorsun değil mi?"

Bryce kıs kıs güldü. "Öfkelenmemi gerçekten kolaylaştırıyorsun, *biliyorsun değil mi*?"

Hunt kollarını kavuşturdu. Bryce da aynısını yaptı.

O aptal at kuyruğu da kollarına dökülmüştü.

Hunt, spor çantasını yere atarken dişlerinin arasından, "O zaman" dedi, kıyafetleri ve silahları sert bir şekilde yere çarptı. "Yarın benimle Kâhin'e geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ah hayır, Athalar." Kedi gibi mırıldanarak söylediği sözleri derisinin üzerinden geçti, gülümsemesi saf kötülük yayıyordu. Hunt, ağzından çıkacak her ne ise ona karşı kendini hazırlamıştı. Kendini dört gözle beklerken bulsa bile. "Onunla tek başına başa çıkmak zorundasın."

32

Eşyalarını daireye bıraktıktan sonra Hunt, tekrar Bryce'ı işe kadar takip etti. Orada, Danika'nın Declan'dan gelen konum verilerine bakıp kendi listesiyle ve şu ana kadarki cinayet sahneleriyle çapraz karşılaştırma yapmak istediğini söylemişti.

Ancak yer altında birkaç saat daha oturma düşüncesi, kendini çatıda otururken bulacak kadar bunaltmıştı onu. Temiz, açık havaya ihtiyacı vardı. Melekler hâlâ önünde uçuşup, kimisi şehri terk etse bile. Comitium'a bakmaması için yeterli nedeni vardı, o yüzden oraya arkasını döndü.

Güneş batmadan hemen önce, tasması takılı Sirinks ve hemen ardından Bryce, Hunt'ınkiyle eşleşen sert bir ifadeyle galeriden çıktı.

Hunt, yanındaki kaldırıma inerken, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey bulamadım" diye belirtti.

"Yarın tekrar bakarız." Belki gözden kaçırdıkları bir şey vardı. Bugün uzun, berbat ve tuhaftı ve Bryce'ın kanepesine çökmeye fazlasıyla hazırdı.

Olabildiğince sıradan bir şekilde, "Bu akşam büyük bir sunball maçı var. İzlememin sakıncası var mı?" diye sordu.

Bryce, kaşlarını kaldırarak ona yandan bir bakış attı.

"Ne var?" diye sordu Hunt, ağzının köşesinin yukarı seğirmesini engelleyemedi.

"Sadece... sen tam bir... *erkeksin*." Eliyle onu işaret etti. "Spor falan."

"Kadınlar da erkekler kadar sporu sever."

Bryce, gözlerini devirdi. "Bu sunball maçı izleyen kişi benim zihnimdeki Ölümün Gölgesi imajına uymuyor."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Kaş kaldırma sırası Hunt'ta idi. "Boş zamanlarımda ne yaptığımı *sanıyorsun*?"

"Bilmem. Yıldızlara küfrettiğini, kara kara düşündüğünü ve tüm düşmanlarından intikam almak için plan yaptığını sanırdım."

Daha yarısını bile bilmiyordu. Ama Hunt hafifçe kıkırdadı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için tekrar özür dilerim."

Bryce'ın gözleri neşeyle buruştu, günün son güneşi onları sıvı altına çevirmişti. Kendini çevrelerindeki sokakları izlemeye zorladı Hunt.

Hunt'ın telefonu çaldığında Bryce'ın dairesinden bir blok ötedeydiler. Bryce, onunla aynı anda ekrana bakarak gerildi.

Telefon ikinci kez çaldı. Yayalar etraflarından geçerken, ikisi de ekrandaki isme bakar halde kaldı.

Bryce sessizce, "Cevap verecek misin?" diye sordu.

Üçüncü kez çaldı.

Hunt biliyordu. Tuşa basmadan önce biliyordu.

Bu yüzden Quinlan'dan uzaklaştı, telefonu kulağına dayar dayamaz, "Merhaba patron" dedi.

Micah, "Bu gece senin için işim var" dedi.

Hunt'ın midesi bulandı. "Tabii."

"Umarım Bayan Quinlan'la eğlencenizi bölmüyorumdur."

Hunt kısaca, "İyiyiz" dedi.

Micah'ın duraklaması iyi değildi. "Bu sabah lobide olan şey bir daha asla olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Kelimeyi, dişlerini birbirinden ayırmadan söylemişti. Ama yine de söylemişti ve ciddiydi de. Çünkü Micah'ın alternatifi artık Vali'nin Comitium'daki konutunda kalıyordu. Çünkü Sandriel, eğilmeyi reddettiği ve onu utandırdığı için kendisini günlerce, haftalarca cezalandırırdı. Hatta aylarca.

Ama Micah ona böyle bir uyarı verir ve bu geceki işi yaptırarak hiyerarşideki yerinin neresi olduğunu hatırlatırdı. Ve böylece durum sona ererdi.

"Güzel" dedi Micah. "Dosya kışladaki odanda bekliyor." Sanki Hunt'ın içinde yanan soruyu hissetmiş gibi durdu. "Teklif hâlâ geçerli, Athalar. Beni tekrar düşünmeye zorlama." Görüşme sona erdi.

Hunt çenesini acıtacak kadar sıktı.

Quinlan'ın alnı endişeden kırışmıştı. "Her şey yolunda mı?"

Hunt telefonu cebine attı. "Sorun yok." Yürümeye devam etti. "Sadece lejyon işi." Yalan sayılmazdı. Tam olarak değil.

Binasının cam kapıları açıldı. Hunt lobiye doğru başını salladı. "Sen yukarı çık. Yapacak işlerim var. Briggs'in tarih ve saatini öğrenirsem seni ararım."

Kehribar rengi gözleri kısıldı. Evet, içini görmüştü. Daha doğrusu, söylemediği her şeyi duymuştu. Micah'ın ona ne emrettiğini biliyordu.

Fakat sadece, "Tamam." dedi. Lobiye doğru döndü ama omzunun üzerinden ekledi. "İyi şanslar."

Gökyüzüne fırlamadan önce cevap verme zahmetine girmedi, Justinian'ı arayıp birkaç saatliğine nöbetçilik oynamasını istemek için telefonu kulağına çoktan dayamıştı. Justinian, sunball maçını kaçırdığı için mızmızlandı ama Hunt rütbesini kullandı ve karşılığında melek, on dakika içinde bitişikteki çatıda olacağına dair homurdanarak söz verdi.

Justinian sekiz dakika sonra geldi. Hunt, Istros solunda mavi bir kurdele gibi dururken, silah kardeşini orada bıraktı ve tozlu, kuru bir hava soluduktan sonra en iyi yaptığı şeyi yapmaya gitti.

"Lütfen."

Her zaman aynı kelimeydi. Umbra Mortis onların önünde durduğunda insanların söyleme eğiliminde olduğu tek kelime.

Hunt, kaskına sıçrayan kanın içinden, şekil değiştiren erkek pumanın önünde korkuyla eğildiğini gördü. Pençeli elleri titreyerek havada duruyordu. "Lütfen" diyerek hıçkıra hıçkıra ağladı.

Her söz Hunt'ı daha da uzağa sürükledi. Uzattığı kolu uzakta kalana kadar, adamın kafasına doğrulttuğu silah sadece bir metal parçası olana kadar.

Ölüme karşılık ölüm.

"Lütfen."

Adam, korkunç şeyler yapmıştı. Ağza alınmaz şeyler. Bunu hak etmişti. Daha kötüsünü hak ediyordu.

"Lütfenlütfenlütfen."

Hunt, bir gölgeden, bir tutam hayattan, bir ölüm aracından başka bir şey değildi.

O hiçbir şeydi ve hiç kimseydi.

"Lütf..."

Hunt'ın parmağı tetiğin üzerinde kıvrıldı.

Hunt erken dönmüştü. Ehh, onun için erken sayılırdı.

Şükürler olsun ki, kanı yıkarken kışlanın banyosunda kimse yoktu. Ardından kaynar suyun altında o kadar uzun süre oturdu ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Justinian'ın beklediğini bilmeseydi daha uzun kalırdı.

O nedenle yaralarını tedavi etti, kendini toparladı. Kaynarcasına sıcak duştan yavaşça çıktı ve birinin gözlerinin ortasına kurşun sıkmak zorunda kalmadığı zamanki haline geri döndü.

Bryce'ın dairesine dönmeden önce birkaç kez durdu. Ama yine de geri döndü, Justinian'ı görevinden kurtardı ve saat on birde Bryce'ın kapısından içeri girdi.

Bryce yatak odasındaydı, kapı kapalıydı ama Sirinks içeriden küçük bir karşılama çığlığı attı. Onu sessizce azarlayışı, Hunt'ın döndüğünü duyduğunun kanıtıydı. Hunt salona gelmemesi için dua etti. Kelimeler hâlâ onun ötesindeydi.

Kapı kolu döndü. Ancak Hunt neredeyse odasına varmıştı ve Bryce "Dönmüşsün" dediğinde büyük salonun bulunduğu genişliğe bakmaya cesaret edemedi.

Boğuk bir şekilde, "Evet" dedi.

Odanın öbür ucundan bile sorularını hissedebiliyordu. Ancak Bryce sadece yumuşakça, "Eğer hâlâ izlemek istiyorsan, oyunu senin için kaydettim" dedi.

Hunt'ın göğsünde bir şey, dayanılmaz şekilde sıkıştı. Ama Hunt yine de arkasına bakmadı.

"İyi geceler" diye mırıldanarak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

33

Kâhin'in siyah odası kükürt ve kavrulmuş et kokuyordu. Birincisi alanın ortasındaki delikten yükselen doğal gazlardan, ikincisi, Gizemlerin Bekçisi Ogenas'a bir adak olarak, şu anda sunağın tepesinden uzaktaki duvara doğru için için yanan boğa kemikleri yığınından geliyordu.

Dün geceden sonra, yaptığı şeyden sonra olmak istediği son yer kutsal bir tapınaktı. Olmayı hak ettiği son yer.

Hunt, sessiz odada yürürken, altı metrelik kapılar arkasında kapandı. Ortadaki deliğe ve ardındaki dumanlardan oluşmuş duvara doğru ilerledi. Gözleri çeşitli keskin kokularla yandı ve onları yüzünden uzak tutmak için eliyle önünde bir rüzgâr oluşturdu.

Dumanın arkasında, bir figür hareket etti. Hoş bir ses, "Ölümün Gölgesi'nin odamı ne zaman karartacağını merak ediyordum" dedi. Genç, ışık ve eğlence doluydu ve yine de eski bir zulümle iç içe gibiydi.

Hunt, sonsuz karanlığa bakma dürtüsünden kaçınarak deliğin kenarında durdu. "Fazla zamanınızı almayacağım" dedi, sesi oda, çukur ve duman tarafından yutuldu.

"Sana Ogenas'ın önerdiği kadar zaman vereceğim." Duman dağıldı ve ortaya çıkan varlık karşısında bir nefes aldı.

Sfenksler nadir varlıklardı, sadece birkaç düzine dünyada yürür ve hepsi tanrıların hizmetine çağrılırdı. Kaç yaşında olduklarını kimse bilmiyordu ve onun önündeki de... O kadar gü-

zeldi ki, Hunt, kendi vücuduyla ne yapacağını unuttu. Altın dişi aslanın formu akıcı bir zarafetle hareket ediyor, deliğin diğer tarafında geziniyor, sise girip çıkıyordu. Altın kanatlar, sanki erimiş metalden yapılmış gibi parıldayan ince gövdede katlanmış şekilde duruyordu. Ve o kanatlı aslanın vücudunun üstünde... altın saçlı kadının yüzü, Shahar'ınki kadar kusursuzdu.

Kimse adını bilmiyordu. Sadece ünvanı vardı: Kâhin. Gerçek adını unutacak kadar yaşlı olup olmadığını merak etti Hunt.

Sfenks iri kahverengi gözlerini ona kırpıştırdı, kirpikleri açık kahverengi yanaklarına sürtündü. "Bana sorunu sor, ben de sana dumanın bana fısıldadıklarını söyleyeyim." Kelimeler kemiklerinin üzerinde gürledi, onu cezbetti. Bazen güzel dişiler tarafından cezbedilmesine izin verdiği gibi değil, bir örümceğin bir sineği ağına çekebileceği şekilde.

Belki Quinlan ve kuzeni buraya gelmeyi istememeleri konusunda haklıydılar. Hay lanet, Quinlan kara taşlı tapınağı çevreleyen parka ayak basmayı bile reddetmişti ve Ruhn'la birlikte kenardaki bir bankta beklemeyi tercih etmişti.

"Burada söylediklerim gizlidir, değil mi?" diye sordu.

"Tanrılar konuştuğunda, sözlerinin geçtiği kanal olurum." Kendini deliğin önündeki yere yerleştirdi, ön patilerini katladı, pençeleri mangalın her iki tarafında yanan loş ışıkta parladı. "Ama evet, bu gizli kalacak."

Kulağa bir takım saçmalıkmış gibi geliyordu ama o büyük kahverengi gözlerle karşılaştığında bir nefes verdi ve "Biri neden Luna'nın Borusu'nu istiyor?" diye sordu.

Kimin aldığını sormadı, haberlerden bu sorunun iki yıl önce ona zaten sorulduğunu ve cevap vermeyi reddettiğini biliyordu.

Gözlerini kırptı, kanatları şaşkınlık içindeymiş gibi hışırdadı ama kendini düzeltti. Delikten yükselen dumanı soludu. Dakikalar geçti ve Hunt'ın kafası çeşitli kokularla, özellikle de kokan kükürtle zonklamaya başladı.

Duman fırıl fırıl dönüyordu, sadece üç metre ötede oturmasına rağmen sfenksi gözden kaçırıyordu.

Hunt kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Dumandan cızırtılı bir ses yükseldi. "Dünyalar arasındaki kapıyı açmak için." Bir ürperti Hunt'ı ele geçirdi. "Boru'yu Kuzey Uçurumu'nu yeniden açmak için kullanmak istiyorlar. Boru'nun amacı sadece kapıları kapatmak değildi, onları açıyor da. Taşıyıcının ne istediğine bağlıdır."

"Ama Boru kırıldı."

"Düzeltilebilir."

Hunt'ın kalbi durdu. "Nasıl?"

Uzun, upuzun bir duraklama oldu. Sonra, "Üstü örtülmüş. Göremiyorum. Kimse göremez" dedi.

"Fey efsaneleri onarılamayacağını söylüyor."

"Onlar efsane. Bu, gerçek. Boru tamir edilebilir." "Bunu kim yapmak ister?" Aptalca olsa bile sormak zorundaydı. "Bu da örtülü."

"Çok yararlı oldu."

"Bir şeyler öğrendiğin için şükret, Şimşek Lordu." Bu ses, bu ünvan... Ağzı kurudu. "Geleceğinde ne gördüğümü bilmek ister misin Orion Athalar?"

Doğum adını duymasıyla bağırsaklarına yumruk yemiş gibi irkildi. "İki yüz yıldır kimse bu ismi söylemedi" diye fısıldadı.

"Annenin sana verdiği isim."

"Evet" diyebildi, annesinin yüzünün ve ona her zaman gözlerinde sevgiyle bakışının anıları midesini düğüm düğüm etti. O sevgiyi kesinlikle hak etmemişti, özellikle onu korumak için yanında olmadığı için.

Kâhin, "Sana ne gördüğümü söyleyeyim mi, Orion?" diye fısıldadı.

"Bilmek istediğimden emin değilim."

Duman, onun şehvetli dudaklarının tamamen bu dünyaya ait olmayan zalim bir gülümsemeyle ayrıldığını görmesine yetecek kadar geri çekildi. "İnsanlar görülerim için Midgard'ın öbür ucundan geliyorlar, yine de sen bilmek istemiyor musun?"

Boynunun arkasındaki saçlar dikildi. "Teşekkür ederim ama hayır." Teşekkür etmek, bir tanrıyı yatıştırabilecek akıllıca bir şey gibi göründü.

Dişinin dişleri parlıyordu, köpek dişleri eti parçalayacak kadar uzundu. "Bryce Quinlan sana on iki yıl önce bu odada durduğunda neler olduğunu anlattı mı?"

Kanı dondu. "Bu Quinlan'ı ilgilendirir."

Gülümserken tereddüt bile etmedi. "Onun için ne gördüğümü de mi bilmek istemiyor?"

"Hayır." Yürekten konuştu. "Bu onu ilgilendirir" diye tekrarladı. Şimşeği içinde yükseldi, öldüremeyeceği bir düşmana karşı toplandı.

Kâhin gözlerini kırpıştırdı, o kalın kirpikleri yavaşça sallandı. "Bana uzun zaman önce kaybolan şeyi hatırlatıyorsun" dedi sessizce. "Bir daha ortaya çıkabileceğini fark etmemiştim."

Hunt bunun ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemeden önce, aslanının kuyruğu –Sirinks'inkinin daha büyük bir versiyonuydu– yerde sallandı. Arkasındaki kapılar hayalet bir rüzgârla açıldı, açıkça çıkması isteniyordu. Ama Kâhin buharların içine gizlice girmeden önce, "Kendine bir iyilik yap Orion Athalar ve Bryce Quinlan'dan uzak dur" dedi.

34

Bryce ve Ruhn, Kâhin Parkı'nın kenarında Hunt'ı bekliyorlardı, her dakika akıp gidiyordu. Ve tekrar ortaya çıktığında, gözleri kızın yüzünün her santimini inceledi... Bryce kötü olduğunu biliyordu. Her ne öğrendiyse kötüydü.

Hunt, Kâhin'in Boru hakkında söylediklerini onlara söylemeden önce parkın sınırındaki sessiz bir konut bloğundan aşağı inene kadar bekledi.

Bryce nefes verirken Hunt'ın sözleri hâlâ parlak sabah havasında etraflarında asılı duruyordu. Hunt da onun yanında aynısını yaptı ve sonra, "Eğer biri bu kadar zaman sonra Boru'yu tamir etmeyi öğrendiyse, Prens Pelias'ın yaptığının tam tersini yapabilir. Kuzey Uçurumu'nu *açabilirler*. Onları ispiyonlayabilecek herkesi öldürmek için bir sebepleri var gibi görünüyor" dedi.

Ruhn, elini saçının dövmeli tarafında gezdirdi. "Tapınaktaki yardımcı gibi. Ya Boru'dan uzak durmamız için bize bir uyarı olarak ya da bir şekilde öğrenmiş olsaydı, herhangi bir şey söylemesini engellemek için öldürüldü."

Hunt başıyla onayladı. "Isaiah tapınaktaki diğerlerini sorguladı. Boru'nun çalındığı gece görevdeki tek yardımcının o kız olduğunu söylemişler ve o zaman sorgu yapılmış, ancak kız bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia etmiş."

Bryce, içindeki suçlulukla kıvrandı.

Ruhn, "Belki o zaman bir şey söylemeye korkmuştu. Ve ortaya çıktığımızda da..."

Hunt, "Boru'yu arayan her kimse, onun yakınında olmamızı istemiyor. O gece görevde olduğunu öğrenip ondan bilgi almaya gitmiş olabilirlerdi. Sessiz kaldığından emin olmak, bildiklerini başkasına anlatmadığından emin olmak istemişlerdir. Kalıcı olarak" diye bitirdi.

Bryce, kızın ölümünü, bu iş bitmeden geri ödeyeceği kişiler listesine ekledi.

Sonra, "Eğer kasadaki o işaret gerçekten Boru ise, belki Ophion ya da sadece Keres mezhebi isyanlarına yardım etmesi için Boru'yu arıyordur. Cehenneme bir geçit açmak ve şeytan prensleri buraya getirip Asteri'yi devirmek için bir çeşit ittifak kurmak için" diye sordu Bryce. Ürperdi. "Milyonlarca insan ölür." Soğukkanlı sessizliklerinde, "Belki Danika Boru hakkındaki planlarını anladı ve bunun için öldürüldü. Ve yardımcı da" diye devam etti.

Hunt boynunun arkasını ovdu, yüzü kül gibi olmuştu. "Böyle bir iblisi çağırmak için bir Vanir'in yardımına ihtiyaçları var ama bu bir olasılık. Davalarına yemin etmiş bazı Vanir'ler var. Ya da belki de cadılardan biri çağırmıştır. Yeni cadı kraliçe gücünü test ediyor falan olabilir."

Ruhn, bir tık gergin bir şekilde, "Bir cadının işin içinde olma ihtimali düşük" dedi. Kulağı boyunca dizilmiş pirsingler güneşte parlıyordu. "Cadılar Asteri'ye itaat ediyor, binlerce yıldır kesintisiz sadakatleri var."

Bryce, "Ama Boru yalnızca bir Yıldız Doğumlu Fey tarafından kullanılabilir, senin tarafından, Ruhn" dedi.

Hunt'ın kanatları hışırdadı. "Belki de Yıldız Doğan olayını çözmenin bir yolunu arıyorlardır."

"Dürüst olmak gerekirse" dedi Ruhn, "Boru'yu *kullanabileceğimden* emin değilim. Prens Pelias, esasen bir yıldız ışığı okyanusuna sahipti." Kardeşinin kaşları çatıldı ve parmak ucunda küçük bir ışık belirdi. "Benimki onun yanında bu kadar kalır."

Bryce, "Boru'yu bulsak bile kullanmayacaksın, bu yüzden fark etmeyecek" dedi.

Ruhn kollarını kavuşturdu. "Eğer biri Boru'yu tamir ede-

bilirse... Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile bilmiyorum. Boru'nun, neredeyse canlıymış gibi, bir tür duyarlılığa sahip olduğundan bahseden bir şeyler okumuştum. Belki bir çeşit iyileştirici güç uygulanabilir mi? Bir tıp cadısının bazı içgörüleri olabilir."

Bryce, "Onlar insanları iyileştirir, nesneleri değil. Ve galerinin kütüphanesinde bulduğun kitapta Boru'nun sadece ışık olmayan ışık, büyü olmayan bir büyüyle onarılabileceği yazıyordu" dedi.

"Efsaneler" dedi Hunt. "Gerçek değil."

Ruhn, "Bakmaya değer" dedi ve Bryce ve onu gözünün ucuyla ihtiyatla izleyen Hunt'ın arasında bakışlarını gezdirerek durdu durdu. Ona niye öyle bakıyorsa artık... Ruhn, "Birkaç tıp cadısına bakacağım ve bazı gizli ziyaretlerde bulunacağım" dedi.

"İyi" dedi Bryce. Adam sertleştiğinde, "Kulağa hoş geliyor" diye ekledi.

Bu davayla ilgili başka hiçbir şeyin kulağa hoş gelmemesine rağmen.

Bryce, Lehabah'ın dramlarından birini izlerken çıkardığı sesi duymazdan geldi ve Danika'nın konumlarının haritasına konsantre olmaya çalıştı. Çalıştı ama başaramadı, çünkü kütüphane masasının karşısından Hunt'ın gözlerinin ona baktığını hissediyordu. Sadece o saatte, yüzüncü kez. Bakışlarını ona yönelttiğinde, adam çabucak uzağa baktı. "Ne?"

Hunt, kafasını salladı ve araştırmasına geri döndü.

"Bütün öğleden sonra yüzünde o garip ifadeyle bana bakıp duruyorsun."

Parmaklarını masaya vurarak, "Kâhin'in neden senden uzak durmam için beni uyardığını söylemek ister misin?" diye söyleyiverdi.

Bryce kısa bir kahkaha attı. "Bu yüzden mi tapınaktan çıkarken çok korkmuş görünüyordun?"

"Senin için gördüklerini açıklayabileceğini söyledi, sanki seninle görülecek bir hesabı var gibiydi."

Bryce'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Hâlâ kızgınsa onu suçlayamam."

Hunt solgundu ama Bryce konuşmaya devam etti. "Fey kültüründe bir gelenek vardır: kızlar ilk kez adet gördüklerinde veya on üç yaşına geldiklerinde, bir Kâhin'e giderler. Ziyaret, olgunlaştıklarında ne tür bir güce yükselebileceklerine dair bir fikir verir, böylece ebeveynleri gerçek Dalış'tan yıllar önce geleceklerini planlayabilir. Erkekler de on üç yaşında giderler. Bu günlerde, eğer ebeveynler ilericiyse, bu sadece çocukları için bir kariyer bulmalarını sağlayan eski bir gelenektir. Askerler, şifacılar ya da Feyler bütün gün üzüm yemeyi karşılayamadıklarında ne oluyorlarsa onları olmak için."

"Fey ve malakim birbirlerinden nefret ediyor olabilirler ama bir sürü ortak noktaları var."

Bryce katılırcasına hımladı. "Adet dönemim on üç yaşıma birkaç hafta kala başladı. Ve annem bir hallere girdi... Bilmiyorum. Kriz mi denir? Beni mirasımın bir kısmından mahrum bırakacağına dair ani bir korku yaşadı. Biyolojik babamla temasa geçti. İki hafta sonra belgeler geldi ve beni tam vatandaş ilan etmişti. Yine de bir bit yeniği vardı: Gökyüzü ve Nefes'i hanem olarak seçmek zorundaydım. Reddettim ama annem kabul etmem konusunda ısrar etti. Bunu bir çeşit koruma olarak görüyordu. Bilmiyorum. Görünüşe göre, babamın beni koruma niyetine yeterince ikna olmuştu ki benimle buluşmak isteyip istemediğini sormuş. İlk kez. Ve sonunda ben de onunla tanışmak istediğimi anlayacak kadar tüm o hane meselesi konusunda sakinleşmiştim."

Hunt onun sessizliğini okudu. "İyi gitmedi."

"Hayır. O ziyaret Ruhn'la da ilk tanışmamdı. Buraya geldim. Yazın BeGü'de kaldım. Güz Kralı ile tanıştım." Söylemesi kolay bir yalandı. "Babamla da tanıştım" diye ekledi. "İlk birkaç gün, ziyaret annemin korktuğu kadar kötü değildi. Gördüklerim hoşuma gitti. Diğer Fey çocuklardan bazıları melez olduğumu fısıldasa bile ne olduğumu biliyordum. Bundan hep gurur duydum. İnsan olmaktan yani. Ve babamın beni davet ettiğini biliyordum, bu yüzden, en azından o, orada olmamı istemişti. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadım. Kâhin'e kadar."

Hunt, ürperdi. "Bununla ilgili içimde kötü bir his var."

"Felaketti." Hatıranın etkisiyle yutkundu. "Kâhin, dumanına baktığında çığlık attı. Gözlerini tırmaladı." Saklamanın bir anlamı yoktu. Olay bazı çevrelerde biliniyordu. "Daha sonra bir hafta kör kaldığını duydum."

"Hassiktir."

Bryce kendi kendine güldü. "Görünüşe göre geleceğim o kadar kötü."

Hunt gülümsemedi. "Ne oldu?"

"Dilekçe sahiplerinin bekleme salonuna döndüm. Tek duyabildiğimiz Kâhin'in çığlık atması ve bana küfretmesiydi, yardımcılar içeri koştu."

"Babanla demek istedim."

"Bana değersiz bir yüz karası olduğumu söyledi, tapınağın VIP çıkışından hışımla çıktı, böylece kimse onun benim için kim olduğunu bilmeyecekti ve ben onu yakalayana kadar, arabayı alıp gitmişti. Evine döndüğümde çantalarımı kaldırımda buldum."

"Göt herif. Danaan kuzenini kapı dışarı etmesine bir şey demedi mi?"

"Kral, Ruhn'ın müdahale etmesini yasaklamıştı." Bryce, tırnaklarını inceledi. "İnan bana, Ruhn karşı çıkmaya çalıştı. Ama kral onu engelledi. Tren istasyonuna gitmek için taksi tuttum. Ruhn bilet parasını elime sıkıştırmayı başardı."

"Annen çılgına dönmüş olmalı."

"Döndü." Bryce bir an durakladı ve sonra, "Görünüşe göre Kâhin hâlâ kızgın" dedi.

Hunt, ona yarım bir gülümseme sundu. "Bunun bir onur nişanı olduğunu düşünüyorum."

Bryce, elinde olmadan gülümsedi. "Muhtemelen böyle düşünen tek kişi sensin." Hunt'ın gözleri yine yüzündeydi ve Bryce, nedeninin Kâhin'in söyledikleriyle bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Bryce boğazını temizledi. "Bir şey buldun mu?"

Konuyu kapatma isteğini anlayan Hunt, dizüstü bilgisayarı

ona doğru çevirdi. "Günlerdir bu antik boka bakıyorum ve tüm bulabildiğim bu."

Terakota vazo yaklaşık on beş bin yıl öncesine aitti. Prens Pelias'tan yaklaşık bir yüzyıl sonrasına, ancak Kristallos henüz ortak hafızadan silinmemiş görünüyordu. Kısa katalog nüshasını okudu ve "Mirsia'daki bir galeride imiş" dedi Bryce. Bu da onun, Lunathion'dan bir deniz ve iki bin mil ötede olduğu anlamına geliyordu. Bilgisayarı kendine çekti ve küçük resme tıkladı. "Ama bu fotoğraflar yeterli olmalı."

"Bilgisayarlardan önce doğmuş olabilirim Quinlan ama nasıl kullanılacaklarını biliyorum."

"Umbra Mortis olarak havalı imajını daha fazla mahvetmene engel olmaya çalışıyorum. Bilgisayar ineği olduğunun duyulmasına izin veremeyiz."

"Endişen için sağ ol." Gözleri Bryce'ınkilerle buluştu, ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

Bryce'ın ayak parmakları topuklularının içinde kıvrılmış olabilirdi. Azıcık.

Bryce duruşunu dikleştirdi. "Pekâlâ. Bana neye baktığımı söyle."

"İyi bir işarete bakıyorsun." Hunt, terakotanın turuncu yüzeyinin üzerine siyah boyayla işlenmiş görseli işaret etti. Kristallos iblisi, miğferli bir erkek savaşçı tarafından başına geçirilen bir kılıçla kükrüyordu.

Bryce, ekrana doğru eğildi. "Nasıl yani?"

"Kristallosun eski yöntemlerle öldürülebileceğini gösteriyor. Gördüğüm kadarıyla, burada onu öldürmek için kullanılan bir büyü ya da özel bir obje yok. Sadece kaba kuvvet."

Bryce'ın içi sıkıştı. "Bu vazo sanatsal bir yorum olabilir. O şey Danika'yı ve Şeytan Sürüsü'nü öldürdü ve Micah'ın da kıçını tekmeledi. Sen de gelmiş antik bir savaşçının onu kafasına bir kılıç saplayarak öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Lehabah'ın şovu oynamaya devam etse de Bryce, perinin her kelimeyi dinlediğini biliyordu.

Hunt, "Belki de o gece kristallosun yanında bilmediğimiz başka bir unsur daha vardı" dedi.

Kırmızı et parçalarının, duvarlara fışkırmış kanların, arkadaşlarından geriye kalanlara bakarken kıpırdamadan dursa bile tüm vücudunun aşağıya doğru çekilişinin görüntüleri engellemeye çalıştı ve başarısız oldu. "Ya da belki de bu, bir ateşin etrafında süslü bir şarkı duyan ve kendi yorumunu yapan bir sanatçının saçma bir yorumudur." Sanki hızlı ve güçlü bir şekilde atan kalp atışını bir şekilde sakinleştirecekmiş gibi ayağını masanın altına hafifçe vurmaya başladı.

Hunt ona baktı, siyah gözleri sert ve dürüsttü. "Tamam." Bryce onun ısrar edip zorlamasını bekledi, ancak Hunt bilgisayarı alarak masanın kendi tarafına döndürdü tekrar. Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Bu garip. Vazonun aslen Parthos'tan olduğu yazıyor." Başını eğdi. "Parthos'un bir efsane olduğunu sanıyordum. İnsanlara ait bir peri masalı."

"Çünkü insanlar Asteri gelene kadar taş atan hayvanlardan daha iyi olmadığı için mi?"

"Bana önceden var olan bir insan medeniyetinin kalbindeki antik bir kütüphane hakkındaki komplo saçmalığına inanmadığını söyle." Cevap vermeyince, Hunt, "Eğer böyle bir şey varsa, kanıtı nerede?" diye sorarak meydan okudu.

Bryce tılsımının zinciriyle oynadı ve başıyla ekrandaki görüntüyü işaret etti.

"Bu vazo bir nemf tarafından yapılmış" dedi Hunt. "Efsanevi, aydın bir insan tarafından değil."

"Belki de Parthos o zaman haritadan tamamen silinmemişti."

Hunt, çatık kaşlarının altından ona baktı. "Gerçekten mi, Quinlan?" Tekrar cevap vermeyince, çenesini dijital tabletine doğru salladı Hunt. "Danika'nın konumlarıyla ilgili veriler ne durumda?"

Hunt'ın telefonuna bir mesaj geldi, ancak Bryce yine de konuşmaya başladı ve yaralanmış kristallosun, Danika'ya yaptıklarının ve ondan geriye kalanların görüntüleriyle başı dönerken, "Hâlâ muhtemelen bağlantısız olan şeyleri göz ardı ediyorum, ama... Gerçekten, buradaki tek aykırı nokta Danika'nın

Luna'nın Tapınağı'nda nöbet tutması. Bazen genel bölgede görev yapardı ama tapınağının içinde asla özel olarak görev yapmazdı. Ve her nasılsa, ölmeden günler önce, orada nöbet mi tutmuş? Ayrıca veriler Boru çalındığında *tam da orada* olduğunu gösteriyor. Tapınak yardımcısı *da* o gece oradaymış. Hepsi bir şekilde birbiriyle bağlantılı olmalı" dedi.

Hunt telefonunu indirdi. "Belki Philip Briggs bu akşam bizi aydınlatır."

Bryce hemen başını kaldırdı. "Bu akşam mı?"

Lehabah şovunu izlemeyi tamamen bıraktı.

"Viktoria'dan mesaj geldi. Onu Adrestia'dan transfer etmişler. Bir saat içinde Comitium'un altındaki bir hücrede buluşacağız." Önlerinde duran verileri inceledi. "Bizi zorlayacak."

"Biliyorum."

Hunt, sandalyesine yaslandı. "Danika hakkında güzel şeyler söylemeyecek. Onun düşmanlığını duymayı kaldırabileceğine emin misin?"

"Gayet iyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü şu vazo bile seni tetikledi ve bu adamla yüz yüze gelmenin daha kolay olacağından şüpheliyim."

Duvarlar Bryce'ın üzerine üzerine gelmeye başladı. "Çık dışarı." Sözleri, aralarında yankılandı. "Sırf birlikte çalışıyoruz diye benim kişisel meselelerime girmeye hakkın yok."

Hunt sadece ona baktı. Her şeyi gördü. Ancak sadece kaba bir şekilde, "Yirmi dakika içinde Comitium'a gitmek istiyorum. Seni dışarıda beklerim" dedi.

Bryce Hunt'ı dışarı kadar takip etti, kitapların hiçbirine dokunmadığından ve hiçbirinin de onu yakalamadığından emin oldu, sonra caddenin ötesine tam olarak geçmeden önce kapıyı kapattı.

Halının üzerine çökene kadar demire yaslandı ve kollarını dizlerinin üzerine sararak oturdu.

Ölmüşlerdi. Hepsi. Eski bir vazoda tasvir edilen o iblis yüzünden. Ölmüşlerdi ve hayatında bir daha kurtlar olmayacaktı. Bir daha evde takılmacalar olmayacaktı. Sokak kenarlarında

sarhoş bir şekilde, aptalca dans etmeler veya sabahın üçünde komşular 33'ü aramakla tehdit edene kadar müzikle kopmacalar olmayacaktı bir daha.

Ona *Seni seviyorum* diyen ve bunu gerçekten kasteden arkadaşları olmayacaktı. Sirinks ve Lele yavaşça içeri süzüldüler. Kimera, bükülmüş bacaklarının altına kıvrıldı, peri, ön koluna yüz üstü yattı.

"Athie'yi suçlama. Bence o arkadaşımız olmak istiyor."

"Hunt Athalar'ın ne istediği umurumda değil."

"June baleyle meşgul ve Fury de gitti sayılır. Belki de daha fazla arkadaş edinmenin zamanı gelmiştir, BB. Yine üzgün görünüyorsun. Tıpkı iki kış önceki gibi. Bir an iyisin, sonraki an değilsin. Dans etmiyorsun, kimseyle takılmıyorsun, kimseyle..."

"Yeter artık, Lehabah."

"Hunt iyi biri. Ve Prens Ruhn da iyi biri. Ama Danika bana hiç iyi davranmazdı. Her zaman alay eder ve kızardı. Ya da beni görmezden gelirdi."

"Laflarına dikkat et.

Peri üzerinden çekildi ve ve kollarını yuvarlak karnına dolayarak önünde süzüldü. "Bir Azril kadar soğuk olabiliyorsun, Bryce." Sonra, deri kaplı kalın bir kitabın merdivenlerden yukarı çıkmasını engellemek için pır pır ederek gitti.

Bryce göğsündeki deliği kapamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Hunt, yirmi dakika demişti. Briggs'i sorgulamaya gitmeden önce yirmi dakikası vardı. Kendini toparlaması için yirmi dakika. Ya da en azından öyleymiş gibi davranması için.

35

İlk ışığın floresan çubukları, Comitium'un çok aşağısındaki beyaz panelli, tenha koridorda uğulduyordu. Hunt, parlak beyaz zemin üzerinde siyah ve gri bir fırtına gibi yürüyor, uzun koridorun sonundaki mühürlü metal kapılardan birine doğru ilerlerken adımları sarsılmıyordu.

Bir adım arkasından ilerleyen Bryce, Hunt'ın hareketlerini izledi. Dünyayı nasıl basitleştirdiğini, giriş odasındaki muhafızların onlara el sallamadan önce kimliğini kontrol etmeyişini...

Comitium'un parıldayan beş kulesinin altında böyle bir yerin var olduğunu fark etmemişti. Hücrelerinin olduğunu. Sorgu odalarının olduğunu.

Danika'nın öldüğü gece bulunduğu yer buradan beş blok ötedeydi. Protokollerle yönetilen bir tesisti. Fakat burası... Buranın ne için olduğunu düşünmemeye çalıştı. Biri eşiği geçtikten sonra hangi yasaların geçerliliğini yitirdiğini düşünmemeye çalıştı.

Çamaşır suyu dışında herhangi bir kokunun olmaması, sık sık temizlendiğini gösteriyordu. Birkaç metrede bir fark ettiği pis sular...

O pis suların nerden geldiğini bilmek istemiyordu.

Penceresiz bir odaya ulaştılar ve Hunt, solundaki dairesel metal kilide bir avucunu dayadı. Bir uğultu ve tıslama sesinden sonra omzuyla iterek kapıyı açtı, ona girmesini işaret etmeden önce içeriye baktı.

Yukarıdaki ilk ışıklar eşek arısı gibi vızıldıyordu. Kendi ilk ışığı nereye gidecekti acaba? Küçük bir çukuru mu aydınlatırdı? Hunt Dalış'ı yaptığında, muhtemelen ondan çıkan enerji dolu ışığın parıltısı, tüm şehre yakıt ikmali yapmaya yaramış olsa gerekti.

Bazen bunu merak ederdi: telefonuna, müzik setine veya kahve makinesine kimin ilk ışığı güç veriyordu?

Lakin şu an rastgele şeyler düşünme zamanı değildi, Hunt'ı hücreye kadar takip ederken kendini azarladı ve orada oturan soluk tenli adamı fark etti.

Briggs'in prangalarının halihazırda zincirlendiği odanın ortasındaki metal masanın önüne iki sandalye yerleştirilmişti. Beyaz tulumu temizdi, ama...

Bryce, zayıf, çökmüş yüzünün halini fark etti ve bakmaktan kaçınmamak için kendini zorladı. Koyu saçları kafa derisine yakın denecek kadar kısaydı ve cildinde bir çürük ya da çizik olmamasına rağmen, derin mavi gözleri boş ve umutsuzdu.

Hunt ile birlikte masanın karşısındaki sandalyelere oturduklarında Briggs hiçbir şey demedi. Her köşedeki kameraların kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu ve birkaç kapı ötedeki kontrol odasında birinin dinlediğinden hiç şüphesi yoktu.

Hunt da o kötü durumdaki gözleri fark etmiş gibi, "Fazla zamanını almayacağız" dedi.

"Şu an sahip olduğum tek şey zaman, melek. Ve burada olmak daha iyi... Orada olmaktan yani."

Orası, Andrestia Hapishanesi'nde tuttukları yerdi. Ona, çökmüş, korkunç haldeki gözlerle sonuçlanan şeyleri yaptıkları yerdi.

Bryce, Hunt'ın onu sessizce sorularını sormaya teşvik ettiğini hissedebiliyordu, böylece bir nefes aldı ve bu vızıldayan, çok küçük odayı sesiyle doldurmak için hazırlandı.

Ancak Briggs, "Hangi aydayız? Bugünün tarihi ne?" diye sordu.

İçinde bir korku hissetti Bryce. Bu adamın insanları öldürmek istediğini hatırlattı kendine. Danika'yı öldürmemiş gibi

görünse de insan ve Vanir arasında daha büyük çaplı bir savaşı ateşlemek için birçok kişiyi öldürmeyi planlamıştı. Asteri'yi devirmek için... Parmaklıkların arkasında kalmasının nedeni buydu.

"On iki Nisan" dedi Hunt alçak bir sesle, "15035 yılındayız."

"Sadece iki yıl mı oldu?"

Bryce ağzındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. "İki yıl öncesine ilişkin bazı şeyler hakkında soru sormaya geldik. Son zamanlarda yaşanan bazı olaylara ilaveten."

Bryce işte o zaman baktı ona. Gerçekten baktı. "Neden?"

Hunt arkasına yaslandı ve bunun artık onun gösteri zamanı olduğunun sessiz bir göstergesi oldu bu hareket. "Beyaz Kuzgun gece kulübü birkaç gün önce bombalandı. Birkaç yıl önceki ana hedeflerinden biri olduğunu düşünürsek, kanıtlar Keres'in tekrar aktif olduğunu gösteriyor."

"Ve siz de bunun arkasında benim olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Köşeli, sert yüzü acı bir gülümseme ile büküldü. Hunt, gerildi. "Hangi *yılda* olduğumuzu bile bilmiyorum kızım. Siz de gelmiş bir şekilde dışarıyla bağlantı kurabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Peki ya takipçilerin?" dedi Hunt dikkatlice. "Senin adına böyle bir şeye yaparlar mı?"

"Neden bu zahmete girsinler ki?" Briggs sandalyesine yaslandı. "Onları hayal kırıklığına uğrattım. Halkımızı yüz üstü bıraktım." Başını Bryce'a doğru salladı. "Ve senin gibi istenmeyen insanları, hayal kırıklığına uğrattım."

Bryce sessizce, "Sen hiçbir zaman beni temsil etmedin" dedi. "Yapmaya çalıştığın şeyden tiksiniyorum."

Briggs güldü, sesi kırık bir törpününki gibi çıktı. "Vanir sana insan kanın yüzünden herhangi bir iş için yeterince iyi olmadığını söylediğinde, yanındaki bu pislik gibi erkekler seni becerilip atılacak bir kıç parçası olarak gördüğünde, anneni gördüğünde... Annen insan, değil mi? Her zaman öyledir, çöp muamelesi görürler. Tüm bunları yaşadığında, o kendini beğenmiş duygularının çok çabuk yok olduğunu göreceksin."

Bryce, cevap vermeyi reddetti. Annesinin görmezden gelindiği veya küçümsendiği zamanları düşününce...

"Yani bu bombalamanın arkasında senin olmadığını söylüyorsun" dedi Hunt.

Briggs, prangalarını çekerek, "Tekrar söylüyorum" dedi, "günlük olarak gördüğüm kişiler, sadece beni bir kadavra gibi parçalara ayıranlar ve gece çökmeden tekrar dikenler. Tıp cadıları her şeyi tekrardan dümdüz yapıyor."

Bryce'ın midesi bulandı. Hunt bile yutkunurken zorlandı.

"Takipçilerin intikam için gece kulübünü bombalamayı düşünmezler miydi?"

Briggs, "Kimden intikam almak için?" diye sordu.

"Bizden. Danika Fendyr cinayetini soruşturduğumuz ve Luna'nın Borusu'nu aradığımız için."

Briggs'in mavi gözleri kapandı. "Demek 33'teki götler sonunda onu öldürmediğimi anladı."

Hunt, sertçe, "Resmi olarak hiçbir şeyden aklanmadın" dedi.

Briggs, solundaki duvara bakarak başını iki yana salladı. "Luna'nın Borusu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve hiçbir Keres askerinin de bilmediğinden eminim ama Danika Fendyr'i severdim. Beni yakaladığında bile onu severdim."

Hunt, iki yıl önce olduğu güçlü yapılı yetişkinin kabuğu olan sıska, berbat haldeki adama baktı. O hapishanede ona yaptıkları... Lanet olsun.

Hunt işkencenin şekli hakkında birkaç tahminde bulunabilirdi. Bunun ona yaşattığı anılar, kendisini hâlâ uykusundan çekip çıkarıyordu.

Bryce, Briggs'e gözlerini kırpıştırarak baktı. "*Onu severdim* demekle ne kastediyorsun?"

Briggs gülümsedi, Quinlan'ın şaşkınlığının tadını çıkardı. "Haftalarca ben ve ajanlarımın etrafında dolaştı. Hatta benimle iki kez buluştu. Planlarımı durdurmamı yoksa beni içeri tıkmak zorunda kalacağını söyledi. Bu ilk seferdi. İkincisinde, bana karşı elinde beni *tutuklamak* için yeterli kanıt olduğu konusunda beni uyardı ama komplomu itiraf edersem ve o zaman

ve orada sona erdirirsem kolayca kurtulabileceğimi söyledi. O zaman da dinlemedim onu. Üçüncüsünde... Yanında sürüsünü de getirdi ve olanlar oldu."

Hunt duygularını dizginledi, yüz hatlarını tarafsız tuttu.

"Danika sana iyi mi davrandı?" Bryce'ın yüzünde renk kalmamıştı. Eline dokunmamak, Hunt için şaşırtıcı miktarda çaba gerektirdi.

"Denedi." Briggs, yeni ve iyi durumdaki tulumunun içine parmaklarını soktu. "Bir Vanir'e göre, adil biriydi. Bizimle tamamen aynı fikirde olmadığını sanmıyorum. Benim yöntemlerimle, evet ama onun sempatizan olabileceğini düşünmüştüm." Hunt, tekrar Bryce'ı inceledi. Sert duruşu canını sıktı.

Briggs'in söylediği terime hırlamamayı başardı. "Takipçilerin bunu biliyor muydu?"

"Evet. Sanırım o gece bazılarının kaçmasına bile izin verdi."

Hunt bir nefes verdi. "Bu bir Destek Bölümü liderine karşı büyük bir iddia."

"O öldü, değil mi? Kimin umurunda?"

Bryce irkildi. Hunt'ın bu sefer hırlamasını engellememesine yetti bu.

"Danika, asi sempatizanı değildi" diye tısladı Bryce.

Briggs ona tepeden baktı. "Henüz değildi belki" diye kabul etti, "ama Danika o yola girmiş olabilirdi. Belki de güzel, melez arkadaşının başkaları tarafından nasıl muamele gördüğünü *görmüştü* ve bundan o kadar da hoşlanmamıştı." Bryce, Danika ile olan ilişkisiyle ilgili doğru tahminine gözlerini kırpıştırdığında bilmiş bir şekilde gülümsedi. Muhtemelen duygularını yüzünden okuyabiliyordu.

Briggs devam etti. "Takipçilerim Danika'nın potansiyel bir eleman olduğunu biliyordu. Baskına kadar bunu konuşmuştuk. Ve o gece Danika ve sürüsü bize karşı adil davrandı. Kavga ettik ve hatta onun İkincisine birkaç güzel yumruk atmayı başardık." Islık çaldı. "Connor Holstrom." Bryce tamamen kas katı kesildi. "Adam tam bir boksör gibiydi." Dudaklarının acımasız kıvrımından, Connor'ın isminden bahsettiğinde ne kadar sert-

leştiğini açıkça fark etmişti. "Holstrom erkek arkadaşın mıydı? Yazık."

"Bu seni ilgilendirmez." Kelimeler Briggs'in gözleri kadar boştu.

Bryce'ın sözlerindeki bir şey, Hunt'ın göğsünün sıkışmasına neden oldu. Sesindeki o boşluk.

Hunt Briggs'e, "İlk tutuklandığında bunlardan hiç bahsetmedin mi?" diye sordu.

Briggs tükürerek, "Danika Fendyr gibi potansiyel bir sempatizanı ve inanılmaz güçlü bir Vanir'i *ne* bok yemeye ispiyonlayacaktım ki?" dedi. Etrafındaki hücreyi işaret ederek, "Ben *buraya* düşmüş olabilirim" dedi, "ama davamız yaşamaya devam ederdi. Yaşamaya devam *etmeliydi* ve Danika gibi birinin bizim tarafımızda olmasıyla güçlü bir müttefiğe sahip olabileceğimizi biliyordum."

Hunt araya girerek, "Ama neden cinayet duruşmanda bunlardan bahsetmedin?" dedi.

"Duruşmam mı? Televizyonda yayınlanan iki günlük yalandan mı bahsediyorsun? Valinin bana verdiği *avukatla* bir de?" Briggs güldükçe güldü. Hunt kendine, onun hapsedilmiş ve tarifsiz işkencelere katlanmış bir adam olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Suratına yumruk atabileceği biri değildi. Gülüşü Quinlan'ı sandalyesinde kaydırsa bile. "Ne olursa olsun suçu üstüme yıkacaklarını biliyordum. Gerçeği söylesem bile buraya düşeceğimi biliyordum. Bu yüzden Danika'nın duygularını paylaşan ve hâlâ hayatta olan arkadaşları olabilir diye, onun sırlarını kendime sakladım."

Bryce, "Onu şimdi ispiyonluyorsun ama" dedi.

Ancak Briggs buna cevap vermedi ve bunun yerine göçükleri olan metal masayı inceledi. "Bunu iki yıl önce söyledim ve şimdi tekrar söyleyeceğim: Danika'yı ya da Şeytan Sürüsü'nü Keres öldürmedi. Beyaz Kuzgun'un bombalaması ise... bunu başarmış olabilirler. Yaptılarsa ne mutlu onlara."

Hunt, dişlerini sıktı. Shahar'ı takip ederken, onun da mı gerçekle bağlantısı bu kadar kopmuştu? 18'in meleklerini Hermon

Dağı'na götürmesine neden olan, bu düzeyde bir fanatizm miydi? O son günlerde, birileri durmaları için öğüt verseydi, kimseyi *dinler* miydi?

Isaiah'ın Hunt'un savaş çadırında bağırarak tam da bunu yaptığı belirsiz bir anı geldi aklına. Siktir.

Briggs, "Bombalamada çok fazla Vanir öldü mü?" diye sordu.

Bryce'ın yüzünde bir iğrenme belirdi. "Hayır" dedi sandalyesinden kalkarak. "Bir tane bile ölmedi." Bir kraliçenin otoritesiyle konuşmuştu. Hunt sadece onunla birlikte ayaklanabildi.

Briggs cık cıkladı. "Kötü olmuş."

Hunt'ın parmakları yumruğa dönüştü. Shahar'a o kadar çılgınca âşık olmuş, davasına o kadar kaptırmıştı ki kendini... Bu adamdan daha mı iyiydi yani?

Bryce sertçe, "Sorularımıza cevap verdiğin için teşekkürler" dedi. Briggs'in cevap vermesini beklemeden aceleyle kapıya yöneldi. Briggs masaya demirlemiş olsa bile Hunt Bryce'ın bir adım arkasında duruyordu.

Görüşmeyi bu kadar çabuk bitirmiş olması Hunt'a Bryce'ın da aynı fikri paylaştığını söylüyordu: Briggs gerçekten Danika'yı öldürmemişti.

Briggs ona, "Sen Düşmüşlerden birisin, ha?" diye sorduğunda neredeyse açık kapı aralığına varmıştı. Hunt durakladı. Briggs gülümsedi.

"Sana çok saygı duyuyorum, dostum." Hunt'ı tepeden tırnağa inceledi. "18'in hangi bölümünde görev yaptın?"

Hunt bir şey söylemedi. Ama Briggs'in mavi gözleri parladı. "O piçleri bir gün alaşağı edeceğiz, kardeşim."

Hunt, hızlı adımlarıyla çoktan koridorun yarısına ulaşmış Bryce'a doğru baktı. Sanki masaya zincirlenmiş adamla aynı havayı solumaya dayanamıyormuş, sanki bu berbat yerden çıkmak zorunda kalmış gibiydi. Hunt'ın kendisi de burada bulunmuş, hatırlamak istediğinden daha sık insanları sorgulamıştı.

Ve dün gece öldürdüğü adam... Atlatamamıştı. Bir hayat borcunu daha kapatmıştı ama atlatamamıştı.

Briggs hâlâ ona bakıyor, Hunt'ın konuşmasını bekliyordu.

Hunt'ın haftalar önce dile getireceği sözler, şimdi dilinde yok olmuştu.

Hayır, bu adamdan daha iyi değildi.

Ve bunun onu nereye koyduğunu bilmiyordu.

Bryce, "Briggs ve takipçileri listeden çıkarıldı o zaman" dedi ve oturma odasındaki kanepesinde ayaklarını altında katladı. Sirinks çoktan yanında horluyordu. "Tabii yalan söylediğini düşünmüyorsan?"

Kanepenin diğer ucunda oturan Hunt, televizyonda yeni başlayan sunball maçına karşı kaşlarını çattı. "Doğruyu söylüyordu. Birinin yalan söylediğini anlayacak kadar... çok mahkûmla uğraştım."

Kelimeleri kırpmıştı. Comitium'dan ayrıldıklarından beri gergindi. Girmek için kullandıkları aynı işaretsiz sokak kapısından çıkmışlardı. O şekilde, Sandriel ile karşılaşma şansları yoktu.

Hunt, Bryce'ın galeriden getirdiği kâğıtları işaret ederek, Danika'nın bazı hareketlerine ve derlediği isimlerin listesine dikkat çekti. "Bana listendeki sıradaki şüphelinin kim olduğunu hatırlatır mısın?"

Bryce profilini incelerken cevap vermedi, ekranın ışığı elmacık kemiklerinden sekerek güçlü çenesinin altındaki gölgeyi derinleştiriyordu.

Gerçekten de çok güzeldi. Ve gerçekten kötü bir ruh hali içinde görünüyordu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Dişlerini duyabileceğim kadar sert bir şekilde gıcırdatan adam söylüyor bunu."

Hunt ona bir bakış attı ve kanepenin arkasına kaslı bir kolunu uzattı. Otuz dakika önce geri döndüklerinden beri değişmişti. Sokağın aşağısındaki erişte ve köfte arabasından aldıkları yemekten hızlı bir ısırık aldı. Artık yumuşak gri bir tişört, siyah eşofman ve ters takılmış beyaz bir sunball şapkası giyiyordu.

En kafa karıştırıcı olan, şapkaydı. En sıradan ve... *en erkeksi* şeydi, daha iyi bir kelime bulamadığı için, son on beş dakikadır ona gizli bakışlar atıp duruyordu. Koyu renk saçlarının başıboş bukleleri kenarlara kıvrılmıştı, ayarlanabilir bant neredeyse alnındaki dövmeyi kapatıyordu ve Bryce nedenini bilmiyordu ama hepsi... Bıktırıcı derecede dikkat dağıtıcıydı.

Bakışlarını fark eden Hunt, "Ne oldu?" diye sordu.

Bryce öne uzandı, uzun örgüsü omzunun üzerinden kaydı ve Hunt'ın telefonunu sehpadan kaptı. Adamın fotoğrafını çekti ve kendine de bir kopyasını gönderdi, çünkü çoğu kişinin Hunt lanet olası Athalar'ın kanepesinde rahat kıyafetlerle oturduğuna, başında ters takılmış bir sunball şapkası olduğuna, televizyon izlediğine ve bira içtiğine inanacağından şüpheleniyordu.

Karşınızda Ölümün Gölgesi millet.

"Bu sinir bozucu" dedi Hunt dişlerinin arasından.

"Senin yüzün de öyle" dedi Bryce dedi tatlı tatlı ve telefonu ona fırlattı. Hunt telefonu aldı, Bryce'ın *bir* fotoğrafını çekti ve ardından yere koyup gözlerini tekrar oyuna çevirdi.

"Briggs'ten beri düşüncelisin" demeden önce bir dakika daha izlemesine izin vermişti Bryce.

Hunt'ın ağzı yana doğru büküldü. "Affedersin."

"Neden özür diliyorsun?"

Parmakları kanepe minderi boyunca bir daire çizdi. "Bazı boktan şeyleri hatırlamama neden oldu. Shahar'ın isyanına liderlik etmemle ilgili şeyleri."

Bryce, Comitium'un altındaki hücredeki her korkunç kelimeyi ve verilen karşılığı tekrar düşündü.

Ah. *Ah.* Dikkatlice, "Sen Briggs gibi değilsin, Hunt" dedi.

Koyu gözleri Bryce'a doğru kaydı. "Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorsun."

"İsyanınızı ilerletmek için masumların hayatını isteyerek ve memnuniyetle riske attınız mı hiç?"

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Hayır."

"İşte, cevabını aldın."

Çenesi yine gerildi. Sonra, "Ama ben de kördüm" dedi. Pek çok şey hakkında."

"Ne gibi?"

"Sadece, pek çok şey" diye dolaylı bir cevap verdi. "Briggs'e bakınca, ona yaptıklarına bakınca... Bu sefer beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Orada diğer mahkûmlarla yeterince sık bulundum, yani..." Dizini sektirmeye başladı. Bryce'a bakmadan, "Ne tür şeyler yapmam gerektiğini biliyorsun" dedi.

Nazikçe, "Evet" diye yanıtladı Bryce.

"Ama her nedense, bugün Briggs'i öyle görmek, sadece bana kendimi hatırlattı, kendi..." Sesi kısıldı ve birasını yudumladı.

Buz gibi bir dehşet, otuz dakika önce teneffüs ettiği kızarmış eriştelerle karışarak midesini doldurdu. "Hermon Dağı'ndan sonra, bunu sana ne kadar yaptılar?"

"Yedi yıl."

Bu kelimelerin ağırlığı içinden geçerken gözlerini kapattı Bryce.

Hunt devam etti. "Ben de zaman kavramını kaybetmiştim. Asteri zindanları yerin çok altındadır, o kadar ışıksızdır ki günler yıllar gibidir, yıllar da günler gibi... Beni çıkardıklarında, doğruca Başmelek Ramuel'e gönderildim. Benim ilk... *İdarecim* idi. Zindanlarda olanları iki yıl boyunca sürdürdü, sonra sıkıldı ve işkence odalarında çürümektense iblislerin icabına bakıp emirlerini yerine getirmemin daha yararlı olacağını fark etti."

"Yakıcı Solas, Hunt" diye fısıldadı.

Hunt, yine de ona bakmadı. "Ramuel suikastçısı olarak hizmet etmeme karar verdiğinde, güneş ışığını görmeyeli dokuz yıl olmuştu. Rüzgârı hissetmeyeli ya da yağmurun kokusunu almayalı. Ot, nehir ya da dağ görmeyeli. Uçmayalı."

Bryce'ın elleri yeterince titriyordu ve parmaklarını vücuduna sıkıca sıkıştırarak kollarını çaprazladı. "Ben... ben çok üzüldüm."

Hunt'ın gözleri uzaklaşıp donuklaştı. "Nefret, beni besleyen tek şeydi. Briggs'in nefreti gibi bir nefret. Umut değil, sevgi değil. Sadece acımasız, öfkeli bir nefret. Başmelekler için. Asteri

için. Her şey için." Sonunda Bryce'a baktı, gözleri Briggs'inki kadar boştu. "Yani evet. Shahar'ın isyanına yardım etmek için masumları öldürmeye hiç meyilli olmamış olabilirim ama Briggs'le aramdaki tek fark bu. Hâlâ öyle."

Bryce, kendine bir kez daha düşünme izni vermeden onun elini tuttu.

Hunt'ın elinin, elinin etrafına dolanana kadar ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Ta ki derisine değene kadar, avuç içlerinde ve parmaklarında kaç nasır olduğunu fark etmemişti.

Hunt, ikisinin ellerine baktı, Bryce'ın alacakaranlığı andıran renklerle boyalı tırnakları Hunt'ın derisinin altın rengiyle kontrast oluşturuyordu. Bryce kendini nefesini tutarken buldu, Hunt'ın elini geri çekmesini bekledi ve sordu. "Hâlâ seni gün boyunca ayakta tutan tek şeyin nefret olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır" dedi, yüzünü incelemek için gözlerini ellerinden ayırdı. "Bazen, bazı şeyler için, evet, ama... Hayır, Quinlan."

Bryce başını aşağı yukarı salladı ama Hunt hâlâ onu izliyordu, bu yüzden elektronik listeye uzandı.

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" Hunt'ın dudakları, yana doğru kıvrılmıştı. "Sen, her şey ve herkes hakkında bir fikri olan kişi, sana söylediklerim hakkında söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Örgüsünü omzunun üzerinden itti. Basitçe, "Sen Briggs gibi değilsin" dedi.

Hunt, kaşlarını çattı. Ve elini elinden çekmeye başladı.

Bryce parmaklarını parmaklarının etrafına kenetledi. "Sen kendini o şekilde görüyor olabilirsin ama ben de seni görüyorum Athalar. Nezaketini görüyorum ve... her neyse." Vurgulamak için elini sıktı. "Kolayca unuttuğun her şeyi görüyorum. Briggs kötü bir insan. Bir zamanlar, insan isyanına doğru nedenlerle girmiş olabilir ama o *kötü biri*. Sen değilsin. Asla da olmayacaksın. Hikâyenin sonu."

"Micah ile aramdaki bu anlaşma tam tersini söylüy..."

"Sen onun gibi değilsin."

Bakışlarının ağırlığı tenine baskı yaptı, Bryce'ın yüzünü ısıttı.

Elini olabildiğince rahat bir şekilde geri çekti, erkeğin parmaklarının bırakmakta tereddüt ettiğini fark etmemeye çalıştı. Ancak Bryce öne doğru eğildi, kolunu uzattı ve şapkasına bir fiske attı. "Bu arada, neyin nesi bu?"

Hunt, Bryce'ın vuruşunu savuşturdu. "Bu bir şapka."

"Gecenin yırtıcısı imajına uymuyor."

Bir an için, tamamen sessiz kaldı Hunt. Sonra başını geriye eğerek güldü. Boğazının güçlü bronz sütunu hareketle birlikte göz önüne çıktı ve Bryce tekrar kollarını kavuşturdu.

"Ah, Quinlan" dedi başını sallayarak. Şapkayı kafasından çıkardı ve düz bir şekilde onun kafasına taktı. "Acımasızsın."

Bryce gülümsedi, şapkayı alıp tıpkı onun önceki taktığı şekilde ters çevirdi ve ardından kâğıtları karıştırdı. "Buna tekrar bakalım. Briggs ve Engerek Kraliçe'yi listeden şutladığımıza göre... belki de Boru'nun çalındığı gece Luna'nın Tapınağı'nda Danika'yla ilgili bir şeyleri kaçırıyoruzdur."

Hunt daha da yaklaştı, uyluğu dizini sıyırdı ve Bryce'ın kucağındaki kâğıtlara baktı. Hunt'ın gözleri konumlar listesinin üzerinde kayarken Bryce onu izledi. Ve bacağına dayanmış uyluğunun sıcaklığını düşünmemeye çalıştı. Sert kasını da.

Sonra Hunt kafasını kaldırdı.

Gözlerinin siyah olmadığını, daha ziyade koyu kahverenginin bir tonu olduğunu fark edecek kadar yakındı Bryce. "Biz aptalız."

"En azından *biz* dedin."

Hunt kıs kıs güldü ama geri çekilmedi. O güçlü bacağını hareket ettirmedi. "Tapınağın dış kameraları var. Boru'nun çalındığı gece kayıt yapıyorlardı."

"Sanki 33, iki yıl önce bunu kontrol etmemiş gibi konuşuyorsun. Kesintinin, görüntüleri işe yaramaz hale getirdiğini söylemişlerdi."

"Belki de görüntüler üzerinde doğru testleri yapmadık. Doğru alanlara bakmadık. Doğru kişilerden incelemelerini isteme-

dik. Eğer Danika o gece oradaysa, neden kimse bunu bilmiyordu? Neden Boru çalındığında tapınakta *olduğunu* söylemediler? Neden tapınak yardımcısı onun varlığından bahsetmedi?"

Bryce dudağını ısırdı. Hunt'ın gözleri ona takıldı. Bryce, adamın gözlerinin karardıklarına yemin edebilirdi. Uyluğunu onunkine daha sert bastırdığına da. Sanki meydan okuyormuş, geri çekilip çekilmeyeceğini görmeye çalışıyormuş gibiydi.

Geri çekilmedi, ama, "Danika'nın Boru'yu kimin aldığını bildiğini ve saklamaya çalıştığını mı düşünüyorsun?" derken sesi kısıldı. Bryce kafasını iki yana salladı. "Danika bunu yapmazdı. Boru'nun çalınmasını pek umursamıyor gibiydi."

"Bilmiyorum" dedi Hunt. "Ama hiçbir şey olmasa bile görüntülere bakarak başlayalım. Ve bize daha kapsamlı bir analiz yapabilecek birine gönderelim." Şapkasını onun kafasından çıkardı ve kendi kafasına geri taktı. Yine geriye doğru, yine kenarlarından o küçük kıvrık saçlar çıkacak şekilde. Sanki ölçü alıyormuş gibi, örgüsünün ucunu çekiştirdi, sonra ellerini başının arkasında katlayıp oyunu izlemeye geri döndü.

Bacağının onunkine değmemesi soğuk bir tokat gibiydi. "Aklında kim var?"

Hunt'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

36

Küçük Ay'daki üç seviyeli atış poligonu, ölümcül ve yaratıcı müşterilere hitap ediyordu. Istros'un dört şehir bloğu boyunca uzanan dönüştürülmüş bir depoyu işgal eden yer, şehirdeki tek keskin nişancı uzunluğundaki galeriye sahipti.

Hunt becerilerini keskin tutmak için birkaç haftada bir uğrardı, genellikle gecenin bir köründe, beton koridorlarda özel galerilerden birine doğru yürürken, Umbra Mortis'in bir çift kulaklık ve askeri sınıf gözlük takmasına kimsenin dik dik bakmayacağı bir zamanda.

Buluşma fikri aklına geldiğinde geç olmuştu ve Jesiba da ertesi gün Quinlan'ı işle boğmuştu, bu yüzden adamlarının nerede olduğunu görmek için akşama kadar beklemeye karar verdiler. Hunt, Bryce'la dövme salonu olacağına dair bir altın marka bahse girmişti ve Bryce da bahsi iki altın marka yükselterek sahte, pis bir rock bar olacağını söylemişti. Ancak mesajına gelen cevap, onları buraya getirdi.

Keskin nişancı galerisi binanın kuzey ucundaydı ve tüm sesleri engelleyen ağır metal bir kapısı vardı. İçeri girerken, silahların patlamasını bastıracak ama yine de birbirlerinin seslerini duymalarına izin verecek elektronik kulaklıkları aldılar. Hunt galeriye girmeden önce Bryce'a omzunun üzerinden baktı ve kulaklıklarının doğru takılmış olup olmadığını kontrol etti.

Bryce onun kontrol eden bakışlarını fark etti ve kıkırdadı. "Tam bir anne tavuk gibisin."

"O güzel küçük kulaklarının patlamasını istemem Quinlan." Kapıyı açarken Bryce'a cevap verme şansı vermedi, çok yüksek sesli bir müzik onları karşıladı ve bel yüksekliğindeki bir cam bariyer boyunca dizilmiş üç erkeği gördüler.

Lord Tristan Flynn'in keskin nişancı tüfeği alanın çok uzak ucundaki insan şeklindeki kâğıt bir hedefe doğrultulmuştu. O kadar uzaktaydı ki bir ölümlü zar zor görebilirdi onu. Dürbünü kullanmayı bırakmıştı, bunun yerine keskin Fey görüşüne güveniyordu. Danaan ve Declan Emmet onun yanında duruyorlardı, tüfekleri omuzlarından sarkıyordu.

Ruhn başıyla onları gösterdi ve bir süre beklemeleri için işaret etti.

Emmet, müziğin gümleyen bas sesinin arasından, "Iskalayacak" diye gözlemledi, Hunt ve Bryce'a zar zor bir bakış atmıştı. "Yaklaşık bir santimle."

"Canın cehenneme Dec" diye mırıldandı Flynn ve ateş etti. Silah sesi boşlukta patladı, ses tavan ve duvarlardaki dolgu malzemesi tarafından emildi ve galerinin uzak ucunda kâğıt parçası sallandı, bedende bir yırtık oluştu.

Flynn tüfeği indirdi. "Tam taşaklarından vurdum sizi sik kafalılar." Avucunu Ruhn'a doğru uzattı. "Öde bakalım."

Ruhn gözlerini devirdi ve Hunt ve Bryce'a dönerken avucunun içine bir altın para attı.

Hunt, prensin iki arkadaşına baktı. Şu anda kulaklıklarını ve göz aksesuarlarını çıkarırlarken onu ölçüyorlardı. O ve Bryce hareketlerini izlediler.

Arkadaşları bir arada görmenin içinde bir kıskançlık hissi ortaya çıkarmasını beklemiyordu. Quinlan'ın gergin omuzlarına attığı bir bakış, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu. Saçma sapan şeyler yüzünden birbirlerine üzülmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığında da Danika ve Şeytan Sürüsü ile geçirdiği geceleri hatırlamış mıydı acaba...

Bryce, Hunt'tan daha hızlı bir şekilde kendine gelerek, "Komando oyununuzu böldüğümüz için üzgünüm çocuklar ama ko-

nuşmamız gereken bazı yetişkin konuları var" dedi.

Ruhn tüfeğini solundaki metal masaya koydu ve cam bariyere yaslandı. "Arayabilirdin."

Bryce, kuzeninin bıraktığı silahı incelemek için masaya doğru yürüdü. Tırnakları mat siyahın üzerinde parladı. Gölgelere karışmak ve taşıyıcılarını parıltıyla ele vermemek için tasarlanmış gizli silahlardandı. "Bu bilginin ağlarda çıkmasını istemedim."

Flynn sırıttı. "Gizli kapaklı işler. İyiymiş." Masada ona doğru yaklaştı, Hunt'ın kendini gergin bulacak kadar yakınında durdu. "İlgimi çekti."

Quinlan'ın, ondan boyca uzun olan erkeklere küçümseyerek bakma yeteneği genellikle Hunt'ı sonuna kadar sinir ederdi. Ancak o yeteneğin başkasının üzerinde kullanıldığını görmek büyük bir zevkti.

Yine de bu otoriter bakış Flynn'in sırıtışını daha da genişletiyor gibi görünüyordu, özellikle de Bryce, "Buraya seninle konuşmaya gelmedim" derken.

Flynn, "Beni yaraladın Bryce" diye iç çekti.

Declan Emmet kıs kıs güldü. Quinlan ona, "Biraz daha bilgisayar korsanlığı saçmalıklarından yapmaya var mısın?" diye sordu.

Declan sakince, "Ona bir daha saçmalık dersen, Bryce, gör bakalım sana yardım edecek miyim" dedi.

Bryce, "Özür dilerim, özür dilerim. Teknolojin... vesaire demek istedim." dedi bir elini sallayarak. "Boru'nun çalındığı gece Luna'mn Tapınağı'ndan bazı görüntülerin analizine ihtiyacımız var."

Ruhn, kıpırdamadan durdu, Hunt'a, "Boru ile ilgili bir ipucu mu buldunuz?" diye sorarken mavi gözleri parladı.

Hunt, "Sadece yapboz parçalarını diziyoruz" dedi.

Declan boynunu ovuşturdu. "Tamam. Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Her şeyi" dedi Hunt. "Ses veya termal ekranda ortaya çıkabilecek herhangi bir şey veya kesintiye rağmen videoyu daha net hale getirmenin bir yolu varsa o."

Declan tüfeğini Ruhn'ınkinin yanına bıraktı. "Yardımcı olabilecek bazı yazılımlarım olabilir ama söz veremem. Dedektifler iki yıl önce bir şey bulamadıysa, şimdi herhangi bir anormallik bulma ihtimalim çok düşük."

Bryce, "Biliyoruz" dedi. "Bakman ne kadar sürer?"

Bazı zihinsel hesaplamalar yapıyor gibi göründü. "Bana birkaç gün verin. Ne bulabileceğime bir bakayım."

"Sağ ol."

Flynn abartılı bir nefes verdi. "Sanırım bu kelimeleri bize ilk söyleyişin, B."

"Alışmasanız iyi edersiniz." Bryce, Hunt'ın nabzının, odanın hoparlörlerinden çalan müziğin ritmi kadar hızlı atmasına neden olan o soğuk, alaycı kayıtsızlığıyla onları yeniden inceledi. "Siz üçünüz neden buradasınız ki?"

"Biz aslında Destek Bölümü için çalışıyoruz, Bryce. Bu, arada sırada eğitim gerektirir."

"Birliğinizin geri kalanı nerede o zaman?" Etrafa bakarak küçük bir şov yaptı. Hunt gülüşünü gizleme zahmetine girmedi. "Yoksa bu sadece ev arkadaşları için miydi?"

Declan güldü. "Bu sadece davetlilere açık bir oturumdu."

Bryce gözlerini devirdi ve Ruhn'a, "Eminim Güz Kralı hareketlerimizle ilgili rapor istediğini söylemiştir" dedi. Kollarını kavuşturdu. "Bunu gizli tutun." Hepsine işaret etti. "Birkaç gün sessiz olun."

Ruhn kaşlarını çatarak, "Benden kralıma yalan söylememi istiyorsun" dedi.

Bryce, "Şu an için ona bundan bahsetmemenizi rica ediyorum" dedi.

Flynn bir kaşını kaldırdı. "Güz Kralı'nın şüphelilerinizden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece sessiz olmanızı istediğimi söylüyorum." Ruhn'a tüm beyaz dişlerini göstererek sırıttı, ifadesi eğlenceden çok vahşiceydi. "Diyorum ki, siz üç moron, Destek Bölümü dostlarınıza ya da ilişkiye girdiğiniz sarhoşlara bunlardan herhangi birini sızdırırsanız, *çok* mutsuz olurum."

Dürüst olmak gerekirse Hunt patlamış mısır ve bira alıp sandalyeye yaslanarak bu pislikleri sözlü olarak doğramasını izlemekten başka bir şey istemezdi.

Ruhn, "Kulağa büyük sözler ediyormuşsun gibi geliyor" dedi ve odadaki hedefi işaret etti. "Neden Athalar için küçük bir gösteri yapmıyorsun, Bryce?"

Bryce sırıttı. "Erkekler kulübünde çalışmak için kocaman bir silahı kullanabileceğimi kanıtlamama gerek yok." Hunt'ın derisi, *kocaman silah* derken gözlerinde oluşan vahşi zevkle sertleşti. Diğer kısımları da sertleşmişti.

Tristan Flynn, "Yirmi altın marka bahse girerim ki seni geçeriz" dedi.

"Sadece zengin pisliklerin saçma yarışmalarda çarçur edecek yirmi altın markı vardır" dedi, kehribar gözleri neşeyle dans ederken Hunt'a göz kırptı. Kanı deli gibi akıyor, vücudu sanki Bryce sikini tutmuş gibi geriliyordu. Fakat Bryce'ın bakışları çoktan uzaktaki hedefe yöneldi.

Kulaklıkları sivri kulaklarının üzerinden geçirdi.

Flynn ellerini ovuşturdu. "İşte başlıyoruz."

Bryce gözlüğü taktı, at kuyruğunu düzeltti ve Ruhn'ın tüfeğini eline aldı. Kollarında tarttı ve Hunt gözlerini, parmaklarının şasi üzerinde gezinip dipçik tabanına kadar okşamasından ayıramadı.

Sert bir şekilde yutkundu, fakat kadın silahı omzuna dayamıştı. Her hareketi, efsanevi bir keskin nişancı tarafından yetiştirilen birinden beklendiği kadar rahattı. Emniyeti kapattı ve dürbünü kullanma zahmetine girmezken, özellikle birini kastetmeyerek, "Neden hepinizin kahrolası kıçımı öpebileceğinizi göstermeme izin verin" dedi.

Müziğin üzerinden, birbiri ardına, üç el ateş sesi geldi, vücudu silahın geri tepmesini bir şampiyon gibi karşıladı. Hunt'ın ağzı tamamen kurudu.

Hepsi hedefin görüntüsüyle ekrana baktı.

Flynn, hedefin kalbindeki deliğe bakarak, "Sadece bir tanesini isabet ettirdin" diye homurdandı.

"Hayır, bir tane değil" diye mırıldandı Emmet, Hunt'ın gördüğünü o da görmüştü. Daire, mükemmel değildi. Hayır, iki kenarı, zar zor fark edilebilir bir şekilde dışa doğru çıkıntılıydı.

Üç atış da o kadar isabetliydi ki aynı küçük alandan geçmişlerdi.

Hunt'ın vücudundan geçen ürpertinin korkuyla hiçbir alakası yoktu. Bryce sadece emniyeti sıfırlayıp tüfeği masaya koydu ve ardından kulaklıkları ile gözlüğünü çıkardı.

Döndü ve gözleri tekrar Hunt'ınkilerle buluştu. Halinden memnun bir şekilde kısılmış gözlerinin altında parlayan yeni bir tür kırılganlık vardı. Atılan bir meydan okuma. Nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordu.

Alfagöt egolarını tehdit ettiği için kaç erkek onun bu yönünden kaçmıştı? Hunt, sadece bu sorunun Bryce'ın gözlerinde belirmesine neden oldukları için bile hepsinden nefret etti.

Kulaklıkları ve göz teçhizatını takıp Bryce'ın indirdiği tüfeği alırken Flynn'in söylediği hiçbir boku duymadı. Metal, vücudundan dolayı hâlâ sıcaktı. Atışını yaparken Ruhn'ın ona bir şey sorduğunu da duymadı.

Hayır, Hunt sadece emniyeti kapatırken bile Bryce'ın bakışlarına karşılık vermeye devam etti.

O tıkırtı, gök gürlemesi kadar yüksek sesle aralarında yankılandı. Bryce'ın boğazı düğümlendi.

Hunt bakışlarını ondan çekti ve bir el ateş etti. Kartal gibi keskin görüşüyle, merminin kadının açtığı delikten geçtiğini görmek için dürbüne ihtiyacı yoktu.

Silahı indirdiğinde Bryce'ı yanaklarını kızarmış bir halde buldu, gözleri sıcak viski gibiydi. İçlerinde gizli bir ışık parlıyordu.

Hâlâ erkeklerin söylediklerinin hiçbirini duymuyordu, sadece, Ruhn'un bile takdirle küfrettiğine dair belirsiz bir fikre sahipti. Hunt, Bryce'ın bakışlarına karşılık verdi.

Seni görüyorum Quinlan, diye ona sessizce iletti. *Ve gördüğüm her şey hoşuma gidiyor.*

Yarım gülümsemesi, *Hislerimiz karşılıklı*, der gibi görünüyordu.

Hunt'ın telefonu çaldı, gözlerini, yeri biraz dengesizleştiren gülümsemesinden ayırdı. Şaşırtıcı derecede titreyen parmaklarıyla telefonu cebinden çıkardı. Ekranda, *Isaiah Tiberian* ismi parlıyordu. Anında cevap verdi. "Ne var ne yok?"

Hunt, Bryce ve Fey erkeklerinin Isaiah'ın söyleyeceği her kelimeyi duyabileceğini biliyordu. "Kızınızı Asphodel Çayırları'na getirin. Bir cinayet daha işlendi."

37

Hunt, telefona doğru, "Nerede?" diye sordu, bir gözü kollarını sımsıkı kavuşturmuş dinleyen Quinlan'daydı. Gözlerindeki tüm o ışık kaybolmuştu.

Isaiah ona adresi söyledi. Üç kilometre ötedeydi. Komutan, "Kamp kurmaya hazır bir ekibimiz var" dedi.

Hunt, "Birazdan orada olacağız" diye yanıtladı ve kapattı.

Bunu duyan üç Fey erkeği de teçhizatlarını hızlı bir şekilde toplamaya başladı. İyi eğitilmişlerdi. Tam bir baş belalarıydı ama iyi eğitilmişlerdi.

Fakat Bryce huzursuzca kıpırdanıyor, elleri yanlarda seğiriyordu. Hunt, bu ıssız bakışı daha önce de görmüştü. Ve Ruhn ve arkadaşları ona baktığında üzerine geçirdiği sahte sakinliği de.

Hunt o zaman bunu yemişti, hatta diğer cinayet mahalline gitmesi için onu zorlamıştı.

Hunt erkeklere bakmadan, "Sanırım adresi duydunuz" dedi. Emir vermeden önce hiçbirinin onaylamasını beklemedi ve "Orada buluşuruz" diye belirtti. Quinlan'ın gözleri titredi, fakat Hunt yaklaştıkça dikkatini kadından alamadı. Danaan, Flynn ve Emmet'in galeriden ayrıldığını hissetti, ancak Bryce'ın önünde dururken doğrulamak için bakmadı.

Keskin nişancı menzilinin soğuk boşluğu etraflarında esnedi.

Quinlan'ın elleri yine kıvrılmıştı, parmakları yanlarda sallanıyordu.

Sanki korkudan ve acıdan kurtulabilirmiş gibi. Hunt sakince, "Benim halletmemi ister misin?" diye sordu.

Çilli yanaklarının üzerine renk süzüldü. Titreyen bir parmakla kapıyı işaret etti. "Bu gece biz ortalıkta dolanırken biri *öldü*."

Hunt elini onun parmağına doladı. Aralarındaki boşluğu kısalttı. "Bu senin suçun değil. Bunu her kim yapıyorsa onun suçu."

Kendisi gibi, gece kasaplık yapanların suçu.

Parmağını geri çekmeye çalıştı ve erkek Vanirlere olan sakınganlığını hatırlayan Hunt, onu bıraktı. Alfagötlere yani.

Bryce'ın boğazı düğümlendi ve kanadının etrafına baktı. "Olay yerine gitmek istiyorum." Hunt, devam etmesini bekledi. Dengesiz bir nefes üfledi. "Gitmem gerek" dedi, ancak daha çok kendine. Ayağını beton zemine hafifçe vurdu, hâlâ yüksek bir sesle çalan müziğin ritmine zamanında uymuştu. Yüzünü buruşturdu. "Ama Ruhn ve arkadaşlarının beni böyle görmesini istemiyorum."

"Nasıl görmesini istemiyorsun?" Yaşadığı şey yüzünden berbat durumda olması normal ve beklenir bir şeydi.

"Kahrolası bir karmaşa gibi." Gözleri parladı.

"Neden?"

"Çünkü bu onları ilgilendirmez ama görürlerse kendi meseleleri haline getirirler. Onlar Fey erkekleri, burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmak onlar için bir sanat biçimidir."

Hunt güldü. "Doğru."

Bryce tekrar nefes verdi. "Tamam" diye mırıldandı. "Tamam." Elleri, sanki kanlı anıları onu sarmış gibi hâlâ titriyordu.

Kendi elleriyle onunkileri tutması, içgüdüseldi.

Bir rafta takırdayan bardaklar gibi titriyorlardı. Üzerini kaplayan kaygan, nemli terle bile narin hissettirdi elleri.

Parmaklarını nazikçe sıkarak, "Nefes al" dedi Hunt.

Bryce, itaat ederken başını eğerek gözlerini kapattı.

"Bir kere daha" diye emretti.

Aldı.

"Tekrar."

Quinlan tekrar nefes aldı ve Hunt ter kuruyana kadar ellerini bırakmadı. Ta ki kafasını kaldırana kadar. Bryce, tekrardan "Tamam" dedi ve bu sefer, kelime sağlam çıkmıştı.

"İyi misin?"

"Hiç olmadığım kadar" dedi ancak bakışları düzelmişti.

Hunt, kendine hâkim olamayarak, saçının gevşek bir tutamını geriye doğru taradı. Sivri kulağının arkasına geçirirken parmaklarından serin bir ipek gibi kayıyordu saçları. "Sen ve ben, Quinlan."

Bryce, Hunt'ın onu olay yerine uçurmasına izin verdi. Asphodel Çayırları'ndaki ara sokak neredeyse geldikleri kadar köhneydi: taşan çöp tenekesi, şüpheli şekilde parıldayan sıvı birikintileri, çöpte dolaşan zapzayıf hayvanlar, paslı lamba direğinin ilk ışığında parlayan kırık cam.

Mavi bir ışıkla parlayan büyülü ekranlar sokak girişini çoktan kapatmıştı. Olay yerinde birkaç teknisyen ve lejyoner vardı, Isaiah Tiberian, Ruhn ve arkadaşları aralarındaydı.

Sokak, Ana Cadde'nin hemen dışında, Kuzey Kapısı'nın gölgesinde yer alıyordu. Çoğu insan oraya Ölümlü Kapı derdi. Apartman binaları belli belirsiz görünüyordu, çoğu halka aitti ve hepsinin de acilen tamire ihtiyacı vardı. Sokağın ötesindeki daracık caddeden gelen sesler, ufalanan tuğla duvarlardan yankılandı, iğrenç çöp kokusu burnunu tıkadı. Bryce çok fazla nefes almamaya çalıştı.

Hunt, sokağı inceledi ve sırtının ince kısmına güçlü bir elini koyarak mırıldandı. "Bakmana gerek yok Bryce."

Az önce atış poligonunda onun için yaptıkları... Daha önce hiç kimsenin, ailesinin bile onu böyle görmesine izin vermemişti. O nefes alamadığı anları. Genelde tuvalete gider ya da birkaç saatliğine herkesten uzak durur ya da koşmaya giderdi.

Kaçma içgüdüsü, göğsünü yakan panik ve korku kadar ezi-

ciydi, ama... geçen gece Hunt'ın görevinden nasıl geldiğini görmüştü. Herkesten çok onun anlayacağını biliyordu.

Anlamıştı da. Ve bir saniye bile tereddüt etmemişti.

Tıpkı onun hedefi vurduğunu görmekten çekinmediği ve bunun yerine kendi atışıyla cevap verdiği gibi. Sanki iki tür gibiydiler, ona her şeyi fırlatabilirmiş ve o da yakalarmış gibiydi. Her meydan okumayı o muzip, vahşi sırıtışla karşılardı.

Ellerinin sıcaklığının hâlâ kendi ellerinde kaldığına yemin edebilirdi Bryce.

Isaiah ile yaptıkları konuşma ne olursa olsun Flynn ve Declan büyülü ekrana doğru yürüdüler. Ruhn onların üç metre ötesinde durdu, güzel, koyu saçlı bir tıp cadısı ile konuşuyordu. Yorumlarını sorduğuna şüphe yoktu.

Flynn ve Declan, parlayan mavi kenarın etrafından, gizlenmiş bedene bakarken küfrettiler.

Midesi dibe vurdu. Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi. Hunt'ın dokunuşuna doğru hafifçe eğildi.

"İkimizin yerine bakabilirim" diye mırıldanmadan önce parmakları onu sessizce rahatlattı.

İkimiz. Sanki bu lanet dünyanın karmaşasına karşı birlik olmuş gibiydiler.

"Ben iyiyim" dedi, sesi sevecen bir şekilde sakindi. Ancak ekrana doğru hareket etmedi.

Flynn üzeri kapanmış cesetten uzaklaştı ve Isaiah'a, "Ne zaman ölmüş?" diye sordu.

Isaiah, "Ölüm saatini otuz dakika önce olarak belirledik" diye ciddi bir şekilde yanıtladı. "Kıyafetlerin kalıntılarına bakılırsa, Luna'nın Tapınağı'ndaki gardiyanlardan biriymiş. Eve gidiyormuş."

Sessizlik etraflarında dalga dalga yayıldı. Bryce'ın midesi sıkıştı.

Hunt küfretti. "Bir tahminde bulunacağım ve Boru'nun çalındığı gece görevde olduğunu söyleyeceğim."

Isaiah başını salladı. "Kontrol ettiğim ilk şey oydu."

Bryce yutkundu ve konuşmaya başladı. "O zaman bir şeye

yaklaşıyor olmalıyız Ya da katil zaten bizden bir adım önde. Boru'nun nereye kaybolduğunu bilen herkesi sorguluyor ve öldürüyor."

"Kameraların hiçbiri bir şey yakalamamış mı?" diye sordu Flynn, yakışıklı yüzü alışılmadık derecede ciddiydi.

"Hiçbir şey" dedi Isaiah. "Sanki nerede olduklarını biliyormuş gibi. Ya da onu her kim çağırdıysa o biliyordu. Görüş alanının dışında durmuş."

Hunt elini omurgası boyunca, sağlam ve sakinleştirici bir şekilde gezdirdi ve sonra 33. Bölük Komutanı'na doğru yürüdü, "Bu şehirdeki her kamerayı, özellikle de gizli olanları bilmek, biraz erişim yetkisi gerektirir" derken sesi kısıktı. Sözleri orada asılı kaldı, hiçbiri daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi, toplum içinde söyleyemezlerdi. Hunt, "İblis gördüğünü bildiren oldu mu?" diye sordu.

Alandan, beyaz tulumunun dizlerinde kan lekeleri olan bir DNA teknisyeni çıktı. Eldivenli parmaklarından sarkan numune setini toplarken diz çökmüş gibiydi.

Bryce tekrar uzağa, Ana Cadde'ye doğru baktı.

Isaiah başını salladı. "Henüz sivillerden ya da devriyelerden haber yok."

Bryce, olanlar aklına dökülürken onu zar zor duydu. Ana Cadde.

Telefonunu çıkardı, şehrin haritasını çizdi. Kendi bulunduğu yeri tespit etti ve sokak ağında kırmızı bir nokta ile işaretledi.

O, haritaya birkaç iğne yerleştirdikten sonra altındaki yere gözlerini kısarak bakarken, erkekler hâlâ yetersiz kanıtlardan bahsediyorlardı. Bryce onlara döndüğünde Ruhn, arkadaşları ile konuşmaya dalmıştı.

Fakat Hunt onun bir şeye odaklandığını fark etti ve koyu kaşları kalkık bir şekilde ona döndü. "Ne oldu?"

Bryce, kanadının gölgesine yaslandı, Hunt'ın onu daha da yakınına sardığına yemin edebilirdi. "Bu, tüm cinayetlerin işlendiği yerin haritası."

Ruhn ve arkadaşlarının yakınlarda sinsice kolaçan etmesine

izin verdi. Hatta onlara ekranını göstermeye tenezzül bile etti, elleri hafifçe titriyordu.

"Bu" dedi yanıp sönen noktayı işaret ederek, "biziz." Hemen yakınındaki bir başka noktayı işaret etti. "Burası, Maximus Tertian'ın öldüğü yer." Merkez Cadde yakınlarındaki bir başka yeri gösterdi. "Burası, tapınak yardımcısının öldürüldüğü yer." Boğazı sıkıştı ama kuzeye doğru birkaç blok öteki noktayı işaret ederken kendini zorladı. "İşte burası da..." Kelimeler yanarak çıkıyordu sanki. Siktir. Siktir, söylemesi gerekiyordu, açıklaması gerekiyordu...

Hunt, "Danika ve Şeytan Sürüsü'nün öldürüldüğü yer" dedi.

Bryce ona minnettar bir bakış attı. "Evet. Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" "Hayır?" dedi Flynn.

"Havalı Fey hazırlık okullarından birine gitmedin mi sen?" diye sordu. Flynn'in kaşlarını çatmasına iç çekti ve ekranı uzaklaştırdı. "Bakın: hepsi büyük caddelerin önemli yerlerinde gerçekleşmiş. Ley hatlarının üzerinde. İlk ışığın şehir içinde dolaşmasını sağlayan doğal kanalların yani."

Gözleri parlayan Hunt, "Güç yolları" dedi. "Kapılardan geçiyorlar." Evet, Athalar anlamıştı. Isaiah'ın altı metre ötede durmuş, adli tıp ceketi giymiş uzun boylu, sarışın bir nemfle konuştuğu yere yöneldi.

Bryce Fey erkeklerine ve gözleri genişçe açılmış kardeşine açıklamaya devam etti. "Belki de bu iblisi çağıran her kimse, onu çağırma gücüne sahip olmak için şehrin altındaki bu ley hatlarının gücünü kullanıyordur. Madem tüm cinayetler kapıların yakınında gerçekleşiyor, o zaman belki de iblis böyle ortaya çıkıyordur."

Destek Bölümü'nden biri Ruhn'ın adını çağırdı ve kardeşi onların yanına gitmeden önce ona sadece etkilenmiş bir şekilde başını salladı. Bu hayranlığın onda yarattığı etkiyi görmezden geldi, onun yerine bakışlarını ara sokakta yürüyen Hunt'a ve bacaklarının güçlü kaslarının hareket edişine çevirdi. Komutana doğru yürürken Isaiah'a seslenmesini duydu. "Viktoria Ana, Merkez ve Ward boyunca kameralarda bir arama yapsın. Her-

hangi bir güç sinyali, bir iblis çağrıldığında olabilecek küçük bir dalgalanma veya sıcaklık düşüşü yakalayıp yakalanmadığına baksın." Kristallos gözden uzak kalabilir, ancak kameralar kesinlikle güç akışında veya sıcaklıkta hafif bir bozulma tespit edecektir. "Ve o tarihlerdeki ilk ışık şebekesine de bakmasını sağla. Kayıtlı bir şey var mı görelim."

Declan, meleğin uzaklaşmasını izledi, sonra Bryce'a, "Onun ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Siyahlar içinde gerçekten iyi görünmesinden mi bahsediyorsun" dedi tatlı bir şekilde.

Declan homurdandı. "Bu iblis avı bir paravan. Vali'nin kirli işlerini yapıyor." Keskin çenesi bir saniyeliğine kenetlendi. "Hunt Athalar, bela demek."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "İyi ki kötü çocuklardan hoşlanıyorum o zaman."

Flynn kısık bir ıslık çaldı.

Ama Declan başını iki yana salladı. "Melekler kimseyi umursamaz, B. Onun hedefleri, *senin* hedeflerin değil. Athalar'ın hedefleri Micah'nınkilerle bile aynı olmayabilir. Dikkatli ol."

Kardeşinin yine büyüleyici tıp cadısı ile konuştuğu yere başını salladı. "Ruhn'dan zaten bir moral konuşması aldım, endişe etmeyin."

Sokağın aşağısında Hunt, Isaiah'a, "Viktoria herhangi bir video bulursa beni ara" dedi. Daha sonra, pek alışık olmadığını belli eden bir şekilde, "Teşekkürler" diye ekledi.

Uzakta, bulutlar toplanmıştı. Gece yarısı, yağmur yağacağı için öngörülmüştü ama daha erken geliyor gibi görünüyordu.

Hunt yanlarına döndü. "Üzerinde çalışıyorlar."

Declan, "33 bu sefer bir işin sonunu getirecek mi göreceğiz" diye mırıldandı. "Başaracaklarından hiç umudum yok gerçi."

Hunt dikleşti. Bryce savunmasını bekledi ama melek omuz silkti. "Benim de."

Flynn, alanda çalışan meleklere doğru başını salladı. "Sadık değil misin?"

Hunt telefonunun ekranında yanıp sönen bir mesajı okudu ve

sonra telefonu cebine koydu. "Sadık olmaktan başka seçeneğim yok."

Ve bu ölümleri teker teker çözmekten başka. Bryce'ın midesi burkuldu.

Declan'ın kehribar gözleri, Hunt'ın bileğindeki dövmeye kaydı. "Berbat bir durum."

Flynn katılarak homurdandı. En azından abisinin arkadaşları, Asteri'nin siyaseti konusunda onunla aynı fikirdeydi.

Hunt erkeklere tekrar baktı. Onları değerlendirdi. "Evet" dedi sessizce. "Öyle."

"Az bile dedin." Bryce cinayet mahallini inceledi, vücudu tekrar gerildi, bakmak istemedi. Hunt, sanki o gerginliğini, kokusundaki değişimi hissetmiş gibi bakışlarını onunilerle buluşturdu. Bryce'a hafifçe başını salladı.

Bryce çenesini kaldırdı ve "Biz gidiyoruz" diye belirtti.

Declan el salladı. "Seni yakında ararım, B."

Flynn ona bir öpücük yolladı.

Bryce gözlerini devirdi. "Hoşça kal." Ruhn'ın bakışlarını yakaladı ve veda etti. Kardeşi ona el salladı ve cadıyla konuşmaya devam etti.

Hunt, biraz fazla sıradan bir şekilde, "Tristan Flynn'le hiç takıldınız mı?" diye sordu.

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden sordun ki?"

Hunt, kanatlarını sıkıştırdı. "Çünkü durmadan seninle flört ediyor."

Bryce homurdandı. "Sen bana takıldığın herkesten bahsetmek ister misin Athalar?"

Sessizliği, Bryce'a yeteri kadar şey söyledi. Bryce sırıttı.

Ama sonra melek, geride bıraktıkları et parçalarından dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi, "*Takılmalarımın* hiçbiri bahsetmeye değmez" dedi. Devam etmeden önce bir nefes alarak tekrar durakladı. "Çünkü Shahar, bir başkasıyla olamayacak kadar mahvetti beni."

Mahvetti beni. Kelimeler Bryce'ın kulağında çan sesi gibi çınladı.

Gözleri anılara dalmış gibi görünen Hunt devam etti. "Pangera'nın güneydoğusunda, Shahar'ın topraklarında büyüdüm ve lejyonlarının saflarında yükselirken ona âşık oldum. Ona ve dünyaya bakış açısına. Melek hiyerarşilerinin nasıl değişebileceği hakkındaki fikirlerine." Yutkundu. "Shahar bana, sırf bir piç olarak doğduğum için bir şeylerden mahrum bırakılacağım fikrini aşılayan tek kişiydi. Onun sağ kolu olana kadar beni terfi ettirdi. Hatta onun sevgilisi olana kadar." Uzun bir nefes aldı. "Asteri'ye karşı isyana öncülük etti ve ben de onun kuvvetlerine, 18. Lejyon'a öncülük ettim. Nasıl bittiğini biliyorsun."

Midgard'daki herkes biliyordu. Sabah Yıldızı, melekleri ve belki de herkesi, daha özgür bir dünyaya kavuşturabilirdi, ancak ışığını söndürmüşlerdi. Bir hayalperest daha Asteri'nin topuğunun altında ezilmişti.

Hunt, "Ya sen ve Flynn?" diye sordu.

"Bana bu trajik aşk hikâyesini anlatıyorsun ve buna saçmalıklarımla cevap vermemi mi bekliyorsun?" Hunt'ın sessizliği yeterli bir cevap oldu. Bryce iç çekti. Madem öyle... Onun da aklını o cinayet mahallinden uzaklaştıracak *bir şey* hakkında konuşması gerekiyordu. Ve Shahar'dan bahsederken gözlerini dolduran gölgeleri yok etmesi...

Sadece bunun için, "Hayır. Flynn ve ben hiç takılmadık" dedi. Bryce, hafifçe gülümsedi. "Gençken Ruhn'u ziyaret ettiğimde, Flynn ve Declan'ın huzurunda zar zor *kendimi gösterebildim*." Hunt'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Benim rezil şekilde flört etmemi hoş gördüler ve bir süreliğine, Flynn'in bir gün kocam olacağına dair fanatikçe bir inanca kapıldım."

Hunt kıs kıs güldü ve Bryce ona dirsek attı. "Doğru söylüyorum. *Leydi Bryce Flynn* adını iki yıl boyunca tüm okul defterlerime yazmıştım."

Hunt ona ağzı açık bir şekilde baktı. "Bunu yapmadım de."

"Öyle bir yaptım ki. Kanıtlayabilirim. Annem bir şey atmayı reddettiği için bütün defterlerim hâlâ ailemin evinde." Bryce'ın eğlencesi yok olur gibi oldu. Üniversitenin son yılında Danika'yla birlikte barda Flynn ve Declan'a rastladıklarını söy-

lemedi. Danika'nın nasıl Flynn'le eve gittiğini, çünkü Bryce'ın o ve Ruhn arasındaki hiçbir şeyi mahvetmek istemediğini de.

Hunt'a zorlama bir sırıtışla bakarak, "En kötü ilişkimi duymak ister misin?" diye sordu.

Hunt, kıkırdadı. "Bunu duymaya korkuyorum ama tabii."

"Bir vampirle üç hafta kadar çıktım. Alev ve Gölge'deki ilk ve tek takılmacamdı."

Vampirler, kendilerinin cehennemdeki küçük iblislerden geldikleri gerçeğini insanlara unutturmak için çok çalışmışlardı. Ataları, İlk Savaşlar sırasında yedi prense ihanet etmiş ve Asteri İmparatorluk Lejyonları'na zaferlerine yardımcı olan hayati istihbaratlar vermişlerdi. Hâlâ bir iblisin kan arzusunu taşıyan, hain ve döneklerdi.

Hunt, bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Bryce irkildi. "Ve hangi parçamı daha çok istediğini merak etmeden duramamıştım: kanımı mı yoksa... bilirsin. Sonra bana, *yerken*, beslenmeyi önermişti, neden bahsettiğimi bilmem anlatabildim mi?"

Hunt'ın bunu çözmesi bir saniye sürdü. Sonra kara gözleri büyüdü. "Hassiktir. *Gerçekten mi?*" Bryce, bacaklarının arasına bakışını fark etti. Gözlerinin daha da kararmasını ve içlerinde bir şeyin keskinleşmesini de. "Acıtmaz mıydı?"

"Öğrenmek istemedim."

Hunt başını salladı ve Bryce, iki büklüm olmakla gülmek arasında kalıp kalmadığını merak etti. Fakat gözlerine tekrardan bir ışık gelmişti. "Ondan sonra başka vampir olmadı mı?"

"Kesinlikle olmadı. En büyük zevkin her zaman acı içinde yer aldığını iddia etmişti, ben de ona kapıyı gösterdim."

Hunt onaylarcasına homurdandı. Bryce muhtemelen sormaması gerektiğini biliyordu ama yine de dikkatlice sordu. "Shahar'a karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

Çenesindeki bir kas hafifçe attı. Hunt, gökyüzüne baktı. "Öleceğim güne kadar hissedeceğim."

Kelimelerinde hiçbir özlem veya üzüntü belirtisi yoktu, yine

de Bryce midesindeki düğümlenme hissiyle ne yapacağından tam olarak emin olamadı.

Hunt'ın gözleri sonunda onunkilere kaydı. Kasvetli ve ışıksızdılar. "Benim için *her şeyden* vazgeçmişken, onu sevmeyi nasıl bırakabilirim bilmiyorum. Benim için ve dava için her şeyden vazgeçmişken." Başını iki yana salladı. "Ne zaman biriyle takılsam, bunu hatırlıyorum."

"Ah." Bunun üzerine tartışamazdı Bryce. Buna karşı söylediği her şey bencilce ve mızmızca gelirdi. Belki de o gece kâğıtları bacağına dokunarak okumasına veya atış poligonunda ona o şekilde bakmasına veya panik içindeyken onu tatlı sözlerle rahatlatmasına izin vermekle aptallık etmişti.

Hunt, ona bakıyordu. Sanki düşüncelerinin hepsini görmüş gibiydi. Meleğin, boğazı düğümlendi. "Quinlan, bu demek değil ki ben..."

Sözleri, sokağın diğer ucundan yaklaşan bir grup kişi tarafından kesildi.

Bryce, gümüş sarısı saçları gördü ve nefes alamadı. Hunt küfretti. "Hadi havalanalım..."

Ancak Sabine onları fark etmişti. Dar, soluk yüzü bir hırıltıyla bükülmüştü.

Bryce ellerini saran titremeden nefret etti. Dizlerindeki titremeden de.

Hunt, Sabine'i "Yürümeye devam et Fendyr" diye uyardı.

Sabine onu görmezden geldi. Bakışları buz parçacıklarıyla kaplanmış gibiydi. Bryce'a, "Yüzünü tekrar göstermeye başladığını duydum" diye çıkıştı. "Kılıcım hangi *cehennemde* Quinlan?"

Bryce söyleyecek bir şey, herhangi bir cevap ya da açıklama bulamadı. Sadece Hunt'ın Sabine'i uzaklaştırmasına izin verdi. Melek, aralarında gerçek bir kas duvarı oluşturdu.

Hunt'ın eli Bryce'ı iterken sırtındaydı. "Hadi gidelim."

"Aptal sürtük" diye tısladı Sabine ve geçerken Bryce'ın ayaklarına tükürdü.

Hunt sertleşti ve bir hırlama sesi duyuldu ama Bryce sessiz bir yalvarışla kolunu tuttu.

Sabine'e omzunun üzerinden bakarken dişleri parladı ama Bryce, "Lütfen" diye fısıldadı.

Hunt, onun yüzünü taradı ve itiraz etmek üzere ağzını açtı. Fakat Bryce, Sabine'in alaycılığı sırtına damgasını vururken bile yürümeye devam ettirdi.

Tekrardan, "Lütfen" diye fısıldadı Bryce.

Hunt'ın göğsü, sanki öfkesini dindirmek için her türlü çabayı gerektiriyormuş gibi yükseldi ama ileriye doğru bakmayı başardı. Sabine'in alçak, kendini beğenmiş kahkahası onlara doğru dalgalandı.

Hunt'ın vücudu kilitlendi ve Bryce kolunu daha sıkı tuttu. Bryce'ın içi ızdırapla doldu.

Belki kokusunu almıştı, belki yüzünde okumuştu ama Hunt'ın adımları sonunda onunkilerle eşitlendi. Eli tekrar belini ısıttı, yürürken sabit bir şekilde varlığını gösterdi ve sonunda caddeyi geçtiler.

Hunt onu kollarına aldığında ana caddenin yarısındaydılar. Fırtınalı gökyüzüne çıkarken tek kelime etmedi.

Bryce, başını onun göğsüne yasladı. Rüzgârın zihnindeki kükremeyi bastırmasına izin verdi.

Beş dakika sonra binanın çatısına indiler ve eğer Hunt onu durdurmak için kolunu tutmasaydı, hemen apartmana inerdi.

Hunt yine yüzünü inceledi. Gözlerine baktı.

İkimiz demişti daha önce. *Biz.* Bir birlik. Bir takım. İki kişilik bir sürü.

Hunt'ın kanatları Istros'un rüzgârında hafifçe kaydı. "Tüm bunların arkasında kim varsa bulacağız Bryce. Söz veriyorum."

Ve bir sebepten dolayı, Bryce ona inandı.

Telefonu çaldığında dişlerini fırçalıyordu.

Declan Emmet.

Cevap vermeden önce diş macununu tükürdü. "Selam."

"Numaramı hâlâ saklıyor musun? Etkilendim, B."

"Tabii, tabii, ne demezsin. Ne var ne yok?"

"Görüntülerde ilginç bir şey buldum. Bu şehrin vergi ödeyen

sakinleri paralarının benim gibi insanlar yerine ikinci sınıf analistlere harcanmasına isyan etmeliler."

Bryce önce koridora, sonra salona, ardından da Hunt'ın kapısına doğru yürüdü. Kapıyı bir kere çaldı ve Declan'a, "Bana söyleyecek misin yoksa sadece böbürlenmek için mi aradın?" dedi.

Hunt kapıyı açtı.

Kahrolası. Yakıcı. Solas.

Gömlek giymiyordu ve görünüşe bakılırsa o da dişlerini fırçalamanın ortasındaydı. Ama o *böyle* göründüğü sürece diş temizliği sikinde bile değildi.

Kaslarının üzerinde kas vardı resmen ve hepsi ilk ışıklarda parlayan altın-kahverengi tenle kaplıydı. İnanılmazdı. Onu daha önce üstsüz görmüştü ama bu şekilde fark etmemişti.

Payına düşenden fazla güzel erkek vücudu görmüştü ama Hunt Athalar hepsini havaya uçururdu.

Kayıp bir aşkın özlemini çekiyor diye kendine hatırlattı Bryce. Bu gecenin erken saatlerinde bunu *açıkça* belirtmişti. Bir irade çabasıyla gözlerini kaldırdı ve yüzündeki nispet yapan sırıtışı gördü.

Fakat Declan'ı hoparlöre alınca kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu. Dec, "Bir yere oturmanı söylemeli miyim bilmiyorum" dedi.

Hunt kaşlarını çatarak salona girdi. Bryce, "Sadece söyle" dedi.

"Tamam, öyleyse önce birinin kolayca hata yapabileceğini kabul ediyorum. Kesinti yüzünden görüntüler karanlık ve sadece bazı sesler var. Elektrik kesintisine tepki veren insanlarla dolu sıradan şehir sesleri. Bu yüzden tapınağın dışındaki sokaktan her bir ses parçasını ayırdım. Hükümet bilgisayarlarının duyabileceği teknolojiye sahip olmayanları arka planda güçlendirdim. Ne duydum biliyor musun? İnsanlar kıkırdayarak, bir şeye *dokunmak* için birbirlerini kışkırtıyordu."

Bryce, "Lütfen bunun iğrenç bir şekilde sona ermeyeceğini söyle" dedi. Hunt homurdandı.

"Gül Kapısı'ndaki insanlardı. Begü'deki Gül Kapısı'ndaki in-

sanların, hâlâ çalışıp çalışmadığını görmek için, kesinti sırasında tuş takımındaki diske dokunmak için birbirlerine meydan okuduklarını duydum. Çalıştı bu arada. Ama aynı zamanda Kapı'nın üzerinde geceleri açan çiçekler için *oooo* diye bağırdıklarını da duydum."

Hunt, "Gül Kapısı, Luna'nın Tapınağı'nın öbür ucunda" derken eğildi, kokusu Bryce'ı sarmaladı, başını döndürdü.

Declan güldü. "Hey, Athalar. Bryce'a misafir olmaktan keyif alıyor musun?"

Bryce dişlerini gıcırdatarak, "Sadece bulduğunu anlat" dedi. Büyük, dikkatli bir adım atarak Hunt'tan uzaklaştı.

"Boru'nun çalındığı sırada biri tapınağın görüntülerini değiştirmiş. Çok akıllıca bir işti lanet olası, zaman damgasında tek bir titreme bile olmaması için yama yapmışlar. Binaların açısı ve her şeyle neredeyse tapınaktaki sesle eşleşecek bir ses kaydı seçmişler. Gerçekten zekice. Ama yeterince değil. 33 bana gelmeliydi. Ben olsam böyle bir hatayı bulurdum."

Bryce'ın kalbi küt küt atıyordu. "Bunu yapanı bulabilir misin?"

"Çoktan buldum." Declan'ın sesindeki her türlü kibir kayboldu. "O gece video görüntülerinin soruşturulmasından kimin sorumlu olduğuna baktım. Böyle bir takas yapabilecek yetkiye sahip tek kişi onlar olurdu."

Bryce ayağını yere vurdu ve Athalar sessiz bir güven içinde kanadını omzuna sürttü. "Kim o Dec?"

Declan iç çekti. "Bakın, yüzde yüz bu kişi olduğunu söylemiyorum... ama soruşturmanın o bölümünü yöneten yetkili Sabine Fendyr imiş."

III. KISIM

KANYON

38

Bryce'ın, kanepesinin yuvarlık koluna oturmuş alt dudağını çiğnemesini izlerken, "Bu mantıklı geliyor" dedi Hunt dikkatlice. Telefonu kapatmadan önce Declan'a zar zor teşekkür etmişti.

Hunt devam etti. "İblis şehirdeki kameralardan uzak duruyor. Sabine ise kameraların nerede olduğunu bilir, özellikle de suç davalarının video kayıtlarını denetleme yetkisi varsa."

Sabine'in bu geceki davranışı... Hunt, onu öldürmek istemişti.

Bryce'ın Engerek Kraliçe'nin yüzüne güldüğünü, Philip Briggs'le burun buruna geldiğini ve şehirdeki en ölümcül Fey savaşçılarından üçüyle alay ettiğini görmüştü ama yine de Sabine'in önünde tir tir titremişti.

Korkusuna, sefaletine ve suçluluğuna dayanamamıştı.

Bryce cevap vermediği için tekrar, "Bunun arkasında Sabine'in olması mantıklı" dedi. Kanepede onun yanına oturdu. Bryce ona göz atarken yüzünde beliren saf hayranlık ifadesinden zevk almasına rağmen, az önce bir gömlek giymişti.

"Sabine kendi kızını öldürmez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bryce kollarını dizlerine doladı. "Hayır." Bir çift uyku şortu ve büyük beden, yıpranmış bir tişörtle genç görünüyordu. Küçücük. Yorgun.

Hunt, "Liderlerinin Danika'yı varisi yapmak için Sabine'i es geçmeyi düşündüğünü herkes biliyor. Bana iyi bir sebep gibi

geldi" dedi. Hunt tekrar düşündü, eski bir anı dikkatini çekti. Telefonunu çıkardı ve "Bekle" dedi.

Isaiah üçüncü çalışta cevap verdi. "Evet?"

"Danika'nın öldüğü gece gözlem odasında aldığın notlarına ne kadar kolay ulaşabilirsin?" Isaiah'ın cevap vermesine izin vermeden önce, "Özellikle Sabine'in bize söylediklerini yazmış mıydın?" dedi.

Isaiah'ın duraksaması endişe vericiydi. "Onu Sabine'in öldürdüğünü düşünmediğini söyle bana."

"Bana notları bulabilir misin?" Hunt onu zorladı. Isaiah küfretti ama bir dakika sonra, "Pekâlâ, buldun" dedi. Hunt Quinlan'a yaklaştı, böylece komutanın, "Bütün bunları okumamı mı istiyorsun?" diyen sesini o da duyabildi.

"Sadece Danika hakkında söylediklerini. Yakalayabilmiş misin?"

Isaiah'ın yakaladığını biliyordu. Adam, her şey hakkında kapsamlı notlar alırdı.

"Sabine, *Danika beladan uzak duramadı*, demiş." Bryce kaskatı kesildi ve Hunt serbest elini onun dizine koyup bir kez sıktı. *"Asla çenesini* kapalı *tutamadı ve düşmanlarının yanında ne zaman sessiz olması gerektiğini bilemedi. Ve bak ne oldu ona şimdi. İçerideki aptal sürtük hâlâ nefes alıyor ama Danika almıyor. Danika daha iyi bilmeliydi.* Hunt, sonra sen ona Danika'nın neyi daha iyi bilmesi gerektiğini sormuşsun ve Sabine de *Her şeyi*, demiş. *O sürtük oda arkadaşından başlayarak."*

Bryce irkildi ve Hunt başparmağını dizine sürttü. "Teşekkürler, Isaiah."

Isaiah boğazını temizledi. "Dikkatli ol." Görüşme sona erdi.

Bryce'ın genişçe açılmış gözleri parladı. "Sabine'in söyledikleri birçok şekilde yorumlanabilir" diye itiraf etti. "Ama..."

"Sabine, Danika'nın bir konuda sessiz kalmasını istemiş gibi görünüyor. Belki Danika, Boru'nun çalınmasıyla ilgili konuşmakla tehdit etti ve Sabine de bunun için onu öldürdü."

Bryce yutkunarak başını aşağı yukarı salladı. "Neden iki yıl bekledi peki?"

"Sanırım bu, ondan öğreneceğimiz bir şey."

"Sabine kırık bir objeyle neden istesin ki? Nasıl tamir edileceğini bilse bile onunla ne yapardı?"

"Bilmiyorum. Başkası ona sahip ve Sabine de onu istiyor mu onu da bilmiyorum ama..."

"Eğer Danika Sabine'in onu çaldığını gördüyse, Danika'nın hiçbir şey söylememesi anlaşılır olurdu. Gardiyan ve yardımcının da öyle. Muhtemelen ortaya çıkmaya korkuyorlardı."

"Sabine'in görüntüleri neden değiştirdiğini açıklar bu. Tapınağa gittiğimizde neden korktuğunu ve o gece bir şey görmüş olabilecek herkesi öldürmesine neden oluşunu da. Kulüpteki bomba muhtemelen arkasında insanlar varmış gibi göstererek bizi korkutmanın ya da öldürmenin bir yoluydu."

"Ama... Onda olduğunu sanmıyorum" diye düşündü Bryce, ayak parmaklarıyla oynuyordu. Koyu bir yakut rengine boyanmışlardı. Gülünç, dedi Hunt kendi kendine. Tercihi bu değildi. O zarif, çıplak bacaklarından yavaşça yukarı çıkmadan önce parmaklarının her birinin tadına bakmayı hayal ettiren renk bu değildi. Çıplak bacakları ondan sadece birkaç santim uzaktayken, altın teni ilk ışıklarda parlarken. Parmakları hareket etmek, onu uyluğu boyunca, hatta daha da yukarıları okşamak için yalvarsa bile kendini elini dizinden çekmeye zorladı.

Bryce, onun edepsiz düşünce zincirinden habersiz bir şekilde devam etti. "Sabine'in neden Boru'ya sahip olmasına rağmen hâlâ kristallosu çağıracağını anlamıyorum."

Hunt boğazını temizledi. Çok uzun bir gündü. Düşüncelerinin sürüklendiği yer burasıysa, garip bir gündü de. Dürüst olmak gerekirse, atış poligonundan beri bu yöne sürükleniyorlardı. O silahı kahrolası bir profesyonel gibi tuttuğunu gördüğünden beri.

Kendini odaklanmaya zorladı. Ellerindeki konuyu düşünmeye çalıştı. Quinlan'ın bacaklarının, ağzının altında da göründükleri kadar yumuşak hissedip hissettirmeyeceğini değil. "Sabine'in Micah'dan nefret ettiğini unutma. Kurbanları susturmanın ötesinde, cinayetler onu baltalamak için de olabilir. Zirveden önce

bu sorunu çözmek konusunda ne kadar bağlı olduğunu gördün. Sandriel buradayken bilinmeyen bir iblisin sebep olduğu cinayetler mi? Bu onu alay konusu yapar. Maximus Tertian, Micah için politik bir baş ağrısı yaratacak kadar ünlüydü. Tertian'ın ölümü Micah'ın itibarını sarsmak için işlenmiş olabilir. Tanrı aşkına, o ve Sandriel, Asteri'nin gözünde onu zayıflatmayı umarak bile iş birliği yapmış olabilirler. Böylece Sandriel'i Valbara'nın başına atarlardı. O da Sabine'i sadece kurtların değil tüm Valbaran şekil değiştirenlerinin Lideri yapabilirdi."

Bryce'ın yüzü bembeyaz oldu. Böyle bir unvan yoktu, ancak onu yaratmak bir Vali'nin yetkisi dahilindeydi. "Sabine öyle biri değil. Güce aç ama o derece değil. Önemsiz *olduğunu* düşünüyor, öyle de. Danika'nın kayıp kılıcıyla ilgili dırdırını duydun." Bryce boş bir şekilde uzun saçlarını ördü. "Sebeplerini tahmin etmeye çalışarak nefesimizi boşa harcamamalıyız. Her şey olabilir."

"Haklısın. Danika'yı öldürdüğünü düşünmek için çok iyi bir nedenimiz var ama bu yeni cinayetleri açıklayacak kadar sağlam hiçbir şey yok." Uzun, narin parmaklarının saçlarında dolanmasını izledi Hunt. Onun yerine kendini siyah televizyon ekranına bakmaya zorladı. "Onu iblisle yakalamak, bu işin içinde olduğunu kanıtlardı."

"Sence Viktoria istediğimiz görüntüleri bulabilir mi?"

"Öyle umuyorum" dedi. Hunt iyice düşündü. Sabine... Siktir, eğer oysa...

Bryce kanepeden kalktı. "Koşuya çıkıyorum."

"Saat sabahın biri."

"Biraz koşmam lazım, yoksa uyuyamam."

Hunt ayağa fırladı. "Bir cinayet mahallinden yeni geldik ve Sabine senden intikam almak için kudurur haldeydi, Bryce..."

Bryce, yatak odasına yöneldi ve arkasına bakmadı.

İki dakika sonra egzersiz kıyafetleriyle ortaya çıktı ve onu kapının yanında kendi egzersiz kıyafetleriyle buldu. Kaşlarını çattı. "Yalnız koşmak istiyorum."

Hunt kapıyı açtı ve koridora çıktı. "Çok üzüldüm, lanet olası."

Nefes alışı, kaygan sokaklarda ayaklarının çıkardığı gümbürtü ve kulaklarında çınlayan müzik vardı sadece. Müziğin sesini o kadar açmıştı ki, çoğunlukla sadece gürültü yapıyordu. Sağır edici bir sesti. Sabah koşusu sırasında hiç bu kadar yüksek sesle çalmazdı ama Hunt sabit bir tempo tutarak yanında olduğu için müziğinin sesini sonuna kadar açabilir ve bir yırtıcının bundan yararlanması konusunda endişelenmeyebilirdi.

Koştu. Geniş caddelerde, geçitlerde ve ara sokaklarda. Hunt onunla birlikte hareket etti, her hareketi zarif ve güçlüydü. Arkalarından yıldırım geldiğine yemin edebilirdi Bryce.

Sabine. Danika'yı o mu öldürmüştü?

Bryce bunu kabullenemiyordu. Her nefes cam kırıkları gibi hissettirmeye başladı.

Onu iş üstünde yakalamaları gerekiyordu. Aleyhinde kanıt bulmalıydılar.

Bacağı ağrımaya başladı, uyluk kemiğinin üst kısmında asidik bir yanık vardı. Görmezden geldi.

Bryce, Asphodel Çayırları'na doğru ilerledi, rota o kadar tanıdıktı ki ayak izlerinin kaldırım taşlarını aşındırmadığına şaşırdı. Bir köşeyi keskin bir şekilde döndü, bacağı itiraz ederken acı inlemesini kendini ısırarak engelledi. Hunt'ın bakışları ona takıldı ama o, Hunt'a bakmadı.

Sabine. Sabine. Sabine.

Bacağı yandı ama o devam etti. Çayırların içinden geçti. BeGü'ye ulaştı.

Koşmaya devam etti. Nefes almaya devam etti. Durmaya cesaret edemedi.

Bryce, bir saat sonra evine döndüklerinde, Hunt'ın çenesini kapalı tutmak için çaba sarf ettiğini biliyordu. Dik durmak için kapı aralığını tutmak zorunda kalmıştı.

Meleğin gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Topallamasının son on bloğu zar zor koşacak kadar kötü olduğundan bahsetmedi. Bryce topallamanın ve ağrının sabaha kadar daha da kötüleşeceğini biliyordu. Her adımda boğazına bir çığlık geliyordu ama o hepsini yutuyordu.

Hunt, gergince, "İyi misin?" diye sordu, yüzündeki teri silmek için gömleğini kaldırdı. Bryce o gülünç mide kaslarına kısa bir bakış attı. Terle parlıyorlardı. Hunt, tüm zaman boyunca onun yanında kalmıştı. Ne şikâyet etmiş ne de konuşmuştu. Sadece ayak uydurmuştu.

Bryce yatak odasına doğru yürürken duvara yaslanmamaya çalıştı.

"İyiyim" dedi nefessiz bir şekilde. "Sadece koşarak kafamı toparlamam gerekiyordu."

Hunt, bacağına uzandı, çenesinde bir kas atıp yok oluyordu. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Hayır" diye yalan söyledi.

Hunt ona şöyle bir baktı.

Bir sonraki adımda topallamamayı başaramadı. "Bazen" diyerek yüzünü buruşturdu. "Buz koyacağım. Sabaha kadar düzelir." Safkan bir Fey olsaydı, bir iki saat içinde iyileşirdi. Keza safkan bir Fey olsaydı, yaralanma bu şekilde etki göstermezdi bile.

"Hiç baktırdın mı?" diye sorarken sesi kısılmıştı.

"Evet" diyerek yine yalan söyledi ve terli boynunu ovuşturdu. Ona tekrar seslenmeden önce, "Geldiğin için teşekkürler" dedi.

"Tabii." Tam olarak bir cevap değil ama Hunt, koridorda topallayarak odasına açılan kapıyı kapatırken merhamet ederek başka bir şey söylemedi.

39

Girişi Eski Meydan'ın karmaşasına bakıyor olmasına rağmen, Ruhn, tıp cadısının kliniğini keyifli bir şekilde sessiz buldu. Bekleme odasının beyaz boyalı duvarları, yarım şekilde ilerleyen trafiğe bakan pencerelerden sızan güneş ışığıyla parlıyordu ve beyaz mermer tezgâhın üzerindeki küçük bir kuvars çeşmeden gelen damlama sesi, tavanın hoparlörlerinden çalan senfoniye hoş bir şekilde karışıyordu.

Görmeye geldiği cadı içeride bir hastasıyla ilgilenirken beş dakikadır dışarıda bekliyordu, sandalyesinin yanındaki küçük masadaki difüzörden çıkan lavanta filizleri kokulu buharın tadını çıkarmaktan gayet memnundu. Gölgeleri bile içinde uykuya dalmıştı.

Önündeki beyaz meşe sehpaya dergiler ve broşürler yayılmıştı, broşürlerde doğurganlık tedavilerinden yara izi tedavisine ve artrit rahatsızlığı çözümüne kadar her şeyin reklamı yer alıyordu.

Tezgâhın arkasındaki dar koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve yumuşak bir şekilde kıvrılmış saçlardan oluşan koyu renkli bir kafa belirdi, müzikal bir ses, "Başka belirtileriniz olursa lütfen arayın" dedi. Kapı, muhtemelen hastaya mahremiyet sağlamak için kapandı.

Ruhn, kliniğin yumuşak beyazlarının ve kremlerinin ortasında baştan aşağı siyah giysilerinin içindeyken buraya ait olmadığını hissederek ayağa kalktı ve tıp cadısı tezgâha yaklaşırken kendini tamamen hareketsiz tuttu.

Dün gece olay mahallinde, ceset hakkında ilginç bir şey fark edip etmediğini sormaya gelmişti. Kadının keskin görüşlü zekâsından yeterince etkilenmişti ki bu sabah uğramayı rica etmişti.

Tıp cadısı, tezgâhın diğer tarafına ulaştığında hafifçe gülümsedi, koyu gözleri hoş bir şekilde aydınlandı.

Bir de bu vardı tabii. Dikkat çekici yüzü. Bir film yıldızının veya bir mankenin etkili güzelliği gibi değildi, hayır, bu, büyük kahverengi gözlerinden dolgun ağzına ve yüksek elmacık kemiklerine kadar, hepsi neredeyse mükemmel bir simetri içinde olan en saf halli bir güzellikti. Her tarafından harika bir huzur ve farkındalık yayılıyordu. Arkalarında etrafa saçılmış bir ceset varken bile ona bakmaktan kendini alamamıştı.

"Günaydın Prens." Ve bir de bu. Sevimli, güzel sesi vardı. Feyler yüksek işitme duyusu sayesinde sesler konusunda hassastı. Notaların içindeki notaları, akorların içindeki akorları duyabilirlerdi. Ruhn bir keresinde, tiz kıkırdaması daha çok bir yunusun ciyaklamasına benzediği için neredeyse genç bir nemfle olan randevusundan kaçıyordu. Ve yatakta... siktir, kaç partnerini seks kötü olduğu için değil de çıkardıkları sesler dayanılmaz olduğu için bir daha aramamıştı acaba? Sayılamayacak kadar çoktu.

Ruhn, tıp cadısına bir gülümseme sundu. "Selam." Koridora doğru başını salladı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak üzerinde çalıştığım dava hakkında konuşmak için birkaç dakikanızı ayırabileceğinizi umuyordum."

Bol lacivert bir pantolon ve parlak kahverengi tenini ortaya çıkaran çeyrek uzunlukta kollu beyaz pamuklu bir gömlek giymiş tıp cadısı, etkileyici bir sessizlikle ayakta duruyordu.

Cadılar tuhaf, eşsiz bir gruptu. İnsan gibi görünseler de hatırı sayılır büyüleri ve uzun yaşamları onları Vanir olarak işaretliyor, güçleri çoğunlukla kadın soyundan geçiyordu. Hepsi sivil kabul ediliyordu. Güç, cadıların üç yüzlü bir tanrıça olduğunu iddia ettiği antik bir kaynaktan miras kalmıştı ama cadılar ara sıra büyülü olmayan ailelerde de ortaya çıkıyorlardı. Yetenekle-

ri kâhinlerden savaşçılara ve iksir yapımcılarına kadar çeşitlilik gösteriyordu ama Hilal Şehir'de en çok şifacılar görülüyordu. Eğitimleri kapsamlı ve yeterince uzundu, bu yüzden önündeki genç cadı alışılmadıktı. Otuzundan bir gün bile büyük durmazken, çoktan böyle bir klinikte çalışıyorsa eğer yetenekli olması gerekiyordu.

"Yakında başka bir hastam gelecek" dedi, omzunun üzerinden arkasındaki işlek sokağa baktı. "Ama ondan sonra öğle yemeği yiyeceğim. Yarım saat bekleyebilir misiniz?" Arkasındaki koridoru işaret etti, güneş ışığı diğer ucundaki bir cam kapıdan içeri sızıyordu. "Avlu bahçemiz var. Dışarıda bekleyebileceğiniz kadar güzel bir gün."

Ruhn, tezgâhtaki isim plakasına bakarak kabul etti. "Teşekkürler, Bayan Solomon."

Kadın gözlerini kırpıştırdı, o kalın, kadifemsi kirpikleri şaşkınlıkla sallanıyordu. "Ah, hayır, ben... Burası kız kardeşimin kliniği. Tatile gitti ve o yokken yerine bakmamı istedi." Bir kraliçe kadar zarif bir şekilde tekrar koridoru işaret etti.

Ruhn, okaliptüs ve lavanta kokusunu çok derin solumamaya çalışarak onu koridorda takip etti.

Kahrolası bir sapık gibi davranma.

Avlu kapısına ulaşıp kapıyı omzuyla açarken güneş ışığı, kalın, gece karanlığı gibi saçlarına karıştı ve teraslı bitki bahçeleri ile çevrili, arduvaz kaplı bir avlu ortaya çıktı. Gün gerçekten güzeldi, nehir esintisi bitkileri hışırdatıyor ve sallandırıyor, sakinleştirici kokularını yayıyordu.

Kadın, dövme demir bir masayı ve nane yeşili sandalyeleri gösterdi. "Birazdan çıkarım."

"Tamam" dedi Ruhn ve kadın içeride kaybolmadan önce onun oturmasını beklemedi.

Otuz dakika, çoğunlukla Dec ve Flynn'den ve birkaç Destek Bölümü kaptanından gelen telaşlı aramalar sayesinde hızla geçti. Cam kapı tekrar açıldığında, birkaç dakikalık tatlı kokulu sessizliğin tadını çıkarmayı amaçlayarak telefonunu yere koydu.

Cadının taşıdığı ağır tepsiyi görünce ayağa fırladı, buharlı bir çaydanlık, fincanlar ve bir tabak peynir, bal ve ekmekle doluydu. Ruhn tepsiyi alırken, "Öğle yemeği için ara vermem gerektiği için birlikte yiyebileceğimizi düşündüm" dedi.

"Bana bir şey getirmenize gerek yoktu" dedi Ruhn, tepsiyi masaya koyarken çaydanlığı devirmemeye dikkat etti.

"Zahmet olmadı. Zaten yalnız yemek yemeyi sevmiyorum." Karşısındaki sandalyeye oturdu ve çatal bıçak takımını dağıtmaya başladı.

"Aksanınız nereden geliyor?" Bu şehirdekilerin hızlı diksiyonuyla değil, daha ziyade her kelimeyi dikkatlice seçen biri gibi konuşuyordu.

Kadın, bir dilim ekmeğin üzerine biraz peynir sürdü. "Öğretmenlerim Pelium'un Rhagan Denizi kıyısındaki eski bir bölgedendi. Sanırım bana da bulaştı."

Ruhn kendine biraz çay koydu, sonra onun bardağını doldurdu. "O bölgenin tamamı eskiden kalma."

Kahverengi gözleri parlıyordu. "Aynen öyle."

Bir yudum çay içinceye kadar bekledi ve ardından konuşmaya başladı Ruhn. "Bu konuyu şehirdeki birkaç tıp cadısına daha anlattım ama hiçbiri bana bir cevap veremedi. Kılı kırk yarıyor olabilirim. Ama bir şey söylemeden önce konuşmamızın buradan dışarı çıkmamasını isteyeceğim."

Cadı, tabağına birkaç üzüm ve hurma koydu. "İstediğinizi sorabilirsiniz. Tek kelime etmeyeceğim."

Ruhn, çay, nane ve meyankökü kokusunu içine çekti. Başka bir şey daha vardı, vanilya ve odunsu bir şey. Sandalyesine yaslandı. "Pekâlâ. Zamanınızın sınırlı olduğunu biliyorum, bu yüzden açık konuşacağım: Kırılan büyülü bir nesnenin cadılar, Feyler ve Asteri de dahil hiç kimse tamir edemezken başka bir şekilde onarılabileceği bir yol düşünebiliyor musunuz? Düzeltilmesinin bir yolu var mıdır?"

Kadın, peynirinin üzerine bal döktü. "Nesne büyüden mi yapılmış yoksa sonradan güçle doldurulan sıradan bir nesne mi?"

"Efsaneye göre büyüyle yapılmış ve sadece Yıldız Doğan yetenekleriyle kullanılabilir."

"Ah." Berrak gözleri Ruhn'ı inceledi, görünüşünü fark etti. "Yani bu bir Fey eseri."

"Evet. İlk Savaşlar'dan kalma."

"Luna'nın Borusu'ndan mı bahsediyorsunuz?" Diğer cadıların hiçbiri bu kadar çabuk anlamamıştı.

"Belki" diyerek gerçeği gözlerinde görmesine izin verdi.

"Büyü ve yedi kutsal yıldızın gücü onu onaramadı" dedi kadın. "Ve benim göründüğümden çok daha bilge olan cadılar bunu imkânsız bir görev olarak gördüler."

Hunt, hayal kırıklığına uğradı. "Uzmanlık alanınızı göz önünde bulundursak, tıp cadılarının onu nasıl düzeltebileceklerine dair bir fikirleri olabileceğini düşünmüştüm."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum. Bu klinik, öğretmenlerimin varlığından bile haberdar olmadığı mucizelerle dolu. Lazerler, kameralar ve vücudunun içini görebilen makineler aynı benim sihrim gibi." Gözleri her kelimeyle parladı ve Ruhn ne kadar uğraşsa da başka tarafa bakamadı. "Ama belki..." Başını çevirip sallanan bir lavanta demetine baktı.

Ruhn çenesini kapalı tuttu, kadının düşünmesine izin verdi. Telefonu gelen bir mesajla çaldığında çabucak onu susturdu.

Cadı hareketsiz kaldı. İnce parmakları masanın üzerinde kasıldı. Sadece bir hareket, bir tepki dalgası, o güzel kafasından bir şeyin geçtiğini düşündürttü. Ama hiçbir şey söylemedi.

Ruhn'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, gözleri karanlıktı. Uyarı doluydu. "Günümüzdeki tüm tıbbi gelişmelerle, birinin bozuk bir güç nesnesini onarmanın bir yolunu bulmuş olması mümkün. Objeye hareketsiz bir şey gibi değil, yaşayan bir şey gibi davranarak bulmuş olabilirler."

"Nasıl yani, tamir etmek için bir çeşit lazer mi kullanırlar?"

"Bir lazer, bir ilaç, bir deri örneği, bir nakil... mevcut araştırmalar birçok kapı açtı."

Hay sıçayım. "Eski Feylerin, Boru'nun sadece ışık olmayan bir ışıkla, büyü olmayan bir büyüyle onarılabileceğini iddia et-

tiklerini söylesem, bir şey çağrıştırır mı? Modern bir teknolojiye mi benziyor?"

"Bu konuda kız kardeşlerim kadar bilgili olmadığımı kabul ediyorum. Onarma bilgim eski yöntemlerimize dayanıyor."

"Sorun değil" dedi Hunt ve sandalyesinden kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Kadın, şaşırtıcı bir açık yüreklilikle onun bakışlarına karşılık verdi. Ondan hiç korkmuyor ya da etkilenmiyor gibiydi. "Bunu zaten yapacağınızdan eminim, ancak dikkatli ilerlemenizi öneririm, Prens."

"Biliyorum. Teşekkürler." Kendini hazırlarken boynunun arkasını ovuşturdu. "Kraliçenizin bir cevabı olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Tıp cadısının kafası yine yana yattı, tüm o muhteşem saçları omzunun üzerinden döküldü. "Bizim... Ah." Ruhn,kadının gözlerinin üzüntüyle karardığına yemin edebilirdi. "Yeni kraliçeyi kastediyorsunuz."

"Hypaxia." Adı Ruhn'ın dilinden yumuşak ve titrek bir şekilde döküldü. "Eski kraliçenizin kaybı için üzgünüm."

"Ben de öyle" dedi cadı. Bir an için, omuzları içe doğru çökmüş gibi göründü, sanki kafası hayali bir ağırlığın altında eğiliyormuş gibiydi. Hecuba halkı tarafından sevilen biriydi; kaybı etkilemeye devam ederdi. Cadı burnundan bir nefes aldı ve sanki üzüntü pelerinini silkeliyormuş gibi tekrar doğruldu. "Hypaxia annesinin yasını tutuyor. Zirveye gelene kadar ziyaretçi kabul etmeyecek." Cadı, hafifçe gülümsedi. "Belki de ona siz sorabilirsiniz."

Ruhn irkildi. Bir yandan, en azından babasının evlenmesini istediği kadını görmeye gitmek zorunda kalmazdı. "Ne yazık ki, bu dava Zirve'ye kadar bekleyemeyecek kadar acil."

"Cevaplarınızı başka bir yerde bulmanız için Cthona'ya dua edeceğim."

"Umarım duyar." Ruhn, kapıya doğru birkaç adım attı.

Tıp cadısı öğle yemeğine dönerken, "Sizi tekrar görmeyi umuyorum Prens" dedi.

Sözcükleri, flörtez bir davet gibi değildi. Fakat daha sonra, Fey Arşivi'nde oturmuş tıbbi atılımları araştırırken, hâlâ onun veda tonu ve altındaki vaatler üzerine kafa yorarken buldu kendini.

Ve adını hiç öğrenemediğini fark etti.

40

Viktoria'nın şehir kameralarında ve elektrik şebekesinde alışılmadık bir şey bulması iki gün sürdü. Ancak bulduğunda, Hunt'ı aramadı. Hayır, bir haberci gönderdi.

Isaiah, galerinin çatısına inerken selam vererek, "Vik bana seni laboratuvardaki ofisine götürmemi söyledi" dedi.

Aşağı inen kapıya yaslanan Hunt, komutanını inceledi. Isaiah'ın her zamanki parıltısı sönmüştü ve gözlerinin altında gölgeler vardı. "Sandriel oradayken durum bu kadar kötü mü?"

Isaiah kanatlarını katladı. Sıkıca. "Micah onu kontrol altında tutuyor ama ben bütün gece taşlaşmış insanlarla uğraştım."

"Askerler mi?"

"Askerler, personeller, çalışanlar, yakınlardaki sakinler... Onları kızdırmış." Isaiah başını salladı. "Pollux'un gelişinin zamanlamasını da hepimizi tedirgin etmek için gizli tutuyor. Nasıl bir korkuyu beraberinde getirdiğini biliyor."

"Belki şansımız yaver gider ve o bok çuvalı Pangera'da kalır."

"Asla o kadar şanslı olamadık, değil mi?"

"Hayır, olamadık." Hunt acı bir kahkaha attı. "Zirve'ye daha bir ay var." Sandriel'in varlığına katlanılacak bir ay daha. "Ben... Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Isaiah, Hunt'ı tepeden tırnağa incelerken gözlerini kırpıştırdı. Komutanın, teklifine bu derece şaşırması onu utandırmamalıydı. Isaiah'ın bakışları, başkalarını düşünen birine dönüşmesinden neyin veya kimin sorumlu olabileceğini düşünür

gibi, uyumlu çizmelerinin altındaki kiremitli çatıya kaydı. Fakat, Isaiah sadece, "Roga'nın eski sevgililerini ve düşmanlarını gerçekten hayvana dönüştürdüğünü düşünüyor musun?" diye sordu.

Kütüphanedeki küçük haznelerdeki yaratıkları gözlemlemiş olan Hunt sadece, "Umarım dönüştürmüyordur" dedi. Özellikle de yirmi dakika önce kontrol etmek için aradığında masasında uyumuyormuş gibi yapan asistanın iyiliği için.

Declan, Sabine konusunda bombayı patlattığından beri Bryce düşüncelere dalmıştı. Hunt ona gelecekteki Lider'in peşinden gitme konusunda dikkatli olmasını tavsiye etmişti ve o da Viktoria'nın iblisin görüntülerine dair herhangi bir ipucu ve yeterince güçlü olmadığından Sabine'in onu çağırmak için ley hatlarının gücünü kullandığına dair herhangi bir kanıt bulmasını beklemeye meyilli görünmüştü. Çoğu şekil değiştirenin gücü buna yetmezdi ama Danika bir istisnaydı. Annesinin kıskançlığının ve güdüsünün bir başka nedeniydi bu.

Ruhn'dan hiçbir şey duymamışlar, sadece dün Boru hakkında daha fazla araştırma yapmakla ilgili bir mesaj almışlardı. Ama Vik bir şey bulduysa... Hunt, "Vik buraya haberlerle gelemez mi?" diye sordu.

"Sana bizzat göstermek istedi. Ve Vik buraya gelirse Jesiba'nın bundan memnun olacağından şüpheliyim."

"Ne kadar düşüncelisin..."

Isaiah omuz silkti. "Jesiba bize yardım ediyor, onun kaynaklarına ihtiyacımız var. Sınırlarını zorlamak aptallık olur. Onun damarına basarak hiçbirinizin domuza dönüştüğünü görmek istemiyorum."

Ve işte oradaydı. Anlamlı, çok uzun bir bakış.

Hunt sırıtarak ellerini kaldırdı. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Bunu tehlikeye atarsan Micah üzerine bir çekiç gibi inecek."

"Zaten Bryce Micah'a ilgilenmediğini söyledi."

"Bunu kolay kolay unutmayacaktır." Siktir, Hunt bunu kesinlikle biliyordu. Micah'ın geçen hafta, Hunt ve Bryce onu Co-

mitium lobisinde utandırdığı için ceza olarak emir verdiği cinayet... Yine aklına gelmişti. "Ama öyle demek istemedim. Yani bunun arkasında kimin olduğunu bulamazsak, Sabine hakkında yanıldığın ortaya çıkarsa, sadece indirilen cezan masadan kalkmayacak, aynı zamanda Micah *seni* sorumlu tutacak."

"Tabii ki öyle yapacak." Hunt'ın telefonu çaldı ve cebinden çıkardı.

Öksürdü. Sadece Bryce'tan gelen bir mesaj değildi: *Galerinin çatısı güvercin tüneği değil*, yazıyordu ama muhtemelen banyoya gittiğinde ya da duş aldığında ya da telefonunu sehpaya bıraktığında iletişim adını şu şekilde değiştirmişti: *On Numara Hissettiren Bryce.*

Ve orada, gülünç isminin altına, telefon mağazasında kulaklarına kadar sırıtarak çektiği kendi fotoğrafını eklemişti.

Hunt öfke dolu hırlamasını bastırdı ve cevap yazdı. *Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?*

On Numara Hissettiren Bryce bir saniye sonra şöyle yazdı: *Siz ikiniz orada patırtı çıkarırken ben nasıl çalışabilirim?*

Cevap yazdı. *Şifremi nasıl öğrendin?* Kamera özelliğini etkinleştirmek için ona ihtiyacı yoktu ama bağlantılarına ulaşmak için yedi haneli şifresine ihtiyacı vardı.

Dikkatlice izleyerek. Bir saniye sonra başka bir mesaj daha gönderdi. *Aptal bir sunball oyunu izlerken birkaç kez şifreni girmeni gözlemlemiş olabilirim.*

Hunt gözlerini devirdi ve cevap vermeden telefonunu cebe indirdi. Eh, kadın en azından günlerdir içinde olduğu o sessiz buluttan çıkıyordu.

Isaiah'ı onu dikkatlice izlerken buldu. "Ölümden daha kötü kaderler de var, biliyorsun."

Hunt, Comitium'a ve içinde gizlenen dişi Başmeleğe doğru baktı. "Biliyorum."

Bryce galeri kapısında kaşlarını çattı. "Hava tahmini yağmur olmayacak demişti." Gökyüzüne sinirli bir şekilde baktı.

"*Birileri* sinir krizi geçiriyor olmalı."

Hunt, telefonunda bir mesaj yazarken, "Havaya müdahale etmek yasa dışıdır" dedi. Bryce, kendisine verdiği yeni iletişim adını değiştirmediğini fark etmişti. Ya da rehberine eklediği saçma fotoğrafı silmemişti.

Sessizce onun sözlerini taklit etti, sonra, "Şemsiyem yok" dedi.

"Laboratuvar çok uzakta değil."

"Araba çağırmak daha kolay olurdu."

"Bu saatte mi? Yağmurda mı?" Mesajını gönderdi ve telefonunu cebe indirdi. "Merkez Cadde'yi geçmek bir saati alır."

Yağmur şehrin üzerine çarşaf gibi akıyordu. "Yukarıda bana elektrik çarpabilir."

Hunt ona elini uzatırken gözleri parlıyordu. "Seni güvende tutabilecek olmam iyi bir şey o zaman."

Damarlarındaki tüm o şimşeklerle, bunun doğru olduğunu düşündü Bryce.

Elbisesine, kesinlikle mahvolacak siyah süet topuklularına bakara iç çekti ve kaşlarını çattı. "Kıyafetlerim uçmaya uygun de..."

Hunt onu gökyüzüne doğru çekerken kelimeleri bir çığlıkla sona erdi.

Bir kedi gibi tıslayarak ona sıkıca sarıldı. "Sirinks için geri dönmemiz gerekecek."

Vanir ve insanlar yağmurdan kaçmak için kapı girişlerine ve tentelerin altına saklanırken, Hunt, sıkışık ve yağmurlu sokaklarda yükseldi. Sokaklarda sadece şemsiyeliler veya sihirli kalkanları olanlar vardı. Bryce, sanki onu yağmurdan ve korkunç bir düşüşten koruyacakmış gibi yüzünü göğsüne gömdü. Bu da meleğin kokusuyla dolu bir yüz ve yanağında vücudunun sıcaklığı anlamına geliyordu.

"Yavaşla" diye emretti, parmakları omuzlarına ve boynuna saplanmıştı.

"Bebek gibi davranma" diye mırıldandı kulağında, sesindeki canlılık vücudundaki her kemiğe ok gibi fırladı. "Etrafına bak, Quinlan. Manzaranın tadını çıkar." Hemen ardından, "Şehir, yağmur yağarken hoşuma gidiyor" diye ekledi.

Başını göğsüne yasladığında, onu sıktı. Korna sesleri ve lastiklerin su birikintilerinin üzerinde çıkardığı seslerin arasında, "Hadi" diye sataştı ona. Neredeyse mırıldanarak ekledi. "Eğer yaparsan sana bir milkshake ısmarlarım."

Ayak parmakları kısık, ikna edici sesiyle ayakkabılarının içinde kıvrıldı.

"Sadece dondurma için" diye mırıldanıp ondan bir kıkırdama kazandı ve bir gözünü açtı. Diğerini de açmaya zorladı. Omuzlarını derisini delecek kadar sert bir şekilde kavrayıp, vücudunun kilitlenmesi için çığlık atan her içgüdüye karşı koydu ve yüzüne sıçrayan suların arasında gözlerini kısarak üzerinden geçtikleri şehre baktı.

Yağmurda, mermer binalar ay taşından yapılmış gibi parlıyordu, gri arnavut kaldırımlı sokaklar, ilk ışık lambalarının altın rengiyle, sıçrayan gümüşi bir mavi gibi görünüyordu. Sağında, Eski Meydan'daki Kapılar, Küçük Ay ve BeGü, bir gölün yüzeyini kıran kıvrımlı bir yaratığın kambur omurgası gibi yükselmişti ve kristalleri eriyen buz gibi parlıyordu. Bu yükseklikten, onları birbirine bağlayan caddeler ve altlarındaki ley hatları, şehrin içinden mızrak gibi geçiyordu.

Rüzgâr palmiyeleri sallayıp yaprakları ileri geri savurdu, tıslamaları neredeyse sürücülerin huysuz kornalarını susturacak derecedeydi. Aslında, her şeyin üzerinde savrulan o palmiyeler dışında tüm şehir bir an için durmuş gibi görünüyordu.

"Fena değil, ha?"

Athalar'ın boynunu çimdikledi ve karşılığında aldığı gülüş kulağını okşadı. Vücudunu onun duvar gibi sağlam vücuduna biraz daha sert bastırmış olabilirdi. Ve o da kavrayışını sıkılaştırmış olabilirdi. Sadece birazcık.

Sessizce binaların antik taş ve tuğladan, şık metal ve cama geçişini izlediler. Arabalar daha da süslü hale gelmeye başladı, yıpranmış taksiler, camları renkli siyah sedanlarla değiş tokuş edildi sanki, üniformalı sürücüler yüksek binaların dışındaki kuyruklarda beklerken ön koltuklarda aylak aylak oturuyorlardı. Çok daha temiz sokakları, daha az insan işgal ediyordu.

Kesinlikle müzik veya yiyecek, içecek ve kahkahalarla dolu restoranlar yoktu. Burası şehrin sterilize edilmiş, düzenli bir cebiydi. Amaç etrafa bakmak değil, *yukarı* bakmaktı. Binaların üst kısımlarını sarmalayan yağmurla örtülü kasvetin tepesinde ışıklar ve parıldayan renk cümbüşleri sisleri lekelemişti. Solunda kırmızı bir ışık parladı, Redner Endüstrileri'nin merkezinden geldiğini bilmek için bakmasına gerek yoktu. Danika'nın öldürülmesinden bu yana geçen iki yıl boyunca Reid'i ne görmüş ne de ondan haber almıştı; daha sonra taziyelerini bile iletmemişti. Danika şirkette yarı zamanlı çalışmasına rağmen. Hıyar herif.

Hunt, Bryce'ın hafızasından engellemeye çalıştığı beton bir binaya yöneldi ve ikinci kattaki bir balkona sorunsuz bir şekilde indi. Hunt cam kapıları açıp, tarayıcıya bir çeşit giriş kimliği gösterirken ona, "Viktoria bir tayf" dedi.

Neredeyse, *Biliyorum*, diyecekti ama sadece başını salladı ve onu içeride takip etti. Hunt'la o gece hakkında çok az konuşmuşlardı. Ne hatırladığı hakkında.

Klima tam gaz çalışıyordu ve anında kollarını kendi etrafına doladı, fırtınadan keskin soğuğa geçmenin şokuyla dişleri takırdadı.

Hunt'ın teklif ettiği tek yardım, kendi yüzündeki yağmuru silerken, "Hızlı yürü" demek oldu.

Sıkışık bir asansör yolculuğu ve iki koridordan sonra, Bryce kendini küçük bir parka bakan geniş bir ofisin girişinde titrerken buldu.

Hunt ve Viktoria'nın, tayfın kavisli cam masasının üzerinden ellerini kavuşturmalarını izledi.

Hunt onu işaret ederek, "Bryce Quinlan, bu Viktoria Vargos" dedi.

Viktoria onunla ilk kez tanışıyormuş gibi davrandı.

O gecenin çoğu bulanıktı. Ama Bryce sterilize edilmiş odayı hatırlıyordu. Viktoria'nın o kaydı oynatmasını hatırlıyordu.

En azından Bryce artık önündeki güzelliği takdir edebiliyordu: koyu saçları, soluk teni ve çarpıcı yeşil gözleri, üzüm bağları ve oyma mermer sarayların geçtiği Pangeran'dan bir mirastı.

Ama Viktoria'nın bu zarafeti... Viktoria böyle akıcı bir güzelliğe sahip olduğuna göre çok yaşlı olmalıydı. Vücudunu bu kadar sorunsuz bir şekilde yönlendirebilmesi...

Alnında da bir hale dövmesi vardı. Bryce şaşkınlığını sakladı; hafızası bu ayrıntıyı vermeyi unutmuştu. Perilerin meleklerin isyanında savaştığını biliyordu ama Shahar'ın Sabah Yıldızı bayrağı altında başka bir malakim olmayanın yürüdüğünü fark etmemişti.

Viktoria, "Memnun oldum" diye mırıldanırken gözlerine sıcaklık yayıldı.

Her nasılsa, Athalar yağmurdan sırılsıklam olmuş, gömleği her sert, yontulmuş kasına yapışmış olarak daha iyi görünüyordu. Bryce, elini uzatırken, yağmurdan dolayı saçlarının nasıl düz durduğunun ve muhtemelen yüzüne bulaşmış makyajın farkındaydı.

Viktoria, Bryce'ın elini tuttu ve gülümsedi, tutuşu sıkıca ama dostça idi. Göz kırptı.

Hunt homurdanarak, "O, bu flört eden bir gülümsemesini herkese yapıyor, bu yüzden gururun okşanmasın" dedi.

Bryce, masanın diğer tarafındaki ikiz siyah deri koltuklardan birine yerleşti ve Hunt'a doğru kirpiklerini kırpıştırdı. "Senin için de yapıyor mu?"

Viktoria bir kahkaha attı, sesi zengin ve güzel geliyordu. "Bunu hak ettin, Athalar."

Hunt kaşlarını çattı ve sırtı kesik bir sandalyeye oturdu. Bryce, kanatları olan birilerini ağırlamak için tasarlanmış bir sandalye olduğunu fark etti.

Bileğini dizinin üzerine indirirken, "Isaiah bir şey bulduğunu söyledi" dedi Hunt.

"Evet ama tam olarak istediğiniz gibi bir şey değil." Viktoria masanın etrafından dolanarak Bryce'a bir dosya uzattı. Hunt, Bryce'ın omzunun üzerinden bakmak için eğildi. Kanadı Bryce'ın başının arkasına değdi ama onu geri çekmedi.

Bryce, sağ alt köşede pençeli bir ayak olan gri fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. "Yoksa bu..."

"Dün gece Küçük Ay'da görülmüş. Dediğin gibi ana caddelerdeki sıcaklık dalgalanmalarını takip ediyordum ve sadece iki saniyeliğine bir düşüş fark ettim."

Hunt, "Bir çağırma olmuş" dedi.

"Evet" dedi Viktoria. "Kamera sadece ayağın bu küçük görüntüsünü aldı çünkü çoğunlukla gözden uzak kaldı. Ama şüphelendiğin gibi ana caddenin hemen dışındaydı. Dün gece başka yerlerden birkaç tane daha buğulu görüntümüz var ama onlar daha da azını gösteriyor, bunun gibi tüm bir ayak yerine bir pençe var sadece."

Fotoğraf bulanıktı ama işte oradaydı, asla unutamayacağı, parçalayan pençeler.

Bacağına dokunmamak için çabaladı. Etine geçen berrak dişleri hatırlamamaya çalıştı.

İkisi de ona bakıyordu. Bekliyorlardı. Bryce, "Bu bir kristallos iblisi" demeyi başardı.

Hunt'ın kanadı onun etrafında biraz daha yayıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Vik, "Her cinayetin işlendiği geceden kalma sıcaklık dalgalanmaları bulamadım" dedi ve yüzü kasvetli bir hal aldı. "Ama Maximus Tertian'ın öldüğü zamandan bir tane buldum. On dakika öncesinden ve iki blok ötedesinde. Video kaydı yok ama iki saniye içinde aynı yetmiş yedi derecelik düşüş yaşanmış."

"Dün gece birine saldırdı mı?" Bryce'ın sesi kendine bile biraz mesafeli geldi.

"Hayır" dedi Viktoria. "Bildiğimiz kadarıyla bir saldırı olmadı."

Hunt görüntüyü incelemeye devam etti. "Kristallos belirli bir yere gidiyor mu?"

Viktoria bir belge daha uzattı. Bu, geniş parklar ve nehir kenarındaki yürüyüş yolları, Vanir ve birkaç varlıklı insana ait görkemli villalar ve komplekslerle dolu, en iyi okullar ve şehirdeki en şık restoranların birçoğu ile çevrelenmiş bir Küçük Ay haritasıydı. Ve tam ortasında da İn vardı. Yaklaşık altı kırmızı nokta etrafını sarmıştı. Yaratık, yüksek duvarlarının etrafında sürünüyordu. Sabine'in bölgesinin tam kalbine doğru.

Bryce, "Yakıcı Solas" diye nefes aldı, omurgası boyunca bir ürperti geçti.

Hunt sessizce, "Avladığı şey orada olsaydı, İn'in duvarlarının içine girmenin bir yolunu bulurdu" diye düşündü. "Belki de sadece eski bir kokuyu takip ediyordu."

Bryce çeşitli noktalar arasında bir parmağını gezdirdi. "Daha büyük bir şablon yok, değil mi?"

"Sistemde araştırdım ve bu yolların altındaki ley hatlarına yakınlık ve sıcaklık düşüşleri hakkında ikinizin bulduklarınızın ötesinde bir şey bulamadım." Viktoria iç çekti. "Bir şey arıyormuş gibi görünüyor. Ya da birini."

Kan, kemik ve vahşet. Sıçramış, parçalanmış ve dağılmış...

Ayaklarını parçalatan camlar, derisini parçalayan dişler...

Sıcak, güçlü bir el uyluğunu nazikçe kavradı. Bir kez sıktı.

Ama Bryce Hunt'a baktığında, dikkati Viktoria'daydı. Eli çıplak bacağında kalsa bile, kanadı hâlâ hafifçe onun etrafında kıvrılmış bir şekilde duruyordu. "İzini nasıl kaybettin?"

"Sadece bir an oradaydı, bir an sonra ise yok oldu."

Hunt'ın başparmağı bacağını, dizinin hemen üstünü okşadı. Aylak, güven verici bir dokunuştu.

Viktoria haritada başka bir noktaya dokunmak için öne doğru eğildiğinde de oldukça dikkat dağıtıcıydı ki onun yeşil gözleri de Hunt'ın elini görerek durakladı. Dikkatli bakışları üzerinde kaldı ama yine de sadece, "Burası, en azından kameralarımızın bulabildiği kadarıyla, bilinen son konumuydu" dedi. BeGü'deki Gül Kapısı. Sabine'in bölgesinin yakınında bile değildi "Dediğim gibi, bir an oradaydı, sonra kayboldu. Bütün gün iki farklı birim ve bir Destek Bölümü sürüsü onu aradı ama bir şey bulamadılar."

Hunt'ın eli bacağından kaydı ve ardında soğuk bir alan bıraktı. Yüzüne baktı ve nedenini gördü: Viktoria şimdi ona uyarı dolu bakışlarla bakıyordu.

Bryce koyu renk tırnaklarını sandalyenin krom koluna dokundurdu.

Pekâlâ, en azından bu akşam yemekten sonra ne yapacaklarını biliyordu.

41

Yağmur durmamıştı.

Hunt bunun bir lütuf olup olmadığına karar veremedi, çünkü suyla kaplı tüm sokaklar Vanir'den arınmıştı ya da kötü şanstı, çünkü sokaklarda sinsice dolaşan iblisin kokusunu kesinlikle silip süpürmüştü.

"Hadi... *hadi*" diye homurdandı Bryce.

Gün batımına dakikalar kala, galerinin ön kapısının yanındaki duvara yaslanan Hunt, önündeki sahneyi çekmek için telefonunu çıkarmayı düşündü: Pençelerini halıya gömmüş Sirinks, uğuldayarak başını dikmişti ve Bryce da onu arka bacaklarından kapıya doğru çekmeye çalışıyordu.

"Bu. Sadece. *Su!*" diye dişlerinin arasından söylendi ve onu tekrar çekiştirdi.

Sirinks, *"Eeettzzz!"* diye tekrardan feryat etti.

Bryce, araştırmak için BeGü'ye gitmeden önce Sirinks'i evine bırakacaklarını açıklamıştı.

Tekrar homurdandı ve bacaklarını kırarak kimerayı kaldırdı. *"Eve.* Gidiyoruz!"

Yeşil halı kalkmaya başladı, Sirinks resmen hayatı pahasına tutunmuştu ki tırnakları neredeyse çıkacaktı.

Cthona onu kurtarsın. Kıs kıs gülen Hunt, Sirinks ahşap panellere geçmeden önce Jesiba Roga'ya bir iyilik yaptı ve kimeranın etrafına serin bir esinti sardı. Konsantrasyonla kaşlarını sıkarken Sirinks'i halıdan kaldırdı ve fırtına rüzgârının üze-

rinde doğrudan Hunt'ın açık kollarına doğru sürükledi.

Sirinks ona gözlerini kırpıştırdı, sonra tüyleri diken diken oldu ve minik beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

Hunt sakince dedi ki, "Uslu ol, seni canavar" dedi.

Sirinks burnundan soludu, sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Hunt Bryce'ı da gözlerini kırpıştırırken buldu. Ona sırıttı. "Daha fazla çığlık atacak mısın?"

Bryce ona homurdandı, sesi yağmurlu gecede boğuklaştı. Sirinks, yağmurlu akşama doğru Hunt'ın kollarında gerildi ve Bryce kapıyı kapatıp kilitledi. Hafifçe topalladı. Sanki kimera ile yaptığı halat çekme savaşı kalçasını tekrar zorlamış gibiydi.

Hunt Sirinks'i ona verirken ağzını kapalı tuttu, kimera, Bryce'ın elbisesinde neredeyse delikler açıyordu. Bacağının onu rahatsız ettiğini biliyordu Hunt. Nedeninin kendisi ve savaş alanı zımbalaması olduğunu biliyordu. Fakat aptallık edip birilerine göstermemek onun sorunuydu. Kendi bilirdi.

Kolları Sirinks'in etrafına dolanmış, saçları ise başının etrafına yapışmış Bryce'a yaklaşırken bunların hiçbirini söylemedi. Hunt, onu kollarının arasına alırken vücudunun her parçasının onun her bir parçasıyla buluştuğunun son derece farkındaydı. Kanatlarını çırptı ve Sirinks öfkeyle tıslarken onları fırtınalı gökyüzüne uçurdu.

Sirinks, mutfakta su damlatarak durduklarında ikisini de affetti ve Bryce, kâsesine döktüğü ek yiyecekler için telafi puanları kazandı.

Bryce kıyafetlerini değiştirip atletik kıyafetler giydi ve otuz dakika sonra Gül Kapısı'nın önünde durdular. Gülleri, morsalkımları ve sayısız diğer çiçekleri, yağmurun altında, arkasındaki trafik çemberini çevreleyen sokak lambalarından gelen ilk ışıkla parlıyordu. Birkaç araba geçerek ya şehrin sokaklarında ya da Kapı'dan geçen ve Doğu Yolu'nun uzun, karanlık alanı haline gelen Merkez Cadde boyunca dağıldı.

Hunt ve Bryce, meydanı, Kapı'yı ve trafik çemberini görmek için yağmurda gözlerini kısarak baktılar.

Vik'in görüntülerinde sürünen iblisle ilgili bir ipucu yoktu.

Gözünün köşesinden, Bryce'ın irkilmesini dizginleyerek üst uyluğunu ovuşturmasını izledi. Dişlerini gıcırdattı ve onu azarlamamak için kendini tuttu.

Baskıcı alfagöt davranışları hakkında bir ders daha almak istemiyordu.

"Doğru ya" dedi Bryce, at kuyruğunun uçları nemli bir şekilde kıvrılmıştı. "Telefonunda düzinelerce olay yeri fotoğrafı olan sapık sen olduğun için soruşturmayı sana bırakayım."

"Çok komik." Hunt telefonunu çıkardı, Bryce'ın yağmurda ayakta dururken ve sinirli görünürken bir fotoğrafını çekti ve Vik'in çıktılarından çektiği bir fotoğrafı açtı.

Bryce telefonundaki fotoğrafı incelemek için daha da yakınına yaklaştı, kadının vücudunun sıcaklığı bir çağrı şarkısı gibiydi. O başını kaldırırken, ona kulak vermeyi reddederek tamamen hareketsiz kaldı Hunt. "Oradaki kamera" dedi ve Kapı'ya monte edilen on kameradan birini işaret etti. "Biraz bulanık olan oydu."

Hunt Gül Kapısı'nı ve çevresini inceleyerek başını salladı. Sabine'den iz yoktu. Geleceğin Lider'inin ortaya çıkıp şehir meydanındaki bir şarlatan gibi iblisleri çağırmasını beklediğinden değildi. Özellikle de turistlerle dolu böyle halka açık bir yerde.

Feylerin, Kapılarını çiçekler ve tırmanan bitkilerle örtmeye karar verdiğinden beri geçen yüzyıllarda, Gül Kapısı en büyük turist alanlarından biri haline gelmişti. Her gün binlerce insan, neredeyse sarmaşığın altına gizlenmiş tuş takımına dokunup, güçlerinden bir damla vererek dilek dilemek ve şu an yuvalarını ve evlerini yeşilliklerin arasına yapmış çarpıcı küçük yaratıkların fotoğraflarını çekmek için için buraya akın ediyordu. Ama bu saatte, bu havada, Gül Kapısı bile sessizdi. Karanlıktı.

Bryce yine lanet olası uyluğunu ovuşturdu. Hunt, kızgınlığını bir kenara bıraktı ve "Sence iblis şehirden çıkmış mıdır?" diye sordu.

"Çıkmamış olması için dua ediyorum." Geniş Doğu Yolu karanlıktı, inişli çıkışlı tepeler ve selvilerden ibaret görünüyordu. Üzüm bağları, otlaklar ve zeytinlikler boyunca yer alan çiftlik-

lerin ve villaların tek göstergesi olarak, aralarında birkaç altın ilk ışık parlıyordu. Hepsi, saklanmak için iyi yerlerdi.

Bryce, caddeyi geçip kavşağın ortasındaki küçük parkın merkezine doğru yaklaşırlarken yakınında durdu. Çevrelerindeki yağmur damlalı ağaçları taradı. "Herhangi bir şey var mı?"

Hunt başını sallamaya başlamıştı ki durakladı. Kapı'nın üzerinde durduğu mermer dairenin diğer tarafında bir şey gördü. Telefonunu çıkardı, ekran ışığı yüzünün güçlü düzlemlerine yansıdı. "Belki de yanılmışızdır. Ley hatları hakkında yani."

"Ne demek istiyorsun?"

Hunt ona bulduğu şehir haritasını gösterdi ve Ward Bulvarı'na doğru parmağını oynattı. Sonra Merkez. Ardından Ana Cadde. "Kristallos tüm bu sokakların yakınında belirdi. Ley hatlarına yakın oldukları için olduğunu düşünmüştük. Ama sokakların altında yatan, kimse fark etmeden iblisin ortaya çıkmasına ve yok olmasına izin veren şeyi unuttuk. Sabine'in bir şey çağırması ve şehirde dolaşmasını emretmesi için mükemmel bir yer." Kapı'nın diğer tarafını işaret etti. Kanalizasyon ızgarasını.

Bryce inledi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bryce, Hunt'ın yanına diz çöküp açık kanalizasyona bakarken yüzünü dirseğine bastırarak, aşağı akan suyan doğru, "Tanrım, leş gibi kokuyor" diye tısladı. "Bu ne lanet olası yaa..."

Yağmurdan sırılsıklam olmuş ve Ogenas gibi diz çökmüş bir şekilde duran Hunt, el fenerinin ışını dikkatli bir şekilde aşağıdaki tünelin kaygan tuğlalarının üzerinden kayarken, ardından ızgaralardan şelale gibi akan yağan yağmur sayesinde dalgalanan bulutlu, karanlık nehrin üzerinden süzülürken gülümsemesini sakladı. "Bu bir lağım" dedi. "Ne bekliyordun ki?"

Bryce, ona hareket çekti. "Sen savaşçı-dedektif-her neysen. Oraya gidip bazı ipuçları bulamaz mısın?"

"Sabine'in gerçekten böyle kolay bir iz bıraktığını mı düşünüyorsun?"

"Belki pençe izleri falan vardır." Bryce, antik taşı inceledi. Hunt, bunu neden istediğini anlamadı. *Her yerde* pençe izleri

ve çizikler vardı. Muhtemelen yüzyıllardır burada yaşayan ve avlanan serserilerden kalmalardı.

"Bu bir suç mahalli araştırma draması değil, Quinlan. O kadar kolay değil."

"Kimse küçümseyen pislikleri sevmez, *Athalar*."

Hunt'ın ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Bryce aşağıdaki kasveti inceledi, sanki kristallos ya da Sabine'in ortaya çıkmasını istiyormuş gibi dudakları sıkılaştıdı. Hunt çoktan Isaiah ve Vik'e Kapı'ya ve kanalizasyon ızgarasına fazladan kamera koymaları için bir mesaj göndermişti. Bir santim bile kaymış olsa anlarlardı. Sabine'i takip etmelerini istemeye cesaret edemedi. Henüz.

Bryce, "Aşağı inmeliyiz" diye açıkladı. "Belki kokusunu alabiliriz."

Hunt, dikkatlice, "Dalış'ı yapmadın" dedi.

"Koruyucu zırvalıklarını kendine sakla."

Karanlık Cehennem adına, bu kadın... "Bir ton daha silahımız olmadıkça oraya gitmem." Sadece iki silahı ve bir bıçağı vardı. "İblis bir yana, ya Sabine oradaysa..." Güç açısından Sabine'i geçebilirdi, ancak cadıların, gücünün çoğunu hale mürekkebiyle engelleyen büyülerinden dolayı meşhur elleri bağlıydı.

Yani iş kaba kuvvete gelirse ve o da avantajlı durumda olursa, Sabine öldürücü olurdu. İstekli olurdu. Ve bir engerek kadar acımasız olurdu.

Bryce kaşlarını çattı. "Kendim başa çıkabilirim." Atış poligonundan sonra, Hunt bunu yapabileceğini kesinlikle biliyordu.

"Bu seninle ilgili değil, tatlım. Sonumun ölüm olmasını *istemememle* ilgili."

"Bizi korumak için yıldırım olayını kullanamaz mısın?"

Yıldırım olayı lafına gülümsememek için kendini tuttu ve "Aşağıda su var. Karışıma yıldırım eklemek akıllıca görünmüyor" dedi.

Bryce, ona bir bakış attı. Hunt da ona bir bakışla karşılık verdi.

Bryce hafifçe gülümsediğinde, Hunt bir testi geçtiğini hissetti.

Hunt, o küçük gülümsemeden kaçınarak, aşağıda akan pislik nehrini taradı. "Bütün kanalizasyonlar Istros'a çıkıyor. Belki de Nice Suyun halkı bir şey görmüştür."

Bryce'ın kaşları yükseldi. "Neden görmüş olsunlar ki?"

"Nehir bir cesedi atmak için iyi bir yerdir."

"Ama iblis kalıntı bırakıyor, değil mi? O ya da Sabine onları saklamakla ilgilenmiyor. Bunu Micah'ın imajını tehlikeye atacak bir planın parçası olarak yapmak istiyorsa bununla ilgilenmez."

Hunt, "Bu şu anda sadece bir teori" diye karşılık verdi. "İstihbaratı olabilecek bir Nice Su bağlantım var."

"Rıhtıma gidelim o zaman. Zaten geceleri fark edilme ihtimalimiz daha düşük."

"Ama yemek arayan bir yırtıcıyla karşılaşma olasılığımız da iki kat fazla. Gün doğana kadar bekleyeceğiz." Tanrılar biliyordu ya, buraya gelerek yeterince risk almışlardı. Hunt metal kapağı bir *gümbürtüyle* kanalizasyona geri koydu. Bryce'ın sinirli, kirli yüzüne baktı ve kıkırdadı. Tekrar düşünmeden önce, "Senin yanında eğleniyorum Quinlan. Bu dava ne kadar korkunç olsa da her şeye rağmen bir süredir böyle eğlenmemiştim" dedi. *Hiç* böyle eğlenmemişti.

Kızın kızardığına yemin edebilirdi. "Benimle takılırsan, Athalar" dedi bacaklarındaki ve ellerindeki, ızgara girişinde diz çökmekten oluşan kiri silmeye çalışırken, "sonunda kıçındaki o kazıktan kurtulabilirsin."

Hunt cevap vermedi. Sadece bir *klik* sesi geldi.

Döndüğünde onu elinde telefonuyla buldu. Fotoğrafını çekiyordu.

Hunt'ın sırıtışı yağmurlu ve kasvetli havaya inmiş beyaz bir kamçı gibiydi. "Boğulmuş bir fare gibi görünmektense kıçımda bir kazık olmasını tercih ederim."

Bryce ayakkabılarını ve ellerini yıkamak için çatıdaki musluğu kullandı. Sokağın pisliğini evine kadar getirmek gibi bir

arzusu yoktu. Hunt'a botlarını koridorda çıkarttıracak kadar ileri gitti ve kendi odasına fırlayıp suyun altına girmeden önce duş almayı planlayıp planlamadığını görmek için bakmadı.

Kıyafetlerini köşede bir yığın halinde bırakmıştı, ısıyı tolere edebileceği kadar yükseltti ve ovalama, köpürtme ve biraz daha ovalama işlemine başladı. Pis şehir caddesinde diz çöktüğünü ve kanalizasyon havasıyla dolu bir yüzle nasıl nefes aldığını hatırlayarak, tekrar ovaladı kendini.

Hunt yirmi dakika sonra kapıyı çaldı. "Ayak parmaklarının arasını temizlemeyi unutma."

Kapalı kapıya rağmen üzerini elleriyle kapattı. "Siktir git."

Suyun sesinin üzerinden Hunt'ın pis pis gülüşünü duydu. "Misafir odasındaki sabun bitti. Başka var mı?" diye sordu ona.

"Koridordaki çamaşır dolabında birkaç tane var. İstediğini al."

Belli belirsiz bir şekilde teşekkür etti ve bir kalp atışı sonra gitmişti. Bryce tekrar yıkanıp köpürdü. İğrençti. Bu şehir çok iğrençti. Yağmur her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Sonra Hunt tekrar kapıyı çaldı. "Quinlan."

Ağır sesi, suyu kapatmasına neden oldu. "Sorun ne?"

Etrafına bir havlu sardı ve mermer fayanslar üzerinde kayarak kapıya ulaştı. Hunt üstsüzdü, yatak odası kapısının pervazına yaslanmıştı. Yüzü o kadar ciddi olmasaydı adamın sportif kaslarına arzu dolu bakışlar atabilirdi. "Bana bir açıklama yapmak ister misin?"

Yutkundu, tepeden tırnağa Hunt'ı inceledi. "Hangi konuda?"

"Bunun ne halt olduğu konusunda?" Elini uzattı. Büyük avcunu açtı.

İçinde mor parıltılı bir tek boynuzlu at duruyordu.

Oyuncağı elinden kaptı. Bryce, "Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" diyerek hesap sorarken siyah gözleri eğlenceyle parladı.

"Neden çamaşır dolabında bir kutu tek boynuzlu at var?"

"Bu tek boynuzlu at bir *pegasus*." Leylak rengi yelesini okşadı. "Adı, Jöleli Jübile."

Hunt, ona öylece baktı. Bryce onu, çamaşır dolabının kapısının hâlâ aralık olduğu koridora itti, oyuncak kutusu şimdi alt

raflardan birinde duruyordu. Hunt bir adım geride kaldı. Hâlâ üstsüzdü.

Doğrudan onun göz hizasındaki yığını işaret ederek, "Sabun *tam orada*" dedi. "Yine de sen en yüksek raftan bir kutu indirdin öyle mi?"

Bryce, adamın yanaklarının renklendiğine yemin edebilirdi. "Mor bir parıltı gördüm."

Bryce ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Seks oyuncağı sandın, değil mi?"

Hunt, hiçbir şey söylemedi.

"Vibratörümü *çamaşır dolabımda* tuttuğumu mu sanıyorsun?"

Hunt, kollarını kavuşturdu. "Bilmek istediğim, neden bir kutu dolusu bu şeye sahip olduğun."

"Çünkü onları seviyorum." Jöleli Jübile'yi nazikçe kutuya koydu ama turuncu ve sarı bir oyuncak çıkardı. "Bu benim pegasusum, Şeftaliler ve Rüyalar."

"Yirmi beş yaşındasın."

"Ne olmuş? Parlak ve yumuşaklar." Ş&R'yi biraz sıktı, sonra onu kutuya geri koydu ve üçüncü olarak, nane yeşili postu ve gül rengi yelesi olan ince bacaklı bir tek boynuzlu bir at çıkardı. "Ve bu da Prenses Kremalı Pasta." Parlak oyuncağı Umbra Mortis'in önünde tutarken neredeyse kahkaha atacaktı.

"Bu isim onun rengine bile uymuyor. Yiyecek isimleri ne iş?"

Parmağını, oyuncağın yan tarafına püskürtülen mor parıltının üzerinde gezdirdi. "Çünkü o kadar tatlılar ki onları yiyebilirsin. Ki bunu altı yaşındayken denemiştim."

Hunt'ın ağzı seğirdi. "Yapmadım de."

"Adı Ananaslı Parıltı idi ve bacakları o kadar yumuşacık ve ışıltılıydı ki, daha fazla dayanamadım ve... bir ısırık aldım. Görünüşe göre içlerinde gerçekten jöle varmış. Ama yenilebilir olanlardan değil. Annem zehir kontrol merkezini aramak zorunda kalmıştı."

Hunt, kutuyu inceledi. "Ve bunları hâlâ saklıyorsun çünkü?.."

"Çünkü beni mutlu ediyorlar." Hâlâ şaşkın bakışlarını görünce ekledi. "Tamam. Daha derine inmek istersen Athalar, onlarla ilk kez diğer çocuklar bana tam bir ucubeymişim gibi davranmadığı zaman oynamaya başladım. Havalı Yıldız Işığı atları ben beş yaşındayken her kızın Kış Gün Dönümü dilek listesindeki bir numaralı oyuncaktı. Ve hepsi bir *değildi*. Zavallı Prenses Kremalı Pasta bir kara kurbağası kadar yaygındı. Ama Jöleli Jübile..." Hatırasıyla birlikte mor, tek boynuzşu pegasus ata gülümsedi. "Annem onu iki saat uzaklıktaki büyük kasabalardan birinden satın almak için yıllardır ilk kez Nidaros'dan ayrılmıştı. O en büyük Havalı Yıldız Işığı fethiydi. Sadece tek boynuzlu bir at değil, sadece bir pegasus değil, *her ikisi* de. Bu oyuncağı okulda gösterdim ve hemen kabul edildim."

Kutuyu nazikçe yüksek rafa koyarken gözleri parladı. "Onlara bir daha asla gülmeyeceğim."

"Güzel." Hâlâ sadece havluyla olduğunu ve hâlâ üstsüz olduğunu hatırlayarak Hunt'a geri döndü. Bir kutu sabun aldı ve ona doğru itti. "İşte. Bir dahaki sefere vibratörlerimi kontrol etmek istediğinde, sadece sor Athalar." Kafasını yatak odasının kapısına doğru eğdi ve göz kırptı. "Sol komodindeler."

Hunt'ın yanakları tekrardan kızardı. "Kontrol etmiyordum. Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

Bryce kalçasıyla çamaşır dolabının kapısını kapattı ve yatak odasına geri döndü. Çığlak omzunun üzerinden sinsice, "Baş belası olmayı" dedi, "meraklı bir sapık olmaya tercih ederim."

Hunt'ın hırıltısı onu banyoya kadar takip etti.

42

Gün ortası ışığında Istros Nehri masmavi parlıyordu, suları soluk kayalar ve sallanan otlar arasına serpilmiş döküntüleri görecek kadar berraktı. Yüzyıllık Hilal Şehir eserleri orada paslanmış, nehre atılan pislikleri temizleyerek geçimini sağlayan çeşitli yaratıklar tarafından tekrar tekrar toplanmıştı.

Söylentilere göre, şehir yetkilileri bir zamanlar nehre bir şeyler atarken yakalanan herkes için ağır para cezaları uygulamaya çalışmıştı, ancak leş yiyiciler bunu duymuş ve Nehir Kraliçesi'ne resmen teklif edildiğinde tasarıyı kapatmaktan başka seçeneği kalmayıncaya kadar yaygara koparmışlardı.

Tepede melekler, cadılar ve kanatlı şekil değiştirenler, Kemik Mahallesi'nin sisli kasvetinden uzak durarak süzülüyordu. Dün geceki yağmur hoş bir bahar gününe dönüşmüştü. Nehrin yüzeyinin altında sık sık sürüklenen ve sadece gece düştüğünde görülebilen titrek ışıklardan hiçbir iz yoktu.

Bryce bir kabukluya kaşlarını çattı –bir tür mamut mavisi yengeçti– ve rıhtımın taş bloğunun yanındaki zeminde, bir yığın bira şişesinin arasından dikkatlice süzülerek ilerledi. Dün geceki sarhoş eğlencenin kalıntıları olsa gerekti. "Hiç merşehrine indin mi?"

"Hayır." Hunt kanatlarını hışırdattı, biri Bryce'ın omzuna değdi. "Yüzeyin üstünde kalmaktan mutluyum." Nehir esintisi geçti, ılık güne rağmen hava serindi. "Sen?"

Ellerini Danika'nın eski ceketinin pürüzsüz derisi boyunca

kollarına sürterek onları biraz ısıtmaya çalıştı. "Hiç davet edilmedim."

Çoğu asla davet edilmezdi. Nehir halkı herkesin bildiği gibi gizemliydi, şehirleri yüzeyin altındaydı –Mavi Saray– karada yaşayan çok az kişinin görebileceği bir yerdi. Günde bir kez camdan bir denizaltı girip çıkıyordu ve içindekiler sadece davetiyeyle seyahat ediyordu. Akciğer kapasitesine ya da yapay olanaklara sahip olsalar bile kimse aşağı yüzecek kadar aptal değildi. Bu sularda sinsice dolaşan şeyle kimse cesaret edemezdi.

Kumral saçlı bir baş, birkaç yüz metre ötede yüzeye çıktı ve kısmen ölçeklenmiş, kaslı bir kol, kaybolmadan önce el salladı, parmakları güneşte parlayan keskin gri tırnaklarla çevriliydi.

Hunt, Bryce'a baktı. "Hiçbir mer tanıyor musun?"

Bryce ağzının bir köşesini kaldırdı. "HŞÜ'deki ilk yılımda bir tanesi koridorun sonunda yaşıyordu. Hepimizin toplamından daha çok parti yapardı."

Mer kısa bir süre için tamamen insan vücuduna dönüşebilir, ancak çok uzun sürerse, değişim kalıcı olur, pulları kurur ve toza dönüşür, solungaçları küçülürdü. Koridorun sonundaki mere yurt odasında büyük boy bir küvet verilmişti, bu yüzden günde bir kez Istros'a dönmek için çalışmalarını bölmesine gerek yoktu.

Okulun ilk ayının sonunda, mer orayı bir parti süitine çevirmişti. Bryce ve Danika'nın neşeyle katıldığı partiler... Yanlarında Connor ve Thorne ile birlikte. O yılın sonunda, o katın tamamı o kadar harabeye dönmüştü ki, her birine tazminat olarak ağır bir para cezası verilmişti.

Bryce, ailesi mektubu posta kutusundan almadan önce mektuba el koyduğundan emin olmuş ve belediye binasındaki dondurma kepçesiyle kazandığı marklarla cezayı sessizce ödemişti.

Sabine mektubu almış, cezayı ödemiş ve Danika'nın bütün yazı Çayırlar'da çöp toplayarak geçirmesini sağlamıştı.

Madem bir çöp gibi davranıyorsun, demişti kızına Sabine, o *zaman günlerini onların içinde de geçirebilirsin.*

Elbette bu yüzden, bir sonraki sonbaharda Bryce ve Danika

Sonbahar Ekinoksu için çöp tenekesi gibi giyinmişlerdi.

Istros'un suyu, Bryce ve Hunt'ın güçlü erkek vücudunun yaklaştığını, uzun kuyruğunun kırmızımsı kahverengi pullarının parlatılmış bakır gibi ışığı yakaladığını görecek kadar berraktı. Aralarından siyah şeritler geçiyor, desen, gövdesi ve kolları boyunca devam ediyordu. Bir tür su kaplanı gibiydi. Üst kollarının ve göğsünün çıplak derisi yoğun bir şekilde bronzlaşmıştı, bu da yüzey yakınında saatler geçirdiğini veya sahil boyunca bazı gizli koydaki kayaların tadını çıkardığını düşündürtüyordu.

Erkeğin kafası suyun içinden çıktı ve pençeli elleri çene uzunluğundaki kumral saçlarını geriye doğru taradı. Hunt'a sırıttı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Hunt, suyun üzerinde duran mer erkeğine gülümsedi. "Merhaba diyemeyecek kadar yeni süslü ünvanınla meşgul olmadığına sevindim."

Mer, karşı çıkarcasıma elini salladı ve Hunt Bryce'ı ileri çağırdı. "Bryce, bu Tharion Ketos." Bryce, iskelenin beton kenarına bir adım daha yaklaştı. "Eski bir dost."

Tharion Hunt'a yine sırıttı. "Senin kadar yaşlı değilim."

Bryce erkeğe yarım bir gülümsemeyle baktı. "Memnun oldum."

Tharion'un açık kahverengi gözleri parlıyordu. "O zevk bana ait Bryce."

Tanrılar onu korusun. Hunt boğazını temizledi. "Resmi bir iş için buradayız."

Tharion, kalan birkaç metreyi de yüzerek rıhtımın kenarına ulaştı ve kayıtsız bir kuyruk hareketiyle kabuklu deniz canlılarını mavi suya geri gönderdi. Pençe uçlu ellerini betonun üzerine koyarak, devasa vücudunu sudan kolayca kaldırdı, kulaklarının altındaki solungaçlar, nefes kontrolünü burnuna ve ağzına geçirirken içeri kapandı. Yanındaki ıslak betona vurdu ve Bryce'a göz kırptı. "Oturun bacaklılar ve bana her şeyi anlatın."

Bryce güldü. "Sen belasın."

"Aslında o benim göbek adım."

Hunt gözlerini devirdi. Ama Bryce erkeğin yanına oturdu,

görünüşe göre suyun, deri ceketin altına giydiği yeşil elbisenin içine girmesini umursamıyordu. Bej topuklularını çıkardı ve ayaklarını yavaşça suya daldırdı. Normalde, onu nehrin kenarından uzağa sürükler ve suya bir ayağını sokarsa sadece bacağını kaybetmekle bile şanslı sayılacağını söylerdi. Ama Tharion yanlarındayken nehrin sakinlerinden hiçbiri yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Tharion Bryce'a, "33'ten misin yoksa Destek Bölümü'nden mi?" diye sordu.

"İkisi de değil. Hunt ile bir davada danışman olarak çalışıyorum."

Tharion hımladı. "Erkek arkadaşın ünlü Umbra Mortis'le çalışman hakkında ne düşünüyor?"

Hunt erkeğin diğer tarafına oturdu. "Çok kurnazca, Tharion."

Yine de Bryce'ın ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı.

Hunt, bu sabah gitmeye hazır olup olmadığını görmek için kafasını odasına soktuğunda ona verdiği gülümsemenin neredeyse aynısıydı. Tabii ki, Hunt'ın gözleri doğrudan sol komodine gitmişti. Ve sonra kadının o gülümsemesi, sanki tam olarak neyi merak ettiğini biliyormuş gibi, vahşi bir hal almıştı.

Dün gece çamaşır dolabını açtığında kesinlikle onun seks oyuncaklarını aramamıştı. Ama bir anda mor parıltılar görmüştü ve –tamam, belki de düşüncesi aklından geçmişti– gerçekten düşünemeden kutuyu indirmişti.

Ve şimdi nerede olduklarını bildiğinden, o komodine bakmadan edememiş ve Bryce'ı orada, yatakta hayal etmişti. Yastıklara yaslandığını ve...

Dün geceki uykusu bu düşünceyle biraz rahatsız geçmiş olabilirdi.

Tharion ellerinin üzerinde geriye doğru yaslandı ve kaslı karnını göstererek masum bir şekilde, "Ne dedim ki?" diye sordu.

Bryce güldü, merin şekilli vücuduna bariz bir şekilde baktığını saklamaya çalışmadı. "Erkek arkadaşım yok. Bu işi sen

üstlenmek ister misin?"

Tharion sırıttı. "Yüzmeyi sever misin?"

Ve bu Hunt sisteminde sadece bir fincan kahveyle ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Dişlerinin arasından, merin dikkatini Bryce'dan uzaklaştırmasına yetecek kadar keskin bir şekilde, "Meşgul olduğunu biliyorum Tharion" dedi, "bu yüzden hızlı olacağız."

"Ah, hayır, hiç acele etmeyin" dedi Tharion, gözleri saf bir erkek meydan okumasıyla dans ediyordu. "Nehir Kraliçesi bana bu sabah izin verdi, yani tamamen sizinim."

"Nehir Kraliçesi için mi çalışıyorsun?" diye sordu Bryce.

"Sarayında ikinci derece bir çalışanım ama evet."

Hunt, Bryce'ın bakışlarını üzerine çekmek için öne eğildi. "Tharion İstihbarat Kaptanlığına terfi etti. Cazibesinin ve saygısızlığının seni aldatmasına izin verme."

Bryce bu sefer Tharion'a göz kırparak, "Cazibe ve saygısızlık benim en sevdiğim iki özelliktir" dedi.

Merin gülümsemesi derinleşti. "Dikkat et Bryce. Senden hoşlandığıma karar verip seni Aşağı'ya götürebilirim."

Hunt, Tharion'a bir uyarı bakışı attı. Karanlık merlerin bir kısmı, bunu uzun zaman önce yapmıştı. İnsan gelinleri deniz altındaki saraylara taşımış ve orada tutmuşlardı. Saraylarının ve şehirlerinin bazı kısımlarını içeren devasa hava kabarcıklarının içinde, yüzeye ulaşamayacakları bir şekilde.

Bryce korkunç geçmişi geçiştirdi. "Sakıncası yoksa sana birkaç soru sormak istiyoruz."

Tharion, pençe uçlu, perdeli eliyle tembelce işaret etti. Mer üzerindeki işaretler çeşit çeşit ve canlı olurdu: farklı renkler, çizgiler, benekler veya katı parçalar, kuyrukları uzun yüzgeçli, kısa veya yumuşak... Büyüleri çoğunlukla içinde yaşadıkları elementi içerirdi, ancak bazıları fırtınaları çağırabilirdi. Nehir Kraliçesi'nin, yarı mer ve yarı nehir ruhu olarak çok daha fenasını çağırabileceği söyleniyordu. Kışkırtılırsa muhtemelen Lunathion'ın tamamını suyla yıkayabilirdi.

Efsaneye göre Ogenas'ın kızıydı, dünyanın dört bir yanını

çevreleyen güçlü nehirden doğmuştu ve Midgard'ın beş büyük denizinin münzevi hükümdarı olan Okyanus Kraliçesi'nin kız kardeşiydi. Hunt'ın dediğine göre Nehir Kraliçesi'nin tanrıça olma olayının doğru olma ihtimali yarı yarıyaydı. Ama ne olursa olsun, bu şehrin sakinleri onu kızdırmamak için ellerinden geleni yaparlardı. Micah bile onunla sağlıklı ve saygılı bir ilişki sürdürürdü.

Hunt, "Son zamanlarda olağan dışı bir şey gördün mü?" diye sordu.

Tharion'un kuyruğu tembelce suyu karıştırdı. "Bu nasıl bir dava? Cinayet mi?"

"Evet" dedi Hunt. Bryce'ın yüzü gerildi.

Tharion pençeleri betona tıklatmaya başladı. "Seri katil mi?"

"Sadece soruya cevap ver, pislik."

Tharion Bryce'a baktı. "Eğer seninle böyle konuşursa, umarım taşaklarına tekmeyi basarsın."

Hunt, "Bu onun hoşuna giderdi" diye mırıldandı.

Bryce tatlı tatlı, "Hunt, beni kızdırmakla ilgili dersini aldı" dedi.

Tharion'ın gülümsemesi kurnazcaydı. "*Bu* hikâyeyi duymak isterim."

Hunt, "İstersin tabii" diye homurdandı.

"Bunun, Engerek Kraliçe'nin geçen hafta halkını içeri çekmesiyle bir ilgisi var mı?"

"Evet" dedi Hunt dikkatlice.

Tharion'un gözleri karardı ve bu, erkeğin ruh hali değiştiğinde ölümcül olabileceğini ve nehirdeki yaratıkların merle uğraşmamasının iyi bir nedeni olduğunu hatırlattı. "Kötü şeyler oluyor, değil mi?"

Hunt, "Durdurmaya çalışıyoruz" dedi.

Mer ciddi bir şekilde başını salladı. "Etrafa bir sorayım."

"Gizlice, Tharion. Bir şeyler olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Tharion, rıhtıma geri dönen zavallı yengeci yine rahatsız ederek tekrar suya indi. Merin güçlü kuyruğu, Hunt ve Bryce'ı

incelerken onu zahmetsizce yerinde tuttu. "Kraliçeme onun da halkımızı geri çekmesini söyleyeyim mi?"

Hunt, "Şimdilik gerek yok gibi görünüyor" dedi, "ama bir uyarı vermekten zarar gelmez."

"Onu ne hakkında uyarmalıyım?"

Bryce yumuşak bir sesle, "Kristallos adında eski kafalı bir iblis hakkında" dedi. "Doğrudan Çukur'dan çıkmış, Yıldız Yiyen'in kendisi tarafından yetiştirilmiş bir canavar."

Tharion bir an için hiçbir şey söylemedi, bronzlaşmış yüzü bembeyaz oldu. Sonra, "Siktir" dedi. Bir elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Etrafa soracağım" diye tekrar söz verdi. Nehrin çok aşağısında, bir hareket Hunt'ın dikkatini çekti. Siyah bir kayık Kemik Mahallesi'nin sisine doğru sürükleniyordu.

Şehrin parlak kıyı şeridinden karanlık bir kılıç gibi çıkıntı yapan Kara Rıhtım'da, mürekkepli kemerlerin altında toplanmış bir grup yaslı insan, kayığın, çamdan yapılmış örtülü tabutu suyun karşısına güvenle taşıması için dua ediyordu.

Ahşap teknenin geniş, pullu sırtları suları yararak nehrin yüzeyinde ilerliyor, kıvrılıyor ve daireler çiziyordu. Herkes son kararı bekliyordu. Bir de öğle yemeğini.

Tharion Hunt'ın görüş açısını takip etti. "Beş marka bahse girerim ki devrilecek."

Bryce, "Bu iğrenç bir hareket" diye tısladı.

Tharion kuyruğunu sallayarak Bryce'ın bacaklarına su sıçrattı. "Senin Yelken açman üzerine bahse girmem, Bacaklı. Söz veriyorum." Hunt'a doğru biraz su fırlattı. "Senin *kayığının* ise daha kıyıdan bile ayrılmadan devrileceğini biliyoruz."

"Çok komik."

Arkalarından, yansıtıcı sarı yelekli bir su samuru geçti. Dişli ağzında, içinde mühürlü bir mesaj olan bir tüp taşıyordu. Nehre atlayıp ortadan kaybolmadan önce onların olduğu tarafa zar zor baktı. Bryce dudağını ısırdı, aralarından ciyaklamaya benzer tiz bir çığlık kaçtı.

Korkusuz, kabarık habercilere karşı koymak zordu. Hunt için bile. Şekil değiştiren olmayan gerçek hayvanlar, damar-

larındaki eski büyü sayesinde esrarengiz bir zekâ seviyesine sahiptiler. Hilal Şehir'i oluşturan üç diyarda yaşayanlar –nehirdeki merler, Kemik Mahallesi'ndeki Azriller ve Lunathion sakinleri– arasında teknolojisiz iletişimi sağlayarak şehirdeki yerlerini bulmuşlardı.

Tharion, Bryce'ın yüzündeki çıplak zevke güldü. "Azrillerin de onları görünce tuzla buz olduğunu düşünüyor musun?"

Bryce, "Bahse girerim Yeraltı Kralı bile onları gördüğünde çığlık atıyordur" dedi. "Buraya taşınmak istememin bir parçasıydılar."

Hunt, bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Onları çocukken gördüğümde, gördüğüm en büyülü şey olduklarını düşünmüştüm." Bryce'ın gözlerinin içi parladı. "Hâlâ öyle olduklarını düşünüyorum."

"Senin iş kolunu düşünürsek, bu kulağa biraz ilginç geliyor."

Tharion kafasını onlara çevirdi. "Ne üzerine çalışıyorsun ki?"

"Antikalar" dedi Bryce. "Derinlerde ilginç bir şey bulursan, bana haber ver."

"Sana hemen bir su samuru göndereceğim."

Hunt ayağa kalktı ve Bryce'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için bir elini uzattı. "Bizi haberdar et."

Tharion Hunt'ı riayetsiz bir şekilde selamladı. "Ne zaman rast gelirsek, o zaman görüşürüz" dedi, solungaçları parladı ve suyun altına daldı. Su samuruyla aynı yolu izleyerek nehrin derindeki kalbine doğru yüzmesini izlediler, sonra da o uzaktaki yanıp sönen ışıklara doğru dalışını.

Hunt, bir elini tutup diğerini dirseğine yerleştirerek onu ayağa kaldırırken Bryce, "Büyüleyici biri" diye mırıldandı.

Hunt'ın eli oyalandı, ısısı ceketinin derisinden bile onu yakıyordu. "Sen bir de onu insan formunda gör. Ayaklanmalara sebep oluyor."

Bryce güldü. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Geçen yıl bir dizi mer cinayeti oldu." Hunt'ın gözleri hatırayla birlikte kararadı. Bütün haberlere çıkmıştı. "Tharion'un küçük kız

kardeşi kurbanlardan biriydi. O kadar sansasyonel bir olaydı ki Micah'ın yardım etmem için beni görevlendirdi. Tharion ve ben bu dava üzerinde birkaç hafta birlikte çalıştık."

Micah karşılığında tam üç *borcunu* silmişti.

Bryce yüzünü buruşturdu. "Katili siz ikiniz mi yakaladınız? Bunu haberlerde hiç söylemediler, sadece tutuklandığını söylemişlerdi. Başka hiçbir detay vermediler, katilin kim olduğu konusunda bile."

Hunt dirseğini bıraktı. "Evet, biz yakaladık. Düzenbaz bir şekil değiştiren panterdi. Onu Tharion'a teslim ettim."

"Panteri yargılanmak için Mavi Saray'a kadar götürmediğini varsayıyorum."

Hunt suyun genişleyen parıltısını inceledi. "Hayır, götürmedi."

"Bryce sana iyi davranıyor mu, Athie?"

Galeri salonunun resepsiyonunda oturan Bryce, "Ah, lütfen" diye mırıldandı ve Jesiba'nın gönderdiği evraklara tıklamaya devam etti.

Masanın karşısındaki sandalyeye yayılmış, meleksi küstahlığın portresi gibi görünen Hunt, açık demir kapıda pusuya yatmış ateş perisine, "İyi davranmadığını söyleseydim ne yapardın Lehabah?" diye sordu.

Lehabah kemerin üzerinde uçuştu, sergi salonuna girmeye cesaret edemiyordu. Muhtemelen Jesiba görür diyeydi. "Bir ay boyunca bütün öğle yemeklerini yakardım."

Hunt kıkırdadı, sesi Bryce'ın kemikleri boyunca vücudundan kaydı. Bryce, elinde olmadan gülümsedi.

Kütüphanenin bir üst katından bile duyulabilen ağır bir gümbürtü duyuldu ve Lehabah merdivenlerden aşağı doğru yaklaşarak, "*Yaramaz!*" diye bağırdı.

Bryce birkaç gece önceki iblisin fotoğraflarını incelerken Hunt'a baktı. Saçları alnının üzerindeydi, kara tutamlar siyah ipek gibi parlıyordu. Bryce'ın parmakları klavyenin üzerinde kıvrıldı.

Hunt başını kaldırdı. "Sabine hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Boru'nun tapınaktan çalınma görüntülerini değiştirmiş olması şüpheli ve o gece gözlem odasında söyledikleri de oldukça şüpheli ama bunlar tam olarak katil olduğu anlamına gelmez. Somut kanıt olmadan Micah'a yaklaşamam."

Bryce, boynunun arkasını ovuşturdu. "Ruhn da kristallosu üzerimize çekip Boru'yu bulma konusunda bir ipucu bulamadı."

Sessizlik çöktü. Hunt, bir ayak bileğini dizinin üzerine yerleştirdi, sonra Danika'nın, Bryce asmaya zahmet edemeyecek kadar tembel olduğu için sandalyeye atmış olduğu ceketini işaret etti. "Misafir odandaki fotoğrafta Danika'nın bunu giydiğini gördüm. Neden sakladın?"

Bryce konunun değişmesine minnettarlık duyarak derin bir nefes verdi. "Danika evine ya da İn'e geri dönmek yerine eşyalarını buradaki malzeme dolabına bırakırdı. O gün de ceketini buraya saklamıştı..." Bir nefes verdi ve Danika'nın ölümünden sadece birkaç saat önce üzerini değiştirdiği yer olan arkadaki banyoya baktı. "Sabine'in almasını istemedim. Arkasını okuyup çöpe atardı."

Hunt ceketi aldı ve okudu. "Sevgiyle, her şey mümkündür."

Bryce başını salladı. "Sırtımdaki dövme de aynı şeyi söylüyor. Şey, Danika'nın internette bulduğu süslü bir alfayle ama... Danika bu cümleye takmıştı. Görünüşe göre Kâhin'in ona söylediği tek şey buymuş. Bu çok saçma, çünkü Danika tanıdığım en az sevgi dolu insanlardan biriydi, ama..." Bryce boynundaki tılsımla oynadı, zinciri etrafına doladı. "Bu cümle ona bir şeyler hissettiriyordu. Bu yüzden o öldükten sonra ceketi sakladım. Ve onu giymeye başladım."

Hunt ceketi dikkatlice sandalyeye geri koydu. "Anlıyorum. Kişisel eşyaların etkilerini yani." Daha fazla konuşmayacakmış gibi göründü ama sonra devam etti. "Dalga geçtiğin o sunball şapkası var ya?"

"Dalga geçmedim. Sadece, öyle bir şey *giyen* bir erkeğe benzemiyorsun."

Hunt, tekrar kıkırdadı ve Bryce, aynı şekilde cildinde hisset-

ti o kıkırdayışı. "O şapka buraya geldiğimde aldığım ilk şeydi. Micah'dan aldığım ilk maaşla almıştım." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bir atletizm mağazasında gördüm ve sadece, çok sıradan göründü. Lunathion'ın Sonsuz Şehir'den ne kadar farklı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sonsuz Şehir'den ve Pangera'daki her şeyden. Ve o şapka..."

"Bunu mu temsil ediyordu?"

"Evet. Yeni bir başlangıç gibi görünmüştü. Daha normal bir varoluşa doğru atılmış bir adım. Şey, benim gibi birinin sahip olabileceği en normal varoluşa."

Bryce, onun bileğine bakmamak için çabaladı. "Yani senin şapkan var, benim de Jöleli Jübile'm."

Meleğin gülümsemesi, galerinin loşluğunu aydınlattı. "Bir yerlerinde Jöleli Jübile dövmen olmamasına şaşırdım." Hunt'ın gözleri, kısa, sıkı, yeşil elbisenin üzerinde oyalandı.

Bryce'ın ayak parmakları kıvrılmıştı. "Göremediğin bir yerimde dövmesi olmadığını kim söyledi Athalar?"

Hunt, daha önce gördüğü her yerini aklında sıralarken Bryce onu izledi. O taşındığından beri, giyinirken dairede iç çamaşırlarıyla dolanmayı bırakmıştı ama önceki günlerde onu pencereden gördüğünü biliyordu. Hunt'ın, başka bir dövmenin gizlenebileceği sınırlı sayıda, çok samimi yerler olduğunu fark ettiğini biliyordu.

"Var mı?" diye sorarken adamın sesinin bir ya da iki oktav düştüğüne yemin edebilirdi.

Başka bir erkekle olsa, *Neden gelip kendin bulmuyorsun?* derdi.

Başka bir erkekle olsa, çoktan masanın diğer tarafına geçmiş olurdu. Kucağına doğru sürünüyor olurdu. Kemerini çözüyor olurdu. Sonra da sikinin üstüne çöküp, ona binerdi. İkisi de inleyene, nefessiz kalana kadar ve...

Bryce, kendini evrak işlerine geri döndürdü. "Eğer bu kadar meraklıysan, bu soruyu cevaplayabilecek birkaç erkek var." Sesinin nasıl bu kadar sabit olduğu hakkında kendisinin bile hiçbir fikri yoktu.

Hunt'ın sessizliği ise aşikârdı. Bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırmaya cesaret edemedi.

Ama Hunt'ın gözleri onun üzerindeydi, onu bir damga gibi yakıyordu.

Bryce'ın kalbi, vücudunun her yerinde küt küt atıyordu. Tehlikeli, aptalca, pervasızca...

Hunt uzun, sıkı bir nefes verdi. Üzerinde kaymasıyla oturduğu sandalye gıcırdadı, kanatları hışırdıyordu. Bryce, hâlâ bakmaya cesaret edemedi. Bakarsa ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Ama sonra Hunt pürüzlü bir sesle, "Sabine'e odaklanmalıyız" dedi.

O adı duymak, buzlu suyla yıkanmak gibiydi.

Doğru. Evet. Elbette. Çünkü Umbra Mortis'le takılmak mümkün değildi. Bunun nedenleri, onun kayıp bir aşkın özlemini çekmesiyle başlıyor ve kahrolası Vali'ye ait olduğu gerçeğiyle sona eriyordu. İkisinin arasında ise milyonlarca daha engel vardı.

Hunt, "Onunla ilgili nasıl daha fazla bilgi edinebileceğimiz hakkında bir fikrin var mı? Şu anki ruh haliyle ilgili bir şeyler bile olabilir?" diye sorarken bile hâlâ ona bakamıyordu.

Elleriyle ve fazla sıcak vücuduyla ilgili bir şey yapmaya ihtiyaç duyan Bryce, Jesiba'nın gönderdiği evrakların çıktısını aldı, imzaladı ve tarih attı. Sonunda Hunt'a bir bakış atarak, "Peşinde olduğumuzu fark ettirmeden Sabine'i resmi sorgulama için getiremeyiz" dedi.

Hunt'ın yüzü kızarmıştı ve gözleri... Kahrolası Solas, siyah gözleri parlıyordu ve tamamen onun yüzüne sabitlenmişti. Sanki ona dokunmayı düşünüyormuş gibiydi.

Tadına bakmak istiyormuş gibi.

"Tamam" dedi Hunt kabaca ve elini saçında gezdirirdi. Gözleri duruldu, içlerindeki karanlık ateş yatıştı. Tanrılara şükür.

Bryce'ın aklına bir fikir geldi ve boğuk bir sesle, midesi korkuyla burkulurken söyledi. "Sanırım biz soruları Sabine'e götürmeliyiz."

43

Küçük Ay'daki kurtların İn'i, şehrin on bloğu kadar bir alanı işgal ediyordu. Efsaneye göre bu topraklara kimse dokunmadan önce orada yetişen vahşi bir orman ve çim yığınının etrafına inşa edilmiş, geniş bir villaydı. Bryce, yükselen kireç taşı kemerlerin içine inşa edilmiş demir kapıların arasından, sabah güneşinin uykulu çiçekleri güne açmaya ikna ettiği özel parkın içini görebiliyordu. Kurt yavruları zıplıyor, birbirlerinin üzerine atlıyor, kuyruklarını kovalıyor ve Destek Bölümü'ndeki acımasız günleri çok geride kalan gri ağızlı yaşlılar tarafından izleniyorlardı.

Bryce'ın bağırsakları, kahvaltıyı es geçtiği için minnettar olacak kadar sıkıştı. Dün gece bu planı tekrar ve tekrar düşünüp durduğu için dün gece çok az uyumuştu. Hunt onun için kahvaltıyı kendisinin hazırlamasını teklif etmişti ama Bryce reddetmişti. Buraya gelmek zorundaydı, elinden geleni yapmak zorundaydı. Danika için.

Hunt, her zamanki savaş kıyafetiyle bir adım ötede durdu, buraya yürümeye başladıklarından beri sessizdi. Sanki Bryce'ın, bacaklarının titremesini zar zor önlediğini biliyormuş gibiydi. Spor ayakkabı giymediği için pişman oldu. Topuklu ayakkabılarının dik açısı uyluğundaki yarayı sızlatmaya başlamıştı. Bryce, İn'in önünde dururken çenesini acıya karşı sıktı.

Hunt karanlık gözlerini kapılarda konuşlanmış dört nöbetçiye dikti.

Üç kadın ve bir erkek vardı. Hepsi insansı formda, hepsi siyahlar içinde, silahlı ve kılıçlıydılar. Yaprakları arasında üç pençe izi olan siyah bir gül dövmesi, boyunlarının yanlarını süsleyerek onları Siyah Gül Kurt Sürüsü'nün üyeleri olarak işaretlemişti.

Zırhlarının üzerinden görünen kabzaların görüntüsü, Bryce'ın midesini sıkıştırdı. Fakat sürekli olarak eski, paha biçilmez bir kılıcın kabzasına takılan, mor ve pembe çizgili gümüşi sarı saç örgüsünün hatırasını hemen bir kenara itti.

Genç olmalarına rağmen, Şeytan Sürüsü'ne saygı duyuluyordu. Nesillerinin en yetenekli kurtlarıydılar. Midgard topraklarını onurlandıran en güçlü Alfa önderlik etmişti.

Siyah Gül Sürüsü, bundan çok uzaktı. Lanet olası alakaları bile yoktu.

Bryce'ı gördüklerinde gözleri yırtıcı bir zevkle parladı.

Bryce'ın ağzı kurumaya başladı. Ve kapının solundaki cam güvenlik girişinde beşinci bir kurt belirdiğinde tam anlamıyla kurak hale geldi.

Alfa'nın koyu saçları, yüzünün keskin açılarını vurgulayan sıkı bir örgüyle bağlanmıştı. Bryce ve Hunt'a küçümsercesine gülümsedi. Athalar'ın eli sıradan bir şekilde bacağındaki bıçağa doğru kaydı.

Bryce, olabildiğince rahat bir şekilde, "Merhaba Amelie" dedi.

Amelie Ravenscroft dişlerini gösterdi. "Ne halt ediyorsun burada?"

Hunt da ona dişlerini göstererek karşılık verdi. "Lider'i görmeye geldik." Güneşin altında altın gibi parlayan lejyon rozetini gösterdi. "Vali adına."

Amelie altın gözlerini Hunt'a ve hale dövmesine çevirdi. Ardından bıçağının üzerindeki eline ve bileğinin diğer tarafına işlendiğini adı gibi bildiği *SPQM* dövmesine. Kadının dudakları kıvrıldı. "En azından ilginç bir arkadaş seçmişsin, Quinlan. Danika onaylardı. Hay aksi, birlikte üçlü bile yapabilirdiniz hatta." Amelie giriş kapısının yan tarafına bir omzunu dayayarak

yaslandı. "Böyle şeyler yapıyordunuz değil mi? Siz ikinizin o iki daemonaki ile yaptıklarınızı duymuştum. Klasik."

Bryce yavan bir şekilde gülümsedi. "Aslında üç daemonaki idi."

"Aptal sürtük" diye homurdandı Amelie.

Hunt, "Laflarına dikkat et" diye hırladı.

Amelie'nin sürü üyeleri arkasında belirdi, Hunt'a dik dik baktılar ama geride durmaya devam ettiler. Görünüşe göre Umbra Mortis'le takılmanın faydalarından biriydi bu.

Amelie nefretle dolu bir sesle güldü. Bryce, sadece kendisine karşı bir nefret olmadığını fark etti. Meleklere de karşı bir nefret barındırıyordu. Toprak ve Kan ile Gökyüzü ve Nefes haneleri iyi günlerde rakip, kötü günlerde düşmanlardı. "Etmezsem ne olur? Yıldırımını üzerimde mi kullanırsın?" dedi Hunt'a. "Bunu yaparsan, o kadar boka batarsın ki *efendin* seni o bokun içine canlı canlı gömer." Alnındaki dövmeye küçük bir gülümsemeyle baktı.

Hunt hareketsiz kaldı. Ve sonunda Hunt Athalar'ın nasıl öldürdüğünü görmek ilginç olsa da burada olmalarının bir sebebi vardı. Bryce sürü liderine, "Çok hoşsun Amelie Ravenscroft. Patronuna Lider'i görmeye geldiğimizi söyle hadi" dedi. Onu reddettiğini vurgulayarak kaşlarını oynattı. Bunun, Alfa'nın öfkeden kudurmasını sağlayacağını biliyordu.

"O dilini koparmadan önce" dedi Amelie, "kapa çeneni."

Amelie'nin arkasında duran kahverengi saçlı bir erkek kurt, "Neden gidip yine tuvalette birini becermiyorsun, Quinlan?" diye alay etti.

Bryce, her kelimenin hatırasını zihninden uzaklaştırdı. Ama Hunt, kırık kemikler vaat eden bir şekilde güldü. "Laflarınıza dikkat edin demiştim."

"Devam et melek" diye alay etti Amelie. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Bryce panik içinde zar zor hareket edebildi ve içeri girmekten korkmaya başladı, nefes alışı bile zorlaştı ama Hunt sessizce, "Bu kapının önünde oynayan altı yavru var. Gerçekten on-

ları bizim yapacağımız türden bir kavgaya mı maruz bırakmak istiyorsun Amelie?" dedi.

Bryce gözlerini kırpıştırdı. Hunt, kuduran bir Amelie'ye hitap etmeye devam ederken ona bakmadı bile. "Çocukların önünde seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyeceğim. Bu yüzden ya bizi içeri alırsınız ya da arama izniyle geliriz." Bakışları tereddüt bile etmedi. "Sabine Fendyr'in özellikle B seçeneğinden memnun olacağını sanmıyorum."

Diğerleri gerilirken bile Amelie bakışlarını Hunt'ın üzerinde tutmaya devam etti. Bu kibirli küstahlığı, Sabine'in onu, şimdi Amelie'nin İkincisi olan Ithan Holstrom'u bile geçerek Siyah Gül Sürüsü'nün Alfası olarak seçmesine neden olmuştu. Sabine, Ithan'ın yüksek rütbesine bakılmaksızın tıpkı kendisi gibi birini istemişti. Ve belki biraz daha az Alfa olan birini, böylece onları sıkıca pençelerinin altına alabilirdi.

Bryce, Amelie'nin Hunt'ın blöfünü yutmasını bekledi. Küçümseyici bir söz ya da sivri dişlerin ortaya çıkmasını bekledi.

Gelgelelim Amelie, kemerinden telsizi çıkardı ve "Lider'i görmek isteyen misafirler var. Gelin alın" dedi.

Bir zamanlar, ne zaman Danika'ya bebek bakıcılığı görevi verilse, Amelie'nin karanlık kafasının ötesindeki kapılardan içeri girer ve arkasındaki çimenlerde ve ağaçlarda yavrularla saatlerce oynardı.

Danika'nın, onun üzerinde yürüdüğü toprağa tapan tüylü yavrularla veya çığlık atan çocuklarla oynamasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamamaya çalıştı. Gelecekteki Liderleri, koruyucuları, kurtları yeni zirvelere taşıyacak kişiye taparlardı, evet.

Bryce'ın göğsü acı verecek kadar sıkıştı. Hunt ona doğru baktı, kaşları yükseldi.

Bunu yapamazdı. Burada olamazdı. Bu yere giremezdi.

Amelie bunu fark eder gibi gülümsedi. Korkusunun ve acısının kokusunu almıştı.

Üstelik bir zamanlar Danika'nın bulunduğu yerde duran lanet orospunun şu görüntüsü... Ağır ağır, "Gün içinde tek yap-

man gereken kapı önünde nöbetçilik oynamaksa eğer Amelie, suçun bu kadar azaldığını görmek güzel" derken gözlerini öfke bürümüştü.

Amelie yavaşça gülümsedi. Diğer taraftan ayak sesleri geldi ve sonra kapı açıldı ama Bryce bakmaya cesaret edemedi. Amelie, "Biliyor musun, bazen sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum. Danika sarhoş saçmalıklarınla ilgili sana mesaj atarak kendi dikkatini dağıtmasaydı, saldırıyı önceden tahmin edebilirdi. Ve o zaman ben de şu an olduğum yerde olmazdım, değil mi?" derken bakamadı.

Bryce'ın tırnakları avuçlarını kesti. Ama tanrılara şükürler olsun ki, "Danika senden bin kat daha fazla kurttu. *Nerede olursan* ol, asla *onun* olduğu yerde olamayacaksın" derken sesini sabit tutabilmişti.

Amelie öfkeden bembeyaz oldu, burnu buruştu, dudakları geri çekildi ve artık uzayan dişlerini ortaya çıkardı.

Kapı kemerinin gölgelerinden bir erkek sesi yükseldi. "Amelie."

Ah, tanrılar! Bryce, genç erkek kurda doğru bakarken titrememek için parmaklarını yumruğa çevirdi.

Ama Ithan Holstrom'un gözleri Alfa'sına yaklaşırken o ve Amelie arasında gezdi. "Buna değmez." Söylenmeyen sözler gözlerinden okunuyordu. *Bryce, buna değmez.*

Amelie homurdandı, antreye geri döndü ve daha kısa, kahverengi saçlı bir kadın da onu takip etti. Hafızası yanıltmıyorsa, sürünün Omega'sı idi. Amelie omzunun üstünden Bryce'a gülümseyerek, "Sürünerek çıktığın çöplüğe geri dön" dedi.

Sonra kapıyı kapattı. Bryce'ı, Connor'ın küçük kardeşinin önünde bıraktı.

Ithan'ın bronzlaşmış yüzünde hiç hoş bir ifade yoktu. Altın kahverengi saçları onu son gördüğünden daha uzundu ama o zamanlar HŞÜ'de sunball oynayan ikinci sınıf öğrencisiydi.

Önlerindeki bu güçlü, kaslı erkek, Dalış'ı yapmıştı. Kardeşinin yerine geçip, Connor'ın yerine sürüye katılmıştı.

Hunt'ın kadifemsi yumuşak kanatları koluna değerek onu

yürümeye zorladı. Kurda doğru attığı her adım kalp atışlarını hızlandırdı.

Bryce, "Ithan" demeyi başardı.

Connor'ın küçük kardeşi, yürüyüş yolunu çevreleyen sütunlara doğru dönerken hiçbir şey söylemedi.

Kusacaktı. Her şeyin üzerine: kireç taşı fayanslara, soluk sütunlara, villanın ortasındaki parka açılan cam kapılara.

Athalar'ın gelmesine izin vermemeliydi. Çatıda bir yerde kalmasını sağlamalıydı. Böylece üç saniye uzaklıktaki muhteşem zıvanadan çıkışına tanık olamazdı.

Ithan Holstrom'un adımları aceleci değildi, gri tişörtü kaslı sırtının önemli bir bölümünü sergiliyordu. Connor öldüğünde yirmi yaşında ukala bir çocuktu. Danika gibi bir tarih öğrencisi ve HŞÜ'nün sunball takımının yıldızıydı, abisi onay verir vermez profesyonel olacağı söyleniyordu. Liseden hemen sonra profesyonel olabilirdi, ancak ebeveynleri beş yıl önce öldüğünden beri Ithan'ı büyüten Connor, diplomanın birinci, sporun ikinci sırada olduğu konusunda ısrar etmişti. Connor'ı idolleştiren Ithan, Bronson'un Connor'dan çocuğun profesyonel olmasına izin vermesini rica etmesine rağmen, her zaman abisini dinlemişti.

Ithan'a, Connor'ın Gölgesi diye sataşırlardı.

O zamandan beri büyümüştü. Sonunda gerçekten ağabeyine benzemeye başlamıştı. Altın kahverengi saçlarının tonu bile Bryce'ın göğsüne bir çivi gibi saplanıyordu.

Senin için deli oluyorum. Başka kimseyi istemiyorum. Uzun süredir istemedim.

Nefes alamıyordu. O sözleri görmeden, duymadan duramıyordu, Connor'ın olması gereken uzay-zaman sürekliliğinde, kötü hiçbir şeyin asla olamayacağı bir dünyada, bu lanet olası devasa yırtılmayı hissetmeden duramıyordu...

Ithan başka bir cam kapının önünde durdu. Birini açtı, onlar için tutarken uzun kolundaki kaslar dalgalanıyordu.

İlk Hunt girdi, hiç şüphesiz göz açıp kapayıncaya kadar alanı taramıştı.

Bryce geçerken Ithan'a bakmayı başardı.

Ona doğru açtığı beyaz dişleri parladı.

Sataştığı ukala çocuk gitmişti; o teknikleri, ona çıkma teklif ettiğinde gülüp birkaç yıl daha beklemesini söyleyen Nathalie'nin üzerinde kullanabilmek için onunla flört eden çocuk gitmişti; Bryce'ı abisiyle ne zaman çıkmaya başlayacağı konusunda acımasızca sorgulayan ve *aslayı* bir cevap olarak kabul etmeyen o çocuk gitmişti.

Şimdi onun yerinde bilenmiş bir yırtıcı duruyordu. O korkunç gece gönderdiği ve aldığı sızdırılmış mesajları kesinlikle unutmamıştı. Connor, –ona sadece kısa bir süre önce kalbini açmış Connor– katledilirken, kulüp tuvaletinde rastgele biriyle düzüştüğünü unutmamıştı.

Bryce bu boktan ziyaretin her saniyesinden nefret ederek gözlerini indirdi.

Ithan, utancının tadını çıkarır gibi gülümsedi.

Connor öldükten sonra HŞÜ'den ayrılmıştı. Sunball oynamayı bırakmıştı. Biliyordu çünkü iki ay sonra bir gece televizyonda bir maç izlemişti ve yorumcular hâlâ bunu tartışıyorlardı. Hiç kimse ne koçları, ne arkadaşları, ne de sürü arkadaşları, onu dönmeye ikna edememişti. Spordan uzaklaşmış ve görünüşe göre asla arkasına bakmamış.

Cinayetlerden önceki günlerden beri onu görmemişti.

Son fotoğrafı, arka planda oynarken Danika'nın çektiği fotoğraftı. Şafağın getireceği şeye kendini hazırlarken dün gece saatlerce bakarak kendine işkence ettiği fotoğraftı.

Ancak bundan önce, ikisinin birlikte çekilmiş yüzlerce fotoğrafı vardı. Telefonunun içinde, açtığında ısırmayı bekleyen yılan dolu bir sepet gibi duruyorlardı.

Ithan'ın acımasız gülümsemesi, kapıyı arkalarından kapatırken bile solmadı. "Lider biraz kestiriyor. Sizinle Sabine görüşecek."

Bryce, ona yüzeysel bir şekilde başını sallayan Hunt'a baktı. Tam planladıkları gibi olmuştu.

Bryce, onları Sabine'in ofisine çıkaracağını bildiği merdivenlere ilerlerken, Ithan'ın aldığı her nefesi sırtında hissediyor-

du. Hunt da Ithan'ın farkında gibiydi ve genç kurdun bir adım uzaklaşması için yeterli yıldırımın ellerini ve bileklerini çelenklemesine izin verdi.

En azından alfagötler bir şeyde iyiydi.

Ithan ayrılmadı. Hayır, görünüşe göre bu sefil yolculuk boyunca onların gardiyanı ve sessiz eziyeti olacaktı.

Bryce, Sabine'in ikinci kattaki ofisine doğru atılacak her adımı biliyordu, ancak Ithan yine de yolu gösterdi. Geniş kireç taşı merdivenler o kadar çok çizik ve oyukla bozulmuştu ki, artık kimse onları düzeltmeye zahmet etmiyor olsa gerekti. Pencereleri dışarıdaki işlek caddeye bakan yüksek tavanlı, parlak salonda ilerlediler ve sonunda aşınmış ahşap kapıya ulaştılar. Danika burada büyümüştü ve HŞÜ'ye girer girmez taşınmıştı. Mezun olduktan sonra sadece resmi kurt etkinlikleri ve tatillerde kalmıştı.

Ithan'ın temposu yavaştı. Sanki Bryce'ın acısının kokusunu alabiliyordu ve mümkün olan her saniye bunu çekmesini istiyordu.

Bryce, bunu hak ettiğini düşünüyordu. Hak ettiğini *biliyordu.*

Aklına gelip giden anıyı engellemeye çalıştı.

Ithan'dan, hepsi de cinayeti takip eden ilk birkaç gün içinde gelen yirmi bir aramayı görmezden gelmişti. Yarım düzine ses kaydını da. İlkinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, paniklemişti ve sadece saatler sonra göndermişti. *Bu doğru mu Bryce? Öldüler mi?*

Ve sonra mesajlar endişeli bir hal almaya başlamıştı. *Neredesin? İyi misin? Büyük hastaneleri aradım. Listede yoksun ama kimse konuşmuyor. Lütfen ara beni.*

Ve sonunda, Ithan'dan gelen son sesli mesaj, jilet gibi keskin soğukluktan başka bir şey değildi. *Lejyon müfettişleri bana tüm mesajları gösterdi. Connor sana seni sevdiğini söyledi ve sen de sonunda onunla çıkmayı kabul ettin ve hemen sonrasında da Kuzgun'un tuvaletinde bir yabancıyla mı sikiştin? O ölürken? Benimle dalga mı geçiyorsun? Yarınki yelken açmaya gelme. Burada istenmiyorsun.*

Bryce ne bir cevap yazmış ne de onu aramıştı. Onunla yüzleşme düşüncesine dayanamamıştı. Yüzündeki kederi ve acıyı görme düşüncesine dayanamamıştı. Tüm kurt özellikleri arasında, sadakat en değerlisiydi. Onların gözünde, o ve Connor kaçınılmazdı. Neredeyse eş olacaklardı. Sadece zaman meselesiydi. Ondan önceki ilişkilerinin bir önemi yoktu, onunkilerin de. Çünkü henüz hiçbir şey kesinleşmemişti.

Ta ki ona çıkma teklifi edene kadar. O da evet demişti. O yola girmişlerdi.

Kurtlar için, o Connor'a aitti, Connor da ona.

Eve sağ salim vardığında bana mesaj at.

Göğsü sıkıştıkça sıkıştı, duvarlar üzerine üzerine gelip onu boğuyordu.

Kendini uzun bir nefes almaya zorladı. Kaburgalarının nefesini tutmakta zorlandığı noktaya kadar zorladı kendini. Sonra nefesini vermeye başladı, ta ki tüm vücudunu asit gibi yakan, bağırsaklarını parçalayan saf paniği atana kadar nefesini çıkarmaya devam etti.

Bryce bir kurt değildi. Onların kur yapma kurallarına göre oynamamıştı. Ve aptallık etmişti, o randevuyu kabul etmenin anlamından korkmuştu. Danika da Bryce'ın orada burada anlamsız ilişkiler yaşamasını kesinlikle umursamamıştı, ancak... Bryce, mesajlarını gördükten ve duyduktan sonra Ithan'a açıklama yapmak için cesaretini hiçbir zaman toplayamamıştı.

Hepsini saklamıştı. Onları dinlemek, duygusal ölüm sarmalı rutininin sağlam bir merkezi yayıydı. Doruk noktası ise, elbette, Danika'nın son aptalca mutlu mesajlarıydı.

Ithan, Sabine'nin kapısını çaldı ve ardına kadar açarak pencereleri In'in parkının yemyeşil yeşilliklerine bakan, güneşli, beyaz bir ofisi ortaya çıkardı. Sabine masasına oturuyordu, mısır ipeği saçları neredeyse ışıkta parlıyordu. "Buraya gelmeye yüzün var demek."

Soluk yüzünü, masanın üzerinde birbirine geçmiş ince ellerini ve muazzam bir güe sahip olduğuna inandıran dar omuzlarını incelerken kelimeler Bryce'ın boğazında kurudu. Danika saf

bir yangındı; annesi ise buz gibiydi. Ve eğer Sabine onu öldürdüyse, eğer Sabine bunu yaptıysa...

Bryce'ın kafasında kükremeler başladı.

Hunt bunu hissetmiş, kokusunu almış olmalıydı, çünkü hemen Bryce'ın yanına geçti, Ithan hâlâ orada oyalanırken, "Lider ile görüşmek istiyorduk" dedi.

Sabine'in gözlerinde bir öfke belirip kayboldu. "Ne hakkında?"

"Kızınızın cinayeti hakkında."

"Siktirip giderek bizim işlerimizden uzak durun" diye havladı Sabine, masasının üzerindeki bardakları titretti. Safra, Bryce'ın boğazını yaktı ve çığlık atmamaya ya da kendini kadının üzerine fırlatmamaya odaklandı.

Hunt'ın kanadı Bryce'ın sırtını okşadı, izleyen herkes için sıradan bir jest olarak görünebilirdi bu ama sıcaklığı ve yumuşaklığı onu sakinleştirmişti. Danika. Danika için bunu yapardı.

Sabine'in gözleri parladı. "Kılıcım hangi cehennemde?"

Bryce cevap vermeyi, hatta kılıcın her zaman Danika'nın olduğunu ve öyle de kalacağını bağıra bağıra söylemeyi reddetti ve onun yerine, "Boru'nun çalındığı gece Danika'nın Luna'nın Tapınağı'nda olduğunu gösteren istihbaratımız var. Doğrulamak için Lider'e ihtiyacımız var" dedi. Bryce, dehşete düşmüş, utanç verici teslimiyetin portresi gibi gözlerini halıya dikti ve Sabine'nin kendi mezarını kazmasına izin verdi.

Sabine, "Bunun onun ölümüyle ne ilgisi var?" diye sordu.

Hunt sakince, "Danika'nın, kristallos iblisi onu öldürmeden önceki hareketlerinin bir resmini çıkarmaya çalışıyoruz. Kimlerle görüşmüş, ne görmüş ya da yapmış olabilir gibisinden" dedi.

Başka bir yem daha: henüz kamuoyuna açıklanmamışken, iblisin cinsine verdiği tepkiyi göreceklerdi. Sabine gözünü bile kırpmadı. Sanki ona zaten aşinaymış gibiydi. Belki de başından beri onu çağıran kişi olduğu içindir. Bryce, sadece umursamamış olabileceğini de düşündü. Sabine, "Danika o gece tapınakta değildi. Boru'nun çalınmasıyla hiçbir ilgisi yok" diye tıslad.

Bryce, her şeyi doğrulayan yalana gözlerini kapatma dürtüsünden kaçındı.

Sabine'in parmaklarından pençeler kayarak çıktı ve masasına gömüldü. "Danika'nın tapınakta olduğunu size kim söyledi?"

Bryce, "Hiç kimse" diye yalan söyledi. "Bahsettiğini hatırlıyor olabilirim diye düşündüm..."

"*Düşündün* mü?" Sabine, küçümseyerek Bryce'ın sesini taklit etti. "Kafan güzel, sarhoş ve yabancılarla sikişirken hatırlamak zor olsa gerek, değil mi?"

Hunt'ın hırlamasına rağmen Bryce, "Haklısın" diyerek nefes verdi. "Bu bir hataydı." Topuklarını çevirip nefes almakta zorlanır bir şekilde oradan ayrılmadan önce Hunt'a itiraz etmesi için zaman vermedi.

Sırtını nasıl dik tuttuğu, midesinin vücudunun içinde nasıl durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hunt onun bir adım arkasına geldiğinde bile onu zar zor duydu. Koridora girdiğinde Ithan'a bakmaya dayanamadı, uzak bir duvara yaslanmış beklerken buldu onu.

Merdivenlerden aşağı indi. Yanından geçtiği kurtlara bakmaya cesaret edemedi.

Ithan'ın takip ettiğini biliyordu ama umursamadı, umursamadı...

"Quinlan." Hunt'ın sesi merdiven boşluğunda yankılandı. Tekrar, "*Quinlan*" dediğinde bir katı daha geçmişti.

Bu sefer onu durdurmaya yetecek kadar sert bir şekilde söylemişti. Omzunun üstünden baktı. Hunt'ın gözleri yüzünü inceledi, Sabine'in oradaki apaçık yalanına karşı zafer kazanmış gibi değil de endişeli bir şekilde baktı ona.

Ancak Ithan merdivenlerde aralarında duruyordu, gözleri taş gibi sertti. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söyle."

Hunt, "Bu gizli bir bilgi, göt herif" diye çıkıştı.

Ithan'ın hırıltısı merdiven boşluğunda yankılandı.

Bryce, tüm kameralara ve Micah'ın bunu gizli tutma emrine rağmen, "Tekrar oluyor" dedi sessizce. Sesi, kulak tırmalayacı bir şekilde çıkmıştı. "Bunun nedenini ve arkasında kimin oldu-

ğunu anlamaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar üç cinayet işlendi. Aynı şekilde. Dikkatli ol, dikkatli olmaları için sürünü uyar."

Ithan'ın yüzü okunamıyordu. Bu, onun bir sunball oyuncusu olarak sahip olduğu özelliklerden biriydi. Rakiplerine hamle yapacağını belli etmekten kaçınma yeteneği. Çok zeki ve acayip ukalaydı, evet ama bu kibir saatlerce süren pratik ve acımasız disiplinle kazanılmıştı.

Ithan'ın yüzü soğuk kaldı. "Bir şey duyarsam sana haber veririm."

Hunt soğukkanlılıkla, "Numaralarımıza ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ithan'ın dudağı kıvrıldı. "Onunki var." Özellikle, "Bu sefer zahmet edip cevap verir misin?" diye sorarken, bakışlarıyla yüzleşmekte zorlandı.

Topuklularının üzerinde döndü ve merdivenlerden aşağı, resepsiyon alanına doğru aceleyle koşturdu.

Kurtların Lider'i, şu an orada duruyordu. Kızılçam bastonunun üzerine eğilmiş, sekreterle konuşan Danika'nın büyükbabası, Bryce aniden önünde durduğunda solmuş yüzünü kaldırdı.

Danika'nınki gibi sıcak kahverengi gözleriyle ona baktı.

Yaşlı adam, ona hüzünlü, nazik bir gülümseme sundu. Tüm alaylardan ve söylenmelerden daha kötüydü bu.

Bryce cam kapılara doğru fırlamadan önce başını eğmeyi başardı.

Başka kimseye rastlamadan kapılardan geçti. Ithan onu yakaladığında neredeyse sokağa çıkmak üzereydi. Hunt bir adım geride kaldı. Ithan, "Onu hiç hak etmedin" dedi.

Bunun yerine, botunda saklı olduğunu bildiği bıçağı çekip Bryce'ın göğsüne saplasa da olurdu. "Biliyorum" dedi pürüzlü bir sesle.

Yavrular hâlâ uzun çimlerin arasında zıplayarak oynuyorlardı. Ithan başıyla ikinci katı, Sabine'nin ofisinin yeşilliğe bakan kısmını işaret etti "Bazı aptalca, sikik hatalar yaptın Bryce ama senin aptal olduğunu asla düşünmedim. Senin ölmeni istiyor." Başka bir doğrulama denilebilirdi belki.

Kelimeler, içindeki bir şeyleri ortaya çıkardı. "Ben de onun." Tüm işaretlerin Sabine'i gösterdiğini fark etmesiyle birlikte içinde kaynayan öfkeyi durduramayarak kapıları işaret etti. "Connor, Amelie'nin başıboş dolaşmasına izin verdiğin için senden utanırdı. Böyle bir pisliğin Alfa'n olmasına izin verdiğin için senden utanırdı."

Ithan'ın pençeleri parmaklarında parıldadı. "Onun adını *bir daha* ağzına alma."

"Uzaklaş" dedi Hunt hafifçe. Kanatlarının üzerinden yıldırım geçti.

Ithan, onun boğazını parçalamaya meyilli göründü ama Hunt çoktan Bryce'ın yanında gitmiş, güneşin kavurduğu sokakta onu takip etmeye başlamıştı. Bryce, kapıdaki Amelie'ye ya da sürüsüne bakmaya cesaret edemedi, onlarla alay edip kıs kıs güldüler.

"Sen bir süprüntüsün Quinlan!" diye bağırdı Amelie ve arkadaşları kahkahalarla kükredi.

Bryce, Ithan'ın onlarla gülüp gülmediğini görmeye dayanamadı.

44

Yirmi dakika sonra öğle yemeğinde, "Sabine, Danika'nın tapınakta olmadığı konusunda yalan söyledi. Ama bu iblisi o çağırıyorsa eğer, onu yakalamak için sağlam bir plana ihtiyacımız var" dedi Hunt Bryce'a. Melek birbiri ardına en az üç kâse mısır gevreği yemişti. Bryce, eve dönerken hiç konuşmamıştı. Toparlanması, yürüyüşün tamamını almıştı.

Bryce, kendi kâsesinde yüzen gevreği itti. Hiç yemek yiyesi yoktu. "Beklemekten bıktım. Sadece tutuklasanız ya onu." Hunt, "O, Küçük Ay'ın gayri resmi başkanı ve temelde kurtların Lider'i" diye uyardı. "Unvan olarak olmasa bile, diğer her yönden öyle. Buna nasıl yaklaşacağımıza dikkat etmeliyiz. Geri dönüşü bir felaket olabilir."

"Tabii." Bryce yine mısır gevreğini dürttü. Çığlık atması gerektiğini biliyordu. O orospuyu öldürmek için İn'e geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bryce dişlerini sıktı. Tharion ya da Ruhn'dan da haber almamışlardı.

Hunt cam masaya parmağını vurdu, Bryce'ın ifadesini tarttı. Sonra merhametli bir şekilde konuları değiştirdi. "Ithan'ın olayını anlıyorum ama Amelie'nin seninle sorunu ne?"

Belki Bryce sadece yorgundu ama sonunda, "O geceki mesajları hiç gördün mü? Sızdıktan sonra her gazetenin ön sayfasında yer aldı" dedi.

Hunt durgunlaştı. "Evet" dedi nazikçe. "Gördüm."

Bryce, mısır gevreğini kâsesinde döndürerek omuz silkti. Karıştırdıkça karıştırdı.

"Amelie'nin bir... takıntısı vardı. Connor'a karşı. Çocukluklarından beri. Bence hâlâ da var."

"Ah."

"Ve... Connor ve beni biliyorsun."

"Evet. Üzgünüm."

Bryce, o kelimeden nefret ediyordu. O kadar çok duymuştu ki, artık sadece *nefret* ediyordu. "O geceki mesajları gördüğünde, sanırım Amelie sonunda Connor'ın neden duygularına karşılık vermediğini anladı" dedi.

Hunt, kaşlarını çattı. "Üzerinden iki yıl geçmiş."

"Yani?" İki yılda kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak bir şey olmadığı kesindi.

Hunt başını sağa sola salladı. "İnsanlar hâlâ onları gündeme getiriyor mu? O mesajları?"

"Tabii ki." Bryce kafasını sallayarak homurdandı. "İnternette adımı arat bir, Athalar. Sahip olduğum tüm hesapları kapatmak zorunda kaldım." Bu düşünceyle midesini çalkalandı, mide bulandırıcı panik vücudundaki her kas ve damarı sıkılaştırdı. Bunu, bu hissi yönetme konusunda daha iyiye gitmişti ama çok fazla değildi. "İnsanlar benden nefret ediyor. Tam anlamıyla benden *nefret* ediyorlar. Hatta kurt sürülerinden bazıları bir şarkı yazıp onu internete bile koydu. Şarkıya, 'Az Önce Tuvalette Biriyle Birlikte Oldum, Connor'a Söyleme' adını vermişler. Beni ne zaman görseler söylerler."

Hunt'ın yüzü buz gibi soğudu. "Hangi sürüler?"

Bryce başını iki yana salladı. Hunt'ın yüzünde o ölümcül ifade varken kesinlikle isimlerini veremezdi. "Önemli değil. İnsanlar şerefsiz."

Öğrenmişti ki, bu kadar basitti işte. Çoğu insan şerefsizdi ve bu şehir onlarla doluydu.

Bazen, iki kış önce birinin, o gece çektiği fotoğraflardan biriyle oluşturulmuş sahte bir albüm kapağıyla birlikte şarkının sözlerinin yazılı olduğu bin adet çıktıyı yeni dairesine gönderdiğini bilselerdi ne derlerdi diye merak ediyordu. Hepsini yakmak için çatıya çıktığını ama bunun yerine tepeden aşağı baktığını

bilselerdi. Juniper bir hevesle o gece sadece kontrol etmek için aramasaydı ne olacağını merak ediyordu. Tam da Bryce'ın ellerini tırabzana dayadığı anda.

Sadece hattın diğer ucundaki o dostça ses Bryce'ın çatıdan inmesine engel olmuştu.

Juniper, Bryce'ı telefonda konuşturup durmuştu. Ta ki taksisi evin önüne yanaşana dek. Juniper, çatıya çıkıp Bryce'la gülene kadar telefonu kapatmayı reddetmişti. Onu nerede bulacağını biliyordu çünkü Bryce orada oturduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Belki de Bryce bunu söylerken sesinin ne kadar boş olduğu için acele etmişti.

Juniper şarkının kopyalarını yakmak için kalmıştı, sonrada aşağı, eve inmişler ve uyuyana kadar yatakta televizyon izlemişlerdi. Bryce bir noktada televizyonu kapatmak ve banyoyu kullanmak için kalkmıştı; geri döndüğünde Juniper uyanıktı, bekliyordu.

Arkadaşı üç gün boyunca yanından ayrılmamıştı.

Bundan bir daha hiç bahsetmemişlerdi. Ancak Bryce, Juniper'ın daha sonra Fury'ye onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu, nası bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini sezdiğini, Bryce'ı tetiklemeden koşarken o telefon görüşmesini devam ettirmek için ne kadar çok uğraştığını söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Bryce o kışı düşünmek istemiyordu. O geceyi de. Ama Juniper'a o his için, onu böylesine korkunç, aptalca bir hata yapmaktan alıkoyan o sevgi için minnettar olmayı asla bırakmayacaktı.

"Evet" dedi Hunt, "insanlar şerefsiz."

Bryce, Hunt'ın ondan daha kötü durumda olduğunu düşünüyordu. Çok daha kötü.

Kefarete giden bir çeşit çarptırılmış yol gibi lanse edilen iki yüzyıllık kölelik. Micah'ın onunla yaptığı pazarlık, azaltılmış ya da azaltılmamış, utanç vericiydi.

Şimdi sünger gibi olmuş mısır gevreğinden bir kaşık aldı Bryce. Kafasını boşaltmak için kendini bir şey, herhangi bir

şey sormaya zorladı. "Lakabını sen mi uydurdun mu? Ölümün Gölgesi'ni?"

Hunt kaşığını indirdi. "Kendine takma adlar uydurmaya ihtiyaç duyan birine mi benziyorum?"

"Hayır" diye itiraf etti Bryce.

"Bana böyle demelerinin tek sebebi, bu tür şeyleri yapmamın emredilmesi. Ve benim de oldukça iyi yapmam." Omuz silkti. "Bana Ölümün Kölesi deseler daha iyi olur."

Bryce dudağını ısırdı ve mısır gevreğinden bir kaşık daha aldı.

Hunt boğazını temizledi. "Bugünkü ziyaretin zor olduğunu biliyorum. Ve başta öyle davranmadığımı biliyorum Quinlan ama bu davaya atandığın için memnunum. Sen... gerçekten harika gidiyorsun."

Övgüsünün kalbine ne yaptığını, üzerine çöken sisi nasıl kaldırdığını gizledi. "Babam 25. Lejyon'da Drakon kaptanıydı. Askerliğinin üç yılı boyunca onu cephede görevlendirdiler. Bana birkaç şey öğretti."

"Biliyorum. Yani sana öğretmesini değil. Babanı. Randall Silago, değil mi? Sana ateş etmeyi öğreten oydu."

Bryce başını salladı, içinden garip bir gurur geçiyordu.

Hunt, "Onun yanında hiç savaşmadım ama en son yirmi altı yıl kadar önce cepheye gönderildiğimde adını duymuştum. Keskin nişancılığını duydum yani. O ne düşünüyor... Şey hakkında..." Elini etraflarındaki şehri göstererek salladı.

"Eve dönmemi istiyor. HŞÜ'ye gitme kavgasını kazanmak için onunla kelimenin tam anlamıyla savaştım."

"Onunla fiziksel olarak mı dövüştün?"

"Evet. Eğer onu mıhlayabilirsem, savunma hakkında kendimi şehirde kollamaya yetecek kadar şey bildiğimi söyledi. Görünen o ki, inanmasına izin verdiğimden daha fazla ilgi gösteriyormuşum."

Hunt'ın düşük kahkahası cildinin üzerine sıçradı. "Ve sana keskin nişancı tüfeği kullanmayı mı öğretti?"

"Tüfekler, tabancalar, bıçaklar, kılıçlar." Ama Randall'ın

uzmanlık alanı silahlardı. Ona tekrar ve tekrar, defalarca kez acımasızca öğretmişti.

"Alıştırma dışında hiç kullandın mı?"

Seni seviyorum Bryce.

Gözlerini kapat Danika.

"Mecbur kaldığımda" dedi pürüzlü bir sesle. Önemli olduğunda bir fark yarattığından değildi.

Telefonu çaldı. Jesiba'dan gelen mesaja baktı ve inledi.

Otuz dakika içinde bir müşteri geliyor. Orada ol yoksa tarla faresi olarak yaşamaya mecbur kalırsın.

Bryce kaşığını indirdi, Hunt'ın onu izlediğini fark etti ve yazmaya başladı. *Orada.*

Jesiba, Bryce cevap veremeden bir mesaj daha gönderdi. *Ayrıca dünkü evraklar nerede?*

Bryce yazdıklarını sildi ve tekrar yazmaya başladı. *Halle–.* Bir mesaj daha. *Öğlene kadar bitmesini istiyorum.*

Hunt, "Birileri kızmış" diye gözlemledi ve Bryce yüzünü buruşturdu, kâsesini kaptı ve lavaboya koştu.

Yürürken mesajlar, onu çeşitli acınası yaratıklara dönüştürmek için yarım düzine tehditle birlikte gelmeye devam ediyordu, bu da birilerinin Jesiba'yı gerçekten de çok kızdırdığını gösteriyordu. Galeri kapısına ulaştıklarında Bryce fiziksel ve büyülü kilitleri açtı ve iç çekti. "Belki de bu öğleden sonra çatıda kalmalısın. Muhtemelen beni kameralardan izliyor olacak. Seni daha önce içeride gördü mü bilmiyorum ama..."

Hunt, bir eliyle omzuna pat pat vurdu. "Anladım Quinlan." Siyah ceketi vızıldadı ve telefonunu çıkardı. "Isaiah" diye mırıldandı ve galerinin artık açık olan kapısına doğru başını salladı, içeriden Sirinks'in kütüphane kapısını tırmaladığını ve Lehabah'ın selam verdiğini görebiliyorlardı. "Daha sonra kontrol ederim" dedi.

Çatıya uçmak için bekledi. Bryce, ta ki galeri kapısım arkasından kilitleyene kadar beklediğini biliyordu. On beş dakika sonra ondan bir mesaj geldi. *Isaiah'ın başka bir dava için bana ihtiyacı var. Şimdi oraya gidiyorum. Justinian seni izliyor. Birkaç saate dönerim.*

Cevap yazdı. *Justinian seksi mi?*

Hunt yanıtladı. *Şimdi sapık kim acaba?*

Bryce'ın ağzına bir gülümseme yerleşti.

Telefonu çaldığında cevap verecek parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu. İç çekerek, telefonu kulağına kaldırdı.

"Neden müşteri için hazır değilsin?" diye sordu Jesiba.

Bu sabah tam bir enkaz gibiydi. Saatler sonra galerinin çatısında nöbet tutan Hunt, bunu düşünmeden edemedi. Evet, Sabine'i yalan söylerken yakalamışlardı ve tüm işaretler katilin o olduğunu gösteriyordu, ama... Siktir. Sabine'in ondan nefret ettiğini bilse bile Quinlan için ne kadar zor olacağını fark etmemişti. Diğer kurtların da Bryce'a garezi olduğunu bilmiyordu. Onu asla götürmemeliydi. Kendisi gitmeliydi.

Her şeyi düşünürken, saatler teker teker geçti.

Hunt, 33'ün arşivlerinden erişilen video görüntülerini almadan önce çatıda kimsenin uçmadığından emin olmuştu. Birisi, şüphesiz iblisin bir ayak parmağı veya pençesinden daha iyi bir görüntü elde etme çabasıyla film makarasını derlemişti.

Kristallos apartmanın ön kapısından havaya uçarken gri bir bulanıklık gibi görünüyordu. Binaya girişinin görüntülerini alamamışlardı, bu da ya olay yerinde çağrıldığını ya da çatıdan gizlice girdiğini gösteriyordu ve yakınlardaki hiçbir kamera da bunu yakalayamamıştı. Ama bu videoda, ön kapıyı kırıyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece gri bir duman gibi görünüyordu.

Ve sonra, işte *o* oradaydı. Bryce. Çıplak ayakla kapıdan dışarı fırladı ve cam parçaları üzerinde koştu, elinde masa bacağı, yüzünde saf bir öfke vardı.

Görüntüleri iki yıl önce görmüştü ama Randall Silago'nun onu eğittiğini bilince şimdi her şey biraz daha mantıklı geliyordu. Bir Fey erkeği kadar hızlı bir şekilde arabaların üzerinden atlamasını, sokaklarda hafifçe sallanarak ilerlemesini izledi. Yüzü kanla kaplıydı, dudakları duyamadığı bir hırlamayla kıvrılmıştı.

Ama video görüntülerinde bile gözleri bulanıktı. Hâlâ uyuşturucuyla savaşıyordu.

Öğle yemeği sırasında mesajları sorduğuna göre, onunla o sorgu odasında olduğunu kesinlikle hatırlamıyordu. Ve, siktir! Telefonundan her şeyin sızdığını biliyordu ama nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Haklıydı: insanlar şerefsizdi.

Bryce bir arabanın kaputundan kayarak Ana Cadde'den ayrıldı ve sonra çekim sona erdi.

Hunt bir nefes verdi. Eğer bu işin arkasında gerçekten Sabine varsa... Micah ona suçluyu öldürmesi için izin vermişti. Ama bunu Bryce da Pekâlâ yapabilirdi.

Hunt, nehrin karşısından görünen sis duvarına doğru kaşlarını çattı, sisler öğle sonrası güneş ışığında bile içinden geçilmez görünüyordu. Kemik Mahallesi.

Uyuyan Şehir'de neler olduğunu kimse bilmiyordu. Eğer ölüler anıt mezarlarda dolaşıyor olsaydı, Azriller devriye gezip krallar gibi hüküm sürüyor olsaydı, sadece sis, oyma taş ve sessizlik olsaydı... Üzerlerinde kimse uçmazdı, kimse cesaret edemezdi.

Ama Hunt bazen Kemik Mahallesi onları izliyormuş gibi hissediyordu ve bazı insanlar sevdikleri ölülerinin Kâhin veya ucuz piyasa medyumları aracılığıyla iletişim kurabildiklerini iddia ediyorlardı.

İki yıl önce Bryce Danika'nın Yelken Açması'na gitmemişti. Hunt buna bakmıştı. Hilal Şehir'deki en önemli insanlar gitmişti ama o orada değildi. Ya Sabine'in onu görür görmez öldürmesinden kaçınmak için ya da kendi sebepleri yüzünden gitmemişti. Bugün gördüklerinden sonra, parasını öncekine yatırırdı.

Yani Sabine'in eski siyah kayığı, içinde Danika'nın bedeninden geriye kalanların ve üzerinde gri ipek örtünün olduğu kutuyu, Istros'a ittiğine tanık olmamıştı. Çamurlu sulara sürüklenirken saniyeleri saymamış, kayığın Kemik Mahallesi kıyılarına giden hızlı akıntı tarafından alınıp alınmayacağını görmek için kıyıdakilerle birlikte nefesini tutmamış ya da devrilseydi

Danika'nın değersiz kalıntılarının nehre ve içinde yüzen canavarlara verilişini görmemişti.

En nihayetinde, Danika'nın kayığı nehrin karşısındaki sis kaplı adaya doğru yönelmişti, Yeraltı Kralı onu değerli bulmuştu ve birden fazla kişi rahatlayarak iç çekmişti. Apartmanın boktan salon kamerasından Danika'nın merhamet için yalvardığı ses bir gün önce sızdırılmıştı.

Hunt, Yelken Açma'ya gelen insanların yarısının kibirli ve vahşi eski Alfa'yı bir korkak olarak görerek, Danika'nın yalvarmasının, onun nehre verileceği anlamına geldiğini umduğundan şüphelenmişti.

Böyle bir sonucu bekleyenlerin açıkça farkında olan Sabine, Kemik Mahallesi'nin girdaplı sisini ortaya çıkarmak için nehir kapılarının açılmasını beklemiş, tekne görünmez ellerle içeri çekildikten hemen sonra da oradan ayrılmıştı. Şeytan Sürüsü'nün geri kalanı için yapılan Yelken Açma'ları görmek için beklememişti.

Ama Hunt ve diğerleri beklemişti. Ithan Holstrom'u son görüşü o zamandı. Abisinin kalıntılarını mavi sulara iterken ağlamıştı, bu yüzden sunball takım arkadaşları onu tutmak zorunda kalmışlardı. Bugün eskortluk yapan soğuk gözlü erkek, o çocuktan tamamen farklıydı.

Hunt, Naomi'nin Destek Bölümü sürüleri ve nasıl 33 ile mukayese edildikleri hakkındaki bitmek bilmeyen eleştirileri arasında Ithan için *yetenekli* dediğini duymuştu. Sunball sahasındaki yeteneğinin ötesinde, Ithan Holstrom, Dalış'ı yapmıştı ve Connor'ın gücüyle arasında sadece bir tükürme mesafesi olan yetenekli bir savaşçıydı. Naomi her zaman, ukala olmasına rağmen Ithan'ın sağlam bir erkek olduğunu söylerdi: adil fikirli, akıllı ve sadık.

Ve görünen o ki, sikik bir hıyar da.

Hunt başını salladı, yine Kemik Mahallesine doğru baktı.

Danika Fendyr o sisli adada dolaşmış mıydı? Ya da en azından bir parçası? Ölümünden bu kadar uzun süre sonra bile, hatıralarına hakaret eden herkesin karşısında duran arkadaşını

hatırlıyor muydu? Bryce'ın, onun katilini yok etmek için her şeyi yapacağını, videodaki öfkesinin muhtemelen sonsuza dek içinde baki kalacağını biliyor muydu? Katil, Danika'nın öz annesi olsa bile bunu yapacağını biliyor muydu?

Ölene dek ve sonrasında da sadık olduğunu biliyor muydu?

Hunt'ın telefonu çaldı, bir kez daha Isaiah'ın adı belirdi ama Hunt hemen cevap vermedi. Botlarının altındaki galeri çatısına bakıp böyle bir arkadaşa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeyi bırakamamıştı.

45

"Ee, bu sezondan sonra müdürlüğe terfi edebileceğini düşünüyor musun?" Telefonunu omzuyla kulağına dayayan Bryce, apartman kapısında ayakkabılarını çıkardı ve pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdü. Tasmasından kurtulan Sirinks, akşam yemeğini beklemek için yemek kabına koştu.

"Bundan şüpheliyim" dedi Juniper, yumuşak ve kısık bir sesle. "Eugenie bu yıl gerçekten ortalığı yıkıyor. Sanırım bir sonraki müdür adayı o olacak. Sololarımın bazılarında biraz gariptim, hissedebiliyorum."

Bryce pencereden dışarı baktı, Hunt'ı tam olarak dairesinde güvende olduğunu bildirene kadar bekleyeceğini söylediği yerde gördü ve el salladı. "Müthiş olduğunu biliyorsun. Sen de ortalığı yıkmıyormuşsun gibi davranma."

Hunt elini kaldırdı ve gökyüzüne fırladı, pencereyi geçerken ona göz kırptı, sonra Munin ve Hugin'e* doğru yol aldı.

Bryce'ı bardaki triarii arkadaşlarına katılmaya ikna edememişti ve o yokken dairesini terk etmeyeceğine veya kapıyı kimseye açmayacağına dair beş tanrının üzerine yemin ettirmişti.

Ehh, bu *neredeyse* tamamı sayılırdı.

Kısa konuşmalarından Hunt'ın bara sık sık davet edildiğini ama hiç gitmediğini anlamıştı. Neden bu gece ilk kez gittiği ise... Belki de Bryce onu delirtiyordu. Bunu hissetmemişti ama belki de sadece uzakta bir geceye ihtiyacı vardı.

* İskandinav mitolojisinde, tüm dünyada uçup Midgard'a ve tanrı Odin'e bilgi getiren bir çift kuzgun. (ç.n.)

Juniper, "Sanırım idare ederim" diye itiraf etti.

Bryce dilini şaklattı. "Bu 'idare ederim' lafların tamamen deli saçması."

"Düşünüyordum da B" dedi Juniper dikkatlice. "Eğitmenim halka açık bir dans dersine başlayacağından bahsetti. Sen de gidebilirsin."

"Eğitmenin bu şehirdeki en rağbet gören öğretmen. Kabul edilmemin imkânı yok" diye saptırdı Bryce, pencerenin altından akan arabaları ve yayaları izledi.

"Biliyorum" dedi Juniper. "Bu yüzden sana yer ayırmasını istedim."

Bryce hareketsiz kaldı. "Şu anda çok işim var."

"Haftada iki kez, iki saatlik bir ders. Mesai saatleri dışında."

"Teşekkürler ama böyle iyiyim."

"Öyleydin Bryce. *Çok iyiydin.*"

Bryce dişlerini sıktı. "Yeterince iyi değil."

"Bu, Danika ölmeden önce senin için önemli değildi. Sadece derse git. Bu bir seçme değil, kelimenin tam anlamıyla sadece dans etmeyi seven insanlar için bir sınıf. Ki sen de seviyorsun."

"*Ki* bir zamanlar seviyordum."

Juniper'ın nefesi telefonu titretti. "Danika artık dans etmediğini duysa çok üzülürdü. Eğlence için bile etmiyorsun."

Bryce hımlayarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel" dedi Juniper. "Sana detayları gönderiyorum."

Bryce konuyu değiştirdi. "Gelip biraz dandik televizyon programları izlemek ister misin? Dokuzda *Sahil Evi Sevişmesi* var."

Juniper sinsice, "Melek orada mı?" diye sordu.

"Küçük katil çetesiyle bira içmeye gitti."

"Onlara triarii deniyor, Bryce."

"Evet, bir de onlara sor." Bryce pencereden ayrıldı ve mutfağa yöneldi. Sirinks hâlâ yemek kabının başında bekliyor, aslanın kuyruğu sallanıp duruyordu. "Hunt burada olsaydı bir şey fark eder miydi?"

"Çok daha hızlı gelirdim."

Bryce güldü. "Edepsiz." Sirinks'in yemeğini kâsesine koydu. Her bir mama parçasını sayarak yerinde zıplarken pençeleri tıkladı. "Senin için kötü bir haber: sanırım birine abayı fena yakmış."

"Asıl *senin* için kötü bir haber."

"Lütfen." Buzdolabını açtı ve çeşitli yiyecekler çıkardı. Her şeyden biraz otlanarak akşam yemeği oluşturdu. "Geçen gün bir merle tanıştım, o kadar ateşliydi ki on milyar tane olan karın kasında yumurta kızartabilirdin."

"Söylediklerinin hiçbiri mantıklı değil ama sanırım ne demek istediğini anladım."

Bryce yine güldü. "Senin için bir vejetaryen burger ısıtayım mı?"

"Keşke gelebilseydim, ama..."

"Ama pratik yapmalısın."

Juniper iç çekti. "Bütün gece kanepede uzanarak müdür olamam."

"Kendini çok zorlarsan yaralanırsın. Zaten haftada sekiz gösteri yapıyorsun."

Yumuşak sesi keskinleşti. "Ben iyiyim. Belki Pazar görüşürüz, tamam mı?" Dans grubunun sahneye çıkmadığı tek gündü.

"Olur" dedi Bryce. Göğsü öyle sıkışmıştı ki, "Müsait olduğunda beni ara" dedi hemen.

"Ararım."

Hızlıca veda ettiler ve Bryce başka bir numarayı aramadan önce telefonu zar zor kapatmıştı.

Fury'nin telefonu sesli mesaja yönlendi. Mesaj bırakmaya zahmet etmeyen Bryce, telefonunu bıraktı ve humus kabını, ardından kalan erişteleri ve muhtemelen çürümüş domuz eti yahnisini açtı. Büyü, buzdolabındaki yiyeceklerin çoğunu taze tutuyordu, ancak rasyonel sınırlar vardı.

Homurdanarak yahniyi çöpe attı. Sirinks ona kaşlarını çattı.

"Sen bile onu yemezsin, dostum" dedi.

Sirinks yine kuyruğunu salladı ve kanepeye uzandı.

Dairesinin sessizliği ağırlaştı.

Bir arkadaş. Sosyal çevresi bir arkadaştan ibaret olmuştu. Fury artık onunla uğraşmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Ve şimdi de tek arkadaşı güvenilir bir saatte takılamayacak kadar kariyeri ile çok meşguldü, özellikle de şirketin hafta boyunca performans göstereceği önümüzdeki yaz aylarında daha da yoğun olacaktı. Bryce, arkadaş sayısının sıfıra ineceği kanaatine vardı.

Bryce, sosa hafif çamurlu havuçları batırarak humusu gönülsüzce yedi. Huvuçların çatırtıları evin sessizliğini doldurdu.

O çok tanıdık kendine acıma dalgası yavaş yavaş içeri süzüldü ve Bryce kanepeye yayılmadan önce havuçları ve humusu çöpe attı.

Yerel haberleri bulana kadar kanallara baktı. Sirinks beklenti içinde ona baktı. "Bu gece sadece sen ve ben varız, dostum" dedi onun yanına eğilerek.

Haberlerde, Asteri'nin Parlak Eli, Rigelus ortaya çıktı, yaldızlı bir platformda yeni ticaret yasaları hakkında bir konuşma yapıyordu. Arkasında, diğer beş Asteri, soğuk yüzlü, zenginlik ve güç saçan bir şekilde kristal bölmelerindeki tahtlarında oturuyordu. Her zamanki gibi, yedinci taht uzun zaman önce ölen kız kardeşlerinin onuruna boş bırakılmıştı. Bryce kanalı tekrar değiştirdi, bu sefer başka bir haber kanalına geçti, çamurlu bir savaş alanında elit İmparatorluk Lejyonları ile burun buruna gelen insan yapımı mekânik kıyafetler giymiş bir sıra kişi göründü. Başka bir kanalda, açlıktan ölen insanların Sonsuz Şehir'de ekmek için sıraya girdiği, çocuklarının açlıktan ağladığı gösteriliyordu.

Bryce hiç görülmemiş tatil evleri satın alma konulu bir programa geçti ve anlamayarak izlemeye başladı.

En son ne zaman bir kitap okumuştu? İş ya da araştırma için değil, zevk için? Danika ile ilgili bu olayların hepsinden önce çokça kitap okurdu ama beyninin o kısmı sonradan kapandı.

Her türlü sakinliği ve sessizliği bastırmak istiyordu artık. Bas bas bağıran televizyon, sessizliği uzaklaştırmak için onun arkadaşı olmuştu. Gösteri ne kadar aptalca olursa, o kadar iyiydi.

Yastıkların içine kıvrıldı, Sirinks, kadifemsi yumuşak kulaklarını kaşırken bacağına doğru sıkıca kıvrıldı. Daha fazlasını isteyerek kıvrandı.

Sessizlik tekrar bastırdı, daha sıkı ve daha kalın bir şekilde. Ağzı kurudu, uzuvları hafif ve içi boş hale geldi. İn'deki olaylar, Ithan'ın soğuk yüzü ön planda olmak üzere döngüye girerek aklında oynamak üzere tehdit ediyordu.

Saate baktı. Neredeyse beş buçuktu.

Bryce uzun bir nefes üfledi. Lehabah yanılıyordu. Bu, o kış gibi değildi. Hiçbir zaman, Danika'nın olmadığı o ilk kış kadar kötü olamazdı. Buna izin veremezdi.

Ayağa kalktı, Sirinks rahatsız edildiği için sinir olarak homurdandı.

"Yakında döneceğim" diye söz verdi, koridoru ve sandığını işaret etti.

Ona kötü bir bakış atan kimera, kendini kafesin içine soktu, metal kapıyı kanca gibi pençesiyle kapattı.

Bryce, ona uzun süre dışarıda kalmayacağına dair tekrar güvence vererek kapısını kilitledi ve topukları üzerinde döndü. Hunt'a, tanrılar üzerine yemin ederek evde kalacağına söz vermişti.

Meleğin, kadının artık hiçbirine dua etmediğini bilmemesi onun sorunuydu.

Hunt telefonu çaldığında yarım biranın hepsini içmişti.

Telefonu açmadan bile tam olarak ne olduğunu biliyordu. "Ayrıldı, değil mi?"

Naomi sessizce güldü. "Evet. Göz kamaştırıcı bir şekilde."

Şakağını ovuşturarak, "Genellikle öyledir" diye homurdandı.

Oyulmuş meşe barın ucundaki Vik, zarif bir kaşını kaldırdı, halesi hareketle birlikte oynadı. Hunt başını salladı ve cüzdanına uzandı. Bu gece dışarı çıkmamalıydı. Geçtiğimiz dört yıl boyunca ona defalarca kez teklif etmişlerdi ve o hiçbirine gitmemişti. Özellikle de tekrar 18'de olmak gibi hissettirdiği için.

Ama bu sefer, Isaiah standart uyarısıyla aradığında, (*hayır diyeceğini biliyorum, ama...*), kabul etmişti.

Nedenini bilmiyordu ama gitmişti.

Hunt, "Nereye gidiyor?" diye sordu.

"Şimdi onu izliyorum" dedi Naomi, hattın sonunda rüzgâr hışırdıyordu. Hunt bir saat önce onu arayıp Bryce'ı korumasını ve bu geceki eğlenceden vazgeçmesini istediğinde soru sormamıştı. "BeGü'ye doğru gidiyor gibi görünüyor."

Belki de güncelleme için kuzenini arıyordu. "Yakın dur ve tetikte ol" dedi. Söylemesine gerek olmadığını biliyordu. Naomi karşılaştığı en yetenekli savaşçılardan biriydi ve kimsenin onu kullanmasına izin vermezdi. Sıkıca örülmüş siyah saçlarına, ellerini kaplayan renkli dövmesine ve kaslı vücudundaki bir dizi silaha bir göz atan çoğu insan, onunla uğraşmaya cesaret edemezdi. Naomi vermiş olsaydı, belki Bryce bile emirlere uyardı. "Bana koordinatlarını gönder."

"Gönderirim." Hat kesildi.

Hunt iç çekti. Viktoria, "Böyle olacağını bilmeliydin, dostum" dedi.

Hunt ellerini saçında gezdirdi. "Evet."

Yanında Isaiah birasını yudumladı. "Onunla Naomi'nin ilgilenmesine izin verebilirsin."

"Bunun birlikte cehennemi salmalarına sebep olacağına dair bir his var içimde ama yine de gidip eğlencelerine son vermem gerekiyor."

Vik ve Isaiah kıkırdadı ve Hunt bara gümüş bir mark bıraktı. Viktoria protesto etmek için elini kaldırdı ama Hunt görmezden geldi. Hepsi köle olabilirdi ama kendi içkisinin parasını ödeyebilirdi. "Sonra görüşürüz."

Isaiah selamlayarak birasını kaldırdı ve Hunt tıka basa dolu bardan dirsek atarak çıkmadan önce Viktoria ona samimi bir gülümseme yolladı. Arkada bilardo oynayan Justinian veda etmek için elini kaldırdı. Hunt, neden hepsinin, çoğu meleklerin uğrak yeri olan çatı katındaki salonlardan biri yerine sokak seviyesindeki barların dar köşelerini tercih ettiğini hiç sorma-

mıştı. Bu gece nedenini öğrenme fırsatı bulamayacağı kesindi.

Hunt, Bryce'ın kaçmasına şaşırmadı. Açıkçası, onu şaşırtan tek şey bu kadar beklemesiydi.

Kurşun kaplı cam kapıdan geçti ve ilerideki bunaltıcı sokağa çıktı. Müşteriler dönüştürülmüş meşe fıçılardan içkiler içiyor ve kurt ya da büyük kediye benzeyen bir tür şekil değiştiren sürüsü sigaralarını üflüyordu.

Hunt, onu gökyüzüne kadar kovalayan kokuya kaşlarını çattı, sonra batıdan gelen bulutlara somurtarak baktı, rüzgârda ağır bir yağmur kokusu vardı. Harika.

Naomi Beş Gül'deki koordinatlarını gönderdi ve beş dakikalık bir uçuşla Hunt gece bahçelerinden birine vardı ve solmakta olan ışıkla kendine gelmeye başladı. Naomi'nin siyah kanatları, ay zambaklarıyla dolu bir çeşmenin üzerinde havada süzülürken, ışık saçan çiçekler çoktan açık ve soluk mavi bir şekilde parıldarken, sürünen karanlığın üzerindeki daha koyu bir leke gibiydi.

Naomi, "Buradayım" dedi, yüzünün sert düzlemleri bitkilerden gelen yumuşak ışıkla parladı.

Hunt meleğe başını salladı. "Teşekkürler."

"İyi şanslar." Kelimeler, tüylerinin diken diken olması için yeterliydi, bu yüzden patikada süzülmeden önce Hunt veda etme zahmetine girmedi. Yıldızlı meşe ağaçları dizilmişti, tepelerinde, canlı bir saçağın içinde yaprakları parlıyordu. Bryce taş yolda yürürken hafif aydınlatma saçlarını parlattı, etrafındaki gece açan çiçekler açıldı. Yaseminler alacakaranlık havasında, tatlı ve çekici bir şekilde, ağır ağır yatıyordu.

"Bana bir saat huzur veremedin, değil mi?"

Bryce, Hunt onun yanına adım attığında ürkmedi. "Biraz temiz hava almak istedim." Açılmakta olan bir eğrelti otuna hayran hayran baktı, yaprakları her damarı aydınlatmak için içeriden yandı.

"Özellikle gittiğin bir yer mi vardı?"

"Sadece dışarıya çıkmak istedim."

"Ah."

"Bağırmaya başlamanı bekliyorum." Canlı yosunların arasında parıldayan mor yapraklı gece çiğdemlerinden oluşan yatakların yanından geçmeye devam etti. Bahçe onun için uyanmış, onu karşılıyor gibiydi.

"Sözünden dönmene neden olacak kadar önemli olan şeyi öğrendiğimde bağıracağım."

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Önemli hiçbir şey olmadı."

Bryce, kelimeleri o kadar sessizce söyledi ki Hunt dikkatlice onu izlemeye başladı. "Sen iyi misin?"

"Evet." O zaman kesinlikle *değildi.*

"Sessizlik bazen beni rahatsız ediyor" diye itiraf etti.

"Seni bara davet etmiştim."

"Bir sürü triarii ile bara gitmek istemedim."

"Neden?"

Hunt'a yandan, uzunca bir bakış attı. "Ben sivilim. Rahat hareket edemezlerdi."

Hunt inkâr etmek için ağzını açtı ama Bryce ona bir bakış atınca vazgeçti. "Tamam" diye itiraf etti Hunt. "Belki."

Sessizce birkaç adım yürüdüler. "İçmeye geri dönebilirsin, biliyorsun. Bana bakıcılık yapması için gönderdiğin o uğursuz görünümlü melek bununla başa çıkabilir."

"Naomi gitti."

"Güçlü birine benziyor."

"Öyledir."

Bryce ona hafifçe gülümsedi. "Siz ikiniz?.."

"Hayır." Gerçi Naomi ara sıra ima etmişti. "Bu, işleri zorlaştırır."

"Mmm."

"Arkadaşlarınla buluşmaya mı gidiyordun?"

Kafasını salladı. "Bugünlerde sadece bir arkadaşım var, Athalar. Ve o da çok meşgul."

"Yani kendi kendine dışarı çıktın. Ne yapmak için?"

"Bu bahçede yürümek için."

"Tek başına."

"Bebek bakıcısı göndereceğini biliyordum."

Hunt düşünmeden hareket etti ve dirseğini kavradı.

Bryce, onun yüzüne baktı. "Bağırmaya başlayacağın kısım burası mı?"

Gökyüzünde şimşek çaktı ve Hunt daha yakına eğilip, "Bağırmamı mı istersin, Bryce Quinlan?" diye mırıldanırken damarlarında yankılandı.

Bryce yutkundu, gözleri altın bir ateşle parlıyordu. "Belki isterim?"

Hunt kısık sesle güldü. Onu ele geçirmiş ısıyı durdurmaya çalışmadı. "Bu ayarlanabilir."

Gözlerine odaklanmış tüm dikkati, ağzına kaydı. Çilli yanaklarında oluşan kızarıklık, onu her pembe santimini tatmaya davet ediyordu.

Ondan başka kimse ve hiçbir şey yoktu.

Arkasındaki karanlık çalıların hışırtısını hiç duymadı. Dalların kırıldığını hiç duymadı.

Kristallos ona çarpıp dişlerini omzuna geçirene kadar duymadı.

46

Kristallos bir SUV'nin gücüyle Hunt'a çarpmıştı.

Bryce, Hunt'ın ya silahını çekecek ya da onu yoldan çekecek kadar vakti olduğunu biliyordu. Hunt onu seçti.

Bryce, asfaltta Hunt'tan birkaç metre uzağa çarptı, kemiklerine acı hücum etmiş ama yine de donup kalmıştı. Melek ve iblis aşağı indi, kristallos Hunt'ı gece bahçesini titreten bir kükremeyle sıkıştırdı.

Daha da beterdi. O geceden çok daha beterdi.

Hunt'ın kılıfından çekip yarı saydam derisine kan fışkırtarak sapladığı bıçağı parladı.

Yıldırım damarları Hunt'ın ellerini sardı ama hemen ardından karanlığa gömüldü.

İnsanlar çığlık atıp patikadan aşağı fırladılar, parlayan bitki örtüsünün arasında birbirlerine *koş* diye bağırıyorlardı. Bryce dizlerinin üzerine çökerken hepsini zar zor duydu.

Hunt yuvarlandı, yaratığı üstünden kaldırıp patikaya attı ve bu süreçte bıçağını geri çıkardı. Hunt bıçağı kendi önünde hizalarken bıçağın yüzeyinden belirgin kanlar damladı, parçalanmış kolunu Bryce'ı korumak için savurdu. Şimşek çaktı ve parmaklarının ucundan fışkırdı.

Dikkatini iblisten ayırmadan, nefes nefes kalmış bir şekilde, "Destek çağır" dedi. İblis, kristal gibi parlayan pençeli elini yan tarafındaki yaraya götürerek bir adım attı.

Bryce, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu kadar doğa-

üstü, çok ilkel ve öfkeli bir şey görmemişti. O geceye dair anıları öfke, keder ve uyuşturucularla bulanıklaşmıştı. O yüzden bu, bu saf gerçek...

Bryce telefonuna uzandı ama yaratık Hunt'a doğru hamle yaptı.

Melek bıçağını savurdu. Hiçbir fark yaratamadı.

Tekrar patikaya devrildiler ve Hunt, iblis çenesini koluna geçirip bir *çatırtı* sesi çıkarırken Hunt feryat etti.

Yıldırımı tamamen söndü.

Kımılda. *Kımılda.* Bryce'ın *kımıldaması* lazımdı.

Hunt'ın serbest yumruğu kemiği kıracak kadar sert bir şekilde yaratığın yüzüne çarptı ama kristal dişler kolunu bırakmadı.

Bu şey onu çok kolay yakalamıştı. Danika'ya da mı böyle yapmıştı? Parçaladıkça parçalamış mıydı?

Hunt homurdandı, acı ve konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. Yıldırımları kaybolmuştu. Tek bir titreşim bile çıkaramadı.

Bryce'ın her yeri titriyordu.

Hunt yine iblisin suratına yumruk attı. *"Bryce..."*

Ve Bryce harekete geçti. Telefonu için değil, Hunt'ın kalçasındaki silah için.

Kör iblis onu hissetti, parmakları tabancaya dolanırken burun delikleri parladı. Ayağa kalkarken emniyetini serbest bıraktı ve döndü.

Yaratık Hunt'ın kolunu serbest bıraktı ve ona doğru atıldı. Bryce ateş etti ama çok yavaştı. İblis, kurşundan kaçarak yana doğru hamle yaptı. Bryce, iblis kükreyip tekrar ona doğru atılırken geriye düştü.

İblisin kafası yana doğru eğildi, ağzının hemen üzerine, bir bıçak, kabzasına kadar saplanırken şeffaf kanlar yağmur gibi fışkırdı.

Hunt yine üzerindeydi, savaş kıyafetinin arkasındaki gizli bir bölgeden, başka bir uzun bıçak çıkardı ve bıçağı kafatasına ve omurgasına doğru sapladı.

Yaratık mücadele etti, Bryce için çırpındı, berrak dişleri Hunt'ın kanıyla kırmızıya boyandı. Bryce bir şekilde kaldırıma

çıkmıştı ve iblis ona doğru hamle yapmaya çalışırken geriye doğru sürünmüştü. Başaramadı, Hunt ellerini iblisin içine soktuğu bıçağa doladı ve *büktü*.

Kesilen boynunun çatırdama sesi, yosun örtülü ağaçlar tarafından emildi.

Bryce yine de tabancayı doğrulttu. "Yoldan çekil."

Hunt, yaratığın yosunlu yola düşmesine izin vererek onu serbest bıraktı. Siyah dili, açık yüzlü ağzından sarkıyordu.

"Her ihtimale karşı" dedi Bryce ve ateş etti. Bu sefer ıskalamadı.

Sirenler çaldı ve kanatlar havayı doldurdu. Dron sesleri kafasında çınladı.

Hunt kılıcını yaratığın kafatasından çıkardı ve tek kollu güçlü bir kavrayışla yere indirdi. Kopan kafa yuvarlandı. Hunt tekrar hareket etti ve kafası ikiye bölündü. Sonra çeyreklere.

Bir hamle daha ve nefret dolu kalbine bıçağı sapladı. Her yere şeffaf kan sızmıştı, sanki bir serum dökülmüş gibiydi.

Bryce parçalanmış kafasına, korkunç ve canavarımsı vücuduna baktı.

Aralarına güçlü formlar girdi, o siyah kanatlı melek anında Hunt'ın yanına gitti. "Hassiktir, Hunt, ne..."

Bryce kelimeleri zar zor duydu. Biri ayağa kalkmasına yardım etti. Mavi ışık yandı ve bir büyülü ekran etrafı kuşattı, henüz kaçmamış olanların görüşünü engelledi. Çığlık atmalıydı, iblisin üzerine atlamalıydı, çıplak elleriyle cesedini parçalamalıydı. Ama sadece boğucu bir sessizlik kafasını doldurdu.

Parkın etrafına baktı, aptalca ve yavaşça, sanki Sabine'i orada görebilirmiş gibi.

Hunt inledi ve yere yüzüstü yuvarlanırken Bryce ona döndü. Koyu kanatlı melek onu yakaladı, kadının güçlü vücudu onun ağırlığını kolayca taşıyordu. "Buraya *hemen* bir tıp cadısı getirin!"

Hunt'ın omzundan kan fışkırıyordu. Kolunun ön kısmı da öyleydi. Kan ve bir çeşit gümüşi balçıkla bulanmıştı.

O yapışkan şeyin yanmakta olan bir alev gibi yaktığını biliyordu.

Parlak siyah bukleli saçlarıyla biri geçti önünden ve Bryce, mavi bir tıp cadısı tulumu giymiş kıvrımlı bir genç kadının çantasını göğsünden çıkardığını ve Hunt'ın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü.

Hunt eğilmişti, bir eli kolunun ön tarafındaydı, derin nefesler alıyordu. Gri kanatları sarkmış hem berrak hem de kırmızı kan sıçramış.

Tıp cadısı ona bir şey sordu, sağ kolundaki süpürge ve çan işareti ekranların mavi ışığını yakalıyordu. Kahverengi elleri, nemli yosunla dolu bir cam kavanozdan küçük bir solucan gibi görünen şeyi çıkarmak için bir çift cımbız kullandı ve onu Hunt'ın ön koluna koyarken tereddüt etmedi.

Hunt yüzünü buruşturdu, sıktığı dişleri göründü.

Bryce'ın yanında bir kadın sesi, "Zehri emiyor" diye açıkladı. Karanlık kanatlı melekti. Naomi. Dövmeli bir parmağıyla Hunt'ı işaret etti. "Onlar zehir emen sülükler."

Sülüğün siyah vücudu hızla şişti. Cadı, Hunt'ın omzundaki yaraya bir tane daha koydu. Sonra bir tane de koluna.

Bryce bir şey söylemedi.

Hunt'ın yüzü solgundu, nefes almaya odaklanmış gibi gözleri kapalıydı. "Sanırım zehir gücümü etkisiz hale getirdi. Beni ısırır ısırmaz..." Vücudunda işe yarayan her acıya tısladı. "Yıldırımımı çağıramadım."

Bryce, bunu hatırlayarak sarsıldı. Bu çok şeyi açıklıyordu. Neden kristallosun Micah'ı sıkıştırabildiğini mesela. Eğer Başmeleği tuzağa düşürüp iyi bir ısırık almışsa, geriye sadece adamın fiziksel gücü kalırdı. Micah muhtemelen ne olduğunu fark etmemişti bile. Muhtemelen saldırının şoku ya da sürati ile gafil avlanmıştı. Belki de ısırık Danika'nın ve Şeytan Sürüsü'nün doğaüstü gücünü de etkisiz hale getirmişti.

"Hey." Naomi elini Bryce'ın omzuna koydu. "Yaralandın mı?"

Tıp cadısı zehir yiyen bir sülüğü Hunt'ın omzundan çıkardı, cam kavanoza geri attı, sonra da yenisiyle değiştirdi. Hunt'ın diğer yaralarını değerlendirirken ellerinde solgun bir ışık geziniyordu, daha sonra yaraları iyileştirme sürecine başladı. Çan-

tasında parlayan, birçok tıpçının tedavilerde kullanmak üzere sahip olduğu o ilk ışık şişeleriyle uğraşmadı. Sanki kendi damarlarından akan sihri kullanmayı tercih ediyormuş gibiydi.

"Böyle iyiyim."

Hunt'ın vücudu kendini iyileştirebilirdi ama daha uzun sürerdi. İçlerindeki zehirle, yaralarının tamamen iyileşmeyebileceğini Bryce çok iyi biliyordu.

Naomi elini kapkara saçlarının üzerinden geçirdi. "O cadının seni muayene etmesine izin vermelisin."

"Hayır."

Oniks gözleri keskinleşti. "Eğer Hunt tıp cadısının onun üzerinde çalışmasına izin veriyorsa, o zaman sen de..."

Bölgede, bahçede, şehrin her tarafında muazzam, soğuk bir güç patladı. Naomi, Micah yere inerken döndü. Sessizlik çöktü, Başmelek yerdeki iblise ve Hunt'a doğru ilerlerken, her türden Vanir geri adım attı.

Naomi ona yaklaşacak kadar cesareti olan tek kişiydi. "Hunt gelmeden hemen önce nöbetteydim ve hiçbir işaret yoktu..."

Gözleri iblisin üzerine dikilmiş olan Micah, onun yanından geçti. Tıp cadısı, hakkını vermek gerek ki, tedavisine ara bile vermedi ama Hunt, Micah'nın sorgusuna cevap vermek için başını kaldırmayı başardı.

"Ne oldu?"

Hunt, pürüzlü, kısık bir sesle, "Tuzağa düştük" dedi.

Micah'ın beyaz kanatları güçle parlıyor gibiydi. Ve Bryce, kafasındaki tüm o çınlayan sessizliğe, bedeni ve ruhundan geriye kalanlar arasında hissettiği tüm mesafeye rağmen, öne çıktı. Micah'ın Hunt'la yaptığı anlaşmayı tehlikeye atmasının imkânı yoktu. Bryce, "Gölgelerden çıktı" dedi.

Başmelek gözlerini ona dikti. "Hanginize saldırdı?"

Bryce, Hunt'ı işaret etti. "Ona."

"Peki hanginiz onu öldürdü?"

Bryce tekrardan Hunt'ı işaret ederek, "O" diye başlamıştı ki Hunt araya girerek, "İkimizin ortak bir çabasıydı" dedi. Bryce ona sessiz kalması için bir bakış attı ama Micah çoktan iblisin

cesedine dönmüştü. Çizmesiyle dürterken kaşlarını çattı.

Micah, "Basının bunu duymasına izin veremeyiz" diye emretti. "Ya da Zirve için gelen diğerlerinin." İfadesindeki söylenmeyen kısmı herkes biliyordu. *Sandriel tek kelime bile duymasın.*

Naomi, "Bunu gazetelerden uzak tutacağız" diye söz verdi.

Ancak Micah başını iki yana salladı ve bir elini uzattı.

Bryce daha gözünü bile kırpamadan, iblis ve kafasının etrafında beyaz bir alev çıktı. Bir saniye içinde, geriye külden başka bir şey kalmamıştı.

Hunt konuşmaya başladı. "Kanıt için incelememiz gerekiyord..."

"Basın yok" dedi Micah, sonra melek komutanlarından oluşan bir gruba doğru döndü.

Tıp cadısı sülüklerini çıkarmaya ve Hunt'ı bandajlamaya başladı. İpek şeritlerin her biri onun gücüyle doluydu, deriyi ve kasları birleştiriyor ve enfeksiyonu önlemeye çalışıyordu. Yaralar iyileştikten sonra sanki hiç var olmamışlar gibi eriyip gideceklerdi.

Kül yığınları hâlâ oradaydı, kristallosun yarattığı gerçek dehşeti düşünürsek alay edecek kadar yumuşak görünüyordu. Bu iblis, Danika'yı öldüren iblis miydi yoksa Kuzey Uçurumu'nun diğer tarafında bekleyen binlerce iblisten sadece biri miydi?

Boru burada, bu parkta mıydı? Farkında olmadan ona yaklaşmış olabilir miydi? Ya da belki de onu arayan her kimse, –Sabine?– kristallosu başka bir mesaj olarak göndermişti. Küçük Ay'ın yakınlarında değillerdi ama Sabine'in devriyeleri, onu şehrin her yerine götürüyordu.

Silahın iğnesi hâlâ Bryce'ın avuçlarını sızlatıyor, geri tepmesi, etkisini hâlâ kemikleri boyunca hissettiriyordu.

Tıp cadısı kanlı eldivenlerini çıkardı. Hunt'ın eklemlerinde çatırdayan bir şimşek, gücünün geri döndüğünü gösterdi. Ona el sallayan cadıya, "Teşekkürler" dedi. Birkaç saniye içinde, zehirli sülükleri kavanozlarına doldurdu ve büyülü ekranların arkasında azametle yürümeye başladı.

Hunt'ın bakışları Bryce'ınkilerle buluştu. Çevrelerindeki küller, meşgul memurlar ve savaşçılar beyaz gürültüye dönüştü.

Naomi yaklaştı, örgüsü arkasında sallanıyordu. "Neden seni hedef aldı?"

Hunt, "Herkes benden bir ısırık almak ister" diyerek konuyu saptırdı.

Naomi ikisine, Bryce'a, buna bir saniye bile inanmadığını düşündüren bir bakış attı ama sonra Destek Bölümü'ndeki bir dişi Fey ile konuşmaya gitti.

Hunt ayağa kalkmaya çalıştı ve Bryce elini uzatarak yardım teklif etti. Hunt başını sallayarak kabul etmedi ve elini dizine dayayıp ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım Sabine'in damarına bastık" dedi. "Peşinde olduğumuzu anlamış olmalı. Bu ya kulüp bombalaması gibi bir uyarıydı ya da yardımcıya ve gardiyana yaptığı gibi bir sorunu çözmek için başarısız bir girişimdi."

Bryce, cevap vermedi. Bir rüzgâr esti ve külleri savurdu.

"Bryce." Hunt yaklaştı, yarasına rağmen koyu renk gözleri kendinden emindi.

Bryce sonunda, "Bu hiç mantıklı değil" diye fısıldadı. "Biz– onu çok çabuk öldürdük."

Hunt cevap vermedi, ona düşünmesi ve devam etmesi için zaman verdi.

"Danika güçlüydü. Connor güçlüydü. Sadece ikisinden biri bile o iblisle kapışıp onu kolaylıkla yenebilirdi. Ama o gece bütün Şeytan Sürüsü oradaydı. Zehri güçlerinin bir kısmını etkisiz hale getirse bile, tüm sürü bir aradayken..." Boğazı düğümlendi.

Hunt kendini, "Micah bile..." derken yakaladı, Başmeleğe doğru baktı, hâlâ yan taraftanki komutanlarla konuşuyordu. "Ondan kurtulamadı."

"Ama ben kurtuldum. Hem de iki kez."

"Belki bir Fey zayıflığı vardır."

Bryce kafasını salladı. "Sanmıyorum. Sadece... Bu hiç mantıklı değil."

"Yarın her şeyi gözden geçirip açıklığa kavuştururuz." Hunt, Micah'a doğru başını salladı. "Sanırım bu gece, ona Sabine hakkındaki şüphelerimizi anlatma vaktimizin geldiğini kanıtladı."

Bryce kusacaktı. Ama başını sallayarak onayladı.

Yaklaşmadan önce Micah'ın komutanlarının çoğunun çeşitli görevlerinin başlarına dönmek üzere ayrılmalarını beklediler, Hunt her adımda yüzünü buruşturdu.

Hunt hırıltılı bir sesle, "Seninle konuşmamız gerek" dedi.

Micah sadece kollarını kavuşturdu. Sonra Hunt, hızlı ve etkili bir şekilde ona her şeyi anlattı. Boru'yu, Sabine'i ve şüpheleri hakkındaki her şeyi. Boru'nun muhtemelen tamir edilmesiyle ilgili bildiklerini, yine de Sabin'in neden başka bir dünyaya bir geçit açmak istediğini veya açması gerektiğini bilmediklerini.

Micah'ın gözlerinde rahatsız olmuş bir ifade belirdi. Sonra o ifade öfkeye dönüştü. En sonunda ise gözleri tamamen buz gibi göründü.

Hunt anlatmayı bitirdiğinde, Vali bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. "Daha fazla kanıta ihtiyacın var."

Hunt, "Bulacağız" diye söz verdi.

Micah onları inceledi, yüzü Çukur gibi karanlıktı. "Somut kanıtınız olduğunda bana gelin. Ya da o Boru'yu bulursanız. Eğer birisi bunun için bu kadar zahmete girdiyse, tamir etmenin bir yolunu bulmuş olma ihtimali çok yüksek. Bu şehrin güce aç bir sürtük tarafından tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim." Bryce, Hunt'ın bakışları Başmeleğinkilerle karşılaştığında, alnındaki dikenli dövmenin karardığına yemin edebilirdi. "Bu işi berbat etme, Athalar." Tek kelime daha etmeden kanatlarını çırptı ve gece göğüne doğru hızla fırladı.

Hunt, kül yığınına bakarak bir nefes verdi. "Puşt."

Bryce ellerini kollarına sürttü. Hunt'ın gözleri hareketi fark ederek ona doğru kaydı. Bahar gecesiyle hiçbir alakası olmayan bir soğukluk hissediyordu. Ya da kendini serbest bırakmasına dakikalar kalmış bir fırtına idi hissettiği.

Hunt, "Hadi" dedi nazikçe, yaralı kolunu döndürerek gücünü test etti. "Sanırım bizi evine uçurmayı başarabilirim."

Meşgul haldeki ekibi inceledi, iz sürücüler yağmur onları silmeden önce parmak izi aramak için ağaçlara doğru yola çıkmışlardı bile. "Sorulara cevap vermemiz gerekmiyor mu?"

Hunt bir elini uzattı. "Bizi nerede bulacaklarını biliyorlar."

33. piyade komutanı Naomi Boreas'a göre Ruhn, kız kardeşi ve Athalar gittikten birkaç dakika sonra gece bahçesine varmıştı. Kimsenin-saçmalıklarına-katlanmayan melek, sadece ikisinin de iyi olduğunu söylemiş ve komutası altındaki bir birim kaptanından güncelleme almak için ayrılmıştı.

Kristallosdan geriye kalan tek şey bir yanık lekesi ve taşlarla yosunların üzerindeki yağmur damlaları gibi duran birkaç damla şeffaf kandı.

Ruhn, yolun hemen dışındaki oyulmuş bir kayaya yaklaştı. Çömeldi, botundaki bıçağı çıkardı ve bıçağı eski yosunlara yapışmış alışılmadık bir kan lekesine doğru çevirdi.

"Ben olsam bunu yapmazdım."

O güzel sesi, sağlam ve sakin ritmi biliyordu. Omzunun üzerinden baktı ve klinikteki tıp cadısının arkasında durduğunu gördü. Kıvırcık koyu saçları çarpıcı yüzünün etrafında sarkıyordu. Ama gözleri kanın üzerindeydi. "Zehri tükürüğünde yatıyor" dedi, "ama kanında daha başka hangi dehşetlerin olabileceğini bilmiyoruz."

"Yosunları etkilememiş" dedi Hunt.

"Evet ama bu belirli amaçlar için yetiştirilmiş bir iblisti. Kanı bilinçsiz yaşam için zararsız olabilir, ancak diğer her şey için tehlikeli olabilir."

Ruhn ona döndü. "Bu iblisi biliyor musunuz?"

Cadı, sanki yakalanmış gibi gözlerini kırptı. "Söylediğim gibi, çok yaşlı öğretmenlerim vardı. Eski metinleri incelememi istemişlerdi."

Ruhn ayağa kalktı. "Sizden yıllar önce yararlanabilirdik."

"O zaman eğitimimi tamamlamamıştım." Cevap vermedi. Ruhn kaşlarını çattı. Cadı bir adım geri çekildi. Geri çekilmeye devam ederken, "Bir şey düşünüyordum Prens" dedi. "Bana sorduğunuz şeyi. Araştırdım ve potansiyel bir araştırma buldum. Kişisel bir meseleyle ilgilenmek için birkaç günlüğüne şehirden

ayrılmam gerekiyor ama geri dönüp tam olarak incelediğimde size göndereceğim."

"Ruhn!" Flynn'in bağırışı etraflarındaki soruşturma ekibinin kaosunu kesti.

Ruhn, arkadaşına iki lanet saniye beklemesini söylemek için omzunun üzerinden baktı ama cadının hareketi dikkatini çekti.

Ağacın yanına sakladığı süpürgeyi görmemişti ama şimdi o, gece göğüne doğru fırlarken kesinlikle gördü. Saçları arkasında koyu bir perde gibi uçuşuyordu.

Flynn, uzaklaşan cadıya doğru başını sallayarak, "Kimdi o?" diye sordu.

Gecenin karanlığında uzaklaşmasını izleyen Ruhn, "Bilmiyorum" dedi sessizce.

47

Bryce'ın binasına iki blok uzaklıktayken fırtına çıktı ve onları saniyeler içinde ıslattı. Hunt çatıya inerken koluna ve omzuna acı hücum etti ama yutkunarak belli etmedi. Bryce hâlâ titriyordu, yüzü o kadar uzaklara dalmıştı ki onu yağmurda ıslanmış fayansların üzerine koyduğunda hemen bırakmadı Hunt.

Kolları belinde kalmaya devam ettiği için ona baktı Bryce.

Hunt başparmağını kaburgalarına sürtmeden edemedi. Bunu ikinci kez yapmaktan kendini alıkoyamadı.

Bryce yutkundu ve Hunt, boğazının her hareketini takip etti. Boynunun üzerinden bir yağmur damlası aktı, altında nabzı zarifçe atıyordu.

Bryce, Hunt tepki veremeden öne eğildi ve kollarını ona doladı. Ona sıkıca sarıldı. "Bu gece berbattı" dedi sırılsıklam göğsüne karşı.

Hunt kollarını ona doladı, sıcaklığını onun titreyen vücuduna verdi. "Öyleydi."

"Ölmediğine sevindim."

Hunt kıkırdadı, kendine yüzünü Bryce'ın boynuna gömme iznini verdi. "Ben de."

Bryce'ın parmakları omurgası üzerinde kıvrılmış, nazikçe keşif yapıyordu.

Duyularının her biri bu dokunuşa çekildi. Kükreyerek uyandı. "Yağmurdan uzaklaşmalıyız" diye mırıldandı Bryce.

"Evet" diye yanıtladı. Ama hiç hamle yapmadı.

"Hunt."

Hunt, adının bir uyarıyla mı, bir istekle mi yoksa çok daha fazlası bir şeyle mi söylendiğine karar veremedi. Burnunu boynunun yağmurlu sütununa sürterken umurunda olmadı. Siktir, çok güzel kokuyordu.

Yine yaptı, kendine hâkim olamamış ya da bu kokuya doyamamıştı. Bryce, çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Sadece boynunu daha fazla ortaya çıkaracak kadar.

İşte bu! Hunt, o yumuşak, leziz boynuna sokulurken neredeyse inceleyecekti. Açgözlü bir vampir gibi orada kalmak, onu koklamak, tadına bakmak istiyordu.

Her içgüdüyü, her acı dolu anıyı, ettiği her yeminini bastırıyor, geçersiz kılıyordu kokusu.

Bryce'ın parmakları sırtında sıkılaştı ve sonra onu okşamaya başladı. Hunt neredeyse kedi gibi mırlayacaktı.

Dudaklarını burnunu soktuğu yere sürterken kendine düşünme izni vermedi. Bryce ona hafifçe yaslandı. Ona ve savaş kıyafetinin güçlendirilmiş derisinin ardındaki acı veren sertliğine.

Hunt, boynuna karşı bir iniltisini daha yutarak kollarını onun sıcak, yumuşacık vücuduna sıkıca doladı ve ellerini aşağı doğru, ona o kahrolası ilk günden beri işkence eden o mükemmel, tatlı popoya doğru indirdi.

Çatıya açılan metal kapı açıldı. Sabine ortaya çıkıp *"Geri çekil"* diye hırlarken Hunt silahını çoktan çekmiş ve ona yöneltmişti.

48

Hunt seçeneklerini dikkatlice değerlendirdi.

Sabine'in kafasına doğrulttuğu bir silah vardı elinde. Onda da Bryce'ın kalbine doğrulttuğu bir silah vardı.

Hangisi daha hızlıydı? Soru kafatasında vızıldadı.

Bryce, Sabine'in emrine itaat etti, ellerini kaldırdı. Hunt Bryce'ı sadece bir adım arkasından takip edebiliyordu, Bryce göğsüne yaslanmıştı, böylece serbest elini beline dolayıp onu kendisine yaslayabilirdi. Kurşundan kaçacak kadar hızlı havalanabilir mi?

Bryce, kalbe yakın mesafeden ateş edilse hayatta kalamazdı. Saniyeler içinde ölürdü.

Bryce, sağanak yağmur altında, "Küçük iblis arkadaşın nerede?" diye sormayı başardı.

Sabine çatının kapısını tekmeleyerek kapattı. Hunt, kameraların hepsinin devre dışı bırakıldığını fark etti. Öyle olmalılardı, yoksa lejyon çoktan burada olurdu, Marrin çoktan haber vermiş olurdu. Tıpkı Luna'nın Tapınağı'nda yaptığı gibi görüntüleri zararsız olanlarla değiştirmiş olmalıydı. Bu da kimsenin, kesinlikle kimsenin neler olduğunu bilmediği anlamına geliyordu.

Hunt yavaş yavaş sağlam kolunu Bryce'ın titreyen, sırılsıklam vücudunda yukarı doğru hareket ettirmeye başladı.

Sabine bağırdı. "Aklından bile geçireyim deme Athalar."

Bryce'ın göğüslerini kapatamadan kolunu durdurdu, altlarında kalp atışını hissedebiliyordu. Savaş kıyafetinde bir kur-

şunu saptıracak kadar zırh vardı. Darbenin etkisini azaltmaya yeterdi. Yeniden büyütebileceği bir kolunu kaybetmesi daha iyiydi, onun.

Son sözü düşünemedi.

Sabine, "Sana bundan uzak durmanı söylemiştim. Ama sen yine de dinlemedin. İn'e gelip *hakkın olmayan* soruları sordun" diye tısladı.

Bryce, "O soruları Danika'yı öldürdüğün için sorduk, seni sikik psikopat" diye hırladı.

Sabine tamamen hareketsiz kaldı. Neredeyse Feylerin kalabileceği kadar hareketsiz. "*Ne* yaptığımı düşünüyorsun sen?"

Hunt, Sabine'in her duyguyu yüzünde taşıdığını ve bir kez bile saklama zahmetine girmediğini biliyordu. Yaşadığı şok gerçekti. Dar yüzünün köşelerinden yağmur damlarken, öfkeden küplere binererek,"Kendi kızımı öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" dedi.

Bryce o kadar çok titriyordu ki Hunt tutuşunu sıkılaştırmak zorunda kaldı. "Onu öldürdün çünkü gelecekteki Lider olarak senin yerini alacaktı, onun kuyusunu kazmak için Boru'yu çaldın ve o iblisi de seni görmüş olabilecek herkesi öldürmek ve Zirve'den önce Micah'ı küçük düşürmek için kullanıyorsun" diye bağırdı.

Sabine alçak ve içi boş bir şekilde güldü. "Ne saçmalık ama."

Hunt hırladı. "Boru'nun tapınaktan çalınma görüntülerini sildin. Teyit ettik. Danika'nın o gece orada olduğu konusunda bize yalan söyledin. Ve kızının öldüğü gece çenesini kapalı tutmadığından bahsettin. Danika'yı öldürdüğünü kanıtlamak için tek yapmamız gereken seni kristallos iblisine bağlamak."

Sabine silahını indirerek güvenliği tekrar devreye soktu. Zar zor bastırdığı öfkesiyle titriyordu. "Ben bir şey çalmadım, sizi aptal mahluklar. Ve kızımı da öldürmedim."

Hunt silahını indirmeye cesaret edemedi. Bryce'ı bırakmaya cesaret edemedi.

Sabine soğuk ve neşesiz bir şekilde, "Onu koruyordum. Boru'yu *Danika* çaldı" derken yapamadı.

49

"Danika hiçbir şey çalmadı" diye fısıldadı Bryce soğuk bir şekilde, hafifçe sendelemişti. Sadece Hunt'ın kolu onu dik tutuyordu. Adamın vücudu sırtında sıcak bir duvar gibiydi.

Sabine'in, Danika'nınkilerle aynı olan ama sıcaklıktan yoksun açık kahverengi gözleri acımasızca görünüyordu. "Neden görüntüleri değiştirdim sanıyorsunuz? Elektrik kesintisinin onu gizleyeceğini düşündü, ancak Boru'yu çalmak için görev yerinden ayrılırken uzaklaşan ayak izlerinin her birini hâlâ kaydeden bir ses kaydının olabileceğini düşünemeyecek kadar aptaldı. Bir dakika sonra tekrar ortaya çıktı, sanki tanrıçamızın yüzüne tükürmemiş gibi devriyeye geri döndü. Onu çalmak için kesintiye o mu sebep oldu yoksa fırsattan mı yararlandı bilmiyorum."

"Onu neden alsın ki?" Bryce kelimeleri zar zor söyleyebildi.

"Çünkü Danika nelerin yanına kar kalacağını görmek isteyen bir veletti. Boru'nun çalındığı haberini alır almaz videolara baktım ve tüm veri tabanlarındaki görüntüleri değiştirdim." Sabine'in gülümsemesi zalimceydi. "Onun pisliğini temizledim. Tıpkı hayatı boyunca yaptığım gibi. Ve siz ikiniz, *sorularınızı* sorarak, geride bıraktığı mirasın bir parçasını tehdit ettiniz."

Hunt'ın kanatları hafifçe açıldı. "Bu gece peşimizden o iblisi gönderdin..."

Sabine'in soluk kaşları bir araya geldi. "Ne iblisi? Bütün gece burada sizi bekledim. *İn'ime* yaptığınız aptalca ziyareti düşün-

düm ve bu davadan uzak durmanız için gerçek bir hatırlatıcıya ihtiyacınız olduğuna karar verdim." Bryce dişlerini gösterdi. "Amelie Ravenscroft, haddini aşarsan icabına bakmak için sokağın karşısında duruyor, Athalar. İkinizin az önce harika bir gösteri yaptığını söyledi." Kötü ve bir şeyler bildiğini ima eden bir gülümseyiş belirdi dudaklarında.

Bryce'ın yüzü kızardı ve Hunt'ın doğrulaması için bakmasına izin verdi. Hunt'ın nasıl gerildiğine bakılırsa, doğru olsa gerekti.

Sabine, "Ve öldüğü gece söylediklerime gelince: Danika hiçbir konuda ağzını kapalı *tutamazdı*. Boru'yu çaldığını biliyordum ve muhtemelen birinin onu bu yüzden öldürdüğünü de biliyordum çünkü bunu gizli tutamamıştı" dedi. Bir soğuk kahkaha daha attı. "Yaptığım her şey kızımı korumak içindi. Benim pervasız, küstah kızım. *Senin* yaptığın her şey, onun içindeki kötülüğü cesaretlendirdi."

Hunt'ın hırlaması geceyi doldurdu. "Dikkatli ol, Sabine."

Ama Alfa sadece burnundan soludu. "Bana karşı geldiğinize pişman olacaksınız." Çatının kenarına doğru yürüdü, bir buçuk yıl önce Bryce'ın aptalca düşündüğü atlayışı değerlendirirken gücü etrafındaki hafif bir parıltıyla titreşti. Ancak Sabine kaldırıma zarif bir şekilde inebilirdi. Sabine ince bir omzunun üzerinden geriye baktı, uzayan dişleri parlayarak, "Kızımı ben öldürmedim. Ama onun mirasını tehlikeye atarsan, *seni* öldürürüm" dedi.

Ve sonra, yumuşak bir ışık parlamasıyla dönüşerek atladı. Hunt sınıra koştu ama Bryce ne göreceğini biliyordu: kaldırıma hafifçe inen ve karanlığa doğru ilerleyen bir kurt.

50

Hunt, Sabine'in bomba etkisi yaratan ziyaretinin Bryce'ı ne kadar kötü etkilediğini ertesi sabaha kadar fark etmedi. Koşuya gitmemişti. Neredeyse iş için zamanında kalkamayacaktı.

Bir fincan kahve içti ama Hunt'ın yaptığı yumurtaları geri çevirdi. Hunt'la üç kelime anca konuştu.

Hunt, ona kızgın olmadığını biliyordu. Sadece olayları sindirmeye çalıştığını biliyordu.

Hunt, bu sindirmenin çatıda yaptıklarıyla da ilgisi olup olmadığını sormaya cesaret edemedi. Zamanı değildi. Sonrasında soğuk, çok soğuk bir duş almıştı Hunt. Ancak o bile yetmemişti ve sorununu kendi elleriyle çözmek zorunda kalmıştı. Bryce'ın yüzünün, kokusunun ve ona kendini bastırırken çıkardığı nefes kesici inlemenin anısıyla yıldızları görecek kadar sert bir şekilde boşalmıştı.

Ama aralarındaki bu şey, endişelerinin en küçüğüydü. Her ne ise artık.

Neyse ki, parktaki saldırı hakkında basına hiçbir şey sızmamıştı.

Bryce işten sonra da neredeyse hiç konuşmadı. Hunt ona yemek hazırlamış, o da yemeği dürtükleyip durmuş, sonra da dokuzdan önce uyumaya gitmişti. Artık burnunu sürtmesine yol açan sarılmaların olmadığı kesindi.

Ertesi gün de aynıydı. Ve bir sonraki gün de.

Hunt, onu rahat bırakmaya gönüllüydü. Tanrılar biliyordu

ya bazen onun da ihtiyacı oluyordu. Micah için her cinayet işlediğinde buna ihtiyaç duyuyordu.

Ölü birini suçlamak daha kolay olduğu için Sabine'in yalan söylüyor olabileceği sonucuna varmayacak kadar çok şey görmüştü Hunt. Sabine bir canavardı ama Hunt onun bir yalancı olduğunu hiç duymamıştı.

Soruşturma çıkmazlarla doluydu ve Danika ölmüştü. Ne için? İşe yaramayan antik bir eser için. On beş bin yıldır çalışmamıştı ve bir daha da çalışmayacaktı.

Danika Boru'yu kendisi mi tamir edip kullanmak istemişti? Ama neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu düşüncelerin Bryce'a ağır geldiğini biliyordu. Beş gün boyunca zar zor yemek yemişti. Sadece işe gitmiş, uyumuş ve tekrar işe gitmişti.

Hunt, her sabah ona kahvaltı hazırladı. Bryce, her sabah koyduğu tabağı görmezden geldi.

Micah, Sabine hakkında kanıt bulup bulmadıklarını sormak için sadece bir kez aradı. Hunt sadece, "Çıkmaza girdik" dedi ve Vali telefonu kapattı, çözülmemiş davaya olan öfkesi aşikârdı.

Bu iki gün önceydi. Hunt hâlâ kötü bir şeyin olmasını bekliyordu.

Küçük divanına oturmuş yarım yamalak gündüz televizyonunu izleyen Lehabah, "Eski, ölümcül silahları avlanmanın heyecan verici olacağını düşünürdüm" diye homurdandı.

"Ben de öyle" diye mırıldandı Bryce.

Hunt, göz gezdirdiği kanıt raporuna bakmayı bıraktı ve ön kapı çaldığında onlara cevap vermek üzereydi. Ruhn'ın yüzü kamera yayınında belirdi ve Bryce sessizce onu içeri almadan önce uzun, upuzun bir iç çekti.

Hunt sert omzunu çevirdi. Kolu hâlâ biraz zonkluyordu, sihrini vücudundan koparan ölümcül zehrin bir yankısıydı bu zonklama.

Prensin siyah botları saniyeler sonra yeşil halı kaplı basamaklarda göründü, görünüşe göre açık kütüphane kapısı sayesinde yerleri hakkında bir ipucu almıştı. Lehabah anında alan-

da dolaşmaya başladı, arkasından kıvılcımlar saçıyordu, gözlerinin içi gülerken, *"Majesteleri!"* dedi.

Ruhn ona yarım bir şekilde gülümsedi, gözleri Quinlan'a döndü.

Sessiz, derin düşüncelere dalmış yorgunluğunun hepsini fark etti. Ya da Bryce'ın, "Bu zevki neye borçluyuz?" derkenki ses tonunu.

Ruhn, kitapların sıralanmış olduğu masada onların karşısındaki bir sandalyeye oturdu. Sırtından sarkan Yıldız Kılıcı kütüphanedeki ışıkları yansıtmıyordu. "Kontrol etmek istedim. Yeni bir şey var mı?"

İkisi de ona Sabine'den bahsetmemişti. Görünüşe göre Declan da bilmiyordu.

"Hayır" dedi Bryce. "Boru hakkında bir şey var mı?"

Ruhn onun sorusunu görmezden geldi. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Bryce'ın omurgası kaskatı kesildi.

Ruhn kuzeniyle tartışmaya hazır görünüyordu, bu yüzden Hunt her ikisine de –ve dürüst olmak gerekirse kendisine de– bir iyilik yaptı ve "İblis saldırılarıyla ilgili olası bir örüntü hakkında bize geri dönmesi için Nice Su bağlantımızı bekliyorduk. Kristallosun büyüyü etkisiz hale getirmesiyle ilgili herhangi bir bilgiye rastladın mı?" dedi. Günler sonra bile bunu, gücünün damarlarında bir an için cızırdayıp sonra ölmesinin nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemiyordu.

"Hayır. Kristallosun yaratılışı hakkında, ilk Yıldız Doğan Prens'in kanından ve Yıldız Yiyen'in kendisinin özünden yapılmış olması dışında hâlâ bir şey bulamadım. Büyüyü etkisiz hale getirmekle ilgili bir şey yok." Ruhn başını salladı. "Bunu yapabilen bir iblisle hiç karşılaşmadın mı?"

"Bir kere bile karşılaşmadım. Cadı büyüleri ve gorsian taşları büyüyü yok eder ama bu farklıydı." İkisiyle de başa çıkmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu. Alnındaki cadı mürekkebini kullanarak onu bağlamadan önce, Dolos Dağları'ndaki, özellikleri kişinin büyüye erişimini uyuşturan ender bir metal olan gorsian taşlarından yontulmuş kelepçelerle onu zincirlemişler-

di. Bunlar imparatorluğun yüksek profilli düşmanları üzerinde kullanılırdı. Geyik'in kendisi, o ve sorguculari isyancı casuslar ve liderler arasındaki Vanir'i işkence ederek konuşturmak için onları kullanmaya özellikle düşkündü. Ancak yıllardır 33'ün kışlalarında, isyancıların metali savaş meydanlarında Vanir savaşçılarının üzerine salabilecek bir sprey haline getirmenin yollarını denedikleri söylentileri dolaşıyordu.

Ruhn, günler önce masaya bıraktığı eski kitabı işaret etti, hâlâ Yıldız Doğumlu Feyler hakkında bir pasaj açıktı. "Eğer Yıldız Yiyen'in kendisi özünü kristallosa aktardıysa, muhtemelen iblise büyü yeme yeteneğini veren de budur. Tıpkı Prens Pelias'ın kanının ona Boru'yu arama yeteneği verdiği gibi."

Bryce kaşlarını çattı. "Peki senin o Seçilmiş Kişi duyuların Boru'nun izini bulamadı mı?"

Ruhn alt dudağından gümüş halkayı çekiştirdi. "Hayır. Ama geçen gün tanıştığım bir tıp cadısından bu sabah bir mesaj aldım. Hunt'a gece bahçesinde dikiş atan kişiden. Kabaca bir tahmindi ama piyasada nispeten yeni bir ilacın kullanılmaya başlandığından bahsetti. Sentetik bir iyileştirme büyüsü." Hunt ve Bryce yerlerinde doğruldular. "Dikkatli bir şekilde kontrol edilmezse bazı kötü yan etkileri olabilirmiş. Tam formülüne veya deneylerine erişimi yoktu, ancak araştırmaların ilk ışıktan neredeyse iki kat hızlı bir şekilde iyileştirebileceğini gösterdiğini söyledi."

Bryce, "Sence böyle bir şey Boru'yu onarabilir mi?" dedi.

"Bu bir olasılık. Boru'yu tamir edenin ışık olmayan bir ışık, büyü olmayan bir büyü olduğu hakkındaki o aptal bilmeceye uyar. Sentetik bir bileşik de aynen öyle işte."

Bryce'ın gözleri titredi. "Ve ona... Kolayca ulaşılabilir mi?"

"Görünüşe göre, son birkaç yıl içinde bir noktada piyasaya girdi. Kimse cansız nesneler üzerinde denemedi ama kim bilir? Eğer gerçek büyü onu iyileştiremediyse, belki sentetik bir bileşik iyileştirebilir."

Hunt, "Sentetik büyü diye bir şey hiç duymadım" dedi.

Ruhn, "Ben de" diye itiraf etti.

Bryce, "Yani Boru'yu onarmak için potansiyel bir yolumuz

var ama Boru'nun kendisi yok" diye düşündü. İç çekti. "Ve hâlâ Danika'nın Boru'yu bir şaka için mi yoksa gerçek bir amaç için mi çaldığını bilmiyoruz."

Ruhn ona döndü. "Danika *ne* yaptı dedin?"

Bryce irkildi, sonra prense öğrendiklerini anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde Ruhn, yüzünün her santiminde görünür bir şokla sandalyesine yaslandı.

Hunt sessizliğin içinde, "Danika'nın Boru'yu eğlence için ya da onunla bir şey yapmak için çalıp çalmadığına bakılmaksızın bir gerçek var ki o da onu ne olursa olsun çalmış olması" dedi.

Ruhn dikkatlice, "Sence kendisi için mi istemişti? Tamir edip kullanmak için?" diye sordu.

"Hayır" dedi Bryce sessizce. "Hayır, Danika benden bir şeyler saklamış olabilir ama kalbinden geçenleri bilirdim. Boru gibi tehlikeli, dünyayı öylece tehlikeye atabilecek bir silahın peşinde asla koşmazdı." Ellerini yüzünün üzerinde gezdirdi. "Katili hâlâ dışarıda bir yerde. Danika onu almalarını engellemek için Boru'yu almış olmalı. Onu bunun için öldürdüler ama hâlâ kristallosu kullandıklarına göre onu bulamamış olmalılar." Elini Ruhn'ın kılıcına doğru salladı. "Bu şey bulmana yardım edemez mi? Hâlâ katili Boru ile tuzağa düşürmenin onları bulmanın en kesin yolu olduğunu düşünüyorum."

Ruhn başını iki yana salladı. "Kılıç o şekilde çalışmıyor. Kılıcı kimin çektiği konusunda seçici olmanın yanı sıra, bıçak olmadan kılıcın gücü olmaz."

"Bıçak mı?" diye sordu Hunt.

Ruhn, vızıldayan metal kılıcı çekti ve ikisinin arasındaki masaya koydu. Bryce ondan uzaklaşarak arkasına yaslandı, bir yıldız ışığı damlası oluktan aşağı inerken şarkı söyledi ve uca geldiğinde parladı.

"Süslü püslü hareketler" diyen Hunt, Ruhn'dan ters bir bakış kazandı. Ruhn daha sonra Bryce'a bakarak bir kaşını kaldırdı. Şüphesiz ki, bu şehirden daha yaşlı, hatta Vanir'in Midgard'daki ilk adımlarından bile daha yaşlı kılıca, bir tür saygı duymasını bekliyordu.

Ruhn, "Kılıç bir çiftin parçasıydı" dedi. "Eski dünyamıza düşen aynı göktaşından çıkarılan iridyumdan uzun ağızlı bir bıçak dövüldü." Feylerin Kuzey Uçurumu'ndan Midgard'a gitmek için ayrıldığı dünyalarına. "Ama bıçağı yıllar önce kaybettik. Fey arşivlerinde bile nasıl kaybolduğuna dair bir kayıt yok, fakat İlk Savaşlar sırasında olmuş gibi görünüyor."

Bryce, "Bu da Feylerin sayısız anlamsız kehanetlerinden biri" diye mırıldandı. "*Bıçak ve kılıç bir araya geldiğinde, halkımız da bir araya gelecek.*"

Ruhn, "Kelimesi kelimesine Fey Arşivi girişinin üzerine oyulmuş, her ne sikim demekse artık" dedi. Bryce buna gülümsedi.

Hunt sırıttı. Bryce'ın o küçük gülümsemesi Hunt için, yağmurlu günlerden sonra güneşi görmek gibiydi.

Bryce sırıtışını fark etmemiş gibi yaptı ama Ruhn Hunt'a keskin bir bakış attı.

Sanki Hunt'ın Bryce hakkında düşündüğü her pis şeyi biliyormuş gibi, kendini tatmin ederken etrafında Bryce'ın ağzını, ellerini, o yumuşak vücudunu hayal ettiğini biliyormuş gibi.

Kahretsin, o kadar derin ve acımasız bir bokun içindeydi ki.

Ruhn sanki bunu da biliyormuş gibi sadece homurdandı ve kılıcı tekrar kınına koydu.

"Fey Arşivleri'ni görmek istiyorum" diye iç çekti Lehabah. "Tüm o tarihi, görkemli nesneleri düşünsenize."

Bryce, sivri bir bakışla Ruhn'ı göstererek, "Sadece saf kan mirasçılarının görmesi için kilitli tutuluyor" dedi.

Ruhn ellerini kaldırdı. "Kuralları değiştirmelerini sağlamaya çalıştım" dedi. "Şansım yaver gitmedi."

Lehabah, "Büyük tatillerde ziyaretçileri içeri alıyorlar" dedi.

Bryce, "Sadece onaylı bir listedeki kişileri" dedi. "Ve listede ateş perileri *olmuyor.*"

Lehabah yan tarafına yuvarlandı, başını ateşli bir elini üzerine yasladı. "Beni içeri alırlardı. Kraliçe Ranthia Drahl'ın soyundan geliyorum."

Bryce kuru bir şekilde, "Tabii, ben de yedinci Asteri'yim" dedi.

Hunt ses tonuna tepki vermemeye için dikkat etti. Günlerdir gördüğü ilk kıvılcımdı.

"Öyleyim" diye ısrar etti Lehabah ve Ruhn'a döndü. "O benim altı nesil önceki büyük büyükannemdi, Elemental Savaşlar'da tahttan indirildi. Ailemiz gözden düşürüldü..."

Dudakları seğiren Hunt'a doğru, "Hikâye her seferinde değişiyor" dedi Bryce.

"Değişmiyor" diye sızlandı Lehabah. Ruhn da gülümsüyordu. "Unvanımızı geri kazanma şansımız vardı ama büyük-büyük-büyükannem Sonsuz Şehir'den kovuldu..."

"Kovuldu."

"Evet, *kovuldu*. Kraliyet eşini sahtekâr kraliçeden çalmaya çalışmakla ilgili tamamen yanlış bir suçlama yüzünden. Son evladına ne olduğunu bilseydi küllerinin içinde ters dönerdi. Kafesteki bir kuştan biraz daha fazlasıyım sadece."

Bryce suyundan bir yudum aldı. "İşte bu noktada çocuklar, özgürlüğünü satın almak için sizden para isteyecek."

Lehabah kıpkırmızı oldu. "Bu doğru *değil*." Parmağıyla Bryce'ı işaret etti. "*Büyük*-büyükannem Hunt ile meleklere karşı savaştı ve *bu*, tüm halkımın özgürlüğünün sonu oldu."

Kelimeler Hunt'ı delip geçti. Şimdi hepsi ona bakıyordu. "Özür dilerim." Kafasında söyleyebilecek başka bir kelime bulamadı.

"Ah, Athie" dedi Lehabah, ona yaklaştı ve gül pembesine döndü. "Öyle demek istemedim..." Yanaklarını avuçlarının içine aldı. "*Seni* suçlamıyorum."

"Herkesi savaşa sürükledim. Bu yüzden insanlarınızın başına gelenler için başka kimi suçlayabilirsiniz bilemiyorum." Sözleri, hissettirdikleri kadar boş geliyordu.

Danaan, "Ama Shahar *sizi* yönlendirdi" dedi, mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmadı.

Hunt, prensin dudaklarından çıkan o adın sesiyle ürperdi. Ama kendini, yüzünde bulacağı o lanet olası katılan ifadeyle kendine işkence etmek için Quinlan'a bakarken buldu.

Sadece üzüntü buldu yüzünde. Ve anlayış gibi bir şey. Tıpkı

onun içini görür gibi. Hunt'ın da onu aynı şekilde atış poligonunda gördüğü gibi. Her kırık parçasını fark ederek ve pürüzlü parçalarını umursamayarak. Masanın altında, yüksek topuklu ayakkabısının ucu botuna sürtündü. Hunt'ın suçluluğunu, acısını gördüğünü ve bundan utanmadığını söyleyen küçük bir onaylamaydı. Hunt'ın göğsü sıkıştı.

Lehabah boğazını temizledi ve Ruhn'a, "Avallen'daki Fey Arşivleri'ni hiç ziyaret ettin mi? Buraya getirilenlerden daha büyük olduklarını duydum" dedi. Bir parmağının etrafında oluşturduğu alevi döndürdü.

"Hayır" dedi Ruhn. "Ama o sisli adadaki Feyler buradaki Feylerden bile daha az misafirperver."

Lehabah, Bryce'a bakarak, "Bütün servetlerini biriktirmeyi seviyorlar, değil mi?" dedi. "Tıpkı senin gibi, BB. Sadece kendine para harcıyorsun ve benim için hiç güzel bir şey yapmıyorsun."

Bryce ayağını çekti. "Sana iki haftada bir çilekli nargile almıyor muyum?"

Lehabah kollarını kavuşturdu. "O hediye sayılmaz."

"Dedi kendini o küçük cam kubbeye kapatıp bütün gece yanan ve işi bitene kadar onu rahatsız etmememi söyleyen peri." Kedi gibi kendini beğenmiş bir şekilde sandalyesine yaslandı ve Hunt gözlerindeki kıvılcım karşısında neredeyse yeniden sırıtıyordu.

Bryce telefonunu masadan aldı ve itiraz edemeden Hunt'ın bir fotoğrafını çekti. Sonra Lehabah'ınkini çekti. Ve bir tane de Sirinks'in.

Ruhn onun bir fotoğrafını çekmekle uğraşmadığını fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Gerçi Hunt odadaki gölgelerin derinleştiğine yemin edebilirdi.

"Tek istediğim, BB" dedi Lehabah, "biraz minnettarlık."

"Tanrılar beni korusun" diye mırıldandı Bryce. Ruhn bile buna gülümsedi.

Prensin telefonu çaldı ve Hunt kim olduğunu görmeden telefonu açtı. "Flynn."

Hunt, Flynn'in sesini hafifçe duydu. "Kışlada sana ihtiyaç

var. Birinin kız arkadaşının başkasıyla yatmasıyla ilgili saçma sapan bir kavga çıktı ve açıkçası umurumda bile değil ama fena halde birbirlerinin kanını akıttılar."

Ruhn iç çekti. "On beş dakikaya oradayım" dedi ve kapattı.

Hunt, "Gerçekten böyle önemsiz kavgaları idare etmek zorunda mısın?" diye sordu. Ruhn elini Yıldız Kılıcı'nın kabzasına soktu. "Neden olmasın?" "Sen bir prenssin."

Ruhn, "Bunu neden bir hakaretmiş gibi söylediğini anlamıyorum" diye homurdandı.

Hunt, "Neden daha... büyük şeyler yapmıyorsun?" dedi.

Bryce onun yerine cevap verdi. "Çünkü babacığı ondan korkuyor."

Ruhn ona bir uyarı bakışı attı. "O benden daha güçlü *ve* ünvan sahibi."

"Ve yine de seni mümkün olduğunca erken avucunun içine aldığında emin oldu. Sanki evcilleştirilecek bir tür hayvanmışsın gibi." Bryce kelimeleri hafifçe söylemişti ama Ruhn gerildi.

"İyi gidiyordu" dedi Ruhn sertçe, "ta ki sen gelene kadar."

Hunt patlamak üzere olan fırtına için kendini hazırladı.

Bryce, "En son bir Yıldız Doğumlu Prens ortaya çıktığında hayattaydı, biliyorsundur. Ona ne olduğunu hiç sordun mu? Neden Dalış'ı yapamadan öldüğünü?"

Ruhn'ın rengi soldu. "Aptal olma. Bu onun Sınav'ı sırasında olan bir kazaydı."

Hunt yüzünü nötr tuttu ama Bryce sandalyesine yaslandı. "Sen öyle diyorsan."

"Çocukken bana satmaya çalıştığın bu saçmalığa hâlâ inanıyorsun ha?"

Bryce, kollarını kavuşturdu. "Senin için de çok geç olmadan gözlerinin onun gerçekte ne olduğunu görmesini isterdim."

Ruhn gözünü kırptı ama doğruldu, masadan kalkarken başını iki yana salladı. "Güven bana Bryce, bir süredir onun ne olduğunu biliyorum. Ben onunla yaşamak zorunda kaldım lanet olası." Ruhn dağınık masaya doğru başını salladı. "Boru ya da bu sentetik iyileştirme büyüsü hakkında yeni bir şey duyarsam,

size haber veririm." Hunt'ın bakışlarıyla karşılaştı ve ekledi. "Dikkatli ol."

Hunt, prense o *dikkatli olun* ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini söyleyen yarım bir gülümsemeyle baktı. Umurunda bile değildi.

Ruhn gittikten iki dakika sonra ön kapı tekrar çaldı.

"Şimdi ne bok istiyor?" diye mırıldandı Bryce, Lehabah'ın boktan TV programlarını izlemek için kullandığı tableti kaptı ve ön kameraların video yayınını açtı.

Tiz bir ses çıkardı. Yansıtıcı sarı yelek giymiş bir su samuru arka ayakları üzerinde duruyordu, Jesiba'ya daha kısa müşteriler için taktırdığı alt zile küçük bir pençesini dayamıştı. Bir gün, bir şekilde, kapının önünde duran tüylü, bıyıklı bir ulak bulacağı umuduyla taktırmıştı o zili.

Bryce bir saniye sonra sandalyesinden fırladı, yukarı koşarken topukları halıyı eziyordu.

Su samurunun Tharion'dan getirdiği mesaj kısa ve tatlıydı.

Sanırım bunu ilginç bulacaksın. Öpüyorum, Tharion.

"Öpüyorum?" diye sordu Hunt.

"Belli ki sana göndermiş" dedi Bryce, hâlâ su samuru yüzünden gülümsüyordu. Ona gümüş bir mark vermişti, karşılığında ise bıyığının hafifçe seğirmesini ve küçük dişleriyle gülümsemesini kazanmıştı.

Çok net bir şekilde söyleyebilirdi ki günün en önemli anıydı. Hatta haftanın. Hatta yılın.

Dürüst olmak gerekirse, tüm hayatının.

Salondaki masada, Bryce, Tharion'un mektubunu yığının tepesinden kaldırırken, Hunt altında kalan bazı sayfaları karıştırmaya başladı.

Hunt'ın elindeki bir fotoğrafı görünce, Bryce'ın yüzüne kan hücum etti. "O bir vücut mu?"

Hunt onaylarcasına bir ses çıkardı. "Vücuttan geriye kalanlar. Tharion'un bir sobek sığınağından çıkardıktan sonraki hali."

Bryce omurgasındaki titremeyi durduramadı. Yedi buçuk

metreden uzun ve yaklaşık bin üç yüz elli kiloluk pul kaplı kaslara sahip sobekler, nehirde dolaşan en kötü yırtıcılar arasındaydı. Bir kişiyi ikiye bölebilecek dişlere sahip, kaba ve güçlü yetişkin bir erkek sobek karşısında çoğu Vanir geri çekilirdi. "Tam deli."

Hunt kıkırdadı. "Ah, kesinlikle öyle."

Bryce korkunç fotoğrafa kaşlarını çattı, ardından Tharion'un notlarını okudu. "Gövdedeki ısırık izlerinin sobek dişleriyle tutarlı olmadığını söylüyor. Bu kişi Istros'a atıldığında zaten ölüymüş. Sobek kolay bir yemek olarak görmüş ve daha sonra yemek için sığınağına götürmüş olmalı." Bryce, ağzındaki kuruluğu yuttu ve tekrar vücuda baktı. Bir dişi orman perisiydi. Göğüs boşluğu yarılmış, kalp ve iç organları alınmış ve ısırık izleriyle bezenmişti.

"Bu yaralar senin kristallosdan aldıklarına benziyor. Mer laboratuvarı, çürüme seviyesine bakılırsa bu cesedin muhtemelen beş günlük olduğunu düşünmüş."

"Saldırıya uğradığımız gece."

Bryce analizi inceledi. "Yaralarda açık bir zehir varmış. Tharion, merler üzerinde testler yapmadan önce bile cesedin içindeki zehri hissedebildiğini söylüyor." Nice Suyun Hanesi'ndekilerin çoğu, birinin vücudunda olanları hissedebiliyordu; hastalıkları, zayıflıkları ve görünüşe göre zehri de. "Ama test ettiklerinde..." Bryce bir nefes verdi. "Büyüyü etkisiz hale getirmiş." Kristallos olmalıydı. Bryce rahatsız bir şekilde kıvrandı ama okumaya devam etti. "Merin son birkaç yılda bulduğu tüm kimliği belirsiz cesetlerin kayıtlarına bakmış. Aynı yaralara sahip iki tane daha bulmuşlar ve bu zehre sahip olanların ölüm zamanı tam da..." Yutkundu. "Danika ve sürünün öldürüldüğü zamana yakın bir zamandan.

Bir orman perisi ve erkek bir şekil değiştiren tilki. İkisi de kayıp olarak bildirilmiş. Bu ay bu izlerin ve zehrin olduğu *beş* ceset daha bulmuşlar. Hepsi kayıp olarak bildirilmiş ama olaydan birkaç hafta sonra."

Hunt, "Yani çok fazla yakın arkadaşı veya ailesi olmayabilecek insanlar" dedi.

"Belki de." Bryce yine fotoğrafı inceledi. Kendini yaralara bakmaya zorladı. Bir sessizlik çöktü, sadece Lehabah'nın aşağıdaki şovunun uzaktan gelen sesleriyle kesildi.

Sessizce, "Danika'yı öldüren yaratık bu değil" dedi Bryce.

Hunt bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Birden fazla kristallos olabilir..."

"Hayır" diye diretti Bryce ve kâğıtları koydu. "Danika'yı öldüren, kristallos değildi."

Hunt'ın kaşları çatıldı. "Olay yerinde bulundun ama. Sen de gördün."

"Koridorda gördüm, dairede değil. Danika, sürü ve son üç kurban *eşelenmiş* haldeydi." Bunu söylemeye, tekrar düşünmeye bile zar zor dayanıyordu.

Geçtiğimiz beş gün hiç kolay geçmemişti. Sabine'le yaşadığı felaketten sonra bir ayağını diğerinin önüne koymak onu bu durumdan kurtaracak tek şeydi. Danika hakkında attığı bombadan sonra. Veya bunca zamandır yanlış şeyi arıyor iseler...

Bryce fotoğrafı kaldırdı. "Bu yaralar aynı değil. Kristallos kalbe, organlara ulaşmak istedi hep. Bir yığına çevirmeyi değil. Danika, Şeytan Sürüsü, Tertian, tapınak yardımcısı ve tapınak muhafızının *hiçbirinde* böyle yaralar yoktu. *Ve hiçbirinin* sisteminde bu zehir yoktu." Hunt ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Bryce'ın sesi çatladı. "Ya başka bir şey geldiyse? Ya kristallos Boru'yu aramak için çağrıldıysa ama o gece orada daha kötü bir şey daha vardıysa? Eğer kristallosu çağırma gücün varsa, neden daha başka iblisleri de çağırmayasın ki?"

Hunt bunu düşünüldü. "Yine de kurbanlarını bu şekilde yok eden bir iblis düşünemiyorum. Tabii Çukur'dan gelen başka bir antik dehşet değilse." Hunt, boynunu ovuşturdu. "Eğer kristallos bu orman perisini öldürdüyse, vücutları kanalizasyonlardan nehre sürüklenen bu insanları öldürdüyse, o zaman *neden* iki tür iblis çağırasın ki? Kristallos zaten cehennem kadar ölümcül." Kelimenin tam anlamıyla.

Bryce ellerini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Ama Danika'nın

ölümüyle ilgili bildiğimiz her şey yanlışsa, o zaman *nasıl* öldüğünü bulmalıyız. Bunu anlayabilecek birine ihtiyacımız var."

Hunt, çenesini ovuşturdu. "Aklında biri var mı?"

Bryce, yavaşça başını salladı, içi korkuyla düğümlendi. "Öfkeden deliye dönmeyeceğine söz ver."

51

Dairenin kapalı perdelerinin ötesinde gece çökerken, "Bir iblis çağırmak çok kötü bir fikir" diyerek nefes aldı Hunt. "Özellikle de bu karmaşayı başlatan şeyin bu olduğunu düşünürsek."

Salonda duruyorlardı, ışıklar sönüktü, etraflarında mumlar titreşyordu, Sirinks battaniyelere sarılı bir halde Bryce'ın yatak odasındaki kasasına kilitlenmiş ve koruyucu bir beyaz tuz çemberiyle çevrelenmişti.

Etraflarındaki ve önlerindeki solgun zeminde küf ve çürümüş toprak kokarak duran şeyler onun tam tersiydi.

Bryce, bir noktada obsidiyen tuzu bloğunu, muhtemelen lanet olası mutfak robotunu kullanarak öğütmüştü. Üzerine on bin verdiği bir şeye göre, Bryce ona pek de özel bir saygıyla yaklaşmamıştı. Sanki bir paket cipsmiş gibi mutfak dolabına atmıştı.

Hunt, onu ihtiyaç duyacağı zamana kadar beklettiğini fark etmemişti.

Şimdi, obsidiyen tuzuyla iki daire çizmişti. Pencerelerin yanındakinin çapı muhtemelen bir buçuk metreydi. Diğeri Hunt ve kendini içine alacak kadar büyüktü.

"Danika'yı ne tür bir iblisin öldürdüğüne dair cevaplar bulmak için zamanımı şehirde dolaşarak harcamayacağım. Doğrudan kaynağa gitmek beni baş ağrısından kurtaracak" dedi Bryce.

"Doğrudan kaynağa gitmek seni kaldırıp bir duvara çarpacak. Ve eğer öyle olmasa bile, bir iblisi yerleşim bölgesine çağır-

dığın için tutuklanırsın." Hay sıçayım. *Hunt'ın* onu tutuklaması gerekirdi, değil mi?

"Kimse ispiyoncuları sevmez, Athalar."

"Ben bir *ispiyoncuyum*."

Koyu kırmızı bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse kandıracaktın beni, Ölümün Gölgesi." Tuz çemberinin içinde ona katıldı. Uzun at kuyruğu deri ceketinin yakasında toplanmıştı, mum ışığı kırmızı tutamları yaldızlıyordu.

Hunt'ın parmakları sanki ipeksi saçlarına uzanmak ister gibi seğiriyordu. Parmaklarını aralarında gezdirmek ister gibi. Yumruğunun etrafına sarıp, kafasını geriye çekmek ve boynunu tekrar ağzına dayamak ister gibi. Diline. Sonra dişlerine.

Hunt, hırlayarak, "Bu iblislerin bu dünyaya girmesini engellemenin benim *işim* olduğunu biliyorsun" dedi.

"İblisi serbest bırakmayacağız" diye tısladı. "Bu bir telefon görüşmesi yapmak kadar güvenli olacak."

"Onu kutsal olmayan numarasını arayarak mı çağıracaksın yani?" Birçok iblisin onlarla ilişkili numaraları vardı, eski bir e-posta adresi gibi.

"Hayır, ona ihtiyacım yok. Bu iblisi nasıl bulacağımı biliyorum." Hunt cevap vermeye başlamıştı ki Bryce onu böldü. "Obsidiyen tuzu onu tutacaktır."

Hunt yaptığı dairelere baktı, sonra iç çekti. Öyle olsun. Onunla tartışmak neredeyse ön sevişme kadar cazip olsa da o da zamanını boşa harcamak istemiyordu.

Ama sonra odadaki sıcaklık düşmeye başladı. Hızlıca.

Hunt'ın nefesi havada buharlar çıkarmaya başladığında, insansı bir erkek ortaya çıktı, midesini bulandıran karanlık güçle boğuştu...

Bryce kalbi dururken Hunt'a sırıttı. "Sürpriz."

Kadın kahrolası aklını kaçırmıştı. Eğer ikisi de birkaç saniye içinde öldürülmesse, Hunt onu bunun için öldürürdü.

"Bu da kim?" Odada buzlar oluşmaya başladı. Hiçbir kıyafet, bu iblisin getirdiği soğuğa karşı koruyamazdı. Her katmanı delip geçmiş, pençeli parmaklarla Hunt'ın göğsünden nefesini almış-

tı sanki. Odanın diğer tarafındaki çembere bakarken Bryce'ın rahatsızlığının tek belirtisi ürpertici bir nefes almasıydı. Erkek artık karanlık sınırlarının içinde hapsolmuş durumdaydı.

"Aidas" dedi Bryce usulca.

Hunt her zaman Uçurum Prensi'nin yüzyıllar boyunca avladığı düşük seviyeli iblislere benzediğini düşünmüştü. Pulları, sivri dişleri veya pençeleri olduğunu, hayvansı kaslara sahip olduğunu ve öfkenin kör ettiği bir hayvan gibi hırladığını düşünmüştü.

Bu kadar narin, açık tenli ve... güzel bir çocuk hayal etmemişti hiç.

Aidas'ın sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına düşmüştü, gevşek görünüyorlardı ama ince kemikli yüzünün etrafında iyi bir şekilde kesilmişti. Kuşkusuz, gözlerini kalın, altın kirpiklerle çerçevelenmiş mavi opaller gibi göstermek içindi. O kirpikler, üstünkörü bir göz açıp kapamayla bir kez kısıldı. Sonra dolgun, şehvetli ağzı, bir ton fazla beyaz dişi ortaya çıkararak bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "Bryce Quinlan."

Hunt'ın eli silahına doğru sürüklendi. Uçurum Prensi onun adını ve... yüzünü biliyordu. Ve onun adını söyleyiş şekli soru olduğu kadar selamlaşma gibiydi de sesi kadifemsi bir yumuşaklıktaydı.

Aidas, Cehennem'in beşinci seviyesi olan Uçurum'u yönetiyordu. Sadece iki kişiye boyun eğerdi: Boşluk Prensi'ne ve iblis prenslerinin yedincisi ve en güçlüsü olan Çukur Prensi'ne. Kuzey Uçurumu'nun bu tarafında adı hiç anılmayan Yıldız Yiyen'in ta kendisine yani.

Kimse adını söylemeye cesaret edemezdi. Hele ki Çukur Prensi bir Asteri'yi öldüren ilk ve tek kişi olduktan sonra. Yedinci kutsal yıldız, Kurt Yıldızı Sirius'ı, İlk Savaşlar sırasında katletmesi, savaş kampı yangınlarının etrafında sevilen bir türkü olarak kaldı. Ve onu öldürdükten sonra Sirius'a yaptığı şey ona o korkunç unvanı kazandırmıştı: Yıldız Yiyen.

Bryce'ın tek söylediği, "Geçen sefer bir kedi olarak ortaya çıkmıştınız" demek oldu.

Söylediği. Tek. Şey.

Hunt, gözlerini Uçurum Prensi'nden ayırmaya cüret etti ve Bryce'ın başını eğdiğini gördü.

Aidas ince ellerini, içinde yaşadığı Uçurum'dan daha siyah bir malzeme olan, dikkatle dikilmiş ceketinin ve pantolonunun ceplerine kaydırdı. "O zamanlar çok küçüktün."

Hunt sallanmamaları için ayaklarını birbirine yapıştırmak zorunda kaldı. Prens'le daha önce tanışmış mıydı? Nasıl?

Şoku yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü ona, sadece, *sakinleş lanet olası* olarak yorumlayabileceği bir bakış attı, sonra konuşmaya devam etti. "On üç yaşındaydım, o *kadar da* küçük değildim."

Hunt aksini iddia edecek homurtusunu dizginledi.

Aidas başını bir tarafa eğdi. "O zaman da çok üzgündün."

Hunt'ın, kelimeleri anlaması biraz zaman aldı. Biraz önceden, biraz da şimdiki zamandan bahsediyordu.

Bryce ellerini ovuşturdu. "*Sizden* bahsedelim, Ekselansları."

"Bunu yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Soğuk, Hunt'ın ciğerlerini yaktı. İyileşme yetenekleri sarsılmaya başlamadan önce bu sıcaklıkta sadece birkaç dakika dayanabilirlerdi. Ve Bryce'ın Fey kanına rağmen tamamen iyileşmeme ihtimali yüksekti. Dalış'ı gerçekleştirmediği için, soğuk ısırması Bryce için kalıcı olacaktır. Herhangi bir parmak veya uzvun kaybolması gibi.

İblis prense, "Siz ve arkadaşlarınız karanlıkta huzursuzlanıyor gibisiniz" dedi.

"Öyle mi?" Aidas cilalı deri ayakkabılarına, sanki Çukur'a kadar her yeri görebiliyormuş gibi kaşlarını çatarak baktı. "Belki de yanlış prensi çağırdınız, çünkü bunu ilk defa duyuyorum."

"Kristallos iblisini bu şehirde avlanması için kim çağırıyor?" Düz, keskin sözler. "Ve Danika Fendyr'i ne öldürdü?"

"Ah evet, Danika'nın parçalanırken nasıl çığlık attığını duyduk."

Bryce'ın sessizliği Hunt'a, Aidas'ın nasıl yarasına bastığını

yeterince anlattı. Aidas'ın yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, Uçurum Prensi de bunu anlamıştı.

Bryce, "Hangi iblisin yaptığını biliyor musunuz?" diye devam etti.

"Mitolojilerinizin iddia ettiğinin aksine, Cehennem'deki her varlığın hareketlerinden haberdar değilim."

Bryce, sertçe, "Bunu biliyor musunuz peki? Ya da kimin çağırdığını biliyor musunuz?" dedi.

Gözlerini kırpıştırırken altın kirpikleri parladı. "Benim gönderdiğime mi inanıyorsun?"

"Buna inansaydım orada dikiliyor olmazdınız."

Aidas yumuşak bir şekilde güldü. "Bu sefer gözyaşı dökmüyorsun."

Bryce hafifçe gülümsedi. "Beni ağlarken görmelerine izin vermememi söylemiştiniz. Tavsiyeyi ciddiye aldım."

On iki yıl önceki o buluşmada ne boklar dönmüştü öyle?

"Bedavaya bilgi vermem."

"Fiyatınız nedir?" Bryce'ın dudaklarının üzerinde mavimsi bir renk belirdi. Yakında bağlantıyı kesmek zorunda kalacaklardı.

Aidas Bryce'ı incelerken Hunt kıpırdamadan duruyordu. Sonra gözleri Hunt'ı buldu.

Bir kez göz kırptı. Sanki şu ana kadar varlığını gerçekten fark etmemiş gibiydi. Sanki Bryce önünde dururken onun varlığını fark etmekle ilgilenmemiş gibiydi. Hunt, bu gerçeği gizledi. Tam da o anda Aidas, "Kimsin sen?" diye sordu.

Bir emir verir gibi sormuştu bu soruyu.

"Çok çekici biri" dedi Bryce, kolunu Hunt'ın koluna doladı ve kendine doğru bastırdı. Hunt, bunu sıcaklık kazanmak için mi yoksa istikrarlı görünmek için mi yaptığını bilmiyordu. Kadın, titriyordu. "Ve satılık değil." Hunt'ın alnındaki haleyi işaret etti.

"Evcil hayvanlarım kanat yolmayı seviyor, bu iyi bir takas olurdu."

Hunt, prense dik dik baktı. Bryce, Hunt'a yandan uzun bir bakış fırlattı, bunun etkisi geveze dişleri tarafından yok oldu.

Aidas gülümsedi ve tekrar Hunt'a baktı. "Düşmüş bir savaşçı, gücü ise..." Aidas'ın bakımlı kaşları şaşkınlıkla kalktı. Mavi opal gözleri bir çizik gibi oluncaya kadar kısıldı, sonra en sıcak alev gibi yanmaya başladı. "Alnında siyah bir taçla ne *yapıyorsun*?"

Hunt soruya olan şaşkınlığını göstermeye cesaret edemedi. Ona daha önce böyle dendiğini hiç duymamıştı. Siyah bir taç. Hale, cadı mürekkebi ve utanç işareti dendiğini duymuştu ama siyah bir tacı hiç duymamıştı.

Aidas şimdi bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Dikkatlice. O korkunç gülümseme geri dönmeden önce Hunt'ın sorusuna cevap vermesine izin verme zahmetine girmedi. "Yedi prens karanlıkta yaşar ve ortalığı karıştırmaz. Sizin diyarınızla ilgilenmiyoruz."

"Siz ve kardeşleriniz son yirmi yıldır Kuzey Uçurumu'nda olaylar çıkarmasaydınız buna inanırdım" dedi Hunt.

"Ve sonrasındaki temizlik işini kendim yapmasaydım."

Aidas sanki Hunt'ın sözlerinin kendisine iletildiği havayı tadıyormuş gibi bir nefes aldı. "Benim halkım olmayabileceğinin farkındasın, değil mi? Kuzey Uçurumu başka yerlere, başka diyarlara açılıyor, evet ama başka gezegenlere de açılıyor. Cehennem, uzay ve zamanda bir dalgalanma ile sizinkine bağlı uzak bir gezegenden başka bir şey değil mi?"

"Cehennem bir gezegen mi?" Hunt'ın kaşları çatıldı. Öldürdüğü ve uğraştığı iblislerin çoğu konuşamıyordu ya da konuşmaya meyilli değildi.

Aidas tek omzuyla omuz silkti. "Midgard kadar gerçek bir yer ama çoğumuz öyle olmadığına inanmanızı isteriz." Prens Hunt'ı işaret etti. "Senin türün Düşmüş, Asteri tarafından Midgard'da yapıldı. Ama Feyler, şekil değiştirenler ve diğerleri kendi dünyalarından geldiler. Evren çok büyük. Bazıları sonu olmadığına inanıyor. Ya da evrenimizin gökyüzündeki yıldızlar veya kumsaldaki kumlar kadar cömert ve kalabalık bir evren olduğuna inanıyorlar."

Bryce Hunt'a öyle bir bakış attı ki onun da iblis prensin Uçurum'da ne boklar çekip geldiğini merak ettiği belliydi.

Bryce kollarını kavuşturarak, "Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorsunuz" dedi. Yerlerde kırağı oluşmaya başladı. "Kuzey Uçurumu'nda olay çıkarmıyor musunuz yani?"

"Küçük prensler bunu yapar, birden dörde kadar olanlar yani" dedi Aidas, yine başını çevirdi. "Gerçek karanlıktaki bizlerin güneş ışığına ne ihtiyacı ne de ilgisi var. Ama kristallosu onlar bile göndermedi. Planlarımızda böyle şeyler yok."

Hunt hırlayarak, "Sizin türünüz bir zamanlar burada yaşamak istemiş. Bu neden değişsin ki?" dedi.

Aidas kıkırdadı. "Asteri'nin sizin için uydurduğu hikâyeleri duymak korkunç derecede eğlenceli." Bryce'a gülümsedi. "Bir Kâhin'i ne kör eder?"

Onun Kâhin ziyaretinden bahsedildiğinde Bryce'ın yüzünden tüm renkler çekildi. Aidas'ın bunu nasıl bildiğini Hunt sadece tahmin edebilirdi ama Bryce karşı atak yaparak, "Ne tür bir kedi bir Kâhin'i ziyaret eder?" dedi.

"İlk ağız kavganı kazandın." Aidas yine ellerini cebine soktu. "Artık büyüdüğüne göre neyi tercih edebileceğini bilemedim." Hunt'a sırıttı. "Ama seni memnun edecekse, daha çok o şekilde görünebilirim, Bryce Quinlan."

Hunt, iblis prense, "Daha da iyisi: bir daha hiç görünme" dedi.

Bryce kolunu sıktı. Ayağına, susmasını sağlayacak kadar sert bastı.

Ama Aidas kıkırdadı. "Sıcaklığınız düşüyor. Ben gideyim."

"Lütfen" dedi Bryce. "Danika'yı neyin öldürdüğünü biliyorsan söyle. Lütfen."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Testleri tekrar yap. Arada ne olduğunu bul."

Gerçekten de bir telefon görüşmesi sona eriyormuş gibi solmaya başladı.

"Aidas" diye pat diye bağırdı Bryce, bulundukları çemberin kenarına doğru adım attı. Hunt onu kendi tarafına çekme arzusuyla savaştı. Özellikle de Aidas'ın vücudunun kenarları karanlığa gömülmüşken. "Teşekkür ederim. O gün için."

Uçurum Prensi sanki bu dünyaya tutunmuş gibi durakladı. "Dalış'ı yap, Bryce Quinlan." Görüntüsü kaybolup tekrar göründü. "Ve işin bitince beni bul."

Aidas, odada hayalet gibi süzülen son sözlerini eklediğinde neredeyse kaybolmuştu. "Kâhin görmedi. Ama ben gördüm."

Buzlar erir, donlar kaybolurken oda sessizlikle titreşti.

Hunt hızla Bryce'a döndü. "Her şeyden önce" dedi öfkeden kudurarak, "bu sürprizin yüzünden bi' *siktir git*."

Bryce sıcaklığını tekrar kazanmak için ellerini ovuşturdu. "Sana öncesinde söyleseydim Aidas'ı çağırmama asla izin vermezdin."

"Çünkü şu an *ölmüş* olmalıydık lanet olası!" Bryce'a baktı. "Deli misin sen?"

"Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ya da benimle olan herhangi birine."

"Aidas'la on üç yaşındayken nasıl *tanıştığınızı* anlatmak ister misiniz?"

"Ben... Kâhin ziyaretimden sonra biyolojik babamla aramızda yaşananların ne kadar kötü bittiğini söylemiştim." Bu seferki öfkesi, kadının yüzünde beliren acıdan kaynaklanıyordu. "Sonrasında, tapınağın dışındaki parktaki banklar birinde hüngür hüngür ağlarken, yanımda beyaz bir kedi belirdi. En doğal olmayan mavi gözlere sahipti. Konuşmadan önce bile onun bir kedi ya da bir şekil değiştiren olmadığını biliyordum."

"O zaman onu kim çağırmıştı?"

"Bilmiyorum. Jesiba, prenslerin her iki uçurumdaki çatlaklardan sıradan hayvanların şeklini alarak gizlice geçebileceklerini söylemişti. Ama sonra konuşma yeteneği dışında kendi güçlerinin hiçbiri olmadan bu formlara hapsedilirlermiş. Ve bir seferde yalnızca birkaç saat kalabilirlermiş."

Bir ürperti gri kanatlarından aşağı doğru ilerledi. "Aidas o zaman sana ne dedi?"

"Bana bir soru sordu: *Bir Kâhin'i ne kör eder?* Ben de cevap verdim: *Ne tür bir kedi bir Kâhin'i ziyaret eder?* İçeri girerken çığlıkları duymuş. Sanırım bu onun ilgisini çekmişti. Ağlama-

yı kesmemi söyledi. Ağlamamın sadece bana yanlış yapanları tatmin edeceğini söyledi. Onlara kederimi hediye etmememi söyledi."

"Uçurum Prensi neden Kâhin'e gelmişti?"

"Bana hiç söylemedi. Ama babamın evine yürüyecek cesareti bulana kadar benimle oturdu. Ona teşekkür etmeyi hatırladığımda gitmişti."

"Tuhaf." Ve öyle olsun, geçmişte ona iyi davrandığı için, neden onu çağırmakta tereddüt etmediğini anlayabilirdi.

"Belki de kedi vücudunun bir kısmı onu etkilemiştir ve sadece beni merak etmiştir."

"Görünüşe göre seni özlemiş." Yönlendirici bir soruydu.

"Görünüşe göre, evet" diye kaçamak bir yanıt verdi. "Bize ilerleyebileceğimiz pek bir şey de vermedi."

Önlerindeki boş çembere bakarken bakışları uzaklaştı, sonra cebinden telefonunu çıkardı. Hunt kimi aradığını gördü. *Declan Emmet.*

"Merhaba, B." Arka planda güm güm çalan müzik ve yükselen erkek kahkahaları duyulabiliyordu.

Bryce kibarlıkla uğraşmadı. "Çeşitli testleri tekrar yapmamız gerektiği konusunda bilgilendirildik. Bunun, birkaç yıl önceki kurbanlar ve suç mahalleri üzerinde yapılan testler anlamına geldiğini varsayıyorum. Tekrar incelenmesi gereken bir şey geliyor mu aklına?"

Arka planda, Ruhn, *"Bryce mı o?"* diye sordu. Ama Declan ona cevap vermek yerine, "Kesinlikle bir koku testi yapardım. Kıyafetlere de ihtiyacın olur" dedi.

Bryce, "İki yıl önce bir koku teşhisi yapmış olmalılar" dedi.

Declan, "Genel test mi yoksa Mimir mi?" diye sordu.

Hunt'ın midesi sıkılaştı. Özellikle Bryce, "Ne fark eder ki?" derken.

"Mimir daha iyi. Nispeten yeni sayılır."

Bryce Hunt'a baktı ve Hunt yavaşça başını iki yana salladı. Telefona sessizce, "Kimse Mimir testi yapmamış" dedi.

Declan tereddüt etti. "Şey... çoğunlukla Fey teknolojisi. Bü-

yük davaları için lejyona ödünç veriyoruz." Bir duraklama. "Birinin bir şey söylemesi gerekirdi."

Hunt kendini hazırladı. Bryce, "İki yıl önce böyle bir şeye erişimin var mıydı?" diye sordu.

Declan tekrar durakladı. "Ah... kahretsin." Sonra Ruhn hatta geldi. "Bryce, bu kanallardan takip edilmemesi için doğrudan bir emir verildi. Feylerin uzak durması gereken bir mesele sayıldı."

Yıkım, öfke, keder... Hepsi Bryce'ın yüzünden geçti. Parmakları yanlarında kıvrıldı.

Hunt, Ruhn'ın duyabileceğini bilerek, "Güz Kralı tam bir hıyar, biliyorsun değil mi?" dedi.

Bryce hırlayarak, "Bunu ona bizzat söyleyeceğim" dedi. Telefonu kapattı.

Hunt, "Ne?" dedi. Ama o çoktan evden hızlıca çıkmıştı.

52

Bryce'ın kanı, Eski Meydan'nın yağmurla ıslanmış sokaklarından Beş Gül'e kadar koşarken içinde kükredi. Villalar yağmurda parlıyordu, tertemiz çimlere ve bahçelere sahip görkemli evlerin hepsi dövme demirle çevriliydi. Her köşeye Destek Bölümü'nün taş suratlı Feyleri veya şekil değiştiren nöbetçileri yerleştirilmişti.

Sanki buradanın sakinleri, Hilal Şehir'in yabancıları ve birkaç kölesinin her an yağmalamaya hazır olduğu korkunç bir korku içinde yaşıyormuş gibiydi.

Fey Arşivi olan dev gibi mermer binanın yanından hızla geçti. Bina, sütunlarından aşağı düşen sarkık çiçek dallarıyla kaplıydı. Güller, yasemin, salkımlar... Mevsim ne olursa olsun, hepsi sürekli çiçek açardı.

Pembe güllerle kaplı geniş beyaz villaya ve etrafındaki dört Fey savaşçısı tarafından korunan dövme demir kapıya kadar koştu.

Yoluna çıktıklarında Bryce kayarak durdu, kaldırım taşları yağmurla birlikte kaygan hale gelmişi.

"Beni içeri alın" dedi dişlerinin arasından, nefes nefese.

Gözlerini bile kırpmadılar. "Majesteleri ile bir randevunuz var mı?" diye biri.

"Beni içeri alın" dedi tekrar.

Biliyordu. Babası Danika'yı neyin öldürdüğünü belirleyecek testlerin olduğunu biliyordu ve *hiçbir şey* yapmamıştı. Kasıtlı olarak bunun dışında kalmıştı.

Onu görmek zorundaydı. Bunu ondan duymak zorundaydı. Saatin kaç olduğu umurunda değildi.

Parlak siyah kapı kapalıydı ama ışıklar açıktı. Evdeydi. Öyle olmak zorundaydı.

"Randevusuz olmaz" dedi aynı nöbetçi.

Bryce onlara doğru bir adım attı ve sert bir şekilde geri sıçradı. Kampın etrafını bir ısı duvarı sarıyordu. Önündeki Fey erkekleri tarafından üretildiğine şüphe yoktu. Gardiyanlardan biri kıs kıs güldü. Bryce'ın yüzü ısındı, gözleri yanmaya başladı.

"Gidin ve *kralınıza* Bryce Quinlan'ın konuşmak istediğini söyleyin. *Hemen.*"

Nöbetçilerden biri, "Randevun olduğunda tekrar gel melez" dedi.

Bryce elini kalkanlarına vurdu. Dalgalanmadı bile. "*Ona söyleyin...*"

Muhafızlar, arkasından gelen karanlık ve kudretli bir güçle kaskatı kesildi. Arnavut kaldırımlarının üzerinde şimşek çaktı. Gardiyanların elleri kılıçlarına doğru sürüklendi.

Hunt gök gürültüsü gibi bir sesle, "Hanımefendi Majesteleriyle görüşmek istiyor" dedi.

"Majesteleri müsait değil." Konuşan gardiyan Hunt'ın alnındaki haleyi açıkça fark etmişti. Yüzüne yayılan küçümseme, Bryce'ın gördüğü en iğrenç şeylerden biriydi. "Özellikle de Düşmüş pislikler ve yarı insan fahişeler için."

Hunt onlara doğru bir adım attı. "Tekrar söyle bakayım."

Gardiyanın alaycılığı devam etti. "Bir kere yetmedi mi?"

Hunt'ın eli yan tarafında yumruk haline geldi. Bryce fark etmişti ki Hunt bunu yapardı. Onun için bu göt lalelerini yumruklarıyla toza çevirir, o, kralla sohbet edebilsin diye kapılardan içeri kadar onlarla savaşırdı.

Sokağın aşağısında Ruhn belirdi, gölgelere bürünmüştü ve siyah saçları kafasına yapışmıştı. Flynn ve Declan onu yakından takip ediyordu. Ruhn, "Geri çekilin" diye emretti muhafızlara. "Geri çekilin lanet olasıcalar dedim!"

Öyle bir şey yapmadılar. "Prensim, siz bile bunu emretmeye yetkili değilsiniz."

Ruhn'ın gölgeleri omuzlarında bir çift hayalet kanat gibi dönüyordu ama Bryce'a, "Onunla savaşmaya değer başka savaşlar var. Bu, onlardan biri değil" dedi.

Bryce, gardiyanlar muhtemelen her kelimeyi duyabilseler de kapıdan birkaç adım öteye yürüdü. "Danika'ya olanlarla ilgili yardım etmemeyi kasten seçti."

Hunt, "Bazıları bunu bir imparatorluk soruşturmasına müdahale olarak görebilir" dedi.

"Siktir git, Athalar" diye homurdandı Ruhn. Bryce'ın koluna uzandı ama Bryce geri çekildi. Çenesini sıktı. "Bu hanenin bir üyesi olduğunu biliyorsun. Devasa bir kargaşaya karıştın. Güvenliğin için en iyisinin davanın kapanmasına izin vermek olduğuna karar verdi, daha fazla kazmaya çalışmak değil."

"Sanki benim güvenliğimi umursuyormuş gibi."

"Senin koruman olmamı isteyecek kadar seni umursadı. Ama sen Athalar'ın seksi oda arkadaşını oynamasını istedin."

"Boru'yu *kendisi* için istiyor" diye tersledi. "Bunun benimle *bir ilgisi* yok." Demir çitin arkasındaki evi işaret etti. "Oraya git ve o bok çuvalına bunu unutmayacağımı söyle. *Asla* unutmayacağım. Umursayacağından şüpheliyim ama sen yine de söyle."

Ruhn'ın gölgeleri durdu ve omuzlarından döküldü. "Üzgünüm Bryce. Danika hakkında..."

"*Sakın*" diye azarladı Bryce, "bana onun adını söyleme." Benim karşımda bir daha onun adını ağzına alma."

Erkek kardeşinin yüzünde beliren incinmeyi gölgelerinin bile saklayamadığına yemin edebilirdi ama döndü ve Hunt'ı kollarını kavuşturmuş bir şekilde seyrederken buldu. "Dairede görüşürüz" dedi ona ve koşmaya başlamadan önce daha fazla konuşma zahmetine girmedi.

Kimi çağırdığı konusunda Hunt'ı uyarmamak çok kötü olmuştu. Bunu kabul ediyordu.

Ama babasının erişim sağlamayı *reddettiği* Fey testleri kadar değil kötü değildi.

Bryce eve gitmedi. Yolun yarısında başka bir yere gitmeye

karar verdi. Beyaz Kuzgun kapatılmıştı ama eski favori viski barı da işini görürdü.

Lethe* açıktı ve servis yapıyordu. Bu iyiydi, çünkü bacağı acımasızca zonkluyordu ve ayakları aptal ayakkabılarıyla koşmaktan su toplamıştı. Bardaki deri tabureye zıplar zıplamaz onları çıkardı ve çıplak ayakları koyu ahşap tezgâh boyunca uzanan havalı pirinç ayaklığa dokunurken iç çekti.

Lethe, siyah, gri ve beyaz küplerle boyanmış, optik bir yanılsama yaratan zemine son ayak basmasından bu yana iki yıldır değişmemişti. Kiraz ağacı sütunları hâlâ ağaçlar gibi yükselerek, üzeri oyulmuş, kemerli tavanı oluşturuyordu. Buğulu cam ve siyah metalden yapılmış bir çubuk üzerinde, hepsi de temiz çizgiler ve kare kenarlar üzerinde beliriyordu.

Beş dakika önce Juniper'a mesaj atmış, onu içki içmeye davet etmişti. Hâlâ haber alamamıştı. Bu yüzden, barın üstündeki ekranda Pangera'daki çamurlu savaş alanlarının haberlerini izlemişti. Mekânik giysilerin dış kısımları kırık oyuncaklar gibi dağılmıştı. Hem insan hem de Vanir'in cesetleri kilometreler boyunca yayılmıştı ve kargalar çoktan ziyafet çekiyordu.

İnsan komi bile bakmak için durmuştu, katliamı gördüğünde yüzü fazlasıyla gergindi. Barmenden gelen çığırtkan bir emir onu hareket ettirdi ama Bryce genç adamın kahverengi gözlerindeki ışıltıyı görmüştü. Öfke ve kararlılık.

"Ne var lanet olası" diye mırıldandı ve önünde bir ağız dolusu viskiyi hüpletti.

Tadı onun hatırladığı kadar acı ve iğrençti. Midesine kadar her yerini yaktı. İstediği şey tam da buydu. Bryce bir yudum daha aldı.

Bir çeşit mor tonik şişesi bardağının yanındaki tezgâha çarparak kondu. Hunt, yanındaki tabureye kayarak, "Bacağın için" dedi. "İç."

Bryce, cam şişeye baktı. "Bir tıp cadısına mı gittin?"

"Köşede bir klinik var. Yakın bir zamanda buradan ayrılmayacağını düşündüm."

Bryce viskisini yudumladı. "Doğru tahmin ettin."

* Mitolojide içene her şeyi unutturan nehir. (ç.n.)

Hunt, toniği daha da yaklaştırdı. "Geri kalanını bitirmeden önce iç şunu."

"İçki yasağı kuralımı çiğnememle ilgili yorumun yok mu?"

Kanatlarını içeri sokarak bara yaslandı. "Bu senin kuralın, istediğin zaman sona erdirebilirsin."

Her neyse. Toniğe uzandı, tıpasını açtı ve kafasına dikti. Yüzünü buruşturdu. "Tadı üzümlü soda gibi."

"Tatlı yapmasını söyledim."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben de çok tatlı olduğum için mi, Athalar?"

"Tadı tuvalet ispirtosu gibi olsaydı içmeyeceğini bildiğim için."

Viskisini kaldırdı. "Aynı fikirde değilim."

Hunt barmene işaret verdi, su istedi ve Bryce'a, "Pekâlâ, bu gece iyi geçti" dedi.

Bryce güldü, yine viskisini yudumladı. Tanrılar, tadı berbattı. Zamanın bunları neden mideye indirip durmuştu ki? "Hatta süper."

Hunt suyundan içti. Onu uzun bir süre izledikten, "Bak, eğer istediğin buysa sen aptalca sarhoş olurken burada oturacağım ama önce şunu söyleyeceğim: her şeyle başa çıkmanın daha iyi yolları var" dedi.

"Teşekkürler, anne."

"Ben ciddiyim."

Barmen önüne bir viski daha koydu ama Bryce içmedi.

Hunt dikkatlice, "Sevdiğin birini kaybeden tek kişi sen değilsin" dedi.

Bryce başını bir eline yasladı. "Bana ondan bahset Hunt. Artık şu tam uzunluktaki, kısaltılmamış, acıklı hikâyeyi dinleyelim."

Hunt ona dik dik baktı. "Götlük yapma. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Ve ben de içmeye çalışıyorum" diye yanıtladı bardağını kaldırarak.

Telefonu çaldı ve ikisi de ona baktı. Juniper sonunda cevap yazmıştı.

Gelemem, üzgünüm. Pratik yapıyorum. Sonra Juniper'dan bir vızıltı daha. *Bekle! Neden Lethe'de içiyorsun? Tekrar mı içmeye başladın? Ne oldu?*

Hunt sessizce, "Belki arkadaşın da sana bir şey söylemeye çalışıyordur" dedi.

Bryce'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama telefonunu ışıldayan sisli camın üzerine yüzüstü koydu. "Bana muhteşem kız arkadaşın hakkındaki üzücü hikâyeni anlatmayacak mıydın? Geçen gece beni var gücünle kendine çekip boynumu yiyişin hakkında ne *düşünürdü*?"

Kelimeler ağzından çıktıkları anda pişman oldu. Pek çok nedenden ötürü, o sözleri sarf ettiği için pişman oldu. En önemli nedeni ise, çatıdaki o çılgınlık anını, ağzının boynuna dayandığı ve tamamen çözülmeye başladığı anı düşünmeyi bırakamamıştı.

Kendini ne kadar iyi hissettiğini, *Hunt'ın* onu ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeyi bırakamamıştı.

Hunt uzun bir süre ona baktı. Bryce'ın yüzüne sıcaklık hücum etti.

Ama Hunt'ın tek söylediği, "Evde görüşürüz" demek oldu. Tezgâha bir mor tonik daha koyarken sözcükler aralarında yankılandı. "Otuz dakika içinde bunu da iç."

Sonra gitti, boş barın içinden geçip sokağın ötesine doğru yol aldı.

Hunt sunball maçını izlemek için kanepeye oturmuştu ki Bryce elinde iki alışveriş poşetiyle içeri girdi. Tam zamanında.

Sirinks kendini kanepeden aşağı attı ve onun yanına gitti, öpücük istemek için arka bacaklarının üzerinde yükseldi. Bryce isteklerini yerine getirdi ve Hunt'ın kanepede oturduğu yere bakmadan önce altın kürkünü kabartarak onu okşadı. Hunt sadece birasını yudumladı ve ona kısaca başını salladı.

Bryce da ona başını salladı, erkeğin gözlerine bakmaktan kaçındı ve mutfağa doğru yürüdü. Topallaması daha iyiydi ama tamamen gitmemişti.

Naomi'yi o süslü viski barının önündeki sokağı gözetlemesi için göndermişti. O da öfkesini atmak için spor salonuna gitmişti.

Var gücünle kendine çektin. O dediği kelimeler tekrar aklına geldi. Bu gerçeğin yanı sıra: çatıdayken bir saniye bile Shahar'ı düşünmemişti. Ya da sonraki günlerde. O gece ve o geceden sonraki her gece, duşta elini sikine doladığında aklına gelen kişi Başmelek değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Quinlan bunu bilmeliydi. Hangi yaraya bastığını bilmek zorundaydı.

Bu yüzden seçenekleri ona bunları bağırmak ya da egzersiz yapmaktı. İkincisini seçmişti.

Bu iki saat önceydi. Tüm obsidiyen tuzunu temizlemiş, yürümüş ve Sirinks'i beslemiş, sonra da kanepeye oturup beklemişti.

Bryce poşetleri tezgâhın üzerine koydu, Sirinks her alışverişi incelemek için ayaklarının dibinde duruyordu. Oyunlar arasında Hunt poşetlerden çıkardığı şeylere göz attı. Sebze, meyve, et, yulaf, inek sütü, pirinç, bir somun kahverengi ekmek...

"Misafirimiz mi var?" diye sordu.

Bir tava çıkardı ve ocağa yerleştirdi. "Geç bir akşam yemeği hazırlayayım dedim."

Sırtı gergindi, omuzları dik duruyordu. Kızgın olduğunu düşünmüş olabilirdi ama onlar için yemek yapıyor olması aksini gösteriyordu. "Viskiye dalmışken yemek yapmak akıllıca mı?"

Omzunun üzerinden Hunt'a bir bakış attı. "Güzel bir şey yapmaya çalışıyorum ama sen bunu kolaylaştırmıyorsun."

Hunt ellerini kaldırdı. "Tamam. Pardon."

Ocağa geri döndü, ısıyı ayarladı ve bir çeşit kıyma paketi açtı. "Viskiye dalmıyordum" dedi. "Senden hemen sonra Lethe'den ayrıldım."

"Nereye gittin?"

"Küçük Ay yakınlarındaki bir depoya." Baharatları toplamaya başladı. "Danika'nın bir sürü eşyasını oraya sakladım. Sabine atacaktı ama ben ondan önce aldım." Tavaya biraz kıyma attı ve kapının yanında bıraktığı üçüncü torbayı işaret etti.

"Sadece orada Boru ile ilgili bir ipucu, o zaman fark etmemiş olabileceğim herhangi bir şey olup olmadığından emin olmak istedim. Ve Danika'nın bazı kıyafetlerini almak istedim. O gece yatak odamda bulunan ve kanıt olarak incelenebilecek olanları. Onların elinde çoktan kıyafetlerin olduğunu biliyorum ama düşündüm ki... Belki bunlarda da bir şey vardır."

Hunt, tam olarak bilmediği bir şey söylemek için ağzını açtı ama Bryce devam etti. "Ondan sonra markete gittim. Yemek olarak baharatları yiyemeyeceğimiz için."

Hunt mutfağa giderken birasını da yanında getirdi. "Yardım ister misin?"

"Hayır, bu bir özür yemeği. Git maçını izle."

"Özür dilemene gerek yok."

"Götün teki gibi davrandım. Telafi etmem için sana bir şeyler pişireyim."

"Tavaya ne kadar acı biber tozu döktüğüne bakarsak, bu özrü kabul etmek istediğimden emin değilim."

"Siktir, kimyon eklemeyi unuttum!" Tavaya doğru döndü, ısıyı düşürdü ve baharatı ekledi, hindi kıyması gibi kokan şeyle birlikte karıştırdı. Bryce iç çekti. "Berbat haldeyim."

Hunt, sözlerini bir araya getirmesine izin vererek bekledi.

Bir soğanı kesmeye başladı, hareketleri zahmetsiz ve akıcıydı.

"Açıkçası, Danika'ya olanlardan önce de biraz dağılmış haldeydim ve..." Soğanı düzgün halkalar halinde dilimledi. "Daha iyiye gitmedi."

"O ölmeden önce neden dağılmış haldeydin?"

Bryce soğanı tavaya ekledi. "Neredeyse hiçbir yararı olmayan bir üniversite diplomasına sahip yarı insanım. Bütün arkadaşlarım bir yere gidiyordu, hayatlarında bir şeyler yapıyorlardı." Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Bense abartılmış bir sekreterim. Hiçbir şey için uzun vadeli bir planım yok." Soğanı karıştırdı. "Parti ve ıvır zıvırlar... Dördümüzün eşit şartlarda olduğu tek zamandı. Fury'nin paralı asker olması, Juniper'ın inanılmaz yetenekli olması ya da Danika'nın bir gün çok güçlü bir kurt olacak olması önemli değildi."

"Bunu hiç sana karşı kullandılar mı?"

"Hayır." Kehribar gözleri Hunt'ın yüzünü taradı. "Hayır, bunu asla yapmazlardı. Ama ben hiç unutamadım."

"Kuzenin eskiden dans ettiğini söyledi. Danika öldükten sonra bıraktığını da. Hiç o yolu takip etmek istemedin mi?"

Kalçalarının kıvrımını işaret etti. "Bana yarı insan vücudumun *çok hantal* olduğu söylendi. Ayrıca göğüslerimin çok büyük olduğu ve kıçımın havaalanı iniş pisti olarak kullanılabileceği söylendi."

"Kıçın mükemmel." Kelimeler ağzından kaçtı. Onun diğer kısımlarını da ne kadar beğendiği hakkında yorum yapmaktan kaçındı. Onlara tapmayı ne kadar çok isterdi. Hem de o kıçından başlayarak.

Bryce'ın yanaklarında renk açtı. "Şey, teşekkür ederim." Tavanın içindekileri karıştırdı.

"Ama artık eğlence için dans etmiyor musun?"

"Hayır." Gözlerinde bir soğukluk oluştu. "Etmiyorum."

"Başka bir şey yapmayı hiç düşünmedin mi?"

"Tabii ki düşündüm. İş bilgisayarımda on tane gizli iş başvurum var ama onları bitirmek için yeterince odaklanamıyorum. İş ilanlarını görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki muhtemelen çoktan dolmuşlardır. Jesiba'yı ona olan borcumu ödemeye devam edeceğime dair ikna etmenin bir yolunu bulmak zorunda olmam bile önemli değil." Karıştırmaya devam etti. "Bir insanın yaşam süresi doldurulması uzun bir süre gibi görünüyor ama ölümsüz birinin?" Saçını bir kulağının arkasına taktı. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"İki yüz otuz üç yaşındayım ve ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum."

"Evet ama sen bir şey *yaptın*. Bir şey için savaştın. Sen, *önemli* birisin."

Hunt, bileğindeki köle dövmesine dokundu. "Ve bak nereye düştüm."

Bryce ocağın başında döndü. "Hunt, Shahar hakkında söylediklerim için gerçekten üzgünüm."

"Dert etme."

Bryce çenesini Hunt'ın açık yatak odası kapısına doğru salladı, Danika ve onun fotoğrafı dolapta zar zor görünüyordu. "Annem bunu Rosque'daki hastaneden çıktığımız gün çekmişti."

Hunt, Bryce'ın bir şekilde içini açmak üzere olduğunu biliyordu ve buna razıydı. "Neden hastanedeydiniz?"

"Danika'nın son sınıf tezi yasa dışı hayvan ticaretinin tarihi üzerineydi. Gerçek bir kaçakçılık şebekesini ortaya çıkardı ama Destek Bölümü ya da 33'ten kimse ona yardım etmedi, bu yüzden o ve ben bunu kendimiz halletmeye gittik." Bryce homurdandı. "Operasyon, stoklarını serbest bırakmaya çalışırken bizi yakalayan beş şekil değiştiren yılan tarafından yürütülüyordu. Onlara yılan-götler demiştik ve işler oradan sonra yokuş aşağı ilerledi."

Hunt, buna hiç şaşırmadı. "Ne kadar yokuş aşağı?"

"Bir motosiklet kovalamacası ve ardından kaza yaşandı, sağ kolum üç yerinden kırıldı, Danika'nın leğen kemiği çatladı. Danika bacağından iki kez vuruldu."

"Tanrılar."

"O yılan-götleri görmeliydin."

"Onları öldürdünüz mü?"

Gözleri karardı, orada parlayan tek şey, saf Fey yırtıcılığından başka bir şey değildi. "Bazılarını. Danika'yı vuranları... Onların icabına ben baktım. Gerisini polis halletti." Yakıcı Solas. Hunt, hikâyenin çok daha fazlası olduğunu hissediyordu. "İnsanların Danika'nın anne sorunları olan pervasız bir partici olduğunu düşündüğünü biliyorum, Sabine'in öyle düşündüğünü biliyorum, ama... Danika o hayvanları serbest bırakmaya gitti çünkü kafeslerin içinde, korkmuş ve yalnız olduklarını bilerek geceleri uyuyamıyordu."

Parti Prensesi. Hunt ve triarii, arkasından onunla bu şekilde dalga geçmişlerdi.

Bryce devam etti. "Danika her zaman böyle şeyler yapıyordu, Sabine'in kendilerinin altında olduğunu düşündüğü insanlara yardım ediyordu. Bir yanı annesini kızdırmak için yapmış ola-

bilirdi, evet ama çoğu yardım etmek istediği içindi. Bu yüzden Philip Briggs ve grubuna iyi davrandı. Bu yüzden ona çok şans tanıdı." Uzun bir nefes verdi. "Zor biriydi ama iyiydi."

"Peki ya sen?" diye dikkatlice sordu Hunt.

Bryce bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Çoğu gün, burada Aidas'la olduğum gibi üşüyorum. Çoğu gün, tek istediğim geriye dönmek. Her şeyin önceden olduğu gibi olması. İlerlemeye dayanamıyorum."

Hunt uzun bir süre ona baktı. "Biliyor musun, haleyi ve köle dövmesini kabul eden bazı Düşmüşler vardı. Birkaç on yıl sonra, kabul ettiler. Karşı koymayı bıraktılar."

"Sen neden hiç durmadın?"

"Çünkü o zaman da haklıydık, şimdi de öyleyiz. Shahar sadece mızrak ucuydu. Onu asla kazanamayacağımız bir savaşta körü körüne takip ettim ama savunduğu şeye inandım."

"Eğer tekrar yapabilseydin, Shahar'ın bayrağı altında tekrar yürür müydün?"

Hunt bunu düşündü. Normalde ne olup bittiğine, o zamandan bu yana neler yaşandığına çok fazla kafa yormamaya çalışırdı. "Onunla birlikte isyan etmeseydim, muhtemelen yıldırımım yüzünden başka bir Başmelek tarafından fark edilirdim. Muhtemelen şimdi Pangera'nın şehirlerinden birinde komutan olarak hizmet ediyor olur ve bir gün hizmetten çıkmamı sağlayacak kadar kazanmayı umuyor olurdum. Ama benim yeteneklerime sahip birinin gitmesine asla izin vermezlerdi. Ve bir lejyona katılmaktan başka çok da seçeneğim olmazdı. Zorlandığım yol buydu. Yıldırım ve öldürme... Bunlarda iyi olmayı hiç istemedim. Elimden gelse anında bırakırdım."

Bryce'ın gözleri anlayışla titredi. "Biliyorum." Hunt, bir kaşını kaldırdı. "İyi olmak istemediğin bir şeyde iyi olmayı yani. Gözünü bile kırpmadan bırakacağın bir yeteneğe sahip olmayı" diye açıkladı. Hunt, başını eğdi. "Yani, bana bir baksana. Pislikleri cezbetmede *harikayım*."

Hunt güldü. "Soruma cevap vermedin. Ne olacağını bilseydin, yine de isyan eder miydin?" dedi Bryce.

Hunt iç çekti. "Söylemeye başladığım şey buydu: İsyan etmeseydim bile, şimdiki hayatımın şeker kaplı bir versiyonunda olurdum. Çünkü ben hâlâ sözde yeteneklerim için kullanılan bir lejyonerim, şu an ise diğer seçeneklerin eksikliği tarafından hizmete zorlanmak yerine, *resmen* bir köleyim. Diğer tek fark ise, Valbara'da bir Başmelek ile yaptığım aptal pazarlıkla bir gün sözde günahlarımın affedilmesini umuyorum."

"Onların günah olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır. Bence melek hiyerarşileri saçmalık. İsyan etmekte haklıydık."

"Sana her şeye mal olsa bile mi?"

"Evet. Sanırım cevabım bu. Ne olacağını bilsem bile yine de yapardım. Ve eğer özgür kalırsam..." Bryce heyecanla kıpırdandı. Ona gözlerini bile kırpmadan bakarken Hunt, "Savaş alanında bulunan ve Shahar'ı deviren herkesi hatırlıyorum. Ve cezamız sırasında orada bulunan tüm melekleri, Asteri'yi, Senato'yu, Valileri... Hepsini hatırlıyorum." Hunt, arkasındaki tezgâha yaslandı ve birasını yudumladı, cümlesini Bryce'ın devam ettirmesine izin verdi.

"Peki ya hepsini öldürdükten sonra? Ondan sonra ne olacak?"

Bryce'taki korku ve yargılama eksikliğiyle gözlerini kırpıştırdı. "Yaşadığımı varsayarsak mı demek istiyorsun?"

"Başmelekler ve Asteri'yle kapışarak yaşadığını varsayarsak, sonrasında ne olacak?"

"Bilmiyorum." Bryce'a yarım bir gülümsemeyle baktı. "Belki sen ve ben bir yolunu buluruz Quinlan. Bunu yapmak için yüzyıllarımız var."

"Eğer Dalış'ı yaparsam."

Hunt durdu. "Yapmamayı seçer miydin?" Bir Vanir'in Dalış'ı yapmayı reddetmesi ve sadece ölümlü bir hayat sürmesi çok ama çok nadirdi.

Mikrodalgaya bir paket hazır pirinç atmadan önce tavaya daha fazla sebze ve baharat ekledi. "Bilmiyorum. Bir Bağlantı'ya ihtiyacım var."

"Ruhn'a ne dersin?" Kuzeni, ikisi de bunu kabul etmese bile,

onu korumak için Çukur'daki her canavarla bile savaşırdı.

Ona, tenezzül etmeyen bir bakış attı. "Hayatta olmaz."

"O zaman Juniper?" Gerçekten güvendiği, sevdiği biriydi.

"Yapardı ama bu doğru gelmiyor. Ve Bağlantı olarak devlet çalışanlarından birini kullanmak da bana göre değil."

"Birini kullandım. Fena değildi." Gözlerinde dolup taşan soruları gördü ve hiçbiri dillendiremeden onu kesti. "Belki fikrini değiştirirsin."

"Belki." Bryce, dudağını çiğnedi. "Arkadaşlarını kaybettiğin için üzgünüm."

"Ben de senin kayıpların için üzgünüm."

Bryce başını sallayarak teşekkürlerini iletti ve karıştırma işine geri döndü. "İnsanların anlamadığını biliyorum. Sadece... O yaşananlardan sonra içimde bir ışık söndü. Danika benim kız kardeşim ya da sevgilim değildi. Ama yanında kendim olabildiğim ve asla yargılanmadığımı hissettiğim tek kişiydi. Her zaman aramamı yanıtlayacağını ya da beni arayacağını bildiğim tek kişiydi. Kendimi cesur hissetmemi sağlayan tek kişiydi çünkü ne olursa olsun ne kadar kötü, utanç verici ya da boktan olursa olsun yanımda olacağını bildiğim kişiydi. Her şey tepe taklak iken onunla konuşabileceğimi ve bunun her şeyi yoluna sokacağını bildiğim tek kişiydi."

Gözleri parıldadı ve Hunt, aralarındaki birkaç adımı geçip o konuşmaya devam ederken elini tutmamak için elinden geleni yaptı. "Ama bu... Bir sorun. Onunla bir daha *asla* konuşamayacağım. Sanırım insanlar şimdiye kadar üstesinden gelmiş olmamı bekliyor. Ama ben yapamıyorum. Ne zaman yeni gerçekliğimin bu olduğunu fark etmeye başlasam, tekrar uzaklaşmak istiyorum. *Ben* olmak zorunda olmamak istiyorum. Artık dans edemiyorum çünkü bana onu hatırlatıyor. Kulüplerde, sokaklarda, dairemizde ya da yurtta yaptığımız onca dansı hatırlatıyor. Artık dans etmeme *izin vermeyeceğim* çünkü bana neşe getirirdi... Ve ben o tür şeyler hissetmek istemedim, şimdi de istemiyorum." Yutkundu. "Kulağa acınası geldiğini biliyorum."

"Gelmiyor" dedi Hunt yavaşça.

"Yükümü senin üzerine bıraktığım için özür dilerim."

Hunt'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Yükünü istediğin zaman üzerime bırakabilirsin Quinlan."

Bryce, kafasını sallayarak homurdandı. "İğrenç bir şeymiş gibi söyledin."

"Önce sen söyledin." Bryce'ın ağzı seğirdi. Kahretsin, o gülümseme göğsünü sıkıştırmasaydı ne olurdu sanki...

Fakat Hunt, "Berbat olsa bile, ilerlemeye devam edeceğini biliyorum Quinlan" dedi.

"Bundan bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?"

Hunt, sessiz adımlarla mutfağı geçti. Bryce bakışlarını aynı hizada tutabilmek için başını arkaya eğdi. "Çünkü saygısız ve tembelmişsin gibi davranıyorsun ama içten içe pes etmiyorsun. Çünkü eğer pes edersen, onların kazanacağını biliyorsun. Sizin deyiminizle, bütün yılan-götler kazanacağını. Yani yaşamak ve iyi yaşamak, onlara verebileceğin en büyük *siktir git* olur."

"Sen de bu yüzden hâlâ savaşıyorsun."

Alnındaki dövmesine elini sürdü. "Evet."

Tavadaki karışımı tekrar karıştırarak bir *hmm* sesi çıkardı. "Peki o zaman, Athalar. Sanırım bir süre daha siperlerde sen ve ben olacağız."

Hunt, uzun zamandır kimseye yapmaya cesaret edemediği kadar açık bir şekilde ona gülümsedi. "Biliyor musun" dedi Bryce'a, "sanırım bunun kulağa geliş şekli hoşuma gitti."

Bryce'ın gözleri daha da ısındı, çilli yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Sen de daha önce *evde* demiştin. Barda da."

Demişti. Ve bunu düşünmemeye çalışmıştı.

"Kışlada ya da Micah nerede ısrar ediyorsa orada yaşaman gerektiğini biliyorum ama bu davayı çözersek... o oda senindir, eğer istersen" diye devam etti Bryce.

Bu teklif, tüm içini etkisi altına aldı. Ve aklına, "Teşekkürler" demenin ötesinde tek bir kelime dahi gelmedi. Gerekli olan tek şeyin bu olduğunu fark etti Hunt.

Pirinç pişmişti ve et karışımını üzerine dökmeden önce iki

kâseye böldü. Bir tanesini ona uzattı. "Gurme bir şey değil, ama... al. Olanlar için özür dilerim."

Hunt buharı tüten et ve pirinç yığınını inceledi. Köpeklere daha süslü yemekler servis edildiğini görmüştü. Ama hafifçe gülümsedi, göğsü açıklanamaz bir şekilde tekrar sıkıştı. "Özrün kabul edildi Quinlan."

Şifonyerinin üzerinde bir kedi oturuyordu.

Yorgunluk göz kapaklarını ağırlaştırdı, o kadar ağırlardı ki onları zar zor kaldırabiliyordu.

Şafaktan önceki gökyüzüne benzeyen gözler onu o noktaya sabitledi.

Bir Kâhin'i ne kör eder Bryce Quinlan?

Ağzı bir kelime oluşturdu ama uyku onu tekrar kucakladı.

Kedinin mavi gözleri parladı. *Bir Kâhin'i ne kör eder?*

Soruya ve aciliyetine gözlerini açık tutmak için mücadele etti.

Biliyorsun, demeye çalıştı.

Güz Kralı'nın, bir çöp gibi dışarı atılmış tek kızı.

Kedi ya onca yıl önce tapınakta bunu tahmin etmişti ya da kimin villasına girmeye çalıştığını doğrulamak için onu evine kadar takip etmişti.

Öğrenirse beni öldürür.

Kedi bir patisini yaladı. *O zaman Dalış'ı yap.*

Tekrar konuşmaya çalıştı. Uyku onu sıkı tuttu ama sonunda başardı. *Sonra ne olacak?*

Kedinin bıyıkları seğirdi. *Söyledim ya. Gel beni bul.*

Göz kapakları sarktı ve uykuya doğru son bir iniş yaptılar. *Neden?*

Kedi başını çevirdi. *Böylece bu işi bitirebiliriz.*

53

Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu, Bryce bunun bir işaret olduğuna karar verdi.

Bugün berbat geçecekti. Dün gece de berbattı.

Sirinks, her ne kadar yürüyüşe çıkarsa *öncesinde* Bryce ona kahvaltı vereceği vaadiyle onu ikna etmeye çalışsa da çarşafların altından çıkmayı reddetti ve Hunt pencereden izlerken Bryce nihayet onu aşağı sokağa indirmeyi başardığında yağmur hoş bir sepiştirmeden düpedüz bir tufana dönüştü.

Binanın kapısının köşesinde, hafif bir çıkıntının altında küçük, talihsiz bir Vanir'in geçmesini bekleyen şişko bir kurbağa vardı. Onlar yanından geçerlerken Bryce ve Sirinks'e baktı, bıyıklı olandan öfkeli bir homurdanma kazandı ve binanın yan tarafına doğru yaklaştı.

Bryce, kurbağanın onları bloğun aşağısına kadar izlediğini hissederek, ceketinin kapüşonuna düşen yağmur damlalarının altında, "Ürkütücü" diye mırıldandı. Yumruğundan büyük olmayan bir yaratığa göre, tehdit oluşturmanın bir yolunu bulmuştu. Özellikle de her türlü peri için. Kütüphaneye kapatılmış olsa bile Lehabah onlardan nefret eder ve korkardı.

Lacivert yağmurluğuna rağmen siyah taytı ve beyaz tişörtü kısa sürede sırılsıklam oldu. Sanki yağmur yerden *yükselmiş* gibiydi. Yeşil yağmur botlarında da su birikmişti, yağmurda attığı her adımda içlerinden şlap sesleri geliyordu, tıslayarak avuç içlerini başının üstüne siper etti.

Dün gece haberlerde, *kayıtlara geçmiş en yağmurlu bahar*, diye duyurulmuştu. Hiç şüphesi yoktu.

Geri döndüklerinde kurbağa hâlâ oradaydı, Syrinx sabah rutinini rekor bir sürede tamamlamıştı ve Bryce yakındaki bir su birikintisine ayak basmak için yolundan sapmış olabilir veya olmayabilirdi de.

Kurbağa dilini ona doğru uzatmış ama sonra geri çekmişti.

Hunt fırının başında durmuş, domuz pastırması gibi kokan bir şey pişiriyordu. Bryce'a omzunun üzerinden baktı, yağmurluğunu çıkarırken yere sular damlıyordu. "Aç mısın?"

"Yok, iyiyim."

Hunt'ın gözleri kısıldı. "Gitmeden önce bir şeyler yemelisin."

Bryce onu elini sallayarak uzaklaştırdı ve Sirinks'in kâsesine yiyecek koydu.

Ayağa kalktığında Hunt'ın kendisine doğru bir tabak uzattığını gördü. Domuz pastırması, yumurta ve kızarmış ekmek vardı içinde. Kabaca, "Geçen hafta beş gün boyunca yemeğini seçmeni izledim" dedi. "Yine o yola girmeyeceğiz."

Bryce gözlerini devirdi. "Bana ne zaman yiyeceğimi söyleyen bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Bir arkadaşının sana anlaşılır derecede zor bir gece geçirdiğini ve acıktığında çok acımasız olduğunu söylemesine ne dersin?"

Bryce kaşlarını çattı. Hunt tabağı uzatmaya devam etti.

"Gergin olman normal, biliyorsun" dedi. Kapının yanına bıraktığı kâğıt torbaya doğru başını salladı. Danika'nın giysileri katlanmış ve analiz için hazırdı. Hunt'ın otuz dakika önce Viktoria'yı aradığını duymuştu. Feylerden Mimir teknolojisini almasını istemişti. Kadın, Declan'ın çoktan gönderdiğini söylemişti.

Bryce, "Gergin değilim. Onlar sadece kıyafet" dedi. Hunt, ona sadece baktı. Bryce hırladı. "Değilim dedim. İsterlerse kıyafetleri kanıt odasında falan kaybetsinler."

"O zaman ye."

"Yumurta sevmem."

Hunt'ın ağzı yukarı doğru seğirdi. "Bunlardan yaklaşık üç düzine yediğini gördüm."

Bakışları buluştu ve birbirlerinin üzerinde kaldı. "Sana yemek yapmayı kim öğretti ki?" Hunt, ondan çok daha iyi bir aşçı olduğuna emindi. Dün gece ona yaptığı acınası yemek bunun kanıtıydı.

"Kendim öğrendim. Bir asker için kullanışlı bir yetenek. Seni herhangi bir lejyon kampında popüler biri yapar. Ayrıca, iki yüzyıldır yaşıyorum. Bu noktada yemek yapmayı bilmemek acınası olurdu." Tabağı daha yakınına uzattı. "Ye, Quinlan. Kimsenin o kıyafetleri kaybetmesine izin vermeyeceğim."

Bryce tabağı yüzüne fırlatmayı düşündü ama sonunda tabağı aldı ve yemek masasının başındaki sandalyeye oturdu. Sirinks ona doğru yürüdü, çoktan pastırmaya umutla bakmaya başlamıştı.

Bir kalp atışı sonra masanın üzerinde bir fincan kahve belirdi, içerisinde hâlâ krema dönüyordu.

Hunt ona sırıttı. "Uygun bir yiyecek ve içecek tüketmeden dünyaya açılmanı istemem."

Bryce ona orta parmağını gösterdi, telefonunu masanın üzerinde bıraktığı yerden aldı ve birkaç fotoğraf çekti: kahvaltısını, kahvesini, Hunt'ın aptalca sırıtan yüzünü, yanında oturan Sirinks'i ve sert sert bakarken kendi yüzünü. Ama yine de kahveyi içti.

Hunt arkasındaki masada yemeğini bitirirken, Bryce kupasını lavaboya koydu ve adımlarının bir süredir olduğundan daha hafif olduğunu fark etti.

Hunt, masadaki torbayı karıştıran Viktoria'yı, "Onları kaybetme" diye uyardı.

Tayf, üzerinde çığlık atan cübbeli bir figürün olduğu gri grup tişörtünden bakışlarını kaldırdı. *Ölüm Perileri* grubunun bir tişörtü idi. "Kanıt odasında Danika Fendyr ve diğer kurbanlar için kıyafetlerimiz var."

Hunt, "İyi ama bunları da kullanın" dedi. Sırf biri oradaki kanıtları kurcalamış olabilir diye ve Quinlan'ın yardım et-

miş gibi hissetmesini sağlamak için. Bryce galeride kendini beğenmiş bir müşteriyle uğraşıyordu. Naomi de onu izliyordu. "Declan'dan Mimir teknolojisini aldın mı?"

"Telefonda da dediğim gibi: evet." Vik yine çantaya baktı. "Bir şey çıkarsa seni ararım."

Hunt masaya bir kâğıt parçası uzattı. "Bunlardan da bir iz çıkacak mı bak bakalım."

Viktoria, üzerinde yazan kelimeleri okudu ve bir anda solgunlaştı, halesi alnının üzerinde daha da belirginleşti. "Sence bu iblislerden biri mi?"

"Umarım değildir."

Hunt, kristallosla birlikte çalışabilecek potansiyel iblislerin bir listesini yapmıştı. Hepsi eski ve korkunç, eklediği her isimle birlikte korkusunu derinleştiren iblislerdi. Birçoğu, uyku vakti hikâyelerinde anlatılır, kâbus olarak geri dönerdi. Midgard'a girerlerse hepsi felakete neden olurdu. Daha önce iki tanesiyle karşılaşmıştı ve karşılaşmalardan zar zor sağ çıkabilmişti.

Hunt yine çantaya doğru başını salladı. "Ciddiyim: o kıyafetleri kaybetmeyin" dedi tekrar.

"Yumuşuyor musun sen, Athalar?"

Hunt gözlerini devirdi ve kapıya doğru yöneldi. "Sadece taşaklarımı oldukları yerde seviyorum."

Viktoria o akşam Hunt'a hâlâ teşhis ettiklerini bildirdi. Feylerin Mimir teknolojisi, çalışması biraz zaman alacak kadar kapsamlıydı.

Hunt, sonuçların beklediği kadar yıkıcı olmaması için dua etti.

Bryce işini bitirirken ona bu konuda mesaj atmıştı, telefonundaki iletişim bilgilerini tekrar değiştirdiğini görünce kıkırdamıştı. *Kraliçe Bryce.*

Gece yarısına kadar uyanık kaldılar ve Koronal Adaları'ndaki bir plajda çalışan bir grup seksi genç Vanir hakkındaki realite şovunu izlediler. Hunt ilk başta izlemeyi reddetti, ancak ilk saatin sonunda, bir sonraki bölümü açan kişi o olmuştu. Ondan sonraki bölümü de.

Kanepenin zıt uçlarında oturmaktan, bacakları Bryce'ınkine yaslanacak kadar yan yana oturmaya geçiş yapmaları acıtmazdı sonuçta. Hunt, Bryce'ın örgüsüyle de oynamış olabilirdi. O da ona izin vermiş olabilirdi.

Ertesi sabah, Hunt Bryce'ı apartman asansörüne doğru takip ederken telefonu çaldı. Numaraya bir kez baktı ve açmadan önce yüzünü buruşturdu. "Merhaba Micah."

"Ofisimde ol. On beş dakika içinde."

Bryce asansör düğmesine bastı ama Hunt çatı kapısını gösterdi. Onu galeriye uçurur, sonra da MİB'ye giderdi. "Tamam" dedi dikkatlice. "Bayan Quinlan'ın da bize katılmasını istiyor musun?"

"Sadece sen." Hat kesildi.

54

Hunt, Sandriel'in sık sık gezdiği her yerden uzak durmak için kuleye arka kapıdan girdi. Isaiah telefonu açmamıştı ve açana kadar aramaması gerektiğini biliyordu.

Oraya vardığında, Micah pencereden dışarı bakıyordu, gücü çoktan odanın içinde büyüyen bir fırtına gibi hissediliyordu. "Neden" diye sordu Başmelek, "laboratuvarda eski kanıtlar üzerinde Fey testleri yapıyorsunuz?"

"Tespit ettiğimiz iblisin Danika Fendyr'in ölümünün arkasındaki iblis olmadığını düşünmek için iyi nedenlerimiz var. Eğer onu gerçekten neyin öldürdüğünü bulabilirsek, bu bizi onu çağırana götürebilir."

"Zirve iki hafta içinde."

"Biliyorum. Elimizden geldiğince sıkı çalışıyoruz."

"Öyle misin? Bryce Quinlan'la viski barda içmek çalışmaktan mı sayılıyor?"

Göt herif. "Hallediyoruz. Merak etme."

"Sabine Fendyr ofisimi aradı, biliyor musun? *Şüpheli* olmasıyla ilgili kafamı ütüledi." O gözlerin arkasında insancıl hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk bir yırtıcılık vardı.

"Bu bir hataydı ve bunu kabul ediyoruz, ancak inanmak için yeterli nedenimiz vardı..."

"İşi. Bir an önce. Bitir."

Hunt dişlerini sıkarak, "Bitireceğiz." dedi.

Micah onu soğukkanlılıkla inceledi. Sonra, "Sandriel bana

seni sorup duruyor, –ve Bayan Quinlan'ı da. Seni tekrar takas etmem için bana birkaç cömert teklif yaptı" dedi. Hunt, karnına kurşun yemiş gibi oldu. "Şimdiye kadar onu reddettim. Ona benim için çok değerli olduğunu söyledim."

Micah masaya bir dosya attı, sonra pencereye geri döndü. "Beni tekrar düşünmeye zorlama Hunt."

Hunt dosyayı baştan sona okudu, ilettiği sessiz emri inceledi. Cezasıydı bu. Sabine için verilen bir ceza, işi çok uzun sürdüğü için verilen bir ceza, sadece hayatta olduğu için verilen bir ceza. Ölüme karşılık ölüm.

Kaskını almak için kışlada durdu.

Micah hedefler ve suçları listesinin kenarına bir not yazmıştı. *Silah kullanma.*

Bu yüzden Hunt, siyah kabzalı hançerlerinden birkaç tane daha aldı ve uzun saplı bıçağını da unutmadı.

Her hareket dikkatli olmalıydı. Kasıtlı olmalıydı. Siyah savaş kıyafetini giyerken vücudunun her değişimi zihnini sessizleştirdi ve onu kendinden uzaklaştırdı.

Masasındaki telefonu vızıldadı ve *Kraliçe Bryce'tan* geldiğini görecek kadar uzun süre baktı ekrana. *Her şey yolunda mı?*

Hunt siyah eldivenlerini giydi.

Telefonu yine çaldı.

Öğle yemeği için mantı çorbası sipariş edeceğim. Sen de ister misin?

Hunt telefonu çevirip ekranın görünmesini engelledi. Sanki bu, ne yaptığını Bryce'ın öğrenmesini engelleyecekmiş gibi. Silahlarını yüzyıllar süren bir verimlilikle topladı. Ve sonra kaskını taktı.

Dünya soğuk hesaplamalardan ibaret oldu, renkleri karardı.

Ancak o zaman telefonunu aldı ve Bryce'a cevap yazdı. *Ben iyiyim. Sonra görüşürüz.*

Kışla iniş pistine ulaştığında Bryce cevap yazdı. Hunt, yazdığını gösteren baloncuğun ortaya çıkmasını, kaybolmasını ve sonra tekrar ortaya çıkmasını izlemişti. *Tamam*, diye yazmaya karar vermeden önce on farklı cevap yazıp silmiş gibiydi.

Hunt kapılardan geçip açık havaya doğru ilerlerken telefonunu kapattı.

Parlaklığın üzerindeki bir leke gibiydi. Güneşin karşısında duran bir gölge.

Bir kanat çırpışıyla gökyüzüne çıktı. Ve arkasına bile bakmadı.

Ters giden bir şeyler vardı.

Bryce bunu, Hunt Comitium'da bir saat geçirdikten sonra ondan hâlâ haber alamadığını fark ettiği anda anlamıştı.

Bu his, onun mesajına verdiği belirsiz tepkiyle daha da kötüleşmişti. Neden çağrıldığından, neyin peşinde olduğundan bahsetmemişti.

Sanki onun yerine başkası yazmış gibiydi.

Hunt'a olmayan mesaja bir düzine farklı cevap yazmıştı.

Lütfen bana her şeyin yolunda olduğunu söyle.

Yardıma ihtiyacın varsa yaz.

Seni üzecek bir şey mi yaptım?

Sorun ne?

Comitium'a gelmemi ister misin?

Mantı çorbası teklifini geri çeviriyorum. Biri bu telefonu çaldı mı?

Yazmaya ve silmeye devam etti. Ta ki, *Endişeleniyorum. Lütfen ara beni*, yazana kadar. Ama endişelenmeye, ondan bunları istemeye hakkı yoktu.

Bu yüzden acınası bir, *tamam*, yazıp gönderdi.

Ve ondan tekrar haber alamadı. Tüm iş günü boyunca takıntılı bir şekilde telefonunu kontrol etmişti.

Hiçbir şey gelmemişti.

Endişe, karnında kıvranan bir düğüm gibiydi. Çorbayı bile sipariş vermemişti. Çatı kameralarına baktığımda Naomi'nin bütün gün orada oturduğunu gördü. Yüzü sımsıkıydı.

Bryce üç gibi yukarı çıktı. Kollarını kendine sıkıca sararak, "Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Naomi ona baktı. "Hunt iyi durumda" dedi. "O..." Bryce'ın yüzünde bir şeyler okuyarak kendini durdurdu. Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "O iyi durumda" dedi melek nazikçe.

Bryce eve döndüğünde, bitişik çatıya konuşlanmış Naomi'ye inanmayı bırakmıştı.

Böylece ne oluyorsa olmasına karar verdi. Dikkatli davranmanın ya da havalı görünmenin ya da her ikisinin birden canı cehennemeydi.

Saat sekize yaklaşırken mutfağında durup Hunt'a yazdı. *Lütfen beni ara. Senin için endişeleniyorum.*

İşte. Artık mesajlar nereye gidiyorsa gidebilirdi.

Sirinks'i o gece için son bir kez gezdirdi, telefonunu elinde tutuyordu. Sanki ne kadar sıkı kavrarsa, cevap verme ihtimali de o kadar artarmış gibi.

Artık dayanamayıp tanıdık bir numarayı aradığında saat on birdi. Ruhn ilk çalışta açtı. "Sorun ne?"

Bir sorun olduğunu nasıl bildiğini umursamadı Bryce. "Ben..." Yutkundu.

"Bryce." Ruhn'ın sesi keskinleşti. Arka planda müzik çalıyordu ama sanki daha sessiz bir yere gidiyormuş gibi sesi az gelmeye başladı.

"Hunt'ı bugün bir yerde gördün mü?" Sesi ince ve tiz çıktı.

Arka planda Flynn, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ruhn ona sadece, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hunt'ı atış poligonunda ya da herhangi bir yerde falan gördün mü?"

Müzik tamamen kesildi. Bir kapı kapandı. "Neredesin?"

"Evdeyim." O an, bunun ne kadar aptalca olduğu dank etti kafasına. Onu arayıp, tüm insanlar içinde Ruhn'ı arayıp, Vali'nin özel suikastçısının ne yaptığını bilip bilmediğini sormak çok aptalcaydı.

"Bana beş dakika ver..."

"Hayır, burada olmana ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Sadece..." Boğazı yandı. "Onu bulamıyorum." Ya Hunt kemik, et ve kan yığını içinde yatıyorsa?

Sessizliği devam ederken, Ruhn hafif bir gerilimle konuşmaya başladı. "Dec ve Flynn'i bu işe vereceğim ve..."

Büyüler uğuldadı ve ön kapı açıldı.

Bryce kapı yavaşça açılırken hareketsiz kaldı. Savaş siyahı giymiş ve ünlü kaskını takmış Hunt içeri girdi.

Her adımı tüm konsantrasyonunu alıyor gibi görünüyordu. Ve kokusu...

Kan.

Ama kendisininkini değil.

"Bryce?"

"O geri döndü" diyerek telefona doğru nefes verdi. "Seni yarın ararım" dedi ve telefonu kapattı.

Hunt odanın ortasında durakladı.

Kanatlarında kan lekesi vardı. Deri takımında ise parlıyordu. Kaskının siperliğine de sıçramıştı.

"Ne–ne oldu?" demeyi başardı Bryce.

Hunt tekrar yürümeye başladı. Onun yanından geçti, tüm o kanın kokusu –birkaç farklı kanın kokusu– havayı doldurdu. Tek kelime bile etmedi.

"Hunt." Bryce'ın içindeki tüm rahatlama, şimdi daha keskin bir şeye dönüşmüştü.

Hunt odasına gitti ve durmadı. Bryce hareket etmeye cesaret edemedi. O bir hayalet, bir iblis, bir ölümün gölgesiydi.

Kasklı ve savaş kıyafetleri içindeki bu erkek... onu tanımıyordu.

Hunt odasına ulaştı, arkasından kapıyı kapatırken ona bakmadı bile.

Buna dayanamadı.

Daireye girdiğinde yüzünde oluşan o saf, dizlerini titreten rahatlamanın görüntüsüne dayanamadı. İşi bittikten hemen sonra buraya gelmişti çünkü uyuduğunu ve Comitium kışlasına gitmesine gerek kalmadan kanı yıkayabileceğini düşünmüştü. Ancak o öylece oturma odasında duruyordu. Onu beklemişti.

Ve daireye girdiğinde onu görüşü, kanın kokusunu alışı...

Yüzündeki korku ve acıya da dayanamadı.

Bu hayatın bana ne yaptığını görüyor musun? diye sormak istemişti. Ama kelimelerin ötesinde kalmıştı. O ana kadar sadece çığlıklar vardı. İşlerini bitirmek için saatler harcadığı üç erkeğin çığlıkları... Hepsi de Micah'ın isteklerine uygun şekilde halledilmişti.

Hunt banyoya doğru yürüdü ve duşu kaynar seviyeye getirerek açtı. Kaskı çıkardı, parlak ışıklar siperliğin soğuk tonları olmadan gözlerini acıttı. Sonra eldivenlerini çıkardı.

Bryce, çok korkmuş görünüyordu. Şaşırmamalıydı. Şu ana kadar onun ne olduğunu, kim olduğunu gerçekten anlayamamıştı. İnsanların ondan neden korktuğunu anlayamamıştı. Gözlerine needn bakamadıklarını anlayamamıştı.

Hunt kıyafetini çıkardı, yaralanmış derisi çoktan iyileşmeye başlamıştı. Bu gece işini bitirdiği uyuşturucu baronları, onları etkisiz hale getirmeden önce birkaç darbe atmayı başarabilmişlerdi. Onları yere mıhlayıp kendi bıçaklarının üzerine saplamadan önce.

Ve onları orada saatlerce acı içinde çığlık atarak bırakmadan önce.

Çıplak bir şekilde duşa girdi, beyaz fayanslar çoktan buharla terlemişti.

Kaynar su derisini asit gibi yaktı.

Adamların çığlığını, hıçkırıklarını, sızlanmalarını sineye çekti ve kaynayan yağmurdan kaçınmadı.

Suyun her şeyi yakıp kül etmesine izin verirken hiçbir şey yapmadı.

Micah onu bir göreve göndermişti. Hunt'a birini öldürmesini emretmişti. Üzerindeki farklı kokulardan birkaç kişi olduğu anlaşılıyordu. Bu hayatların her biri onun korkunç *borcuna* dahil miydi?

Bu onun işiydi, özgürlüğe giden yoluydu, Vali için yaptığı buydu ama yine de... Ama yine de Bryce bunu gerçek anlamda hiç düşünmemişti. Bunu onna ne yaptığını... Sonuçlarının ne olduğunu düşünmemişti.

Özgürlüğe giden bir yol değildi bu. Cehenneme giden bir yoldu.

Bryce, duşunu almasını bekleyerek oturma odasında oyalandı. Su akmaya devam etti. Yirmi dakika sonra. Otuz. Kırk.

Bir saat geçtikten sonra, kendini onun kapısını çalarken buldu. "Hunt?"

Cevap gelmedi. Su akmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtı ve loş yatak odasına baktı. Banyonun kapısı açıktı, buhar dışarı çıkıyordu. O kadar çok buhar vardı ki yatak odası bunaltıcı bir hal almıştı.

"Hunt?" İlerledi ve parlak banyoyu görmek için boynunu uzattı. Duşta olduğuna dair bir iz yoktu...

Duş camının arkasından sırılsıklam gri bir kanat yükseldi.

Bryce, hiç düşünmeden hareket etti. Hiçbir şeyi umursamadı.

Bir kalp atışı süresinde banyodaydı. Dudaklarından adamın adı dökülüp duruyordu. Kendini en kötüsüne hazırlayıp keşke mutfak tezgâhından telefonumu alsaydım diye düşündü.

Ama o, oradaydı. Duşun zemininde çıplak bir şekilde oturuyordu, başı dizlerinin arasına eğilmişti. Sırtı, kanatları, saçları su altındaydı. Altın tozlu kahverengi teni kızgın bir kırmızı rengiyle parlıyordu.

Bryce duşa bir adım attı ve tısladı. Su kaynıyordu. Çok sıcaktı.

"Hunt" dedi. Hunt, gözünü bile kırpmadı.

Bryce, onunla duş başlığı arasına baktı. Vücudu yanıkları iyileştiriyordu, iyileşiyor ve sonra haşlanıyor, sonra tekrar iyileşip, ardından tekrar haşlanıyordu. İşkence gibi olmalıydı.

Duşa uzanırken acıyla bağırmasını engellemek için dudağını ısırdı, neredeyse kaynayan su gömleğini ve pantolonunu ıslattı ve sıcaklığı düşürdü.

Hunt, hareket etmedi. Ona bakmadı bile. Bryce, bunu birçok kez yaptığını fark etti. Micah onu her gönderdiğinde yapmıştı bunu ve ondan önce hizmet ettiği tüm Başmelekler için de yapmıştı.

Sirinks araştırmaya geldi, kanlı kıyafetleri kokladı, sonra kafasını ön patilerine koyarak kendini banyo paspasına yerleştirdi.

Hunt, kadının orada durduğunu bildiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Ama nefes alışı derinleşti. Gittikçe kolaylaştı.

Bryce, bunu neden yaptığını açıklayamadı ama fayansın köşesinden bir şişe şampuan ve lavanta sabunu aldı. Sonra onun önünde diz çöktü.

"Seni temizleyeceğim" dedi sessizce. "Sakıncası yoksa eğer."

Hafif ama son derece net bir kafa sallaması tek yanıtıydı. Sanki kelimeleri çıkarmak hâlâ çok zormuş gibi.

Bryce şampuanı eline döktü ve parmaklarını saçına doladı. Kalın teller ağırdı. Hafifçe ovaladı ve durulamak için başını arkaya yatırdı. Gözleri sonunda kalktı. Kafası su akışına doğru eğilirken onunkilerle karşılaştı.

"Aynı benim her gün hissettiğim gibi görünüyorsun" diye fısıldadı Bryce. Boğazı sıkışmıştı. "Her gün hissettiğim gibi."

Hunt gözleri kırptı, duyduğuna dair tek işaret buydu.

Bryce ellerini saçından çekti ve sabun kalıbını aldı. Çıplak olduğunu fark etti, nasıl olduysa bir şekilde unutmuştu. Tamamen çıplaktı. Boynunu, güçlü omuzlarını, kaslı kollarını köpürtmeye başladığında bunu düşünmemeye çalıştı. "Alt tarafını keyfini çıkarman için sana bırakıyorum" dedi yüzü ısınırken.

Hunt, onu saf bir açıklıkla izliyordu. Dudaklarının boynuna değmesinden daha samimi bir şekilde. Sanki gerçekten de onun olduğu ve olabileceği her şeyi görür gibi.

Bryce, elinden geldiğince vücudunun üst kısmını ovaladı. "Sen duvara yaslanırken kanatlarını temizleyemem."

Hunt güçlü ve zarif bir şekilde ayağa kalktı.

Bryce gözlerini tam olarak bunun doğrudan görüş hattına getirdiği şeyden uzak tuttu. Hunt'ın fark etmediği ya da umursamadığı, oldukça hatırı sayılır ölçüdeki şeyden.

Bu yüzden o da umursamadı. Ayağa kalktı, üzerine su sıçra-

dı ve onu nazikçe çevirdi. Kendini manzarayı arkadan seyretmek için de izin vermedi. O kaslarını ve mükemmelliğini...

Hunt ona, *kıçın mükemmel*, demişti.

Aynı şekilde, diye onaylayabilirdi Bryce.

Kanatlarını sabunladı, suyun altında koyu gri olmuşlardı.

Kanatlarının ucuna ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde duracak kadar yükseldi. Sessizce onu yıkadı ve Hunt başını eğerek ellerini fayanslara yasladı. Dinlenmeye ve unutmanın rahatlığına ihtiyacı vardı. Bryce sabunu duruladı, her bir tüyün temiz olduğundan emin oldu ve sonra duşu kapatmak için meleğin etrafından uzandı.

Buharlı banyoyu sadece gidere akan su girdabı doldurdu.

Hunt ona bakmak için dönerken Bryce gözlerini yukarıda tutarak bir havlu aldı. Kalçalarına doladı, duş kabininin hemen dışındaki raftan ikinci bir havlu çekti ve taba teninin üzerinde gezdirdi. Kanatlarını nazikçe duruladı. Sonra saçını ovuşturdu.

"Hadi" diye mırıldandı. "Yatağa."

Yüzü daha uyanık hale geldi, ancak ıslak kıyafetlerinden ve saçlarından su damlayan kadın onu duştan çıkardığında itiraz etmedi. Onu yatak odasına, eşyalarını koyduğu çekmece sandığına götürürken de itiraz etmedi.

Siyah bir şort çıkardı ve eğildi, bel kısmını uzatırken gözleri sıkıca yere bakıyordu. "İçine gir."

Hunt itaat etti, önce bir ayağını soktu, sonra diğerini. Bryce ayağa kalktı, şortunu güçlü kalçalarından yukarı kaydırdı ve elastik bel kısmını yumuşakça çekerek serbest bıraktı. Bryce başka bir çekmeceden beyaz bir tişört kaptı, arkadaki çıtalara kanatlarını nasıl geçireceğini çözmeye çalışırken kaşlarını çattı ve sonra tekrar yerine koydu. "Sadece iç çamaşırı olsun o zaman" diye açıkladı ve Hunt'ın her sabah özenle yaptığı yatağın battaniyesini çekti. Yatağın üzerine pat pat vurdu. "Biraz uyu Hunt."

Yine itaat etti ve yumuşak bir inlemeyle çarşafların arasında kaydı.

Bryce banyonun ışığını kapattı, yatak odasını kararttı ve

adamın şu an yattığı yere döndü. Hunt hâlâ ona bakıyordu. Nemli saçlarını alnından uzaklaştırmaya cesaret eden Bryce'ın parmakları nefret dolu dövmesini sıyırıp geçti. Meleğin gözleri kapandı.

"Senin için çok endişelendim" diye fısıldadı Bryce ve tekrar saçını okşadı. "Ben..." Cümlesini bitiremedi. Bu yüzden odasına gitmek, kuru kıyafetler giymek ve belki de birazcık uyumak için geri adım attı.

Ama sıcak, güçlü bir el bileğini kavradı. Onu durdurdu.

Arkasına baktı ve Hunt'ın ona tekrar baktığını gördü. "Ne oldu?"

Bileğindeki hafif bir çekiş ona her şeyi anlattı.

Kal.

Göğsü ağrıyacak derecede sıkıştı. "Peki." Bir nefes aldı. "Tamam, olur."

Ve nedense, yatak odasına kadar gitme, onu bir anlığına bile olsa terk etme düşüncesi çok riskli göründü. Sanki üstünü değiştirmeye giderse tekrar ortadan kaybolurmuş gibi.

Ona giydirmek istediği beyaz tişörtü kaptı ve kendi gömleğini ve sutyenini çıkarıp banyoya attı. Kıyafetler fayanslara çarparak yere düştüler, yumuşak gömleğinin hışırtısı suyla temas ederek kayboldu. Tişört dizlerine kadar uzanıyordu, o yüzden ıslak eşofmanını ve iç çamaşırını da çıkarıp banyoya att.

Sirinks ayaklarını kıvırarak yatağa atladı. Ve Hunt da ona geniş bir yer açarak kenara çekildi. "Tamam" dedi yine Bryce. Daha çok kendine.

Çarşaflar sıcaktı ve onun yağmurlu sedir ağacı kokusu sinmişti. Yatak başlığına yaslanarak oturma pozisyonu alırken çok açık bir şekilde nefes almamaya çalıştı Bryce. Ve Hunt başını bacaklarına koyup kolunu etrafından geçirerek yastığına yasladığında çok şaşırmış gibi görünmemeye çalıştı.

Kafasını annesinin kucağına koyan bir çocuk gibiydi. Ona yaşayan bir varlık olduğunu hatırlatması için güven verici herhangi bir temas arayan bir arkadaş gibiydi. Ona ne yaptırmış olurlarsa olsunlar iyi bir insan olduğunu hatırlatması için...

Bryce çekinerek alnındaki saçları tekrar taradı.

Hunt'ın gözleri kapandı ama hafifçe dokunuşuna doğru eğildi. Sessiz bir istekti bu.

Bu yüzden Bryce, nefesi derinleşene ve sabitlenene kadar, güçlü bedeni onunkinin yanında gevşeyene kadar tekrar ve tekrar saçlarını okşamaya devam etti.

Cennet gibi kokuyordu. Yuva ve sonsuzluk gibi ve tam olarak olması gerektiği yer gibi kokuyordu.

Hunt gözlerini kadınsı bir yumuşaklığa, sıcaklığa ve nazik bir nefes alışa açtı.

Loş ışıkta, kendini Bryce'ın kucağına yarı yayılmış halde buldu, kadının kendisi yatak başlığına yaslanmıştı ve başı yana doğru sallanıyordu. Eli hâlâ saçlarındaydı, diğeri de Hunt'ın kolundaki çarşaflarda duruyordu.

Saat üç buçuğu gösteriyordu. Onu şaşırtan zaman değildi ama fark edecek kadar aklı başında olmasıydı.

Bryce onunla ilgilenmişti. Onu yıkamış, kıyafetlerini giydirmiş ve sakinleştirmişti. En son ne zaman birinin bunu yaptığını hatırlayamıyordu.

Hunt dikkatlice yüzünü kucağından çekti, bacaklarının çıplak olduğunu fark etti. Tişörtünün altına bir şey giymediğini de. Ve yüzünün birkaç santim uzakta olduğunu da.

Doğrulurken kasları sadece birazcık protesto etti. Bryce pek kıpırdamadı.

Tanrı aşkına, ona iç çamaşırını giydirmişti.

Hunt'ın yanakları ısındı ama yataktan kalktı, Sirinks kargaşanın ne hakkında olduğunu görmek için bir gözünü açtı. Canavarı eliyle işaret ederek durdurdu ve yatakta Bryce'ın tarafına geçti.

Onu kollarına alıp kendi odasına taşırken Bryce hafifçe kıpırdandı. Onu yatağına yatırdı ve Bryce soğuk çarşaflara itiraz ederek homurdandı ama Hunt hızla yorganı onun üzerine çekti ve uyanmadan oradan ayrıldı.

Oturma alanının yarısını geçmişti ki tezgâhın üzerine bıraktığı telefonunun ışığı yandı. Hunt kendine hâkim olamayarak telefona baktı.

Son birkaç saattir Ruhn'dan gelen bir mesaj zinciri ekranı doldurmuştu.

Athalar iyi mi? Sonraki mesaj: *Sen iyi misin?*

Sonra, bir saat önce gönderilmiş diğer mesaj: *Binanızın resepsiyonunu aradım ve kapıcı ikinizin de orada olduğuna dair bana güvence verdi, yani ikinizin de iyi olduğunu varsayıyorum. Ama sabah beni ara.*

Ve sanki sonradan aklıma gelmiş gibi, otuz saniye önce gönderilmiş mesaj: *Bu gece beni aramana sevindim. Aramızın bozuk olduğunu ve bunun çoğunun benim hatam olduğunu biliyorum ama bana ihtiyacın olursa buradayım. Ne zaman istersen Bryce.*

Hunt Bryce'ın yatak odası koridoruna baktı. Ruhn'u aramıştı. Döndüğünde telefonda konuştuğu kişi oydu. Göğsünü ovuşturdu.

Kendi yatağına, onun kokusunun bir hayalet, sıcak bir dokunuş gibi hâlâ bulunduğu yere geri dönüp tekrar uykuya daldı.

55

Şafağın altın ışınları Bryce'ı uyandırdı. Battaniyeler sıcaktı, yatak yumuşaktı ve Sirinks hâlâ horluyordu.

Kendi odasındaydı. Kendi yatağındaydı.

Sirinks'i uyandırmak için kalktı. Kimera, sinir olmuş bir şekilde uludu ve örtünün altında daha da derinlere girip arka bacaklarıyla Brye'ın kaburgalarını tekmeledi.

Bryce onu yataktan kayarak ve saniyeler içinde odasından ayrılarak onu yalnız bıraktı. Hunt, bir noktada onu taşımış olmalıydı. Böyle bir şey yapacak durumda değildi ve bir şekilde tekrar dışarı çıkmaya zorlandıysa eğer...

Misafir odasının yatağının üzerine örtülmüş gri bir kanat görünce içini çekti. Kaslı sırtının altın kahverengi derisi görünüyordu. Vücudu yükselip alçalıyordu. Hâlâ uyuyordu.

Tanrılara şükür. Elleriyle yüzünü ovuşturdu, anlayamadığı bir sebepten dolayı hâlâ uykuluydu, mutfağa oturdu ve kahve yapmaya başladı. Bir kupa sert bir kahveye, sonra da hızlıca bir koşuya ihtiyacı vardı. Kas hafızasının kontrolü ele geçirmesine izin verdi ve vızıldayan kahve makinesinden uzaklaşarak telefonunu tezgâhtan aldı.

Bildirimlerin çoğu Ruhn'ın mesajlarıydı. Onları iki kez okudu.

Buraya gelmek için her şeyi bırakırdı. Arkadaşlarını Hunt'ı bulmak için görevlendirirdi. Sorgusuz sualsiz yapardı. Bryce bunu biliyordu ama kendisine unutturmuştu.

Nedenini de biliyordu. Yıllar önceki tartışmalarına verdiği tepkide haklı olduğunun farkındaydı, ancak abartmıştı. Ruhn özür dilemeye çalışmıştı ve Bryce bunu sadece ona karşı kullanmıştı. Böylece Bryce'ın onu hayatından neden çıkardığını hiç sorgulamayacak kadar suçlu hissetmiş olmalıydı. Onu hayatından çıkarmaya zorlayan şeyin sadece hafif bir acı değil, aynı zamanda korku olduğunu hiç fark etmemişti Ruhn. Tam bir dehşetti.

Ruhn onu yaralamıştı ve böyle bir güce sahip olması Bryce'ı çok korkutmuştu. Ondan o kadar çok şey istemiş, erkek kardeşiyle o kadar çok şey hayal etmişti –maceralar, tatiller ve sıradan anlar– ve Ruhn'ın hepsini söküp atma yeteneği olduğunu fark etmişti.

Bryce'ın parmakları sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi telefonundaki klavyenin üzerinde geziniyordu. *Teşekkür ederim*, yazmak iyi olurdu. Ya da belki de bu kelimeleri yüksek sesle söylemek için sadece, *seni daha sonra ararım* dese de olurdu.

Ama başparmakları havada kaldı, kelimeler aklından kayıp geçti.

Bu yüzden cevaplamaktan vazgeçti ve Juniper'dan aldığı diğer mesaja döndü.

Madam Kyrah derse hiç gelmediğini söyledi. Bu da ne demek oluyor Bryce? Senin için bir yer ayırması için yalvarmak zorunda kalmıştım. Çok kızgındı.

Bryce dişlerini sıktı. Cevap yazdı. *Üzgünüm. Vali için bir şey üzerinde çalıştığımı ve çağrıldığımı söyle.*

Bryce telefonu bıraktı ve kahve makinesine döndü. Telefonu bir saniye sonra çaldı. Juniper sabah antrenmanına gittiği zamandı.

Bu kadın bahane kabul etmez. Benden hoşlanması için çok çalıştım Bryce.

June ona *B* yerine *Bryce* diyorsa kesinlikle çok kızmış demekti.

Bryce cevap yazdı. *Özür dilerim, tamam mı? Sana belki giderim demiştim. Orada olacağımı düşünmesine izin vermemeliydin.*

Juniper karşılık verdi. *Her neyse. Gitmem gerek.*

Bryce bir nefes üfledi ve kendini parmaklarını telefonun etrafından ayırmaya zorladı. Sıcak kahve kupasını kucağına aldı.

"Hey."

Döndü ve Hunt'ı kalçasını mermer tezgâha yaslamış bir halde buldu. Ağır kasları ve kanatları olan birine göre meleğin sinsice hareket ettiğini kabul etmek zorundaydı. Gömlek ve pantolon giymişti ama saçları hâlâ yeni uykudan kalkmış gibi dağınıktı.

Dizleri hafifçe titrerken, kulak tırmalayacı bir sesle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Bryce.

"İyi." Kelimesinin altında hoşnutsuz bir tını yoktu, sadece sessiz bir teslimiyet ve Bryce'ın çok zorlamamasına dair bir isteği vardı. Bu nedenle Bryce bir kupa daha çıkardı, kahve makinesine koydu ve birkaç düğmeye basarak hazırladı.

Hunt'ın bakışları fiziksel bir dokunuş gibi her parçasında gezindi. Bryce kendine baktı ve nedenini anladı. Beyaz kumaşı eline alarak, "Tişörtlerinden birini aldığım için özür dilerim" dedi. Tanrılar, iç çamaşırı giymiyordu. Haberi var mıydı?

Hunt'ın gözleri çıplak bacaklarına doğru eğildi ve daha koyu bir tona büründü. Kesinlikle haberi vardı.

Hunt onu takip ederek tezgâhtan uzaklaştı ve Bryce kendini hazırladı. Ne için hazırlamıştı, bilmiyordu, ama...

Hunt, sadece yanından geçti. Buzdolabına yöneldi ve yumurtalar ile pastırma kalıbını çıkardı. Ona bakmadan, "Alfagöt klişesi gibi görünme riskini göze alarak söyleyebilirim ki" dedi tavayı ocağa koyarken, "seni tişörtümün içinde görmek hoşuma gitti."

Parmakları soluk ahşap zeminde kıvrılmış olsa bile, "Tam bir alfagöt klişesi" dedi Bryce.

Hunt yumurtaları bir kâseye kırdı. "Her zaman kendimizi mutfakta buluyor gibiyiz."

Bryce kahvesini yudumlarken, "Benim için sorun değil" dedi, "yeter ki sen pişir."

Hunt homurdandı, sonra sustu. "Teşekkürler" dedi sessizce. "Yaptıkların için."

Bryce bir yudum daha kahve alarak, "Lafı bile olmaz" dedi. Ona da bir tane yaptığını hatırlayarak, çoktan dolmuş kupaya uzandı.

Kahveyi ona uzatırken Hunt ocaktan döndü. Uzatılmış kupa ile yüzü arasında gezdirdi bakışlarını.

Büyük eli kupanın etrafını sararken eğildi ve aralarındaki boşluğu kapattı. Dudakları, Bryce'ın yanağına sürtündü. Kısacık, hafifçe ve tatlı bir şekilde.

"Teşekkür ederim" dedi tekrar, geri çekildi ve ocağa geri döndü. Sanki Bryce'ın tek bir kasını bile oynatamadığını, söyleyecek tek bir kelime bile bulamadığını fark etmemiş gibi davrandı.

Adamı tutma, yüzünü onun yüzüne doğru çekme ve her parçasını tatma dürtüsü Bryce'ı neredeyse kör etti. Parmakları yanlarında seğiriyordu, neredeyse altlarındaki sert kasları hissedebiliyordu.

Onun, hâlâ aşırı derecede bağlı olduğu kayıp bir aşkı vardı. Ve Bryce da çok uzun süredir seks yapmamıştı. Cthona'nın memeleri! Kuzgun'un banyosundaki şekil değiştiren aslanla takılalı haftalar olmuştu. Ve Hunt buradayken, kendisiyle ilgilenmek için sol komodinini açmaya cesaret edememişti.

Kendine bunları anlatmaya devam et, dedi içindeki küçük bir ses.

Hunt'ın sırtındaki kaslar gerildi. Elleri her ne yapıyorlarsa durakladı.

Kahretsin, böyle bir şeyin kokusunu alabilirdi, değil mi? Çoğu Vanir erkeği alabilirdi. Bir kişinin kokusundaki değişimleri anlayabilirlerdi. Korku ve uyarılma, en belirgin olanlardı.

O, Umbra Mortis idi. On milyon nedenle yasak bölgeydi. Ve Umbra Mortis kimseyle çıkmazdı, hayır, onunla ya hep ya da hiç olurdu.

Hunt, pürüzlü bir sesle, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ocağın başından dönmedi.

Seni. Kahrolası bir aptal gibi seni düşünüyorum.

"Bu öğleden sonra tasarım mağazalarından birinde bir ilk satış var" diye yalan söyledi.

Hunt omzunun üzerinden baktı. Siktir, gözleri kapkaranlıktı. "Öyle mi?"

Sesindeki hırıltı mıydı?

Mutfak tezgâhına çarparak attığı adımı durduramadı. "Evet" dedi başka tarafa bakamayarak.

Hunt'ın gözleri daha da karardı. Hiçbir şey söylemedi.

O bakış yüzünden düzgün nefes alamıyordu Bryce. Vücudunda olan her şeyin kokusunu aldığını söyleyen o bakış yüzünden...

Meme uçları o bakışın altında sertleşmişti.

Hunt olağan dışı bir şekilde hareketsiz kaldı. Gözleri aşağı doğru kaydı. Göğüslerini gördü. Bryce, o an bacaklarını birbirine bastırdı. Sanki bacaklarının arasındaki, ona işkence yapmaya başlayan zonklamayı durduracakmış gibi.

Hunt'ın yüzü tamamen vahşileşti. Saldırmaya hazır bir dağ kedisi görünüyordu. "Kıyafet satışlarının seni bu kadar heyecanlandırıp rahatsız ettiğini bilmiyordum Quinlan."

Bryce, neredeyse inleyecekti. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı. "Hayattaki küçük şeyler, Athalar."

"Sol komodinini açtığında da bunu mu düşünüyorsun? Kıyafet satışlarını mı?" Şimdi tamamen Bryce'a dönmüştü. Bryce, bakışlarını indirmeye cesaret edemedi.

"Evet" diyerek nefes aldı. "Vücudumun her yerindeki, bütün o kıyafetleri düşünüyorum." Ağzından ne halt çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dairedeki, hatta şehirdeki tüm havanın emilmiş olması nasıl mümkün olabildi?

Hunt, başını çıplak bacaklarına doğru sallayarak, "Belki de birkaç tane yeni iç çamaşırı almalısın" diye mırıldandı. "Elinde hiç kalmamış gibi görünüyor."

Bryce, duyularının üzerinde parlayan o görüntüye engel olamadı: Hunt o büyük ellerini beline koyuyor ve onu şu anda omurgasını dayadığı tezgâhın üzerine kaldırıyordu, tişörtünü –aslında kendi tişörtünü– göbeğinin üzerine çekiştiriyor ve bacaklarını sonuna kadar açıyordu. Onu önce diliyle, sonra sikiyle

beceriyordu. Ta ki zevkten hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar. Ona ve içine dokunduğu sürece ne kadar süreceği umurunda değildi.

"Quinlan." Hunt, titriyor gibi görünüyordu. Sanki saf bir irade zinciri onu yerinde tutuyormuş gibiydi. Sanki aynı yakıcı görüntüyü görmüştü ve sadece Bryce'ın onaylayarak başını sallamasını bekliyormuş gibiydi.

Bu her şeyi karmaşıklaştırırdı. Soruşturmayı, Shahar için hissettiklerini, Bryce'ın kendi hayatını...

Hepsinin canı cehenneme. Daha sonra çözerlerdi bunları. Onlar...

Yanan duman aralarındaki havayı doldurdu. İğrenç, burun yakan bir duman.

"Siktir" diye tısladı Hunt, ocağa ve ocağın üzerine bıraktığı yumurtalara doğru döndü.

Sanki bir cadı büyüsü kırılmış gibi Bryce gözlerini kırpıştırdı, vücudundaki baş döndürücü ısı yok oldu. Ah, tanrılar! Hunt'ın duyguları dün geceden sonra karman çorman olmalıydı. Onunkiler ise normal bir günde bile karman çormandı. Ve...

"İş için giyinmeliyim" dedi ve yanan kahvaltıya dönmeden önce yatak odasına doğru koştu.

Aklını yitirmişti. Duşta, banyoda ve Hunt tepelerindeyken Sirinks ile yaptığı çok sessiz yürüyüşte kendine durmadan söylemedi. Hunt mesafesini koruyordu. Sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibiydi.

Birini hayatına sokar ve sana zarar verecek gücü verirsen, sonunda tam olarak bunu yaparlardı.

Bryce buna izin veremezdi. Bunu kaldıramazdı.

Bryce galeriye ulaştığında bu gerçeğe boyun eğmişti. Sirinks'in mutlu bir şekilde havlamasıyla yukarı bir bakış attı ve Hunt'ın iniş yaptığını gördü. Onunla kapalı bir alanda, tampon olarak sadece Lehabah'ın bulunduğu bir gün geçireceği düşüncesi...

Lanet Urd'a şükürler olsun ki galeri kapısını açtığında telefonu çaldı. Ama kontrol etmek için arayan Ruhn değildi ve dans dersini kaçırdığı için azarlayacak Juniper da değildi. "Jesiba."

Büyücü hoş sözlerle uğraşmadı. "Arka kapıyı aç. Hemen."

Lehabah kütüphanenin loşluğu altında, "Ah, bu korkunç, BB" diye fısıldadı. "Çok korkunç."

Devasa, yarı aydınlık hazneye bakan Bryce, yeni üyelerinin çevresini keşfetmesini izlerken kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hunt kollarını kavuşturdu ve karanlığa baktı. Onunla çıplak kalma düşünceleri bir saat önce kaybolmuştu.

Koyu, pullu bir el, kalın cama vuruluyor, fildişi pençeler camı kazıyordu. Bryce yutkundu. "Bu sularda kimin bir nøkk bulduğunu bilmek istiyorum." Duyduklarına göre, sadece kuzeyin buzlu denizlerinde ve çoğunlukla Pangera'da bulunurlarmış.

"Kelpieyi tercih ederdim" diye fısıldadı Lehabah. Küçük divanının arkasında daha da küçülmüştü ve alevi titreyen bir sarı rengindeydi.

Sanki onları duymuş gibi, nøkk camın önünde durdu ve gülümsedi.

İki buçuk metreden daha uzun olan nøkk, bir mer erkeğinin korkutucu ikizi olabilirdi. Ama nøkk, insansı özellikler yerine, çok geniş, dudaksız bir ağza sahipti ve iğne kadar ince dişlerle dolu, çıkıntılı bir alt çenesi vardı. Aşırı büyük gözleri, derinlerdeki bazı balıklarınki gibi süt beyazıydı. Kuyruğu çoğunlukla yarı saydamdı –kemikli ve keskindi– ve üzerinde çarpık, kaslı bir gövde yükseliyordu.

Göğsünde veya başında hiçbir kıl ya da saç yoktu ve dört parmaklı elleri hançer gibi pençelerle sona eriyordu.

Hazne kütüphanenin bir tarafının tamamını kapladığı için, nøkk alttaki karanlık kayalar kümesine inmediği sürece varlığından kaçış olmayacaktı. Yaratık pençelerini yine camın üzerinde sürükledi. *SPQM* dövmesi yeşilimsi bir gri rengindeki bileğinde bembeyaz parlıyordu.

Bryce telefonunu kulağına kaldırdı. Jesiba ilk çalışta açtı. "Evet?"

"Bir sorunumuz var."

"Korsaki sözleşmesiyle mi ilgili?" Jesiba'nın sesi kısıktı, sanki duyulmak istemiyormuş gibiydi.

"Hayır." Bryce nøkka kaşlarını çattı. "Akvaryumdaki ürkünç şeyin gitmesi gerek."

"Toplantıdayım."

"Lehabah çok korkmuş durumda."

Hava nøkklar için ölümcüldü, eğer biri birkaç saniyeden fazla maruz kalırsa, hayati organları işlevini yitirmeye başlar, derisi yanmış gibi soyulurdu. Ancak Bryce yine de suyun üstündeki ızgaraya yerleştirilen besleme kapağının iyice kilitlendiğinden emin olmak için haznenin sağındaki küçük merdiven boşluğundan yukarı çıkmıştı. Kapağın kendisi, haznenin üzerindeki alanın arkasındaki bir kontrol paneli tarafından çalıştırılan, suyun içine indirilip çıkartılabilen kare bir platformdu ve Bryce makinenin tamamen kapalı olup olmadığını üç kez kontrol etmişti.

Kütüphaneye döndüğünde Lehabah'ı bir kitabın arkasında, top gibi kıvrılmış halde bulmuştu. Perinin alevi sarı renkteydi.

Lehabah kanepesinden, "O nefret dolu, korkunç bir yaratık" diye fısıldadı.

Bryce onu susturdu. "Onu Pangera'daki maço bir eziğe hediye edemez misin?"

"Şimdi kapatıyorum."

"Ama o..."

Hat kesildi. Bryce masasının başındaki sandalyeye yığıldı. Periye, "Artık onu sonsuza dek elinde tutacak" dedi.

Nøkk cam duvarı tekrar test edip o korkunç elleriyle hissederken, "Onu neyle besleyeceksin?" diye sordu Hunt.

"İnsanları seviyor" diye fısıldadı Lehabah. "Yüzücüleri göletlerin ve göllerin yüzeyinin altına sürükleyip boğuyorlar, sonra günler ve günler boyunca yavaş yavaş cesetleriyle ziyafet çekiyorlar..."

"Etle" dedi Bryce, haznenin üstündeki merdiven boşluğuna erişmek için kullanılan küçük kapıya bakarken midesi sıkıştı. "Günde birkaç biftek yiyecek."

Lehabah'ın korkudan dizlerinin bağı çözüldü. "Perde örtemez miyiz?"

"Jesiba onu parçalayıp atar."

Hunt, "Onun yerine bu masaya birkaç kitap yığıp senin görüşünü engelleyebilirim" diye bir teklifte bulundu.

"Yine de nerede olduğumu bilir." Lehabah, Bryce'a bakarak dudaklarını büzdü. "O varken burada uyuyamam."

Bryce içini çekti. "Büyülenmiş bir prens ya da onun gibi bir şeymiş gibi davranmaya ne dersin?"

Peri, hazneyi, kuyruğunu çırparak suda süzülen nøkku işaret etti. Onlara gülümsüyordu. "Cehennemden bir prens."

Hunt, masada Bryce'ın karşısına yayılarak, "Kim evcil hayvan olarak bir nøkk ister ki?" diye sordu.

"Alev ve Gölge'ye katılmayı seçen ve düşmanlarını hayvana dönüştüren bir büyücü." Bryce, etraflarındaki raflara yerleştirilmiş daha küçük hazneleri ve akvaryumları işaret etti, sonra pembe elbisesinin altındaki uyluğundaki inatçı ağrıyı ovuşturdu. Bu sabah mutfak fiyaskosundan sonra nihayet yatak odasından çıkma cesaretini topladığında, Hunt ona uzun, çok uzun bir süre bakmıştı. Ama hiçbir şey söylememişti.

Şimdi ise, "O bacağın için bir tıp cadısına görünmelisin" dedi. Hunt, Justinian'ın ikinci bir görüş almak için o sabah gönderdiği bir raporu karıştırdığı yerden başını kaldırmadı. Ne olduğunu sormuştu ama adam ona gizli olduğunu söylemişti ve hepsi bu kadardı.

"Bacağım gayet iyi." Jesiba'nın sonuçlandırmak için çok hevesli olduğu Korsaki sözleşmesinin ayrıntılarını bir kez daha yazmaya başladığı yerden dönme zahmetine girmedi. Anlamsız angarya işlerdi ama aynı zamanda bir noktada yapılması gereken işlerdi de.

Özellikle de şu anki gibi yapacak başka bir şey yokken. Viktoria'dan Mimir test sonuçları hakkında bir haber gelmemişti. Danika Boru'yu neden çaldı, kim onu bu kadar çok istedi de uğruna onu öldürdü... Bryce'ın hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ancak Ruhn, Boru'yu onarmanın bir yolu olduğu konusunda haklıysa... Her şey bir şekilde birbiriyle bağlı olmalıydı.

Ayrıca, bir kristallos iblisini öldürdükleri sırada, Cehennem'de Boru'yu avlamak için çağrılmayı bekleyen başka kristallosların

olduğunu da biliyordu. Ve türü şimdiye kadar başarısız olduysa ve bu cins kelimenin tam anlamıyla Cehennem Prensleri tarafından Boru'yu bulmak için yaratıldıysa... Onu bulmayı nasıl umabilirdi ki?

Sonra, bir kristallos tarafından işlenmemiş olabilecek korkunç, canice cinayetler vardı. Hunt görüntülerin tekrar kontrol edilmesi için talepte bulunmuştu ama hiçbir şey çıkmamıştı.

Hunt'ın telefonu vızıldadı, cebinden çıkardı, ekrana baktı ve sonra telefonu geri koydu. Masanın karşısındaki Bryce, ekrandaki bir mesajın metin kutusunu zar zor görebiliyordu.

"Cevap yazmayacak mısın?"

Hunt'ın ağzı yana kıvrıldı. "Meslektaşlarımdan biri, canımı sıkıyor." Gerçi Bryce'a baktığında Hunt'ın gözleri alevlendi. Ve Bryce ona omuz silkerek gülümsediğinde, adem elması hafifçe alçalıp yükseldi.

Hunt biraz kaba bir şekilde, "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerek. Naomi nöbet tutmaya gelecek. Gitmeye hazır olduğunda seni alırım" dedi.

Bryce ne olduğunu soramadan gitmişti.

Bryce, "Uzun zaman olduğunu biliyorum" dedi, telefonunu omzu ve kulağının arasına sıkıştırmıştı.

Hunt, kapıyı kilitlerken galerinin dışında bekliyor, kapıyı tırmalayan Srinks'e gülümsüyordu. Kimera, Bryce'ın onu götürmediğini fark ettiğinde itiraz ederek uludu ve Hunt, Bryce kapıyı kapatıp onu kilitlemeden önce tüylü altın kafasını kaşımak için eğildi.

Bryce, "Takvimime bakmam gerekecek" derken Hunt'ı başıyla selamladı.

Bugün, gül pembesi bir elbiseyle, kulaklarında inci küpelerle ve geriye doğru taranmış saçlarını iki yandan yerinde tutan birbirine uyumlu inci tokalarla güzel görünüyordu.

Hay sikeyim, *güzel* kelimesi bunu tarif etmeye yetmezdi bile.

Yatak odasından çıktığında hayretten donup kalmıştı.

Hunt'ın *o halini* fark etmiş gibi görünmüyordu, çünkü Hunt'ın tahminlerine göre Bryce her gün muhteşem göründüğünün zaten farkındaydı. Yine de bugün üzerinde bir ışık vardı, daha önce orada olmayan bir renk, kehribar gözlerinde bir parlaklık ve cildinde bir kızarıklı vardı.

Ama o pembe elbise... Bütün gün dikkatini dağıtmıştı.

Bu sabah, mutfaktaki o karşılaşmaları da öyle. Hunt, düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Bryce'ın ona dokunması için ve Hunt'a da kendisine dokunmasına izin vermesi için yalvarmaya ne kadar yaklaştığını unutmak için elinden geleni yapmıştı. Bu, onu bütün gün yarı heyecanlı bir durumda olmaktan alıkoymamıştı.

Kendini toparlanması gerekiyordu. Soruşturmalarının geçen hafta boyunca yavaşladığı düşünülürse, dikkatini dağıtacak şeyleri göze alamazdı. Bryce'ın bakmadığı her an, ona gözünü dikip bakmayı göze alamazdı. Bu öğleden sonra, kütüphanedeki yüksek bir raftaki bir kitabı almak için kolunu uzatarak ayak parmaklarının üzerinde yükselmişti ve Hunt, sanki o pembe elbise kahrolası Boru'ymuş ve kendisi de bir kristallos iblisiymiş gibi hissetmişti.

Bir anda sandalyesinden kalkmış, bir kalp atışı kadar sonra onun yanında belirmiş ve kitabı onun için raftan çıkarmıştı.

Kitabı ona uzattığında yine de orada öylece durmuştu. Bakışlarını uzattığı kitapla yüzü arasında gezdirirken bir adım bile geri çekilmemişti. Hunt'ın kanı kulaklarına sıçramaya başlamış, derisi acayip gerilmişti. Tıpkı bu sabah göğüslerinin dikleştiğini gördüğünde ve düşüncelerinin ne kadar edepsizleştiğini kokladığında olduğu gibi.

Fakat sonra kitabı alıp uzaklaşmıştı. Hiç etkilenmemiş ve Hunt'ın düpedüz sersemliğini fark etmemiş bir şekilde.

Saatler geçmesine rağmen durum değişmemişti. Ve daha önce ona gülümsediğinde... Bir dakika sonra galeriden uzağa çağrıldığı için yarı rahatlamıştı. Istros'tan gelen serin havayı soluyarak galeriye geri dönerken de Viktoria'dan bir mesaj almıştı. *Bir şey buldum. 15 dakika içinde Munin ve Hugin'de buluşalım.*

Tayfa beklemesini söylemeyi düşündü. Önlerine çıkan kaçınılmaz kötü haberi geciktirmek, Bryce'ın yüzündeki o güzel gülümseme ve gözlerindeki o arzuyla birkaç gün daha yaşamak istedi, ama... Micah'ın uyarıları kulaklarında çınladı. Zirve'ye daha iki hafta vardı ama Hunt, Sandriel'in varlığının Micah'ın sabrını her zamankinden daha fazla zorladığını biliyordu. Eğer biraz daha ertelerse, pazarlığını geçersiz ve hükümsüz kılacaktı.

Bu nedenle Vik'in elindeki haber ne kadar kötü olursa olsun bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktı. *Kız Tekmeleyen Bryce*'ı aramış ve kapıda onunla buluşması için *kendi kızını* dışarı çıkarmasını söylemişti.

Sokakta Hunt'la birlikte yürürlerken Bryce telefonuna, "Bilmiyorum anne" diyordu. Batan güneş şehri altın ve turuncuyla yıkamış, pis su birikintilerini bile yaldızlamıştı. "Elbette seni özlüyorum ama belki gelecek ay, olur mu?"

Birkaç blok ötedeki bir ara sokaktan geçtiler, neon işaretlerin küçük çay barlarını ve antik yiyecek tezgâhlarını gösterdiği bir sokaktı. Orada burada birkaç dövme dükkânı vardı, bazı sanatçılar veya patronlar sarhoş aptalların akşam koşuşturmasından önce dışarıda sigara içiyordu.

"Ne...*bu* hafta sonu mu? Şey, bir misafirim var..." Dilini şaklattı. "Hayır, uzun hikâye. O... oda arkadaşı gibi. Adı mı? Ah, Athie. *Hayır*, anne." İç çekti. "Bu hafta sonu *gerçekten* uygun değil. Hayır, bir kez daha sizi ekmiyorum." Dişlerini gıcırdattı. "Görüntülü sohbete ne dersin? Mmmmm, evet, elbette zaman ayıracağım." Bryce yine irkildi. "Tamam, anne. Hoşça kal."

Bryce yüzünü ekşiterek ona döndü.

Hunt dikkatlice, "Annen... ısrarcı görünüyor" dedi.

"Saat yedide ailemle görüntülü sohbet edeceğim." Gökyüzüne bakarak iç çekti. "Seninle tanışmak istiyorlar."

Vardıklarında Viktoria bardaydı, önünde bir bardak viski vardı. İkisine de ciddi bir gülümseme sundu, sonra soluna otururlarken onların önüne bir dosya kaydırdı.

"Ne buldun?" diye sordu Bryce ve krem rengi dosyayı açtı.

"Okuyun" dedi Viktoria, sonra bardaki kameralara baktı. Her şeyi kaydediyorlardı.

Bryce uyarıyı alarak başını salladı ve Hunt okumak için başını eğerken daha da yaklaştı, kanadını çok hafifçe Bryce'ın arkasına uzatmasını engelleyemedi.

Fakat test sonuçlarını görünce bunu unuttu. "Bu doğru olamaz" dedi sessizce.

"Ben de öyle dedim" dedi Viktoria, dar yüzü kayıtsızdı.

Feylerin Mimir taramasının sonuçları duruyordu karşılarında; sentetik bir şeye ait küçük parçacıklar bulunmuştu. Organik değildi, teknolojik değildi, büyülü bir şey değildi ancak üçünün bir kombinasyonuydu.

Aidas, *arada ne oduğunu bul*, demişti.

Bryce, "Danika Redner Endüstrileri'nde bir serbest çalışandı" dedi. "Orada her türlü deneyi yapıyorlar. O, bu durumu açıklar mı?"

Viktoria, "Olabilir" dedi. "Ama elimizdeki diğer tüm örnekler üzerinde de Mimir'i test ediyorum, diğer kurbanlardan alınanlar üzerinde yani. İlk testler Maximus Tertian'ın giysilerinde de pozitif çıktı." Viktoria'nın alnındaki dövme kaşlarını çatarken birbirine dolandı. "Bu saf büyü, teknoloji veya organik bir şey değil. Diğer izlerin, diğer kategorilerde çıkmasını engelleyen bir karışım. Neredeyse bir gizlenme cihazı gibi."

Bryce kaşlarını çattı. "Bu, tam olarak nedir?"

Hunt Viktoria'yı, tayfın gözlerindeki uyarıyı okuyacak kadar iyi tanıyordu. Bryce'a, "Bu bir çeşit... uyuşturucu. Bulduklarıma göre, çoğunlukla çok küçük dozlarda tıbbi amaçlar için kullanılıyor gibi görünüyor, ancak sokaklara sızmış olabilir, bu da güvenli olmayan dozlarda kullanımına yol açmış olabilir" dedi.

"Danika böyle bir uyuşturucu kullanmazdı."

"Tabii ki kullanmazdı" dedi Viktoria çabucak. "Ama ona maruz kalmış, tüm giysilerinde vardı. Ancak bunun ölümünden önce mi yoksa sonra mı olduğu belli değil. Şeytan Sürüsü'nden ve son iki kurbandan aldığımız örnekler üzerinde de test etmek üzereyiz."

Hunt, "Tertian Et Pazarı'ndaydı" diye mırıldandı. "O böyle bir şey kullanmış olabilir."

Ancak Bryce, "Adı nedir? Bu şeyin?" diye sordu.

Viktoria sonuçları işaret etti. "Tam olarak çağrışım yaptığı şey. Sentez."

Bryce Hunt'a bakmak için başını iki yana salladı. "Ruhn, tıp cadısının sentetik bir iyileştirme bileşiğinden bahsettiğini söylemişti. Muhtemelen şeyin onarımında kullanılabilirmiş..." Cümlesini bitirmedi.

Hunt'ın gözleri Çukur kadar karanlıktı, tekin olmayan bir şeyler vardı bakışlarında. "Aynısı olabilir."

Viktoria ellerini kaldırdı. "Tekrar söylüyorum, diğer kurbanların üzerindeki test hâlâ devam ediyor, ama... Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Bryce tabureden atladı. "Teşekkürler."

Hunt, tayfa, "Gizli tut Vik" demeden önce onun ön kapıya ulaşmasını bekledi.

"Lejyon veritabanındaki dosyaları çoktan sildim" dedi Vik.

Galeriye dönerlerken neredeyse hiç konuşmadılar, Sirinks'i aldılar ve eve gittiler. Hunt, mutfakta durduklarında tezgâha yaslanıp konuşmaya başladı. "Soruşturmalar zaman alabilir. Gittikçe yaklaşıyoruz. Bu iyi bir şey."

Bryce Sirinks'in kâsesine yemek doldurdu, yüzü okunmuyordu. "Bu sentez hakkında ne düşünüyorsun?"

Hunt sözlerini dikkatlice düşündü. "Dediğin gibi, Danika'nın Redner'da maruz kaldığı bir şey olabilir. Tertian ölmeden hemen önce bunu eğlence amaçlı bir uyuşturucu olarak almış olabilir. Ve hâlâ diğer kurbanların kıyafetlerinde görülüp görülmediğini öğrenmeyi bekliyoruz."

Telefonunu çıkarıp bir arama yaparken, "Hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum" dedi Bryce.

"Buna değmeyebilir..."

Ruhn telefonu açtı. "Evet?"

"Tıp cadısından duyduğun şu sentetik iyileştirme ilacı var ya. Hakkında ne biliyorsun?"

"Birkaç gün önce bana bazı araştırmalar gönderdi. Çoğu Redner Endüstrileri tarafından redakte edilmiş ama inceliyorum. Niye ki?"

Hunt, Bryce'ın Hunt'ın açık yatak odası kapısına, şifonyerin üstündeki Danika'yla olan fotoğrafına baktığını fark etti. "Danika'nın giysilerinde sentez denilen bir şeyin izleri vardı, nispeten yeni bir sentetik ilaçmış. Ayrıca sokaklara sızdırılmış ve yasa dışı bir madde olarak daha yüksek konsantrasyonlarda kullanılıyor gibi görünüyor. Aynı şey olup olmadığını merak ediyorum."

"Evet, bu araştırma sentez üzerine." Arka planda sayfalar hışırdadı. "Oldukça şaşırtıcı şeyler yapabilir. Burada bir içerik listesi var, tekrar söylüyorum; bir çoğu yeniden düzenlenmiş, ama..."

Ruhn'un sessizliği bomba düşmesi gibiydi.

"Ama ne?" dedi Hunt telefona, Bryce'ın gürleyen kalbini duyacak kadar yakınlaşmıştı.

"Obsidiyen tuzu, bileşenlerden biri olarak listelenmiş."

"Obsidiyen..." Bryce Hunt'a gözlerini kırpıştırarak baktı. "Sentez bir iblisi çağırmak için kullanılabilir mi? Eğer birisinin kendi güçleri yoksa, uyuşturucudaki obsidiyen tuzu kristallos gibi bir şeyi çağırmasını sağlar mıydı?"

Ruhn, "Emin değilim" dedi. "Bunu okuyacağım, bulduklarım konusunda sizi sonra bilgilendiririm."

"Tamam." Bryce bir nefes verdi ve tekrar volta atmaya başlayınca Hunt bir adım uzaklaştı. "Teşekkürler, Ruhn."

Ruhn'ın bu seferki duraksaması farklıydı. "Sorun değil Bryce." Telefonu kapattı.

Hunt bakışlarıyla karşılaştı. "Bunları kimin sattığını bulmalıyız. Tertian ölmeden önce biliyor olmalı. Et Pazarı'na gidiyoruz." Çünkü bu şehirde böyle bir ilacın bulunabileceği bir yer olsaydı, o lağım çukurunda olurdu.

Hunt yutkundu. "*Dikkatli* olmalıyız..."

"Cevaplar istiyorum." Kapının yanındaki dolaba yöneldi.

Hunt yoluna çıktı. "Yarın gideriz." Bryce karşı çıkmaya ha-

zırlanarak ağzını açtı. Ama Hunt başını iki yana salladı. "Bu gece ara ver."

"Bekleye..."

"Evet, bekleyebilir Bryce. Bu gece ailenle konuş. Ben de düzgün kıyafetler giyeyim" diyerek savaş kıyafetini gösterdi. "Ve yarın da etrafa sormak için Et Pazarı'na gideriz. Şimdilik bekleyebilir." Hunt, istemsizce Bryce'ın elini tuttu. Başparmağını elinin arkasında gezdirdi. "Ailenle konuşmanın tadını çıkar Bryce. Onlar *hayatta*. Bir anı bile kaçırma. Bunun için kaçırma." Hâlâ itiraz edecekmiş, sentezi bulmaya gitmeleri konusunda ısrar edecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden, "Keşke ben de bu lükse sahip olsaydım" dedi Hunt.

Hunt'ın, kendi elini kavramış eline baktı. Bir saniyeliğine, bir ömürlüğüne... "Ailene ne oldu?" diye sordu.

Boğazı sıkışmış bir şekilde, "Annem bana babamın kim olduğunu hiç söylemedi. Ve o... O düşük rütbeli bir melekti. İnsanlar veya diğer Vanir'lere güvenmeyen bazı güçlü meleklerin villalarını temizlerdi" dedi. Annesinin güzel, nazik yüzünün anısıyla göğsü ağrıdı. Yumuşak gülümsemesi ve koyu, köşeli gözlerini hatırladı. İki yüz yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ duyabildiği ninnileri hatırladı.

"Beni beslemek için gece gündüz çalıştı ve bir kez bile şikâyet etmedi, çünkü eğer ederse işsiz kalacağını ve beni düşünmesi gerektiğini biliyordu. Ben piyade eriyken, kazandığım her bakırı eve gönderirdim ama o harcamayı reddederdi. Görünüşe göre, birisi bunu yaptığımı duymuş, dairesinde tonlarca para sakladığını düşünmüş ve bir gece içeri girmiş. Onu öldürüp parayı almış. Hayatı boyunca biriktirdiği beş yüz gümüş markı ve beş yıllık hizmetten sonra ona göndermeyi başardığım elli altın markı almış."

"Çok üzüldüm Hunt."

"Annemin onlar için çalıştığı güçlü, tapılan meleklerin hiçbiri öldürülmesini umursamadı. Kimse kimin yaptığını araştırmadı ve kimse yas tutmama izin vermedi. Onlar için bir hiçti. Ama benim... o benim her şeyimdi." Boğazı acıyordu. "Dalış'ı yaptım ve kısa bir süre sonra Shahar'ın davasına katıldım. O

gün Hermon Dağı'nda onun için savaştım –annem için. Onun anısına." Shahar o anıları alıp silah haline getirmişti.

Bryce'ın parmakları onunkileri sıktı. "Olağanüstü biriymiş gibi görünüyor."

"Öyleydi." Hunt, sonunda elini çekti.

Ama Bryce yine de ona gülümsedi, "Tamam. Ailemle görüntülü konuşacağım. Seninle lejyonerlik oynamak bekleyebilir" derken Hunt'ın göğsü acı çekme noktasına kadar sıkıştı.

Bryce akşamın çoğunu temizlik yaparak geçirdi. Hunt ona yardım etti ve en yakın eczaneye uçup bir hemen-temizle büyüsü almayı teklif etti, ancak Bryce ona engel oldu. Annesi öyle bir temizlik hastasıymış ki büyü ile temizlenmiş banyolar ile elle ovulmuş olanlar arasındaki farkı anlayabileceğini iddia etti. Görüntülü konuşmada bile.

Bu çamaşır suyu kokusu bana düzgün yapıldığını söylüyor Bryce. Kızı annesini düz, ciddi bir sesle taklit etmişti ki bu Hunt'ı birazcık tedirgin etmişti.

Bryce tüm bu süre boyunca onun telefonunu kullanmıştı; Hunt'ın temizlik yaparken, Sirinks'in tuvalet kâğıdı rulolarını sandığın içinden alıp yeni süpürdükleri halının üzerinde parçalarken ve kendisinin arkasında Hunt tuvalete eğilmiş içini fırçalarken fotoğraflarını çekmişti.

Telefonu eldivenli ellerinden kaptığında, irtibat adını tekrar değiştirdiğini gördü. Bu kez, *Benden Daha Havalı Olan Bryce* yapmıştı.

Bunun yüzüne getirdiği gülümsemeye rağmen Hunt, Micah'ın sesini hem sözlü hem de ima edilen tehditlerini duymaya devam etti. *Bunun arkasında kimin olduğunu bul. İşi. Bir an önce. Bitir. Beni anlaşmamızı tekrar düşünmeye zorlama. Seni bu davadan almadan önce. Seni Sandriel'e geri satmadan önce. Seni ve Bryce Quinlan'ı pişman etmeden önce.*

Bu davayı çözdüğünde her şey bitecekti, değil mi? Micah için hâlâ on öldürmesi kalacaktı, ki bunu gerçekleştirmesi çok rahat bir şekilde yıllar sürebilirdi. Comitium'a geri dönmesi gerekirdi. 33'E geri dönmesi gerekirdi.

Temizlik yaparlarken, kendini Bryce'a bakarken buldu. Telefonunu çıkardı ve aynı şekilde o da kızın birkaç fotoğrafını çekti.

Fazla şey biliyordu. Fazla şey öğrenmişti. Her şey hakkında. Hale ve köle dövmeleri olmadan sahip olabileceği şeyler hakkında.

Bryce, mutfak tezgâhındaki bilgisayarının önünde otururlarken, "Sıvı bir cesarete ihtiyacın varsa bir şişe şarap açabilirim" dedi. Görüntülü sohbet servisi ebeveynlerini arıyordu. Eve dönerlerken Bryce köşedeki marketten bir poşet hamur işi almıştı. Hunt bunun bir çeşit stresle başa çıkma yöntemi olduğunu düşünmüştü.

Hunt sadece yüzünü inceledi. Bu... ailesini aramak, onunla yan yana oturmak... Lanet olsun.

Tek yönlü bir çarpışma rotasındaydı. Bunu durdurmaya gücü yetmedi.

Hunt bunun bir hata olabileceğini söylemek için ağzını açmadan önce, bir kadın sesi, "Peki tam olarak ne için sıvı bir cesarete ihtiyaç duysun ki, Bryce Adelaide Quinlan?" dedi.

56

Ekranda kırklı yaşlarının ortasında çarpıcı bir kadın belirdi, siyah saçlarına hâlâ griler dokunmamıştı, çilli yüzü ölümlü bir yaşam süresinin belirtilerini yeni yeni göstermeye başlamıştı.

Hunt'ın görebildiği kadarıyla Ember Quinlan, meşe panelli duvarlara yaslanmış yıpranmış yeşil bir kanepeye oturmuştu, uzun, kot pantolon kaplı bacakları altında katlanmıştı.

Bryce gözlerini devirdi. "Çoğu insanın seninle uğraşırken sıvı cesarete ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim, anne." Ama bunları derken gülümsedi. Hunt'ın denge duygusuna komik şeyler yapan o geniş gülümsemelerden biriydi.

Ember'ın koyu gözleri Hunt'a doğru kaydı. "Sanırım Bryce beni kendisiyle karıştırıyor."

Bryce bu yorumu geçiştirdi. "Babam nerede?"

"İşte uzun bir gün geçirdi, bu yüzden uyumamak için kahve yapıyor."

Ember, video yayınında bile, dikkatleri üzerine çeken temelli bir mevcudiyete sahipti. "Sen Athie olmalısın."

Hunt cevap veremeden bir erkek Ember'ın yanındaki kanepeye uzandı.

Bryce, Hunt'ın daha önce görmediği bir şekilde ışık saçtı. "Selam, baba."

Randall Silago iki kahve tutuyordu, kızına sırıtırken birini Ember'a uzattı. Karısının aksine, yıllar ya da savaş onun

üzerinde izlerini bırakmıştı: siyah örgülü saçları gümüşle kaplıydı, kahverengi teni birkaç acımasız yara iziyle bozulmuştu. Ama siyah gözleri, üzerinde *Klişe Baba Şakaları Burada* yazan kırık beyaz kupasından yudumlarken dostça bakıyordu. "Kış Gün Dönümü'nde bize aldığın o süslü kahve makinesinden hâlâ korkuyorum" dedi selamlayarak.

"Size nasıl kullanılacağını kelimenin tam anlamıyla üç kez gösterdim."

Annesi, boynundaki gümüş bir kolyeyle oynayarak kıkırdadı. "O eski kafalı."

Hunt, bu dairedeki ankastre makinenin ne kadara mal olduğuna bakmıştı. Bryce ona yakın bir şey satın aldıysa eğer, maaşının önemli bir kısmını buna yatırmış olmalıydı. Sahip olmadığı bir para demek oluyordu bu. Jesiba'ya olan borcuyla olamazdı.

Hunt, ailesinin bunu bildiğinden ve o paranın büyücüye olan borçlarını ödemede kullanılabileceğini bilselerdi o makineyi kabul edeceklerinden şüpheliydi.

Randall'ın gözleri Hunt'a döndü, içlerindeki sıcaklık sert bir şekilde soğumağa başladı. Efsanevi bir keskin nişancının, kızına kendini nasıl savunacağını öğreten bir adamın gözleriydi onlar. "Bryce'ın ev arkadaşı gibi bir şey olmalısın." Hunt adamın, alnındaki ve bileğindeki dövmeleri fark ettiğini gördü. Randall'ın yüzünde bir fark etme alevlendi.

Yine de küçümsemedi. Utanmadı.

Bryce, Hunt'ın kaburgalarına dirsek attı ve artık *konuşması* gerektiğini hatırlattı. Bryce'a bir bakış atarak, "Ben Hunt Athalar" dedi. "Ya da Athie, o ve Lehabah bana öyle diyor."

Randall kahvesini yavaşça bıraktı. Evet, bu da bir dakika önce adamın yüzünde beliren tanıma ifadesinin aynısıydı. Ama Randall gözlerini kızına dikti. "Bundan tam olarak ne zaman bahsedecektin?"

Bryce tezgâhtaki poşeti karıştırıp çikolatalı kruvasan çıkardı. Bir ısırık aldı ve çiğnerken, "Düşündüğün kadar havalı biri değil, baba" dedi.

Hunt homurdandı. "Teşekkürler."

Ember bir şey söylemedi. Kıpırdamadı bile. Ama Bryce'ın yediği her lokmayı izledi.

Randall, ekranda Hunt'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ben oradayken sen Meridan'da görevliydin. O taburu aldığın gün keşif yapıyordum."

Hunt sadece, "Zorlu bir savaştı" dedi.

Gölgeler Randall'ın gözlerini kararttı. "Evet, öyleydi."

Hunt, o tek taraflı katliamın, kaç insanın ve onların birkaç Vanir müttefikinin kılıcından ya da yıldırımından kaçamamasının hatırasını uzaklaştırdı. O zamanlar Sandriel'e hizmet ediyordu ve onun emirleri acımasızdı: mahkûm getirmek yoktu. O gün onu ve Pollux'ı, dağ geçidinde kamp kurmuş küçük isyancı güçleri durdurmaları için lejyonunun ön saflarında göndermişti.

Hunt elinden geldiğince onun emirlerine uyarak çalışmıştı. Ölümleri çabucak gerçekleştirmişti.

Pollux ise acele etmeden yapmıştı. Ve her saniyesinden keyif almıştı.

Ve Hunt artık Pollux'ın merhameti için çığlık atan insanları dinlemeye dayanamadığında, onların da hayatlarına son vermişti. Pollux öfkelenmişti, aralarındaki kavga iki meleğin de taşlı topraklara kan tükürmesine neden olmuştu. Sandriel, Pollux'ın eğlencesini erken bitirdiği için ceza olarak Hunt'ı birkaç günlüğüne zindanlarına atmış olsa bile bundan çok memnun kalmıştı.

Bryce kırıntı kaplı elini tezgâhın altında Hunt'ınkinin üzerine dokundu. O savaştan sonra kanını temizleyip onu yatağa yatıran kimse olmamıştı. Bryce'ı o zamanlar tanıyor olsaydı, daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü? Ona geri dönebileceğini bilerek savaşsaydı eğer?

Bryce tereyağlı parçacıklar bulaştırarak Hunt'ın parmaklarını sıktı ve bir kruvasan daha almak için poşeti açtı.

Ember, kızının hamur işlerini karıştırmasını izledi ve yine gümüş kolyesiyle oynadı. İki üçgenin üzerine yerleştirilmiş bir daire vardı kolyesinde. Hunt, kolyenin Kucaklaşma olduğunu fark etti. Solas ve Cthona'nın birleşmesi. Ember kaşlarını çattı.

"Neden" diye sordu Bryce'a, "Hunt Athalar ev arkadaşın?"

"Şüpheli moda anlayışı nedeniyle 33'ten kovuldu" dedi Bryce kruvasanı çiğnerken. "Ona sıkıcı siyah kıyafetlerinin beni rahatsız etmediğini söyledim ve burada kalmasına izin verdim."

Ember gözlerini devirdi. Az önce Bryce'ın yüzünde gördüğü ifadenin aynısıydı. "Daha önce ondan düzgün bir cevap almayı başarabildin mi Hunt? Çünkü onu yirmi beş yıldır tanıyorum ve bana hiç vermedi de."

Bryce annesine dik dik baktı, sonra Hunt'a döndü. "Kendini buna cevap vermek zorunda hissetme."

Ember öfkeli bir şekilde dilini şaklattı. "Keşke büyük şehrin sevgili kızımı yozlaştırdığını söyleyebilseydim ama üniversiteye gitmeden önce bile bu kadar kabaydı."

Hunt kıkırdamasına engel olamadı. Randall kanepede arkasına yaslandı. "Bu doğru" dedi Randall. "Dövüşmelerini görmeliydin. Nidaros'ta birbirlerine bağırdıklarını duymayan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. Lanet olası dağlardan yankılanırdı resmen."

Her iki Quinlan kadını da ona kaşlarını çattı. O ifade de birbirinin aynısıydı.

Ember, omuzlarının üzerinden bakıyor gibi göründü. "En son ne zaman temizlik yaptın, Bryce Adelaide Quinlan?"

Bryce kaskatı kesildi. *"Yirmi dakika önce."*

"Sehpadaki tozu görebiliyorum."

"Bunu. Görüyor. Olamazsın."

Ember'in gözleri şeytani bir zevkle dans etti. "Athie'nin JJ'den haberi var mı?"

Hunt sertleşmekten kendini alamadı. JJ, bir eski sevgili miydi? Bryce bundan hiç bahsetmemişti. Bir dakika? Doğru ya! Hunt sırıttı. "Jöleli Jübile ve ben iyi arkadaşız."

Bryce homurdanarak Hunt'ın duymamayı seçtiği bir şeyler söyledi.

Ember ekranın daha yakınına eğildi. "Pekâlâ, Hunt. Eğer sana JJ'yi gösterdiyse, senden hoşlanıyor olmalı." Bryce, neyse ki, oyuncak koleksiyonunu ilk başta nasıl keşfettiğini ailesine

söylemekten kaçındı. Ember konuşmaya devam etti. "Öyleyse bana kendinden bahset."

Randall karısına açıkça, "O, Hunt Athalar" dedi.

"Biliyorum" dedi Ember. "Ama tek duyduğum korkunç savaş hikâyeleri. Ardındaki gerçek erkeği tanımak istiyorum. Ve neden kızımın misafir odasında yaşadığına dair net bir cevap alsam iyi olur."

Temizlik yaparken Bryce onu uyarmıştı: *Cinayetler hakkında tek kelime bile etme.*

Ama Ember Quinlan'ın yalanları bir tazı gibi koklayabileceğini düşünüyordu, bu yüzden Hunt biraz çarptırarak gerçeği söyledi. "Jesiba çalıntı bir emaneti bulmak için patronumla birlikte çalışıyor. Zirve iki hafta içinde gerçekleşeceği için kışlalar misafirlerle dolup taşıyor, bu yüzden Bryce birlikte çalışmayı kolaylaştırmak için cömertçe bana bir oda teklif etti."

"Tabii" dedi Ember. "Değerli Havalı Yıldız Işığı oyuncaklarını Nidaros'taki çocuklarla bir kez bile paylaşmayıp sadece o aptal şeylere *bakmalarına* izin veren kızım, misafir odasının tamamını kendi iyi niyetiyle sunmuştur kesin."

Randall karısını diziyle dürttü, belki de iki dik kafalı kadın arasındaki huzuru korumaya alışmış bir erkeğin sessiz bir uyarısıydı bu.

Bryce, "İşte bu yüzden seni aramadan önce ona bir içki içmesini söyledim" dedi.

Ember kahvesinden bir yudum aldı. Randall masadan bir gazete aldı ve onu çevirmeye başladı. Ember, "Yani bu dava yüzünden bu hafta sonu seni ziyaret etmemize izin vermiyorsun?" diye sordu.

Bryce irkildi. "Evet. Bu sizin peşine takılabileceğiniz türden bir şey değil."

Randall'ın gözleri, bir ipucu yakalayan savaşçı gibi keskinleşti. "Tehlikeli mi?"

"Hayır" diye yalan söyledi Bryce. "Ama biraz gizli olmamız gerekiyor."

Ember, "Ve iki insan daha girince bunun tam tersi mi oluyor?" dedi.

Bryce tavana bakarak iç çekti. "*Ailemi* yanımda getirmek, havalı bir antika satıcısı olarak imajımı zedeler" diye karşılık verdi.

Annesi, "Antika satıcısı *yardımcısı*" diye düzeltti.

"Ember" diye uyardı Randall.

Bryce'ın dudakları gerildi. Görünüşe göre, bu daha önce yaptıkları bir konuşmaydı. Hunt, Ember'ın, kızının gözlerindeki acıyı görüp görmediğini merak etti.

Bu, Hunt'ın kendisini, "Bryce bu şehirde benden daha fazla insan tanıyor, bu konuda uzman. 33 için çok değerli" derken bulması için yeterli olmuştu.

Ember onu değerlendirdi, bakışları dürüsttü. "Micah senin patronun, değil mi?"

Micah'ın onun için ne olduğunu söylemenin kibar bir yoluydu bu.

"Evet" dedi Hunt. Şimdi Randall da onu izliyordu. "Sahip olduğum patronların en iyisi."

Ember'ın bakışları alnındaki dövmeye kaydı. "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Anne, bunu yapmasak olmaz mı?" Bryce içini çekti. "Çömlekçilik işi nasıl gidiyor?"

Ember ağzını açtı ama Randall dizini tekrar dürttü. Peşini bırakması için sessiz bir yalvarıştı. "İş" dedi Ember sıkıca, "harika gidiyor."

Bryce annesinin patlamak üzere olan bir fırtına olduğunu biliyordu.

Hunt onlara karşı nazikti, hatta arkadaş canlısıydı, annesinin şimdi neden burada olduğunu ve aralarında ne olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordu. Ancak Randall'a askerlik hizmeti nedeniyle travma geçiren insanlara yardım etmek için bir organizasyonun eş başkanı olarak yaptığı işi ve annesine yol ke-

narındaki tezgâhında çeşitli sebze kasalarından sarkan şişman bebek çömleklerini satmasını sordu.

Annesi ve Hunt bu sezon hangi sunball oyuncularının en iyi olduğunu tartışıyorlardı ve Randall hâlâ gazeteleri karıştırıyor ve arada sırada konuya burnunu sokuyordu.

Hunt'ın öz annesine olanları duymak Bryce'ı çok üzmüştü. Bu yüzden aramayı her zamankinden daha uzun tuttu. Çünkü Hunt haklıydı. Bryce ağrıyan bacağını masanın altında ovuşturarak –temizlik sırasında tekrar nüksetmişti– üçüncü kruvasanı alıp Randall'a, "Bunlar seninkiler kadar iyi değil" dedi.

Babası, "Eve geri taşınırsan onlardan her gün yiyebilirsin" dedi.

"Evet, evet" dedi bir lokma daha yerken. Uyluğuna masaj yaptı. "Havalı ebeveynin sen olduğunu sanıyordum. Dırdır eden annemden bile beter oldun."

"Ben her zaman annenden daha kötüydüm" dedi hafifçe. "Sadece saklamakta daha iyiydim."

Bryce Hunt'a, "İşte bu yüzden ailem ziyaret etmek istiyorsa beni pusuya düşürmek zorunda. Kapıdan geçmelerine asla izin vermem" dedi.

Hunt, bacağına bir bakış attı, sonra Ember'a, "Bacağı için onu bir tıp cadısına götürmeyi denediniz mi?" diye sordu.

Bryce annesiyle aynı anda aynı şekilde donup kaldı.

"Bacağının nesi var?" Ember'in gözleri sanki Bryce'ın bacağını kameranın menzilinin altında görebiliyormuş gibi ekranın alt yarısına yöneldi, Randall da onu takip ediyordu.

"Hiçbir şey" dedi Bryce Hunt'a dik dik bakarak. "İşgüzar bir melek işte."

Hunt, "Sorun bacağındaki iki yıl önce aldığı yara" diye yanıtladı. "Hâlâ canını yakıyor." Sabırsız hareketine engel olamıyormuş gibi kanatlarını hışırdattı. "Ve hâlâ koşmakta ısrar ediyor."

Ember'ın gözleri alarmla doluydu. "Bunu neden yapıyorsun Bryce?" Bryce kruvasanını bıraktı. "Bu kimseyi ilgilendirmez." "Bryce" dedi Randall. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, bir tıp cadısına görünmelisin."

Bryce dişlerinin arasından, "Beni rahatsız etmiyor" dedi.

Hunt ağır ağır konuşarak, "O zaman neden tezgâhın altında bacağını ovuşturup duruyorsun?" dedi.

Bryce, "Çünkü suratına tekme atmaması için onu ikna etmeye çalışıyordum, göt herif" diye tısladı.

"*Bryce*" diyerek bir nefes verdi annesi. Randall'ın gözleri büyüdü.

Ama Hunt güldü. Ayağa kalktı, boş poşeti aldı ve çok sevdiği sunball oyuncularından birinin becerisiyle çöp kutusuna atmadan önce bir top haline getirdi. "Sanırım yarada hâlâ ona saldıran iblisin zehri var. Dalış'tan önce kontrol ettirmezse yüzyıllarca bu acıyı çeker."

Bryce ayağa fırladı ve uyluğundaki acı dalgasıyla buruşan yüzünü saklamaya çalıştı. Bunu, kristallosun zehrinin hâlâ bacağında olabileceğini daha önce hiç tartışmamışlardı. "Benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermene ihtiyacım yok, seni..."

"Alfagöt mü?"diye tamamladı Hunt, lavaboya gitti ve suyu açtı. "Biz ortağız. Ortaklar birbirini kollar. Lanet olası bacağın hakkında beni dinlemiyorsan eğer, belki aileni dinlersin."

Randall yavaşça, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

Bryce bilgisayarın başına döndü. "*Kötü* değil."

Randall arkasındaki zemini işaret etti. "O bacağının üzerinde dengede dur ve sonra söyle bunu bana."

Bryce hareket etmeyi reddetti. Bir bardak su dolduran Hunt saf erkek memnuniyetiyle gülümsedi.

Ember, yanındaki minderlere attığı telefonuna uzandı. "En yakın tıp cadısını bulacağım ve seni yarına sıkıştırıp sıkıştıramayacağına bakacağı..."

Bryce, "Bir tıp cadısına gitmeyeceğim" diye homurdandı ve dizüstü bilgisayarının kenarını tuttu. "Sizinle sohbet etmek harikaydı. Yorgunum. İyi geceler."

Randall karşı çıkmaya başladı, gözleri Ember'a hançerler atıyordu ama Bryce dizüstü bilgisayarı kapattı.

Tezgâhta duran Hunt, kendini beğenmiş, meleksi küstahlığın portresi gibiydi. Bryce yatak odasına yöneldi.

Ember, Bryce'ı telefonla görüntülü aramadan önce en azından iki dakika bekledi.

"Bu *davanın* arkasında baban mı var?" diye sordu Ember, her kelimeyi zehirmiş gibi çıkarmıştı. Kameranın karşısından bile öfkesi hissediliyordu.

Bryce yatağına yuvarlanıp, umursamaz bir alaycılıkla, "Bunun arkasında Randall yok" dedi.

"*Öbür* baban" diye bağırdı Ember. "Bu tür bir düzenleme tam onun yapacağı iş."

Bryce yüzünü nötr tuttu. "Jesiba ve Micah birlikte çalışıyor. Hunt ve ben ise sadece piyonuz."

Ember, "Micah Domitus bir canavar" diyerek bir nefes verdi.

"Bütün Başmelekler öyle. Kibirli götün teki ama o kadar da kötü değil." Ember'in gözleri alev alevdi. "Dikkatli davranıyorsun musun?"

"Hâlâ doğum kontrol hapı alıyorum, evet."

"Bryce Adelaide Quinlan, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hunt beni kolluyor." Bacağından bahsederek onu otobüsün altına atmış gibi olsa bile.

Annesi bunların hiçbirini yemedi. "Ona daha fazla para kazandıracaksa, büyücünün seni tehlikeye atacağından hiç şüphem yok. Micah da daha iyi değil. Hunt arkanı kollayabilir ama unutma ki Vanir sadece kendini düşünür. Tanrı aşkına, o, Micah'ın kişisel suikastçısı. Ve Düşmüşlerden biri. Asteri ondan *nefret* ediyor. Bu yüzden bir köle."

"Boktan bir dünyada yaşadığımız için bir köle." Belirsiz bir öfke görüşünü bulandırdı ama gözlerini kırpıştırarak onu yok etti.

Babası mutfaktan seslendi ve mikrodalgada patlayan mısırın nerede olduğunu sordu. Ember, gözlerinin telefonun kamerasından hiç ayırmadan, her zamanki yerinde olduğunu haykırdı. "Bunun için beni paylayacağını biliyorum ama şunu söylememe izin ver."

"Tanrılar, anne..."

"Hunt iyi bir ev arkadaşı olabilir ve bakması hoş biri de olabilir ama unutma ki o bir Vanir erkeği. Onu hizada tutan döv-

melerine rağmen çok ama *çok* güçlü bir Vanir erkeği. O ve onun gibi her erkek ölümcüldür."

"Evet, bunu unutmama asla izin vermiyorsun ki." Annesinin elmacık kemiğindeki küçük yara izine bakmamak için bir çabaladı.

Eski gölgeler annesinin gözlerindeki ışığı söndürdü ve Bryce irkildi. "Seni yaşlı bir Vanir erkeğiyle görmek..."

"Onunla *birlikte* değilim anne..."

"Bu beni o zamanlara geri götürüyor, Bryce." Bir elini koyu saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim."

Annesi kalbine bir yumruk atsa da olurdu.

Bryce kameradan uzanıp kollarını omzuna atmayı, hanımeli ve hindistan cevizi kokusunu solumayı diledi.

Ember, daha sonra, "Birkaç yeri arayıp bacağın için bir tıp cadısından randevu alacağım" dedi.

Bryce kaşlarını çattı. "Sağ ol ama kalsın."

"O randevuya gidiyorsun Bryce."

Bryce telefonu çevirdi ve annesinin görebilmesi için bacağını yorganın üzerine uzattı. Ayağını döndürdü. "Gördün mü? Sorun yok."

Annesinin yüzü, parmağındaki alyansla eşleşen çeliğin karşısında sertleşti. "Danika öldü diye senin de acı çekmen gerekmez."

Bryce, her zaman her şeyin özüne nokta atışı yapmakta ve birkaç kelimeyle onu enkaza çevirmekte çok iyi olan annesine baktı. "Onunla bir ilgisi yok."

"*Saçmalık*, Bryce." Annesinin gözleri yaşlarla doldu. "Danika'nın, hayatının geri kalanı boyunca acı içinde topallamanı isteyeceğini mi sanıyorsun? Sence dans etmeyi bırakmanı ister miydi?"

"Danika hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi titredi.

Ember bezgin bir şekilde başını salladı. "Senin için randevu aldığımda tıp cadısının adresini ve numarasını mesaj atarım. İyi geceler."

Başka bir şey söylemeden kapattı.

57

Otuz dakika sonra, Bryce uyku şortunu giymişti ve kapısı çalındığında yatağında kara kara düşünüyordu. "Sen sikik bir hainsin, Athalar" diye seslendi.

Hunt kapıyı açtı ve çerçevesine yaslandı. "Annenle bu kadar kavga ediyorsanız buraya taşınmana şaşmamalı."

Onu boğma içgüdüsü çok güçlüydü ama sadece, "Annemin kavgadan geri çekildiğini hiç görmedim. Sanırım artık yılmış" dedi. Hunt'a kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Hunt kapıdan ayrıldı ve ona yaklaştı. Her adımla oda çok küçük gelmeye başladı. Çok havasız. Yatağının dibinde durdu. "Seninle tıp cadısı randevuna geleceğim."

"Gitmeyeceğim."

"Neden?"

Nefesi kesildi. Ve sonra bir anda patlayıverdi. "Çünkü o yara bir kez gittiğinde, acısı durduğunda, *Danika* da gider. Şeytan Sürüsü de gider." Battaniyeleri geri itti, çıplak bacaklarını ortaya çıkardı ve ipek uyku şortunu geriye çekerek kıvrımlı yara izinin tamamını gösterdi. "O zaman her şey bir anıdan, bir anda gerçekleşen ve sonra bitmiş olan bir rüyadan ibaret olur. Ama bu yara izi ve acı..." Gözleri acıdı. "Silinmesine izin veremem. *Silinmelerine* izin veremem."

Hunt, sanki ona itiraz etmesi için zaman veriyormuş gibi, yavaşça yatağına oturdu. Yara izini incelerken saçları alnına ve dövmesinin üzerine düştü. Ve nasırlı bir parmağını yaranın üzerinde gezdirdi.

Dokunuşu, Bryce'ın derisinin uyuşmasına neden oldu.

"Kendine yardım ederek Danika'yı ve sürüyü silemezsin."

Bryce başını iki yana salladı, pencereye doğru baktı ama parmakları çenesine kapandı. Hunt, nazikçe yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Koyu, derinliksiz gözleri yumuşaktı. Anlayış belirdi içlerinde.

Kaç kişi o gözleri bu şekilde görmüştü? *Onu* bu şekilde görmüştü?

"Annen seni seviyor. Kelimenin tam anlamıyla biyolojik olarak acı çektiğin düşüncesine katlanamıyor Bryce." Çenesini bıraktı ama gözleri üzerinde kaldı. "Ben de öyle."

"Beni çok az tanıyorsun."

"Sen benim arkadaşımsın." Kelimeler aralarında asılı kaldı. "Eğer arkadaşın olmamı istiyorsan tabii" derken, sanki yüzündeki ifadeyi gizleyebilecekmiş gibi, kafası tekrar eğildi.

Bryce, bir an için ona baktı. Ortaya attığı teklifi düşündü. İçindeki gizli kırılganlığı hissetti. Bu, damarlarındaki tüm kızgınlığı silip yok etti.

"Bilmiyor muydun Athalar?" Hunt'ın yüzünde beliren tereddütlü umut, neredeyse Bryce'ı paramparça ediyordu. "Jöleli Jübile'yi dildo sandığın andan beri arkadaşız biz."

Hunt, başını geriye yasladı ve güldü ve Bryce yatağa geri döndü. Yastıkları destekleyip televizyonu açtı. Yanındaki boşluğu okşadı.

Gözleri daha önce hiç görmediği şekilde ışıkla dolan Hunt, sırıtarak onun yanına oturdu. Sonra telefonunu çıkardı ve Bryce'ın bir fotoğrafını çekti.

Bryce bir nefes öfledi, onu incelerken gülüşü soldu. "Annem çok şey yaşadı. Onunla başa çıkmanın kolay olmadığını biliyorum ama ona karşı bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler."

Hunt, "Anneni sevdim" dedi ve Bryce ona inandı. "Babanla nasıl tanıştılar?"

Bryce, Randall'ı kastettiğini biliyordu. "Annem, biyolojik babam hamile olduğunu öğrenmeden önce ondan kaçmış. Korinth'teki bir Cthona tapınağına gitmiş ve oradaki rahibele-

rin onu içeri alacağını, onu koruyacaklarını biliyormuş çünkü hamile olduğu için kutsal ya da onun gibi bir şeymiş." Bryce homurdandı. "Beni orada doğurdu ve hayatımın ilk üç yılını tapınak duvarlarının ardında kapalı bir şekilde geçirdim. Annem geçimimizi sağlamak için çamaşırlarını yıkardı. Uzun lafın kısası, biyolojik babam onun bir çocuğu olduğu dedikodusunu duymuş ve onu yakalaması için fedailer göndermiş." Dişlerini gıcırdattı. "Onlara, eğer kesin bir şekilde onun olduğu belli olan bir çocuk varsa, beni ona getirmelerini söylemiş. Ne pahasına olursa olsun."

Hunt'ın dudakları inceldi. "Hay sıçayım."

"Her depoda gözleri vardı, ancak rahibeler bizi şehirden çıkardı ve bir umutla, annemin sığınma için yalvarabileceği, Hilene'deki Toprak ve Kan karargahına götürdüler. Babam bile onların topraklarına girmeye cesaret edemezdi. Ama üç günlük yol boyunca Korinth rahibelerinin hiçbiri bizi Fey savaşçılarına karşı koruyamadı. Böylece beş saat yolculuk ederek Oia'daki Solas Tapınağı'na gittik, kısmen dinlenmek için ama aynı zamanda kutsal muhafızımızı almak için."

"Randall'ı." Hunt gülümsedi. Ama bir kaşını kaldırdı. "Dur biraz, Randall güneş rahibi miydi?"

"Pek sayılmaz. Cepheden bir yıl önce dönmüştü ama hizmet ederken yaptığı ve gördüğü şeyler... Bunlar onu mahvetmiş. Hem de çok kötü bir şekilde. Eve gitmek istememiş, ailesiyle yüzleşemezmiş. Bu yüzden, bir şekilde geçmişinin kefaretini ödeyeceğini umarak kendisini Solas'a bir yardımcı olarak sunmuş. Başrahip ondan, Hilene'e kadar bize eşlik etmesini istediğinde yemin etmesine iki hafta varmış. Rahiplerin çoğu eğitimli savaşçılar ama Randall aralarındaki tek insanmış ve Başrahip annemin Vanir erkeklerine güvenmeyeceğini tahmin etmiş. Hilene'e varmadan hemen önce babamın adamları bizi yakaladı. Çaresiz, histerik bir kadın bulmayı bekliyorlardı." Bryce tekrar gülümsedi. "Buldukları şey ise efsanevi bir keskin nişancı ve kızını korumak için dünyayı yerinden oynatacak bir anneydi."

Hunt dikleşti. "Neler oldu?"

"Tahmin edebileceğin şeyler. Ailem daha sonra bu karmaşayla uğraştı." Hunt'a baktı. "Lütfen bunu kimseye söyleme. Şey... Hilal Şehir'e dönmeyen Feyler hakkında hiç soru sorulmadı. Şimdi sorulmaya başlanmasını istemem."

"Tek kelime etmeyeceğim."

Bryce vahşice gülümsedi. "Ondan sonra, Toprak ve Kan Hanesi annemi Cthona'nın ve Randall'ı da Solas'ın korumasında kabul etti ve onun gibi başka dini saçmalıklar işte, ancak temelde babamın uğraşmaya cesaret edemediği resmi bir koruma emri anlamına geliyormuş. Randall sonunda eve döndü, bizi de yanında götürdü ve açıkça görülüyor ki Solas'a yemin falan da etmedi." Gülümsemesi ısındı. "Yıl sonunda evlenme teklif etti. O zamandan beri birbirlerine iğrenç bir şekilde âşıklar."

Hunt da gülümsedi. "Bazen işlerin iyi insanlar için yolunda gittiğini duymak güzel."

"Evet. Bazen." Aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Yataktaydılar –onun yatağında. Ve daha bu sabah, mutfak tezgâhının üzerindeyken adamın bacaklarının arasına çökmesini hayal etmişti.

Bryce sertçe yutkundu. "Beş dakika içinde *Dişler ve Darbeler* başlayacak. İzlemek ister misin?"

Hunt yavaşça gülümsedi, sanki neden yutkunduğunu tam olarak biliyormuş gibiydi ama yastıklara uzandı ve kanatları altında yayıldı. Avının ona gelmesini beklemekten memnun bir yırtıcı gibiydi.

Lanet olsun. Ama Hunt ona göz kırptı ve bir kolunu başının arkasına soktu. Hareket, kasların pazılarından aşağı doğru dalgalanmasına neden oldu. Hunt'ın gözleri, sanki o da bunun da farkındaymış gibi parlıyordu. "Kesinlikle."

Hunt, bunu sormaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Onun cevabına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu da.

Arkadaş. Aralarındaki her neyse onu uzaktan bile örtbas etmiyordu ama doğruydu.

İkisi şehvetli şovu izlerken, yüksek yatak başlığına yaslandı. Ancak bölümün yarısına geldiklerinde, Bryce anlamsız olay

örgüsü hakkında yorum yapmaya başlamıştı. Ve Hunt da ona katılmaya başlamıştı.

Başka bir şov başladı. Farklı Vanirler'in güç ve çeviklik gösterileri sergilediği bir realite yarışmasıydı ve bunu izlemek de çok doğal geldi. Her şey çok doğal hissettiriyordu. Hunt, bu duyguya alışması için kendine izin verdi.

Yaptığı en tehlikeli şey değildi ya bu...

58

Ertesi sabah işe gitmek için giyinirken, annesi bir tıp cadısı randevusunun yeri ve zamanını mesaj attı. *Bugün on birde. Galeriden beş blok ötede. Lütfen git.*

Bryce cevap yazmadı. Randevuya gitmeyeceği kesindi.

Et Pazarı'nda bir randevusu daha varken gidemezdi.

Hunt geceye kadar beklemek istemişti, ancak Bryce, satıcıların her zamanki akşam alıcılarını ayartmaya çalışmayacakları, daha sakin gündüz saatlerinde sohbet etme olasılığının daha yüksek olacağını biliyordu.

Bryce, deponun dar yollarında ilerlerken, "Bugün yine sessizsin" diye mırıldandı. Bu, şimdiye kadar ziyaret ettikleri üçüncü yerdi, diğer ikisi çabucak sonuçsuz kalmıştı.

Hayır, satıcılar uyuşturucular hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hayır, bu, Et Pazarı hakkındaki hoşnut olmadıkları bir klişeydi. Hayır, onlara yardım edebilecek kimseyi tanımıyorlardı. Hayır, bilgi karşılığı verilecek marklarla ilgilenmiyorlardı, çünkü gerçekten işe yarar hiçbir şey bilmiyorlardı.

Hunt her tartışma sırasında birkaç kabin uzakta kalmıştı, çünkü kimse lejyoner ve Düşmüş bir köleyle konuşmazdı.

Hunt kanatlarını sıkıca bir arada tuttu. "Şu anda tıp cadısı randevusunu kaçırdığımızı unuttuğumu sanma."

Bryce, bundan hiç bahsetmemeliydi.

"Burnunu işlerime sokmana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Yine o konuya mı döndük?" Hunt, kızgınca bir kahkaha attı.

"Televizyon karşısında sarılmanın, en azından kafamı ütülemeden fikirlerimi *dile getirebilmemi* sağlayacağını düşünürdüm."

Bryce gözlerini devirdi. "Sarılmadık ki."

"Tam olarak istediğin ne senin?" diye sordu Hunt, antik bıçaklarla dolu bir tezgâhı inceliyordu. "Hiçbir fikri olmadan öylece oturacak, söylediğin her şeyi kabul edecek ve senden hiçbir şey istemeye cesaret edemeyecek bir erkek arkadaş, eş ya da koca mı?"

"Tabii ki hayır."

"Erkek olmam ve bir fikrimin olması beni psikopat, otoriter bir hıyara dönüştürmez."

Bryce, ellerini Danika'nın deri ceketinin ceplerine soktu. "Bak, annem psikopat, otoriter hıyarlar yüzünden çok şey yaşadı."

"Biliyorum." Hunt'ın gözleri yumuşadı. "Öyle olsa bile, ona ve babana bir bak. Baban fikirlerini dile getiriyor. Ve iş ikinizi korumaya gelince oldukça psikopat görünüyor."

Bryce, "Hiçbir fikrin yok" diye homurdandı. "HŞÜ'ye gidene kadar tek bir randevuya bile çıkmadım."

Hunt'ın kaşları yükseldi. "Gerçekten mi? Düşünmüştüm ki..." Kafasını salladı.

"Ne düşündün?"

Hunt, omuz silkti. "İnsan oğlanların senin peşinde dolanıp durduğunu düşünmüştüm."

İnsan oğlanları deyişine bakış atmamak için çabaladı. Sanki onlar, tamamen yetişkin bir erkek melek olan kendisinden farklı bir ırktaymış gibi gelmişti kulağa.

Bryce, teknik olarak öyle olduklarını tahmin ediyordu ama bu erkeksi kibir... "Şey, eğer bunu yapmayı istediyseler bile göstermeye cesaret edemediler. Randall onlar için adeta bir tanrıydı ve hiçbir şey söylememesine rağmen hepsi benim kesinlikle yasak bölge olduğumu anladı."

"Bu, benim uzak durmam için yeterli bir neden olmazdı."

Hunt'ın sesi alçalırken, Bryce'ın yanakları ısındı. "Randall'ı taparcasına sevmeleri bir yana, ben de farklıydım." Sivri ku-

laklarını ve uzun vücudunu işaret etti. "İnsanlar için fazla Fey idim. Yazık bana, değil mi?"

Beyaz, siyah, kırmızı, mavi, yeşil olmak üzere her renkten opallerle dolu bir tezgâhı incelerken, "Karakterinin gelişmesine yardımcı olmuştur" dedi Hunt. Taşların içinden, dünyanın kendisinden korunmuş arterler gibi, renk değiştiren damarlar geçiyordu.

Tezgâhta duran siyah tüylü, insansı dişiye, "Bunlar ne için?" diye sordu Hunt. Bir saksağandı.

Mücevherlerle dolu tepsilerin üzerinde tüylü bir elini sallayarak, "Bunlar şans tılsımları" dedi saksağan, "Beyaz neşe için; yeşil zenginlik için, kırmızı sevgi ve doğurganlık için; mavi bilgelik için... Seç birini."

Hunt, "Siyah ne için?" diye sordu.

Saksağanın oniks renkli ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Şansın tersi için." Cam bir kubbenin içinde tutulan siyah opallerden birine dokundu. "Düşmanının yastığının altına koyarsan, onlara ne olduğunu görürsün."

Bryce boğazını temizledi. "Ne kadar ilginç olsa da..."

Hunt gümüş bir mark uzattı. "Beyazdan istiyorum."

Bryce'ın kaşları kalktı ama saksağan markı aldı ve beyaz opali Hunt'ın bekleyen avucuna koydu. İşlerinden ötürü minnettarlığını görmezden gelerek oradan ayrıldılar.

Bryce, "Seni batıl inançlı biri olarak düşünmemiştim" dedi.

Ama Hunt tezgâh sırasının sonunda durdu ve Bryce'ın elini tuttu. İçine opali bastırdı, taş, dokunuşuyla sıcacık olmuştu. Karga yumurtası büyüklüğündeydi, üzerlerindeki ilk ışıklarda parlıyordu.

Hunt hafifçe, "Biraz neşeye ihtiyacın olabilir" dedi.

Bryce'ın göğsünde parlak bir kıvılcım belirdi. "Senin de" dedi ve opali Hunt'ın avucuna geri itmeye çalıştı.

Ama Hunt geri çekildi. "Bu bir hediye."

Bryce'ın yüzü tekrar ısındı ve gülümserken onun dışında her yere baktı. Ancak opali ceketinin cebine koyarken Hunt'ın bakışlarının yüzünde dolaştığını hissedebiliyordu.

Opal, aptalcaydı. Düşüncesizceydi.

Muhtemelen saçmalıktı ama Bryce en azından cebine atmıştı. En son bir kadına bir şey almayı düşünmesinin üzerinden iki yüz yıl geçtiği için, yeteneklerinin ne kadar paslanmış olduğu hakkında yorum yapmadı.

Shahar opale gülümser ve kısa bir süre sonra onu unuturdu. Kaymak taşı sarayında mücevher hazinesi vardı: sunball topu büyüklüğünde elmaslar; tuğla gibi istiflenmiş katı zümrüt blokları, yakutlarla dolu hakiki küvetler... Küçük beyaz bir opal, neşe için bile olsa, kilometrelerce uzunluktaki bir kumsaldaki, bir kum tanesi gibi olurdu. Hediyeyi takdir ederdi ama eninde sonunda bir çekmecede kaybolmasına izin verirdi. Ve davalarına kendini adamış Hunt da muhtemelen unuturdu bunu.

Hunt çenesini sıkarken Bryce da saklanacak bir yer arıyordu. Kokusundan kedi türünden bir şekil değiştiren olduğu anlaşılan bir genç, uzun boylu insansı formundaydı ve bir tabureye tünediği yerden onların yaklaşmalarını izledi. Kahverengi örgüsü omzunun üzerine atılmıştı, neredeyse elinde tuttuğu telefona değiyordu.

"Hey" dedi Bryce ve tüylü bir kilim yığınını gösterdi. "Bir tanesi ne kadar?"

"Yirmi gümüş" dedi şekil değiştiren, sesi de göründüğü kadar sıkılmış çıkmıştı.

Bryce elini beyaz postun üzerinde gezdirerek sırıttı. Hunt'ın derisi kemiklerine kadar gerildi. Geçen gece o dokunuşu hissetmişti, uyuyana kadar onu okşamıştı. Ve şimdi o koyun derisini okşarken de bunu hissedebiliyordu. "Bir kar koyunu için yirmi gümüş mü? Bu biraz az değil mi?"

"Annem hafta sonları beni çalıştırıyor. Değeri kadar satmak onu kızdırır."

"Vefalıymışsın" dedi Bryce kıkırdayarak. Eğildi ve sesi kısıldı. "Bu *çok* rastgele gelecek ama sana bir sorum var."

Hunt geride durdu ve Bryce'ın çalışmasını izledi. Saygısız, kendi halindeki parti kızı, sadece yeni uyuşturucular arıyordu.

Şekil değiştiren zar zor yukarı baktı. "Öyle mi?"

Bryce, "Buralarda... eğlenceli bir şeyler bulabileceğim bir yer biliyor musun?" dedi.

Kız kestane rengi gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Öt bakalım."

Bryce masum bir şekilde, "Neyi?" diye sordu.

Şekil değiştiren telefonunu kaldırdı, gökkuşağı boyalı tırnaklarıyla bir şeyler yazdı. "Buradaki ve diğer iki depodaki herkese yaptığın sahte numara." Telefonunu kaldırdı. "Hepimiz grup sohbetindeyiz." Pazardaki herkesi işaret etti. "İkinizin buraya gelip uyuşturucuyla ilgili saçma sapan sorular soracağınıza dair on uyarı aldım."

Hunt, belki de ilk kez, Bryce'ı ne diyeceğini bilemez halde gördü. Bu yüzden onun yanına gitti. "Tamam" dedi gence. "Yine de bir şey *biliyor* musun?"

Kız ona baktı. "Engerek'in bu senteze izin vereceğini mi sanıyorsunuz?"

Hunt dişlerinin arasından, "Diğer tüm ahlaksızlık ve suçlara izin veriyor" dedi.

"Evet ama o aptal değil" dedi şekil değiştiren ve örgüsünü omzunun üzerinden attı.

Bryce, "Demek duydun" dedi.

"Engerek size onun iğrenç bir şey olduğunu, onunla hiç uğraşmadığını ve asla da uğraşmayacağını söylememi istedi."

Bryce sertçe, "Ama uğraşan birileri var, değil mi?" dedi.

Bu çok kötüydü. Ve hiç de iyi bitmeyecekti.

"Engerek ayrıca nehri kontrol etmeniz gerektiğini söylememi istedi." Muhtemelen *Engerek'e* mesajı ilettiğini söylemek için telefonuna geri döndü. "Bu tür şeyler için uygun bir yer."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bryce.

Omuz silkti. "Mere sor."

Hunt, Bryce Et Pazarı rıhtımına doğru hücum ettiği sırada, "Gerçekleri bir gözden geçirmeliyiz" dedi. "Merlere koşup onları uyuşturucu satıcısı olmakla suçlamadan önce yani."

Bryce, "Çok geç" dedi.

Hunt, yirmi dakika önce su samuru aracılığıyla Tharion'a mesaj göndermesini engelleyememişti ve kahretsin ki onu neh-

rin kenarında beklemeye gitmekten de alıkoyamamıştı.

Hunt kolunu kavradı, rıhtım sadece birkaç adım ötedeydi. "Bryce, merler haksız yere suçlanmayı hoş *karşılamaz*..."

"Haksız olduğunu kim söyledi?"

"Tharion bir uyuşturucu satıcısı değil ve sentez gibi kötü bir şey satmadığı da kesin."

"Satan birini tanıyor olabilir." Omzunu silkerek kavayışından kurtuldu. "Yeterince oyalandık. Cevaplar istiyorum. Şimdi." Gözlerini kıstı. "Bu işi bitirmek istemiyor musun? Böylece *cezanı* azaltmayacak mısın?"

Azaltacaktı ama yine de karşı çıkmaya devam etti. "Muhtemelen sentezin bununla *bir ilgisi* yok. Biz önce..."

Fakat Bryce rıhtımın ahşap kıç kısmına çoktan ulaşmıştı, altındaki girdaplı suya bakmaya cesaret edemiyordu. Et Pazarı'nın rıhtımları kötü şöhretli çöplüklerdi. Ve suda yaşayan leş yiyiciler için yem alanlarıydı.

Su sıçradı ve sonra iskelenin ucuna güçlü bir erkek bedeni oturdu. Tharion selamlayarak, "Nehrin bu kısmı iğrenç" dedi.

Bryce gülümsemedi. Nehrin içinde kim sentez satıyor?"

Tharion'un yüzündeki sırıtış kayboldu. Hunt karşı çıkmaya başlayacaktı ama mer, "İçinde değil, Bacaklı" dedi. Kafasını salladı. "Nehrin *üzerinde*."

"Demek doğruymuş. Bu... bu ne? Laboratuvardan sızan iyileştirici bir ilaç mı? Bu işin arkasında kim var?"

Hunt onun tarafına geçti. "Tharion..."

Gözleri yumuşayan Tharion, "Danika Fendyr" dedi. Sanki Danika'nın onun için ne ifade ettiğini biliyormuş gibiydi. "İstihbarat ölümünden bir gün önce geldi. Buradan geçen bir teknede iş yaparken görüldü."

59

"*Danika* satıyordu da ne demek?"

Tharion başını salladı. "Satıyor muydu, satın mı alıyordu ya da ne yapıyordu bilmiyorum ama sentez sokaklarda görünmeye başlamadan hemen önce, gecenin köründe bir Destek Bölümü teknesinde görüldü. Teknenin borda kısmında bir kasa sentez bulundu."

Hunt, "Her şey Danika'ya dönüyor" diye mırıldandı.

Kafasındaki kükremenin üzerinden Bryce, "Belki de ona el koyuyordu" dedi.

"Belki de" diye itiraf etti Tharion, sonra da bir elini kumral saçlarının arasından geçirdi. "Ama bu sentez, çok kötü bir bok Bryce. Eğer Danika bu işe karıştıysa..."

"Karışmadı. O asla böyle bir şey yapmazdı." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kusacağını sandı. Hunt'a döndü. "Ama Destek Bölümü adına el koymak zorunda kaldıysa, bu, kıyafetlerinde neden izlerine rastlandığını açıklar."

Hunt'ın yüzü sertti. "Olabilir."

Bryce kollarını kavuşturdu. "Bu, tam olarak nedir?"

"Sentetik büyü" dedi Tharion, gözleri ikisinin arasında geziniyordu. "İyileşmeye yardımcı olması için üretilmeye başlandı, ancak görünüşe göre birisi, insanlara süper yoğun dozlarda verilirse çoğu Vanir'den daha fazla güce sahip olabileceklerini fark etti. Kısa süreli patlamalar yaratır ama güçlüdür. Yüzyıllardır bunu yapmaya çalıştılar ama imkânsız görünüyordu. Çoğu kişi

bunun simyaya benzediğini düşünüyordu, bir şeyi altına dönüştürme olasılığı kadar düşüktü. Ama görünüşe göre modern bilim bu sefer işe yaradı." Başını eğdi. "Bunun avladığınız iblisle bir ilgisi var mı?"

Hunt, "Bu bir olasılık" dedi.

Tharion, "Başka raporlar alırsam size haber veririm" dedi ve suya dalmadan önce veda etmek için beklemedi.

Bryce öğle güneşinin yansıdığı nehre baktı, cebindeki beyaz opali kavradı.

Hunt yanında ihtiyatlı bir şekilde, "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum" dedi.

"Sentezi yapan kişi tarafından mı öldürüldü? Ya o tekneye satışa el koymaya gittiyse?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sentezi satan kişi ile Boru'yu arayan kişi aynı olabilir mi, yani eğer sentez Boru'yu tamir edebiliyorsa?"

Hunt, çenesini ovuşturdu. "Öyle sanırım. Ama bu da aynı zamanda bir çıkmaz olabilir."

İç çekti. "Neden bundan hiç bahsetmediğini anlamıyorum."

"Belki de bahsetmeye değmez bir şeydi" diye önerdi Hunt.

"Belki de" diye mırıldandı Bryce. "Belki de."

Bryce Fury'yi aramadan önce Hunt'ın apartmanındaki spor salonuna gitmesini bekledi.

Neden uğraştığını bilmiyordu. Fury aylardır onun telefonlarına cevap vermemişti.

Çağrı neredeyse sesli mesaja yönlenecekti ki açtı. "Hey."

Bryce yatağına çöktü ve pat diye, "Şu an şok geçiriyorum, açtın" dedi.

"Beni iş arasındayken yakaladın."

Ya da belki de Juniper aramalarına yanıt vermesi için Fury'nin kafasını ütülemişti.

Bryce, "Kuzgun'un bombalanmasının arkasındaki kişiyi yakalamak için geri döneceğini sanıyordum" dedi.

"Ben de öyle düşünüyordum ama bunu yapmak için Haldren'i geçmeme gerek olmadığı ortaya çıktı."

Bryce yatak başlığına yaslandı, bacaklarını uzattı. "Yani bu-

nun arkasındaki gerçekten insan isyanı mıydı?" Belki de sandığın üzerindeki, Ruhn'ın Boru olduğunu düşündüğü *C* şekli sadece bir hilaldi.

"Evet. Ayrıntılar ve isimler gizli gerçi."

Fury bunu ona geçmişte o kadar çok söylemişti ki sayısını unutmuştu. "En azından onları bulup bulmadığını söyle."

Fury'nin şu anda saklandığı süslü otelin masasında silah cephaneliğini biliyor olma ihtimali yüksekti. "İşlerle uğraştığımı söyledim, değil mi?"

"Tebrik mi edeyim?"

Bryce'ın ödünü koparan yumuşak bir kahkaha attı. "Tabii." Fury durakladı. "Ne var ne yok, B?"

Sanki bu sorusu, iki yıllık sessizliği bir şekilde silermiş gibi. "Danika sana hiç sentezden bahsetti mi?"

Bryce arka planda ağır ve metalik bir şeyin sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Fury yumuşakça, "Sentezden sana kim bahsetti?" dedi.

Bryce duruşunu dikleştirdi. "Sanırım burada yayılıyor. Bugün Danika'nın ölmeden hemen önce Destek Bölümü teknesinde sentez dolu bir sandıkla görüldüğünü söyleyen bir merle buluştum." Bir nefes verdi.

"Bu tehlikeli, Bryce. Gerçekten tehlikeli. Aptalca şeyler yapma."

"Yapmıyorum." Tanrılar! "İki yıldır hiçbir uyuşturucuya dokunmadım." Ardından, kendisini durduramayarak ekledi. "Aramalarıma veya ziyaretlerime cevap verme zahmetine girseydin, bunu bilirdin."

"Meşguldüm."

Yalancı! Kahrolası yalancı ve korkak. Bryce, "Bak, Danika'nın ölmeden önce sana sentezden bahsedip bahsetmediğini bilmek istedim, çünkü bana bahsetmedi" diye açıkladı.

Yine o duraklamalardan biri oldu.

"Bahsetti, değil mi?" Bryce, şimdi bile, kıskançlığın göğsünü neden yaktığından emin değildi.

Fury, "Bazı kötü şeylerin satıldığını söylemiş olabilir" dedi.

"Bundan kimseye bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Bahsettim. Sana. Danika'nın öldüğü gece, Beyaz Kuzgun'da. O zaman biri sana satmaya çalışmıştı, Tanrı aşkına. Ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Peki ya o zaman ya da Danika öldükten sonra, onun seni bu konuda uyardığını söyleme fırsatı bulamadın mı hiç?"

"Bir iblis onu paramparça etti, Bryce. Uyuşturucu baskınlarının bununla bir ilgisi yok gibiydi."

"Peki ya varsa?"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, ben sadece..." Bryce ayağını yatağa vurdu. "Neden bana söylemedi?"

"Çünkü..." Fury kendini durdurdu.

"Çünkü *ne*?" diye çıkıştı Bryce.

"Tamam" dedi Fury, sesi keskinleşiyordu. "Danika sana söylemek istemedi çünkü ona yaklaşmanı istemedi. Sentezi denemenin *düşüncesi* bile..."

Bryce ayağa fırladı. "Ne *sikime* böyle şey yapayı..."

"Çünkü kelimenin tam anlamıyla her şeyi aldığını gördük."

"Sen de oradaydın, benimle birlikte her şeyi alıyordun, sen..."

"Sentez, *sentetik bir büyü* Bryce. *Gerçek* büyünün yerine kullanılıyor. Ki sende *hiç* yok. İnsanlara bir saat kadar Vanir gücü ve dayanıklılığı veriyor. Ve sonrasında kişiyi cidden mahvedebilir. Bağımlı veya daha kötüsü yapar. Vanir için bu daha da risklidir, çılgınca yüksek ve süper bir güç sağlar, ancak bu kolayca kötüleşebilir. Danika böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmeni istemedi."

"Sanki sizin gibi büyük, güçlü bir Vanir olmak için o kadar çaresizdim ki böyle bir şeyler alırdım..."

"Amacı seni korumaktı. *Her zaman* öyleydi. Seni kendinden bile korumaktı."

Kelimeler yüzüne atılan bir tokat gibi geldi. Bryce'ın boğazı kurudu.

Fury bir nefes verdi. "Bak, bunun kulağa kırıcı geldiğini biliyorum. Ama sözüme güven: senteze bulaşma. Resmi bir labo-

ratuvarın dışında seri üretim yapmayı başardılarsa ve daha da güçlü konsantrasyonlarda yaptılarsa, bu kötü bir haber demektir. Ondan ve onunla ilgilenen herkesten uzak dur."

Bryce'ın elleri titredi ama ağlamaya bir nefes uzaktaymış gibi bir ses çıkarmadan, "Tamam" demeyi başardı.

Fury, "Bak, gitmeliyim" dedi. "Bu gece yapacak bir işim var. Ama birkaç gün içinde Lunathion'a döneceğim. İki hafta içindeki Zirve'de olmam istendi. Şehirden birkaç saatlik uzaklıktaki bir yerleşkede."

Bryce, Fury Axtar'ın çeşitli Valbaran liderlerinin katıldığı bir Zirve'ye neden katıldığını sormadı. Fury'nin geri dönmesini de pek umursamadı.

"Belki bir yemek yiyebiliriz" dedi Fury.

"Tabii."

"Bryce." Adı hem bir azarlama hem de özür gibi çıkmıştı. Fury iç çekti. "Görüşürüz."

Boğazı yandı ama kapattı. Birkaç uzun nefes aldı. Fury cehenneme gidebilirdi.

Bryce kardeşini aramak için kıçını kanepeye koyup, laptopunu açıp, arama motoru gözükene kadar bekledi. İkinci çalışta cevap verdi. "Evet?"

"Vereceğin dersleri, uyarıları ve diğer saçmalıkları geçmeni istiyorum, tamam mı?"

Ruhn durakladı. "Tamam."

Aramayı hoparlöre aldı ve kollarını dizlerine yasladı, imleç arama çubuğunun üzerinde asılıydı.

Ruhn, "Athalar'la aranızda ne var?" diye sordu.

Bryce, "Hiçbir şey" dedi gözlerini ovuşturarak. "Tipim değil."

"Neden aramada olmadığını soruyordum, çıkıp çıkmadığınızı değil ama öğrendiğim iyi oldu."

Dişlerini gıcırdattı ve arama çubuğuna *sentetik büyü* yazdı. Sonuçlar sıralanırken, "*Athalar* kaslarını daha da güzelleştirmekle meşgul" dedi. Ruhn homurdanarak güldü.

Bryce sonuçlara göz gezdirdi, sentetik bir şifa büyüsünün insan iyileşmesine yardımcı olmak için kullanımı hakkında kü-

çük, kısa makaleler vardı. "Sentetik büyü hakkında sana bilgi gönderen o tıp cadısı, neden veya nasıl sokağa düştüğüne dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bence daha çok kökeni ve panzehiri hakkında endişeli. Geçen gece Athalar'dan çıkardığı kristallos zehrinin bir kısmını senteze karşı test ettiğini ve birini formüle etmeye çalıştığını söyledi. İyileştirme büyüsünün, zehrin panzehiri yapması için bir çeşit dengeleyici gibi davranabileceğini düşünüyor, ancak test etmeye devam etmek için daha fazla zehre ihtiyacı varmış. Bilmiyorum. Karmaşık bir bokmuş gibi geldi." Alaycı bir şekilde ekledi. "Bir kristallosa rastlarsan, ondan biraz zehir iste, olur mu?"

"Ondan hoşlanıyor musun, Ruhn?"

Ruhn homurdandı. "Bize büyük bir iyilik yaptı. Karşılığını elimizden geldiğince ödemek istiyorum."

"Tamam." Redner Endüstrileri'nin ilaç için on yıl öncesine dayanan patent başvurusu da dahil olmak üzere daha fazla sonuca tıkladı. Danika'nın orada çalışmasının çok çok öncesine.

"Araştırma makaleleri, tıp cadıları ve onların iyileştirmeleri için bile sadece küçük miktarlarda piyasaya sürüldüğü söylüyor. İnanılmaz pahalı ve yapılması zormuş."

"Ya formül ve sevkiyat iki yıl önce Redner'dan sızdıysa ve Danika onu bulmak için gönderildiyse? Belki de sentezi çalmak isteyen kişinin onu Boru'yu onarmak için kullanmayı planladığını fark etti ve onlar bunu gerçekleştiremeden Boru'yu çaldı. Ve bunun için onu öldürdüler."

"Ama neden bunu bir sır olarak saklasın ki?" diye sordu Ruhn. "Neden arkasındaki kişiyi yakalamasın?"

"Bilmiyorum. Bu sadece bir teori." Hiç yoktan iyiydi.

Ruhn yine sessizleşti. Bryce, ciddi bir konuşmanın yaklaştığını hissetti ve kendini hazırladı. "Bence bu takdire şayan Bryce. Danika'yı ve Şeytan Sürüsü'nü araştırmaya devam edecek kadar önemsemen."

"Bunu patronum ve Vali emretti, hatırladın mı?"

"Briggs olmadığını duyduğun anda araştırmaya başlardın

zaten." Ruhn, iç çekti. "Biliyor musun, Danika bir keresinde neredeyse pestilimi çıkaracaktı."

"Hayır yapmadı."

"Ah, öyle bir yaptı ki. En iyi adamlarıyla yaptığı süslü bir toplantıdan sonra Declan'ı görmeye gittiğimde Redner Kulesi'nin lobisinde karşılaştık. Bekle, Redner'ın puşt oğluyla çıkmıştın sen, değil mi?"

"Çıktım" dedi sertçe.

"İğrenç. Sadece iğrenç Bryce."

"Bana Danika'nın zavallı kıçınla yerleri silmesinden bahset."

Ruhn'ın gülümsemesini neredeyse telefondan duyabiliyordu. "Senin hakkında tartışmaya nasıl başladık bilmiyorum ama tartıştık."

"Ne dedin?"

"Neden kışkırtmayı benim yaptığımı varsayıyorsun? Danika'yla tanıştın mı hiç? Daha önce hiç görmediğim bir ağzı vardı." Dilini şaklattı, sesindeki hayranlık Bryce'ın göğsünü sıkıştırdı. "Her neyse, sana üzgün olduğumu söylemesini söyledim. Gidip önce kendimi, sonra da özrümü becermemi söyledi."

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Seninle karşılaştığını bana hiç söylemedi."

"*Karşılaşmak* hafif kalır." Ruhn bir ıslık çaldı. "Daha Dalış'ı bile yapmamıştı ve neredeyse taşaklarımı lobi boyunca tekmeleyecekti. Declan bunu... durdurmak için kendini araya sokmak zorunda kaldı."

Tam da Danika'nın yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu kulağa. Son zamanlarda öğrendiği her şey öyle olmasa bile, bu öyleydi.

60

Bir saat sonra Hunt, yanında oturduğu yerden, "Bu biraz abartı" dedi. Bryce ona son teorisini anlatmıştı. Ağzından çıkan her kelimeyle kaşları yükselmişti.

Bryce, Redner Endüstrileri'nin web sitesindeki sayfalara tıkladı. "Danika, Redner'da yarı zamanlı çalışıyordu. Onlar için yaptıklarından nadiren bahsederdi. Bir çeşit güvenlik bölümündeydi." Giriş sayfasını açtı. "Belki eski iş hesabında hâlâ görevleri hakkında bilgi vardır."

Danika'nın, geçmişte telefonunda birçok kez gördüğü kullanıcı adını yazarken parmakları hafifçe titredi: *dfendyr.*

DFendyr*–Koruyucu. Şimdiye kadar bunu hiç fark etmemişti. Fury'nin sert sözleri kafasında çınladı. Bryce onlara aldırış etmedi.

Danika'nın her zamanki yarım yamalak şifrelerinden birini yazdı: 1234567. Hiçbir şey çıkmadı.

Hunt ihtiyatlı bir şekilde, "Tekrar söylüyorum" dedi, "bu biraz abartı." Yastıklara yaslandı. "Bu uyuşturucuyu kovalamak yerine, Boru'yu aramada Danaan'a katılsak daha iyi olur."

Bryce, "Danika bu sentez şeyine karıştı ve tek kelime etmedi. Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun? Burada daha fazlası olabileceğini düşünmüyor musun?" diye karşılık verdi.

Hunt dikkatlice, "Sana, Philip Briggs hakkındaki gerçeği de*

* DFendyr adın, İngilizcede "koruyucu" anlamına gelen "defender" kelimesiyle benzer şekilde telaffuz edilmektedir. (ç.n.)

söylemedi" dedi. "Ya da Boru'yu çaldığını. Senden bir şeyler saklamak onun için normal bir davranış olabilir."

Bryce başka bir şifre daha yazdı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Resmin tamamına ihtiyacımız var, Hunt" dedi tekrar deneyerek. *Onun*, resmin tamamına ihtiyacı vardı. "Her şey bir şekilde birbirine bağlı."

Fakat her şifre başarısız oldu. Danika'nın her zamanki kombinasyonlarının hepsi.

Bryce gözlerini kapattı, ayağı halıda zıplarken bildiklerini sıraladı. "Boru, muhtemelen yeterince fazla bir dozda sentez kullanılarak onarılabilir. Sentetik büyünün bileşenlerinden biri obsidiyen tuzudur. Kristallos obsidiyen tuzuyla çağrılabilir..." Hunt, o düşünürken sessiz kaldı. "Kristallos Boru'yu bulmak için yetiştirildi. Kristallosun zehri büyüyü yavaş yavaş yok edebilir. Tıp cadısı, büyüsüyle ya da öyle bir şeyle senteze panzehir üretmenin mümkün olup olmadığını test etmek için biraz zehir istiyor."

"Ne?"

Gözleri açıldı. "Ruhn söyledi." Ruhn'ın tıp cadısına daha fazla zehir vermesi için yaptığı şakayı anlattı.

Hunt'ın gözleri karardı. "İlginç. Sentez ölümcül bir sokak uyuşturucusu olmak üzereyse... zehri almasına yardım etmeliyiz."

"Peki ya Boru?"

Hunt'ın çenesi kasıldı. "Aramaya devam edeceğiz. Ama bu uyuşturucu patlarsa, sadece bu şehirde değil, tüm ülkede, tüm dünyada... O zaman bu panzehir hayati önem taşır." Bryce'ın yüzünü inceledi. "Onun için nasıl zehir bulabiliriz ki?"

Bryce nefes aldı. "Eğer bir kristallos çağırırsak..."

Hunt, "O riski almıyoruz" diye homurdandı. "Zehri başka bir şekilde nasıl alacağımızı buluruz."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim..."

"*Ben*, kendi başımın çaresine bakamam, Quinlan. Sen tehlikede olabilecekken, bunu yapamam."

Sözleri aralarında dalgalandı. Bryce eğer orada ne olduğunu okumaya cesaret etseydi, Hunt'ın gözlerinin duyguyla parladığını görebilirdi.

Fakat Hunt'ın telefonu çaldı ve pantolonunun arka cebinden çekmek için kalçalarını kanepeden kaldırdı. Ekrana baktı ve kanatları hareket etti, hafifçe içeri sokuldu.

Bryce, "Micah mı?" diye sormaya cüret etti.

"Sadece bazı lejyon saçmalıkları" diye mırıldandı ve ayağa kalktı. "Biraz dışarı çıkmam lazım. Naomi nöbet tutacak." Bilgisayarı işaret etti. "İstersen denemeye devam et ama o zehri ele geçirmek için kesin bir şey yapmadan önce bir *düşünelim* Bryce."

"Anladım, tamam."

Görünüşe göre Hunt'ın gitmesi için yeterli bir kabullenmeydi, ancak öncesinde Bryce'ın saçlarını karıştırdı ve fısıldamak için eğildi, dudakları kulağının kıvrımına sürtündü. "JJ seninle gurur duyardı." Bryce'ın ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı ve o gittikten sonra da uzun bir süre öyle kaldı.

Birkaç şifre seçeneğini daha denedikten sonra Bryce içini çekti ve bilgisayarı kapattı. Gerçeği bulmaya yaklaşıyorlardı. Bunu hissedebiliyordu.

Ama buna hazır mıydı?

Ertesi sabah adet döngüsü, lanet olası bir trenin vücuduna girmesi gibi başladı. Bryce hangi gün olduğuna bakınca gayet uygun bir gün olduğuna karar verdi.

Salona girdiğinde Hunt'ı kahvaltı hazırlarken buldu, saçları hâlâ uyku dağınıklığındaydı. Yine de Bryce'ın yaklaşmasıyla sertleşti. Sonra arkasını döndü, gözlerini ona dikti. Doğaüstü koku alma duyusu hiçbir şeyi kaçırmamıştı tabii. "Kanaman var."

"Saat kurulmuş gibi, her üç ayda bir oluyor, evet." Safkan Feylerin nadiren bir döngüsü olurdu, insanlar ise bunu her ay yaşıyordu. Bryce'ınki bir şekilde arada bir yere yerleşmişti.

Mutfak tezgâhındaki bir tabureye kaydı. Telefonuna attığı bir bakışla ne Juniper'dan ne de Fury'den mesaj geldiğini gördü.

Annesinin, tıp cadısı randevusundan kaçtığına dair kafasını ütülediği bir mesaj bile yoktu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Hunt ona doğru bir tabak yumurta ve pastırma uzattı. Sonra bir fincan kahve.

"Kramplar için bir şey aldım." Kahvesini yudumladı. "Yine de teşekkürler."

Onaylayarak bir ses çıkardıktan sonra kendi kahvaltısını hazırlamaya geri döndü. Tezgâhın diğer tarafında durdu ve birkaç ısırık aldıktan sonra "Sentez olayının ve panzehirin ötesinde, bence her şeyi Boru birbirine bağlıyor. Onu aramaya konsantre olmalıyız. Tapınak muhafızından beri cinayet işlenmedi ama kim arıyorsa bu kadar zahmete girdikten sonra aramayı bıraktığından şüpheliyim. Eğer Boru'yu ele geçirirsek, katilin bizi onları arama zahmetinden kurtarıp doğruca bize getireceğini hissediyorum" dedi.

"Ya da belki de Danika'nın sakladığı yeri bulmuşlardır." Bryce bir ısırık daha aldı. "Belki de sadece Zirve'ye kadar falan bekliyorlardır."

"Belki de. Eğer durum buysa, o zaman kimin aldığını bulmalıyız. Bir an önce."

"Ama Ruhn bile bulamıyor. Danika nereye sakladığına dair hiçbir ipucu bırakmadı. Bulunduğu bilinen son yerlerin hiçbiri muhtemelen saklanma yeri değildi."

"O zaman belki bugün başladığımız yere geri döneriz. Öğrendiğimiz her şeye bakarız ve..."

"Bugün olmaz." Kahvaltısını bitirdi ve tabağı lavaboya götürdü. "Bazı toplantılarım var."

"Başka güne planla."

"Jesiba onları bugüne istiyor."

Bryce'a, sanki söylediği her şeyi görebiliyormuş gibi, uzun bir süre baktı ama sonunda başını onaylayarak salladı.

Hunt, "Tamam" derken Bryce onun yüzündeki ve ses tonundaki hayal kırıklığını ve endişeyi görmezden geldi.

Lehabah iç çekti. "Bugün çok kabasın, BB. Ve bunun için döngünü suçlama."

Galeri kütüphanesinin merkezindeki masada oturan Bryce, başparmağı ve işaret parmağıyla alnına masaj yaptı. "Üzgünüm."

Telefonu yanındaki masada sessiz ve ekranı karanlık bir şekilde duruyordu.

"Athie'yi öğle yemeğine davet etmedin."

"Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu." Gayet doğal bir şekilde yalan söylemişti. Hunt, bir başka yalan yüzünden onu aramamıştı. Jesiba'nın bugün galeri kameralarını izlediği, bu yüzden çatıda kalması gerektiğini söylemişti.

Ama bugün onun ve herkesin kol mesafesinde olmasına ihtiyaç duymasına ve Boru'yu arayamayacağını iddia etmesine rağmen, saatlerdir bununla ilgili çeşitli metinleri tarıyordu. İçlerinde sürekli aynı bilgiden başka bir şey yoktu.

Kitaplığın tamamı boyunca hafif bir kazıma sesi yayıldı. Bryce, Lehabah'ın tabletini kenara çekti ve hoparlörlerin sesini açtı, alanda yüksek sesle bir müzik çalmaya başladı.

Gürültülü, kızgın bir *gümbürtü* duyuldu. Gözünün köşesinden, nøkkun yarı saydam kuyruğunun loş suda yüzerek uzaklaşmasını izledi.

Pop müziğin yaratık için bu kadar güçlü bir caydırıcı olacağı kimin aklına gelirdi?

"Beni öldürmek istiyor" diye fısıldadı Lehabah. "Belli oluyor."

Bryce, "Çok tatmin edici bir atıştırmalık olacağından şüpheliyim" dedi. "Bir lokma bile etmezsin."

"Suya batarsam anında öleceğimi biliyor."

Bryce, bunun peri için başka bir işkence yöntemi olduğunu ilk zamanlarda fark etmişti. Jesiba'nın Lehabah'ı burada, kafesin içindeki bir kafeste, hizada tutmasının bir yoluydu. Tıpkı alandaki diğer tüm hayvanlar gibi. Bir ateş perisinin gözünü korkutmak için yüz bin galonluk bir hazneden daha iyi bir yol yoktu.

"Seni de öldürmek istiyor" diye fısıldadı Lehabah. "Onu görmezden geliyorsun ve bundan nefret ediyor. Sana baktığında gözlerindeki öfkeyi ve açlığı görebiliyorum BB. Onu beslerken dikkatli ol."

"Oluyorum." Besleme kapağı onun sığamayacağı kadar küçüktü neyse ki. Ve nøkk hava korkusuyla başını suyun üstüne çıkarmaya cesaret edemediğinden, kapak açıldığında ve besleme platformu suya indirildiğinde sadece kolları bir tehditti. Ama haznenin dibinde duruyor, ne zaman biftekleri içeri atsa kayaların arasında saklanıyor ve yavaşça aşağı sürüklenmelerine izin veriyordu.

Avlamak istiyordu. Büyük, sulu ve korkmuş bir şey istiyordu. Bryce loş hazneye baktı, üç dahili spot ışığı ile aydınlatılmıştı. Lehabah'ya, "Jesiba yakında ondan sıkılır ve onu bir müşteriye hediye eder" diye yalan söyledi.

"Neden bizi topluyor ki?" diye fısıldadı peri. "Ben de bir birey değil miyim?" Bileğindeki dövmeyi gösterdi. "Neden bu konuda ısrar ediyorlar?"

"Çünkü kendi düzenine yönelik tehditlerin cezalandırılması gerektiğine karar veren ve başkalarının da isyan etmekte tereddüt etmesine neden olacak kadar ayrıntılı bir şekilde cezalandıran bir cumhuriyette yaşıyoruz." Sözleri tekdüzeydi. Soğuktu.

"Nasıl olabileceğini hiç düşündün mü? Asteri olmasaydı eğer?"

Bryce ona bir bakış attı. "Sessiz ol Lehabah."

"Ama BB..."

"*Sessiz* ol Lehabah." Kütüphanenin her yerinde kameralar vardı ve sesleri de kaydediyordu. Sadece Jesiba görebilirdi, evet ama böyle bir şeyi burada konuşmak...

Lehabah küçük kanepesine döndü. "Athie bunun hakkında benimle konuşurdu."

"Athie kaybedecek çok az şeyi kalmış bir köle."

"Böyle şeyler söyleme BB" diye tısladı Lehabah. "*Her zaman* kaybedecek bir şey olur."

Bryce kötü bir ruh halindeydi. Belki Ruhn ya da Juniper'la aralarında bir şeyler oluyordu. Hunt onu bu sabah sık sık telefonunu kontrol ederken görmüştü. Sanki bir arama ya da mesaj

bekliyormuş gibiydi. Hiçbiri gelmemişti. En azından galeriye yürüdükleri süre boyunca gelmediğini söyleyebilirdi. Ve gün batımından hemen önce ayrılırken, yüzündeki keskin ifadeye bakılırsa gün içinde de hiçbir arama ya da mesaj gelmemişti.

Fakat direkt eve gitmedi. Pastaneye uğradı.

Hunt, yakınındaki çatılarda kalmaya devam etti. Aqua boyalı iç mekâna girmesini ve üç dakika sonra elinde beyaz bir kutuyla dışarı çıkmasını izledi.

Ardından adımlarını nehre doğru yöneltti, gün sonunun keyfini çıkaran işçilerden, turistlerden ve alışverişçilerden kaçındı. Eğer Hunt'ın takip ettiğinin farkındaysa bile umursamıyor gibiydi. Nehrin yürüyüş yolu üzerindeki ahşap bir banka yönelirken bir kez bile başını kaldırıp bakmadı.

Batan güneş, Kemik Mahallesi'ni örten sisleri parlatıyordu. Taş döşeli yürüyüş yolunun birkaç metre aşağısında, Kara Rıhtım'ın karanlık kemerleri belli belirsiz görünüyordu. Bugün o kemerlerin altlarında, oniks rengi teknenin tabutlarını almasını bekleyerek duran hiçbir yaslı aile yoktu.

Bryce, nehre ve Uyuyan Şehir'e bakan banka oturdu, pastaneden aldığı beyaz kutuyu yanına koydu ve telefonunu tekrar kontrol etti.

Onu yiyip bitiren şey hakkında onunla konuşmasını beklemekten bıkan Hunt, sessizce bankın tahta kalaslarına indi. Pastane kutusu aralarında duruyordu. "Ne var ne yok?"

Bryce nehre bakmaya devam etti. Bitkin görünüyordu. Lejyonun gözaltı merkezinde onu gördüğü ilk geceki gibiydi.

"Danika bugün yirmi beş yaşında olacaktı" derken hâlâ ona bakmamıştı.

Hunt hareketsiz kaldı. "Bu... Bugün Danika'nın doğum günü."

Yanına koyduğu telefonuna baktı. "Kimse hatırlamadı. Ne Juniper, ne Fury, ne de annem. Geçen yıl hatırlamışlardı ama... Sanırım tek seferlik bir şeydi."

"Onlara sorabilirdin."

"Meşgul olduklarını biliyorum. Ve..." Bryce bir elini saçları-

nın arasından geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlayacaklarını düşünmüştüm. Hatırlamalarını *istedim*. *Onu özledim* gibi saçma sapan bir şey yazan bir mesaj bile olurdu."

"Kutuda ne var?"

Kısık bir sesle, "Çikolatalı kruvasan" diye yanıtladı. "Danika doğum gününde hep bunlardan isterdi. En sevdiğiydi."

Hunt bakışlarını kutudan ona, sonra da nehrin karşısındaki Kemik Mahallesi'ne çevirdi. Birlikte geçirdikleri haftalar boyunca onu kaç kez kruvasan yerken görmüştü? Belki de onu Danika'ya uyluğundaki yarayla aynı şekilde bağladıkları içindi. Ona baktığında, ağzının gergin, dudaklarının titreyen bir çizgi gibi olduğunu gördü.

Boğuk bir sesle, "Bu berbat" dedi Bryce. "Herkesin sadece... hayatına devam edip unutması berbat bir şey. Benim de unutmamı bekliyorlar. Ama unutamıyorum." Göğsünü ovaladı. "*Unutamıyorum*. Belki de ölü arkadaşıma bir sürü doğum günü kruvasanı almam çok gariptir. Çünkü herkes hayatına devam ediyor. Sanki o, hiç var olmamış gibi."

Hunt, onu uzun bir süre izledi. Sonra, "Shahar da benim için öyleydi. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Sanırım onu sarayında gördüğüm ilk andan beri sevdim, her ne kadar benden çok yukarıda, neredeyse ay kadar uzağımda olsa bile. Ama o da beni gördü. Ve bir şekilde, beni seçti. Onca kişinin arasından, beni seçti" dedi. Başını iki yana salladı, kelimeler tüm bu süre boyunca onları içinde kilitli tuttuğu kutudan sürünerek çıkıyordu. "Onun için her şeyi yapardım. Onun için her şeyi *yaptım*. İstediği her şeyi. Ve bana her şeyin altüst olduğunu, sona erdiğini söylediklerinde inanmayı reddettim. Nasıl ölmüş olabilirdi ki? Güneşin kaybolduğunu söylemek gibi bir şeydi bu. Sadece... eğer o artık yoksa, geriye hiçbir şey kalmamış demekti." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu bir teselli olmayacak ama buna gerçekten inanmam yaklaşık elli yılımı aldı. Sona erdiğine inanmam. Ancak şimdi bile..."

"Onu hâlâ o kadar çok seviyor musun?"

Bryce'ın bakışlarına korkusuzca karşılık verdi. "Annem öl-

dükten sonra, tam olarak kederimin içine düştüm. Ama Shahar... O beni oradan çıkardı. Hayatımda ilk kez canlı hissetmemi sağladı. Kendimin, potansiyelimin farkına varmamı sağladı. Sadece bunun için bile olsa, onu her zaman seveceğim."

Bryce nehre baktı. "Bunu hiç fark etmemiştim" diye mırıldandı. "Senin ve benim birbirimizin aynası olduğunu."

Hunt da fark etmemişti. Ama sonra, daha önce duyduğu bir laf kulaklarında çınladı. *Aynı benim her gün hissettiğim gibi görünüyorsun.* Micah'ın son görevinden sonra onu temizlerken böyle mırıldanmıştı. "Bu, kötü bir şey mi?"

Bryce'ın ağzının bir köşesinde yarım bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hayır, değil."

"Umbra Mortis'in duygusal ikizin olmasıyla ilgili bir sorunun yok mu?"

Fakat yüzü tekrar ciddileşti. "Sana öyle diyorlar ama sen öyle biri değilsin."

"Peki kimim ben?"

"Başımın belası." Gülümsemesi nehrin üzerinde batan güneşten daha parlaktı. Hunt da güldü ama Bryce, "Sen benim arkadaşımsın. Benimle saçma sapan televizyon programları izleyen ve benim saçmalıklarıma katlanan birisin. Önemli olduğunda bile kendimi açıklamak zorunda olmadığım kişisin. Her şeyimi görüyorsun ve bundan kaçmıyorsun" diye ekledi.

Hunt, sözlerinin onun içinde alevlendirdiği her şeyi iletmesini umarak Bryce'a gülümsedi. "Bu hoşuma gitti."

Bryce'ın yanakları renklendi ama kutuya doğru dönerken bir nefes verdi. "Pekâlâ, Danika" dedi. "İyi ki doğdun."

Kurdeleyi çözdü ve kutuyu açtı.

Gülümsemesi kayboldu. Hunt içinde ne olduğunu göremeden kapağı kapattı.

"Ne var?"

Kafasını salladı ve kutuyu almak için uzandı ama Hunt önce davranarak kutuyu yakaladı, kucağına çekti ve kapağı açtı.

İçinde özenle dizilmiş yarım düzine kruvasan vardı. Ve üstte, çikolata sosuyla ustaca yazılmış bir kelime vardı: *Süprüntü.*

Hunt'ın içini parçalayan, nefret dolu kelime değildi. Hayır, Bryce'ın titreyen elleri, kırmızıya dönen yüzü ve çizgi halini almış dudaklarıydı.

"At gitsin" diye fısıldadı.

Sesinde sadıkça meydan okuma ve öfke belirtisi yoktu. Sadece bitkinlik ve aşağılanmanın verdiği acı vardı.

Hunt'ın kafasının içi sessizleşti. Korkunç, çok korkunç derecede sessizleşti.

"At gitsin, Hunt" diye fısıldadı tekrardan. Gözlerinde yaşlar parlamaya başladı.

Böylece Hunt kutuyu aldı. Ve ayağa kalktı.

Kimin yaptığına, mesajı kimin değiştirdiğine dair iyi bir fikri vardı. Geçen hafta İn'den çıktıklarında Bryce'a aynı şekilde, *süprüntü* diye bağıran kişiydi.

"Yapma" diye yalvardı Bryce. Ancak Hunt çoktan havalanmıştı.

Hunt Küçük Ay'ın barına bomba gibi indiğinde Amelie Ravenscroft arkadaşlarıyla gülüşüp birasını yudumluyordu. İnsanlar çığlık atıp geri çekildi, etrafta büyüler parıldıyordu.

Fakat Hunt sadece onu görüyordu. Hunt'a sırıtırken pençelerinin oluştuğunu gördü. Pasta kutusunu dikkatli bir hassasiyetle ahşap barın üzerine koydu.

Destek Bölümü'ne yaptığı bir telefon görüşmesi, şekil değiştirenin nerede olduğuna dair ihtiyaç duyduğu bilgiyi vermişti. Ve Amelie de onu bekliyor gibiydi ya da en azından Bryce'ı. Bara yaslandı ve küçümseyerek konuşmaya başladı. "Bu şey değil mi..."

Hunt onu boğazından tutarak duvara yapıştırdı.

Sürüsünün, yıldırımının dalgalandığı duvara karşı çıkardığı hırıltılar ve saldırı teşebbüsleri arka planda kalmış gürültüler gibiydi. Hunt yüzüne doğru hırlarken Amelie'nin şaşkın gözlerinde korku parıldadı.

Fakat Hunt gayet yumuşak bir sesle, "Onunla bir daha konuşmayacaksın, yanına yaklaşmayacaksın, onu *düşünmeyecek-*

sin bile" dedi. Dokunuşuyla, vücudunu yeterince acıtacak kadar yıldırım gönderdi. Amelie tıkandı. "Beni anlıyor musun?"

İnsanlar telefonlarını almış 33. Lejyon'u veya Destek Bölümü'nü arıyorlardı.

Amelie Hunt'ın bileklerini tırmaladı, botları bacaklarını tekmeledi. Hunt karşılık olarak sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Boğazını yıldırımla sardı. "Anlıyor musun?" Hunt'ın sesi donmuştu sanki. Tamamen sakindi. Umbra Mortis'in sesiydi.

Hunt'ın oluşturduğu çeperin dışına bir erkek yaklaştı. Ithan Holstrom.

Ama Ithan'ın gözleri konuşurken Amelie'nin üzerindeydi. "Ne yaptın Amelie?"

Hunt yine Amelie'nin yüzüne bakarak, "Aptalı oynama Holstrom" diye hırladı.

Ithan o an bardaki pasta kutusunu fark etti. Amelie çırpındı ama İkinci'si kutunun kapağını açıp içine bakarken Hunt onu kıpırdatmadan tuttu. Ithan usulca, "Ne bu?" diye sordu.

"Alfana sor" diye söylendi Hunt.

Ithan tamamen hareketsiz kaldı. Ama her ne düşünüyorsa da Hunt'ı ilgilendirmiyordu. Amelie'nin ateşli bakışlarına karşılık vermekle meşguldü. Hunt, "Onu rahat bırakacaksın. *Sonsuza dek*. Anladın mı?" dedi ona.

Amelie ona tükürecekmiş gibi görünüyordu ama Hunt ona, derisini içten dışa doğru yüzen bir başka güç dalgası gönderdi. Kadın acıyla yüzünü buruşturdu, tıslayıp öğürdü. Ama sonunda başını onaylarak salladı.

Hunt onu hemen serbest bıraktı, ancak gücü onu duvarda tutmaya devam etti. Önce kadını, sonra sürüsünü inceledi Hunt. Sonra, yüzü dehşetten kedere yakın bir şeye dönüşmüş olan Ithan'a baktı, hangi gün olduğunu fark etmiş ve en azından bugünde kimin her zaman çikolatalı kruvasan istediğini düşünerek parçaları yeterince bir araya getirmiş olmalıydı.

Hunt, "Hepiniz zavallısınız" dedi.

Sonra da çekip gitti. Eve dönmesi biraz zaman aldı.

Bryce onu çatıda bekliyordu. Elinde bir telefon vardı.

Hattaki birine, "Hayır" diyordu. "Hayır, geri döndü."

Isaiah'ın, "İyi" dediğini duydu ve Bryce telefonu kapattığı sırada erkek başka bir şey eklemek üzereymiş gibi geldi.

Bryce kollarını kendine doladı. "Sen sikik bir aptalsın."

Hunt bunu inkâr etmedi.

"Amelie öldü mü?" Yüzünde korku –gerçek bir korku– vardı.

"Hayır." Kelime gürleyerek çıktı, arkasından yıldırımı tısladı.

"Sen..." Bryce, yüzünü ovuşturdu. "Ben..."

"Bana bir alfagöt olduğumu ya da sahiplenici, agresif veya hangi terimleri kullanıyorsan o olduğumu söyleme."

Bryce ellerini indirdi, yüzü korkudan kıpkırmızı olmuştu. "Bunun için başın büyük belaya girecek Hunt. İmkânı yok ki..."

Onun için korkmuştu. *Onun* için dehşete düşmüştü.

Hunt aralarındaki mesafeyi geçti. Ellerini tuttu. "Sen benim aynamsın. Kendin söyledin."

Hunt, titriyordu. Bir sebepten dolayı, Bryce'ın cevap vermesini beklerken titriyordu.

Bryce ellerine baktı, onunkileri kavradı ve "Evet" diye yanıtladı.

Ertesi sabah Bryce kardeşine mesaj attı. *Tıp cadının numarası ne?*

Ruhn, soru sormadan hemen gönderdi.

Bryce bir dakika sonra, elleri titreyerek kadının ofisini aradı. Güzel sesli tıp cadısı onu hemen araya sıkıştırabildi. Bu yüzden Bryce koşu şortu ve tişörtünü geçirio Jesiba'ya mesaj atarken kendine tekrar düşünecek zaman tanımadı.

Bu sabah tıbbi randevum var. Öğle yemeğinde galeride ol.

Hunt'ı kahvaltı hazırlarken buldu. Bryce ona öylece bakarken sadece kaşlarını kaldırdı.

"Tıp cadısının panzehir testleri için kristallos zehrini nereden bulabileceğimizi biliyorum" dedi.

61

Tıp cadısının tertemiz beyaz kliniği küçüktü, Bryce'ın geçmişte ziyaret ettiği daha büyük muayenehaneler gibi değildi. Ve bu şehirdeki hemen hemen her bloğun üzerinde bulunan standart mavi neon tabeladan ziyade, süpürge ve çan amblemi, dışarıda asılı yaldızlı ahşap bir tabela üzerine sevgi dolu bir özenle işlenmişti. Buradaki eski moda görünen tek şeydi.

Gişenin arkasında bulunan koridorun uzak köşesindeki kapı açıldı ve tıp cadısı ortaya çıktı, kıvırcık koyu saçları zarif kahverengi yüzüne dikkat çeken bir topuz halinde toplanmıştı. "Sen Bryce olmalısın" dedi kadın, gülümsemesi Bryce'ı anında rahatlattı. Hunt'a baktı, tanıdığını belli eden, üstünkörü bir baş hareketi sundu ona. Fakat gece bahçesindeki karşılaşmalarından bahsetmedi. Bryce'a, "İstersen ortağın seninle gelebilir. Tedavi odasında kanatları için yer var" dedi.

Hunt Bryce'a baktı ve Bryce ifadesindeki soruyu gördü: *Seninle gelmemi ister misin?*

Bryce cadıya gülümsedi. "Ortağım gelmeyi çok ister."

Beyaz tedavi odası, kliniğin küçük boyutuna rağmen, en son teknolojiyi içeriyordu. Bir duvarı bilgisayarlar kaplamıştı, bir diğerine bir cerrahi ışığın uzun mekânik kolu yerleştirilmişti. Üçüncü duvarda, çeşitli tonik, iksir ve tozları barındıran, şık cam şişelerin olduğu bir raf ve dördüncü duvarda, muhtemelen içinde gerçek cerrahi aletlerin olduğu krom bir dolap vardı.

Hunt'ın Pangera'da ziyaret ettiği ahşap panelli dükkânlardan

çok farklıydı, orada cadılar hâlâ kendi iksirlerini nesiller boyunca aktarılan demir kazanlarda yapıyorlardı.

Cadı, odanın ortasındaki beyaz deri muayene masasına aylakça vurdu. Plastik kenarlarındaki gizli paneller parladı. O paneller, masanın her şekil ve boyuttaki Vanir için değişmesini sağlıyordu.

Hunt, Bryce masaya zıplarken, dolabın yanında tek başına duran ahşap sandalyeye oturdu. Bryce'ın yüzü biraz solgundu.

"Telefonda bu yarayı bir kristallos iblisinden aldığını ve asla iyileşmediğini, zehrin hâlâ içinde olduğunu söyledin."

"Evet" dedi Bryce yavaşça. Hunt o kelimenin onayladığı her acıdan nefret etti.

"Ve sentez panzehirini araştırdığım deneylerimde kullanmam için bu zehri çıkarmama izin veriyorsun, öyle mi?"

Bryce Hunt'a baktı ve Hunt onu cesaretlendirmesi için başını salladı. "Sentezin panzehirine sahip olmak oldukça önemli görünüyor" dedi, "bu yüzden evet, izin veriyorum."

"Güzel. Teşekkür ederim." Tıp cadısı, muhtemelen Bryce'ın kadının web sitesinde doldurduğu çizelgeyi ve dosyasına bir sivil olarak geçen tıbbi kayıtlarını karıştırdı. "Bacağındaki travmanın yaklaşık iki yıl önce olduğunu görüyorum?"

Bryce tişörtünün kenarıyla oynadı. "Evet. O, um... kapandı ama hâlâ acıyor. Çok fazla koştuğumda ya da yürüdüğümde, tüm kemiğim boyunca bir yanma oluyor." Hunt rahatsızlığını homurdanmaktan kaçındı.

Cadının alnı kırıştı ve Bryce'ın bacağına bakmak için başını dosyadan kaldırdı. "Ağrı ne zamandır var?"

Bryce Hunt'a bakmadan, "Başından beri" dedi.

Tıp cadısı Hunt'a baktı. "Bu saldırıda sen de orada mıydın?"

Bryce cevap vermek için ağzını açtı ama Hunt, "Evet" dedi. Bryce ona bakmak için kafasını uzattı. Hunt, gözlerini cadıdan ayırmadı. "Olay olduktan üç dakika sonra oradaydım. Bacağı, kristallosun dişleri sayesinde uyluğu boyunca yırtılarak açılmıştı." Kelimeler yuvarlandı, itirafı dudaklarından döküldü. "Lejyonun tıbbi zımbalarından birini kullanarak yarayı elim-

den geldiğince kapattım." Hunt, kalbinin neden küt küt attığından emin olamadan devam etti, "Yarayla ilgili tıbbi not benden. Ondan sonra herhangi bir tedavi görmedi. Bu yüzden yara izi..." Suçluluk duygusunu boğazına kadar sokarak yutkundu. "Bu yüzden öyle görünüyor." Bryce'ın gözlerine baktı ve özrünü görmesine izin verdi. "Bu benim hatam."

Bryce ona baktı. Yüzünde onu lanetlediğine dair bir iz yoktu, sadece saf anlayış vardı.

Cadı bakışlarını ikisinin arasında gezdirerek onlara bir dakika verip vermemeyi düşündü. Ama sonunda Bryce'a, "Yani o geceden sonra bir tıp cadısına görünmedin mi?" diye sordu.

Bryce hâlâ Hunt'ın bakışlarını üzerinde tutarak, "Hayır" dedi kadına.

"Neden?"

Pürüzlü bir sesle, "Çünkü canımın yanmasını istedim" derken bakışlarını Hunt'tan ayırmadı. "Bana her gün hatırlatmasını istedim." Gözlerinde yaşlar belirdi. Gözyaşları akmaya başladı ve Hunt nedenini bilmiyordu.

Cadı, gözyaşlarını nazikçe görmezden geldi. "Pekâlâ. *Nedeni* ve *nasıl* olduğu yarada ne kaldığı kadar önemli değil." Kaşlarını çattı. "Seni bugün tedavi edebilirim ve sonrasında burada kalırsan, numuneni test etmemi izleyebilirsin. Zehrin etkili bir panzehir olması için stabilize edilmesi gerekir, böylece sentez ile etkileşime girebilir ve etkilerini tersine çevirebilir. İyileştirme büyüm bunu yapabilir ama bu dengeyi korumak için hazırda olmalıyım. Büyünün stabilizasyonu kalıcı olarak koruması için bir yol bulmaya çalışıyorum. Böylece dünyaya çıkarılabilir ve yaygın olarak kullanılabilir."

Sonunda Hunt'tan başka yere bakan Bryce, "Kulağa hileli bir şeymiş gibi geliyor" dedi. Hunt, bakışlarının yokluğunu, sanki sıcak bir alev sönmüş gibi hissetti.

Cadı ellerini kaldırdı, sanki büyüsünün hazır olup olmadığını hızlı bir şekilde kontrol ediyormuş gibi parmaklarının ucunda beyaz ışık parlayıp kayboluyordu. "En eski büyü yöntemlerini bilen hocalar tarafından yetiştirildim. Bana bir dizi özel bilgi öğrettiler."

Bryce burnundan nefes verdi. "Pekâlâ. O zaman halledelim bu işi."

Ancak cadının yüzü ciddileşti. "Bryce, yarayı açmalıyım. Seni uyuşturabilirim, böylece o kısmı hissetmezsin ama eğer zehir şüphelendiğim kadar derindeyse... Çıkarmak için zehir emen sülükleri kullanamam." Hunt'ı işaret etti. "Onun geçen geceki yarasında, zehir henüz kök salmamıştı. Seninki gibi derin ve eski bir yaradaysa... Zehir bir tür organizmadır. Senden beslenir. Kolayca çıkmak istemeyecektir, özellikle de vücuduna bu kadar uzun süre bağlandıktan sonra. Vücudundan çıkarmak için kendi büyümü kullanmalıyım. Ve zehir beni durdurman için seni de ikna etmeye çalışabilir. Acı vererek."

"Canı mı yanacak?" diye sordu Hunt.

Cadı ürktü. "Lokal anestezinin yardımcı olamayacağı kadar kötü bir şekilde. İsterseniz bir cerrahi merkez ayarlayıp seni uyutabilirim, ancak bu bir veya iki gün sürebilir..."

"Bugün yapacağız. Hemen şimdi" dedi Bryce, gözleri tekrar Hunt'ınkilerle buluştu. Hunt, karşılığında sadece başını sallayabilirdi.

"Tamam" dedi cadı, ellerini yıkamak için lavaboya doğru zarifçe yürüdü. "Hadi başlayalım."

Hasar korktuğu kadar kötüydü. Hatta daha da kötüydü.

Cadı, Bryce'ın bacağını taramayı başardı, önce bir makineyle, sonra kendi gücüyle ve sonra ikisi uzak duvardaki bir ekranda birleşerek bir görüntü oluşturdular.

"Uyluk kemiğindeki koyu renkli şeridi görüyor musun?" Cadı, Bryce'ın uyluğundaki, çakan bir şimşeğe benzeyen çentikli çizgiyi gösterdi. "İşte o zehir. Ne zaman çok uzun süre koşsan veya yürüsen, etrafındaki alana sürünerek yayılır ve canını yakar." O şeridin üzerindeki beyaz bir bölgeyi işaret etti. "Bunların hepsi yara dokusu. Önce burayı kesmem gerek ama bu hızlı olur. Çıkarma ise biraz zaman alabilir."

Bryce başını sallarken titremesini gizlemeye çalıştı. Çoktan yarım düzine feragatname imzalamıştı.

Hunt izleyerek sandalyede oturuyordu.

"Doğru" dedi cadı tekrar ellerini yıkayarak. "Bir önlük giy de başlayalım." Hunt'ın yanındaki metal dolaba uzandı ve Bryce şortunu çıkardı. Sonra tişörtünü.

Hunt başını çevirdi ve cadı, Bryce'ın pamuk önlüğe girmesine yardım etti, sonra arkadan bağladı.

"Dövmen çok güzel" dedi tıp cadısı. "Gerçi alfabeyi tanımıyorum. Ne yazıyor?"

Bryce, sırtındaki metni oluşturan her iğne darbesini hâlâ hissedebiliyordu. *"Sevgiyle, her şey mümkündür.* En iyi arkadaşım ve ben asla ayrılmayacağız diyebiliriz."

Tıp cadısı, bakışlarını Bryce ve Hunt arasında gezdirirken onaylayarak hımladı. "İkinizin çok güçlü bir bağı var." Bryce, dövmenin Hunt'la ilgili olduğu varsayımını düzeltme zahmetine girmedi. Oysa Danika'nın bir gece sarhoş bir şekilde yaptırmaları konusunda ısrar ettiği bir dövmeydi. Sonsuz arkadaşlık yeminini başka bir dilde söylemenin onu daha az dandik yapacağını iddia etmişti.

Hunt onlara döndü ve cadı ona, "Hale canını yakıyor mu?" diye sordu.

"Sadece etkinleştirildiği zamanlarda."

"Hangi cadı işledi?"

Hunt dişlerinin arasından, "Bir imparatorluk cadısı" dedi. "Eskilerden biri."

Cadının yüzü gerildi. "Bireyleri haleyle bağlamak işimizin daha karanlık bir yönüdür. Tamamen durdurulmalı."

Hunt, gözlerine ulaşamayan yarım bir gülümseme sundu. "Benim için çıkarmak ister misin?"

Cadı kıpırdamadan durdu ve Bryce'ın nefesi boğazına takıldı. Cadı yumuşak bir şekilde, "Çıkarsaydım ne yapardın?" sordu, karanlık gözleri ilgi ve antik bir güçle parlıyordu. "Seni esir tutanları cezalandırır mıydın?"

Bryce, bunun tehlikeli bir konuşma olduğu konusunda onları uyarmak için ağzını açtı ama Hunt şükürler olsun ki, "Buraya dövmem hakkında konuşmaya gelmedim" dedi.

Yine de cevabı gözlerinde yatıyordu. Onayı görünüyordu.

Evet, bunu yapan kişileri öldürürdü. Cadı, sanki o da cevabı görmüş gibi başını hafifçe eğdi.

Tekrar Bryce'a döndü ve muayene masasına vurarak onu davet etti. "Pekâlâ. Sırtüstü uzanın, Bayan Quinlan."

Bryce itaat ederken titremeye başladı. Cadı, vücudunun üst kısmını, sonra bacaklarını bağladı ve cerrahi ışığın kolunu ayarladı. Bir el arabasını çekerken üzerindeki, çeşitli parıltılı gümüş aletler, pamuk pedler ve boş bir cam şişeden oluşan tepsi sallandı.

"Önce seni uyuşturacağım" dedi cadı ve ardından eldivenli ellerinde bir iğne belirdi.

Bryce daha çok titredi.

"Derin nefesler al" dedi cadı ve iğnedeki hava kabarcıklarına vurdu.

Bir sandalyenin çekildiğini duydu ve sonra sıcak, nasırlı bir el Bryce'ınkini kavradı.

Hunt'ın gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Derin nefes al Bryce."

Bir nefes aldı. İğne uyluğuna battı, sızı gözlerini yaşarttı. Hunt'ın elini, kemiklerin sürtündüğünü hissedecek kadar sert sıktı. Hunt, irkilmedi bile.

Ağrı hızla azaldı, bacağında uyuşukluk karıncalandı. Derinlerde bir yerde.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu cadı.

"Neyi hissediyor muyum?"

"Güzel" dedi cadı. "Şimdi başlıyorum. İstersen küçük bir perde koyabilirim, eğer..."

Bryce, "Hayır" diye mırıldandı. "Sadece bir an önce yapın."

Daha fazla ertelemek istemiyordu. Beklemek istemiyordu.

Cadının neşteri kaldırdığını gördü ve sonra bacağına hafif, sert bir baskı uygulandı. Bryce tekrar sarsıldı, sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı.

"Şimdi kımıldama" dedi cadı. "Yara dokusunu kesiyorum."

Hunt'ın koyu gözleri onunkilerin üzerindeydi, Bryce kendini bacağı yerine onu düşünmeye zorladı. O gece oradaydı. O ara sokakta.

Anı yüzeye çıktı, acı, dehşet ve keder sisi hafifçe temizlendi.

Güçlü, sıcak eller onu kavrıyordu. Tıpkı şu an elini tuttuğu gibi. Bir ses, onunla konuşuyordu. Sonra tam bir sessizlik. Sanki sesi bir çanmış gibi. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağlar ve çığlık atarken onu tutan, kalçasındaki o güçlü, sıcak eller.

Yanındayım, demişti defalarca kez. *Yanındayım.*

Cadı, "Bu yara dokusunun çoğunu çıkarabileceğime inanıyorum" diye gözlemledi. "Ama..." Hafifçe küfretti. "Yukarıdaki Luna, şuna bak."

Bryce bakmayı reddetti ama Hunt'ın gözleri, arkasındaki, kanlı yarasının sergilendiği ekrana kaydı. Çenesinde bir kas attı. Yaranın içinde ne olduğu hakkında yeterince şey söylüyordu bu hareketi.

"Nasıl yürüdüğünü anlamıyorum" diye mırıldandı cadı. "Bunu başarmak için ağrı kesici almadığını mı söylemiştin?"

Bryce, "Sadece yanmalar sırasında alıyorum" diye fısıldadı.

"Bryce..." Cadı, tereddüt etti. "Hiç kıpırdamadan durmanı istiyorum. Ve olabildiğince derin nefes al."

"Tamam." Sesi çok az geliyordu.

Hunt'ın eli onunkini sıktı. Bryce sakinleştirici bir nefes aldı.

Ama sonra birisi bacağına asit dökmüştü sanki, cildi cayır cayır yandı, kemikleri eriyordu...

Nefes aldı ve verdi, bir kez daha aldı ve verdi, nefesi dişlerinin arasından geçti. Ah Tanrılar, ah Tanrılar...

Hunt parmaklarını birbirine geçirerek elini sıktı.

Yanıyordu, yanıyordu, yanıyordu ve yandıkça daha da fazla yanıyordu...

Bryce'ın çılgınca nefes alışının üzerinden Hunt, "O gece ara sokağa geldiğimde" dedi, "her yerin kanıyordu. Yine de önce onu korumaya çalıştın. Rozetlerimizi gösterene ve lejyondan olduğumuzu kanıtlayana kadar yaklaşmamıza izin vermedin."

Bryce inledi, nefesi jilet gibi keskin batmayı durduramıyor, acı batıyor ve batıyordu.

Hunt'ın parmakları alnını okşadı. "Kendi kendime dedim ki: *Arkamı kollamasını istediğim biri işte. Sahip olmak istediğim bir arkadaş.* Sanırım tekrar karşılaştığımızda sana zor anlar

yaşattım çünkü... bir parçam bunu biliyordu ve bunun ne anlama geleceğinden korkuyordu."

Bryce, yüzünden aşağı akan gözyaşlarını durduramadı.

Hunt'ın gözleri ise onun gözlerinden ayrılmadı. "Ben de o sorgu odasındaydım." Parmakları nazik ve sakinleştirici bir şekilde saçlarını okşadı. "Her anında oradaydım."

Acı bu sefer derinden vurdu ve Bryce içinden çıkan çığlığa engel olamadı.

Hunt öne eğildi, soğuk alnını onunkine dayadı. "Bunca zamandır kim olduğunu biliyordum. Seni hiç unutmadım."

Cadı, "Zehri çıkarmaya ve stabilize etmeye başlıyorum" dedi. "Daha da kötüleşecek ama neredeyse bitti."

Bryce nefes alamıyordu. Hunt'ın sözlerinin, bacağındaki acının, ruhundaki yara izinin ötesini düşünemiyordu.

Hunt fısıldadı. "Bunu yapabilirsin. Halledersin Bryce."

Yapamadı. Ve bacağında patlak veren cehennem ateşi, parmaklıklara asılmasına neden oldu, çığlıkları odayı doldururken ses telleri geriliyordu.

Hunt'ın tutuşu asla sarsılmadı.

"Neredeyse bitti" diye tısladı cadı, gayretle homurtular çıkarıyordu. "Dayan Bryce."

Dayandı. Hunt'a, onun eline, gözlerindeki yumuşaklığa tutundu. Sahip olduğu her şeyle.

"Yanındayım" diye mırıldandı Hunt. "Yanındayım tatlım."

O kelimeyi, daha önce hiç bu şekilde söylememişti. Her zaman alay ederek, takılarak söylemişti. Bryce, bunu hep sinir bozucu bulmuştu.

Ama bu sefer değil. Elini, bakışlarını ve sahip olduğu her şeyi bu şekilde tutarken değil. Acıya onunla birlikte katlanırken değil.

"Nefes al" diye emretti ona. "Yapabilirsin. Bunu atlatabiliriz."

Atlatabiliriz birlikte. Bu berbat hayatı birlikte atlatabiliriz. Bu berbat dünyanın içinde olmayı atlatabiliriz. Bryce hıçkıra hıçkıra ağladı, ancak bu sefer tamamen acıdan dolayı değildi.

Hunt da bunu hissetmiş gibi tekrar öne doğru eğildi. Ağzını onunkine sürttü.

Sadece küçük bir öpücük, bir dokunuştu. Dudaklarını tüy kadar hafifçe onunkilere değdirdi.

O öpücükle, Bryce'ın içinde bir yıldız parladı. Uzun zamandır uyuyan bir ışık göğsünü ve damarlarını doldurmaya başladı.

"Yakıcı Solas" diye fısıldadı cadı ve acı sona erdi.

Bir düğmeye basılmış gibi, acı gitmişti. Bryce'ın Hunt'tan dönüp vücuduna, üstündeki kana ve açık yaraya bakmasına yetecek kadar şaşırtıcıydı. Cadının, sanki gerçekten bir solucanmış gibi, bir dizi kıskaç arasında tuttuğu şey olmasaydı, bacağının on beş santimlik iyi bir bölümünün açık olduğunu görünce bayılabilirdi.

"Büyüm zehri bu şekilde stabilize etmeseydi, sıvı olurdu" dedi cadı, zehri –solucan gibi kıpırdayıp duran siyah benekli, berrak şeyi– cam bir kavanoza doğru dikkatlice taşıdı. Canlı bir şey gibi kıvranıyordu.

Cadı, onu kavanoza koydu ve kapağı kapattı, bir büyü uğuldadı. Zehir kavanozun içinde anında bir su birikintisine dönüştü ama yine de titreşmeye devam etti. Sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibiydi.

Hunt'ın gözleri hâlâ Bryce'ın yüzündeydi. Başından beri olduğu gibi. Hiç oradan ayrılmamışlardı.

Cadı, "Seni temizleyip dikeyim, sonra panzehiri test ederiz" dedi.

Bryce başını sallarken kadını zar zor duydu. Hunt'ın sözlerinden başka bir şeyi zar zor duyuyordu. *Yanındayım.*

Parmakları onunkinin etrafında kıvrıldı. Harap olmuş boğazının anlatamadığı her şeyi gözlerinin ona söylemesine izin verdi. *Ben de senin yanındayım.*

Otuz dakika sonra, Bryce oturur pozisyondaydı, Hunt'ın kolu ve kanatları onu sarıyordu. İkisi de cadının parlak, soluk büyüsünün şişedeki zehir birikintisini çevrelemesini ve ince bir ipliğe bükülmesini izliyordu.

"Panzehir testi yöntemim uygun bir tıbbi deney olarak nite-

lendirilemezse beni affedin" diye açıkladı ve içinde sıradan bir beyaz hapın bulunduğu şeffaf bir plastik kutunun durduğu yere doğru yürüdü. Kapağı kaldırıp zehir ipliğini içine düşürdü. Zehir, bir kurdele gibi çırpındı ve cadı kapağı tekrar kapatmadan önce hapın üzerinde gezindi. "Sokakta kullanılan şey bunun çok daha güçlü bir versiyonu" dedi, "ama zehri yerinde tutan ve onunla birleşen iyileştirme büyümün bu miktarının senteze karşı işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorum."

Cadı dikkatlice büyülü zehir ipliğini tabletin üzerine koydu. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu, hapın içine çekildi.

Ama cadının yüzü konsantre halde kaldı. Sanki hapın içinde olanlara odaklanmış gibiydi.

Bryce sordu, "Yani büyün şu anda o tabletteki zehri stabilize mi ediyor? Sentezin durmasını mı sağlıyor?" diye sordu.

"Esasen" dedi cadı uzaktan, hâlâ hapa odaklanmış bir haldeydi. "Konsantrasyonumun çoğunu sentezi durduracak kadar stabil tutmak için kullanıyorum. Bu yüzden kendimi denklemden çıkarmanın bir yolunu bulmak istiyorum, böylece bensiz bile herkes tarafından kullanılabilir."

Bryce bu açıklamadan sonra sessiz kaldı ve cadının huzur içinde çalışmasına izin verdi.

Hiçbir şey olmadı. Hap orada öylece duruyordu.

Bir dakika geçti. İki dakika geçti. Ve tam üç dakikaya yaklaşırken...

Hap griye döndü. Ve sonra küçücük parçacıklara ayrıldı. Ardından, onlar da yok oldu. Geriye hiçbir şey kalmadı.

Hunt, sessizliğin içinde, "İşe yaradı mı?" dedi.

Cadı artık bomboş olan kutuya gözlerini kırpıştırarak baktı. "Öyle görünüyor." Bryce'a döndü, alnında terler parıldıyordu. "Bunu test etmeye devam etmek ve benim büyüm zehri stabilize etmeden panzehirin işe yaraması için bir yol bulmak istiyorum. İsterseniz işim bitince size bir şişe gönderebilirim. Bazı insanlar bu tür mücadelelerini hatırlatan şeyleri saklamak ister."

Bryce dalgınca başını aşağı yukarı salladı. Sonrasında ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

62

Bryce günün geri kalanında dinlenmeye ihtiyacı olduğunu açıkladığında Jesiba umursamamış gibiydi. Bryce'ın yarın ilk iş olarak gelmesini istemiş, yoksa eşeğe dönüşeceğini söylemişti.

Hunt onu tıp cadısının ofisinden evine uçurdu, apartmanın çatısından aşağı inen merdivenlerden, evin içine kadar onu taşımaya devam edecek kadar ileri gitti. Onu kanepeye yatırıp günün geri kalanında da orada kalması için ısrar etti. Bryce yanına kıvrılıp, onun sıcaklığına sokulmuştu.

Hunt'ın telefonu çalmasaydı bütün öğleden sonra ve akşam orada kalabilirdi.

Telefonu açtığında ona öğle yemeği hazırlıyordu. "Merhaba Micah."

Odanın diğer ucundan bile Bryce Başmeleğin soğuk ve güzel sesini duyabiliyordu. "Ofisimde ol. Hemen. Bryce Quinlan'ı da getir."

Hunt, savaş kıyafetini giyip kaskını ve silahlarını toplarken, Bryce'a trene binip şehirden siktir olup gitmesini söylemeyi düşündü. Micah ile görüşmenin hoş olmayacağını biliyordu.

Bryce topallıyordu, yarası hâlâ o kadar hassastı ki onun için gevşek bir spor eşofmanı kaptı ve oturma odasının ortasında giymesine yardım etti. Bir ay içindeki bir kontrol randevusu için kayıt yaptırmıştı ve Hunt'ın bunu görmek için orada olamayabileceği şimdi aklına geldi.

Ya bu davanın kapanması ya da Comitium'da her ne sikim olacaksa onun yüzünden yanında olamazdı.

Bryce, Hunt onu kaldırmadan önce bir adım atmaya çalıştı. Onu daireden dışarıya kadar kucağında taşıdı ve gökyüzüne uçurdu. Ne o ne de kendisini neredeyse hiç konuşmamıştı. Bu sabahtan sonra, kelimeler ne işe yarardı ki? Ona verdiği o kısa öpücük yeterince şey söylemişti. Dudaklarından uzaklaştığında kadının gözlerinde parladığına yemin edebileceği ışık da öyle.

Bir sınır aşılmıştı, uzaklaşmanın mümkün olmadığı bir sınır.

Hunt, Vali'nin kulesinin balkonuna, yani Comitium'un beş binasının merkezine indi. Halka açık ofisinin hareketli salonu sessizdi. Bu, kötüye işaretti. Bryce'ı odaya doğru taşıdı. Ya insanlar gelirse veya Micah onlara dışarı çıkmalarını emrederse...

Ya şimdi Sandriel'i görürse ve o da Bryce'ın yaralandığını fark ederse...

Hunt'ın öfkesi yaşayan, ölümcül bir şeye dönüştü. Yıldırımı tenine çarptı, onu sarmaladı, saldırmaya hazır bir kobra haline geldi.

Bryce'ı buğulu camlı ofis kapılarının önüne nazikçe indirdi. Bırakmadan önce ayaklarının üzerinde durmasını sağladı, yüzünün her santimini incelemek için geriye adım attı.

Gözleri, Hunt'ın eğilip şakağına bir öpücük kondurmasına yetecek kadar endişeyle parlıyordu. Yumuşak tenine doğru, "Neşelen, Quinlan" diye mırıldandı. "Senden otuz santim daha uzun olan insanlara bir şekilde küçümseyerek baktığın o süslü numaranı yap da görelim hadi."

Bryce kıkırdadı ve hafifçe koluna vurdu. Hunt, kapıları açmadan ve Bryce'a sırtında bir elle rehberlik etmeden önce yarım bir gülümsemeyle uzaklaştı. Bunun muhtemelen uzun bir süre için son gülümsemesi olacağını biliyordu. Ama Quinlan'a bunu söylerse lanetlenirdi. Micah'ın ofisinde kimin durduğunu görseler bile.

Valinin masasının solunda Sabine duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu, sırtı dikti. Soğuk öfkenin portresi gibiydi. Gergin yüzlü bir Amelie, onun yanında duruyordu.

Hunt, bu toplantının tam olarak neyle ilgili olduğunu biliyordu.

Micah, hoşnutsuz bir yüzle pencerenin önünde duruyordu. Isaiah ve Viktoria, masasının yan taraflarını kuşatmışlardı. İlkinin gözleri uyarı ile parladı.

Bryce hepsine baktı ve tereddüt etti.

Hunt Micah'a ve Sabine'e sessizce, "Quinlan'ın burada olmasına gerek yok" dedi.

Sabine'in gümüş sarısı saçları ilk ışık lambalarında parıldadı ve "Ah ama var. Her saniyesinde burada olmasını istiyorum" dedi.

O ve Bryce odanın ortasında dururken Micah Hunt'a, "Doğru olup olmadığını sormaya zahmet etmeyeceğim" dedi. Kapılar arkalarından kapandı. Kilitlendi.

Hunt kendini hazırladı.

Micah, "Barda altı kamera varmış. Hepsi de Amelie Ravenscroft'a yaptıklarını ve söylediklerini yakalamış. Davranışlarını Sabine'e bildirmiş ve Sabine de doğrudan bana getirdi" dedi.

Amelie kızardı. "Ona sadece bahsettim" diye düzeltti. "Olanlar hakkında yavru köpek gibi ulumadım."

Sabine, Micah'a, "Bu kabul edilemez" diye tısladı. "Suikastçını *sürülerimden* birinin bir üyesine saldırtabileceğini mi sanıyorsun? Hem de varisime?"

Micah sıkılarak, "Tekrar söylüyorum, Sabine" dedi, "Hunt Athalar'ı onun üzerine ben salmadım. Kendi özgür iradesiyle hareket etti." Bryce'a bir bakış attı. "Arkadaşı adına hareket etti."

Hunt çabucak, "Bryce'ın bununla bir ilgisi yok. Amelie saçma bir şaka yaptı ve ben de onu ziyaret etmeye karar verdim" dedi. Sert bir şekilde yutkunan genç Alfa'ya dişlerini gösterdi.

Sabine, "Kaptanıma saldırdın" diye çıkıştı.

Hunt, "Amelie'ye uzak durmasını söyledim" dedi. "Ve onu rahat bırakmasını." Hunt başını eğdi, kelimelerin çıkmasını durduramadı. "Yoksa kızın öldüğünden beri Amelie'nin Bryce'ın

peşini bırakmadığını bilmiyor musun? Ona sataştığını? Ona sürpüntü dediğini?"

Sabine'in yüzü hareket bile etmedi. "Doğruysa bile, ne fark eder ki?"

Hunt'ın kafası kükremeyle dolu. Ama Bryce öylece durdu. Ve gözlerini indirdi.

Sabine Micah'ya, "Bu cezasız kalamaz. Kızımın cinayetiyle ilgili soruşturmada başarısız oldun. Bu ikisinin işe burunlarını sokup *beni* onu öldürmekle suçlamalarına izin verdi. Şimdi de bu. Bu şehre, *kölelerini* bile hizada tutamadığını söylemekten bir nefes kadar uzaktayım. Eminim şu anki konuğun bu küçük gerçekle çok ilgilenecektir" dedi.

Sandriel'den bahsedilince Micah'ın gücü gümbürdedi. "Athalar cezalandırılacak."

"Şimdi. Burada." Sabine'in yüzü tam bir kurt gibiydi. "Görebileceğim bir yerde."

"Sabine" diye mırıldandı Amelie. Sabine genç kaptanına hırladı.

Sabine, Amelie'yi bahane olarak kullandığı bu anı uzun zamandır bekliyordu. Kuşkusuz kurdu buraya o sürüklemişti. Sabine, onu Danika'yı öldürmekle suçlamanın bedelini ödeyeceklerine yemin etmişti. Ve Hunt, Sabine'in sözünün kadını olduğunu tahmin ediyordu.

"Kurtlar arasındaki konumun" dedi Micah korkunç bir sakinlikle, "sana Cumhuriyet Valisine ne yapacağını söyleme hakkı vermez."

Sabine geri adım atmadı. Bir santim bile.

Micah uzun bir nefes verdi. Hayal kırıklığıyla Hunt'ın gözlerine baktı. "Aptalca davrandın. En azından senin daha iyi bileceğini sanırdım."

Bryce titriyordu. Ama Hunt ona dokunmaya cesaret edemedi.

"Tarih, özgür bir vatandaşa saldıran bir kölenin otomatik olarak hayatından feragat etmesi gerektiğini gösteriyor."

Hunt, kadının sözlerine acı bir kahkaha patlattı. Yüzyıllardır Başmelekler için yaptığı şey bu değil miydi zaten?

"Lütfen" diye fısıldadı Bryce.

Ve belki de Başmeleğin yüzünü yumuşatan sempatiydi ki, "Bunlar eski gelenekler. Pangera'nın eski gelenekleri, Valbara'nın değil" dedi Micah. Sabine itiraz ederek ağzını açtı ama Micah elini kaldırdı. "Hunt Athalar cezalandırılacak. Ve meleklerin öldüğü şekilde ölecek."

Bryce, Micah'a doğru topallayarak bir adım attı. Hunt onu omzundan yakaladı ve durdurdu.

Micah, "Yaşayan Ölüm'le" dedi.

Hunt'ın kanı dondu. Ama başını eğdi. Dün elinde pasta kutusuyla gökyüzüne fırladığından beri sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdı.

Bryce bir açıklama umarak yüzü korkunç bir hal almış Isaiah'a baktı. Komutan ona ve kafası karışmış Amelie'ye, "Yaşayan Ölüm, bir meleğin kanatlarının kesilmesidir" diye açıkladı.

Bryce başını iki yana salladı salladı. "Hayır, lütfen..."

Ama Hunt Micah'ın kaya gibi sert bakışlarıyla karşılaştı, içindeki adaleti okudu. Dizlerinin üzerine çöktü ve önce ceketini, sonra gömleğini çıkardı.

Amelie, "Şikâyetçi olmama gerek yok" diye ısrar etti. "Sabine, *bunu istemiyorum.* Bırak gitsin."

Micah, elinde parlayan iki ucu keskin bir kılıçla Hunt'a doğru yavaşça yaklaştı.

Bryce kendini Başmeleğin yoluna attı. "Lütfen... *lütfen...*" Gözyaşlarının kokusu ofisi doldurdu.

Viktoria hemen yanında belirdi. Onu geride tuttu. Tayfın fısıltısı o kadar sessizdi ki Hunt zar zor duydu. "Tekrar büyüyecekler. Birkaç hafta içinde kanatları tekrar uzayacak."

Ama çok pis acıtacaktı. O kadar çok acıtacaktı ki Hunt artık istikrarlı, sakinleştirici nefesler almaya başlamıştı. İçinde, kendisine yapılan her şeyi, aldığı her görevi, alması emredilen her canı attığı o yere daldı.

"Sabine, *hayır*" diye ısrar etti Amelie. "Fazla ileri gidiyor."

Sabine bir şey söylemedi. Öylece durdu.

Hunt kanatlarını açtı ve kaldırdı, kesimin temizce olmasını sağlamak için onları sırtının üzerinde tuttu.

Bryce bir şeyler bağırmaya başladı ama Hunt sadece Micah'a baktı. "Yap hadi."

Micah, kılıcı hareket etmeden önce başını bile sallamadı.

Hunt'ın iki yüz yıllık hayatında hiç tecrübe etmediği bir acı geçti içinden, her şeyi kısa devre yaptı ve...

Hunt, Bryce'ın çığlık atmasıyla sarsıldı.

Sırtının ve ruhunun etrafındaki acıyla bile, kafasını kaldırması için yeterli bir çağrıydı bu.

Sadece bir an için bayılmış olmalıydı, çünkü kanatları hâlâ Micah'ın ofisinin zemininde, düşmüş iki dal gibi yattıkları yerden kan fışkırtıyordu.

Amelie kusacak gibi görünüyordu, Sabine sırıtıyordu ve Bryce şimdi Hunt'ın yanındaydı, kanı eşofmanını, ellerini ıslatmıştı, hıçkıra hıçkıra ağlarken, *"Ah tanrılar, ah tanrılar..."* diyordu.

Sabine, bir tıp cadısı çağırmak için telefonundaki bir tuşa basan Micah'a, "İşimiz bitti o zaman" dedi.

Hunt, yaptıklarının bedelini ödemişti ve her şey bitmişti. Bryce'la eve gidebilirdi...

"Sen bir yüz karasısın, Sabine." Bryce'ın sözleri, Görünür Lider'e dişlerini gösterdiği sırada odayı delip geçti. "Bu gezegende yürümüş olan her kurdun yüz karasısın."

Sabine, "Bir melezin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil" dedi.

Bryce titreyerek, "Danika'yı hak etmedin" diye hırladı. "Onu bir saniye bile hak etmedin."

Sabine durdu. "Kızım olarak bencil, omurgasız bir veledi hak etmedim ama sonuç öyle olmadı, değil mi?"

Bryce'ın uzaklardan, belli belirsiz gelen hırlaması Hunt'ın acısını dindirdi. Yine de ayağa fırlayıp, hâlâ iyileşmekte olan bacağı yüzünden acıyla irkilirken ona zamanında ulaşamadı.

Micah Bryce'ın önüne çıktı. Bryce nefes nefese kalmıştı, dişlerinin arasından hıçkırarak ağlıyordu. Fakat Micah orada

bir dağ gibi hareketsiz durdu. "Athalar'ı buradan götür" dedi Başmelek sakince, azat edişi açıktı. "Evine, kışlaya, umurumda değil."

Ama Sabine kalmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Bryce'a gaddar zihninden bir parça vermeye kararlıydı.

Sabine ona alçak ve zehirli bir şekilde, "Geçen kış Yeraltı Kralı'nı aradım, biliyor muydun? Uyuyan Şehir'de yaşayan enerjisinin zerresiyle kızımdan cevaplar almak için" dedi.

Bryce hareketsiz kaldı. Feylerin saf hareketsizliğiyle durdu. Gözlerini korku doldurdu. "Bana ne dedi biliyor musun?" Sabine'in yüzü merhametsizdi. "Danika'nın gelmeyeceğini söyledi. Çağrılarıma itaat etmeyeceğini. Zavallı kızım öbür dünyasında benimle buluşmaya tenezzül bile etmedi. Yaptığı şeyin *utancı* içindeydi çünkü. Çaresizce, çığlık atarak ve *sizden* biriymiş gibi yalvararak ölmenin utancı içindeydi." Sabine öfkeyle uğulduyor gibiydi. "Ve Yeraltı Kralı'nın onu tekrar çağırmasını istediğimde bana ne dediğini biliyor musun?"

Başka kimse konuşmaya cesaret edemedi.

"Bana *senin*, pisliğin teki olan senin, onunla bir anlaşma yaptığını söyledi. *Onun* için. Ölümünden sonra *senin* ona gittiğini ve Kemik Mahallesi'ndeki yerini Danika'nın geçişi karşılığında takas ettiğini söyledi. Korkakça ölümü yüzünden geçişinin engelleneceğinden endişelendiğini ve onu senin yerine alması için *yalvardığını* söyledi."

Bu dedikleriyle, Hunt'ın acısı bile duraksadı.

"Gitme sebebim bu değildi!" diye patladı Bryce. "Danika hayatının *sikik* bir anında bile korkak değildi!" Son sözleri bağırırken sesi kırıldı.

"Buna *hakkın yoktu*" dedi Sabine. "O bir *korkaktı* ve bir korkak gibi öldü ve nehre atılmayı hak etmişti!" Alfa çığlık atıyordu. "Ve şimdi senin yüzünden sonsuza kadar *utanç* içinde kalacak! Çünkü *orada olmamalıydı*, seni *aptal* sürtük. Ve şimdi bunun için *acı çekmeli*!"

Micah, "Bu kadar yeter" dedi, sözlerindeki emir belliydi. *Çık dışarı.*

Sabine sadece ölü, soğuk bir kahkaha attı ve topuklarının üzerinde döndü.

Bryce, Sabine kasıla kasıla yürürken hâlâ hıçkırıklar içindeydi. Arkasında afallamış bir Amelie vardı. Kapıyı kapatırken, "Üzgünüm" dedi Amelie.

Bryce ona tükürdü.

Karanlık çökmeden önce Hunt'ın gördüğü son şey buydu.

Onları asla affetmeyecekti. Hiçbirini.

Micah'ın ofisinde, tıp cadıları onun üzerinde çalışırken Hunt baygın kaldı. Yere fışkıran kanları durdurmak için kesilmiş kanatlarından geriye kalan kısmı diktiler, daha sonra yaraların hızlıca iyileşmesini sağlayacak bandajlarla onu sardılar.

Hayır, görünüşe göre ilk ışık kullanılmıyor, Yaşayan Ölüm'ün iyileşmesinde buna izin verilmiyordu. O şekilde bir iyileşme, cezanın meşrutiyetini bozardı.

Bryce, tüm zaman boyunca Hunt'ın yanında, başını kucağına alarak diz çöktü. Micah'ın ona cezanın alternatifinin Hunt'ın resmen ve geri dönülemez bir şekilde ölmesi olduğunu söylediğini duymadı.

Bir saat sonra Hunt'ın saçlarını okşuyordu, adamın nefesi hâlâ derin ve düzenliydi. Bryce'ın yatağında yatıyordu. *Tedavi iksirini ona her altı saatte bir ver,* diye tembihlemişti tıp cadısı. *Acıyı da dindirecektir.*

Isaiah ve Naomi onları eve taşımıştı ve defolup gitmelerini söylemeden önce Hunt'ı yatağına yüzüstü bir şekilde yatırmalarına bile zar zor izin vermişti.

Sabine'in, Danika için Kemik Mahallesi'ndeki yerinden neden vazgeçtiğini anlamasını beklemiyordu. Sabine, Danika bir gün hanesinin diğer büyük kahramanlarıyla birlikte onurlu bir şekilde oraya gömüleceğinden bahsederken onu hiç dinlememişti. Küçük bir enerji zerresi olarak sonsuza dek yaşamaya devam etmek istemişti. Hâlâ o çok sevdiği şehrin bir parçası olmak istemişti.

Bryce, insanların teknelerinin devrildiğini görmüştü. Danika'nın apartmanın koridor kamerasından duyulan yarı boğuk yalvarışını asla unutamazdı.

Bryce, teknenin uzak kıyıya ulaşamayacağı kumarını oynamaya istekli değildi. Danika söz konusuyken, böyle bir kumar oynayamazdı.

Istros'a bir Ölüm Mührü atmıştı; denizin ötesindeki eski, uzun zamandır var olan bir krallığın saf demir bir sikkesiydi. Yeraltı Kralı için bir ödemeydi. Bir teknedeki ölümlü için geçiş izniydi.

Ve sonra kırık taş basamaklarda diz çökmüştü. Nehir, ayaklarının hemen arkasında ve kemikli kapıların kemerleri de üzerindeydi. O şekilde beklemişti.

Karanlıkla örtülü ve ölüm kadar sessiz Yeraltı Kralı, birkaç dakika sonra ortaya çıkmıştı.

Bir ölümlü, adama ayak basmaya cesaret edeli uzun zaman olmuştu.

Ses yaşlı ve gençti, erkek ve kadındı, kibar ve nefret doluydu. Bryce, bu kadar iğrenç ve çekici bir şey hiç duymamıştı.

Yerimi takas etmek istiyorum.

Neden burada olduğunu biliyorum Bryce Quinlan. Takas etmeye çalıştığın kişiyi de biliyorum. Neşeli bir şekilde duraklamıştı. *Bir gün burada, onurlu ölülerin arasında yaşamak istemiyor musun? Ruhsal dengen, onaylamaya uygun değil, yoluna devam et ki zamanın geldiğinde hoş karşılanasın.*

Yerimi takas etmek istiyorum. Danika Fendyr ile.

Bunu yaparsan, bil ki Midgard'ın başka hiçbir Sessiz Diyar'ı sana açık olmayacaktır. Ne Kemik Mahallesi ne Ebedi Şehrin Yeraltı Mezarlıkları, ne de kuzeydeki Yaz Adaları. Hiçbiri, Bryce Quinlan. Buradaki dinlenme yerini takas etmek, her yerdeki yerini takas etmektir.

Yerimi takas etmek istiyorum.

Gençsin ve kederle dolusun. Hayatın uzun görünüyor olabilir, ancak sonsuzluğun içinde sadece küçük dalga olduğunu unutma.

Yerimi takas etmek istiyorum.

Danika Fendyr'in kabul edilmeyeceğinden o kadar mı eminsin? Onun eylemlerine ve sözlerine bu kadar mı az inanıyorsun da bu pazarlığı yapmak zorundasın?

Yerimi takas etmek istiyorum. Kelimeleri hıçkıra hıçkıra ağlayarak söylemişti.

Bunun geri dönüşü yoktur.

Yerimi takas etmek istiyorum.

O zaman söyle Bryce Quinlan ve takas bitsin. Yedinci ve son kez söyle. Tanrılar, ölüler ve ikisi arasındaki herkes yeminini duysun. Söyle ve bitsin.

Bunun eski bir ayin olduğunu bildiği için hiç tereddüt etmemişti. Galeri arşivinde okumuştu. Ölüm Mührü'nü de oradan çalmıştı. Jesiba'ya bizzat Yeraltı Kralı tarafından verilmişti, büyücü ona Alev ve Gölge Hanesi'ne bağlılık yemini ettiğinde söylemişti.

Yerimi takas etmek istiyorum.

Ve böylece takas tamamlanmıştı.

Bryce daha sonra nehre geri gönderildiğinde farklı hissetmemişti. Ya da ondan sonraki günlerde. Annesi bile Bryce'ın gecenin bir yarısı otel odasından gizlice kaçtığını fark etmemişti.

O zamandan beri iki yıl boyunca Bryce'ın bazen, her şeyi rüyasında görüp görmediğini merak ettiği anlar olmuştu ama sonra tüm eski paraların tutulduğu galerideki çekmeceye bakıp bir zamanlar Ölüm Mührü'nün bulunduğu boş, karanlık noktayı görmüştü hep. Jesiba kaybolduğunu hiç fark etmemişti.

Bryce, sonsuz dinlenme şansının onunla birlikte kaybolduğunu düşünmeyi severdi. Çekmecedeki kadife bölmelerine yerleştirilmiş sikkeleri, sevdiklerinin ruhları olarak hayal edip sonsuza dek birlikte yaşayacaklarını düşünmek hoşuna giderdi. Ve bir de yanlarında onunki vardı; kayıp ve bir yerlerde sürükleniyordu, öldüğü an silinip gidecekti.

Ama Sabine, Danika'nın Kemik Mahallesi'nde acı çektiğini iddia etmişti. Bryce buna inanmayı reddetti. Çünkü bunun alternatifi... Hayır. Danika Kemik Mahallesi'ne gitmeyi hak etmişti. Sabine ya da diğer pislikler aynı fikirde olsa da olmasa da utanılacak bir şey yoktu. Yeraltı Kralı ya da ruhlarını *değerli* bulan her kimse o aynı fikirde olsa da olmasa da...

Bryce elini Hunt'ın ipek saçlarının arasında gezdirdi, nefes alışverişinin sesi odayı dolduruyordu.

Berbattı. Yaşadıkları bu aptal, sikik dünya berbattı.

Berbattı ve korkunç insanlarla doluydu. Ve bunun bedelini hep iyiler ödüyordu.

Telefonunu komodinden aldı ve bir mesaj yazmaya başladı.

Bir dakika sonra, Ithan'a yazdıklarını tekrar düşünmek için kendine zaman tanımadan göndere bastı. İki yıl boyunca ona attığı ilk mesajdı. O korkunç geceden aldığı çılgın mesajlar, ardından uzak durmak için verdiği soğuk emir, ondan beş yıl öncesine dayanan bir mesaj dizisindeki son şeylerdi.

Alfa'na Connor'ın onu fark etmeye asla zahmet etmediğini, çünkü onun ne kadar boktan biri olduğunu her zaman bildiğini söyle. Ve Sabine'e de onu bir daha görürsem öldüreceğimi söyle.

Bryce, harap olmuş sırtına dokunmaya cesaret edemeyerek Hunt'ın yanına uzandı.

Telefonu vızıldadı. Ithan yazmıştı. *Bugün olanlarla benim hiçbir ilgim yoktu.*

Bryce cevap yazdı. *Midemi bulandırıyorsunuz. Hepiniz.*

Ithan cevap yazmadı. Bryce telefonunu sessizce alıp uzun bir nefes aldı ve alnını Hunt'ın omzuna yasladı.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktı. Bir şekilde. Günün birinde.

Hunt'ın gözleri açıldı ve acıdan titremeye başladı. Keskinliği, muhtemelen bir tür iksir veya ilaç karışımı tarafından uyuşmuştu.

Sırtında olması gereken dengeleyici ağırlık artık yoktu. Boşluk ona bir kamyon gibi çarptı. Ancak yumuşak, kadınsı bir nefes alış karanlığı dolduruyordu. Cennet gibi bir koku etrafını sardı, onu sakinleştirdi. Acıyı dindirdi.

Gözleri, Bryce'ın yatak odasında olduğunu bilecek kadar karanlığa alıştı. Onun yanında yattığını gördü. Tıbbi malzemeler ve şişeler yatağın yanında duruyordu. Hepsi onun içindi ve çoğu

kullanılmış görünüyordu. Saat sabahın dördünü gösteriyordu. Onunla ilgilenmek için kaç saat ayakta kalmıştı?

Ellerini göğsünde sıkıştırmıştı, sanki tanrılara yalvarırken uykuya dalmış gibiydi.

Hunt, adını söylemeye çalıştı, dili zımpara kâğıdı kadar kuruydu.

Acı vücudunda dalgalandı ama bir kolunu uzatmayı başardı. Onu belinden tutup kendine çekmeyi başardı. Bryce, yumuşak bir ses çıkardı ve başını Hunt'ın boynuna soktu.

Hunt'ın içindeki, derinlerdeki bir şeyler değişti ve yerleşti. Kadının bugün söyledikleri ve yaptıkları, onun için yalvarırken dünyaya açıkladıkları... Çok tehlikeliydi. İkisi için de. Çok ama çok tehlikeliydi.

Eğer Hunt akıllı olsaydı, bir şekilde geri çekilirdi. Aralarındaki bu şey kaçınılmaz ve korkunç bir şekilde sona ermeden önce geri çekilirdi. Cumhuriyetteki her şey gibi korkunç bir şekilde sona ermeden önce.

Yine de Hunt kolunu çekmeye cesaret edemedi. Kokusunu içine çekme ve yumuşak nefesini dinleme içgüdüsünden kaçınamadı.

Yaptıklarından pişman değildi. Hem de hiç.

Ancak bunun gerçekleşmeyeceği bir gün gelebilirdi. Çok yakında sona ereceği bir gün gelebilirdi.

Bu yüzden Hunt, Bryce'ı hissetmenin tadını çıkardı. Kokusunun ve nefesinin tadını çıkardı.

Her saniyesinin tadını çıkardı.

63

"Athie iyi mi, BB?"

Bryce galeri kütüphanesindeki bilgisayar ekranını incelerken gözlerini ovuşturdu. "Uyuyor."

Bryce bu sabah yorgun argın gelip olanları anlattığında Lehabah ağlamıştı. Bacağında ağrı olmadığını zar zor fark etmişti. Sızlamıyordu bile. Hunt'a bakmak için evde kalmak istemişti ama Jesiba'yı aradığında cevabı netti: *Hayır.*

Sabahın ilk yarısını iş başvurularını doldurmakla geçirmişti.

Ve her birini tek tek göndermişti.

Hangi cehenneme düşeceğini bilmiyordu ama buradan çıkmak ilk adımdı. Birçok şeyin ilk adımı.

Bugün birkaç tanesini atmıştı.

Ruhn ilk çalışta açmış ve doğruca daireye gelmişti.

Kardeşini ona bakması için bıraktığında Hunt hâlâ uyuyordu. O sikik lejyondan kimseyi evinde istememişti. Isaiah'ı, Viktoria'yı ya da triariilerden herhangi birini yakın zamanda görmek istemiyordu.

Ruhn, Hunt'ın parçalanmış sırtına bir bakış atmış ve kusacak gibi olmuştu. Fakat Bryce'ın Hunt için hazırladığı ilaç ve yara bakım programına sadık kalacağına söz vermişti.

Öğle yemeğinde uğradığında, Ruhn küpelerinden biriyle oynayarak, "Micah ona iyi davranmış" dedi. "Gerçekten çok iyi. Sabine'in, onun ölümünü isteme hakkı vardı." Bir köle olarak Hunt'ın hiçbir hakkı yoktu. Hiç.

Bryce, donuk bir sesle, "Yaşadığım sürece bunu asla unutma-

yacağım" diye yanıtladı. Micah'ın kılıcının parıltısını. Hunt'ın, sanki ruhu parçalanıyormuş gibi çığlık atışını. Sabine'in gülümsemesini.

"Amelie'yi susturacak kişi ben olmalıydım." Odada gölgeler titredi.

"Ama olmadın." Ruhn'ın, saati geldiğinde Hunt'a vereceği bir iksiri ölçtü.

Ruhn, kanepenin arkasına bir kolunu uzattı. "Olmak isterdim, Bryce."

Erkek kardeşinin bakışlarıyla buluştu. "Neden?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin."

Bryce'ın verecek bir cevabı yoktu. Henüz yoktu.

Sessizliğinin yarattığı incinmeyi Ruhn'ın gözlerinde gördüğüne yemin edebilirdi. Bir dakika sonra dairesinden çıkmış ve Jesiba aramadan önce galeriye zar zor ulaşmıştı. Bryce'ın üç milyon altın değerindeki bir mermer heykeli almaya hazır olan şekil değiştiren baykuşla olan saat ikideki toplantısına hazır olmadığı konusunda öfkelenmişti.

Bryce toplantıyı ve satışı gerçekleştirdi ve söylenenlerin yarısını bile duymadı.

İmzalar atıldı, mühürler basıldı, vedalar edildi.

Saat üçte kütüphaneye döndü. Dizüstü bilgisayarını açarken Lehabah omzunu ısıttı. "Neden Redner Endüstrileri'nin sitesindesin?"

Bryce sadece iki küçük alana baktı:

Kullanıcı adı. Parola.

Dfendyr yazdı. İmleç şifrenin üzerine geldi.

İçeri girmeye çalıştığına dair biri ihbar alabilirdi. Ve eğer erişim sağlarsa, birilerine hemen bir bildiri gidebilirdi. Ama... Almaya değer bir riskti. Seçenekleri tükenmişti.

Lehabah kullanıcı adını okudu. "Bu bir şekilde Boru'yla mı bağlantılı?"

Bryce, yüksek sesle, "Danika bir şey biliyordu. Büyük bir şey" diye düşündü.

Parola. Danika'nın şifresi ne olabilirdi ki?

Redner Endüstrileri ona rastgele ve sembollerle dolu bir şeyler yazmasını söylemiştir.

Ne yapacağının söylenmesinden nefret eden Danika ise tam tersini yapmıştır.

Bryce, *BokSabine*, yazdı.

Şansı yaver gitmedi. Geçen gün denemesine rağmen yine Danika'nın doğum gününü girdi. Kendi doğum gününü. Kutsal sayıları. Hiçbiri uymadı.

Telefonu vızıldadı ve Ruhn'dan gelen bir mesaj ekranı aydınlattı.

Uyandı, uslu bir çocuk gibi iksirlerini aldı ve nerede olduğunu bilmek istedi.

Ruhn bir mesaj daha ekledi. *Kötü bir adam değil.*

Bryce, cevap yazdı. *Hayır, değil.*

Ruhn, yazmaya devam etti. *Yine uyuyor ama her şey göz önüne alındığında, yeterince iyi görünüyordu.*

Bir duraklama oldu ve sonra kardeşi tekrar yazmaya başladı. *Sana teşekkür etmemi söyledi. Her şey için.*

Bryce, arayüze tekrar bakmadan önce mesajları üç kez okudu. Ve aklına gelen diğer tek şifreyi yazdı. Son iki yıldır sürekli giydiği deri ceketin arkasında yazan kelimeleri. Eski bir alfabede kendi sırtına yazılmış kelimeleri. Danika'nın on altıncı doğum gününde Kâhin tarafından ona fısıldanan en sevdiği cümleyi.

Feylerin Eski Dili işe yaramadı. Asteri'nin resmi dili de öyle.

Bu nedenle ortak dilde denedi.

Sevgiyle, her şey mümkündür.

Oturum açma ekranı kayboldu. Ve bir dosya listesi ortaya çıktı.

Çoğu, Redner'ın en son projeleriyle ilgili raporlardı: telefonlardaki izleme kalitesini artırmak; şekil değiştirenlerin formlarını değiştirme hızını karşılaştırmak, cadı büyüsünün iyileşme oranlarını Redner ilaçlarıyla karşılaştırmak... Sıkıcı, her günki bilimsel şeyler.

Bir alt klasörü fark ettiğinde neredeyse vazgeçiyordu: *Parti Davetiyeleri.*

Danika böyle şeyleri bir klasöre koymak şöyle dursun, sak-

layacak kadar bile organize olmamıştı. Ya onları hemen siler ya da gelen kutusunda yanıtsız bırakırdı.

Bryce'ın tıklayıp içindeki klasörlerin bir listesini bulması yeterince anormaldi. *Bryce* adında biri de dahil.

Üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir dosya. Başka bir dosyanın içine saklanmış bir dosya. Tıpkı Bryce'ın bu bilgisayarda kendi iş başvurularını gizlediği gibi.

Lehabah, omzunun üzerinde, "O ne?" diye fısıldadı.

Bryce dosyayı açtı. "Bilmiyorum. Ben davetiyeleri onun iş adresine göndermezdim hiç."

Klasörde sadece tek bir fotoğraf vardı.

"Neden eski ceketinin bir resmi var?" diye sordu Lehabah. "Satacak mıydı?"

Bryce, görüntüye bakıp durdu. Sonra kımıldadı, merdivenlerden çıkıp salona gitmeden önce hesaptan çıkış yaptı ve sandalyesinden deri ceketi kaptı.

"Bu bir ipucuydu" dedi Lehabah'a nefes nefese merdivenlerden inerken, parmakları ceketin her dikişini yokladı. "Fotoğraf lanet olası bir ipucu..."

Sert bir şey parmaklarına değdi. Bir yumru. Tam *Sevgiyle* yazısının *l* kısmında.

Bryce, "Sevgiyle, her şey mümkündür" diye fısıldadı ve masadaki kupadan bir makas kaptı. Tanrı aşkına, Danika ipucunu Bryce'ın sırtına bile dövme yaptırmıştı. Bryce deriyi keserken Lehabah omzunun üzerinden baktı.

Küçük, ince bir metal dikdörtgen masanın üzerine düştü. Bir flaş bellek.

"Bunu neden paltosunun içine saklasın ki?" diye sordu Lehabah ama Bryce çoktan tekrar harekete geçmişti, belleği dizüstü bilgisayarındaki yuvaya yerleştirirken elleri titriyordu.

İçinde üç tane isimsiz video vardı.

İlk videoyu o açtı. O ve Lehabah, sessizce izlediler.

Lehabah'nın fısıltısı kütüphaneyi doldurdu. Hatta nøkkun tırmalama seslerini bile gölgede bıraktı.

"Tanrılar bizi korusun."

64

Hunt yataktan kalkmayı ve Ruhn Danaan'ın nihayet ayrılmasına yetecek kadar canlı olduğunu kanıtlamayı başarmıştı. Fey Prensi'nin, kuzenini arayıp onu bilgilendirdiğinden hiç şüphesi yoktu ama bunun bir önemi yoktu: Bryce on beş dakika içinde evdeydi.

Yüzü ceset gibi bembeyazdı, o kadar solgundu ki çilleri sıçramış kan gibi göze çarpıyordu. Onun dışında ters giden bir şey, siyah elbisesinin üzerinde küçük bir sökük bile yoktu.

"Ne oldu?" Hunt hemen kapıdaydı, Asteri'nin Parlak Eli Rigelus'un Pangera'daki asi çatışması hakkında güzel bir konuşma yaptığı akşam haberlerini izlediği kanepeden kalkarken yüzünü buruşturmuştu. Acı çekmeden yürüyebilmesi için bir ya da iki gün daha geçmesi gerekirdi. Kanatları tekrar çıkana kadar birkaç hafta daha. Ondan birkaç gün sonra da ancak uçmayı deneyebilirdi. Yarın, muhtemelen, dayanılmaz kaşıntı başlayacaktı.

Kanatlarını ilk kez kestirdiği anın her sefil saniyesini hatırladı. Hayatta kalan tüm Düşmüşler buna katlanmıştı. Kanatlarını Asteri'nin kristal sarayında ödül ve uyarı olarak sergilemelerinin hakaretiyle birlikte.

Bryce, ilk önce, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi." Yalandı. Sirinks Hunt'ın ayaklarına kapandı, elini öpücüklerle yıkadı. "Sorun ne?"

Bryce tek kelime etmeden kapıyı kapattı. Perdeleri örttü.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, kendine gönderdiği bir e-postayı açtı ve içine eklediği bir dosyaya tıkladı. Bryce, "Danika'nın, ceketinin astarında gizlenmiş bir flaş belleği vardı" dedi sesi titreyerek ve Hunt'ı kanepeye geri götürdü, video yüklenirken oturmasına yardımcı oldu. Sirinks yastıkların üzerine atladı, Hunt'ın yanına kıvrıldı. Bryce diğer tarafına, bacakları birbirine dayanacak kadar yakınına oturdu. Bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Bir kalp atışı kadar sonra, Hunt da umursamadı.

Duvarları yastıklarla kaplı bir hücrenin buğulu, sessiz görüntüleri oynamaya başladı.

Videonun altında, şöyle bir yazı vardı: *Güç Bozukluğu için Yapay Güçlendirme, Denek 7.*

Odada, tıbbi önlük giymiş çok zayıf bir dişi insan oturuyordu. "Bu da ne böyle?" diye sordu Hunt. Ama çoktan biliyordu.

Sentez. Bunlar sentez araştırma deneyleriydi.

Bryce homurdanarak *izlemeye devam etti.*

Laboratuvar önlüklü genç bir draki erkek, bir tepsi malzeme taşıyarak odaya girdi. Video hızlandı, sanki biri aciliyet uğruna görüntünün hızını artırmış gibiydi. Draki erkeği kadının hayati organlarını aldı ve koluna bir şey enjekte etti.

Sonra gitti. Kapıyı kilitledi.

"Onlar..." Hunt yutkundu. "Az önce ona sentez mi enjekte etti?"

Bryce boğazından küçük, doğrulayıcı bir ses çıkardı.

Kamera çekmeye devam etti. Bir dakika geçti. Beş. On.

İki Vanir odaya girdi. Onunla birlikte içeri kilitlendikleri dişi insanı inceleyen iki büyük şekil değiştiren yılandı. Hunt'ın midesi bulandı. Kollarındaki köle dövmelerine bakıp mahkûm olduklarını anlayınca daha da bulandı. Duvara doğru küçülen dişi insana gülümsemelerinden, neden hapsedildiklerini anlamıştı.

Ona doğru hamle yaptılar.

Ama dişi insan da hamle yaptı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Hunt zar zor takip edebildi. Gö-

rüntüleri düzenleyen kişi de geri döndü ve yavaşlattı.

Böylece dişi insanın kendini iki Vanir erkeğine fırlatmasını en ince ayrıntısına kadar izledi.

Ve onları parçalara ayırmasını.

Bu imkânsızdı. Tamamen imkânsız. Tabii...

Tharion, sentezin insanlara çoğu Vanir'inkinden daha büyük güçler verebileceğini söylemişti. Öldürmeye yetecek kadar güç.

"İsyancı insanların bunu ne kadar çok isteyeceğini biliyor musun?" dedi Hunt. Bryce sadece çenesini ekrana doğru salladı. Görüntülerin devam ettiği yere.

İki erkek daha gönderdiler. Bir öncekilerden daha iriydiler. Ve onlar da paramparça oldular.

Oda et yığınlarıyla doldu.

Ah, tanrılar!

İki kişi daha girdi. Sonra üç. Sonra beş.

Ta ki tüm oda kırmızı olana kadar. Ta ki Vanir kapıları tırmalayıp dışarı çıkmak için yalvarana kadar. Önce arkadaşları için yalvarıyorlardı, sonra onlar da öldürüldüler.

Dişi insan çığlık atıyordu, kafası tavana eğilmişti. Öfke ya da acı içinde çığlık atıyordu, ses olmadan hangisi olduğunu söyleyemedi.

Hunt, sırada ne olduğunu biliyordu. Biliyordu ve kendini izlemekten alıkoyamadı.

Kadın, kendine döndü. Kendini parçalamaya başladı. Ta ki o da yerdeki et yığınlarından ibaret olana kadar.

Görüntü kesildi.

Bryce hafifçe, "Danika laboratuvarda ne üzerinde çalıştıklarını anlamış olmalı. Sanırım bu testlere karışan biri... Formülü bir uyuşturucu patronuna satmış olabilir mi? Danika'yı, sürüyü ve diğerlerini her kim öldürdüyse, bu sentez ile kafayı bulmuş olmalı. Ya da birine enjekte edip kurbanların üzerine salmıştır" dedi.

Hunt başını sağa sola salladı. "Belki ama iblisler ve Boru ile bağlantısı ne ki?"

"Belki de sadece zehrin panzehiri için kristallosu çağırıyorlardır, başka bir şey için değil. Sentezin onlara saldırma ihtimaline karşı kendi panzehirlerini yapmak istiyorlardır. Belki de Boru ile hiçbir bağlantısı yoktur" dedi Bryce. "Belki de bulmamız gereken budur. Bunun benzer iki video daha var, iki farklı insan deneğin videosu. Danika onları *benim* için bıraktı. Birinin onun için geleceğini biliyor olmalıydı. Destek Bölümü teknesinde sentez kasasına el koyarken, yakında onun peşine düşeceklerini biliyor olmalıydı. Kristallosun yanında ikinci bir tür iblis yoktu. Sadece *bu* dünyadan bir kişiydi. Sentezin etkisinde olan ve gücünü dairemizin büyülerini kırmak için kullanan biriydi. Ardından da Danika'yı ve tüm sürüyü öldürecek güce sahipti."

Hunt, yarışan zihniyle mücadele ederek, bir sonraki sözlerini dikkatlice düşündü. "İşe yarayabilir Bryce. Ama Boru hâlâ dışarıda bir yerde. Tesadüf olsun ya da olmasın onu onarabilecek bir ilaçla birlikte. Ve onu bulmaya yaklaşamadık." Hayır, bu sadece onları belaya çok daha fazla yaklaştırmıştı. "Micah, çizgiyi aşmanın ne demek olduğunu zaten gösterdi. Sentez avında yavaş ilerlemeliyiz. Bu sefer kesin olduğundan emin olmalıyız. Ve de dikkatli olmalıyız" diye ekledi.

"*Hiçbiriniz* böyle bir şey bulamadınız. Danika'yı ve Şeytan Sürüsü'nü kimin öldürdüğüne dair elimdeki tek ipucuyla neden ağırdan alayım ki? Bu bağlantılı Hunt. Öyle olduğunu biliyorum."

Ve tekrar itiraz etmek için ağzını açtığı sırada, onu durduracağını bildiği şeyi söyledi. "Bryce, eğer bunun peşine düşer ve yanılırsak, eğer Micah bir kez daha çuvalladığımızı öğrenirse, anlaşmanın bile bir önemi kalmaz. Bir sonraki cezasından sağ çıkamayabilirim."

Bryce irkildi.

Dizine dokunmak için bir ele uzandığında tüm vücudu protesto etti. "Bu sentez boku dehşet verici Bryce. Ben... Ben hiç böyle bir şey görmedim." Bu her şeyi değiştirmişti. *Her şeyi.* Gördüğü her şeyi değerlendirmeye nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Birkaç telefon görüşmesi yapmalıydı. Bu konuda birkaç telefon görüşmesi yapmaya *ihtiyacı* vardı. "Ama katili ve

belki de Boru'yu bulmak için ve sonrasında senin ve benim için bir gelecek olduğundan emin olmak için" –çünkü onlar için bir *sen ve ben* olurdu ve Hunt bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı– "*akıllı* olmamız gerekiyor." Başıyla görüntüleri işaret etti. "Bunu bana gönder. Şifreli sunucumuzdan Vik'e ulaşmasını sağlayacağım. Bakalım bu davalar hakkında neler bulabilecek."

Bryce yüzünü inceledi. İfadesindeki açıklık neredeyse Hunt'ı önünde diz çöktürüyordu. Hunt onun tartışmasını, ona meydan okumasını bekledi. Ona aptal olduğunu söylemesini bekledi.

Ama o sadece, "Tamam" dedi. Yastıklara yaslanarak uzun bir nefes verdi.

O kadar güzeldi ki, buna dayanamadı Onun sessizce, "Senin ve benim için aklında ne tür bir gelecek var, Athalar?" diye sormasına dayanamadı.

Onun araştıran, keskin bakışlarından kaçınmadı. "İyi bir tür gelecek" dedi eşit sessizlikle.

Bryce daha da sormadı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini sormadı. Onun için, onlar için bunların herhangi birinin nasıl mümkün olabileceğini sormadı. Bunu gerçekleştirmek için neler yapabileceğini sormadı.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "İyi bir plana benziyor."

Bir an için, bir sonsuzluk için birbirlerine baktılar.

Ve az önce izlediklerine, dairenin ötesindeki dünyada pusuya yatanlara rağmen Hunt, "Öyle mi?" dedi.

"Öyle." Bryce, saçının uçlarıyla oynadı. "Hunt. Beni öptün – tıp cadısının ofisinde."

Yapmaması gerektiğini biliyordu, bunun on farklı yönden aptalca olduğunu biliyordu ama yine de "Ne olmuş öptüysem?" diye sordu.

"Ciddi miydin?"

"Evet." Bundan daha doğru bir şey söylememişti. "Ciddi olmamı istedin mi?"

"Bunun cevabını biliyorsun, Athalar" derken Hunt'ın kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki, sırtındaki acıyı neredeyse unutuyordu.

"Tekrar yapmamı ister misin?" Siktir, sesi bir oktav düşmüştü resmen.

Bryce'ın gözleri berrak ve parlaktı. Korkusuzdu, umutluydu ve onun yanındayken başka bir şey düşünmesini imkânsız kılan her şeydi. "Bunu *ben* yapmak istiyorum." Ardından ekledi. "Eğer senin için de uygunsa."

Vay anasını, tabii ki de. Ona yarım bir gülümseme fırlattı. "Elinden geleni yap Quinlan."

Nefesli, küçük bir kahkaha attı ve yüzünü onun yüzüne doğru çevirdi. Hunt onu ürkütme korkusundan dolayı çok derin nefes almadı. Sirinks, görünüşe göre ipucunu aldı ve kendini sandığının içine kapattı.

Bryce'ın, saçlarına doğru kalkan elleri titriyordu, bir saç tutamını geriye doğru taradı, sonra da eli hale şeridinin üzerinden geçti.

Hunt onun titreyen parmaklarını kavradı. "Ne oldu?" diye mırıldandı ve ağzını koyu renkli tırnaklarına bastırmaktan kendini alamadı. Kaç kez bu ellerin üzerinde olduğunu düşünmüştü? Yüzünü okşadığını, göğsünden aşağı indiğini, sikini kavradığını?

Bryce, sesli bir şekilde yutkundu. Hunt, parmaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Aramızda böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu" diye fısıldadı.

"Biliyorum" dedi titreyen parmaklarını tekrar öperek. Parmaklarım yavaşça açtı, avucunun içini ortaya çıkardı. Dudaklarını, oraya da bastırdı. "Ama kahrolası Urd'a şükürler olsun ki oldu."

Ellerinin titremesi durdu. Hunt, gözlerini elinden ayırdı ve onun parıldayan ve ateşle dolu gözleriyle buluşturdu. Parmaklarını kenetledi. "Tanrı aşkına, öp beni Quinlan."

Öptü. Karanlık Cehennem adına, öptü. Elini çenesinin üzerinden boynunun etrafına kaydırdığında ve dudaklarını kendi dudaklarına çektiğinde, sözlerini zorlukla bitirmişti.

Hunt'ın dudakları kendininkiyle buluştuğu anda Bryce patladı.

Sekssiz haftalar mı yoksa Hunt'ın kendisi mi olduğunu bilmiyordu ama kendini serbest bıraktı. Bunu tarif edecek tek laf buydu. Ellerini adamın saçlarının arasına sokup ağzını onunkine doğru yana yatırdı.

Tereddütlü, tatlı öpücükler yoktu. Onlar için yoktu. Asla onlara göre değildi.

Daha ilk temasta ağzı açıldı ve meleğin dili içeri girdi, vahşice, sert darbelerle tadına baktı. Hunt ilk tattığında inledi ve sesi çıra gibiydi.

Bryce dizlerinin üzerinde yükselmişti, parmakları adamın yumuşak saçlarını karıştırıyordu. Ona doyamıyordu. Tadına bakmaya doyamıyordu. Yağmur, sedir ağacı, tuz ve saf yıldırım. Hunt'ın elleri, şiddetli ve derin öpücüklerle onu harap eden ağzına rağmen, yavaşça ve sağlam bir şekilde kalçalarının üzerinde gezdirdi.

Dili, diliyle dans ediyordu. Bryce inledi ve Hunt, eli elbisesinin arkasında dolaşır, omurgası boyunca nasırlarıyla okşarken kötü bir kahkaha attı. Bryce bu dokunuşa doğru eğildi ve adam ağzını onunkinden ayırdı.

Bryce yüzünü yakalayıp tekrar ağzına yapıştıramadım Hunt'ın dudakları onun boynunu buldu. Oraya, ağzı açık öpücükler bastırdı ve kulaklarının altındaki hassas deriyi ısırdı. "Bana ne istediğini söyle Quinlan."

"Hepsini." Sesinde tereddüt yoktu. Hiç.

Hunt dişlerini boynunun yan tarafına kadar sürükledi ve Bryce'ı nefes nefese bıraktı, tüm bilinci bu heyecan verici histen ibaret hale geldi. "Hepsini mi?"

Bryce, elini onun önünden aşağı kaydırdı. Pantolonuna ve pantolonunu geren sert, hatırı sayılır uzunluğa. Urd onu kurtarsın. Sikini avucunun içine aldı ve Hunt'tan tıslamaya benzer bir tepki aldı. "Hepsini, Athalar."

Boynuna doğru, "Sonunda" diyerek nefes verdi ve Bryce güldü.

Gülüşü, sanki sesi tatması gerekiyormuş gibi, kadının ağzını tekrar onunkine koymasıyla son buldu.

Dilleri, dişleri ve nefesleri birbirine geçti. Elleri elbisesinin altındaki sütyenini ustaca açtı. Bryce kucağına oturdu ve kendini kucağındaki o güzel, mükemmel sertliğin üzerine sürtmeye başladı. Elbisesi beline kadar soyulmuştu, sütyeni gitmişti ve Hunt'ın ağzı ve dişleri memelerinin etrafındaydı, emiyor, ısırıyor ve öpüyordu ve hiçbir şey, hiçbir şey ama hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Bryce, Çukur'daki iblislerin bile duyabileceği kadar yüksek sesle inlemesini umursamadı. Hunt diğer memesine geçip meme ucunu ağzında sertçe emerken umursaması mümkün değildi. Kalçalarını onun üzerinde hareket ettirdi ve şimdiden yükselen bir dalga saldı. "Siktir, Bryce" diye mırıldandı göğsüne doğru.

Elini pantolonunun bel kısmından içeri daldırmıştı ki Hunt, bileğini yakaladı. Haftalarca ellerinde, ağzında ve vücudunda olmasını istediği yere milimetreler kala durdurdu onu.

"Henüz değil" diye hırladı, dilini memelerinin alt tarafına doğru sürükledi. Onun tadını çıkarmaktan memnundu. "Sırayı almadan olmaz."

Kelimeler her mantıklı düşünceyi kısa devre yaptı. Ve her bir itiraz, Hunt elini elbisesinin üzerinde kaydırıp uyluğunu okşarken öldü. Daha yukarılara çıktı. Bir parmağı iç çamaşırının dantelli ön kısmını keşfederken ağzı yine boynunu buldu.

Çamaşırısı ıslanmış bulduğunda tekrar tıslad, dantel, bunu ne kadar çok istediğinin, Hunt'ı ne kadar çok istediğinin kanıtını gizlemek konusunda hiç işe yaramıyordu. Hunt, parmağını onun uzunluğunda ileri doğru ve sonra tekrar geriye doğru gezdirdi.

Sonra o parmak, uyluklarının tepesindeki o noktaya indi. Başparmağını kumaşın üzerine nazikçe bastırdı ve Bryce'ın boğazından derin bir inilti aldı.

Bryce onun, boynuna doğru gülümsediğini hissetti. Başparmağı yavaşça daire çiziyordu, her sürtünme işkence dolu bir lütuftu.

"Hunt." Adının bir yalvarma olarak mı yoksa bir soru olarak mı çıktığını bilmiyordu.

Hunt, iç çamaşırını bir kenara çekti ve parmaklarını direkt üzerine koydu.

Tekrar inledi ve Hunt onu okşadı, iki parmağını diş gıcırdatan hafiflikle aşağı yukarı sürükledi. Boğazını yaladı, parmakları onunla acımasızca oynuyordu. Derisine doğru, "Tadın da hissettirdiğin kadar güzel mi Bryce?" diye fısıldadı.

Bryce, nefes nefese, "Lütfen hemen öğren" diyebildi.

Meleğin gülüşü Bryce'ın içinde gürledi ama parmakları sakin keşiflerini durdurmadı. "Henüz değil, Quinlan."

Parmaklarından biri girişini buldu ve daireler çizerek oyalandı. "Yap şunu" dedi Bryce. Onu onu içinde hissetmezse, –parmaklarını veya sikini, herhangi bir şeyini– yalvarmaya başlayabilirdi.

Hunt boynuna, "Çok patronvari" diye mırıldandı ve sonra tekrar ağzını ağzına aldı. Dudakları onun dudaklarının üzerine yerleştiğinde, parmağını içine doğru kaydırdı.

İkisi de inledi. "Siktir, Bryce" dedi tekrar. "Siktir."

O parmağın hissiyle Bryce'ın gözleri neredeyse kafasının içine doğru yuvarlanıyordu. Çaresiz bir şekilde onu deli etmek için kalçalarını salladı ve Hunt'ı parmağını neredeyse sonuna kadar çekip bir tane daha ekleyerek her ikisini birden geri sokmaya mecbur bıraktı.

Bryce sıçradı, tırnakları Hunt'ın göğsüne saplandı. Gök gürültüsünü andıran kalp atışları avuçlarına doğru attı. Yüzünü Hunt'ın boynuna gömdü, ısırdı ve yaladı, adam elini tekrar içine pompalarken onun tadına bakmak için açlıktan ölüyordu adeta.

Hunt kulağına, "Seni, lanet olası adını hatırlayamayana dek becereceğim" diyerek bir nefes verdi.

Tanrılar, evet. Boğuk bir sesle, "Aynı şekilde" dedi Bryce.

Orgazm, içinde vahşi ve pervasız bir şarkı gibi parıldadı ve Bryce elini ona doğru uzattı. Hunt'ın diğer eli ise onu arkadan kavradı. "Özellikle bu değerli varlığını unuttuğumu sanma" diye mırıldanırken vurgulamak için sıktı. "Bu güzel kıç için planlarım var Bryce. Pis, çok pis planlar."

Bryce tekrar inledi ve Hunt'ın parmakları ona defalarca dokundu.

"Benim için gel, tatlım" diye mırıldandı göğüslerine doğru, dilini meme ucunun üzerinde döndürdü, parmaklarından biri kadının içinde kıvrıldı ve o lanet olası noktaya çarptı.

Bryce geldi. Dudaklarında Hunt'ın adıyla başını arkaya yasladı ve boşaldı, ardından dizginleri kopmuşçasına ikisini de kanepe minderlerine doğru sürükledi.

Hunt inledi ve Bryce sesi açık ağızlı bir öpücükle yuttu. Vücudundaki tüm sinirler görkemli bir yıldız ışığına dönüştü.

Sonra sadece nefes alış vardı ve Hunt... Vücudu, kokusu, gücü.

Yıldız ışığı geri çekildi ve Bryce gözlerini açtığında onu kafasını arkaya atmış, dişlerini sıkar halde buldu.

Zevk içinde değildi. Acı içindeydi.

Onu yastıklara sürüklemişti. Yaralı sırtını kanepeye doğru itmişti.

Korku, buzlu su gibi onun içinde dolanarak damarlarındaki herhangi bir ısıyı azalttı. "Ah, Tanrılar. Çok üzgünüm..."

Hunt gözlerini açtı. O boşalırken çıkardığı inilti *acıdandı* ve Bryce onun için o kadar vahşi bir hale gelmişti ki fark etmemişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu, kendini kucağından kaldırdı, parmaklarını çıkarmak için uzandı, hâlâ içinde, derinlerdeydiler.

Hunt, diğer elindeki bileğiyle onu durdurdu. "Hayatta kalırım." Çıplak göğüslerine bakarken gözleri karardı, hâlâ ağzından birkaç santim uzaktaydılar. Elbise vücudunun yarısına kadar inmişti. "Dikkatimi dağıtacak başka şeyler var" diye mırıldandı ve sertleşmiş meme ucuna doğru eğildi.

Ya da denedi. Birden suratını ekşitti.

Bryce, "Karanlık Cehennem adına, Hunt" diye bağırdı, neredeyse kucağından düşerek tutuşundan çekildi. Hunt, Bryce omzundan tutup arkasına bakarken onunla savaşmadı bile.

Bandajlarından taze kan sızmıştı.

Yakınlarında, kana baskı yapacak bir şey ararken, "Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Bryce. "Neden bana söylemedin?"

"Senin de söylemeyi sevdiğin gibi" diye hafifçe titreyerek nefes verdi, "bu, benim bedenim. Sınırlarına ben karar veririm."

Bryce, onu boğma dürtüsünü dizginledi ve telefonunu kaptı. "Bir tıp cadısı çağırıyorum."

Hunt, onun bileğini tekrar kavradı. "Burada işimiz bitmedi."

"Ah, evet hem de nasıl bitti" diye köpürdü Bryce. "Çeşme gibi kan fışkırtırken seninle seks yapmayacağım." Abartıyordu ama yine de öyleydi.

Meleğin gözleri karardı ve alevlendi. Bu yüzden Bryce sırtını, yarasının nerden baksan on beş santim kadar altını dürttü. Acıyla irkilmesi, tartışmayı sona erdirdi.

İç çamaşırını düzeltti, elbisesini göğüslerinden ve kollarından kaydırdı ve devlete ait tıp cadısı numarasını çevirdi.

Tıp cadısı bir saat içinde gelip gitti. Dizlerini sallayan Bryce'ı görünce rahatlatmak için Hunt'ın yarasının iyi olduğunu açıkladı.

Sonra Hunt, seks için uygun olup olmadığını sorma cüretini gösterdi.

Cadı, hakkını vermek gerekirse, gülmedi. Sadece şöyle dedi: *Cinsel açıdan aktif olman, tekrar uçabildiğin zaman güvenli olacaktır.* Muhtemelen kan lekelerini silmek için bir büyü gerektirecek olan kanepe minderlerine doğru başını salladı. *Ayrıca bu geceki yaralanmaya neden olan... etkileşimin de kanatların iyileşene kadar ertelenmesini öneririm.*

Hunt tartışmaya hazır görünüyordu ama Bryce cadıyı aceleyle evden çıkardı. Sonra da yatağına yatmasına yardım etti. Tüm sorularına rağmen, her adımda sallandı. Neredeyse yatağa düşüyordu. Telefonundaki birkaç mesaja cevap verdi ve Bryce ışıkları kapatmadan önce uyudu.

Sanki gerçekten seks yapmış gibiydi.

Bryce, sentez hakkında öğrendiklerine ve gördüklerine rağmen kendi yatağında ağır bir şekilde uykuya daldı.

Fakat saat üçte uyandı. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Talebini içeren bir e-posta gönderdi ve geç saate rağmen, yirmi dakika içinde bir cevap aldı: talebinin 33 tarafından onay-

lanmasını beklemesi gerekiyordu. Bryce kaşlarını çattı. Bunun için zamanı yoktu.

Odasından sürünerek çıktı. Hunt'ın kapısı kapalıydı, odası da karanlıktı. Onunla araştırmaya gelemeyecek bir haldeydi zaten. Bryce daireden sıvıştı.

Ve eski dairesine doğru yol aldı.

İki yıldır buraya gelmemişti.

Ancak köşeyi dönüp parıldayan ışıkları ve dehşete düşmüş kalabalığı görünce anladı.

Sokağın ortasındaki hangi binanın yandığını biliyordu.

Birisi bugün Danika'nın Redner Endüstrileri'ndeki hesabına giriş yaptığını fark etmiş olmalıydı. Ya da belki de birisi onun e-posta hesabını takip ediyordu ve binanın sahibine gönderdiği mesajı görmüştü. Bunu her kim yaptıysa, Danika'nın evde bıraktığı başka ipuçlarını aramak istediğini fark ederek çabucak davranmış olmalıydı.

Daha fazlası olmalıydı. Danika keşfettiği her şeyi sadece bir yere koymayacak kadar zekiydi.

Korkmuş, ağlayan insanlar –eski komşuları– sokakta kümelenip birbirlerine sarılmışlardı ve inanamayarak alevlere bakıyorlardı. Her pencere kenarından yangın çıkıyordu.

Buna o neden olmuştu. Bunu, evlerinin yanışını izleyen insanların başına o getirmişti. Göğsü sıkıştı, ağrı, yoldan geçen bir su perisinin itfaiye ekibine tüm sakinlerin sayılmasını söylediğini duymasıyla az biraz hafifledi.

Buna o sebep olmuştu.

Ama bu, bir şeylere yaklaştığı anlamına da geliyordu. *En çok acıyan yere bak.* Engerek Kraliçe haftalar önce ona bu tavsiyede bulunmuştu. Şekil değiştirenin, onu inciten şeyden bahsettiğini düşünmüştü. Ama belki de başından beri katille ilgiliydi.

Ve sentezin etrafından dolaşarak... Görünüşe göre birilerinin damarına basmıştı.

Bryce telefonu çaldığında evin yolunu yarılamıştı. Aceleyle diktiği ceketinden telefonunu çıkardı, çıkarırken cebindeki beyaz opal ekrana çarpmıştı. Hunt'ın sorularına kendini hazırladı.

Ancak mesaj atan Tharion idi.

Şu anda nehirde bir alışveriş yapılıyor. Dışarıda sinyal veren bir tekne var. Kara Rıhtım'ın biraz ötesinde. Beş dakikaya orada ol, görmen için seni oraya çıkarabilirim.

Yumruğunun içindeki beyaz opali sıktı ve cevap yazdı. *Sentez alışverişi mi?*

Tharion cevap verdi. *Hayır, pamuk şeker alışverişi.*

Gözlerini devirdi. *Üç dakikaya oradayım.*

Ve sonra koşmaya başladı. Hunt'ı aramadı. Ya da Ruhn'ı.

Ne diyeceklerini biliyordu. *Oraya sakın bensiz gideyim deme Bryce. Beni bekle.*

Ama onun kaybedecek zamanı yoktu.

65

Bryce, Tharion'un belini o kadar sıkı kavramıştı ki adamın nefes almakta zorlanmaması bir mucizeydi. Altlarında, dalgalardan oluşan bir jet nehrin akıntısında ilerliyordu. Sadece karanlık yüzeyin altında zaman zaman oluşan parıltılar, etraflarında herhangi bir şey veya birinin olmadığını gösteriyordu.

Mer iskeleye vardığında ve yanında mat siyah jeti görünce tereddüt etmişti. *Ya buna binersin ya da yüzersin Bacaklı*, diye bilgilendirmişti onu.

Jeti seçmişti ama son beş dakikasını bu kararından pişman olarak geçirmişti.

"Yukarıda" diye mırıldandı mer erkek ve zaten sessiz olan motoru kapattı. Nehir Kraliçesi'nin zulasından çalıntı bir araç olmalıydı. Ya da onun İstihbarat Kaptanı olan Tharion'a aitti.

Bryce nehirde boş duran küçük mavnayı gördü. Sis etraflarında sürüklenerek mavnadaki birkaç ilk ışığı sallanan kürelere dönüştürdü.

Tharion, "Altı kişi saydım" diye gözlemledi.

Bryce, ilerideki kasvete baktı. "Ne olduklarını anlayamıyorum. İnsan şeklindeler."

Tharion'un vücudu uğuldadı ve jet ileri doğru sürüklendi, adamın yarattığı bir akıntıyla hareket etmeye başladı.

"Güzel numara" diye mırıldandı Bryce.

"Her zaman kadınları etkiliyor" diye aynı şekilde mırıldanarak yanıtladı onu.

Eğer mavnaya yaklaşmasalardı Bryce kıkırdayabilirdi. "Rüzgâr yönünde devam et, böylece kokumuzu alamazlar."

"Nasıl görünmez kalacağımı biliyorum Bacaklı." Yine de Bryce'a itaat etti.

Teknedeki kişiler sisli yağmura karşı kapüşonluydular ama daha da yaklaştıkça...

Bryce, "Bu, Engerek Kraliçe" dedi kısık bir sesle. Bu şehirdeki hiç kimse o gülünç mor yağmurluğu giyecek kadar artist olamazdı. "Yalancı *pislik*. Sentez ticareti yapmadığını söylemişti."

"Şaşırmadım" diye homurdandı Tharion. "Her zaman karanlık işler çevirir."

"Aynen ama bu sefer alıyor mu satıyor mu?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Yakına sürüklendiler. Mavnanının üzerine bir çift yılan gözü boyandığını fark ettiler. Sandıklar mavnanın arkasına yığılmıştı. "Satıyor" diye gözlemledi Tharion. Çenesini, Engerek Kraliçe'ye bakan uzun bir figüre doğru salladı, görünüşe göre yanlarındaki biriyle hararetli bir tartışma içindeydiler. "Onlar alıcılar." Uzun boylu figürle tartışan, gölgelerle yarı gizlenmiş kişiye başını salladı. "Muhtemelen fiyat konusunda fikir ayrılığı yaşıyorlar."

Engerek Kraliçe sentez satıyordu. Bunca zamandır gerçekten o muydu? O sırada başka yerde olduğunu kanıtlamasına rağmen, Danika'nın ve sürünün ölümünün arkasında da mı o vardı? Yoksa sadece laboratuvardan sızan maddeyi mi eline geçirmişti?

Tartışan alıcı net bir tiksintiyle başını salladı. Ama ortakları söylenenlere aldırmıyor gibi görünüyordu ve Engerek Kraliçe'ye koyu renk bir çuval gibi görünen bir şey fırlattılar. Engerek Kraliçe içine baktı ve oradan bir şey çıkardı. Altın, sisin içinde parladı.

Tharion, "Bu tonlarca para eder" diye mırıldandı. "Bahse girerim tüm sevkiyat için yeterlidir."

"Duyabilmemiz için biraz daha yaklaşabilir misin?"

Tharion başını salladı ve tekrar suyun üzerinde süzüldüler.

Mavna göründü, gemideki herkesin dikkati aşağıdaki gölgelerden ziyade anlaşmaya odaklanmıştı.

Engerek Kraliçe, "Bence bu kadarını hedefleriniz için yeterli bulacaksınız" dedi.

Bryce, Hunt ve Ruhn'u araması gerektiğini ve sentez daha fazla sokaklara yayılmadan veya daha kötü ellere geçmeden bu duruma son vermeleri için her bir lejyoner ve Destek Bölümü üyesini buraya çağırması gerektiğini biliyordu.

Philip Briggs ve onun gibilerin ellerine geçebilirdi mesela.

Telefonunu ceketinin cebinden çıkardı, ekranın yanmasını önlemek için bir tuşa bastı. Başka bir tuşa bastığında kamera özelliği açıldı. Teknenin, Engerek Kraliçe'nin ve karşısındaki uzun, karanlık figürün birkaç fotoğrafını çekti. Üzerinde ceket ve kapüşonlu olduğu için insan mı, şekil değiştiren mi yoksa Fey mi olduğunu anlayamıyordu.

Bryce Hunt'ın numarasını buldu.

Engerek Kraliçe alıcılara, "Bence bu, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı oldu, sizce de öyle değil mi?" dedi.

En uzun alıcı cevap vermedi. Sadece, arkadaşlarına sertçe döndü ve ilk ışıklar kapüşonunun altındaki, her hareketinde memnuniyetsizlik yazılı olan yüzünü aydınlattı.

"Hassiktir" diye fısıldadı Tharion.

Bryce'ın aklından her düşünce uçup gitti.

Hunt'ın yüzü netleşirken, içinde, uğuldayan bir sessizlikten başka hiçbir şey kalmamıştı.

66

Bryce mavnaya nasıl bindiğini bilmiyordu. Tharion'a yanaşması için ne söylediğini bilmiyordu. Jetten nasıl atlayıp tekneye tırmandığını bilmiyordu.

Her şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşti. O kadar hızlı ki, Bryce oraya sırılsıklam ve kusacak bir halde varmadan önce Hunt sadece üç adım atabilmişti.

Silahlar hemen ona doğrultuldu. Bryce onları görmedi.

Sadece ona doğru dönüp, gözleri faltaşı gibi açılmış Hunt'ı görüyordu.

Tabii ki onu uzaktan tanıyamamıştı. Kanatları yoktu. Ama güçlü yapısı, boyu, başının açısı... Hepsi ona aitti.

Ve arkasındaki meslektaşı, parayı veren kişi... Viktoria'ydı. Justinian, arkalarındaki gölgelerden çıktı, kanatları ay ışığında onları gizlemek için siyaha boyanmıştı.

Bryce, arkasında Engerek Kraliçe'ye Nehir Kraliçesi adına tutuklandığını söyleyen Tharion'un pek de fark etmedi. Engerek Kraliçe'nin kıkırdamasını pek de fark etmedi.

Tek duyduğu sadece Hunt'ın, "Bryce" deyişiydi.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı. Yağmur, yüzünü kamçıladı. Duyamıyordu, nefes alamıyordu, sesi kesilerek tekrar, "Bu da ne böyle Hunt?" derken hiçbir şey düşünemiyordu.

Arkasından soğuk, derin bir ses, "Tam olarak ne görünüyorsa o" dedi.

Beyaz kanatlardan oluşan bir fırtına eşliğinde Micah sisle-

rin arasından çıktı ve etrafı Isaiah, Naomi ve diğer altı melek tarafından kuşatılarak indi, hepsi de tepeden tırnağa silahlı ve lejyon siyahı içindeydi. Ancak Engerek Kraliçe ve yandaşlarını etkisiz hale getirmek için hiçbir hamle yapmadılar.

Hayır, hepsi Hunt ve arkadaşlarına döndü. Silahlarını onlara doğrulttular.

Hunt önce Vali'ye, sonra Engerek Kraliçe'ye baktı. Yavaşça, "Seni lanet orospu" diye hırladı.

Engerek Kraliçe kıkırdadı. Micah'a, "Bana bir iyilik borçlusun, Vali" dedi.

Micah onaylamak için çenesini salladı.

Viktoria ona tısladı, alnında hale kırıştı. "Bize tuzak kurdun."

Engerek Kraliçe kollarını kavuşturdu. Sentezi işaret ederek, "Elime bir sevkiyat geçtiği haberi sızdığında, bu boku kimin isteyeceğini görmenin zamanıma değeceğini biliyordum" dedi. Hunt'a baktığında gülümsemesi zehirliydi. "Ben de senin olmanı umuyordum, Umbra Mortis."

Bryce'ın kalbi küt küt atıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hunt ona doğru döndü, projektör ışığı altında yüzü kasvetli görünüyordu. "Bunun böyle olmaması gerekiyordu, Bryce. Başta öyleydi belki ama bu gece o videoyu gördüm ve durdurmaya çalıştım, onları durdurmaya çalıştım ama lanet olasıcalar beni *dinlemediler...*"

Engerek Kraliçe, "Bu üçü, sentezin, kendilerinden alınanı geri kazanmanın kolay bir yolu olacağını düşündü" dedi. Ahlaksız bir şekilde durakladı. "Efendilerini devirme gücünü geri kazanmanın yani."

Dünya ayaklarının altından kaydı. Bryce, "Sana inanmıyorum" dedi.

Fakat Hunt'ın gözlerindeki acı ifade, masumiyetine olan kör ve aptal inancını tümüyle tüketti.

Buz gibi bir sesle, "Bu doğru" dedi Micah. "Bu üçü sentezi günler önce öğrendi ve o zamandan beri satın almanın ve sözde isyancı arkadaşları arasında dağıtmanın bir yolunu arıyor-

du. Halelerini kıracak kadar güçlenmek ve Shahar'ın Hermon Dağı'nda başladığı işi bitirmek için." Engerek Kraliçe'ye doğru başını salladı. "Justinian, onun etkisi altındaki bir kadını işe almaya çalıştıktan sonra bana bu planı bildirme nezaketini gösterdi."

Bryce başını iki yana salladı salladı. O kadar çok titriyordu ki Tharion onu belinden tuttu.

Engerek Kraliçe, "Senin fiyatını da bulacağımı söylemiştim, Athalar" dedi.

Bryce ağlamaya başladı. Her gözyaşından, her titreyişinden, her aptal hıçkırığından nefret etti. Hunt'ın gözlerindeki acıdan nefret etti, sadece ona bakmasından ve "Üzgünüm" demesinden nefret etti.

Ama Bryce sadece, "*Günler* önce mi?" diye sordu.

Ses çıkmadı.

Tekrardan, "Sentezi *günler* önce biliyor muydun?" diye sordu.

Kalbi, o aptal kalbi çatırdayarak kırılıyordu resmen.

"Micah bana bazı hedefler verdi. Üç uyuşturucu baronu. Bana, iki yıl önce az miktarda bir sentezin Redner laboratuvarından sokaklara sızdığını söylediler. Ama çok hızlı bir şekilde tükenmiş. Çok hızlı. İki yıl boyunca onu kopyalamaya çalıştıktan sonra, birinin nihayet formülü çözdüğünü ve şimdi üretildiğini ve gücümüzü artırabileceğini söylediler. Yakın zamana kadar, bu davayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. O deneylerin görüntülerini görene kadar ne haltlar *yapabileceğini* bile bilmiyordum" dedi Hunt.

"Nasıl." Sözü yağmuru kesti. "Nasıl sızmış?"

Hunt başını sağa sola salladı. "Bu önemli değil."

Micah soğukkanlılıkla, "Danika Fendyr" dedi.

Bryce, Tharion'un tutuşuna doğru bir adım geriledi. "Bu mümkün değil."

Hunt, onu mahveden bir nezaketle konuşmaya başladı. "Danika sattı, Bryce. Bu yüzden o sandıkla birlikte o teknede görüldü. Yaklaşık bir hafta önce çözdüm. Formülü çaldı, elindekileri sattı ve..." Kendini durdurdu.

"Ve *ne*?" diye fısıldadı Bryce. "Ve *ne*, Hunt?"

"Ve Danika da bunu kullandı. Bağımlıydı."

Bryce kusacaktı. "Danika *asla* böyle bir şey yapmazdı. Bunların *hiçbirini* yapmazdı."

Hunt başını sağa sola salladı. "Yaptı, Bryce."

"Hayır."

Micah aralarına girmeyince Hunt, "Kanıtlara bak" dedi. Sesi bıçak gibi keskindi. "Aranızdaki son mesajlara bak. O gece vücudunda bulduğumuz uyuşturucular ikiniz için de standart bir şeydi. Farklı tür bir uyuşturucudan ne çıkardı ki? Bundan alacağı daha küçük bir doz, diğer her şeyden daha iyi bir kafa yapmaz mıydı? Sabine'in onu bir kez daha yıkıp parçaladığı uzun bir günün ardından, Danika'nın gerginliğini alabilecek bir şey olmaz mıydı bu? Ona kurtların Lideri olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıracak, seninle Dalış'ı yapmak için beklediği için ona bu gücü o an *verecek* bir şey olmaz mıydı bu?"

"*Hayır.*"

Hunt'ın sesi çatladı. "Bunu kullandı, Bryce. Tüm işaretler, Boru'un çalındığı gece o iki HŞÜ öğrencisini onun öldürdüğünü gösteriyor. Onu Boru'yu çalarken gördüler ve o da onları kovalayıp öldürdü."

Bryce, Danika'nın tekin olmayan bakışlarla o öğrencilerin ölümden bahsederken yüzünün nasıl solgun olduğunu hatırladı.

"Bu doğru değil."

Hunt başını sağa sola salladı. Sanki her şeyi, öğrendiklerini geri alabilirmiş gibi. "Öldürdüğüm o uyuşturucu baronları Danika'nın Et Pazarı'nda görüldüğünü söylediler. Sentez hakkında konuşuyormuş. Danika, Maximus Tertian'ı bu şekilde tanıyordu, o da Danika gibi bir bağımlıydı. Kız arkadaşının haberi yoktu."

"Hayır."

Ama Hunt Micah'a baktı. "Sanırım şimdi gidiyoruz." Bileklerini uzattı. Kelepçelemeleri için. Gerçekten de Isaiah'ın ellerinde, parıldayan gorsian taşından yapılma, kalın, büyü öldüren kelepçeler vardı.

Başmelek, "Ona geri kalanını anlatmayacak mısın?" dedi. Hunt durdu. "Buna gerek yok. Gidelim."

"Neyi anlatacak" diye fısıldadı Bryce. Tharion'un elleri uyararak kollarını sıktı.

Başmelek soğukkanlılıkla, "Danika'nın cinayetiyle ilgili gerçeği çoktan bildiğini" dedi. Sıkkın görünüyordu. Sanki bunu binlerce kez, binlerce farklı şekilde yapmış gibi. Sanki önceden tahmin etmiş gibi.

Bryce Hunt'a baktı ve gözlerinde bunu gördü. Ağlayarak başını sallamaya başladı. "Hayır."

Hunt, "Danika öldüğü gece sentezden aldı. Çok fazla miktarda kullandı. Bu, aklını kaçırmasına neden oldu. Kendi sürüsünü katletti. Sonra da kendini."

Onu ayakta tutan tek şey Tharion tutuşuydu. "Hayır, hayır, hayır..."

Hunt, "Bu yüzden katilin sesi hiç yoktu, Bryce" dedi.

"Hayatı için yalvarıyordu ama..."

Hunt, "Durması için kendine yalvarıyordu" dedi. "Kayıttaki tek hırıltı onunkiydi."

Danika. Sürüyü Danika öldürmüştü. Thorne'u öldürmüştü. Connor'ı öldürmüştü.

Sonra da kendini paramparça etmişti.

"Ama Boru..."

"Sabine'i kızdırmak için çalmış olmalı. Ve sonra da muhtemelen karaborsada satmıştır. Bunların hiçbiriyle ilgisi yok. Onun için her şey sentezle ilgiliydi."

Micah araya girdi. "Danika'nın Redner'ın laboratuvarından sentez deneylerinin görüntülerini çaldığını öğrendim."

"Ama kristallos..."

"Yüksek dozlarda kullanıldığında, sentezin bir yan etkisi" dedi Micah. "Kullanıcıya sağladığı güçlü büyü dalgası, formülündeki obsidiyen tuzu sayesinde portal açma yeteneğini de getiriyor. Danika bunu yaptı, kazara kristallosu çağırdı. Sentezin içindeki siyah tuzun kendi aklı olabilir. Bir duyarlılığı. Sentezin formülündeki ölçüm, kristallosun kutsal olmayan sayısıyla

eşleşiyor. Yüksek dozda sentezle, tuzun gücü kontrol kazanır ve kristallosu çağırabilir. Onları son zamanlarda görmemizin nedeni bu. Uyuşturucu artık sokaklarda ve tavsiye edilenden daha yüksek dozlarda kullanılıyor. Şüphelendiğin gibi, kristallos hayati organlarla besleniyor, kanalizasyonları kullanarak cesetleri su yoluna atıyorlar. Yakın zamanda öldürülen iki kurban, tapınak yardımcısı ve tapınak muhafızı, sentezi kullanan birinin talihsiz kurbanlarıydı."

Yine sessizlik çöktü. Bryce bir kez daha Hunt'a döndü. "Biliyordun."

Hunt, onun bakışlarına karşılık verdi. "Özür dilerim."

Sesi bir çığlığa yükseldi. *"Biliyordun!"*

Hunt ona doğru bir adım attı.

Karanlıkta bir silah parladı, kafasına doğrultuldu ve onu durdurdu.

Bryce o tabancayı tanıyordu. Siyah namlunun üzerine kazınmış o gümüş kanatları biliyordu.

"Kıpırdarsan melek, siktir olup ölürsün."

Hunt ellerini kaldırdı. Ancak Fury Axtar, sentez sandıklarının ötesindeki gölgelerden çıkarken gözleri Bryce'ı terk etmedi.

Bryce, Fury'nin nasıl Micah'a bile fark ettirmeden geldiğini ya da nerden öğrenip de geldiğini sorgulamadı. Fury Axtar akıcı bir geceydi. Dünyanın sırlarını bildiği için kötü şöhretliydi.

Fury, Hunt'ın etrafından dolanıp Bryce'ın tarafına geçti. Tabancayı bacağındaki kılıfına koydu, her zamanki dar siyah takım elbisesi yağmurla parlıyordu ve çene uzunluğundaki siyah saçlarından sular damlıyordu ama Engerek Kraliçe'ye, "Siktir git gözümün önünden" dedi.

Kadın ona kurnazca gülümsedi. "Bu benim teknem."

"O zaman yüzünü göremeyeceğim bir yere git."

Bryce, Engerek Kraliçe'nin Fury'nin emrine itaat etmesine şaşıracak halde değildi.

Hunt'a bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Biliyordun" dedi tekrar.

Hunt'ın gözleri onunkileri inceledi. "Asla incinmeni isteme-

dim. Asla bilmeni istemedim çünkü..."

"Biliyordun, biliyordun, biliyordun!" Gerçeği öğrenmişti ve neredeyse bir hafta boyunca ona hiçbir şey söylememişti. Defalarca kez arkadaşını ne kadar çok sevdiğinden ve Danika'nın ne kadar harika biri olduğundan bahsetmesine izin vermişti. "Sentezi araştırmanın zaman kaybı olduğu hakkındaki tüm o konuşmaların..." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "Gerçeği çoktan öğrendiğin içindi. *Yalan* söyledin." Uyuşturucu sandıklarına doğru bir kolunu uzattı. "Gerçeği öğrendin ve sonra sentezi kendin için istediğini fark ettin, öyle mi? Ve tıp cadısının panzehiri bulmasına yardım etmek istemen de... *Kendin* içindi. Peki tüm bunlar ne içindi, tekrar isyan etmek için mi?"

Hunt, sanki ondan af dileyecekmiş gibi dizlerinin üstüne çöktü. "Başta öyleydi, evet ama hepsi sentezin ne yapabileceğine dair bir söylentiye dayanıyordu. Sonra bu gece bulduğun görüntüleri gördüm ve anlaşmadan çekilmek istedim. Hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum. Panzehirle bile çok tehlikeliydi. *Tüm* bunların yanlış bir yol olduğunu fark ettim. Ama sen ve ben, Bryce... *Sen*, yanında son bulmak istediğimsin. İstediğim, *seninle* bir hayat. Benim kahrolası yolum *sensin*." Taş gibi birer suratla ve kelepçeli bir şekilde duran Justinian ve Viktoria'yı işaret etti. "Onlara mesaj atarak bittiğini söyledim ama korktular, Engerek Kraliçe ile temasa geçtiler ve bu *gece* olacağında ısrar ettiler. Yemin ederim, buraya sadece durdurmak için geldim. Felakete dönüşmeden önce buna bir *son* vermek için geldim. Ben *asla*..."

Bryce cebindeki beyaz opali aldı ve ona fırlattı.

O kadar sert fırlattı ki Hunt'ın kafasına çarptı. Şakağından kan süzülmeye başladı. Sanki halenin kendisi kanıyormuş gibiydi.

Hunt, güvertedeki kan sıçramış opale bakarken, "Seni bir daha görmek istemiyorum" diye fısıldadı Bryce.

"Bu bir sorun olmayacak" dedi Micah ve Isaiah öne çıktı, gorsian taşından yapılma kelepçeler ametist ateşi gibi parladı. Viktoria ve Justinian'ın bileklerindekilerin aynısıydı.

Bryce, Tharion'a yaslanırken titremeden duramıyordu, Fury yanında sessiz bir güçtü.

"Bryce, üzgünüm" dedi Hunt, acımasız görünümlü Isaiah kelepçeleri taktı. "Öğreneceğin zamanki halinin düşüncesine dayanamadım..."

Fury, "Bu kadar yeter" dedi. "Yeterince şey söyledin ve yaptın." Micah'a baktı. "Seninle işi bitti. Hepinizle." Bryce'ı, Tharion'un yanında duran jete doğru çekti, mer onları arkalarından yönlendirdi. "Onu bir daha rahatsız edersen, *seni* ziyaret ederim, Vali."

Bryce, jetin üzerine doğru hafifçe eğildiğini fark etmedi. Fury'nin onun önüne geçip motoru çalıştırdığını fark etmedi. Tharion'un kıyıya dönüş yolunu korumak için onları takip ettiğini fark etmedi.

Bryce kollarını Fury'nin minik beline dolarken Hunt tekrar deneyerek, "Bryce" dedi. "Kalbin zaten çok kırıktı ve benim yapmak istediğim son şey de..."

Rüzgâr saçlarını kamçılar ve jet yağmura ve karanlığa doğru yol alırken arkasını dönüp ona bakmadı.

"*BRYCE!*" diyerek haykırdı Hunt.

Bryce, arkasına bakmadı.

67

Fury onu bıraktığında Ruhn apartman lobisindeydi. Tharion onları limanda bırakmış, ele geçirilen sentez sevkiyatının taşınmasına yardım edeceğini söylemişti ve Fury de yeterince hızlı bir şekilde ayrılmıştı ki Bryce, onun da Engerek Kraliçe'nin sentezle gizlice kaçmayacağından emin olmak için yola çıktığını anlamıştı.

Asansöre binerken Ruhn hiçbir şey söylemedi.

Ama Fury'nin ona anlattığını biliyordu. Onu buraya çağırdığını biliyordu.

Arkadaşı, rıhtımdan geri dönerken birisiyle mesajlaşıyordu. Ve Flynn ve Declan'ı uzun menzilli tüfekleriyle sokaktaki binaların çatılarında nöbet tutarken görmüştü.

Abisi, eve girene kadar konuşmadı. Mekân karanlık, içi boş ve yabancıydı. Hunt'a ait her kıyafet ve eşya saldırmaya hazır bir yılan gibiydi. Kanepedeki kan lekesi en kötüsüydü.

Bryce halıya kusmadan önce büyük odanın yarısını geçmişti.

Ruhn hemen yanına geldi, kolları ve gölgeleri Bryce'ı sardı.

Bryce, hıçkırıklarını hissedebiliyordu, onları duyabiliyordu ama çok uzaktaydılar. Ruhn onu kucağına alıp kanepeye taşırken tüm dünya çok uzaktaydı. Onu, kendini tamamen Hunt'a teslim ettiği o noktadan uzak tuttu. Ama kan lekesi ya da yayılan koku hakkında yorum yapmadı.

Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

Bir avuç uyuşturucu bağımlısından farkı yok... Hunt da

bunu ima etmişti. O ve Danika'nın, ele geçirdikleri her şeyi soluyan ve çekebilen iki bağımlıdan farkları yoktu.

Ama öyle bir şey değildi. Hiç öyle olmamıştı. Aptalcaydı ama eğlence içindi, dikkat dağıtmak ve rahatlamak içindi, asla karanlık bir şey için değildi...

O kadar çok titriyordu ki kemiklerinin kırılacağını sandı.

Ruhn, sanki kardeşini bir arada tutabilecekmiş gibi onu sıkıca kavradı.

Hunt, deney videolarını gösterdiğinde gerçeği öğrenmeye yaklaştığını biliyor olmalıydı. Bu yüzden ikisi için mutlu bir son, onlar için bir *gelecek* gibi yalanlar uydurmuş, ağzı ve elleriyle dikkatini dağıtmıştı. Ve sonra, triariilerden biri olarak, eski ev sahibinden daireyi ziyaret etme isteği hakkında uyarı almıştı ve gizlice dışarı çıkıp, uyuduğunu düşündürtmüştü. Yangın, muhtemelen onun yıldırımıyla çıkmıştı.

Su perisinin herhangi bir kayıp olmadığını söylediğini hatırladı. Hunt'ta insanları uyarmak için yangın alarmlarını çalıştırmasına neden olan bir parça nezaket var mıydı? Buna inanmak zorundaydı.

Ama Hunt, hiç kanıt kalmadığından emin olmak için binayı yakıp kül ettikten sonra, isyanını körüklemek için ihtiyacı olan şeyi takas etmek üzere Engerek Kraliçe ile buluşmuştu. Anlaşmadan çekilme saçmalığına inanmadı Bryce. Bir an bile. Acı dolu bir dünyanın üzerine çökeceğini biliyordu. Her şeyi söylerdi.

Danika Şeytan Sürüsü'nü öldürmüştü. Thorne ve Connor'ı öldürmüştü. Sonra da kendini.

Ve şimdi Danika utanç içinde, Uyuyan Şehir'in anıt mezarları arasında yaşamaya devam ediyordu. Acı çekiyordu. Bryce yüzünden.

Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

Fury geri döndüğünde Bryce saatlerdir duvardaki aynı noktaya bakıyordu. Ruhn mutfaktaki suikastçıyla konuşmak için onu kanepede yalnız bıraktı.

Bryce onların fısıldaşmalarını her halükârda duyabiliyordu.

Athalar Comitium'un altındaki hücrelerden birinde, dedi Fury.

Micah onu idam ettirmedi mi?

Hayır. Justinian ve Viktoria ise... Meleği çarmıha gerdi ve tayfa da çok boktan şeyler yaptı.

Öldüler mi?

Daha kötüsü. Justinian hâlâ Comitium lobisinde kanlar içinde. İyileşmesini yavaşlatmak için ona bir şeyler verdiler. Şansı yaver giderse yakında ölür.

Peki ya tayf?

Micah onu vücudundan söktü ve özünü cam bir kutuya koydu. Kutuyu da Justinian'ın haçının tabanına koydu. Dedikodulara göre kutuyu –Viktoria'yı– Melinoe Çukuru'na atacakmış ve denizin dibine düşüp karanlık ve soyutlanma yüzünden deliye dönmesi için bırakacakmış.

Kahretsin. Sen bir şey yapamaz mısın?

Cumhuriyete ihanet ettiler. Ona karşı komplo kurarken yakalandılar. Yani, hayır.

Ama Athalar Justinian'ın yanında çarmıha gerilmedi mi?

Sanırım Micah onun için farklı bir ceza buldu. Daha kötü bir şey.

Diğer ikisinin yaşadıklarından daha kötü ne olabilir ki?

Uzun, korkunç bir duraklama oldu. *Birçok şey, Ruhn Danaan.*

Bryce kelimelerin onu ele geçirmesine izin verdi. Kanepede oturdu ve televizyonun karanlık ekranına baktı. Kendi içindeki kara çukura baktı.

IV. KISIM

VADİ

68

Her nedense Hunt, taş bir zindan beklemişti.

Micah'ın, hayatta kalmasını istediği birkaç düşmanını Comitium'un altındaki bu hücrelerde tuttuğunu bilecek kadar sayısız kez burada bulunduğundan nedenini bilmiyordu ama bir şekilde tutulacağı yerin Pangera'dakinin aynısı olacağını hayal etmişti: Asteri'nin karanlık, kirli zindanları, Sandriel'in sarayındakilerin çok benzeri.

Büyüsünü etkisiz kılmak için bir başka büyüyle uğuldayan krom çubukların bulunduğu bu beyaz hücreyi beklememişti. Koridor duvarındaki bir ekran, Comitium avlusunun yayınını gösteriyordu. Ortada, demir haça çivilenmiş bir beden ve ayaklarının dibinde üzerine kanları damlayan cam bir kutu vardı.

Justinian hâlâ ara sıra inliyordu, yavaşça boğulurken ayak veya el parmakları seğiriyordu, vücudu yüklü ciğerlerini iyileştirmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Kanatları çoktan kesilmişti. Altındaki mermer zemine bırakılmıştı.

Özü o cam kutunun içinde görünmez olan Viktoria, izlemek zorunda bırakılmıştı. Justinian'ın kanının, kabının kapağına damlamasına katlanmak zorunda bırakılmıştı.

Hunt, küçük karyolaya oturdu ve onlara yapılanların her saniyesini izledi. Micah onu uzun zamandır içinde hapsolduğu bedenden ayırırken Viktoria'nın nasıl çığlık attığını izledi. Gaddarca davranılmış bedeni çarmıha gerilirken, hatta demir çiviler saplanırken bile Justinian'ın nasıl savaştığını izledi. Haçı

kaldırdıklarında bile ve acıyla bağırmaya başladığında bile izlemişti.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. Hunt kimin yaklaştığını görmek için karyoladan kalkmadı. Şakağındaki yara iyileşmişti ama yanağından ve çenesinden akan kanı temizlemeye zahmet etmemişti.

Koridorun aşağısındaki ayak sesleri sabit ve telaşsızdı. Isaiah.

Hunt, eski arkadaşı parmaklıkların önünde durduğunda oturmaya devam etti.

"Neden?" Yakışıklı yüzünde ne çekici ne de sıcak bir şey vardı. Sadece öfke, yorgunluk ve korku.

Hunt, her kameranın farkında olarak ve umursamayarak, "Çünkü bir noktada artık bitmesi gerekiyor" dedi.

"*Öldüğünde* biter. *Sevdiğimiz herkes* öldüğünde biter." Isaiah arkasındaki ekranı, Justinian'ın harap olmuş bedenini ve Viktoria'nın kana bulanmış kutusunu gösterdi. "Bu sana doğru yolda olduğunu hissettiriyor mu Hunt? Buna değer miydi?"

Yatağa girdiği sırada, Justinian'dan anlaşmanın yapılacağına dair mesaj aldığında, *değmeyeceğini* fark etmişti. Tıp cadısının panzehiri olsa bile değmezdi. Bryce'la geçirdiği haftalardan sonra değmezdi. Kanepede yaptıklarından sonra değmezdi. Ama Hunt, "Hermon Dağı'ndan beri hiçbir şey değişmedi, Isaiah. Hiçbir şey düzelmedi" dedi, çünkü hâlâ doğruydu bu.

"Siz üçünüz bu boku ne zamandır planlıyordunuz?"

"O üç uyuşturucu baronunu öldürdüğümden beri. Sentezi ve neler yapabileceğini anlattıklarından beri. Doğru dozda aldığında Danika Fendyr'e nasıl bir güç verdiğini söylediklerinden beri. Zamanın geldiğine karar verdik. Micah'ın o sikik pazarlıkları olmayacaktı daha fazla. Daha fazla ölüme karşılık ölüm olmayacaktı. Sadece *bizim* seçtiklerimiz olacaktı."

Üçü de sentezi alabilecekleri tek bir yer, tek bir kişi olduğunu biliyordu. Birkaç gün önce Engerek Kraliçe'yi özel olarak ziyaret etmişti. Onu zehir yuvasında bulmuş ve istediği şeyi söylemişti. Vik, yüzyıllardır biriktirdiği maaş çekleri sayesinde altına sahipti.

Yılanın, Başmeleğin cebinde olacağı aklına gelmemişti. Ya da oraya girmenin bir yolunu aradığı.

Isaiah başını salladı. "Ve sen de *sen*, Vik, Justinian ve seni takip eden aptalların sentezi alarak ne yapabileceğini düşündün? Micah'ı öldürmeyi mi? Sandriel'i mi? Hepsini mi?"

"Amaç buydu." Bunu Zirve'de yapmayı planlamışlardı. Sonra da Pangera'ya gideceklerdi. Sonsuz Şehir'e gideceklerdi. Ve uzun zaman önce başlamış olan şeyi bitireceklerdi.

"Ya elinde patlasaydı ya çok fazla alıp bunun yerine kendini parçalara ayırsaydın?"

"Bir panzehir bulmaya çalışıyordum." Hunt omuz silkti. "Her şeyi çoktan itiraf ettim, bu yüzden beni sorguya çekme."

Isaiah hücre parmaklıklarına elini vurdu. Etrafındaki koridorda rüzgâr uludu. "Peşini bırakamaz mıydın, hizmet edip kendini kanıtlayamaz mıydın ve böylece..."

"Durdurmaya çalıştım kör olasıca. O mavnadaydım çünkü fark ettim ki..." Kafasını salladı. "Şu noktada hiçbir fark yaratmaz. Ama denedim. Onu alan birine ne yaptığını gösteren görüntüleri izledim. Panzehiri olsa bile çok tehlikeliydi. Fazla tehlikeli. Ama Justinian ve Vik bırakmayı reddetti. Vik, Engerek Kraliçe'ye altını verdiğinde, ben çoktan yollarımızı ayırmak istediğimi söylemiştim."

Isaiah iğrenerek başını salladı.

Hunt, "Sen ağzındaki biti kabul edebilirsin ama ben *asla* etmeyeceğim" diye sataştı.

"Kabul etmiyorum" diye tısladı Isaiah. "Ama özgürlüğüm uğruna çalışmak için bir nedenim var Hunt." Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Senin de olduğunu düşünmüştüm."

Hunt'ın midesi burkuldu. "Bryce'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Elbette yok. Herkesin önünde kızın lanet kalbini paramparça ettin. Hiçbir fikri olmadığı belliydi."

Hunt irkildi, göğsü ağrıyordu. "Micah onun peşinden gitmeyecek..."

"Hayır. Çok şanslısın ama hayır. Seni cezalandırmak için onu çarmıha germeyecek. Yine de aklından geçmediğine inana-

cak kadar saf olma."

Hunt rahatlamasına engel olamadı.

Isaiah, "Micah anlaşmayı durdurmaya çalıştığını biliyor. Justinian'la aranızdaki mesajları gördü. Bu yüzden onlar şu anda lobideler ve sen de buradasın."

"Bana ne yapacak?"

"Henüz ilan etmedi." Yüzü hafifçe yumuşadı. "Veda etmeye geldim. Daha sonra edemezsek diye."

Hunt başını salladı. Kaderini kabullenmişti. Denemişti ve başarısız olmuştu ve şimdi de bedelini ödeyecekti. Bir kez daha.

Micah için can üstüne can alırken ruhunun yavaş yavaş ölmesinden daha iyi bir sondu. Hunt, "Bryce'a üzgün olduğumu söyle" dedi. "Lütfen."

Günün sonunda, Vik ve Justinian'a rağmen, yoluna çıkacak acımasız sona rağmen aklında beliren, Bryce'ın yüzüydü. Sebep olduğu gözyaşlarıydı.

Ona bir gelecek vaat etmişti ve sonra bu acıyı, umutsuzluğu ve kederi getirmişti. Hunt, kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Isaiah'ın parmakları sanki Hunt'ın eline uzanacakmış gibi parmaklıklara doğru kalktı ama sonra tekrar yanına indi. "Söylerim."

"Üç gün oldu" dedi Lehabah. "Ve Vali, Athie'ye ne yaptığını açıklamadı."

Bryce kütüphanede, okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Kapat şu televizyonu."

Lehabah bunu yapmadı, parlayan yüzü tabletin ekranına sabitlenmişti. Comitium lobisinin haber görüntüleri ve orada çarmıha gerilmiş, artık çürümekte olan triarii askerinin cesedi görünüyordu. Altında kanla kaplı cam kutu vardı. Haber spikerleri ve analistlerin bitmek bilmeyen saçmalıklarına rağmen Micah'ın en iyi iki askerinin neden bu kadar acımasızca infaz edildiğine dair hiçbir bilgi sızmamıştı. *Başarısız bir darbe*, tek

tahmin idi. Hunt'tan bahsedilmemişti. Yaşayıp yaşamadığı söylenmemişti.

"O yaşıyor" diye fısıldadı Lehabah. "Yaşadığını biliyorum. Hissedebiliyorum."

Bryce bir satırın üzerinde parmağını gezdirdi. Bacağından kristallos zehrini alan cadıdan bir şişe panzehir getiren ulak gittiğinden beri, yirmi dakika içinde onuncu kez aynı yeri okumaya çalışıyordu. Görünüşe göre, tıp cadısı o olmadan panzehiri etkinleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Ama Bryce hayretle şaşırmadı. Şişe, Hunt'la o gün paylaştıklarını hatırlatan sessiz bir hatırayken umursayamadı.

Onu atmayı düşündü, ancak sonra panzehiri Jesiba'nın ofisindeki kasada, Tanrı Katili Tüfeği'ne ait on beş santimlik altın kurşunun hemen yanına kilitlemeye karar verdi. Yaşam ve ölüm, kurtuluş ve yıkım, şimdi orada birlikteydi.

"Violet Kappel sabah haberlerinde daha fazla isyancı olabileceğini söyledi..."

"Kapat şu ekranı Lehabah, yoksa onu koduğumun haznesine atarım."

Keskin sözleri kütüphaneyi yarıp geçti. Kafeslerdeki hışırdayan yaratıklar hareketsiz kaldı. Sirinks bile uykusundan uyandı.

Lehabah soluk pembeye döndü. "Yapabileceğimiz bir şey olmadığından emin mis..."

Bryce kitabı çarparak kapattı ve onu yanında taşıyarak merdivenlere yöneldi.

Ön kapının zilinin çalmasıyla Lehabah'nın sonraki sözlerini duymadı. İş her zamankinden daha yoğundu, toplam altı alışveriş meraklısı zamanını satın almakla ilgilenmedikleri şeyler hakkında sorular sorarak harcamıştı. Bugün bir aptalla daha uğraşmak zorunda kaldıysa eğer...

Monitörlere baktı. Ve dondu.

Güz Kralı galeriyi, paha biçilmez eserlerle dolu salonu, Jesiba'nın ofisine açılan kapıyı ve zeminine bakan pencereyi inceledi. O kadar uzun süre pencereye baktı ki, Bryce, Jesiba'nın masasının arkasındaki duvara monte edilmiş Tanrı Katili

Tüfeği'ne kadar tek yönlü camın içini bir şekilde görüp göremediğini merak etti. Ölümcül varlığını ve yanındaki duvarda yer alan kasadaki altın kurşunun varlığını hissedip hissetmediğini merak etti. Fakat sonra gözleri oradan ayrıldı, sağındaki demir kapıya ve nihayet Bryce'ın kendisine yöneldi.

Onu görmeye hiç gelmemişti. Bunca yıl boyunca hiç gelmemişti. Neden şimdi ilgileniyordu?

Bryce, masasının arkasında oturarak, "Her yerde kameralar var" dedi. Ona on iki yıl öncesini, onunla son kez konuştuğu zamanki on üç yaşındaki ağlayan çocuk halini hatırlatan kül ve hindistan cevizi kokusunun her zerresinden nefret etti. "Eğer bir şey çalmayı düşünüyorsan diye söyledim."

Alay etmesini görmezden geldi ve ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine soktu, hâlâ galerideki sessiz araştırmasını yürütüyordu. Babası, muhteşemdi. Uzun boyluydu, kaslıydı ve onunkiyle aynı renk tona ve ipeksi dokuya sahip o uzun kızıl saçların altında inanılmaz güzel bir yüzü vardı. Ondan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, o siyah kot pantolon ve uyumlu uzun kollu tişörtle genç bir adam gibi giyinmişti. Ama kehribar rengi gözleri çok yaşlı ve acımasızdı. Nihayet, "Oğlum çarşamba gecesi nehirde neler olduğunu anlattı" dedi.

Oğlum lafını küçük bir hakarete çevirmeyi nasıl başardığına Bryce akıl sır erdiremiyordu.

"Ruhn iyi bir köpek."

"*Prens* Ruhn, tehlikede olabileceğin için bunu bilmemi gerekli gördü."

"Yine de üç gün bekledin mi? Benim de çarmıha gerileceğimi mi umuyordun?"

Babasının gözleri parladı. "Güvenliğinin sağlandığını, Vali'nin bu konuda masum olduğunu bildiğini ve sana zarar vermeye cesaret edemeyeceğini söylemeye geldim. Hunt Athalar'ı bile cezalandırmayacak."

Bryce homurdandı. Babası hareketsiz kaldı. "Bunun, sonunda Athalar'ı yıkmaya yetmeyeceğini düşünüyorsan inanılmaz derecede aptalsın."

Ruhn ona bundan da bahsetmiş olmalıydı. Hunt'la arasındaki bu felaketten. Ya da her ne idiyse. Bryce'ı bu şekilde kullanmasına ne ad verilirse.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Ne onunla ne de başkasıyla. Fury tekrar ortadan kaybolmuştu ve Juniper mesaj attığında Bryce konuşmayı kısa tutmuştu. Sonra annesinden ve Randall'dan aramalar gelmişti. Ve büyük yalanlar başlamıştı.

Hunt'ın olayla ilgisi hakkında neden yalan söylediğini bilmiyordu. Belki de Hunt'ı hayatına sokma aptallığını açıklamak çok fazlaydı. Herkes onu uyarmışken, hatta Hunt *yüzüne karşı* öldüğü güne kadar Shahar'ı seveceğini söylemişken onunla oyalandığı gerçeğini göremeyecek kadar *kör* olmuştu ve bunu açıklamak onun için çok fazlaydı. Başmeleği ve isyanlarını ona, *ikisine* tercih ettiğini bilmek onu içten içe kahrediyordu. Annesiyle bu konuda konuşamazdı. İşlev yeteneğinden geriye kalanları tamamen kaybetmeden yapamazdı.

Bu yüzden Bryce işe geri dönmüştü, çünkü yapacak başka ne vardı ki? Yeni iş başvurusu yaptığı yerlerden hiçbir haber gelmedi.

"Bunun hakkında *konuşmayacağım*" diye tekrarladı.

"Bunun hakkında konuşacaksın. Kralınla." Gücünün çatırdayan bir koru, ilk ışıkları söndürdü.

"Sen benim kralım değilsin."

Babası, "Yasal olarak öyleyim" dedi. "Yarı Fey vatandaşı olarak listelendin. Bu da seni hem bu şehirde hem de Gökyüzü ve Nefes Hanesi'nin bir üyesi olarak benim yetki alanıma sokuyor."

Tırnaklarını birbirine sürttü. "Peki ne hakkında konuşmak istiyorsunuz, *Majesteleri*?"

"Boru'yu aramayı bıraktın mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Artık önemi var mı?"

"O ölümcül bir eser. Danika ve Athalar hakkındaki gerçeği öğrenmiş olman onu kullanmak isteyenin yok olduğu anlamına gelmez."

"Ruhn sana söylemedi mi? Danika şaka olsun diye Boru'yu çaldı. Uçurtma gibi uçtuğu anlardan birinde bir yere atmış.

Aramak anlamsız." Babası kaşlarını çattığında, "Tüm kristalloslar Danika ve sentezi kullanan diğerleri tarafında, içindeki siyah tuz sayesinde yanlışlıkla çağrıldı. Boru'yu aramakla bile hata ettik. Peşinde kimse yoktu" diye açıkladı.

Daha çok kimden nefret ettiğine karar veremiyordu: Hunt'tan mı, Danika'dan mı ya da onların yalanlarını göremeyen kendisinden mi? Yalanlarını görmek *istemeyen* kendisinden mi? Bu tiksinme, her adımında, her nefesinde onu takip ediyordu. İçten içe yakıyordu onu.

"Hiçbir düşman onu aramasa bile, Boru'nun yanlış ellere düşmemesini sağlamak önemli."

"Sadece Feylerin elinde olmalı, değil mi?" Bryce soğuk bir şekilde gülümsedi. "Seçilmiş Kişi oğlunun peşine düştüğünü sanıyordum."

"O, başka bir işle meşgul." Ruhn ona siktirip gitmesini söylemiş olmalıydı.

"Pekâlâ, Danika'nın onu sentez sersemliğiyle nereye sattığı hakkında bir fikrin varsa, dinliyorum."

"Bu, önemsiz bir mesele değil. Boru uzun zamandır kullanılmıyor olsa bile, Fey tarihinde özel bir yeri var. Eğer kurtarılırsa halkım için çok şey ifade edecek. *Profesyonel uzmanlığınla* böyle bir araştırmanın ilgini çekeceğini düşünüyorum. İşvereninin de."

Bilgisayar ekranına baktı. "Her neyse."

Durakladı ve sonra gücü vızıldadı, her ses kaynağını bozduktan sonra, "Anneni çok sevmiştim, biliyor musun?" dedi.

"Evet, öyle çok ki yüzünde bir iz bıraktın."

Bryce, geri çekildiğine yemin edebilirdi. "O zamandan beri her anımı yaptıklarımdan pişman olarak geçirmediğimi sanma. Utanç içinde yaşadım."

"Beni kandırabilirdin."

Gücü odanın içinde gürledi. "Ona çok benziyorsun. Sandığından daha fazla. Kimseyi, hiçbir şey için affetmezdi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." O ateş kafasının içinde, kemiklerinde yandı ve şiddetlendi.

Babası sessizce, "Onu kraliçem yapacaktım. Evrakları hazırlamıştım" dedi.

Bryce gözlerini kırpıştırdı. "Şaşırtıcı bir şekilde elitliğe aykırı davranıyorsun." Annesi budan hiç bahsetmemiş, hiç ima etmemişti. "Kraliçe olmaktan nefret ederdi. Hayır derdi."

"Beni evet diyecek kadar seviyordu." Sözlerinde mutlak bir kesinlik vardı.

"Sence bu, yaptığın şeyi bir şekilde telafi eder miydi?"

"Hayır, hiçbir şey yaptığım şeyi telafi edemez."

"Yazık bana saçmalığını geçelim. Bunca yıldan sonra buraya bana bu saçmalığı anlatmak için mi geldin?"

Babası ona uzun bir süre baktı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve sessizce açtı. Ama sokağa adım atmadan önce, öğle sonrası güneşi altında kızıl saçları parlarken, "Bunca yıldan sonra buraya annen gibi olabileceğini ama aynı zamanda bana daha fazla benzediğini söylemek için geldim. Sandığından daha çok" dedi. Kehribar rengi gözleri, kendi gözleri, titredi. "Ve bu iyi bir şey değil."

Kapı kapandı, galeri kararardı. Bryce önündeki bilgisayar ekranına baktı ve birkaç kelime yazdı.

Hunt'la ilgili hâlâ bir şey yoktu. Haberlerde ondan bahsedilmiyordu. Umbra Mortis'in hapsedilip hapsedilmediği, işkence görüp görmediği ya da hayatta mı yoksa ölü mü olduğuna dair tek bir fısıltı bile yok.

Sanki hiç var olmamış gibiydi. Sanki onu hayal etmişti.

69

Hunt sadece vücudu ihtiyaç duyduğu için yedi, yapacak başka bir şey olmadığı için uyudu ve bunu kendisi, Vik ve Justinian'ın başına o getirdiği ve buna da hiç şüphe olmadığı için hücre parmaklıklarının arkasındaki koridorda bulunan TV ekranını izledi.

Micah cesedi yukarıda bırakmıştı. Justinian tam yedi gün boyunca orada asılı kalacak ve sonra çarmıhtan çekilecek ve Istros'a atılacaktı. Hainler için yelken açılmazdı. Sadece nehir canavarlarının karınlarına giderlerdi.

Viktoria'nın kutusu çoktan Melinoe Çukuru'na atılmıştı.

Deniz tabanında, Midgard'ın en derin yerinde, karanlıktan, sessizlikten ve o dar alandan başka bir şey olmadan kapana kısıldığını düşünmek...

Rüyalarındaki acı çekişi Hunt'ı tuvalete götürmüş ve bağırsakları çıkana kadar kusturmuştu.

Sonra kaşıntı başladı. Sırtının derinliklerinde, iskeleti boyunca yayılan kanatları şimdi yeniden büyümeye başlamıştı ve kaşındıkça kaşınıyordu. Yavru kanatları, onları kaşımanın neredeyse kör edici bir acıya neden olacağı kadar ağrıyordu ve saatler geçtikçe, her yeni büyüme çenesini ona doğru sıkmasına neden oluyordu.

İsraf, dedi bedenine sessizce. İnfaza saatler ya da günler kalmışken kanatlarını yeniden büyütmek büyük bir israftı.

Altı gün önce Isaiah'dan beri ziyaretçisi olmamıştı. TV ya-

yınında, avludaki güneş ışığının değişimini izleyerek zamanı takip etmişti.

Bryce'dan tek bir fısıltı bile yoktu. Onu görmenin bir yolunu bulacağını ummaya cesaret ettiğinden değildi, eğer ondan af dilemesi için dizlerinin üzerine çökmesine izin verirse diye bekliyordu. Ona söylemeye ihtiyaç duyduğu şeyleri söylemek için.

Belki Micah burada çürümesine istiyordu. Vik gibi delirsin, toprağın altına gömülsün, uçamasın, temiz havayı yüzünde hissedemesin istiyordu.

Koridorun sonundaki kapılar tıslad ve Hunt sessizliğinden yükselerek gözlerini kırpıştırdı. Acınası şekilde kaşınan kanatları bile işkencelerini durdurdu.

Fakat bir kalp atışından sonra ona çarpan kadın kokusu Bryce'a ait değildi.

Çok iyi bildiği, yaşadığı sürece asla unutamayacağı bir kokuydu. Kâbuslarına giren, öfkesini kabartarak düşünmesini imkânsız hale getiren bir kokuydu.

Kuzeybatı Pangera'nın Başmeleği hücresinin önünde durup gülümsedi. Shahar'a ne kadar benzediğine asla alışamamıştı. Sandriel, "Bu tanıdık geliyor" dedi. Sesi yumuşak ve güzeldi. Müzik gibiydi. Yüzü de öyleydi.

Yine de taze toprak rengi gözleri onu ele veriyordu. Binlerce yıllık zulüm ve neredeyse eşsiz güçle bilenmişlerdi. Acıdan, kan dökmekten ve umutsuzluktan zevk alan gözlerdi. Shahar'la gözleri arasındaki fark hep bu olmuştu. Birinde sıcaklık, diğerinde ölüm vardı.

Başmelek, ince kollarını kavuşturarak, "Beni öldürmek istediğini duydum Hunt" dedi. Dilini şaklattı. "Gerçekten yine o eski oyuna mı döndük?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece karyolasına oturdu ve ona baktı.

"Biliyor musun, eşyalarınıza el konulduğunda, Micah'ın paylaşacak kadar nazik olduğu ilginç şeyler buldular." Cebinden bir nesne çıkardı. Telefonu. "Özellikle ifade etmek gerekirse, bunu."

Elini salladı ve arkasındaki TV'de telefon ekranı belirdi, kablosuz bağlantısı çeşitli programlar aracılığıyla parmakları-

nın her hareketini gösteriyordu. "E-postan, elbette ki, çok sıkıcıydı. Hiçbir şeyi silmez misin?" Devam etmeden önce cevap vermesini beklemedi. "Ama mesajların..." Dudakları kıvrıldı ve son gelen mesaja tıkladı.

Görünüşe göre, Bryce iletişim adını son bir kez değiştirmişti.

Hunt'ın En İyisi Olduğunu Düşünen Bryce, şöyle yazmıştı.

Bunu görmeyeceğini biliyorum. Sana neden yazdığımı bile bilmiyorum.

Bir dakika sonra tekrar yazmıştı. *Ben sadece...* Sonra bir duraklama daha. *"Boş ver." Bunu kim görüyorsa, boş versin. Bunu görmezden gelin.*

Sonrasında, hiçbir şey gelmemişti. Kafası çok ama çok sessizleşti.

"Ve neyi kesinlikle büyüleyici buldum biliyor musun?" diyordu Sandriel. Mesajlardan çıktı ve fotoğraflara girdi. "Bunları." Kıkırdadı. "*Şunlara* bak. Böyle davranabileceğini kim bilebilirdi... Böyle *sıradan* biri gibi?"

Slayt gösterisi fonksiyonuna bastı. Fotoğraflar ekranda görünmeye başladığında Hunt öylece oturdu.

Onlara hiç bakmamıştı. Bryce'la haftalardır çektikleri fotoğraflardı.

İşte oradaydı, Bryce'ın kanepesinde bira içiyordu, sunball maçı izlerken Sirinks'i okşuyordu.

Bir fotoğrafta, ona bu şekilde bakabileceğini bilmekten zevk aldığı için Bryce'a kahvaltı hazırlıyordu. Mutfakta çalışırken, Bryce bir fotoğrafını daha çekmişti: kıçının fotoğrafını. Kendi eli de ön planda onay işareti veriyordu.

Bir sonraki fotoğraf ortaya çıkmasaydı gülmüş veya gülümsemiş olabilirdi. Bu sefer onun çektiği bir fotoğraftı, Bryce'ı konuşurken çekmişti.

Sonra ikisinin sokakta olduğu bir fotoğraf geldi. Bryce iğrenç bir şekilde sırıtırken, Hunt fotoğrafının çekilmesinden dolayı belli bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

Onu, kanalizasyon ızgarasında pis bir halde ve sırılsıklamken, deli gibi tükürdüğü sırada çekmişti.

Sirinks'in, uzuvları açılmış bir şekilde sırt üstü uyurken çekilmiş bir fotoğrafı. Lehabah'ın kütüphanedeki kanepesinde poster kızı gibi poz verdiği bir fotoğraf. Sonra, Hunt'ın gün batımında nehrin üzerinden uçarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bryce'ın küstahça göz kırparken banyo aynasında sırtındaki dövmeyi gösterdiği bir fotoğraf. Sarı yelekli bir su samurunun fotoğrafını çekmişti. Bir saniye sonra da Bryce'ın mutlu yüzünü çekmeyi başarmıştı.

Sandriel'in ne dediğini duymadı.

Fotoğraflar devam eden bir şaka olarak başlamıştı ama gerçek olmuşlardı. Keyifliydiler. İkisinin birlikte olduğu daha çok fotoğraf vardı. Ve Hunt'ın çektiği fotoğraflar da daha fazlaydı. Yedikleri yiyecekler, ara sokaklardaki ilginç grafitiler, bulutlar ve normalde hiç fark etmeyeceği ama ansızın yakalamak istediği şeyler. Ve Hunt'ın kameraya bakıp gülümsediği fotoğraflar.

Bryce'ın yüzünün daha parlak, gülümsemesinin daha yumuşak olduğu fotoğraflar.

Tarihler günümüze yaklaştı. İşte oradaydılar, kanepesinde oturuyorlardı, Bryce'ın başı omzundaydı, gözlerini devirirken geniş bir şekilde gülümsüyordu. Hunt'ın kolu onu sarmıştı. Parmakları gelişi güzel bir şekilde saçlarına dolanmıştı. Ardında, kafasında Hunt'ın şapkası varken bir fotoğrafını çekmişti. Sonra Bryce'ın Jöleli Jübile, Şeftaliler ve Rüyalar ve Prenses Kremalı Pasta'yı Hunt'ın yatağına saçma bir şekilde yatırdığı bir fotoğraf vardı. Hunt'ın şifonyerinin üstünde poz verdiği bir fotoğraf. Banyosundaki bir fotoğraf.

Ve birkaç tane de nehir kenarında çekilmiş fotoğraf. Yoldan geçen bir turistten birkaç fotoğraf çekmesini istediğine dair belirsiz bir anısı vardı. Teker teker, çeşitli çekimler açıldı.

Önce, Bryce'ın hâlâ konuştuğu ve yüzünü buruşturduğu bir fotoğraf.

Sonra gülümsediği ve Hunt'ın da ona baktığı bir fotoğraf.

Üçüncüsünde Bryce hâlâ gülümsüyordu ve Hunt hâlâ ona bakıyordu. Sanki gezegendeki tek kişi oymuş gibi. Galaksideki tek kişi oymuş gibi.

Kalbi küt küt attı. Birkça fotoğraf sonrasında, yüzü Hunt'a dönmüştü. Gözleri buluşmuştu. Gülümsemesi durmuştu.

Sanki Hunt'ın ona nasıl baktığını fark etmiş gibiydi.

Bir sonrakinde, Bryce başını yere eğerek gülümserken, Hunt'ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Gizli, yumuşak bir gülümsemeydi onunkisi. Sanki biliyormuş ve zerre kadar umursamıyormuş gibiydi.

Ve son fotoğrafta, başını göğsüne yaslamış ve kollarını Hunt'ın etrafına dolamıştı. Hunt ise kolu ve kanadıyla onu sarmıştı. İkisi de gülümsüyordu.

Gerçek, geniş gülümsemeler. Alnında dövme, kalbinde keder ve etraflarında bu sikik dünya olmayan kişilere ait olabilecek gülümsemelerdi bunlar.

Bir hayatı olanların gülümsemeleriydi. Tüm bunlar, iyi bir *hayatı* olan birinin fotoğraflarıydı. Bir eve ve yaşayıp yaşamadığını umursayan birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyordu. Sadece bir odaya girerek Hunt'ı gülümseten birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu...

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hiç kimseyle.

Ekran kararadı ve sonra fotoğraflar başa döndü.

Ve bu sefer görebiliyordu Hunt. Bryce'ın gözlerinin başlangıçta ne kadar soğuk olduğunu görebiliyordu. Gülünç fotoğraflarında ve pozlarında bile o gülümsemenin gözlerine ulaşmadığını görebiliyordu. Ancak her fotoğrafla birlikte, ikisi de daha fazla ışık saçmaya başlamıştı. İkisi de daha canlanmaya başlamıştı. Bryce'ın gözleri de canlanmaya başlamıştı. Son fotoğraflara kadar. Ve son fotoğrafta, Bryce neredeyse sevinçle parlıyordu.

Hunt'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Sandriel kedi gibi sırıtıyordu. "Sonunda istediğin gerçekten bu muydu, Hunt?" Fotoğrafları işaret etti. Bryce'ın gülen yüzünü işaret etti. "Bir gün özgür olmak, kızla evlenmek, sıradan, basit bir hayat yaşamak mı?" Kıkırdadı. "Shahar buna ne derdi?"

İsmi, onu etkilemedi. Ve onu yakacağını düşündüğü suçluluk duygusu cızırdamadı bile.

Sandriel'in dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı, ikizinin gülümsemesinin alay edilmiş haliydi. "Ne kadar basit, tatlı dilekler, Hunt. Ama bu işler böyle yürümüyor. Senin gibi kişiler için değil."

Midesi burkuldu. Fotoğrafların işkence olduğunu fark etti. Sahip olabileceği hayatı hatırlatmak içindi. Geçen gece Bryce'la kanepede tattığı şeye sahip olabilirdi. Ama o hayatın içine etmişti.

Sandriel, "İtaatkâr köpeği oynasaydın, Micah'ın sonunda özgürlüğünü vereceği biliyordun" dedi. Kelimeler ona taş gibi çarptı. "Ama sabırlı olamadın. Akıllı olamadın. Küçük intikamın yerine" dedi ve Bryce'la olan fotoğraflarını işaret etti, "bunu seçemedin." Bir kez daha o yılansı gülümsemesini gösterdi. "Bu yüzden, işte buradayız. İşte *buradasın*." Hunt'ın, Bryce ile Sirinks'i çektiği bir fotoğrafı inceledi, korkunç bir şekilde sırıtmaya yakın bir ifadenin altından kimeranın sivri küçük dişleri görünüyordu. "Kız muhtemelen bir süre ağlar. Ama sonra seni unutur ve başka birini bulur. Belki daha düşük bir eşleşmeyi hazmedebilecek bir Fey erkeği çıkar karşısına."

Hunt'ın her bir duyusu acıyla doldu, öfkesi alevlendi.

Sandriel omuz silkti. "Ya da kendini diğer melezlerle birlikte çöplükte bulur."

Parmakları yumruğa dönüştü. Sandriel'in sözlerinde tehdit yoktu. Sadece dünyalarının Bryce gibi insanlara nasıl davrandığının korkunç bir itirafı vardı.

"Mesele şu ki" diye devam etti Sandriel, "o hayatına devam edecek. Sen ve ben de devam edeceğiz Hunt."

Hunt, sonunda gözlerini Bryce'ın, yaşayabilecekleri hayatın, sahip olabilecekleri yuvanın fotoğraflarından ayırdı. Hâlâ umutsuzca, aptalca o hayatı istiyordu. Kanatları tekrar kaşınmaya başladı. "Ne?"

Sandriel'in gülümsemesi keskinleşti. "Sana söylemediler mi?"

Kadının elindeki telefonuna bakarken içinde korku dalgalandı. Neden hayatta kaldığını ve Sandriel'in eşyalarını almasına neden izin verildiğini o an anladı.

Onlar artık, *Sandriel'e* aitti.

Bryce saat on birden hemen sonra neredeyse boş bara girdi. Onu koruyan düşünceli bir erkeğin eksikliği, hayali bir uzuv gibiydi ama o bunu görmezden geldi ve unutmaya çalıştı. Ruhn'ı barda oturmuş viskisini yudumlarken gördü.

Sadece Flynn ona katılmıştı. Erkek, şu anda onunla bilardo oynayan dişiyi baştan çıkarmakla o kadar meşguldü ki, Bryce'a temkinlice ve acıyarak kafa sallamaktan fazlasını yapamadı. Görmezden geldi ve Ruhn'ın yanındaki tabureye elbisesi derinin üzerinde ses çıkararak oturdu. "Selam."

Ruhn ona yandan baktı. "Hey."

Barmen yanına geldi ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Bryce başını iki yana salladı. Burada bir içki, su ya da başka bir şey içecek kadar uzun kalmayı planlamıyordu. Mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordu, böylece eve geri dönebilir, sütyenini çıkarabilir ve eşofmanlarını giyebilirdi.

Bryce, "Uğrayıp teşekkür etmek istedim" dedi. Ruhn sadece ona baktı. Bryce, barın üstündeki televizyonda oynayan sunball maçını izledi. "Geçen gün için. Geçen gece. Bana göz kulak olduğun için."

Ruhn, gözlerini kısarak kiremitli tavana baktı.

"Ne var?" diye sordu Bryce.

"Bana bir şey için teşekkür ettiğine göre, gökyüzü yağıyor mu diye bakıyorum."

Onu omzundan itti. "Göt!"

"Arayabilir ya da mesaj atabilirdin." Viskisinden yudumladı.

"Bunu yüz yüze yapmanın daha yetişkince olacağını düşündüm."

Abisi onu dikkatlice inceledi. "Nasılsın?"

"Daha iyi günlerim olmuştu" dedi. Ardından, "Kendimi aptal gibi hissediyorum" diye itiraf etti.

"Değilsin."

"Ah, öyle mi? Sen de dahil yarım düzine insan Hunt'ın ya-

nında tetikte olmam konusunda beni uyardı ve ben de hepinizin yüzüne güldüm." Bir nefes verdi. "Bunu görmeliydim."

"Kendini iyi hisset diye söylüyorum, ben de Athalar'ın hâlâ o kadar acımasız olduğunu düşünmemiştim." Mavi gözleri parladı. "Son zamanlarda önceliklerinin değiştiğini sanıyordum."

Bryce, gözlerini devirdi. "Evet, sen ve sevgili yaşlı babam yok musunuz..."

"Seni ziyaret mi etti?"

"Aynen. Benim de kendisi gibi büyük bir pislik olduğumu söyledi. Armut dibine düşermiş. Kan çekermiş falan."

"Ona hiç benzemiyorsun."

"Tereciye tere satma, Ruhn." Tırnaklarını barın üzerinde tıklattı. "Her neyse, sadece bunu söylemek için geldim." Yıldız Kılıcı'nın yanında asılı olduğunu, siyah kabzasının odadaki ilk ışıkları yansıtmadığını fark etti. "Bu gece devriyede misin?"

"Gece yarısına kadar değil." Fey metabolizmasıyla viski o zamana kadar çoktan vücudundan çıkmış olurdu.

"Pekâlâ... İyi şanslar." Tabureden atladı ama Ruhn dirseğinde tutarak onu durdurdu.

"Birkaç hafta içinde büyük sunball maçını izlemek için evime birkaç kişi gelecek. Sen de gelmez misin?"

"Pas geçeyim."

"Sadece ilk periyot için gel. Sarmazsa, sorun değil. İstediğin zaman gidebilirsin."

Bryce, yüzünü tarayıp teklifi değerlendirdi. Elini uzattı.

"Neden?" diye sordu sessizce. "Neden uğraşıp duruyorsun?"

"Sen neden beni itip duruyorsun, Bryce?" Ruhn'ın sesi gerildi. "Mesele sadece o kavga değildi."

Bryce yutkundu, boğazı kurumuştu. "Sen benim en iyi arkadaşımdın" dedi abisine. "Danika'dan önce, en iyi arkadaşım sendin. Ve ben... Artık bir önemi yok." O zamanlar gerçeğin önemli olmadığını fark etmişti, önemli olmasına *izin vermemişti*. Sanki göğsündeki ezici ağırlığı hafifletecekmiş gibi omuz silkti. "Belki baştan başlayabiliriz. *Sadece* deneme amaçlı."

Ruhn gülümsemeye başladı. "Yani maçı izlemeye gelecek misin?"

"O gün Juniper gelecek ama katılmak ister mi sorarım." Ruhn'ın mavi gözleri yıldızlar gibi parladı ama Bryce araya girdi. "Yine de söz vermiyorum."

Bar taburesinden kalktığında Ruhn hâlâ sırıtıyordu. "Senin için bir koltuk ayıracağım."

70

Bryce bardan döndüğünde Fury kanepede oturuyordu. Hunt'ı görmeye alıştığı yerde.

Bryce anahtarlarını ön kapının yanındaki masaya fırlattı, Sirinks'i arkadaşının üzerine saldı ve "Selam" dedi.

"Sana da selam." Fury, Sirinks'e onu durduracak bir bakış attı. Bu, kabarık poposunu halıya oturtmasını sağladı, aslanın kuyruğu sallandı ve Fury *onu* selamlamaya tenezzül edene kadar bekledi. Fury bir süre sonra bunu yaptı, kadifemsi, kıvrık kulaklarını okşadı.

"Ne var ne yok?" Bryce topuklularını çıkardı, ağrıyan ayaklarını birkaç kez döndürdü ve elbisesinin fermuarını çekmek için arkasına uzandı. Tanrılar, bacağında hiç ağrı olmaması inanılmazdı. Sızlama bile yoktu. Fury cevap veremeden yatak odasını girmişti, her halükârda duyacağını biliyordu.

"Bazı haberlerim var" dedi Fury gelişigüzel.

Bryce elbisesinden kurtuldu, sütyenini çıkardığında rahatlayarak bir nefes verdi ve bir çift eşofman ve eski bir tişört giydikten sonra saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı. "Dur tahmin edeyim" dedi yatak odasından, ayaklarını terliklerinin içine soktu ve "sonunda siyahın her zaman sıkıcı olduğunu fark ettin ve gerçek kıyafetler bulmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Hafif bir kahkaha duyuldu. "Ukala." Bryce yatak odasından çıktı ve Fury o hızlı suikastçı bakışlarıyla ona baktı. Hunt'ınkilerden çok farklıydı.

Parti yaparlarken bile Fury o soğuk parıltıyı hiç kaybetmezdi. Her zaman hesap yapan, mesafeli bir ifade olurdu gözlerinde. Ama Hunt'ın bakışları...

Hemen düşünmeyi kesti. Karşılaştırmayı kesti. Damarlarındaki kükreyen ateşin alevlenmesini kesti.

Fury, kanepeden kalkarak, "Bak" dedi. "Zirve'ye birkaç gün erken gidiyorum. Bu yüzden gitmeden önce bilmen gereken bir şey var diye düşündüm."

"Beni sevdiğini ve sık sık yazacağını mı söyleyeceksin?"

"Tanrılar, sen en kötüsüsün" dedi Fury, zarif küt saçlarında elini gezdirdi. Bryce, arkadaşının üniversitede kullandığı uzun at kuyruğunu özlemişti. Yeni görünüşü Fury'yi bir şekilde daha da ölümcül gösteriyordu. "Seninle o aptal sınıfta tanıştığımdan beri, en kötüsüsün."

"Evet ama sen bunu keyifli buluyorsun." Bryce buzdolabına yöneldi.

Fury, uflayıp pufladı. "Bak, sana bunu söyleyeceğim ama önce aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Bryce, parmakları buzdolabının sapını kavrarken dondu. "Bana sık sık söylediğin gibi, *aptal* benim göbek adım."

"Bu sefer ciddiyim. Bir şey yapılabileceğini bile sanmıyorum ama söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

Fury yüzünü inceledi, sonra mutfak tezgâhına yaslandı. "Micah Hunt'ı verdi."

Damarlarındaki ateş kuruyup kül oldu. "Kime?"

"Kime olacak? Koduğumun Sandriel'ine."

Kollarını ve bacaklarını hissedemez oldu Bryce. "Ne zaman?"

"Aptalca bir şey yapmayacağını söylemiştin."

"Ayrıntıları sormak aptalca mı?"

Fury başını salladı. "Bu öğleden sonra. O piç, Hunt'ı Sandriel'e geri vermenin onu alenen çarmıha germekten ya da ruhunu bir kutuya koyup denize atmaktan daha büyük bir ceza olduğunu biliyordu."

Öyleydi. Birçok sebepten dolayı öyleydi.

Fury devam etti. "Sandriel ve diğer melekler yarın öğleden sonra Zirve'ye gidiyorlar. Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre toplantı haftaya biter bitmez Ophion isyancılarıyla uğraşmak için Pangera'ya geri dönecekmiş. Yanında Hunt'la."

Bir daha asla özgür olamayacaktı. Sandriel'in ona yapacakları... Hak etmişti. *Her şeyi* hak etmişti.

Bryce, "Aptalca bir şey yapacağım diye bu kadar endişeleniyorsan, neden bana söylüyorsun?" dedi.

Fury'nin koyu gözleri onu tekrar inceledi. "Çünkü... Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Bryce buzdolabına döndü. Çekerek açtı. "Hunt mezarını kendi kazdı."

"Yani siz ikiniz..."

"Hayır."

"Üzerinde kokusu var ama."

"Bu dairede bir ay birlikte yaşadık. Elbette olacak."

Kanepedeki kanını sildirmek için korkunç sayıda gümüş mark vermişti. Orada yaptıklarına dair tüm izlerle birlikte silinmesini istemişti.

Küçük, güçlü bir el buzdolabının kapısını kapattı. Fury ona dik dik baktı. "Bana palavra anlatma Quinlan."

"Palavra değil." Bryce, arkadaşının gerçek yüzünü görmesine izin verdi. Babasının bahsettiği yüzünü. Gülmeyen ve kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayan yüzünü. "Hunt bir yalancı. Bana *yalan* söyledi."

"Danika boktan şeyler yaptı, Bryce. Bunu sen de biliyorsun. Her zaman biliyordun ve gülüp görmezden geldin. Hunt'ın bu konuda yalan söylediğinden emin değilim."

Bryce dişlerini gösterdi. "Aştım artık."

"Neyi aştın?"

"Hepsini." Buzdolabını tekrar açtı ve Fury'yi yoldan çekti. Şaşırtıcı bir şekilde Fury ona izin verdi. "Neden Pangera'ya geri dönüp beni iki yıl daha görmezden gelmiyorsun?"

"Seni görmezden gelmedim."

Bryce, "*Geldin* lanet olası" diye söylendi. "June'la sürekli konuşuyorsun ama benim aramalarıma cevap vermiyorsun ve mesajlarıma zar zor cevap yazıyorsun."

"June farklı."

"Evet, biliyorum. Özel olan o."

Fury ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "O gece neredeyse *ölüyordun* Bryce. Ve Danika *öldü*." Suikastçının boğazı, yutkunduğunu belirtircesine hareket etti. "Sana uyuşturucu verdim..."

"O neşekökünü ben satın aldım."

"Ve ışıkarayanı da ben aldım. Sikimde bile değil, Bryce. Hepinize çok yaklaştım ve insanlara çok yaklaştığımda *kötü şeyler* oluyor."

"Buna rağmen Juniper'la konuşabiliyor musun?" Bryce'ın boğazı kurudu. "Senin için riske girmeye değmez miydim?"

Fury tısladı. "Juniper ve ben, seni *ilgilendirmeyen* bir şeye sahibiz." Bryce, ağzının bir karış açılmaması için çabaladı. Juniper hiç fark ettirmemiş, hiç bahsetmemişti... "Onunla konuşmayı keser kesmez, kendi kalbimi söküp atardım, tamam mı?"

"Anladım, anladım" dedi Bryce. Uzun bir nefes verdi. "Aşk, her şeyden üstün."

Hunt, ne yazık ki bunu fark etmemişti. Ya da fark etmişti ama hâlâ kalbinin ve *davalarının* sahibi olan Başmeleği seçmişti. Bryce'ın hâlâ aşk hakkındaki saçmalıklara inanacak kadar aptal olması ve bunun onu kör etmesine izin vermesi çok kötüydü.

Fury'nin sesi kesildi. "Sen ve Danika benim arkadaşımdınız. Mükemmel hayatıma giren iki aptal *köpek* gibiydiniz ve sonra biriniz katledildi." Fury dişlerini gıcırdattı. "Ve. Ben. Bununla. Başa. Çıkamadım."

"Sana ihtiyacım vardı. *Burada* olmana ihtiyacım vardı. Danika öldü ama ben de seni de kaybetmiş gibiydim." Bryce gözlerindeki yanmaya karşı koymadı. "Hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gittin."

"Öyle olmadı." Fury bir nefes verdi. "Siktir, Juniper sana *hiçbir şey* söylemedi mi?" Bryce sessiz kalınca tekrar küfretti. "Bak, o ve ben, benim bir dolu saçmalıklarım üzerinde çalışı-

yoruz, tamam mı? Öylece çekip gitmemin berbat olduğunu biliyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Her şey bildiğinden çok daha boktan Bryce."

"Her neyse."

Fury başını eğdi. "Juniper'ı aramalı mıyım?"

"Hayır."

"Bu, iki kış öncesinin tekrarı mı?"

"Hayır." Juniper ona çatıdaki geceden bahsetmiş olmalıydı. Görünüşe göre birbirlerine her şeyi anlatıyorlardı.

Bryce bir kavanoz badem ezmesi aldı, kapağını açtı ve bir kaşık daldırarak yemeye başladı. "Pekâlâ, Zirve'de iyi eğlenceler. İki yıl sonra görüşürüz."

Fury gülümsemedi. "Bunları anlattığıma pişman etme beni."

Arkadaşının karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Aştım artık" dedi tekrar.

Fury iç çekti. "Tamam." Telefonu çaldı ve ekrana baktıktan sonra, "Bir hafta içinde döneceğim. O zaman takılalım, tamam mı? Belki birbirimize bağırmadan yapabiliriz."

"Tabii."

Fury kapıya doğru ilerledi ama eşikte durakladı. "Daha iyi olacak, Bryce. Son iki yılın bok gibi geçtiğini biliyorum ama düzelecek. Ben de o yollardan geçtim ve inan bana geçiyor."

"Tamam." Bryce, "Teşekkürler" diye ekledi, çünkü Fury'nin normalde soğuk olan yüzünde gerçek bir endişe görmüştü.

Fury kapıyı kapatmadan önce telefonu kulağına dayamıştı. "Evet, yoldayım" dedi. "Neden çeneni kapatıp arabayı benim kullanmama izin vermiyorsun, böylece zamanında orada olurum sen, sik kafalı?"

Bryce gözetleme deliğinden onu asansöre binerken izledi. Daha sonra Fury süslü siyah bir spor arabaya binip motoru çalıştırırdı ve sokaktan kükreyerek çıkıp gitti.

Bryce Sirinks'e baktı. Kimera, küçük aslan kuyruğunu salladı.

Hunt, başkasına verilmişti. Herkesten çok nefret ettiği ve korktuğu canavara verilmişti.

Sirinks'e, "*Aştım* artık" dedi.

Kanepeye doğru baktı ve neredeyse Hunt'ın orada oturduğunu, ters taktığı sunball şapkasını ve TV'de maç izlediğini görebiliyordu. Omzunun üzerinden ona bakarken gülümsediğini neredeyse görebiliyordu.

Damarlarında kükreyen o ateş durdu ve başka bir tarafa yöneldi. Bir arkadaşını daha kaybedemezdi.

Özellikle de Hunt'ı. Hunt'ı asla kaybedemezdi.

Ne yapmış olursa olsun, neyi ve kimi seçmiş olursa olsun, bu onu son görüşü olsa bile... bunun olmasına izin veremezdi. Sonrasında cehenneme kadar yolu vardı ama Bryce bunu yapardı. Onun için yapardı.

Sirinks mızmızlandı, kendi etrafında bir tur döndü, pençeleri ahşap zemine tıkladı.

Gözlerini Sirinks'in damgalı dövmesine diken Bryce, "Fury'ye *aptalca* bir şey yapmayacağıma dair söz verdim" dedi. "Akıllıca bir şey yapmama konusunda söz vermedim ama."

71

Hunt, bir gece boyunca bağırsakları çıkarcasına kustu.

O hücrede bir gece, muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca sahip olacağı son güvenli an olacaktı.

Zirve'den sonra ne olacağını biliyordu. Sandriel onu kuzeybatı Pangera'nın sisli, dağlık arazisindeki şatosuna götürdüğünde ne olacağını biliyordu. Kalbindeki gri taşlı şehre götürdüğünde ne olacağını biliyordu.

Ne de olsa elli yıldan fazla yaşamıştı orada.

Bryce'ı tekrar ve tekrar görebilsin diye fotoğraf slaytını koridordaki TV ekranında bırakmıştı. Bryce'ın son kısımda ona, sanki tamamen bir yaşam israfı değilmiş gibi nasıl baktığını görsün diye bırakmıştı.

Sadece kaybettikleriyle ona işkence etmek için bırakmamıştı bunu.

Aynı zamanda bir hatırlatmaydı. İtaat etmezse kimin hedef alınacağına dair bir hatırlatmaydı. Eğer direnirse. Eğer karşı koyarsa...

Şafak söktüğünde kusmayı bırakmıştı. Küçük lavaboda yüzünü yıkadı. Üzerini değişmesi için kıyafet getirdiler. Her zamanki siyah zırhıydı. Kask yoktu.

Giyinirken sırtı sürekli kaşınıyordu, kumaş, şekil almakta olan kanatlarına sürtünüyordu. Yakında tamamen yenileneceklerdi. Bir hafta fizik tedavi gördükten sonra gökyüzünde olurdu.

Sandriel zindanlarından çıkmasına izin verirse tabii.

Borçlarını ödemek için Hunt'ı bir kez kaybetmişti. Bunun tekrar olmasına izin vereceğine dair birkaç yanılsaması oldu Hunt'ın. Tabii önce Hermon Dağı'ndaki kuvvetlerine yaptıkları yüzünden onu mahvedecek bir yol bulacaktı. O ve Shahar'ın onu tamamen yok etmesine çok yaklaşmış olmalarının acısını çıkaracaktı.

Gün batımına kadar onun için gelmediler. Sanki Sandriel bütün gün kendini yiyip bitirmesini istiyordu.

Hunt, gorsian taşlarıyla onu tekrar zincirlemelerine izin verdi. Yanlış bir hareket yaparsa taşların ne yapacağını biliyordu. Kanı ve kemiği parçalanır, beyni burnundan çorba gibi akardı.

Silahlı on koruma onu hücreden çıkarıp asansöre götürdü. Sandriel'in triariisinin altın saçlı komutanı Pollux Antonius, yüzünde bir gülümsemeyle bekliyordu onu.

Hunt o ölü, zalim gülümsemeyi iyi biliyordu. Unutmak için elinden geleni yapmıştı.

"Beni özledin mi, Athalar?" diye sordu Pollux, masum sesi içinde gizlenen canavarla çelişiyordu. Çekiç, savaş alanlarını parçalayabilir ve katliamın her saniyesinden zevk alabilirdi. Korku ve acıdan zevk alabilirdi. Çoğu Vanir kurtulamazdı. İnsanların ise hiçbiri kurtulamazdı.

Ama Hunt öfkesinin, o sırıtan, yakışıklı yüzüne olan nefretinin yüzünde belirmesine izin vermedi. Pollux'un kobalt rengi gözleri, sinir olduğunu belirten bir parıltıyla parladı, beyaz kanatları hareket etti.

Sandriel, Comitium'un lobisinde bekliyor, Güneşin son ışıkları kıvırcık saçlarında parlıyordu.

Lobi. Yukarıdaki iniş pistleri değil. Böylece görebilirdi... Görebilirdi...

Justinian hâlâ haça asılıydı. Çürüyordu.

Lobiden geçerken Pollux kulağına, "Veda etmek isteyebileceğini düşündük" diye mırıldandı. "Tayf, elbette ki denizin dibinde ama eminim onu özleyeceğini biliyordur."

Hunt, erkeğin sözlerinin içinden geçip gitmesine izin verdi. Bunlar sadece başlangıç olurdu. Hem Çekiç hem de Sandriel için sadece bir başlangıç.

Yaklaştıklarında Başmelek Hunt'a gülümsedi, yüzündeki zalimlik Pollux'un sırıtışını tamamen hoş gösterdi. Ama topuklarını lobi kapılarına doğru çevirirken hiçbir şey söylemedi.

Silahlı bir nakliye minibüsü duruyordu dışarıda, arka kapılar ardına kadar açıldı. Uçamadığı gün gibi ortada olduğu için onu bekliyordu. Pollux'un gözlerindeki alaycı parıltıdan, Hunt ona kimin eşlik edeceğini bildiğini hissediyordu.

Lobiyi, Comitium'un beş binasından gelen melekler doldurdu.

Micah'ın olmadığını fark etti. Korkak. Piç kurusu muhtemelen yarattığı dehşete tanıklık ederek kendini kirletmek istememişti. Ama Isaiah toplanan kalabalığın merkezine yakın durdu, ifadesi korkunçtu. Naomi Hunt'a başını salladı.

Cesaret edebildiği tek şey, yapabilecekleri tek veda buydu.

Melekler sessizce Sandriel'i izledi. Pollux'u izledi. Onu izledi. Umutsuzluğuna ve aşağılanmasına tanık olmak için alay etmeye gelmemişlerdi. Veda etmeye gelmişlerdi.

Cam kapılara doğru atılan her adım bir ömür sürdü, imkânsızdı. Her adım tiksindiriciydi.

Bunu kendi yapmıştı, bunu kendisi ve arkadaşlarının başına o getirmişti ve bunun bedelini defalarca ödeyecekti ve...

"Bekleyin!" Kadının sesi lobinin karşısından geldi.

Hunt dondu. Herkes donup kaldı.

"Bekleyin!"

Hayır Hayır, burada olamazdı. Kendisini bu şekilde, dizleri titrer, kusmak üzere bir halde görmesine dayanamazdı. Çünkü Pollux yanında yürüyordu ve Sandriel önünde sinsice süzülüyordu ve onu yok ederlerdi...

Ama işte Bryce gelmişti. Onlara doğru koşuyordu. Ona doğru.

Yüzü korku ve acıyla gerilmişti, Sandriel'e ve meleklerle dolu lobiye doğru tekrar, *"Bekleyin!"* diye bağırırken gözleri onun üzerindeydi.

Kalabalık yol açarken nefes nefese kalmıştı. Sandriel durdu, Pollux ve muhafızlar anında alarma geçti ve Hunt'ı da onlarla birlikte durmaya zorladı.

Bryce Başmeleğin önünde durdu. "Lütfen" diye nefes nefese, ellerini dizlerinin üzerine koydu, at kuyruğu omzunun üzerinden sarkıyordu. Topalladığına dair bir iz yoktu. "Lütfen, bekleyin."

Sandriel, onu kafasının etrafında vızıldayan bir sivrisinekmiş gibi inceledi. "Evet, Bryce Quinlan?"

Bryce doğruldu, hâlâ nefes nefeseydi. Hunt'a uzun bir süre baktı, sonsuzluk kadar. Sonra kuzeybatı Pangera'nın Başmeleğine, "Lütfen onu almayın" dedi.

Hunt, sesindeki yalvarmaya zar zor dayanabildi. Pollux yumuşak, nefret dolu bir kahkaha attı.

Sandriel pek eğlenmiyordu. "O bana hediye edildi. Evraklar dün imzalandı."

Bryce cebinden bir şey çıkardı ve etraflarındaki korumaların silahlarına uzanmalarına neden oldu. Pollux'un anında kılıcını eline aldı ve ölümcül bir verimlilikle ona doğru yöneldi.

Ama Bryce'ın elindeki silah ya da bıçak değildi. Bir kâğıt parçasıydı.

"O zaman onu sizden satın almama izin ver."

Herkes sessizleşti.

İşte o zaman Sandriel gülmeye başladı, sesi zengin ve cıvıl cıvıl geliyordu. "Ne kadar olduğunu biliyor mus..."

"Size doksan yedi milyon altın mark ödeyeceğim."

Hunt'ın altındaki yer sallanıyordu sanki. Millet şok oldu. Pollux tekrar Bryce'a bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Bryce bir parça kâğıdı Sandriel'e doğru uzattı ama melek almadı. Başmeleğin birkaç metre arkasından bile Hunt'ın keskin gözleri yazıyı görebiliyordu.

Fonların kanıtıydı. Bankadan Sandriel adına yazılmış bir çek. Neredeyse yüz milyon mark.

Jesiba Roga'dan bir çek.

Hunt'ın, dehşetten nutku tutuldu. Bryce borcuna kaç yıl daha eklemişti?

Bunu hak etmiyordu. Onu hak etmiyordu. Bir an bile. Bin yıl geçse bile...

Bryce çeki Sandriel'e doğru salladı. "Onu sattığınızda istediğiniz fiyattan on iki milyon fazla, değil mi? Siz..."

"Matematiğin nasıl yapıldığını biliyorum."

Bryce, kolunu uzatır halde kaldı. Güzel yüzünde umut vardı. Sonra uzandı, Pollux ve gardiyanlar tekrar gerildi. Ama o sadece boynundaki altın muskayı çözdü. "İşte. Anlaşmayı tatlandırmak için. Arkezya tılsımı. On beş bin yıllık ve piyasada yaklaşık üç milyon altın mark değerinde."

O küçük kolye, üç *milyon* altın değerinde miydi?

Bryce hem kolyeyi hem de kâğıdı uzattı, altın parlıyordu. "Lütfen."

Hunt, bunu yapmasına izin veremezdi. Ruhundan geriye kalanlar için bile. Hunt ağzını açtı ama Başmelek, Bryce'ın parmaklarından sarkan kolyeyi aldı. Sandriel bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Hunt'ın yüzündeki her şeyi okudu. Bir yılanın gülümsemesi belirdi ağzında. "Kız kardeşime olan sadakatin senin tek iyi yanındı, Athalar." Tılsımı yumruğunun içinde sıktı. "Ama anlaşılan o fotoğraflar yalan söylememiş."

Arkezya tılsımı, un ufak olmuş bir halde yere döküldü.

Bryce'ın yüzünde beliren yıkım, Hunt'ın göğsündeki bir şeyleri yırttı.

Ona sessizce, "Git buradan, Bryce" dedi. Tüm gün boyunca söylediği ilk sözlerdi.

Ama Bryce çeki cebine soktu. Ve dizlerinin üstüne çöktü.

"O zaman beni alın."

Dehşet onu öyle sarstı ki, Bryce, Sandriel'e bakıp gözyaşları içinde, "Onun yerine beni alın" derken diyecek kelime bulamadı.

Pollux'un yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı.

Hayır. Zaten Kemik Çeyreği'ndeki ebedi dinlenme yerini Danika ile takas etmişti. Ölümlü hayatını da onunla takas etmesine izin veremezdi. Onun için yapamazdı bunu.

"Sakın bunu yapayım deme!" Alanın karşısından, erkeğin sesi etrafta gürledi. Sonra Ruhn orada belirdi, gölgeler içindeydi, Declan ve Flynn onu çevreliyordu. Sandriel'in korumalarını incelerken silahlarına uzanacak kadar aptal değillerdi. Pollux

Antonius'un, Çekiç'in orada durduğunu fark etmişlerdi. Sandriel bir baş hareketiyle kılıcını Bryce'ın göğsüne geçirirdi.

Feylerin Veliaht Prensi, Bryce'a baktı. "Yerden kalk."

Bryce kıpırdamadı. Sandriel'e, "Onun yerine beni alın" demeye devam ediyordu.

Hunt Bryce'ı, "*Sessiz ol*" diye terslerken ve Ruhn Başmeleğe sinirle, "Söylediği tek kelimeyi bile dinleme" derken sözleri kesildi.

Sandriel Bryce'a doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ta ki karşısına geçip Bryce'ın kızarmış yüzüne bakana kadar.

Hunt, "Sandriel..." diye yalvardı.

Sandriel, Bryce'a, "Hayatını sunuyorsun" dedi. "Hiçbir baskı ve güç olmadan."

Ruhn öne doğru atıldı, etrafında gölgeler belirdi ama Sandriel elini kaldırdı ve bir rüzgâr duvarı onu kontrol altında tuttu. Prensin gölgelerini boğarak yok etti.

Hunt'ı yerinde tuttu. Bryce bakışlarını Sandriel'inkilerle buluşturup, "Evet. Hunt'ın özgürlüğü karşılığında, onun yerine kendimi teklif ediyorum." Sesi titredi, kesildi. Hunt'ın, Başmeleğin ellerinde nasıl acı çektiğini biliyordu. Onu bekleyenin daha da kötü olacağını biliyordu.

Sandriel, "Buradaki herkes bu pazarlığı kabul edersem bana aptal derdi" diye düşündü. "Gökyüzünü karartmış en güçlü meleklerden birinin özgürlüğü karşılığında, gerçek bir gücü veya olması yönünde bir umudu olmayan bir melez mi... O Midgard'daki yıldırım çıkarabilen tek savaşçı."

Hunt, "Sandriel, *lütfen*" diye yalvardı. Boğazından çıkan hava sözlerini boğuyordu.

Pollux tekrar gülümsedi. Sandriel Bryce'ın yanağını okşayıp gözyaşlarını silerken Hunt dişlerini sıktı. Sandriel, "Ama senin sırrını biliyorum Bryce Quinlan" diye fısıldadı. "Ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

Ruhn araya girdi. "Bu kadar *yeter*..."

Sandriel yine Bryce'ın yüzünü okşadı. "Güz Kralı'nın tek kızı."

Hunt'ın dizleri titredi.

Tristan Flynn, "Hassiktir" diye nefes aldı. Declan'ın beti benzi atmıştı.

Sandriel Bryce'a, "Evet, sahip olmak için ne büyük bir ödül olurdun" diye mırıldandı.

Kuzeninin yüzü dehşet içindeydi.

Kuzeni değil. *Kardeşi.* Ruhn onun kardeşiydi. Ve Bryce...

"Baban piç kızının Jesiba Roga'dan bu kadar çok borç alması hakkında ne düşünüyor?" Bryce, şimdi ciddi bir şekilde ağlamaya başlarken, Sandriel kıkırdayarak devam etti. "Hayatını yarı seviyeli bir büyücüye sattığını bilmek kraliyet ailesini ne kadar utandırırdı."

Bryce'ın yalvaran gözleri Hunt'ınkilerle buluştu. Güz Kralı'nın kehribar gözleri.

Sandriel, "*Benden* güvende olduğunu mu sandın? Geldiğimde yaptığın küçük şovdan sonra geçmişine bakmayacağımı mı sandın? Casuslarım rakipsizdir. Bulunamayanı buldular. On iki yıl önceki yaşam süresi testin ve baban olarak kimin açığa çıktığı da dahil. Gömmek için çok para vermesine rağmen."

Ruhn öne çıktı ya Sandriel'in rüzgârını itti ya da Sandriel bunu yapmasına izin vermişti. Bryce'ı kolunun altından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "O, Fey kraliyet ailesinin dişi bir üyesi ve Cumhuriyetin tam bir vatandaşı. Ona kız kardeşim ve akrabam olarak sahip çıkıyorum."

Antik sözler. Halkın duygusallığı değişmiş olsa da yasalar hiç değişmemişti.

Bryce ona doğru döndü. *"Buna hakkın yok..."*

Ruhn, "Fey yasalarına dayanarak, Asteri tarafından onaylandığı üzere, o *bana* ait. Babama ait. Ve Athalar karşılığında kendisini satmasına izin vermiyorum" diye açıkladı.

Hunt, yaşadığı rahatlamayla neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Bryce'ın Ruhn'u itip kakmasına, tırmalamasına ve "Ben senin malın değilim" diye hırlamasına rağmen.

Ruhn soğukkanlılıkla, "Sen benim soyumun bir Fey dişisisin" dedi. "Evlenene kadar benim ve babamızın malısın."

Bryce, Declan'a ve Flynn'e baktı, ciddi yüzleri ona aralarında müttefik bulamayacağını söylemiş olmalıydı. Ruhn'a, "Seni *asla* affetmeyeceğim" diye tısladı. *"Asla..."*

Ruhn, Sandriel'e, "Burada işimiz bitti" dedi.

Bryce'ı çekiştirdi, arkadaşları etraflarında düzene girdi ve Hunt, umutsuzluk ve öfke içinde osa bile onun yüzünü ezberlemeye çalıştı.

Ruhn onu tekrar çekiştirdi ama Bryce ona karşı çırpındı.

"Hunt" diye yalvardı. Ona doğru elini uzatarak, "Bir yolunu bulacağım" dedi. Pollux güldü. Sandriel sıkılmaya başlamış bir şekilde döndü. Fakat Ruhn onu kapılara doğru sürüklemeye çalışsa da Bryce ona ulaşmaya devam etti.

Hunt uzanmış parmaklarına baktı. Gözlerindeki çaresiz umuda baktı.

Kimse onun için savaşmamıştı. Kimse bunu yapacak kadar onu umursamamıştı.

"Hunt" diye yalvardı Bryce titreyerek. Parmakları gerildi. *"Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım."*

"Kes şunu" diye emretti Ruhn ve belini tuttu.

Sandriel lobi kapılarına ve bekleyen konvoya doğru yürüdü. Ruhn'a, "Fırsatın varken kız kardeşinin boğazını kesmeliydin Prens. Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum."

Pollux onu harekete geçirirken, Bryce'ın hıçkırıkları Hunt'ı paramparça etti.

Onun için savaşmayı asla bırakmayacaktı, umudunu asla yitirmeyecekti. Bu yüzden Hunt, her kelime onu parçalasa bile, yanından geçerken, "Sana hiçbir şey borçlu değilim, sen de bana borçlu değilsin. Bir daha asla beni aramaya gelme" dedi.

Bryce'ın dudakları, adıyla oynadı. Sanki salondaki tek kişi oymuş gibi. Tüm şehirdeki. Tüm gezegendeki.

Ve Hunt, zırhlı araca bindirildiğinde, zincirleri metal yanlara sabitlendiğinde ve Pollux sırıtırken, sürücü beş gün içinde Zirve'nin yapılacağı Psamathe Çölü'nün merkezindeki kasabaya beş saatlik yola çıktığında... İşte o zaman kendine nefes alma izni verdi.

Ruhn, Pollux'un Athalar'ı hapishane minibüsüne bindirmesini izledi. Motorun çalışıp hızla uzaklaşmasını izledi. Lobideki kalabalığın dağılmasını ve bu felaketin sona ermesini izledi.

Ta ki Bryce kendini kaybedene kadar. Ta ki Ruhn onu bırakana kadar. Yüzünde saf bir nefret belirirken tekrar, "Bunun için seni *asla* affetmeyeceğim" dedi.

Ruhn soğuk bir şekilde, "Sandriel'in kölelerine ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Yanındakinin Pollux Antonius, kahrolası Çekiç olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Evet. Hunt bana her şeyi anlattı."

"O zaman salağın tekisin." Ona doğru ilerledi ama Ruhn öfkeyle konuşmaya başladı. "Seni ne ondan ne de kendinden koruduğum için özür dilemeyeceğim. Anlıyorum, gerçekten. Hunt senin... her neyinse anlıyorum. Ama onun bile isteyeceği son şey..."

"Siktir git." Bryce'ın nefes alışı düzensizleşti. *"Siktir git Ruhn."*

Ruhn ayrılırken çenesini lobi kapılarına doğru salladı. "Bunun için başka birine ağla. Seninle aynı fikirde olacak birini bulmakta zorlanacaksınız."

Bryce'ın parmakları yanlarında kıvrıldı. Sanki ona yumruk atacak, tırmalayacak, parçalayacak gibi.

Ama sadece Ruhn'ın ayaklarına tükürdü ve ağır adımlarla uzaklaştı. Bryce scooterına ulaştı ve uzaklaşırken arkasına bakmadı.

Flynn alçak sesle, "Neydi bu Ruhn..." dedi.

Ruhn nefesini tuttu. O kadar parayı almak için büyücüyle nasıl bir anlaşma yaptığını düşünmek bile istemedi.

Declan başını sallıyordu. Flynn'in yüzünde hayal kırıklığı ve incinme vardı. "Neden bize söylemedin? *Kardeşin* olduğunu Ruhn?" Flynn cam kapıları gösterdi. "O bizim kahrolası *prensesimiz*."

"Değil" diye homurdandı Ruhn. "Güz Kralı onu kabul etmedi, asla da etmeyecek."

"Neden?" diye sordu Dec.

"Çünkü onun piç çocuğu. Çünkü ondan hoşlanmıyor."

Bilmiyorum lanet olası" diye söylendi Ruhn. Onlara bu konudaki kendi motivasyonlarını asla söyleyemezdi –söylemezdi–. Bryce'a kraliyet unvanı verilmesi durumunda Kâhin'in kehanetinin ne anlama gelebileceğine dair derin bir korkusunu söyleyemezdi. Eğer kraliyet soyu Ruhn ile sona ererse ve Bryce resmen ailelerinin prensesi olursa... Bunun gerçekleşmesi için resmin dışında olması gerekirdi. Kalıcı olarak. Onu o kıyametten korumak için ne gerekiyorsa yapardı Ruhn. Dünya bu yüzden ondan nefret etse bile.

Gerçekten de arkadaşları onaylamayarak kaşlarını çattığında, "Tek bildiğim, bunu size bile asla ifşa etmemem konusunda bana bir emir verildiği" diye çıkıştı.

Flynn kollarını kavuşturdu. "Sence kimseye söyler miydik?" "Hayır. Ama kralın öğrenmesi riskini göze alamazdım. *Bryce da* kimsenin bilmesini istemedi." Ve şu an, bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Ruhn, "Onunla konuşmam lazım" dedi.

Bryce ile konuştuktan *sonra* olanları kaldırabilecek mi bilmiyordu bile.

Bryce nehre sürdü. Kara Rıhtım'ın kemerlerine.

Scooterını bir sokak lambasına zincirlediğinde karanlık çökmüştü. Gece, karanlık iskelede durup Istros'a bakarken Danika'nın deri ceketinin onu sıcak tutmasına minnettar olacak kadar ılıktı.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Çok boktan" diye fısıldadı. Sözlerin suyun diğer tarafına, sis duvarının arkasına gizlenmiş ölüler ve anıt mezarlara taşınmasını umuyordu. "Her şey çok, çok boktan Danika."

Başarısız olmuştu. Baştan sona, tamamen başarısız olmuştu. Ve Hunt... Hunt...

Bryce yüzünü ellerine gömdü. Bir süre için sadece avuç içlerinde tıslayan rüzgârın ve rıhtıma çarpan nehir sularının sesi duyuldu.

Sonra, Bryce nihayet, "Keşke burada olsaydın" dedi. "Her gün bunu diliyorum ama özellikle bugün bunu çok isterdim."

Rüzgâr dindi, avuçları hareketsiz kaldı. Nehir bile durmuş gibi görünüyordu.

Ona doğru bir ürperti süzülüp içinden geçti. Fey ve insan duyularının her biri alarma geçti. Sisleri taradı, bekledi, siyah bir tekne için dua etti. Onu aramakla o kadar meşguldü ki saldırının geldiğini göremedi.

Bir kristallos iblisinin ağzı açık bir şekilde gölgelerden fırladığını göremedi. Onu girdaplı sulara doğru fırlattı.

72

Pençeler ve dişler her yerdeydi. Onu parçalıyor, tutuyor ve dalıp çıkartıyordu.

Nehir zifiri karanlıktı ve onu görecek ya da burada olduğunu bilecek hiç kimse ama hiç kimse yoktu.

Kolunda bir şey yanmaya başladı ve Bryce çığlık attı, boğazına sular doldu.

Sonra pençeler yükseldi. Açıldı.

Bryce körlemesine tekmeler savurdu, yüzey herhangi bir yerde, herhangi yöndeydi. Ah tanrılar, yanlış yerdeydi...

Bir şey onu omzundan yakaladı ve çekti. Ciğerlerinde hava kalmış olsaydı çığlık atardı Bryce.

Etrafındaki hava açık ve ferah bir şekilde yüzüne çarptı. Sonra, bir erkek sesi kulağına doğru konuşmaya başladı. "Yanındayım, tuttum seni, yanındayım."

Su püskürtmeseydi ve öksürük krizine girmeseydi, hıçkırarak ağlayabilirdi. Hunt da ona bu sözleri söylemişti ve artık Hunt yoktu. Kulaklarındaki erkek sesi ise Declan Emmet'a aitti.

Ruhn birkaç metre öteden bağırdı. "Düştü."

Bryce çırpındı, ancak Declan onu sıkıca tuttu ve "Her şey yolunda" diye mırıldandı.

Lanet olsun hiçbir şey yolunda değildi. Hunt burada olmalıydı. Onunla birlikte olmalıydı, özgür bırakılmalıydı ve Bryce da ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı...

Declan'ın onu sudan çıkarması yarım dakika sürdü. Yü-

zünde acımasız bir ifade olan Ruhn, onu yolun geri kalanından uzaklaştırdı ve Bryce rıhtımda titrerken fırtınaya lanet okudu.

Tristan Flynn nefes nefese kalmış bir şekilde, "Bu boktan şey de neydi lanet olası!" diye söylendi. Tüfeği siyah suya doğrultulmuştu. En ufak dalgalanmada mermi yağmuruna tutmaya hazırdı.

"İyi misin?" diye sordu Declan, yüzünden sular akıyordu ve kızıl saçları kafasına yapışmıştı.

Bryce vücudunu incelemeye başlayacak kadar kendine geldi. Kolunda bir kesik vardı ama pençelerle yapılmıştı, zehirli dişlerle değil. Diğer kesikler onu yakıyordu, ama...

Declan zaman kaybetmeden önünde diz çöktü, ışık saçan ellerini kolundaki kesiğin üzerinde tuttu. Feylerde iyileştirme yeteneği nadir görülürdü. Bir tıp cadısı yeteneği kadar güçlü değildi ama sahip olunası değerli bir güçtü. Dec'in bu yeteneğini hiç bilmiyordu.

Ruhn, "Ne *sikime* gün batımından sonra Kara Rıhtım'da dikiliyordun?" diye sordu.

"Diz çökmüştüm" diye mırıldandı Bryce.

"Aynı lanet soruyu tekrar soruyorum."

Yaraları iyileşirken ağabeyinin bakışlarıyla karşılaştı. "Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

Flynn bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Bryce gözlerini kısarak ona baktı.

Flynn kollarını kavuşturdu. "Prenses olduğunu bir saattir bildiğimi ve şimdiden başımın belası olduğunu söyledim."

"Ben prenses değilim" derken Ruhn da aynı anda, "O prenses değil" dedi.

Declan homurdandı. "Her neyse, götler." Bryce'tan uzaklaştı, iyileştirme tamamlanmıştı. "Fark etmeliydik. Ruhn'ı babası kadar kolay bir şekilde sinir edebilen tek kişi sensin."

Flynn araya girdi. "O şey nereden çıktı?"

"Görünüşe göre" dedi Bryce, "fazla miktarlarda sentez alan insanlar istemeden bir kristallos iblisini çağırabiliyorlar. Muhtemelen garip bir kazaydı."

"Ya da hedefli bir saldırı" diye meydan okudu Flynn.

Bryce, kısaca, "Dava kapandı" dedi. "Bitti."

Fey lordunun gözleri nadir bir öfke gösterisiyle parladı. "Belki de bitmemiştir."

Ruhn yüzündeki suyu sildi. "Flynn'in haklı olma ihtimaline karşı, benimle kalıyorsun."

"Cesedimi çiğnemen lazım." Bryce ayağa kalktı, üstünden su aktı. "Bak, beni kurtardığın için teşekkürler. Ayrıca beni ve Hunt'ı orada asil bir şekilde sikip bıraktığın için de teşekkürler. Ama ne var biliyor musun?" Dişlerini gösterdi ve telefonunu çıkardı. Suyunu sildi ve iyi para ödediği koruyucu büyünün tutmuş olması için dua etti. Tutmuştu. Ruhn'ın iletişim bilgilerine ulaşana kadar ekranı kaydırdı. Ekranı ona gösterdi. "Sen?" Parmağını kaydırdı ve Ruhn'ı telefonundan sildi. "Benim için *öldün*."

Kardeşinin, dünyaca sikik kardeşinin irkildiğine yemin edebilirdi.

Dec ve Flynn'e baktı. "Kıçımı kurtardığınız için teşekkürler."

Peşinden gelmediler. Bryce scooterını eve götürmek için titremesini neredeyse durduramıyordu ama bir şekilde başardı. Üst kata çıktı, Sirinks'e doğru yürüdü.

Daire Hunt olmadan çok sessizdi. Kimse eşyalarını almaya gelmemişti. Gelselerdi, sunball şapkasının kayıp olduğunu bulurlardı. Jöleli Jübile'nin bulunduğu kutuya saklamıştı.

Bitkin düşen Bryce, elbiselerini çıkardı ve banyo aynasında kendine baktı. Son üç yıldır Arkezya tılsımının ağırlığının bulunduğu göğsüne bir avucunu kaldırdı.

Kristallosun vurduğu yerlerdeki kırmızı, kızgın çizgiler cildini bozmuştu ama Declan'ın büyüsü hâlâ üzerinde çalıştığı için sabaha kadar yok olurlardı.

Sırtındaki dövmedeki hasarı görmek için kendini zorlayarak döndü. Danika'dan kalan son parçaydı o. Eğer o lanet iblis onu yok ettiyse...

Sağlam görünce neredeyse ağlayacaktı. O eski, okunamayan bir alfabeyle yazılmış satırlara bakmak ve her şey altüst olsa

bile, o satırların hâlâ yerinde olduğunu görmek... Danika'nın ısrarla oraya kazımalarını istediği ve Bryce'ın itiraz edemeyecek kadar sarhoş olduğu o kelimeler... Danika alfabeyi dükkândaki bir kitapçıktan seçmişti ama kesinlikle Bryce'ın tanıdığı bir alfabeye benzemiyordu. Belki de sanatçı kendisi uydurmuş ve Danika'nın istediği kelimelerin yazdığını söylemişti:

Sevgiyle, her şey mümkündür.

Ayaklarının dibindeki cekette de aynı kelimeler yazıyordu. O flash belleği bulması için Redner hesabındaki ipucunda da aynı kelimeler yazıyordu.

Saçmalıktı. Hepsi saçmalıktı. O dövme, o ceket, tılsımı kaybetmesi, Danika'yı kaybetmesi, Connor'ı ve Şeytan Sürüsü'nü kaybetmesi, Hunt'ı kaybetmesi...

Bryce kendini düşünceler döngüsünden kurtarmayı denedi ve başaramadı. Düşünceler aklında dönüp durdu, ta ki hepsi bir girdaba dönüşene kadar...

73

Hunt'ın katıldığı son Zirve, Pangera'daki, imparatorluğun zenginliğiyle bezenmiş, kocaman bir antik saraydaydı; ipek duvar halıları ve saf altından aplikler, değerli taşlarla parlayan kadehler ve nadide baharatlarla pişirilmiş lezzetli etler vardı.

Bu seferki ise bir konferans merkezindeydi.

Cam ve metalden oluşan oldukça geniş bir alandı, Hunt'a üst üste yığılmış bir grup ayakkabı kutusunu hatırlatıyordu. Merkez salonu üçüncü kattaydı, alanın arkasındaki merdivenler ve yürüyen merdivenler Cumhuriyetin kızıl pankartlarıyla süslenmişti ve oaraya giden uzun patika da beyaz halılarla kaplıydı.

Midgard'daki her bölge, her on yılda bir, sınırları içindeki çeşitli liderlerin yanı sıra Asteri'den bir temsilcinin ve tartışılacak konularla ilgili birkaç ziyaretçinin katılımıyla, kendi Zirvesini düzenlerdi. Bu da daha küçük kapsamlı olması dışında farklı değildi: Valbara, Pangera'dan çok daha küçük olmasına rağmen Micah, her biri diyarının ayrı bir çeyreği için dört farklı Zirve toplantısı düzenlerdi. Bu, Lunathion'un liderlerinin güneydoğu topraklarında katıldığı ilk toplantıydı.

Psamathe Çölü'nün göbeğinde yer alan ve Hilal Şehir'den arabayla beş saatlik –en yüksek hızıyla uçan bir melek için bir saat veya helikopterle sadece yarım saat– mesafede bulunan alan, tehlikeli Vanirler için kendi hücrelerine sahipti.

Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğindeki değişimlere göre son beş gününü orada geçirmişti. En azından Sandriel ve

Pollux onunla alay etmeye gelmemişlerdi. En azından o küçük rahatlığa sahipti. Yolculuk sırasında Çekiç'in onu tuzağa düşürme girişimlerini pek dinlememişti. Hemen hemen hiçbir şey hissetmemiş ya da duymamıştı.

Ancak bu sabah, kahvaltı tepsisiyle birlikte bir takım siyah giysi gelmişti. Silah yoktu ama üniforma yeterince açıktı. Mesaj da öyleydi: Sandriel'in ona yeniden sahip olması konusunda böbürlenmesi için imparatorluk zaferi geçit töreninin alay konusu olarak sergilenmek üzereydi.

Yine de itaatkâr bir şekilde giyindi ve Sandriel'in muhafızlarının üzerine gorsian kelepçelerini takmasına izin vererek gücünü geçersiz kıldı.

Sessizce muhafızları takip etti, asansörden yukarı çıktı ve imparatorluk rütbe sembolleriyle süslenmiş büyük lobiye girdi.

Her haneden Vanir, çoğu iş kıyafeti veya bir zamanlar saray kıyafeti olarak bilinen kıyafetler giyerek alanı doldurmuştu. Melekler, şekil değiştirenler, Feyler, cadılar... Delegasyonlar kırmızı halının her iki yanındaki merdivenlere doğru ilerledi. Fury Axtar kalabalığın arasında durmuş, her zamanki suikastçı derilerini giymiş, herkesi izliyordu. Hunt'ın bulunduğu tarafına bakmadı.

Hunt, merdivenlerin yanında duran, Sandriel'in 45. Lejyonunun üyelerinden oluşan bir melek heyetine doğru yönlendirildi. Onun triariisiydi. Pollux onların önünde duruyordu, komutanlık statüsü altın zırhı, kobalt pelerini ve sırıtan yüzü ile damgalanmıştı.

Bu sırıtış, Hunt muhafızların arasına sıkışıp yakınlardaki yerini aldıkça daha da büyüdü.

Sandriel'in diğer triariileri de neredeyse Çekiç kadar kötüydü. Hunt onların hiçbirini asla unutmazdı: Harpy olarak bilinen zayıf, soluk tenli, koyu saçlı kadını; Zebani olarak adlandırılan taş yüzlü, siyah kanatlı erkeği ve Atmaca adlı kibirli, soğuk gözlü meleği. Neyse ki onu görmezden geldiler. Ki Hunt, bunun dikkatlerini çekmekten daha iyi olduğunu öğrenmişti.

Triariinin son üyesi Geyik'ten bir iz yoktu. Belki de Pangera'da casus kırıcı olarak çalışması Sandriel'in onu buraya

sürüklemesine izin veremeyeceği kadar Asteri için çok değerliydi.

Halının diğer tarafında Isaiah ve 33 duruyordu. 33'ten geriye kalan triariiler. Naomi üniformasıyla göz kamaştırıcıydı, çenesi yukarıda ve sağ eli resmi lejyon kılıcının kabzasındaydı, kanatlı çapraz koruması sabah ışığında parlıyordu.

Isaiah'ın gözleri onunkilere kaydı. 33'ün komutanının üniformasına kıyasla Hunt, siyah zırhıyla neredeyse çıplak sayılırdı. Onun üzerinde bronz göğüslük, apoletler, dizçekler, kol zırhları ve dahası vardı... Hunt ne kadar ağır olduklarını hâlâ hatırlıyordu. İmparatorluk Ordusu'nun şık kıyafetleriyle allanıp pullandığında kendini ne kadar aptal hissederdi... Ödüllü bir savaş atı gibi.

Güz Kralı'nın yedek kuvvetleri meleklerin solunda duruyordu, zırhları daha hafif ama daha az süslü değildi. Karşılarında en iyi kıyafetlerini giymiş şekil değiştirenler vardı. Amelie Ravenscroft onun tarafına bakmaya cesaret edemedi. Alanın geri kalanını, daha küçük Vanir grupları olan merler ve daemonakiler doldurmuştu. Hiçbir insandan iz yoktu. Kesinlikle karışık mirasa sahip kimse de yoktu.

Hunt, Bryce'ı düşünmemeye çalıştı. Lobide olanları düşünmemeye çalıştı.

Fey Prensesi'ni düşünmemeye çalıştı. Piç prenses daha uygun olurdu ama yine de Güz Kralı'nın tek kızıydı.

Hunt yalan söylediği için ona kızmış olabilirdi ama kendisi de birçok yalan söylemişti.

Davulcular, –lanet olası davulcular– ritmi çalmaya başladı. Trompetçiler bir dakika sonra onlara katıldı. Cumhuriyetin gürleyen, nefret dolu marşı boğuk cam alanı doldurdu. Bir konvoy kapının arkasına yanaşırken herkes ayağa kalktı.

İlk Jesiba Roga ortaya çıktığında, Hunt'ın nefesi kesildi. Kıvrımlı vücuduna uygun kesilmiş uyluk uzunluğunda siyah bir elbise giymişti, kulaklarında ve boğazında antik altın parlıyordu, arkasında hayalet bir rüzgârla uçuşan yarı saydam bir gece yarısı pelerini vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla bile,

Alev ve Gölge Hanesi'nin ürkütücü yumuşaklığıyla hareket ediyordu.

Belki Bryce'a, ruhunu Uyuyan Şehir'in hükümdarına nasıl satacağını söyleyen oydu.

Sarışın büyücü, merdivenlerin üzerinde asılı duran üç bayrağa gri gözlerini dikti. Solda Valbara bayrağı, sağda hilal şeklindeki yayı ve okuyla Lunathion amblemi vardı. Ve ortada, *SPQM* yazısı ve etrafını çevreleyen iki yıldızlı dalla Cumhuriyet bayrağı vardı.

Daha sonra cadılar geldi, adımları çınlıyordu. Örgülü siyah saçları kıvrımlı bir gece gibi parlayan, gök mavisi cübbeli, genç, kahverengi tenli bir kadın vardı.

Kraliçe Hypaxia. Neredeyse üç aydır annesinin altın ve kırmızı renkteki böğürtlen tacını takıyordu ve yüzü kırışıksız ve güzel olmasına rağmen, karanlık gözlerinde, devam eden kederi hakkında çok şey anlatan bir yorgunluk vardı.

Söylentilere göre Kraliçe Hecuba, onu Cumhuriyet'in yozlaşmışlığından uzakta, Heliruna Dağları'nın kuzey ormanlarının derinliklerinde büyütmüştü. Hunt, böyle bir kişinin toplanan kalabalıktan ve imparatorluk ihtişamından utanacağını ya da en azından biraz şaşıracağını bekleyebilirdi, ancak o çenesi yukarıda bir şekilde, emin adımlarla yürüyordu. Sanki bunu defalarca yapmış gibi.

Zirve resmi olarak başladığında, Valbaran Cadılarının Kraliçesi olarak resmen tanınacaktı. Tahtını miras almadan önceki son geçit gösterisiydi. Fakat...

Hunt, yaklaştığında yüzüne baktı.

Onu tanıyordu. Klinikteki tıp cadısıydı! Yanından geçerken Hunt'a, onu tanıdığına dair hızlı bir yan bakışla baktı.

Ruhn bunu biliyor muydu? Kiminle buluştuğunu, ona sentez hakkında araştırma yaptıranı?

Mer liderleri geldi. Kömür rengi kostümü içindeki Tharion, tülden yapılmış elbisesi dalgalanan bir kadının yanındaydı. Nehir Kraliçesi değildi, o, Istros'u nadiren terk ederdi. Ama güzel, koyu tenli kadın onun kızı da olabilirdi. Tüm merlerin Nehir

Kraliçesi'ni anneleri olarak kabul ettiği düşünülürse, muhtemelen kızıydı.

Tharion'un kızıl-kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı, alnında birkaç tel bırakmıştı. Yüzgeçlerini bacaklarla değiştirmişti ve gözleri Hunt'a doğru kayarken tereddüt etmedi. İçleri sempatiyle parladı.

Hunt görmezden geldi. Bryce'ı o gece mavnaya kimin getirdiğini unutmamıştı.

Tharion, hakkını vermek gerek ki Hunt'ın bakışlarından kaçınmadı. Sadece ona hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra cadıları asma kata kadar takip ederek ileriye baktı ve konferans odasının kapılarını açtı.

Sonra kurtlar geldi. Sabine, Lider'in kambur figürünün yanında yürüyerek yaşlı erkeğe yardım etti. Lider'in kahverengi gözleri yaşla beyazlamıştı, bir zamanlar güçlü olan vücudu bastonunun üzerine eğilmişti. Güvercin grisi bir takım elbise giymiş olan Sabine, Hunt'a küçümser bir bakış atıp, kadim Lider'i basamaklardan yerine yürüyen merdivene doğru yönlendirdi.

Ama Lider onu nereye götürmeyi planladığını görünce durdu. Merdivenleri gösterdi. Ve acılı adımlarla tırmanmaya başladı.

Gururlu piç.

Feylerin siyah arabaları halının üzerinde durdu. Güz Kralı ortaya çıktı, kızıl saçlarının üzerinde onik bir taç vardı, sabahın ışığında bile bir gece parçası gibi parlayan çok eski bir taştan yapılmaydı.

Hunt, daha önce nasıl görmediğini bilmiyordu. Bryce, Ruhn'ın benzediğinden daha çok benziyordu babasına. Tamam, Feylerin çoğunda bu renk vardı ama Güz Kralı'nın yüzündeki soğukluk... Bryce'ın bu ifadeyi sayısız kez kullandığını görmüştü.

O gün Kâhin'e onunla birlikte giden, dallama bir lord değil, Güz Kralı idi. On üç yaşındaki bir çocuğu kapının önüne koyan kişi oydu.

Hunt'ın parmakları iki yanında yumruğa dönüştü. Dış gö-

rünüşünün altındaki canavarı gördüğü anda kaçtığı için Ember Quinlan'ı suçlayamazdı. Soğuk şiddetini hissetmiş olmalıydı.

Ve çocuğunu taşıdığını fark etmişti. Tahtın potansiyel bir varisi olması, Seçilmiş Kişi olan saf kan oğlu için işleri zorlaştırırdı. Güz Kralı'nın onları acımasızca avlamaya çalışmasına şaşmamalıydı.

Ruhn, babasının bir adım gerisinde, duyuları şok ederek ilerledi. Prens kıyafeti içindeydi ve yan tarafında Yıldız Kılıcı duruyordu. O yanıltıcı görünüşüyle, ilk Yıldız Doğanlardan biri olabilirdi. Uzun zaman önce Kuzey Uçurumu'ndan ilk geçenlerden biri olabilirdi.

Hunt'ı geçtiler ve kral ona bakmadı bile. Ama Ruhn baktı.

Ruhn, Hunt'ın bileklerindeki prangalara ve onun etrafına dizilmiş 45'in triatrilerine baktı. Ve başını hafifçe salladı. Herhangi bir gözlemciye göre, bu bir kınama ve tiksinme hareketi olabilirdi. Ama Hunt verdiği mesajı görmüştü.

Özür dilerim.

Hunt yüzünü hareketsiz ve tarafsız tuttu. Ruhn, başının üstündeki yaldızlı huş ağacı yapraklarının halkası parlayarak yoluna devam etti.

Ve sonra avlu nefes alıyor gibi göründü. Bir duraklama oldu.

Melekler arabalarla gelmediler. Hayır, gökten indiler.

Asteri Muhafızları'ndaki kırk dokuz melek, tamamen beyaz ve altın rengi kıyafetlerle lobiye yürüdü, eldivenli ellerinde mızraklar vardı ve beyaz kanatları parlıyordu. Her biri, bu hizmet hayatı için elle seçilip yetiştirilmişti. Sadece en beyaz, en saf kanatlılar seçilirdi. Üzerlerinde farklı bir renkte tek bir benek bile olmazdı.

Hunt her zaman onların kendini beğenmiş pislikler olduğunu düşünürdü.

Halı boyunca dikkat çekerek yürümeye devam ettiler, kanatları açıktı, mızrakları cam tavanı gösteriyordu ve kar rengi pelerinleri yerleri süpürüyordu. Altın miğferlerindeki beyaz at kılı tüyleri sanki yeni fırçalanmış gibi parlıyordu ve siperlikleri kapalıydı.

Valiler de dahil olmak üzere hepsine, tasmalarını tutanların hâlâ her şeyi izlediğini hatırlatmak için Pangera'dan gönderilmişlerdi.

Micah ve Sandriel yan yana geldiler. Her biri Vali zırhı içindeydi.

Vanirler onların önünde tek dizlerinin üzerine çöktü. Ancak sadece altı efendisi için eğilecek olan Asterya Muhafızları ayakta kaldı. Mızrakları, Valilerin aralarında geçit töreni yaptığı dikenli ikiz duvarlar gibiydi.

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. İki Başmelek geçerken kimse nefes almaya bile cesaret edemedi.

Hepsi ayaklarının dibinde lanet solucanlardı.

Sandriel'in gülümsemesi yanında geçerken Hunt'ı hafifçe yaktı. Neredeyse Micah'ın mutlak hayal kırıklığı ve yorgunluğu kadar kötüydü.

Micah işkence yöntemini iyi seçmişti, Hunt bu konuda hakkını verirdi. Sandriel'in onun çabucak ölmesine izin vermesine imkân yoktu. Pangera'ya döndüğünde çektiği işkence onlarca yıl sürecekti. Yeni bir ölüme karşılık ölüm anlaşması ya da satın alma ihtimali yoktu.

Ve çizgiyi aşarsa, ilk saldıracağı yeri biliyordu. Kime saldıracağını.

Valiler, kanatları neredeyse birbirine değer şekilde merdivenlerde süzüldü. İkisinin neden çiftleşmediğini Hunt anlamıyordu. Micah, Sandriel'i herkes kadar iğrenç bulacak kadar saygındı. Ama Asteri'nin soyların birleşmesini emretmemesi hâlâ bir mucizeydi. Alışılmadık bir şey olmazdı. Sandriel ve Shahar böyle bir birlikteliğin sonucuydu.

Belki de Sandriel'in kendisi ve kız kardeşi için iktidarı ele geçirmek amacıyla kendi ailesini öldürmüş olması, Asteri'nin uygulamayı durdurmasına neden olmuştu.

Valiler konferans salonuna ulaştığında lobide toplananlar ancak hareket etti, önce melekler merdivenlere yöneldi, meclisin geri kalanı arkalarında sıraya girdi.

Hunt, 45'in iki triariisi, her ikisi de ona küçümseyerek bakan

Zebani ve Atmaca arasında sıkışıp kalmıştı ve toplantı odasına girdiklerinde olabildiğince fazla ayrıntı yakalamaya çalıştı.

Mağara gibiydi. Aşağı doğru inen masa halkaları vardı ve merkezdeki zeminde de liderlerin oturduğu bir masa vardı.

Cehennemin Çukuru. Olan buydu. Prenslerinden hiçbirinin orada durmaması bir mucizeydi.

Kurtların Lideri, Güz Kralı, iki Vali, Nehir Kraliçesi'nin güzel kızı, Kraliçe Hypaxia ve Jesiba o merkez masada oturuyordu. İkincileri –Sabine, Ruhn, Tharion, yaşlı görünümlü bir cadı– onların etrafındaki masa halkasına oturmuştu. Alev ve Gölge Hanesi'nden kimse Jesiba ile gelmemişti. Bir vampir bile. Toplamda yedi tane olan ve gittikçe büyüyen her masa halkasında, rütbeler de giderek düşmüştü. Asteri Muhafızları en üst kata dizilmişti, duvara karşı duruyorlardı ve odanın üç çıkışında da ikişer kişi vardı.

Gerçekten de cehennemin yedi katmanı gibiydi.

Odanın her tarafında görüntülü ekranlar vardı, tavandan iki tane asılıydı ve muhtemelen referans için masalara bilgisayarlar asılmıştı. Fury Axtar, sürpriz bir şekilde, üçüncü dairede bir yer kapmıştı, sandalyesine yaslanarak oturuyordu. Ona başka kimse eşlik etmiyordu.

Hunt bir duvar dibine götürüldü, onu tamamen görmezden gelen iki Asteri Muhafızının arasına yerleştirildi. Neyse ki açı, Pollux ve Sandriel'in triariisinin geri kalanını görmesini engelliyordu.

Görüntü ekranlar açılırken Hunt kendini hazırladı. Ortaya çıkandan sonra oda sessizleşti.

O kristal salonları, yukarıdaki kemerli tavanlı katlara doğru yükselen oyulmuş kuvars sütunlarda dans eden ilk ışıklı meşaleleri biliyordu. Altın kürsülerde yay şeklinde dizilmiş yedi kristal tahtı ve en uçtaki boş tahtı biliyordu. Arkalarındaki parıldayan şehri biliyordu. Tepelerde ışıklar kararıyor, Tiber aralarında karanlık bir şerit gibi gözüküyordu.

Asteri göründüğünde herkes yerinden kalktı. Ve ardından herkes diz çöktü.

Hunt, yaklaşık altı bin mil uzaktan bile güçlerinin konferans odasına yayıldığına yemin edebilirdi. Sıcaklığı, havayı, hayatı emdiğine yemin edebilirdi.

Onların önüne çıktığı ilk seferde, daha kötü bir şey yaşamadığını düşünmüştü. Zırhı hâlâ Shahar'ın kanıyla kaplıydı, savaş sırasında çığlık atmaktan boğazı harap olmuştu ve yine de bu kadar korkunç bir şeyle karşılaşmamıştı. Çok doğaüstüydü. Sanki tüm varlığı bir mayıs sineği gibiydi, gücü kasırga karşısındaki bir tutam esinti gibiydi. Sanki uzayın derinliklerine fırlatılmış gibiydi.

Her biri kutsal bir yıldızın gücüne sahipti, her biri bu gezegeni toza çevirebilirdi, buna rağmen soğuk gözlerinde hiç ışık yoktu.

Hunt, indirdiği kirpiklerinin arasından, altı Asteri onları incelerken gözlerini gri halıdan kaldırmaya cesaret edenleri saydı: Tharion ve Ruhn. Declan Emmet. Ve Kraliçe Hypaxia.

Başka kimse yoktu. Fury ya da Jesiba bile.

Ruhn, Hunt'ın bakışlarıyla karşılaştı. Ve kafasında sakin bir erkek sesi duydu. *Cesur hareket.*

Hunt şok oldu. Feyler arasında ara sıra telepatlar olduğunu biliyordu. Özellikle de Avallen'da yaşayanlar arasında. Ama onlardan biriyle hiç konuşmamıştı. Özellikle de kafasının içinde. *Güzel numara.*

Annemin ailesinden bir hediye. Gizli tuttuğum bir yetenek.

Ve sen de bu sır konusunda bana güveniyor musun?

Ruhn bir an sessiz kaldı. *Seninle konuşurken görülemem. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Senin için elimden geleni yaparım.*

Başka bir şok, şimşeğinin içinden geçmesi gibi fiziksel bir şok. *Neden bana yardım edesin ki?*

Çünkü Bryce'ın kendini Sandriel'e satmaması için elinden gelen her şeyi yapardın. Yüzünden anlaşılıyordu. Ruhn tereddüt etti, sonra hafif bir kararsızlıkla ekledi. *Ayrıca artık o kadar da pislik olduğunu düşünmüyorum.*

Hunt'ın ağzının köşesi kalktı. *Bilmukabele.*

Bu bir iltifat mıydı? Bir duraklama daha. *Nasılsın, Athalar?*

İyi. O nasıl?

Üzerine diktiğim gözlere göre işinin başına dönmüş.

Güzel. Tamamen dağılmadan Bryce hakkında daha fazla konuşmaya dayanabileceğini sanmıyordu, bu yüzden başka bir şey sordu. *Tıp cadısının Kraliçe Hypaxia olduğunu biliyor muydun?*

Hayır. Bilmiyordum.

Ruhn devam etmiş olabilirdi ama Asteri konuşmaya başladı. Her zaman yaptıkları gibi, bir olarak. Kendi aralarında telepatlardı. "Bölgenizle ilgili konuları görüşmek için bir araya geldiniz. Size izin veriyoruz." Hypaxia'ya baktılar.

Etkileyici bir şekilde, cadı ürkmedi ve altı Asteri, tüm dünyayla birlikte ona bakıp, "Seni merhum Kraliçe Hecuba Enador'un varisi olarak resmen tanıyoruz ve onun vefatıyla, şimdi seni Valbaran Cadılarının Kraliçesi olarak vaftiz ediyoruz" derken titremedi bile.

Hypaxia başını eğdi, yüzü ciddiydi. Jesiba'nın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Geride bıraktığı miras için en ufak bir üzüntü ya da öfke belirtisi bile yoktu. Hunt kaşlarını çatan Ruhn'a bakmaya cesaret etti.

Asteri odayı tekrar inceledi, hiçbiri Parlak El Rigelus kadar kibirli değildi. O zayıf delikanlı vücudu, içindeki canavarca güçle alay eder gibiydi. Asteri'den biri devam etti. "Başlayabilirsiniz. Tanrıların ve cennetteki tüm yıldızların kutsaması üzerinizde parlasın."

Sadece huzurlarında var olmalarına izin verildiği için kafalar daha da eğildi.

"Umarız bu anlamsız savaşı bitirmenin bir yolunu tartışırsınız. Vali Sandriel, savaşın getirdiği yıkımın değerli bir tanığı olacak." Ardından odada yavaş ve korkunç bir tarama yapıldı. Hunt, "Ve burada tanıklık edebilecek başkaları da var" dedikleri sıradan gözlerinin onun üzerinde olduğunu biliyordu.

Verilecek tek bir ifade vardı: İnsanların savurgan ve aptal olduğu ve savaşın onların suçu, onların hatası, onların ggünahı olduğu ve sona ermesi gerektiği. Burada ne pahasına olursa

olsun kaçınılmalıydı. İnsan isyanına sempati duyulmamalıydı, insanların kötü durumunu duymamalıydık. Sadece Vanir tarafı vardı, iyi tarafı, başka bir taraf yoktu.

Hunt, merkezi ekranda Rigelus'un ölü bakışıyla karşılaştı. Sandriel, gözlerini başka yöne çevirmesi için, vücudunda buz gibi bir rüzgâr estirerek onu uyardı. Ama Hunt bunu yapmadı. Asteri liderinin gülümsediğine yemin edebilirdi. Hunt'ın kanı buza dönüştü ve sadece Sandriel'in rüzgârından dolayı değildi. Bu yüzden bakışlarını indirdi.

Bu imparatorluk sonsuza dek sürecek şekilde inşa edilmişti. On beş bin yıldan fazla bir süredir kırılmamıştı. Bu savaş, onu bitirecek şey olmazdı.

Asteri hep birlikte, "Elveda" dedi. Hepsi hafifçe gülümsedi. En kötüsü Rigelus'unkiydi ve hâlâ Hunt'a yönelikti. Ekranlar kardı.

Odadaki herkes, iki vali de dahil, rahat bir nefes verdi. Uzak köşeden gelen ses ve kokuya bakılırsa birisi kusmuştu. Şekil değiştiren bir leopar, ağzını kapatarak kapılardan dışarı fırlayınca bu kesinleşti.

Micah sandalyesine yaslandı, gözleri önündeki ahşap masanın üzerindeydi. Bir an için kimse konuşmadı. Sanki hepsinin kendine gelmesi gerekiyormuş gibiydi. Sandriel'in bile.

Sonra Micah kanatlarını hışırdatarak doğruldu ve derin, net bir sesle, "Bu Valbaran Zirvesini başlatıyorum. Asteri'ye ve sahip oldukları yıldızlara selam olsun" dedi.

Sözleri odada yarım yamalak da olsa yankılandı. Sanki herkes, Pangera'daki denizin ötesinde, çamurlu savaş alanlarından ve yedi tepeli bir şehirde parlayan kristal saraydan çok uzakta olmalarına rağmen burada bile kaçış olmadığını hatırlamış gibiydi.

74

Bryce, Hunt'ın ve dünyanın onun gerçekte ne ve kim olduğunu bildiği gerçeğinin üzerinde durmamaya çalıştı. En azından basının kulağına gitmemişti. Ne kadar merhametli bir hareketse artık.

Sanki piç bir prenses olmanın bir anlamı varmış gibi. Sanki bir insan olarak onun hakkında bir şey anlatıyormuş gibi. Hunt'ın yüzündeki şok, tam da ona söylememiş olmasının nedeniydi.

Jesiba'nın çekini yırtmıştı. Yüzyıllar sürecek borçlarıyla birlikte. Artık hiçbirinin önemi yoktu. Hunt gitmişti.

Hayatta olduğunu biliyordu. Zirvenin açılış alayının haber görüntülerini görmüştü. Hunt her şey boka sarmadan önceki gibi görünüyordu. Küçük bir merhamet daha.

Diğerlerinin gelişini zar zor fark etmişti: Jesiba, Tharion, babası, kardeşi... Hayır, kalabalığın içindeki o küçük noktaya gözlerini dikmişti. Yeniden büyümüş olan o gri kanatlara.

Acınacak haldeydi. Tamamen acınacak haldeydi.

Bunu yapardı. Sandriel'in ona ne yapacağını bilse bile Hunt'la seve seve yer değiştirirdi. Pollux'un ona ne yapacağını bilse bile.

Belki de Ruhn'ın dediği gibi, bu onu bir aptal yapmıştı. Saf.

Belki de Comitium lobisinden nefes alarak çıktığı için şanslıydı.

Belki de o kristallos tarafından saldırıya uğraması onun sıçıp batırmalarının karşılığıydı.

Son birkaç gününü Hunt için yapılabilecek bir şey var mı diye yasalara bakarak geçirmişti. Yoktu. Ona özgürlüğünü verebilecek iki şeyi yapmıştı: onu satın almayı teklif etmiş ve onun yerine kendini sunmuştu.

Hunt'ın ona söylediği son sözlere inanmıyordu. Onun yerinde olsaydı, o da aynılarını söylerdi. Onu güvende tutacak olsaydı, olabildiğince acımasız olurdu.

Bryce, salondaki resepsiyonda boş bilgisayar ekranına bakarak oturdu. Şehir son iki gündür sessizdi. Hilal Şehir'in liderleri ve vatandaşlarından sadece birkaçı gitmiş olsa da herkesin dikkati Zirve'de gibiydi.

Haberlerin tekrarını sadece Hunt'ı tekrar görebilmek için izlemişti. Şansı yaver gitmedi.

Her gece onun odasında uyudu. Tişörtlerinden birini giymiş, onun gibi kokan çarşafların arasına girmiş ve karanlıkta onun yanında yatıyormuş gibi davranmıştı.

Gönderen adresi Comitium olan bir zarf üç gün önce galeriye ulaşmıştı. Hunt'ın bir mesaj göndermeyi başarıp başarmadığını merak ederek zarfı açarken kalbi küt küt atmıştı.

Beyaz opal masaya düşmüştü. Isaiah her mektubun okunduğunun farkındaymış gibi ihtiyatlı bir not yazmıştı:

Naomi bunu mavnada buldu. Geri istersin diye düşündüm.

Altına, sanki ikinci kez düşünüp eklemiş gibi bir şey daha yazmıştı. *O, üzgün.*

Taşı masasının çekmecesine koymuştu.

Şimdi o çekmeceyi iç çekerek açtı Bryce, süt rengi mücevhere baktı. Parmağını soğuk yüzeyinde gezdirdi.

Bryce'ın başının yanında süzülen Lehabah, "Athie sefil görünüyor" dedi. Bryce'ın, üçüncü kez izlediği açılış törenini Hunt'ın yüzünde duraklattığı tableti işaret etti. "Sen de öyle BB."

"Sağ ol."

Sirinks, ayaklarının dibine esneyerek uzandı. Kavisli pençeleri parlıyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Bryce kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Lehabah kollarını kendine doladı, havada süzülüyordu. "Normale mi döneceğiz?"

"Evet."

Titreyen gözleri Bryce'ınkilerle buluştu. "*Normal* olan ne ki?"

"Bana sıkıcı geliyor."

Lehabah hafifçe gülümseyerek yumuşak bir gül rengine büründü.

Bryce da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sen iyi bir arkadaşsın, Lele. Gerçekten iyi bir arkadaş." Tekrar iç çeken perinin alevleri birbirine karıştı. "Bazı zamanlar sana karşı iyi davranmadıysam özür dilerim."

Lehabah ona elini salladı ve kıpkırmızı oldu. "Bunu atlatacağız, BB." Bryce'ın omzuna tünedi, sıcaklığı Bryce'ın çok soğuk olduğunu fark etmediği derisine işledi. "Sen, ben ve Syrie. Birlikte, bunu atlatacağız."

Bryce parmağını kaldırdı ve Lehabah'ın o küçük, parıldayan ellerine almasına izin verdi. "Anlaştık."

75

Ruhn, Zirvenin yoğun, saldırgan, düpedüz tehlikeli olacağını tahmin etmişti. Geçen her an birinin boğazının sökülüp sökülmeyeceğini merak ediyordu. Tıpkı katıldığı her toplantıda olduğu gibi.

Bu sefer tek düşmanı can sıkıntısı gibi görünüyordu.

Sandriel'in Asteri'nin her haneden cepheye daha fazla asker göndermesini emrettiğini söylemesi iki saat sürmüştü. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Değişmeyecekti. Emir, Asteri'den gelmişti.

Konuşma yeni ticaret tekliflerine döndü. Ve sonra konular kendi etrafında dönüp durdu, hatta Micah bile kimin ne yaptığı, neyi aldığı ve neye sahip olduğu anlambilimine yakalandı, ta ki Ruhn, Asteri'nin bu toplantıyı bir tür işkence olarak bulup bulmadığını merak edene kadar.

Asteri Muhafızları'nın kaçının maskelerinin arkasında uyuduğunu merak etti. Çeşitli heyetlerin alt üyelerinden birkaçını uyuklarken yakalamıştı. Ama Athalar her dakika tetikteydi. Suikastçı her şeyi dinliyor gibi görünüyordu. Ve izliyordu.

Belki de Valilerin istediği buydu: hepsi o kadar sıkılmıştı ve çaresizdi ki, sonunda bu toplantıyı bitirmek için kendi lehlerine olmayan şartları kabul ettiler.

Anlaşmayı reddeden birkaç kişi vardı hâlâ. Ruhn'ın babası da onlardan biriydi. Merler ve cadılarla birlikte.

Özellikle bir cadı.

Kraliçe Hypaxia çok az konuştu ama onun da etrafındaki her kelimeyi dinlediğini, gençliğine rağmen zengin kahverengi gözlerinin ihtiyatlı bir zekâyla dolu olduğunu fark etti.

İlk gün, o tanıdık yüzünü, tacı ve kraliyet cübbesi ile bu ortamda görmek bir şok olmuştu. Sözde nişanlısıyla haftalardır hiçbir fikri olmadan konuşmuştu.

İlk gün yemek salonuna girdiklerinde cadılar meclisinin iki üyesi arasına sızmayı başarmıştı ve bir pislik gibi, "Neden bir şey söylemedin? Gerçekte kim olduğun hakkında mı?" diye sormuştu.

Hypaxia öğle yemeği tepsisini asa tutmaya daha uygun bir zarafetle tutmuştu. "Sormadın ki."

"O dükkânda ne halt ediyordun?"

Koyu gözleri kapanmıştı. "Kaynaklarım bana şehirde kötülüğün kol gezdiğini söyledi. Gizlice, kendi gözlerimle görmeye geldim." Bu yüzden tapınak muhafızının öldürüldüğü yerde olduğunu fark etmişti. Athalar ve Bryce'ın parkta saldırıya uğradıkları gece de öyle. "Ayrıca sıradan olmanın nasıl bir şey olduğunu görmeye geldim. Tüm bunlardan önce." Bir elini tacına doğru sallamıştı.

"Babamın senden ne beklediğini biliyor musun? Ya da benden?"

"Şüphelerim var" demişti sakince. "Ama şu anda hayatımda böyle değişiklikler yapmayı düşünmüyorum." Uzaklaşmadan önce Ruhn'a başını sallamıştı. "Kimseyle."

Ve hepsi bu kadardı. Kıçına tekmeyi yemişti.

Bugün, en azından, dikkat etmeye çalıştı Ruhn. Onunla, çok şükür ki evlenmeye hiç niyeti olmayan cadıya bakmamaya çalıştı. İyileştirici yetenekleriyle, soyunun son ferdi olduğu anlamına gelen sorunun ne olduğunu hissedebiliyor muydu acaba? Öğrenmek istemedi. Ruhn, Kâhin'in kehanetinin anılarını bir kenara attı. En azından Hypaxia'yı görmezden gelen tek kişi o değildi. Jesiba Roga onunla tek kelime etmemişti.

Elbette ki, büyücü, Alev ve Gölge Hanesi'nin ölüm ve kaostan beslendiğini ve uzun ve yıkıcı bir savaşla hiçbir problemi

olmadığını iddia etmekten başka bir şey söylemedi. Azrillerin, ölülerin ruhlarını taşımaktan her zaman mutluluk duyduklarını söyledi. Başmelekler bile buna şaşırmış görünüyorlardı.

Saat dokuzu vurduğunda ve herkes odadaki yerlerini aldığında Sandriel, "Micah çağrıldı, bize daha sonra katılacak" diye duyurdu.

Micah'ı bu toplantıdan sadece bir kişi –o da altı kişi ediyordu– uzak tutabilirdi. Sandriel, günün işleyişini yönetmekten memnun görünüyordu ve "Tanklarımızın taşınması ve tedarik hatlarının devamı için bir kanal inşa edilmesine karşı öngörüsüz dirençlerini açıklayan merlerle başlayacağız" dedi.

Nehir Kraliçesi'nin kızı tereddüt ederek alt dudağını ısırdı. Fakat Sandriel ile konuşan Kaptan Tharion Ketos oldu. "Savaş makineleriniz istiridye yataklarımızı ve yosun ormanlarımızı parçaladığında, balıkçılık endüstrimizi yok edeceğini söylemek öngörüsüz olmaz."

Sandriel'in gözleri parladı. Ama tatlı tatlı, "Karşılığını alacaksınız" dedi.

Tharion geri adım atmadı. "Mesele sadece para değil. Bu, gezegenin bakımıyla ilgili."

"Savaş fedakârlık gerektirir."

Tharion kollarını kavuşturdu, kasları siyah uzun kollu tişörtünün altında dalgalandı. İlk geçit töreni ve sonsuz toplantıların ilk gününden sonra, çoğu görüşmelerin geri kalanı için çok daha az resmi giysiler giymişti. "Savaşın bedelini biliyorum, Vali."

Cesur erkek, bunu söylerken, Sandriel'in gözlerinin içine baktı.

Kraliçe Hypaxia, yumuşak ama korkusuz bir sesle, "Tharion endişesinde haklı. Ve daha önce emsallerini gördük." Ruhn, tüm gözler cadı kraliçeye doğru kayarken doğruldu. O da Sandriel'in gözlerindeki fırtınalardan geri adım atmadı. "Rhagan Denizi'nin doğu sınırları boyunca, iki bin yıl önce Sorvakya Savaşları'nda yok edilen mercan ve yosun yatakları hâlâ geri dönmedi. İddia ettiğiniz gibi, orada çiftçilik yapan mere tazminat ödendi. Ama sadece birkaç mevsimlik." Toplantı odasında tam bir sessizlik

oluştu. "Binlerce mevsim için ödeme yapacak mısınız, Vali? İki bin mevsim için? Peki ya yok etmeyi önerdiğiniz yerlerde yuva kuran yaratıklar? Onlara nasıl ödeme yapacaksın?"

Sandriel hareket etmeden, "Onlar İkinci Derece. Hatta İkinci Derece'lerin bile altındalar" dedi soğukça.

"Onlar Midgard'ın çocukları. Cthona'nın çocukları" dedi cadı kraliçe.

Sandriel tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Kanayan kalp saçmalıklarını kendine sakla."

Hypaxia ona gülümsemedi. Sadede Sandriel'in bakışlarına karşılık verdi. İçlerinde bir meydan okuma yoktu ama dürüst bir değerlendirme vardı.

Ruhn'ın sonsuz şokuna göre, gözlerini devirerek bakışlarını geri çeken Sandriel'di, kâğıtlarını karıştırmaya geri döndü. Babası bile bunu gözlerini kırpıştırarak izledi. Ve genç kraliçeyi kısılmış gözlerle değerlendirdi. Yirmi altı yaşındaki bir cadının bu cesareti nereden bulduğunu merak ettiğine şüphe yoktu. Ya da Hypaxia'nın bir Başmeleğin ona boyun eğmesini sağlamak için Sandriel'e ne yapmış olabileceğini merak ettiğine.

Cadı kraliçenin Ruhn için gerçekten iyi bir gelin mi yoksa ona batan bir diken mi olacağını merak ediyordu.

Masanın karşısında Jesiba Roga, Hypaxia'ya hafifçe gülümsedi. Genç cadıyı ilk kabul edişiydi.

"Kanalı" dedi Sandriel kâğıtlarını yere koyarak, "daha sonra tartışalım. İkmal hatları..." Başmelek, savaşı düzene sokma planları hakkında başka bir konuşmaya başladı.

Hypaxia önündeki kâğıtlara geri döndü. Ama gözleri masaların ikinci halkasına doğru kalktı.

Tharion'a.

Mer erkeği ona minnettarlık ve teşekkür içeren, hafif, gizli bir gülümseme verdi.

Cadı kraliçe çenesini hafifçe eğen bir baş sallamayla karşılık verdi,

Mer erkeği kâğıdını gelişigüzel bir şekilde kaldırdı ve yaklaşık yirmi sıra işaret ve sayı gibi görünen bir şey gösterdi.

Hypaxia'nın gözleri, ayıplama ve inançsızlıkla parlayarak büyüdü ve Tharion, başka biri fark etmeden kâğıdı indirdi. Bir şeyler daha ekledi.

Cadı kraliçenin yanaklarına bir kızarıklık süzüldü.

Fakat babası konuşmaya başladı, bu yüzden Ruhn onların maskaralıklarını görmezden geldi ve dikkatini veriyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Sanki umrundaymış gibi.

Sonunda hiçbirinin önemi kalmayacaktı. Sandriel ve Micah istediklerini alacaktı.

Ve her şey aynı kalacaktı.

Hunt o kadar sıkılmıştı ki beyninin kanayıp kulaklarından akacağını sandı.

Ama, Pollux odadaki her şeyi izlerken bile, bu son birkaç günlük sakin ve göreceli rahatlığın tadını çıkarmaya çalıştı. Medeni görünmeyi bırakana kadar bekledi. Pollux'un, Hunt'ın serbest kalmasının saatlerini saydığını biliyordu.

Bu yüzden göt lalesi ona her gülümsediğinde Hunt da ona sırıtıyordu.

Hunt'ın en azından kanatları iyileşmişti. Onları elinden geldiğince test ediyor, esneme ve germe hareketleri yapıyordu. Sandriel havalanmasına izin verirse onu taşıyacaklarını biliyordu. Büyük ihtimalle.

Duvara yaslanıp konuşulan her kelimeyi dikkatlice incelemek kendi işkence şekliydi ama Hunt yine de dinledi. Diğerleri uykuyla savaşıyor gibi görünürken bile dikkatle dinledi.

Direnen heyetlerin –Fey, mer ve cadılar– kontrolün bir yanılsama olduğunu ve Asteri'nin yeni ticaret yasalarıyla ilgili bir ferman yayınlayabileceğini hatırlamadan önce Zirve'nin sonuna kadar dayanacağını umuyordu. Tıpkı savaş güncellemesinde olduğu gibi.

Birkaç gün daha... Hunt'ın tek istediği buydu. Kendi kendine söylediği şey buydu.

76

Bryce son üç gündür galeri kütüphanesinde kamp kurmuştu, galeri kapandıktan sonra da kalıyor ve şafakta açıyordu. Buzdolabı boş olduğu ve Sirinks her zaman onunla olduğu için dairede fazla zaman geçirmenin bir anlamı yoktu. Evinin boş bir kabuk olduğunu hissetmeyi bırakana kadar ofiste kalmanın iyi olacağını düşündü

Zirve ile meşgul olan Jesiba, galeri video akışlarını kontrol etmezdi. Kütüphanenin her yerini kaplayan yemek kaplarını, çoğunlukla peynirle dolu mini buzdolabını ya da Bryce'ın ofiste atletik kıyafetlerini giymeye başladığını görmezdi. Ya da kütüphanenin arkasındaki banyoda duş almaya başladığını. Ya da tüm müşterilerin toplantılarını iptal ettiğini. Ve Jesiba'nın ofisindeki duvar kasasından yeni bir Arkezya tılsımı aldığını. Bölgedeki son kalan taştı. Tüm dünyada ise sadece beş tane kalmıştı.

Bununla birlikte, Jesiba'nın sıkılıp her şeyi görmek için düzinelerce yayını izlemeye başlaması da an meselesiydi. Ya da takvimine bakıp tüm randevuların yeniden planlandığını görmesi.

Bryce iki potansiyel yeni işten haber almıştı ve mülakatlar ayarlamıştı. Jesiba'ya uyduracak bir bahane bulması gerekecekti. Bir tıp cadısı randevusu ya da diş temizliği ya da normal ama gerekli başka bir şey... Ve eğer bu işlerden birini alırsa, Sirinks'e olan borcunu ödemek için bir plan yapmak zorunda kalacaktı. Jesiba'nın egosunu tatmin edecek ve sadece ayrılmak istediği

için Bryce'ı korkunç bir yaratığa dönüştürmesini engelleyecek şeyler de içeren bir plan.

Bryce içini çekti, yorumlanması gereken, yasal jargonla dolu antik bir kitaba elini uzattı. Hiç bu kadar çok *filhakika*, *buna binaen*, *nitekim aşağıdakiler* ve *bunlarla sınırlı olmamak kaydıyla dahil edilecektir* görmemişti. Ama araştırmaya devam etti.

Lehabah da öyle. "Peki ya bu, BB?" Peri, önündeki bir sayfayı işaret ederek parladı. "Burada diyor ki, *bir suçlunun cezası, aşağıdaki durumlarda hizmete çevrilebilir...*"

Bryce, "Onu iki gün önce okumuştuk" dedi. "Bizi köleliğe geri getiriyor."

Hafif bir tırmalama sesi odayı doldurdu. Bryce kirpiklerinin altından nøkka baktı ve onunla ilgilendiğini görmemesine dikkat etti.

Yaratık yine de ona sırıtıyordu. Sanki bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

Nedenini bir dakika sonra öğrendi.

Lehabah, "Bunun altında başka bir dava daha var" dedi. "Bir insan kadın serbest bırakılmış çünkü..."

Sirinks hırladı. Ama hazneye değil. Yeşil halılı merdivenlere doğru hırladı.

Sıradan ayak sesleri duyuldu. Bryce anında ayağa kalkıp telefonuna uzanıyordu ki...

Bir çift bot, sonra siyah kot pantolon gördü ve sonra...

Kar beyazı kanatlar. İnsafsızca güzel bir yüz.

Micah.

Kütüphaneye adım attığında her düşünce kısa devre yaptı. Rafları ve pirinç asma katlara ve oyuklara giden merdivenleri, hazneyi ve içindeki hâlâ sırıtan nøkku, yukarıdan sızan güneş ışığını inceledi.

Burada olmamalıydı. Bu kitapları görmemeliydi.

Bryce, biraz yüksek sesle, "Majesteleri" diye ağzından kaçırdı.

"Ön kapı açıktı" dedi Başmelek. Bakışlarının ardındaki saf güç, yüze tuğla çarpması gibiydi.

Elbette ki kilitler ve büyüler onu dışarıda tutmamıştı. Hiçbir şey onu dışarıda tutamazdı.

Küt küt atan kalbini, "Jesiba'yı aramamı isterseniz sizinle yukarıda buluşmaktan mutluluk duyarım Majesteleri" diyecek kadar sakinleştirdi.

Senin şu anda bulunman gereken Zirve'de olan Jesiba'yı.

"Burası iyi." Yavaşça yüksek raflardan birine doğru ilerledi.

Sirinks kanepede titriyordu; Lehabah küçük bir kitap yığınının arkasına saklanmıştı. Çeşitli kafeslerindeki ve küçük haznelerdeki hayvanlar bile korktu içindeydi. Sadece nøkk gülümsemeye devam ediyordu.

Bryce, beyaz tişörtünün üstüne acı biber yağı bulaşıp bulaşmadığına aldırmadan paket kaplarını kollarına doldurarak, "Neden oturmuyorsunuz Majesteleri?" dedi. Sadece Micah'ın raflardan ve o değerli kitaplardan siktirip uzaklaşmasını istiyordu.

Göz seviyesindeki kitapların adlarını inceleyerek onu görmezden geldi.

Urd onu kurtarsın! Bryce paketleri taşan çöp kutusuna attı. "Yukarıda bazı büyüleyici sanat eserlerimiz var. Belki bana ne aradığınızı söyleyebilirsiniz." Şaşırtıcı bir deniz mavisi tonuna bürünmüş Lehaba'ya baktı ve dikkatli olması için sessiz bir uyarıyla başını salladı.

Micah kanatlarını katladı ve ona döndü. "Ne mi arıyorum?"

"Evet" diyerek nefes aldı. "Ben..."

O buzlu gözleriyle onu kıpırdayamaz hale soktu. "Seni arıyorum."

Bugünkü toplantı açık ara en kötüsüydü. En yavaşıydı.

Sandriel, sanki yakında ölecek olan avın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarından dökülen dolambaçlı laflar, yalanlar ve yarı gerçeklerle onlara liderlik etmekten memnundu. Her şeyi ona ve Asteri'nin dileklerine teslim etmelerini bekliyordu.

Hunt duvara yaslandı, tam tören kıyafetleri içindeki Asteri Muhafızları arasında durdu ve saatin dörde doğru hızla ilerlemesini izledi. Ruhn yarım saat önce uykuya dalmış gibiydi. Alt düzey

iştirakçilerin çoğu ayrılmış ve salonda oldukça az kişi kalmıştı. Naomi bile 33'ün formda kalmasını sağlamak için Lunathion'a geri gönderilmişti. Geriye sadece ana personel ve liderleri kalmıştı. Sanki artık herkes bunun bittiğini biliyordu. Bu *cumhuriyetin* bir düzmece olduğunu. Biri ya hükmeder ya da boyun eğerdi.

Sandriel yüzüncü kez, "Valbara'nın doğu kıyısı boyunca yeni bir liman açmak, su lejyonumuz için güvenli bir tesis inşa etmemize izin verecektir" dedi.

Bir telefon çaldı.

Jesiba Roga, şaşırtıcı bir şekilde, uyumlu bir elbisenin üzerine giydiği gri ceketin iç cebinden telefonunu çıkardı. Koltuğunda döndü ve telefonu solundaki meraklı erkekten uzağa çevirdi.

Diğer liderlerden birkaçı Roga'nın dikkatinin değiştiğini fark etmişti. Sandriel farkında olmadan konuşmaya devam etti ama Ruhn sese uyanmıştı ve kadına bakıyordu. Jesiba'nın iki sıra arkasında oturan Fury de öyle.

Jesiba'nın parmakları telefonun üzerinde uçuştu, bir elini kaldırırken kırmızı boyalı dudakları gerildi. Sandriel bile sustu.

Roga, "Böldüğüm için üzgünüm, Vali ama görmeniz gereken, –hepimizin görmesi gereken bir şey var" dedi.

Hunt'ın, midesinde dalgalanmaya başlayan korku için mantıklı bir nedeni yoktu. Telefonunda her ne varsa herhangi bir şeyle ilgili olabilirdi. Yine de ağzı kurudu.

Sabine odanın diğer ucundan, "Ne?" diye sordu.

Jesiba onu görmezden geldi ve Declan Emmet'e baktı. "Telefonumdakileri bu ekranlara yansıtabilir misin?" Oda boyunca dizilmiş video ekranlarını gösterdi.

Ruhn'ın arkasındaki çemberde yarı uykulu olan Declan hemen doğruldu. "Evet, sorun değil." Önce Sandriel'e bakacak kadar akıllıydı ve Başmelek gözlerini devirdi ama sonra başını sallayarak izin verdi. Declan'ın dizüstü bilgisayarı bir süre sonra açıldı. Dizüstü bilgisayarda beliren şeye kaşlarını çattı ama sonra bir tuşa bastı.

Ve hepsi Griffin Antikaları'ndan olan düzinelerce farklı video yayınını ortaya çıkardı. Sağ alt köşede, tanıdık bir kütüp-

hane vardı... Hunt nefes almayı tamamen unuttu.

Özellikle Jesiba'nın telefonu tekrar çaldığında ve önceki bir konuşmanın devamı olan bir mesaj ekranlarda belirdiğinde. Kalbi şu isimle tekledi: *Bryce Quinlan.*

Mesajla ise kalbi tamamen durdu. *Yayınlar başladı mı?*

"Ne oluyor be?" diye tısladı Ruhn.

Bryce kameranın önünde durmuş, bir bardağa şarap dolduruyordu. Ve arkasında, kütüphanenin ana masasında oturan kişi Micah'tı.

Sandriel, "Bir toplantısı olduğunu söylemişti..." diye mırıldandı.

Kamera, Bryce'ın başının hemen üstünde kitaplardan birinin içine gizlenmişti.

Declan bilgisayarında birkaç tuşa bastı ve o yayını büyüttü. Konferans salonunu başka bir tuş darbesi ve video sesiyle doldurdu.

Bryce omzunun üzerinden Micah'a gündelik bir gülümsemeyle, "Şarabınızla birlikte yiyecek bir şeyler ister misiniz? Biraz peynir belki?" diyordu.

Micah uzanarak masadaki bir dizi kitabı incelemeye başladı. "Çok makbule geçer."

Bryce hımladı, içecek arabasını kurcalarken gizlice telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Jesiba'ya gelen bir sonraki mesaj konferans odası ekranlarında parladı.

Hunt'ın kanını donduran iki kelime.

Yardım et.

Küstah, tatlı bir rica değildi. Bryce'ın kameraya bakan gözlerinden anlaşılıyordu bu.

İçlerinde korku vardı. Tam ve net bir korku. Hunt'taki her içgüdü kükreyerek alarma geçti.

Güz Kralı Sandriel'e, "Vali, bir açıklama istiyorum" dedi.

Ama Sandriel cevap veremeden, gözlerini yayınlara dikmiş olan Ruhn sessizce "Flynn, Griffin Antikaları'na bir Destek Bölümü birimi gönder. Hemen şimdi" diye emretti.

Flynn anında telefonunu çıkardı, parmakları havada uçuştu.

Sandriel, Fey Prensi'ne, "Micah yanlış bir şey yapmadı" diye çıkıştı. "Kadınlardaki kötü seçimini göstermek dışında."

Hunt'tan bir hırlama yükseldi.

Ses, Declan ve Ruhn'dan gelen hırıltılarla gizlenmeseydi, Sandriel'den soğuk bir rüzgâr kamçısı kazanacağını biliyordu.

Tristan Flynn birini, "Hemen Griffin Antikaları'na gidin. Evet, Eski Meydan'da. Hayır. Sadece gidin! Bu lanet olası bir emir!" diyerek tersledi.

Ruhn, Fey lorduna başka bir emir verdi ama Micah tekrar konuşmaya başladı.

"Baya meşgulsün belli ki." Micah masayı işaret etti. "Bir yasal boşluk mu arıyorsun?"

Bryce, Micah için bir tabak hazırlarken yutkundu. "Hunt benim arkadaşım."

Onlar... Masanın üstündekiler, hukuk kitaplarıydı. Hunt'ın midesi ayağa kalktı.

Micah, sandalyesine yaslanarak, "Ah evet" dedi. "Bu yönüne hayranım."

"Neler oluyor?" diye seslendi Fury.

Micah, "Ölene ve ötesine dek sadıksın" diye devam etti. "Dünyadaki tüm kanıtlara rağmen, Danika'nın uyuşturucu bağımlısı bir fahişeden sadece biraz daha iyi olduğuna inanmadın."

Sabine ve birçok kurt hırladı. Hunt, Amelie Ravenscroft'un Sabine'e, "Bir kurt sürüsü göndermeliyiz" dediğini duydu.

"Tüm üst sürüler burada" diye mırıldandı Sabine, gözleri yayına sabitlenmişti. "Tüm üst düzey güvenlik güçleri burada. Sadece birkaçını geride bıraktım."

Bryce'ın tüm yüzü, bir kibrik çakmış gibi değişti. Korku, parlak ve keskin bir öfkeye dönüştü. Hunt normalde bu ateşli bakışı görünce heyecanlanırdı. Fakat şimdi heyecanlanmamıştı.

Kahrolası kafanı kullan, diyerek sessizce yalvardı ona. *Akıllı ol.*

Bryce, hazırladığı peynir ve üzüm tabağını inceleyerek Micah'ın hakaretinin yatışmasına izin verdi. "Gerçeğin ne olduğunu kim bilir?" diye yumuşakça sordu.

"Bu kütüphanedeki filozofların konuyla ilgili kesinlikle birtakım görüşleri vardı."

"Danika'yla ilgili mi?"

"Aptalı oynama." Micah'ın gülümsemesi genişledi. Etraflarındaki kitapları işaret etti. "Bu ciltleri barındırmanın sana infaz için tek yönlü bir bilet kazandırdığını biliyor musun?"

"Bazı kitaplar için çok yaygara koparılmış gibi görünüyor."

Micah, etraflarındaki rafları işaret ederek, "İnsanlar bu kitaplar için öldü" diye mırıldandı. "Yanılmıyorsam, yasaklı kitapların çoğunun sadece Asteri Arşivleri'nde var olması gerekiyordu. Evrim, matematik, Vanir ve Asteri'nin üstünlüğünü çürütecek teoriler. Filozoflardan bazıları Asteri gelmeden *önce* var olduklarını iddia ettiler." Yumuşak, korkunç bir kahkaha attı. "Asteri onlara gerçeği söylemeleri için işkence ettiğinde hatalı olduklarını kabul eden yalancılar ve kafirler. Çıra olarak kullanılan sapkın eserlerle birlikte diri diri yakıldılar. Ama yine de burada, hayatta kalıyorlar. Antik dünyanın tüm bilgisi. Asteri'den önceki dünyanın. Ve Vanir'in senin efendin olmadığı bir dünyanın teorileri."

"İlginç" dedi Bryce. Hâlâ onunla yüzleşmek için dönmemişti.

Ruhn Jesiba'ya, "O kütüphanede tam olarak ne var?" diye sordu.

Jesiba hiçbir şey söylemedi. Kesinlikle hiçbir şey. Ama gri gözleri, soğuk bir ölüm sözü veriyordu.

Micah, farkında olmadan prensin sorusuna cevap vererek devam etti. "Etrafının neyle çevrili olduğunu biliyor musun Bryce Quinlan? Burası Parthos'un Büyük Kütüphanesi."

Kelimeler odada çınladı. Jesiba ağzını açmayı bile reddetti.

Bryce, hakkını vererek, "Kulağa komplo teorisi saçmalığı gibi geliyor. Parthos insanlar için bir uyku vakti hikâyesidir" dedi.

Micah güldü. "Dedi boynunda Arkezya tılsımı olan kadın. Bir zamanlar Parthos'a hizmet eden ve koruyan rahibelerin tılsımı. Bence burada ne olduğunu biliyorsun. Günlerini, çoğu on beş bin yıl önce Vanir'in ellerinde yanan kütüphaneden geriye kalanların ortasında geçirdiğini biliyorsun."

Hunt'ın midesi bulandı. Jesiba'dan soğuk bir esintinin sürüklendiğine yemin edebilirdi.

Micah aylakça konuşmaya devam etti. "İlk Savaşlar sırasında, Asteri emir verdiğinde, ölüme mahkûm edilmiş bir insan ordusunun Vanir'e karşı son direnişini Parthos'ta yaptığını biliyor muydun? Uçurumlar açılmadan önce ne olduklarının kanıtları, yani *kitapları* kurtarmak için direndiler. O gün, yüz bin insan öleceğini bilerek oraya yürüdü ve savaşı kaybetti." Micah'ın gülümsemesi büyüdü. "Hepsi rahibelere en hayati ciltleri kurtarmaları için zaman kazandırmaya çalıştı. Kitapları gemilere yüklediler ve ortadan kayboldular. Jesiba Roga'ya nasıl ulaştıklarını merak ediyorum."

Ekranlarda gerçeğin ortaya çıkışını izleyen büyücü hâlâ konuşmadı. İddia edilen şeyleri kabul ediyor gibiydi. Cadıları terk etmesiyle bir ilgisi var mıydı bunun? Ya da neden Yeraltı Kralı'na katıldığıyla?

Micah koltuğuna yaslandı, kanatları hışırdıyordu. "Parthos'un kalıntılarının burada saklandığından uzun zamandır şüpheleniyordum. Asteri'den önceki iki bin yıllık insan bilgisinin bir kaydı. Raflardaki bazı başlıklara bir göz attım ve doğru olduğunu anladım."

Gerçeğin açıklanmasıyla kimse gözünü bile kırpmadı. Ama Jesiba ekranları işaret etti ve Tristan Flynn'e ve Sabine'e, sesi titreyerek, "Destek Bölümü'ne söyleyin kahrolası kıçlarını kaldırsınlar. O kitapları kurtarsınlar. *Yalvarırım*" dedi.

Hunt, dişlerini sıktı. Tabii ki kitaplar onun için Bryce'dan daha önemliydi.

Sandriel soğukkanlılıkla, "Destek Bölümü böyle bir şey yapmayacak" dedi. Jesiba kaskatı kesilirken ona gülümsedi. "Ve Micah'ın aklında küçük asistanın için her ne varsa, o yalan dolu çöpleri sakladığın için Asteri'nin *sana* yapacaklarının yanında hafif kalacak..."

Fakat Bryce peynir tepsisini ve bir bardak şarabı aldı. "Bakın, ben sadece burada çalışıyorum Vali."

Sonunda Micah'la yüz yüz geldi. Spor kıyafetler giyiyordu:

tayt ve uzun kollu beyaz bir tişört. Neon pembe spor ayakkabıları loş kütüphanede ilk ışıklar gibi parlıyordu.

Flynn, sanki Bryce onu duyabiliyormuş gibi ekrana doğru, "Kaç" dedi. "Siktir, Bryce *kaç*."

Sandriel, Fey savaşçısına dik dik baktı. "Bir Valiyi cinayetle suçlamaya nasıl cüret edersin?" Ama onun da gözlerinde bir şüphe vardı.

Fey lordu onu görmezden geldi, gözleri yine ekrana kaydı.

Hunt hareket edemiyordu. Bryce'ın peynir tabağını ve şarabı bırakıp Micah'a, "Buraya beni aramaya geldiniz ve işte buradayım" demesini izlerken nasıl hareket edecekti... Yarım bir şekilde gülümsedi. "Zirve çok sıkıcı geçmiş olmalı." Kollarını arkasında kavuşturdu, kayıtsızlığın portresi gibiydi. Göz kırptı. "Bana tekrar mı çıkma teklifi edeceksiniz?"

Micah, Declan'ın ekrana getirdiği ikinci görüntünün açısını, yani Bryce'ın parmaklarının arkasında oynayışını görmedi. Merdivenleri işaret ediyor. Lehabah ve Sirinks'in kaçması için sessiz ve çılgınca bir emirdi. İkisi de kıpırdamadı.

"Bir zamanlar bana söylediğin gibi" dedi Micah yumuşak bir şekilde. "İlgilenmiyorum."

"Çok kötü." Konferans salonunda sessizlik oluştu.

Bryce arkasından tekrar işaret etti, artık parmakları titriyordu. *Lütfen*, diyor gibiydi o eller. *Lütfen kaçın. Ben onun dikkatini dağıtırken kaçın.*

"Otur" dedi Micah masanın karşısındaki sandalyeye işaret ederek. "Bu konuda medeni olabiliriz."

Bryce itaat etti, kirpiklerini kırpıştırdı. "Hangi konuda?"

"Bana Luna'nın Borusu'nu vermen konusunda."

77

Bryce bu işin iyi bitme ihtimalinin çok az olduğunu biliyordu.

Ama Jesiba mesajlarını gördüyse eğer, belki de boşuna olmazdı. Belki herkes ona ne olduğunu bilirdi. Üzerlerindeki koruyucu büyüler bir Başmeleğin gazabına dayanırsa, belki kitapları kurtarabilirlerdi. Galerinin büyüleri dayanmamış olsa bile.

Bryce Micah'a yumuşak bir şekilde, "Boru'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" dedi.

Micah'ın gülümsemesi hiç bozulmadı. "Tekrar dene."

"Boru'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, *Vali*?"

Güçlü kollarını masanın üzerine koydu. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır ama yine de söyleyeceksiniz değil mi?" Kalbi küt küt atıyordu.

Micah güldü. "Sanırım olayı çözdün. Muhtemelen birkaç gün önce, benimle aynı anda çözdün."

"Bu kadar zeki olduğumu düşünmeniz gururumu okşadı."

"Zeki olan sen değilsin." Soğuk bir kahkaha daha attı. "Danika Fendyr idi zeki olan. Boru'yu tapınaktan çaldı ve sen de onu, Boru ile ne yaptığını sonunda anlayacak kadar iyi tanıyordun."

Bryce masum bir şekilde, "Danika Boru'yu neden istesin ki?" diye sordu. "Kırık sonuçta."

"İkiye ayrılmış. Ve tahminimce onu neyin tamir edebileceğini çoktan öğrendin." Micah, "*Sentez*" diye hırlarken kalbi gürledi.

Ayağa kalktı, dizleri hafifçe titriyordu. "Vali olun ya da olmayın, burası özel bir mülk. Bütün bu kitaplarla beni kazığa bağlayıp yakmak istiyorsanız, arama iznine ihtiyacınız olacak."

Bryce merdivenlere ulaştı. Sirinks ve Lehabah hareket etmemişti.

"Boru'yu ver."

"Size söyledim, nerede olduğunu bilmiyorum."

Bir ayağını basamaklara koymuştu ki Micah orada belirdi, eli gömleğinin yakasındaydı. "*Yalan söyleme*" diye tısladı.

Hunt, Sandriel onu durdurup rüzgârıyla duvara itmeden önce merdivenlerden aşağı doğru bir adım atabilmişti. Rüzgâr ses tellerine yapışarak boğazından aşağı indi. Ekranlarda neler olup bittiğini izlemek için onun sesini kesti.

Micah, Bryce'ın kulağına melekten çok hayvan gibi bir hırıltıyla, "Nasıl anladığımı bilmek ister misin?" dedi.

Vali sahiplenici elini omurgasının kıvrımından aşağıya doğru indirirken Bryce titredi.

O dokunuşla, içindeki hak iddia edişle ve Bryce'ın büyüyen gözlerinde beliren korkuyla Hunt'ın gözlerini kan bürüdü.

Bryce, Micah her okşayışla kasıtlı olarak parmaklarını omurgasına geri getirirken kaçmaya çalışacak kadar aptal değildi.

Hunt çenesini o kadar sıktı ki canı yandı, nefesi hızlı, feryat eden soluklar halinde çıkıyordu. Onu öldürürdü. Sandriel'den kurtulmanın bir yolunu bulur ve o dokunuş için Micah'ı *öldürürdü*.

Micah, parmaklarını kolyesinin narin zincirinin üzerinden geçirdi. Hunt, yeni bir kolye taktığını fark etti.

Micah, sadece birkaç adım ötedeki kameradan habersiz, "Comitium lobisindeki görüntülerini gördüm. Arkezya tılsımını Sandriel'e verdin. Ve o da onu yok etti" diye mırıldandı. Geniş eli boynuna yapıştı ve Bryce gözlerini sıkarak kapattı. "İşte böyle fark ettim. Senin nasıl fark ettiğini de."

Bryce, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye fısıldadı.

Micah elini sıktı ve nefes almakta zorlandığı için Hunt'ın boğazındaki de onun eli olabilirdi. "Üç yıl boyunca o tılsımı taktın. Her gün, her saat. Danika bunu biliyordu. Hiçbir hırsın olmadığını ve bu işi asla bırakmayacağını da biliyordu. Ve bu yüzden tılsımı asla çıkarmadın."

Bryce, "Sen delisin" demeyi başardı.

"Öyle miyim? O zaman tılsımı çıkardıktan bir saat sonra neden o kristallos iblisinin sana saldırdığını açıkla."

Hunt durdu. O gün ona bir iblis mi *saldırmıştı*? Ruhn'ın bakışlarını gördü ve prens onaylayarak başını salladı, yüzü ölümcül derecede solgundu. *Zamanında ona ulaştık*, dedi Danaan zihninden.

"Kötü şanstı?" diyerek bir denemede bulundu Bryce.

Micah gülümsemedi bile, eli hâlâ boynuna kenetlenmişti. "Boru senin elinde değil. Çünkü Boru, *sensin*." Eli yine sırtından aşağı kaydı. "Danika'nın onu güzel bir toza dönüştürdüğü gece taşıyıcısı oldun, cadı mürekkebiyle karıştırdı ve sonra seni o kadar sarhoş etti ki sırtına dövme yaptırdığında soru sormadın."

"*Ne?*" diye bağırdı Fury Axtar.

Lanet olası tanrılar. Hunt dişlerini gösterdi, hâlâ konuşması yasaktı.

Ama Bryce konuştu. "Kulağa hoş gelse de Vali, bu dövmede diyor ki..."

"Dil, bu dünyanın ötesinde. *Evrenlerin* dili. Ve dövmenin üzerindeki ham güç patlamasıyla Boru'yu etkinleştirmek için doğrudan bir komut veriyor. Tıpkı bir zamanlar Yıldız Doğan Prensi için verdiği gibi. Kardeşin gibi onun yeteneklerine sahip olmayabilirsin ama gücümü üzerinde kullandığımda, soyunun ve sentezin bunu telafi edeceğine inanıyorum. Dövmeyi, yani *seni* güçle doldurmak, özünde Boru'yu üflemek olacak."

Bryce'ın burun delikleri açıldı. "Siktir git, göt herif." Kafasını o kadar hızlı bir şekilde geriye çekti ki, Micah bile kafatasının burnuyla çarpışmasını durduramadı. Başmelek tökezledi, ona kaçması için zaman kazandırdı.

Yine de eli onu hâlâ bırakmamıştı.

Ve tişörtünü arkadan yırtarak çekiştirip onu yere fırlattı Micah.

Hunt'ın çığlığı boğazına saplanmıştı ama Bryce halının üzerinde kayarken Ruhn'ın sesi konferans salonunda yankılandı.

Sirinks kükrerken Lehabah çığlık attı ve Bryce, "*Saklanın*" demeyi başarabildi.

Fakat Başmelek durdu, önünde yere yığılmış kadını inceledi.

Sırtındaki dövmeye baktı. Luna'nın Borusu, koyu mürekkebin içindeydi.

Bryce, sanki gidecek bir yer, Vali'den ve korkunç gücünden saklanacak bir yer varmış gibi ayağa kalktı. Odanın öbür ucuna, asma katın merdivenlerine kadar gitti.

Micah rüzgâr gibi hızlı hareket etti. Elini bileğine doladı ve onu odanın öbür ucuna fırlattı.

Bryce'ın ahşap masaya çarptığında attığı çığlık, Hunt'ın şimdiye kadar duyduğu en kötü sesti.

Ruhn, "Onu öldürecek" diye soludu.

Bryce masanın enkazı arasında geriye doğru emekledi, Micah'a sonraki sözlerini fısıldarken ağzından kan akıyordu. "Danika'yı ve sürüyü sen öldürdün."

Micah gülümsedi. "Her saniyesinden zevk aldım."

Konferans salonu sallandı. Belki de sallanan Hunt'ın ta kendisiydi.

Hemen ardından Başmelek onun üzerindeydi ve Hunt, Bryce'ı boynundan yakalayıp tekrar odanın diğer tarafına, raflara doğru fırlattığını görmeye dayanamadı.

Ruhn Flynn'e, "*Siktiğimin* Destek Bölümü nerede?" diye bağırdı. Sabine de.

Fakat Sabine'in gözleri kocaman açılmıştı. Serseme dönmüştü.

Bryce çok yavaşça geriye doğru emekleyip tekrar asma kat merdivenlerini tırmandı, kitaplara tutunarak kendini çekti. Taytı, derin bir yaradan sızan kanla boyanmıştı, kemiği çıkıntılı bir tahta parçasının altında parlıyordu. Nefes nefese, yarı hıçkırarak, "Neden?" diye sordu.

Lehabah, kütüphanenin arkasındaki metal banyo kapısına süründü ve kapıyı açmayı başardı. Sanki sessizce Bryce'a oraya gitmesini işaret ediyor gibiydi, böylece yardım gelene kadar kendilerini içeri kilitleyebilirlerdi.

"O kadar araştırma yaptın, Redner Endüstrileri'nde yatırımcı olduğumu öğrenemedin mi? Tüm deneylerine erişimim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Siktir" dedi Isaiah karşıdan.

Micah, "Peki Danika'nın Redner Endüstrileri için ne *yaptığını* biliyor muydun?" diye devam etti.

Bryce hâlâ merdivenlerden geriye doğru sürünüyordu. Ama gidecek bir yer yoktu. "Yarı zamanlı güvenlik işi yapıyordu."

"Senin beynini böyle mi yıkadı?" Sırıttı. "Danika, Redner'ın bulmasını istediği insanların izini sürüyordu. Bulunmak istemeyen insanların. İnsanların ihanetine yardımcı olmak için bir sentetik büyü formülü deneyen bir grup Ophion asisi de dahil. Uzun zaman önce unutulmuş tarihi araştırdılar ve kristallos iblislerinin zehrinin büyüyü, bizim *büyümüzü* etkisiz hale getirdiğini öğrendiler. Bu yüzden bu zeki isyancılar, o zehrin hedef aldığı proteinleri izole ederek nedenini araştırmaya karar verdiler. Büyünün kaynağını. Redner'ın insan casusları ona haber verdi ve Danika araştırmayı ve arkasındaki insanları getirmek için görevlendirildi."

Bryce nefes nefese kaldı, hâlâ yavaşça yukarı doğru sürünüyordu. Konferans salonunda kimse, Bryce'ın bir sonraki sözlerini dinlerken konuşmadı. "Asteri sentetik büyüyü onaylamaz. Redner, üzerinde bu araştırmayı yaparak nasıl kurtuldu?"

Hunt sarsıldı. Bryce, kendine zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Micah ona izin vermekten çok mutlu görünüyordu. "Redner, Asteri'nin herhangi bir sentetik büyü araştırmasına izin vermeyeceğini, *benim* yaptıkları deneylere izin vermeyeceğimi biliyordu, bu yüzden sentetik deneyleri iyileştirici bir ilaç olarak lanse ettiler. Redner beni yatırım yapmaya davet etti. İlk denemeler başarılıydı, bununla, insanlar herhangi bir tıp cadısı veya Fey

gücünden daha hızlı iyileşebiliyordu. Ancak sonraki denemeler planlandığı gibi gitmedi. Öğrendik ki Vanir kullandığında akıllarını kaçırıyordu. Ve çok fazla sentez alan insanlar da... Ne olduğunu biliyorsun. Danika deneylerin görüntülerini çalmak için güvenlik iznini kullandı ve sanırım onları da sana bıraktı, değil mi?"

Yakıcı Solas. Bryce merdivenler boyunca emekleyerek yukarı çıkmaya devam etti, parmakları o eski, değerli kitapların üzerinde çırpındı. "Gerçekten neyin peşinde olduğunu nasıl öğrendi?"

"Burnunu her zaman ait olmadığı yerlere sokardı. Her zaman ezikleri korumak isterdi."

Bryce, "*Senin* gibi canavarlardan" diyerek tükürdü, hâlâ yukarı doğru süzülüyordu. Hâlâ kendine zaman kazandırıyordu.

Micah'ın gülümsemesi korkunçtu. "Gözünün sentez deneylerinin üzerinde olduğunu sır olarak saklamadı, çünkü zayıf, savunmasız, yarı insan arkadaşına yardım etmenin bir yolunu bulmaya hevesliydi. Hiçbir gücü miras almamış sen ve senin gibilere, bu dünyayı yöneten yırtıcılara karşı savaşma şansı verip veremeyeceğini merak ediyordu. Ve sentezin yaratabileceği dehşeti görünce, denekler için *endişelenmeye* başladı. Dünyaya sızarsa insanlara ne yapacağı konusunda endişelendi. Ama Redner'ın çalışanları, Danika'nın da orada kendi araştırması olduğunu söyledi. Kimse ne olduğunu bilmiyordu ama görevlerinden geriye kalan zamanı laboratuvarlarında geçiriyordu."

Hepsi Bryce'ın bulduğu flash diskte olmalıydı. Hunt, onu güvenli bir yere koymuş olması için dua etti. İçinde başka ne bombalar olabilir diye merak etti.

Bryce, "O teknede sentezi satmıyordu, değil mi?" dedi.

"Hayır. O noktada, Boru'yu almak için tapınağa sınırsız erişimi olan birine ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Ben çok kolay fark edilirdim. Bu yüzden sentez deneme görüntülerini çaldığında onu kullanma şansım oldu."

Bryce bir adım daha çıkmayı başardı. "Sentezi sokağa sen saldın."

Micah onu takip etmeye devam etti. "Evet. Danika'nın sürekli kahraman olma ihtiyacının onu peşinden koşturacağını biliyordum, Lunathion'ın aşağılık insanlarını, onunla kendilerini yok etmekten kurtarmaya çalışacaktı. Çoğunu toplamayı başardı ama hepsini değil. Onu nehirde gördüğümü söylediğimde, Parti Prensesi'nin sokaklardan uyuşturucu almaya çalıştığını duyunca kimsenin kulaklarına inanamayacağını söylediğimde, elleri bağlandı. Bana, doğru zamanda küçük bir iyilik yaparsa bunu unutacağımı söyledim."

"Boru'yu çaldığı gece elektrik kesintisine sen neden oldun."

"Aynen. Ama Danika'yı hafife almışım. Senteze olan ilgimden, ben onu sokaklara sızdırmadan çok önce bile çekiniyordu ve ona Boru'yu çalması için şantaj yaptığımda ikisi arasındaki bağlantıyı fark etmiş olmalı. Boru'nun sentez ile onarılabileceğini yani."

"Bu yüzden mi öldürdün onu?" Başka bir adım, kendine zaman kazandıracak başka bir soru daha.

"Onu öldürdüm çünkü ben sentezle tamir edemeden Boru'yu sakladı. Ve böylece halkıma yardım edemedim."

Bryce, sanki kendini kurtarmak için onu pohpohlamaya çalışıyormuş gibi, "Gücünün tek başına bunun için yeterli olacağını düşünürdüm" dedi.

Başmelek bir an için gerçekten üzgün göründü. "Benim gücüm bile onlara yardım etmeye yetmez. Savaşı Valbara'nın kıyılarından uzak tutmaya yetmez. Bunun için kendi dünyamızın ötesinden bir yardıma ihtiyacım var. Boru bir portal açacak ve insan isyancıları katletmek ve nedensiz yıkımlarına son vermek için bir ordu çağırmama izin verecek."

Bryce, bembeyaz olmuş bir şekilde, "Hangi dünya?" diye sordu. "Cehennem mi?"

"Cehennem önümde diz çökmeye direnirdi. Fakat antik bilgiler, benimki gibi bir güce ve Boru'ya boyun eğecek başka dünyaların olduğunu fısıldıyor." Derin denizlerdeki balıklar kadar soğuk bir şekilde gülümsedi. "Boru'ya tam güçte sahip olan kişi, her şeyi yapabilir. Belki de kendini bir Asteri olarak kabul ettirebilir."

Bryce, yüzü kül gibi olsa bile, "Onların güçleri doğuyor, yaratılmıyor" diye çıkıştı.

"Boru'ya sahipken, yönetmek için bir yıldızın kudretini miras almana gerek kalmaz. Ve Asteri bunu anlayacaktır. Onlardan biriymişim gibi karşılarlar beni." Bir yumuşak kahkaha daha attı.

"O iki HŞÜ öğrencisini de sen öldürdün."

"Hayır. Danika o gece Boru'yu çalmakla meşgulken, sentezle kafayı bulmuş bir satir tarafından katledildiler. Eminim suçluluk duygusu onu yeyip bitirmiştir."

Bryce titriyordu. Hunt da öyle. "Yani daireye girip onu ve Şeytan Sürüsü'nü öldürdün, öyle mi?"

"Philip Briggs serbest bırakılana kadar bekledim."

"Laboratuvarında onu suçlu gösterecek siyah tuz vardı" diye mırıldandı Bryce.

"Evet. Salınır salınmaz, Danika'nın dairesine –dairenize– gittim, gücümle Şeytan Sürüsü'nü etkisiz hale getirdim ve ona sentez enjekte ettim. Ve önce onları, sonra kendini parçalara ayırmasını izledim."

Bryce şimdi ciddi bir şekilde ağlıyordu. "Gerçi sana söylemedi. Boru'nun yerini."

Micah omuz silkti. "Direndi."

"Sonra ne oldu peki, izlerini örtmek için kristallosu mu çağırdın? Triariinin senden şüphelenmemesi için ara sokakta sana saldırmasına izin mi verdin? Yoksa kimse şüphelenmeden bu davayı bu kadar yakından izlemek için kendine bir sebep mi yaratmak içindi? Sonrasında da iki sikik yıl boyunca niye bekledin?"

Micah kaşlarını çattı. "Son iki yılımı Boru'yu arayarak, kristallos iblislerini benim yerime onun izini sürmeleri için çağırarak geçirdim ama hiçbir iz bulamadım. Ta ki ayak işlerini *benim* yapmak zorunda olmadığımı fark edene kadar. Çünkü sen, Bryce Quinlan, Boru'yu bulmanın anahtarıydın. Danika'nın onu bir yere sakladığını ve *sana* intikam şansı verirsem beni ona götüreceğini biliyordum. Benim tüm gücüm onu bulamadı

ama sen... Sen onu sevmiştin. Ve sevginin gücü Boru'yu bana getirecekti. Adalete olan ihtiyacını körükleyecek ve seni doğruca ona götürecekti." Micah homurdandı. "Ama o kadar uzağa, tek başına gidememe ihtimalin vardı. Bu yüzden Güz Kralı'nın zihnine bir tohum ektim."

Odadaki herkes taş suratlı Fey erkeğine baktı.

Ruhn babasına, "Seninle sikik bir kemanmışsın gibi oynadı" diye hırladı.

Güz Kralı'nın kehribar gözleri bembeyaz bir öfkeyle parladı. Ama Micah, o konuşamadan devam etti. "Feylerin azalan gücü ve Boru'nun kaybı hakkında biraz alay etmenin, Yıldız Doğan oğluna onu aramasını emredecek *kadar* gururuna dokunacağını biliyordum."

Bryce uzun bir nefes verdi. "Böylece ben bulamazsam, Ruhn bulabilirdi."

Ruhn gözlerini kırpıştırdı. "Ben... Ne zaman Boru'yu aramaya gitsem..." Ruhn'ın rengi soldu. "Her seferinde Bryce'a gitme ihtiyacı hissettim." Koltuğunda dönerek Hunt'ın bakışlarıyla buluştu ve zihniyle konuştu. *Galeri ve içindeki bilgiler yüzünden olduğunu sanmıştım, ama... siktir, onun yüzündendi.*

Hunt cevap verdi. *Onunla ve Boru ile olan Yıldız Doğan bağlantın, Arkezya tılsımının maskeleme gücünü bile aşmış olmalı. Bu büyük bir bağ, Prens.*

Bryce, "Peki geçtiğimiz aylar boyunca kristallosu çağırman? Tüm o cinayetler?" diye sordu.

Micah ağır ağır, "Boru'ya olan bağlantısının sizi ona götüreceğini bildiğim için, kristallosu sadece siz ikinizi biraz dürtmesi için çağırdım ve kamera menzilinden yeterince uzak durduğundan emin oldum. Tertian'a, tapınak yardımcısı ve tapınak muhafızına sentez enjekte ederek kendilerini parçalamalarını sağladım ki bu da sizi harekete geçirmek içindi. Tertian, bu soruşturma konusunda sana gelmemiz için bize bir bahane verdi. Diğerleri de seni Boru'ya yönlendirmeye devam etsin diyeydi. Bu yüzden Danika'nın Boru'yu çaldığı gece görevde olan iki kişiyi hedef aldım."

"Peki ya Beyaz Kuzgun'daki bombalama, kasadaki Boru resmi? Onlar da mı başka bir *dürtmeydi*?"

"Evet ve her şeyin arkasında insanların olduğu şüphesini uyandırmak içindi. Şehrin her yerine, gideceğini düşündüğüm yerlere bomba yerleştirdim. Athalar'ın telefon konumu kulüpte olduğu sinyalini verdiğinde, tanrıların bana yardım ettiğini biliyordum. Ben de uzaktan patlattım."

"Ölebilirdim."

"Belki. Ama Athalar'ın seni koruyacağına bahse girmeye hazırdım. Ve neden insanlar ve Vanir arasında daha fazla kızgınlık yaratmak için küçük bir kaosa neden olmayayım ki? Başkalarını, bu çatışmayı sona erdirme planımın bilgeliğine ikna etmeyi kolaylaştırırdı sadece. Özellikle de çoğu kişinin çok yüksek göreceği bir maliyetle."

Hunt'ın başı döndü. Odadaki hiç kimse konuşmadı.

Bryce acı içinde irkilirken geri çekilmesini yavaşlattı. "Peki ya apartmandaki yangın? Hunt'ın yaptığını sanmıştım ama o değildi, değil mi? Sen yaptın."

"Evet. Ev sahibine attığın istek tüm triariilerime gitti. Ve bana. Danika'nın orada bir şey bırakmadığını biliyordum. Ama o zamana kadar, Bryce Quinlan, kıvranmanı izlemekten zevk alıyordum. Athalar'ın sentezi ele geçirme planının yakında ortaya çıkacağını biliyordum ve onun hakkında en kötüsüne inanmaya istekli olacağını tahmin ettim. Damarlarındaki yıldırımı masum insanları tehlikeye atmak için kullandığını düşünecektin. O bir katil. Hatırlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Athalar'ın suçluluk duygusunu körüklemesi beklenmedik bir lütuftu."

Hunt ona bakan gözleri görmezden geldi. Şerefsiz herif, pazarlığını onurlandırmayı hiç planlamamıştı. Davayı çözseydi, Micah onu öldürürdü. İkisini de öldürürdü. Aptal gibi kanmıştı.

Bryce, sert bir sesle, "Ne zaman ben olduğumu düşünmeye başladın?" diye sordu.

"O gece bahçede Athalar'a saldırdı. Sonradan, muhtemelen Danika'nın şahsi eşyalarından birine temas etmiş olduğunu

fark ettim, belli ki o eşya da Boru'ya temas etmişti."

Hunt o gün Danika'nın deri ceketine dokunmuştu. Kokusu üzerine sinmişti.

"Athalar'ı sokaklardan çektikten sonra, kristallosu tekrar çağırdım ve doğruca sana gitti. Değişen tek şey, sonunda o tılsımı çıkarmandı. Ve sonra..." Kıkırdadı. "Hunt Athalar'ın birlikte geçirdiğiniz zamanlara ait fotoğraflarına baktım. Sırtının fotoğrafı da dahil. Ruhn Danaan'ın sana ve hesabına kolayca ulaşabildiğim Athalar'a gönderdiği son yerlerin listesine göre, Danika'nın ölümünden günler önce yaptırdığın dövmenin fotoğrafı."

Bryce'ın parmakları sanki pençelerini açmış gibi halının içine girdi. "Boru artık sırtımda olduğuna göre, çalışacağını nereden biliyorsun?"

"Boru'nun fiziksel şekli önemli değil. İster Boru ister kolye ya da cadı mürekkebiyle karıştırılmış bir toz olarak biçimlendirilmiş olsun, gücü kalır."

Hunt sessizce küfretti. O ve Bryce dövmeciyi hiç ziyaret etmemişlerdi. Bryce, Danika'nın neden orada olduğunu bildiğini söylemişti.

Micah devam etti. "Danika, Arkezya tılsımının seni büyülü veya şeytani herhangi bir tespitten saklayacağını biliyordu. O tılsımla, Boru'yu bulmak için yetiştirilmiş kristallos için *görünmez* oldun. Danika'nın, Jesiba Roga'nın bu galeride benzer büyülere sahip olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum ve belki Danika daha da fazla saklı olman için seni bir başına bıraktığı eski dairelerinize de bazılarını yerleştirmiştir."

Hunt sokaktaki kamera görüntülerini taradı. Destek Bölümü hangi cehennemdeydi?

Bryce, "Ve kimsenin bunu anlamayacağını mı düşündün? Briggs'in ifadesi ne olacak?" diye sataştı.

"Briggs, planlı bir bombalama olayından önce Danika tarafından yakalanmış çılgın bir fanatik. Kimse onun masumiyet yakarışını dinlemezdi." Özellikle de avukatı Micah tarafından sağlanmışken.

Bryce kameraya baktı. Sanki açık mı diye kontrol ediyordu.

Sabine, "Tam bir itiraf almak için onu yönlendiriyor" diye fısıldadı.

Vücudunu saran dehşete rağmen, Hunt gururla doldu.

Micah tekrar gülümsedi. "Ve işte buradayız."

Bryce, "Sen pisliğin tekisin" dedi.

Ama sonra Micah ceketinin cebine uzandı. Bir iğne çıkardı. Berrak bir sıvıyla doluydu. "Bana isimler takman beni Boru'yu kullanmaktan alıkoymayacak."

Hunt'ın nefesi göğsünde kesildi.

Micah ona doğru ilerledi. "Boru'nun kalıntıları artık senin bedeninde gömülü. Sana sentez enjekte ettiğimde içindeki iyileştirici özellikler onu hedef alacak ve kırık bulduğu her şeyi düzeltecek. Ve Boru tekrar bir bütün olacak. Sonunda işe yarayıp yaramadığını öğrenmeye hazırım."

"Sadece *çalışıp çalışmadığını öğrenmek* için" diye tükürdü, "Hilal Şehir'in ortasında başka bir dünyaya geçit açma riskini göze mi alıyorsun?"

Micah, şırınganın ucunda sıvı bir boncuk parlarken, "Yanılmıyorsam, faydaları her türlü zayiattan çok daha ağır basacaktır" diye yanıtladı. "Görmek için sentezin yan etkilerinden kurtulamayacak olman çok kötü."

Bryce merdivenlerdeki alçak bir raftan bir kitap almak için hamle yaptı ama Micah onu bir rüzgârla durdurdu.

Başmelek onun üzerine diz çöktüğünde Bryce'ın yüzü buruştu. "*Hayır.*"

Bu olamazdı, Hunt buna *izin* veremezdi.

Ama Bryce hiçbir şey yapamadı. Hunt hiçbir şey yapamadı. Micah iğneyi uyluğuna sapladı. Tüm sıvıyı enjekte etti. Bryce çığlık attı, kıvrandı ama Micah geri çekildi.

Halı kaplı basamaklara doğru çöktüğü için gücü kadına olan hâkimiyetini azaltmış olmalıydı.

Piç kurusu, saate baktı. Bryce kendini parçalayana kadar ne kadar zamanı kaldığını değerlendiriyordu. Ve yavaşça, hırpalanmış vücudundaki yaralar kapanmaya başladı. Yarılmış

dudağı tamamen iyileşti, ancak uyluğundaki kemik derinliğindeki kesik çok daha yavaş kapandı.

Micah gülümseyerek sırtındaki dövmeye uzandı. "Başlayalım mı?"

Ama Bryce tekrar hareket etti ve bu sefer raftan bir kitap alıp sıkıca kavramadan önce Micah'ın gücü onu yakalayamadı.

Kitaptan altın ışık fışkırdı, Micah'ın elinin üzerine zararsız bir şekilde baloncuk gibi sekti. Micah onu itti. Baloncuk onu bırakmadı.

Tanrılara şükür. Yardım gelene kadar ona birkaç dakika daha kazandırabilirse... Ama bir Destek Bölümü sürüsü bir Başmeleğe karşı ne yapabilirdi ki? Hunt görünmez bağlarına karşı direndi. Yapılabilecek bir şey var mı, o sikik şehirde ona yardım edebilecek biri kaldı mı diye hafızasını taradı.

"Madem öyle" dedi Micah, altın bariyeri test ederken o gülümseme hâlâ duruyordu. "Teslim olmanı sağlamanın başka yolları da var."

Bryce kendi altın baloncuğunun içinde titriyordu. Micah asma kattan inerken Hunt'ın kalbi durdu. Sirinks'in kanepenin arkasına saklandığı yere doğru gidiyordu. Bryce, "Hayır" diye soludu. *"Hayır..."*

Kimera, onu ensesinden yakalayan Başmeleği ısırarak debelendi.

Bryce kitabı düşürdü. Altın baloncuk kayboldu. Ama hâlâ iyileşmekte olan bacağının üzerinde yükselmeye çalıştığında, bacağı onu taşıyamadı. Sentez bile ağırlığını taşıyacak kadar hızlı iyileştiremiyordu.

Micah Sirinks'i taşıyarak yürüdü. Hazneye doğru.

"LÜTFEN" diye bağırdı Bryce. Yine hareket etmeye çalıştı. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ancak Micah, nøkkun haznesinin tepesine çıkan küçük merdivenlerin kapısını açarken tereddüt bile etmedi. Bryce'ın çığlıkları hiç bitmiyordu.

Declan, Micah besleme kapağını açtığı sırada, görüntüyü haznenin üstündeki bir kameraya aktardı. Ve Micah, Sirinks'i suya attı.

78

Yüzme bilmiyordu.

Sirinks yüzme bilmiyordu. Kurtulma şansı yoktu.

Aşağıdan izleyen Bryce, Sirinks yüzeyde kalmaya çalışırken çılgın ve çaresizce sallanan bacaklarını görebiliyordu sadece. Kitabı düşürdü, altın balon patladı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Micah kapıdan haznenin merdiven boşluğuna çıktı. Gücü bir dakika sonra Bryce'a vurdu.

Onu ters çevirdi, yüzünü halı kaplı merdivenlere yasladı. Arkası ona dönüktü.

Acıyla kıvrandı, bacağından çekilen acı, sızlayan bir uyuşuklukla kanına süzüldü. Sirinks boğuluyordu, o...

Bir kâbus gibi görünen Micah, ona baktı. Bryce kolunu rafa doğru uzattı. Karıncalanan parmakları kitap adlarının üzerinden geçti. *İlahi Sayı*; *Yürüyen Ölü*, *Nefes Alma Kitabı*; *Birçok Yüzlü Kraliçe*...

Sirinks çırpınıp duruyordu, hâlâ savaşıyordu...

Sonra Micah, Bryce'ın sırtına beyaz bir alev püskürttü. Boru'nun olduğu yere.

Bryce çığlık attı. Ateş çıkmadı, onu yerine mürekkebin içine çekildi, ham güç onu doldurdu, alev buza dönüştü ve kanını kayan buzullar gibi çatlattı.

Odadaki hava kendini emiyor gibiydi, daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı bir şekilde...

Şiddetli bir dalgayla dışa doğru patladı. Bryce çığlık attı,

damarlarındaki donukluk yakıcı bir ıstıraba dönüşüyordu. Üst katta, camlar kırıldı. Sonrasında, hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey. Yerde titredi, içindeki buz karıncalandı ve alevler onu kasıp kavurdu.

Micah etrafına baktı. Bekledi.

Bryce zar zor nefes alabiliyordu, bir geçidin açılmasını, başka bir dünyaya açılan bir deliğin ortaya çıkmasını beklerken titriyordu. Ama hiçbir şey olmadı.

Micah'ın gözlerinde hayal kırıklığı belirdi ve "İlginç" dedi.

Kelime ona yeteri kadar şey söylüyordu: tekrar deneyecekti. Ve tekrar. Hayatta olup olmaması ya da kendini yok eden bir yığın et parçası olması fark etmezdi. Vücudu her halükârda Boru'nun mürekkebini –Boru'nun kendisini– taşıyacaktı. Mecbur kalırsa, başka bir dünyaya geçit açmanın bir yolunu bulana kadar cesedini her yere taşırdı.

Kristallosun rıhtımdaki saldırısından saatler sonra kendini aynada gördüğünde anlamıştı. Ve sırtındaki dövmenin bildiği hiçbir alfabede olmadığından şüphelenmeye başlamıştı, çünkü o, bir alfabe *değildi*. Midgard'dan değildi. Danika'nın son haftasında ziyaret ettiği tüm yerlere tekrar bakmış ve sadece dövme dükkânının kontrol edilmediğini görmüştü. Sonra tılsımın gittiğini fark etmiş ve saldırıya uğramıştı. Hunt'ın, galeride Danika'nın ceketine dokunduktan sonra parkta kristallos tarafından saldırıya uğradığı gibi. Danika'nın,Boru ile dolu kokusuna dokunmuştu.

Bryce, Micah'ın gücünün görünmez kontrolüne karşı kendini çekerek gerildi. Parmakları koyu mor bir kitabın omurgasına sürtündü.

Sirinks, Sirinks, Sirinks...

Micah, "Belki de Boru'yu senden oyup çıkarmak daha etkili olur" diye mırıldandı. Kalçasındaki kılıftan kurtulan bir bıçağın sesi duyuldu. "Korkarım bu acıtacak."

Bryce'ın parmağı kitabın omurgasına takıldı. *Lütfen.*

Hareket etmedi. Micah onun üzerine diz çöktü.

Lütfen. Kitaba yalvardı. *Lütfen.*

Kitap, parmaklarına doğru kaydı.

Bryce kitabı rafından kaldırdı ve sayfalarını açtı.

İçinden yeşilimsi bir ışık fışkırdı. Tam Micah'ın göğsüne doğru.

Onu kütüphanenin karşısına roket gibi fırlattı, banyonun açık girişine yapıştırdı.

Lehabah'nın banyo kapısının gölgesinde beklediği yere. Onun da ellerinde küçük bir kitap vardı, kapıya karşı başka bir güç patlaması salarak kapıyı kapatmak için sayfalarını açtı.

Kitabın gücü banyonun kapısını sıkıca kapatarak tısladı. Başmeleği içeri kilitledi.

Ruhn, bu sabah kız kardeşinin ölümünü görmeyi umarak uyanmamıştı.

Ve babası... Ortaya çıkan dehşette Ruhn'ın babası hiçbir şey söylemedi.

Bryce üç kalp atışı süresi boyunca merdivenlerde uzandı. Bacağının son kısmı da birbirine dikilirken kapalı banyo kapısına baktı. Bu kadar korkunç olmasaydı, Tanrı'ya yakın birini banyoya kilitlemek komik gelebilirdi.

Ruhn'ın arkasında, boğulur gibi bir ses, "Ona yardım et" diye homurdandı.

Hunt. Boynundaki damarlar şişiyor, Sandriel'in kavrayışıyla savaşıyordu. Gerçekten de Hunt homurdanırken gözleri Sandriel'deydi. "*Ona yardım et.*"

Metal banyo kapısı, kitabın gücüyle mühürlense bile Micah'ı uzun süre tutamazdı. Belki sadece birkaç dakika tutabilirdi. Ve Bryce'ın sistemindeki sentez... Kendini kanlı parçalara dönüştürene kadar ne kadar zamanı vardı?

Lehabah, aceleyle Bryce'ın yanına giderken, Hunt Sandriel'e tekrar hırladı. "*Git onu durdur.*"

Korkunç hızlarda bile olsa, Sandriel'in oraya uçması bir saat sürerdi. Helikopterle otuz dakika.

Sandriel, gücünü artırarak Hunt'ın sesini sustururken, bir

boğulma sesi havayı doldurdu. "Orası Micah'ın bölgesi. Onun işine karışma yetkim yok."

Athalar yine de koyu gözleri alev alev yanarken konuşmayı başardı. "*Seni. Siksinler.*"

Sandriel'in tüm triariileri ölümcül dikkatlerini Hunt'a çevirdi. Hunt'ın umurunda bile değilmiş gibi görünüyordu gerçi. O sırada, Bryce Lehabah'a, "*Haznenin besleme havuzunu çalıştır*" dedi.

Kanına giren sentez sayesinde uyluğundaki yara nihayet kapandı. Sonra Bryce ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Banyonun kapısı titredi. Arkasına bile bakmadı, hâlâ topallayarak, hazneye giden merdivenler doğru hızla koştu. Yerden bir bıçak kaptı. Micah'ın bıçağı.

Bryce merdivenlerden inerken ve yırtık gömleğinden bir parça koparıp, onunla bıçağı uyluğunun üzerine sararken, Ruhn, kendine bir nefes alması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Geçici bir kılıf yapmıştı.

Declan, yayını haznenin üzerindeki küçük bölmeye getirdi, su, ızgaralı yüzeyde dalgalanıyordu. Ortadaki bir metrekarelik ızgarayı kaldırarak kasvetli manzarayı ortaya çıkardı Bryce, küçük platform, haznenin üstüne sabitlenmiş bir zincir üzerindeydi. Lehabah kontol ederek uçuştu. "Ona saldırmıyor" diye ağladı peri. "Syrie orada sallanıyor, öldü..."

Bryce diz çöktü ve hızlı, derin nefesler almaya başladı. Hızlı, hızlı, daha da hızlı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Kraliçe Hypaxia.

Tharion, "Hiperventilasyon yapıyor" diye mırıldanarak yanıtladı. "Ciğerlerine daha fazla hava girmesi için."

"Bryce" diye yalvardı Lehabah. "Bu bir..."

Ama sonra Bryce son bir kez güçlü bir nefes aldı ve suya daldı.

Nøkkun sığınağına. Besleme platformu onunla birlikte düştü, zincir karanlığa doğru çözüldü ve yanından geçerken Bryce o demir halkaları kavradı ve aşağı doğru yüzdü.

Bryce'ın büyüsü yoktu. Onu koruyacak ne bir gücü ne de

ölümsüzlüğü vardı. Ne haznede onunla birlikte bulunan nøkka karşı, ne de muhtemelen banyo kapısını kırmaktan sadece bir dakika uzaklıkta olan Başmeleğe karşı.

Diğerlerinden kurtulsa bile, onu yok edecek senteze karşı hiçbir şey yapamazdı.

Kız kardeşi, küstah, vahşi kız kardeşi bunların hepsini biliyordu ve yine de arkadaşını kurtarmaya gitti.

Flynn, "Bu onun Sınav'ı" diye mırıldandı. "Bu onun kahrolası Sınav'ı."

79

Buz gibi su ciğerlerindeki o değerli nefesi almakla tehdit etti.

Bryce soğuğu, iyileşmiş bacağındaki kalıcı acıyı ve kütüphanedeki iki canavarı düşünmeyi reddetti. En azından bir tanesi banyo kapısının arkasında duruyordu.

Diğeri ise...

Bryce Sirinks'e odaklanmaya devam etti, dehşetinin onu ele geçirmesine izin vermeyi reddetti, kimeranın bükülmüş vücuduna ulaştığında nefesinin kesilmesine izin vermeyi reddetti.

Bunu kabul edemezdi. Bir an için bile.

Ciğerleri yanmaya başladı, Sirinks'i besleme platformuna çıkarırken, cankurtaran halatını çekip sudan ve nøkktan uzağa taşırken artan gerginliğiyle savaştı. Yüzeye doğru yükselirken parmakları zincir halkalara kenetlendi.

Ciğerleri daralıyor, Bryce Sirinks'i platformda tutuyor, yukarı itmeye çalışıyordu.

Alttaki kayaların gölgelerinden nøkk fırladı. Çoktan gülümsüyordu.

Nøkk, Bryce'ın Sirinks için geleceğini biliyordu. Haftalardır kütüphanede onu izliyordu.

Besleme platformu yere düştü, bununla birlikte Bryce, Sirinks'i kenarından aşağı atarken hayat kurtaran havayı soludu ve Lehabah'a doğru nefes nefese komutlar vermeye başladı. "Göğüs kompresyonları..."

Pençeli eller ayak bileklerine dolanıp onu geri çekerken derisi-

ni kesti. Soğuk su onu bir kez daha yutmadan önce alnı platformun metal kenarına çarptı.

Nøkk Bryce'ı haznenin camına öyle sert çarptı ki, Hunt nefes alamadı. Cam çatlamıştı resmen.

Darbe onu sersem uyuşukluğundan uyandırdı, tıpkı nøkkun yüzüne çarpması gibi.

Sola kaçtı ama pençeleri hâlâ omuzlarındaydı ve derisini kesiyordu. Kalçasına bağladığı bıçağa uzandı.

Nøkk bıçağı elinden kaptı ve karanlık suya attı.

Hepsi bu kadardı. Bu şekilde ölecekti. Micah'ın elinde değil, vücudundaki sentezle değil, nøkk tarafından parçalanarak ölecekti.

Hunt, nøkk Bryce'a tekrar vururken hiçbir şey yapamadı, hiçbir şey, hiçbir şey...

Bryce yine hareket etti. Gizli bir silah için değil, başka bir saldırı için hamle yapıyordu.

Sağ elini nøkkun karnına indirdi ve neredeyse görünmeyen ön kıvrımın içini kazdı. O kadar hızlı oldu ki Hunt ne yaptığından emin olamadı. Ta ki bileğini döndürene ve nøkk acı içinde bükülene dek.

Bryce, nøkkun taşaklarını sertçe büktüğünde ağzından kabarcıklar sızdı.

Salondaki her erkek irkildi.

Nøkk, kendini bırakarak dibe düştü. Bryce'ın ihtiyacı olan açılış buydu. Kırık cama doğru sürüklendi, bacaklarını destekledi ve itti.

Kendini açık suya fırlattı. Kafasındaki yaradan akan kan, sentezin yarayı iyileştirip darbenin onu baygın hale getirmesini önlerken bile akıyordu.

Platform tekrar suya düştü. Lehabah göndermişti. Son bir can simidi. Bryce, kollarını öne uzatarak yunus vuruşu sitiliyle yüzdü. Her dalgalı tekmede kan fırıl fırıl dönüyordu.

Haznenin kayalık tabanında, nøkk iyileşti ve şimdi kaçan kadına dişlerini sıkarak baktı. Beyaz gözlerinde öfke parladı.

Tharion, "*Yüz Bryce*" diye homurdandı. "Arkana bakma."

Platform en düşük seviyesine ulaştı. Bryce dişlerini gıcırdatarak yüzdü. Nefes alma içgüdüsü korkunç olmalıydı.

Hadi, diye dua etti Hunt. *Hadi.*

Bryce'ın parmakları platformun altına dolandı. Sonra da kenarına. Nøkk derinliklerden hücum etti, öfke ve ölüm canavarca yüzünde parlıyordu.

Fury Axtar ekrana doğru, "Durma Bryce" diye uyardı.

Bryce durmadı. Elleriyle, yükselen zincire tırmandı, yüzeye doğru attığı her adım için savaştı.

Tepeye üç metre vardı. Nøkk platform tabanına ulaştı.

Bir buçuk metre. Nøkk zincire ulaştı, Bryce'ın topuklarına yaklaşıyordu.

Bryce keskin bir nefesle yüzeye ulaştı, kolları tutunuyor, kendini çekiyordu.

Göğsü deli gibi hareket ediyordu. Midesi. Bacakları.

Nøkkun elleri suda yükselip uzandı.

Ama Bryce menzilden çıkmıştı. Ve şimdi nefes nefese, ızgaralı zeminin altındaki çalkantılı yüzeye su damlatıyordu. Kafası iz bırakmadan iyileşmişti.

Havanın dokunuşuna dayanamayan nøkk, besleme platformu kapanıp suya erişimi engellerken derinlere düştü.

Fury, titreyen ellerini yüzünün üzerinde sallayarak, "Kahretsin" diye fısıldadı. "Kahretsin."

Bryce cevap vermeyen Sirinks'e koştu ve Lehabah'a, "Kendine geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, o..."

Bryce, kimeranın sırılsıklam göğsünün ortasında iki parmağıyla göğüs komresyonu yapmaya başladı. Çenesini kapattı ve burun deliklerine üfledi. Tekrar yaptı. Bir kez daha. Ve bir kez daha.

Konuşmadı. Onu hayata döndürmeye çalışırken hiçbir tanrıya yalvarmadı.

Odanın karşısındaki bir yayında, Micah'ın saldırılarının altındaki banyo kapısı sallandı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Şimdi kaçmalıydı, yoksa kemiklerine kadar parçalara ayrılacaktı.

Bryce kaldı. Kimeranın hayatı için savaşıp durdu.

Ruhn, Declan ve Jesiba'ya, "Ses kaydı üzerinden konuşabilir misin?" sordu. "Bizi bağlayabilir misin?" Ekranı işaret etti. "*Ona hemen defolup çıkmasını söyle.*"

Yüzü kül gibi olmuş Jesiba sessizce, "Sadece tek yönlü" dedi.

Bryce göğüs kompresyonunu sürdürdü, sırılsıklam saçlarından sular damlıyordu ve hazneden gelen ışıkta cildi mavimsiydi, sanki kendisi de bir cesetmiş gibiydi. Ve sırtındaki kargacık burgacık yazı, sadece siyah spor sütyeninin askısıyla kesilmişti. Boru.

Galeriden kurtulsa bile, bir şekilde sentezden kurtulsa bile, Micah...

Sirinks çırpındı ve su kustu. Bryce hıçkıra hıçkıra ağladı ama kimerayı ters çevirip öksürmesine yardım etti. Tekrar kusarak sarsıldı, her nefes alışında soluğu kesildi.

Lehabah, masa çekmecelerinden birininden yukarı bir gömlek sürükledi. Ona uzattı ve Bryce hâlâ zayıf olan Sirinks'i kollarına alıp ayakta durmaya çalışmadan önce onu mahvolmuş gömleğiyle değiştirdi.

Acı içinde inledi, bacağı aşağıdaki suya kan fışkırtırken neredeyse Sirinks'i düşürüyordu.

Hunt kafasındaki yaraya o kadar odaklanmıştı ki, nøkkun, baldırını kestiğini görmemişti. Bacaklarından görünen etin yarısı parçalanmıştı. Yine de yavaşça iyileşiyordu. Nøkk pençelerini kemiğe saplamış olmalıydı. Yara o kadar şiddetliyse, sentez hâlâ onu birbirine bağlıyor olmalıydı.

Bryce, "Kaçmalıyız. Hemen. O çıkmadan önce kaçmalıyız" dedi. Sirinks'i taşıyarak ayağa kalkmayı başarırken Lehabah'ın cevap vermesini beklemedi.

Çok kötü topallayarak yürüdü. Merdivenlere doğru çok yavaşça ilerledi.

Banyonun kapısı yanmaya başladı, Micah onu eritmeye çalışırken metal kıpkırmızı oldu.

Bryce dişlerinin arasından hızlı hızlı soludu, her adımda kontrollü bir tıslama sesi çıkarıyordu. Sentezin henüz alıp götürmediği acıyı kontrol etmeye çalışıyordu. Yirmi kiloluk bir kimerayı, parçalanmış bir bacağıyla basamaklardan sürüklemeye çalışıyordu.

Banyonun kapısı ışıkla titreşiyor, çatlaklarından kıvılcımlar çıkıyordu. Bryce kütüphaneye ulaştı, galeri salonunun ana merdivenlerine doğru topallayarak bir adım attı ve acıyla irkildi.

Güz Kralı, "Bırak onu" diye hırladı. "Kimerayı bırak."

Hunt, Bryce bir adım daha atmadan önce bile bunu yapmayacağını biliyordu. Sirinks'i geride bırakmaktansa sırtının bir Başmelek tarafından soyulmasını tercih ederdi.

Lehabah'ın da bunu bildiğini görebiliyordu.

Bryce, Lehabah'nın yanında olmadığını fark ettiğinde, merdivenlerin üçte birindeydi, banyo kapısının çatlaklarından arkalarındaki kütüphaneye doğru kıvılcımlar uçuşuyordu.

Bryce durdu, baldırındaki sentezin bile durduramadığı ağrıyla soluk soluğa kaldı ve kütüphanenin merdivenlerinin tabanına baktı. "Kitapları boş ver Lehabah" diye yalvardı.

Kurtulurlarsa, periyi tereddüt ettirdiği için bile Jesiba'yı öldürürdü. *Onu öldürürdü.*

Ama Lehabah hareket etmedi. "Lehabah" dedi Bryce, adı bir emir şeklinde çıkmıştı.

Lehabah yumuşak ve üzgün bir şekilde, "Zamanında çıkamazsın BB" dedi.

Bryce bir adım attı, baldırı ağrıyordu. Her hareket onu yırtıp açmaya, onu iyileştirmeye çalışan senteze karşı zorlu bir savaş vermeye devam etti. Akıl sağlığını bozmadan önce onu iyileştirmeye çalışan senteze karşı. Çığlığını yuttu ve "Denemeliyiz" dedi.

"Biz değil" diye fısıldadı Lehabah. "Sen."

Bryce, yüzündeki tüm renklerin çekildiğini hissetti. "Yapamazsın." Sesi çatladı.

"Yapabilirim" dedi Lehabah. "Büyüler onu daha fazla tutamaz. Sana zaman kazandırmama izin ver."

Bryce dişlerini gıcırdatarak yürümeye devam etti. "Bunu çözebiliriz. Birlikte çıkabiliriz..."

"Hayır."

Bryce, arkasına baktığında Lehabah'ın yavaşça gülümsediğini gördü. Hâlâ merdivenlerin dibindeydi. "Bunu senin için yapmama izin ver, BB. Senin için ve Sirinks için."

Bryce içinden çıkan hıçkırıkları durduramadı. "Özgürsün, Lehabah."

Bryce ağlarken kelimeler kütüphanede dalgalandı. "Jesiba ile geçen hafta özgürlüğünü takas ettim. Kâğıtlar masamda. Sana sürpriz yapmak için bir parti vermek istemiştim." Banyonun kapısı eğilip bükülmeye başladı. Bryce hıçkıra hıçkıra ağladı. "Seni satın aldım ve şimdi seni özgür bırakıyorum Lehabah."

Lehabah'ın gülümsemesi hiç durmadı. "Biliyorum" dedi. "Çekmecene baktım."

Arkalarındaki çıkmaya çalışan canavara rağmen Bryce, "Sen özgür bir bireysin, bunu yapmak zorunda değilsin. *Özgürsün* Lehabah" dedi.

Yine de Lehabah merdivenlerin dibinde kaldı. "O zaman ilk özgürlük eylemimin arkadaşlarıma yardım etmek olduğunu tüm dünyaya bildir."

Sirinks, Bryce'ın kollarında kıpırdandı, alçak, acılı bir ses çıkartıyordu. Bryce, bunun, kendi ruhunun çıkardığı bir ses olabileceğini düşündü. O anda, bu seçeneğe katlanamadı. "Seni seviyorum Lehabah" diye fısıldadı.

Her zaman önemli olan tek kelimeler bunlardı.

"Ve ben de seni her zaman seveceğim, BB." Ateş perisi bir nefes aldı. "Git."

Ve Bryce dediğini yaptı. Bryce, dişlerini sıkarak, bir çığlık koparak kendini ve Sirinks'i merdivenlerden yukarı çıkardı. Tepedeki demir kapıya ulaşmaya çalıştı. Ve sentez onu yok etmeden önce, zamanı iyi kullanmaya çalıştı.

Banyonun kapısı gıcırdadı.

Bryce sadece bir kez arkasına baktı. Kimse yanında değilken yanında kalan arkadaşına baktı. Bryce'ı bir bütün olarak yutan karanlığın karşısında bile neşeli olmaktan başka bir şey yapmamış olan arkadaşına baktı.

Lehabah derin, sarsılmaz bir yakut gibi yandı ve hareket etmeye başladı.

İlk önce, kolunu yukarı doğru kaydırdı. Sonra aşağı doğru kavis çizdi. Saçları başının üzerinde sallanıyordu. Gücünü toplamak

için yaptığı bir danstı. Bir ateş perisinin sahip olabileceği özü toplamak için.

Lehabah'ın vücudundan bir parıltı yayıldı.

Böylece Bryce tırmandı. Ve yukarı doğru attığı her acı adımla, Lehabah'ın neredeyse şarkı söyler gibi fısıldadığı sözleri duyabiliyordu. "Ben Kor Kraliçesi Ranthia Drahl'ın soyundanım. O artık benimle ve korkmuyorum."

Bryce merdivenlerin başına ulaştı.

Lehaba, "Arkadaşlarım arkamda ve ben onları koruyacağım" diye fısıldadı.

Bryce çığlık atarak kütüphanenin kapısını itti. Ardından kapatmak için uğraştı, büyüler mühürlenip Lehabah'nın sesini kesti ve Bryce kapıya yaslanıp dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra ağlarken yere kaydı.

Bryce daha sonra galeri kapısına da ulaşmayı başardı ve demir kapıyı arkasından kilitledi. Tanrılara, kahrolası tanrılara şükürler olsun.

Yine de Hunt, Lehabah'nın hâlâ hareket ettiği kütüphane yayınından gözlerini alamadı, hâlâ gücünü çağırıyor, kelimeleri tekrar tekrar söylüyordu:

"Ben Kor Kraliçesi Ranthia Drahl'ın soyundanım. O artık benimle ve korkmuyorum."

Lehabah parladı, bir yıldızın kalbi kadar parlaktı.

"Arkadaşlarım arkamda ve ben onları koruyacağım."

Banyo kapısının tepesi kıvrılarak açılmaya başladı.

Ve Lehabah gücünü serbest bıraktı. Üç darbe gönderdi. Mükemmel nişan alınmış üç darbe.

Banyo kapısına ve arkasındaki Başmeleğe değil ama. Hayır, Lehabah Micah'ı yavaşlatamazdı.

Ama yüz bin galon su yavaşlatırdı.

Lehabah'ın parıldayan güç patlamaları cam hazneye çarptı. Bryce'ın nøkk onu çarptığında oluşturduğu çatlağın tam üstüne.

Kargaşayı hisseden yaratık kayalardan yükseldi. Ve Lehabah tekrar saldırdığında dehşete kapıldı. Bir kez daha. Cam daha da çatladı.

Sonra Lehabah kendini ona doğru fırlattı. Küçük vücudunu çatlağa doğru itti.

Kelimeleri defalarca kez fısıldadı. Birlikte bir cümleye, bir duaya, bir meydan okumaya dönüştüler.

"Arkadaşlarım benimle ve ben korkmuyorum."

Hunt kalbinin üzerine elini koyabilecek kadar vücudunun kontrolünü ele geçirdi. Lehabah'ın sözleri hoparlörlerden fısıldarken yapabileceği tek selamlama buydu.

"Arkadaşlarım benimle ve ben korkmuyorum."

33'teki melekler birer birer ayağa kalktılar. Sonra Ruhn ve arkadaşları. Onlar da hanelerinin en küçüğü için ellerini kalplerinin üzerine koydular. Nøkk gelecek olanlardan sağ çıkabileceği herhangi bir yere kaçmaya çalışırken altın gibi parlayarak duvarı iten peri için.

Lehabah tekrar ve tekrar fısıldadı. *"Arkadaşlarım benimle ve ben korkmuyorum."*

Cam örümcek ağı gibi görünmeye başladı.

Konferans salonundaki herkes ayağa kalktı. Sadece dikkati ekranda sabitlenmiş olan Sandriel bunu fark etmedi. Hepsi ayağa kalktı ve arkadaşlarını kurtarmak için ölümünü kendi üzerine, nøkka getiren periye tanık oldular. Ona sunabilecekleri tek şey buydu, bu son saygı ve onurdu.

Lehabah hâlâ zorluyordu. Hâlâ dehşet içinde sallanıyordu. Yine de durmadı. Bir an bile.

"Arkadaşlarım benimle ve ben korkmuyorum."

Banyonun kapısı parçalanarak açıldı, metal bir kenara bükülüp Micah'ı ortaya çıkardı. Yeni dövülmüş bir demir gibi parlıyordu, sanki bu dünyayı parçalara ayıracakmış gibiydi. Kütüphaneyi araştırdı, gözleri Lehabah'ın ve çatlak hazne duvarının üzerinde durdu.

Peri, fırıl fırıl döndü, cama arkadan bastırdı. Micah'a tıslayarak, "Bu Sirinks için" dedi.

Yanan küçük avucunu cama çarptı.

Ve yüz bin galon su kütüphanenin çine hücum etti.

80

Yanıp sönen kırmızı ışıklar patlayarak dünyayı titreyen renklere çevirdi. Aşağıdan bir kükreme yükseldi ve galeri sallandı.

Bryce biliyordu.

Haznenin patladığını ve Lehabah'ın onunla silindiğini biliyordu. Havaya maruz kalan nøkkun da öldürüldüğünü biliyordu. Micah'ı sadece biraz daha yavaşlatacağını biliyordu.

Sirinks hâlâ kollarında inliyordu. Galerinin zemini camla kaplandı, Jesiba'nın bir üst kattaki ofisinin penceresi paramparça oldu.

Lehabah ölmüştü.

Bryce'ın parmakları yan tarafında pençelere dönüştü. Uyarı alarmlarının kırmızı ışığı görüşünü kapladı. Sentezi kalbine kabul etti. Yıkıcı, öfkeli, donmuş her zerresini kabul etti.

Bryce ön kapıya doğru süründü, kırık camların sesi geliyordu. İçi boş ve soğuk güç, parmaklarının ucunda belirdi.

Kapı kolunu tuttu ve kendini ayağa kaldırdı. Öğleden sonranın altın ışığına açılan kapıyı açtı.

Ama içinden geçmedi.

Lehabah ona bunu yapması için zaman kazandırmamıştı.

Hunt, Lehabah'ın anında öldüğünü biliyordu. Tıpkı bir meşalenin bir kova suya dalması gibi yok olmuştu.

Gelgit dalgası nøkku asma kata fırlattı, orada, sanki derisi yeniyormuş gibi çırpındı ve havada boğuldu. Dalga, Micah'ı bile tuvalete geri sokmuştu.

Hunt sadece öylece baktı. Peri ölmüştü.

Ruhn, "Kahretsin" diye fısıldayıp duruyordu.

"Bryce nerede?" diye sordu Fury.

Galerinin ana katı boştu. Ön kapı açıktı ama...

"Hassiktir" diye fısıldadı Flynn.

Bryce merdivenlerden yukarı koşuyordu. Jesiba'nın ofisine. Sadece sentez bu hızla koşmasını sağlayabilirdi. Sadece bu tür bir ilaç acıyı bastırabilirdi. Ve mantığı.

Bryce ofise girerken Sirinks'i yere koydu ve masanın üzerinden atladı. Üstündeki duvara monte edilmiş silahı sökmeye başladı.

Tanrı Katili Tüfeği.

"Onu öldürecek" diye fısıldadı Ruhn. "Danika'ya ve sürüye yaptıkları için onu öldürecek." Bryce, senteze yenik düşmeden önce, arkadaşları için bundan daha azını sunamazdı. Son berrak anlarını sunuyordu. Hayatını.

Sabine, ölüm kadar sessizdi. Ama vahşice titriyordu.

Hunt'ın dizleri büküldü. Bunu izleyemezdi. *İzlemezdi.*

Micah'ın gücü kütüphanede gümbürdedi. Suyu ikiye böldü.

Bryce duvara monte edilmiş Tanrı Katili Tüfeği'nin dört parçasını aldı ve masaya fırlattı. Güvenlik kapısını açtı ve içeri uzandı. Bir cam şişe çıkardı ve bir çeşit iksir içti. Başka bir ilaç mıydı yoksa? Büyücünün orada ne sakladığını kim bilebilirdi ki? Ve sonra ince bir altın mermi çıkardı.

On beş cm uzunluğundaydı, yüzeyine sırıtan, kanatlı bir kafatasıyla oyulmuştu. Diğer tarafa, iki basit kelime kazınmıştı:

Memento Mori.

Öleceğini unutma. Şu an, Et Pazarı'ndan gelen ılımlı bir hatırlatmadan çok bir vaat gibi görünüyorlardı.

Bryce, tüfeğin ilk parçasını kendine doğru çekerken kurşunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. İkincisini taktı.

Micah merdivenlerden fırladı, ölümün vücut bulmuş hali gibiydi.

Bryce açık iç pencereye doğru döndü. Bir elini fırlattı ve tüfeğin üçüncü parçası olan namlu, damarlarında dolaşan sentez sayesinde doğal bir şekilde sahip olmadığı büyüyle masadan açılmış parmaklarına doğru uçtu. Birkaç hareketle onu yerine kilitledi.

Paramparça pencereye koştu, giderken tüfeği bir araya getirdi, masanın son parçasını görünmez bir rüzgârla çağırdı. O altın mermi hâlâ dişlerinin arasındaydı.

Hunt daha önce hiç kimsenin bakmadan ve bir hedefe doğru koşarken bir silahı bir araya getirdiğini görmemişti. Sanki binlerce kez yapmış gibi görünüyordu.

Hunt, yaptığını hatırladı.

Bryce'ın babası Güz Kralı olabilirdi ama o, Randall Silago'nun kızıydı. Efsanevi keskin nişancı, onu iyi eğitmişti.

Bryce son parçayı yerine oturttu ve bir kayışı çekerek sonunda mermiyi yerleştirdi. Aralıklı pencerenin önünde durdu, Tanrı Katili'ni omzuna yaslarken dizlerinin üzerinde durdu.

Bryce'ın tüfeği hizalaması iki saniyesini aldı ve sakinleştirici bir nefes alması da başka bir iki saniyesini aldı. Hunt o saniyelerin Lehabah'a ait olduğunu biliyordu. Perinin hayatının, arkadaşına mal olduğu şeyin bu olduğunu biliyordu. Lehabah kendini Bryce'a sunmuştu ve Bryce, anlayışla kabul etmişti.

Kaçma şansı yok. Hayır, Micah'dan asla kaçış olmazdı.

Lehabah, Bryce'a bir Başmeleği öldürmek için gereken iki saniyeyi daha sunmuştu.

Micah demir kapıdan fırladı. Metal, galerinin ahşap paneline gömüldü. Vali açık ön kapıya doğru döndü. Bryce'ın açtığı tuzağa.

Böylece yukarı bakmayacaktı. Böylece Bryce'ın parmağı tetiğin üzerinde kıvrılmadan ona bakacak vakti bile olmadı.

Ve Bryce o kurşunu Micah'ın sikik kafasına sıktı.

81

Zaman büküldü ve uzadı.

Hunt, zaten bir duvara yaslanmış olmasına ve sadece kasını oynatacak kadar hareket edebilmesine rağmen, geriye doğru düştüğünü hissetti.

Ama en yakın masadaki bir fincan kahve devrildi, sıvı durmaksızın bir taraftan başka tarafa doğru sallandı.

Bir Başmeleğin, bir dünya gücünün ölümü, zaman ve uzayı titretebilirdi. Bir saniye bir saat sürebilirdi. Bir gün. Bir yıl.

Böylece Hunt her şeyi gördü. Odadaki herkesin bitmek bilmeyen yavaş hareketlerini, dalgalanan büyük şoku, Sandriel'in öfkesini, Pollux'un bembeyaz olmuş yüzündeki inanamayan ifadeyi, Ruhn'ın dehşetini gördü.

Tanrı Katili mermisi hâlâ Micah'ın kafatasını deliyordu. Hâlâ kemik ve beyin organlarını karıştırıyor, zamanı ardında sürüklüyordu.

Sonra Bryce ofisin dışarı fırlayan penceresinin önünde durdu. İki eliyle bir kılıç tutuyordu.

Danika'nın son gününde galeride bırakmış olduğu kılıcı olmalıydı. Ve Bryce da iki yıl boyunca Jesiba'nın ofisine saklamış olmalıydı. Hunt, Sabine'in yüzündeki her dakika değişen ifadeyi, kaybolan aile yadigârını görünce sersemleyişini, göz bebeklerinin genişleyişini ve mısır ipeği gibi görünen saçlarının kabarışını gördü.

Bryce pencereden atladı ve aşağıdaki salona indi. Hunt, vü-

cudunun her hareketini gördü, kılıcı başının üzerine kaldırırken vücudunun geri doğru eğilişini ve kılıcığı aşağı indirişini gördü.

Eski çeliğin havayı kestiğine yemin edebilirdi. Ve sonra Micah'ı kesti.

Bryce, kafasını ikiye böldü ve kılıç vücuduna doğru bir yol açtı. Onu parçalara ayırdı. Bunu, sadece Danika'nın kılıcı yapabilirdi.

Hunt, sentez onu ele geçirmeden önce hayatının bu son anlarının tadını çıkardı. Bu deliliğin, saf, çılgın öfkenin ilk işareti miydi bu?

Bryce. Onun Bryce'ı. Arkadaşı ve... sahip olduklarını her şey bundan daha fazlasıydı. Bryce onundu ve Hunt da onun. Ve Hunt bunu ona söylemeliydi. Comitium lobisinde onun için önemli olan ve daima önemli olacak tek kişinin o olduğunu ve onu tekrar bulacağını söylemeliydi. Bin yıl sürse bile onu bulurdu ve Sandriel'in onunla alay etmek için yaptırdığı her şeyi yapardı.

Bryce hâlâ üzerinde zıplayarak Micah'ın vücudunu kesip duruyordu. Kanı, yukarı doğru yağan yağmur gibi çıkıyordu.

Normal zamanda, sıçrardı. Ancak bu çarpık varoluşta, Başmelekğin kanı yakut kabarcıkları gibi yükseldi, Bryce'ın yüzünü yıkayarak çığlık atan ağzını doldurdu.

Bu çarpık varoluşta, Micah'ı doğrarken, sentezin Bryce'ın vücundaki her kesiği, her çürüğü iyileştirdiğini görebiliyordu. Onu ikiye böldü.

Sonra yeşil halının üzerine düştü. Hunt, kemiklerinin kırılmasını duymayı bekledi. Fakat baldırı tamamen iyileşmişti. Sentezin onu yok etmeden önceki son hediyesiydi. Yine de gözlerinde deliliğin, kendine zarar veren çılgınlığın bulanıklığını görmedi. Sadece soğuk, parıltılı bir intikam görünüyordu gözlerinde.

Micah'ın vücudunun iki yarısı birbirinden koptu ve Bryce tekrar hareket etti. Bir kez daha sapladı kılıcını. Tam gövdesine. Sonra bir kez de kafasına.

Kırmızı alarm ışıkları hâlâ yanıyordu ama Bryce'ın üzerinde kan lekesi yoktu. Çünkü tişörtü çoktan kırmızı renkten ibaret olmuştu. Gerçi gözleri berrak görünüyordu. Sentez kontrolü hâlâ ele geçirmemişti.

Hypaxia, "Panzehir işe yarıyor. Üzerinde etkisini gösteriyor" diye mırıldandı.

Hunt o zaman döndü. Cadıya, "Ona sadece zehri göndereceğini sanıyordum" dedi.

Hypaxia gözlerini ekrandan ayırmadı. "Zehri orada bulunmasına gerek kalmadan nasıl stabilize edeceğimi buldum ve onun yerine panzehiri gönderdim ona. Sadece... ne olur ne olmaz diye."

Ve onlar da Bryce'ı bir şişe viski gibi içerken izlemişlerdi.

Panzehirin Hypaxia'nın kliniğindeki sentezi tamamen yok etmesi neredeyse üç dakika sürmüştü. Ne Hunt ne de cadı kraliçe gözlerini Bryce'ın üzerinden, sentez tamamen kaybolana kadar geçen dakikaları sayacak kadar ayırmadı.

Bryce sakince gizli malzeme dolabına doğru yürüdü. Kırmızı plastik bir kap çıkardı. Ve bir galon benzini valinin parçalanmış cesedine döktü.

"Hassiktir" diye fısıldadı Ruhn defalarca. "Vay anasını."

Odanın geri kalanı çok yüksek sesle nefes almaktan başka bir şey yapamadı. Bryce masasındaki çekmeceden bir paket kibrit alırken Sandriel'in bile söyleyecek sözü yoktu.

Bir kibriti çaktı ve valinin cesedine attı.

Alevler püskürdü. Etrafındaki sanat eserlerindeki yangına dayanıklı büyüler parıldıyordu.

Kurtuluş şansı olmayacaktı. İyileşme şansı olmayacaktı. Micah için imkânsızdı. Danika Fendyr'e yaptıklarından sonra imkânsızdı. Şeytan Sürüsü'ne yaptıklarından sonra. Ve Lehabah'a.

Bryce ateşe baktı, yüzü hâlâ Başmeleğin kanıyla kaplıydı. Ve sonunda gözlerini kaldırdı. Kameraya doğru. Onu izleyen tüm dünyaya doğru.

İntikamın vücut bulmuş haliydi. Gazabın yaralı kalbi. Kim-

senin önünde eğilmezdi. Hunt'ın yıldırımı o vahşi, güzel yüzü görünce şarkı söyler gibi şakıdı.

Zaman hızlandı, alevler Micah'ın bedenini yiyip bitirdi, kanatlarını küle çevirdi. Küller, üzerine tükürükler gibi yağdı.

Destek Bölümü sonunda yanaşırken, galerinin dışında sirenler çaldı.

Bryce, ilk Fey birimleri ve kurt sürüleri ortaya çıktığında ön kapıyı çarparak kapattı.

Bryce malzeme dolabındaki süpürgeyi çıkarırken kimse, Sandriel bile tek kelime etmedi. Micah'ın dünyadaki son izlerini de silip süpürdü Bryce.

82

Görünüşe göre üstleri tarafından detaylardan haberdar edilmemiş Destek Bölümü'ne dahili telefondan bir gaz patlaması olduğunu söyledi. Durumu gayet iyiydi. Uğraşması gereken özel bir sorundu sadece.

Başmelekten bahsetmedi. Süpürdüğü külleri arka taraftaki çöp kutusuna attı.

Sonrasında Sirinks'i tutmak için Jesiba'nın ofisine gitti, postunu okşadı, hâlâ nemli olan kafasını öptü, tekrar tekrar, "Sorun yok. İyisin" diye fısıldadı.

Sonunda kucağında uyuyakalmıştı ve Bryce, kimeranın nefesinin kesilmediğine kendini ikna ettiğinde, nihayet telefonunu taytının arkasındaki cebinden çıkardı.

Jesiba'dan yedi cevapsız çağrı almıştı. Ve bir dizi mesaj. Öncekileri zar zor anladı ama son mesajı bir dakika önce gönderilmişti. *Bana iyi olduğunu söyle.*

Parmakları ağırlaştı, kanı kulaklarında pompalanıyordu sanki. Ama cevap yazdı. *İyiyim. Neler olduğunu gördün mü?*

Jesiba'nın cevabı bir dakika sonra geldi.

Evet. Her şeyi. Sonra büyücü ekledi. *Zirve'deki herkes gördü.*

Bryce cevap yazdı. *Güzel.*

Telefonunu sessize aldı, cebine geri koydu ve arşivin sulu harabesine indi.

Çoğunluğu batmış kütüphanede Lehabah'tan eser yoktu. Bir kül dumanı bile yoktu.

Nøkkun cesedi asma kata yayılmıştı, kurumuş derisi pul pul dökülüyordu, pençeli bir eli hâlâ balkon raylarının demir parmaklıklarını tutuyordu.

Jesiba'nın kütüphanede yeterince büyüsü vardı, kitaplar, küçük hazneler ve akvaryumlar dalgadan korunmuştu, ancak sakinleri neredeyse çılgına dönmüştü ama binanın kendisi...

Sessizlik etrafında kükredi.

Lehabah gitmişti. Omzunda dağınıklık hakkında homurdanan bir ses yoktu.

Ve Danika... Micah'ın açığa vurduğu gerçeği bir kenarda sakladı. Sırtındaki Boru iyileşmiş ve tekrar işlevsel hale gelmişti Farklı hissetmiyordu. Başmeleğin saldığı korkunç patlama olmasaydı uyanık olduğunu bile bilemezdi. En azından bir geçit açılmamıştı. En azından bunu başarmıştı.

Tüm dünyanın geldiğini biliyordu. Yakında kapısına dayanacaklardı.

Ve az önce yaptığı şey yüzünden o da Pekâlâ yanabilirdi.

Böylece, Bryce yukarı çıktı. Bacağı iyileşmişti. Her acı yok olmuştu ve sentez sisteminden temizlenmişti. Bryce masasının yanındaki çöp kutusuna kustu. Panzehirdeki zehir aşağı çıkarken şiddetli bir şekilde yaktı ama o, durmadı. Tükürükten başka bir şey kalmayana kadar kustu.

Birini aramalıydı. Herhangi birini.

Kapı zili hâlâ çalmamıştı. Yaptığı şey için kimse onu cezalandırmaya gelmedi. Sirinks hâlâ uyuyordu, sıkıca bir top halini almıştı. Bryce galeriyi geçti ve dünyaya kapıyı açtı.

Çığlıkları o zaman duydu. Sirinks'i kaptı ve oraya doğru koştu.

Ve ulaştığında, neden kimsenin onun için ya da vücuduna kazınmış Boru için gelmediğini anladı.

Uğraşmaları gereken çok daha büyük sorunları vardı.

Zirvede kaos hüküm sürüyordu. Asteri Muhafızları, muhtemelen efendilerinden talimat almak için uçmuştu ve Sandriel, Bryce Quinlan'ın bir Vali'nin küllerini halıya cips dökmüş gibi gelişigü-

zel süpürdüğünü gösteren yayına ağzı açık bir şekilde baktı.

Hunt'ın sonunda hareket edebileceği kadar dikkati dağılmıştı. Ruhn ve Flynn'in yanındaki boş koltuğa kaydı. Sesi kısıktı. "Durum daha da kötüye gidiyor."

Gerçekten de Güz Kralı altı farklı bilgisayarda Declan Emmet ve diğer iki teknisyene sahipti, galeriden haberlere ve Destek Bölümü'nün şehir içindeki hareketlerine kadar her şeyi izliyordu. Tristan Flynn yine telefondaydı, Fey komuta merkezindeki biriyle tartışıyordu.

Ruhn yüzünü ovuşturdu. "Bunun için onu öldürecekler."

Bir Valiyi öldürdüğünü için. Bir peri ve yarı insan bir kadının bir Vali ile kapışıp kazanabileceğini kanıtladığı için. Çok saçmaydı. Küçük bir balığın köpekbalığını öldürmesi kadar saçmaydı muhtemelen.

Sabine hâlâ ekranlara bakıyordu, şu anda yanındaki sandalyesinde uyuklayan yaşlı Lider'i görmüyordu. Son uykusuna hazır, yorgun ve bitkin bir kurttu. Amelie Ravenscroft, hâlâ solgun ve titrer halde Sabine'e bir bardak su uzattı. Gelecekteki Lider bunu görmezden geldi.

Odanın karşısında Sandriel kalktı ve kulağına bir telefon götürdü. Salondan çıkarken hiçbirine bakmadı, triariisi etrafında sıraya girdi, Pollux çoktan kasıntılığını geri kazanacak kadar kendine gelmişti.

Hunt, Sandriel'in Valbara Başmeleği olmasına ramak kaldı mı diye merak ederken midesi çalkalandı. Pollux bu olasılığı doğrulayacak kadar geniş bir şekilde sırıtıyordu. Hay sikeyim.

Ruhn Hunt'a baktı. "Bir plan yapmalıyız Athalar."

Bryce için. Bir şekilde onu bunun sonuçlarından korumak için. Böyle bir şey mümkünse eğer. Asteri, çoktan Sandriel'e ne yapması gerektiğini söyleyerek ona karşı harekete geçmemişse eğer. Sırtına işlenmiş Boru olmadan bile Bryce'ın yarattığı tehdidi ortadan kaldırmak istemiyorlarsa eğer.

En azından Micah'ın *deneyi* başarısız olmuştu. En azından buna sahiptiler. Ruhn yine, daha çok kendi kendine, "Bunun için onu öldürecekler" dedi.

Kraliçe Hypaxia, Hunt'ın diğer tarafına oturdu ve bir anahtar tutarken ona bir uyarı bakışı attı. Anahtarı Hunt'ın kelepçelerine taktı ve Gorsian taşları masaya düştü. Declan'ın çektiği şehir kameralarını işaret ederek, "Ellerinde daha büyük sorunlar olduğuna inanıyorum" dedi.

Konferans salonunda sessizlik dalgalandı.

Ruhn, "Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle" dedi.

Micah'ın Boru deneyi başarısız olmamıştı.

83

Bryce, Eski Meydan'daki Kalp Kapısı'na bir kez baktı ve kollarında Sirinks ile eve koştu.

Micah gerçekten de Boru'yu başarılı bir şekilde kullanmıştı. Ve tam Kalp Kapısı'nın ağzında, kuvars duvarlarındaki büyüyü kullanarak bir geçit açmıştı. Bryce, Kalp Kapısı'nda asılı duran boşluktan neyin çıktığına bir kez bakmış ve Micah'ın istediği gibi bilinmeyen dünyalara bir geçit açmadığını anlamıştı. Bu geçit, doğruca Cehennem'e gidiyordu.

Çukur'un ta kendisinden kanatlı, pullu iblisler dışarı fırladıkça herkes çığlık atıyordu.

Binasına vardığında Marrin'e, yanında getirebileceği tüm kiracılarla birlikte bodruma inmesi için bağırdı. Ailesini, arkadaşlarını aramasını ve onları güvenli bir yere, yapabilirlerse bomba sığınakları gibi bir yere gitmeleri için uyarmasını ve mevcut olan her türlü silahı almalarını söyledi.

Sirinks'i evde bıraktı, büyük bir kâse su koydu ve yemek kutusunun kapağını tamamen açtı. Kendi kendini besleyebilirdi. Kanepeye battaniyeleri yığdı, onu içine soktu ve ihtiyacı olanı alıp tekrar kapıdan çıkmadan önce onu tüylü kafasından bir kez öptü.

Çatıya koştu, Danika'nın deri ceketini silkti ve sonra Fendyr ailesinin kılıcını sırtına bağladı. Hunt'ın tabancalarından birini kotunun beline soktu, tüfeğini omuzladı ve cebine koyabildiği kadar çok cephane koydu. Şehri araştırdı ve kanı dondu. Hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

Micah sadece Kalp Kapısı'nda Cehennem'e giden bir geçit açmamıştı. *Her* kapıda bir tane açmıştı. Yedi kuvars kemerin her biri Cehennem'e açılan bir kapıydı.

İblisler boşluklardan savunmasız şehre doğru koşarken aşağıdan çığlıklar yükseldi.

Bir siren sesi duyuldu. Bir uyarı çığlığı ve bir emir.

Sığınaklar açıldı, otomatik, ayak kalınlığındaki kapılar, çoktan toplanmış olanları içeri almak için kenara kaydı. Bryce telefonunu kulağına kaldırdı.

Juniper, bir kez olsun çalışta açtı. "Tanrılar aşkına, Bryce..."

"Güvenli bir yere git!"

"Ben, ben..." Juniper hıçkıra hıçkıra ağladı. "Büyük bağışçılarla kostümlü prova yapıyorduk ve şu an hepimiz sokağın aşağısındaki sığınaktayız ve..." Bir hıçkırık daha. "Bryce, kapıyı erken kapatacaklarını söylüyorlar."

İçine korku salındı. "Herkesin içeri girmesi gerek. Verebileceğin her ana ihtiyaçları var."

Juniper ağladı. "Bunu onlara söyledim ama çılgına döndüler ve beni dinlemediler. İnsanları içeri almıyorlar."

Bryce, "Siktiğimin piçleri" diye söylendi, kendi sokağının aşağısındaki sığınağın hâlâ açık olduğunu ve milletin içeriye akın ettiğini gördü. Sığınaklar her an elle kapatılabilirdi, ancak hepsi bir saat içinde kapanmış olurdu. Tehdit ortadan kalkana kadar mühürlenirdi.

Juniper'ın sesi çatırdadı. "Kapıları tutmalarını *sağlayacağım*. Ama Bryce, bu..." Muhtemelen barınağın içine doğru ilerlerken konuşması kesilip duruyordu. Bryce kuzeye, tiyatrolara doğru baktı. Kalp Kapısı'ndan sadece birkaç blok ötedeydi. "Bir sürü..." Bir çatırtı daha. "Sen güvende misin?"

Bryce, "Güvendeyim" diye yalan söyledi. "Sığınakta kal. Kapıları tutabildiğin kadar tut."

Ama tatlı, kararlı ve cesur Juniper, paniklemiş bir kalabalığı sakinleştiremezdi. Özellikle de şık giyinmiş ve diğerlerinden daha çok yaşama hakkına sahip olduklarına ikna olmuş bir kalabalığı.

Juniper'ın sesi yine çatırdadı, bu yüzden Bryce, "Seni seviyorum June" dedi. Ve kapattı.

Jesiba'ya tam anlamıyla gerçek Cehennem'in serbest bırakıldığına dair bir mesaj gönderdi ve anlık bir yanıt alamayınca, ona doğru gittiğini söyleyen bir mesaj daha ekledi. Çünkü biri yapmak zorundaydı.

İblisler Küçük Ay Kapısı'ndan gökyüzüne süzüldüler. Bryce, sadece İn'in çoktan kapatılmış olması için dua edebildi. İn'in bir düzine muhafızı ve güçlü büyüleri vardı. Şehrin bazı bölgelerinin hiç koruması yoktu.

Bu, onu çatıdan merdivenlere doğru koşmaya yöneltmesi için yeterliydi. Binanın aşağı indi.

Ve aşağıdaki kaotik sokaklara fırladı.

Declan, çeşitli liderlerin ve ekiplerinin telefonlarında bağırması üzerine, "Her kapıdan iblisler çıkıyor" diye bildirdi. Kapılar, artık kemerlerinde siyah boşluklar tutuyordu. Sanki içlerinde bir düzine görünmez kapı açılmış gibiydi.

Kemik Mahallesi'nde kamera olmadığı için ekranlarında sadece altı tanesini görebiliyordu ama Declan, Istros'un karşısındaki Ölüm Kapısı'nın da aynı karanlığı tuttuğunu emin bir şekilde varsayabileceğini düşünüyordu. Jesiba Roga, Yeraltı Kralı ile bağlantı kurmaya çalışmadı, ancak gözlerini yayınlara sabitledi. Yüzü kül gibi olmuştu.

Hunt, Declan'ın omzunun üstünden bakarak bunun önemli olmadığını düşündü. Kemik Mahallesi'nin sakinleri çoktan ölmüştü.

Çağrıların çoğu cevaplanmıyordu. Sabine Amelie'ye emirler yağdırdı, ikisi de şehir sürülerinin Alfalarına ulaşmaya çalışırak kulaklarını telefonlarına dayamıştı.

Konferans merkezindeki her ekranda, Hilal Şehir'in etrafındaki kameraların ortaya çıkardığı bir kâbus diyarını görebiliyorlardı. Hunt nereye bakacağını bilmiyordu. Her yeni görüntü bir öncekinden daha korkunçtu. Tüyler ürpertici bir netlikle

tanıdığı iblisler, kötünün de kötüleri, Kapılardan şehre dökülüyorlardı. Öldürmek *için* çaba sarf ettiği iblisler. Lunathion halkının hiç şansı yoktu.

Aidas gibi medeni, zeki iblisler değildi bunlar. Hayır, bunlar hırlayanlardı. Çukur'daki canavarlardı. Kolay avlara aç, vahşi köpeklerdi.

BeGü'de, villaların savunma büyülerinin ışıltılı baloncukları çoktan parlamıştı. Sokaklara düşecek kadar fakir ya da şanssız olanlar dışarıda bırakılmıştı. Şehrin en zengin vatandaşlarının demir kaplı duvarlarının önüne Destek Bölümü'nün gitmesi emredilmişti. Çoktan koruma altında olanları korumaları için.

Hunt Sabine'e, "Sürülerinize ihtiyaç duyulan savunmasız evler olduğunu söyleyin..." diye söylendi.

Sabine, "Protokoller böyle" diye homurdandı. Amelie Ravenscroft, en azından utancından kızarıp başını eğme nezaketini gösterdi. Ama yersizce olacağı için konuşmaya cesaret edemedi.

"Siktir et protokolleri" diye hırladı Hunt. Ekranları işaret etti. "Bu pisliklerin villalarında büyüler *ve* panik odaları var. Sokaktaki insanların *hiçbir şeyi* yok."

Sabine onu görmezden geldi. Ama Ruhn babasına, "BeGü'deki kuvvetlerimizi çek. Onları ihtiyaç duyulan yere gönder" diye emretti.

Güz Kralı'nın çenesi kasıldı. Ve "Protokollerin yürürlükte olmasının bir nedeni var. Onları kaosa terk etmeyeceğiz" dedi.

Hunt, "Siz ikiniz dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordu.

Öğleden sonrası güneşi ufka doğru süzülmüştü. Gece çökünce işlerin ne kadar kötüleşeceğini düşünmek istemedi.

Tharion telefonuna doğru, "İstememeleri umurumda değil" diye bağırıyordu. "Onlara *kıyıya gitmelerini* söyle." Durakladı. *"O zaman söyle onlara, su altına taşıyabilecekleri herkesi alsınlar!"*

Isaiah odanın diğer ucunda telefonla konuşuyordu. "Hayır, o zamanki sapma sadece yanlış giden bir büyüydü, Naomi. Evet, kapıların açılmasına neden oldu. Hayır, 33'ü Eski Meydan'a götür. *Onları hemen Eski Meydan Kapısı'na götür. Hepsinin pa-*

ramparça olması umurumda değil..." Isaiah telefonunu kulağından çekti, ekrana baktı.

Isaiah'ın gözleri Hunt'ınkilerle buluştu. "MİB kuşatma altında. 33 katlediliyor." Naomi'nin onlardan biri olup olmadığını ya da sadece savaşırken telefonunu mu kaybettiğini düşünmek istemedi.

Ruhn ve Flynn numara üstüne numara çevirdiler. Kimse cevap vermedi. Sanki şehirdeki Fey liderleri de ölmüş gibi.

Sabine başardı. "Ithan, rapor ver."

Declan tek kelime etmeden, Sabine'in numarasını odanın hoparlörlerine aktardı. Ithan Holstrom'un nefes nefese kalışı salonu doldurdu, konumu büyülü ve aşılmaz İn'in dışında olduğunu gösteriyordu. Sözlerini, kurtlara ait olmayan, doğaüstü ve vahşi hırıltılar kesiyordu. "*Her yerdeler.* Onları zar zor uzak uzak tutabiliyoruz..."

"Pozisyonlarınızı koruyun" diye emretti Sabine. "*Pozisyonlarınızı koruyun ve emirlerinizi bekleyin.*"

İnsanlar ve Vanir, çocuklar kollarında, bulabildikleri her açık sığınağa doğru koşuşturuyorlardı. Çoğu çoktan kapanmıştı, içerideki çılgın insanlar tarafından mühürlenmişti.

Hunt Isaiah'a, "32 Hilene'den gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir saat" dedi melek, gözleri ekrandaydı. Katliamda, panikleyen şehirde. "Çok geç kalacaklar." Ve eğer Naomi yaralanmış ya da ölmüşse... *Siktir.*

Flynn telefonda birine, "Gül Kapısı'nın etrafını sarın *hemen.* Şehri onlara *teslim* ediyorsunuz" diye gürledi.

Hunt, dökülen kanları inceledi ve şehrin birkaç seçeneğini gözden geçirdi. Cehennem'e açılan yedi kapının tümünü kuşatmak ve o kapıları kapatmanın bir yolunu bulmak için ordulara ihtiyaçları vardı.

Hypaxia koltuğundan kalktı. Ekranları acımasız bir kararlılıkla inceledi ve telefonuna sakince, "Hazırlanın ve dışarı çıkın. Gidiyoruz" dedi.

Herkes ona doğru döndü. Genç kraliçe fark etmemiş gibi gö-

rünüyordu. Telefonda artık kim varsa ona, "Şehre. Hemen" diye emretti.

Sabine, "Hepiniz katledileceksiniz" diye tısladı. Ve çok geç olduğunu söylemedi Hunt.

Hypaxia aramayı sonlandırdı ve sol duvardaki Eski Meydan'ın görüntüsünü gösterdi. "Burada oturarak masumların ölmesini izlemektense onun gibi ölmeyi tercih ederim."

Hunt, kadının işaret ettiği yere döndü, boynundaki tüyler diken diken olmuştu. Sanki ne göreceğini biliyor gibiydi.

Bryce, Danika'nın deri ceketiyle sokaklarda koşturuyordu, bir elinde kılıç, diğer elinde silah vardı.

Tehlikeden kaçmıyor, tehlikenin içine giriyordu.

Üst üste bir şeyler bağırıyordu. Declan kameralara kilitlendi, kameradan kameraya geçip onu caddede takip etti. "Sesini yükseltebileceğimi ve sesini ortam gürültüsüne karşı izole edebileceğimi düşünüyorum" dedi ortaya. Ve sonra...

"*Sığınaklara girin!*" diye bağırıyordu. Sözleri odanın her yerinden yankılandı.

Eğiliyor, kılıcını savuruyor, silahıyla ateş ediyordu. Hayatı boyunca Destek Bölümü ile çalışmış gibi hareket ediyordu.

"*Hemen içeri girin!*" diye bağırdı, alaycı bir şekilde altın gibi parlayan öğle sonrası güneşini lekeleyen kanatlı bir iblise nişan almak için döndü. Silahı ateşlendi ve yaratık çığlık atarak bir sokağa düştü. Declan onu ekranda tutarken parmakları klavyede uçuştu.

"Hangi cehenneme gidiyor?" dedi Fury.

Bryce koşmaya devam etti. Ateş etmeye devam etti. Hiç ıskalamadı.

Hunt onun çevresine baktı ve nereye gittiğini fark etti.

Hilal Şehir'deki en savunmasız yere, büyüsü olmayan insanlarla dolu bir yere gidiyordu. Doğaüstü yetenekler ve güçleri olmayanların yanına.

Hunt, "Çayırlar'a gidiyor" dedi.

Bryce'ın hayal ettiği her şeyden daha kötüydü.

Kolu, her ateş ettiğinde silahın keskinliğinden dolayı uyuşmuştu, leş gibi kan her tarafını kaplamıştı ve kopan dişlerin, deri kanatların, öfkenin ve ışıksız gözlerin sonu yoktu. Öğleden sonra canlı bir gün batımına doğru kaydı, gökyüzü kısa süre sonra sokaklardaki kanla eşleşti.

Bryce hızla koştu, nefesi göğsündeki bir bıçak keskindi.

Tabancasının mermisi bitmişti. Cephanesinin kalmadığını düşünerek zamanını boşa harcamadı. Hayır, sadece o silahı ona saldıran kanatlı siyah bir iblise fırlattı ve onu düşürdü. Ardından tüfeği omzundan çıkardı. Hunt'ın tüfeğini. Namluyu kavrarken sedir ağacı ve yağmur kokusu onu sarmaladı ve iblis çenesi kırılmış bir şekilde geri döndüğünde ateş etti.

Kafası kırmızı bir sprey sıkılıyormuş gibi havaya uçtu.

Şehrin içinde koşmaya devam etti. Hâlâ açık olan ve sakinleri girişleri savunmak için ellerinden geleni yapan birkaç sığınağı geçti. İçeri girmek için başkalarına zaman kazandırdı.

Bir başka iblis çatının birinden fırladı, kavisli pençeleri ona uzanıyordu.

Bryce, Danika'nın kılıcını yukarı doğru kaydırdı ve iblisin benekli gri derisini bağırsaklarından boynuna kadar parçaladı. İblis, arkasındaki kaldırıma çarptı, altındaki deri kanatlar kırıldı, ancak Bryce çoktan uzaklaştı.

İlerlemeye devam etti. Devam etmek zorundaydı.

Randall'la yaptığı tüm antrenmanlar, evinin etrafındaki dağların kayaları ve çamları arasındaki her saat, belediye dinlenme salonundaki her saat... hepsi bunun içindi.

84

Hunt gözlerini Bryce'ın şehirdeki mücadelesinden alamadı. Solundaki bir yerden Hypaxia'nın telefonu çaldı ve cadı kraliçe ilk çalış sona ermeden açtı. Hunt, dinledi. "Süpürgeler yok edildi de ne demek?"

Declan çağrısını hoparlörlere aktardı, böylece hattın diğer ucundaki cadının titreyen sesini duyabileceklerdi. "Hepsi paramparça, Majesteleri. Konferans merkezi cephaneliğini de. Silahlar, kılıçlar, helikopterler de. Arabalar. Her şey mahvoldu."

Güz Kralı, "Micah" diye mırıldandığında Hunt dehşete düştü. Başmelek bunu sessizce ve görünmeden gitmeden önce yapmış olmalıydı. Boru'nun gücüyle deneyler yaparken onları uzak tutmayı ummuş olmalıydı. Bryce'la deneyler yaparken.

Fury, "Helikopterim var" dedi. "Saha dışında tuttum."

Ruhn ayağa kalktı. "O zaman hemen harekete geçiyoruz." Oraya varmak hâlâ otuz dakika sürecekti.

Sabine telefonda, "Şehir bir katliam alanı" diyordu. "Küçük Ay ve BeGü'deki mevzilerinizi koruyun!"

Destek Bölümü'ndeki her sürü çağrıya bağlıydı, birbirlerini duyabiliyorlardı. Declan birkaç tuşa basıp Sabine'in telefonunu konferans odasındaki sisteme bağlamıştı. Böylece Destek Bölümü de onları duyabiliyordu. Ama bazı sürüler yanıt vermeyi tamamen bırakmıştı.

Hunt, Sabine'e, *"Hemen Eski Meydan'a koduğumun bir kurt sürüsünü gönder!"* diye bağırdı. Fury'nin helikopteriyle bile çok

geç kalırdı. Ama en azından Bryce tek başına, mezar haline gelmiş Çayırlar'a gitmeden önce bir yardım ulaşabilirse...

Sabine, ona aynı şekilde bağırarak, *"Eski Meydan'da kurt kalmadı!"* dedi.

Ama kurtların Lider'i sonunda kıpırdadı ve yaşlı, boğumlu bir parmağıyla ekranı işaret etti. Yayınları. Ve "Eski Meydan'da bir kurt kaldı" dedi.

O zaman herkes baktı. İşaret ettiği yere. Onu işaret etmişti.

Bryce katliam içinden hızla geçiyor, kılıcı her kaldırışında, her vuruşunda ve saplayışında parlıyordu.

Sabine'in boğazı tıkandı. "Hissettiğin Danika'nın kılıcı baba..."

Lider'in yaşlanmış gözleri ekrana görmeden baktı. Eli göğsünde kıvrıldı. "Bir kurt." Kalbine dokundu. Bryce hâlâ Çayırlar'a doğru ilerliyor, yine de sığınaklara kaçan herkese yardım edip onlara güvenli bir yol sağlıyordu. "Gerçek bir kurt."

Hunt'ın boğazı acı verecek kadar sıkıştı. Elini Isaiah'a uzattı. "Telefonunu ver."

Isaiah onu sorgulamadı ve telefonunu teslim ederken tek kelime etmedi. Hunt, kişilerinde saklamaya cesaret edemediği için hafızasına kaydettiği bir numarayı çevirdi. Telefon sonunda kapanmadan önce açıldı. "Bunun önemli olduğunu tahmin ediyorum?"

Hunt homurdanırken kendini tanıtmaya zahmet etmedi. "Bana lanet olası bir iyilik borçlusun."

Engerek Kraliçe sadece, zengin sesini kaplayan bir neşeyle, "Öyle mi?" dedi.

İki dakika sonra Hunt koltuğundan kalkmış, Jesiba'nın telefonu çaldığında Ruhn'u Fury'nin helikopterine kadar takip etmeye niyetlenmişti. Büyücü, sesi gergin bir şekilde, "Bryce arıyor" dedi.

Hunt kafasını kameraya doğru döndürdü ve Bryce'ın telefonunu omzunun üstündeki sütyen askısına sıkıştırdığı ve muhtemelen hoparlörde bıraktığını gördü. Asphodel Çayırları sınırını geçerken terk edilmiş arabaların etrafında dolanıyordu. Güneş

batmaya başlamıştı, sanki Solas onları terk ediyormuş gibiydi.

Jesiba, Declan'a "Sesi hoparlörlere ver ve çağrıyı Destek Bölümü hatlarıyla birleştir" diye emretti ve telefona cevap verdi. "Bryce?"

Bryce nefes nefeseydi. Tüfeği yıldırım gibi ses çıkarıyordu. "Zirve'de her kim varsa Çayırlar'da desteğe ihtiyacım olduğunu söyle, Ölümlü Kapı yakınındaki sığınağa gidiyorum."

Ruhn merdivenlerden indi ve masanın ortasındaki hoparlöre doğru koştu. Ona, "Bryce, bu bir katliam. Hepsi kapanmadan bir sığınağa gir..."

Tüfeği patladı ve bir iblis daha düştü. Ama çok daha fazlası Kapılardan şehre doğru sürüklendi, sokakları kanla lekeledi, tıpkı canlı gün batımının gökyüzünü lekelediği gibi.

Bryce defalarca ateş ederken bir çöp tenekesinin arkasına saklandı. Silahı yeniden doldurdu.

Sabine, "Asphodel Çayırları için destek yok" dedi. "Her sürü yerleştirild..."

"*Burada çocuklar var!*" diye bağırdı Bryce. "*Bebekler* var!"

Oda sessizliğe gömüldü. Hunt'ın içine daha derin bir korku, sudaki mürekkep gibi yayıldı.

Sonra hoparlörlerden nefese nefese kalmış bir erkek sesi duyuldu. "Geliyorum Bryce."

Bryce, "Ithan?" diye fısıldarken kanlı yüzü buruştu. Sabine, ona hırladı. "Holstrom, *lanet olası* menzilinde ka..." Ama Ithan tekrar, bu sefer daha acil bir şekilde, "Bryce, geliyorum. *Dayan*" dedi. Bir duraklama oldu. Sonra ekledi. "Hepimiz geliyoruz."

Sabine Ithan'a bağırırken Hunt'ın dizleri titredi. "*Alfanızdan gelen bir emre karşı geliyorsu...*"

Ithan Sabinle konuşmasını kesti. Ve Ithan'ın emri altındaki her kurt da bağlantısını kesti.

Kurtlar üç dakika içinde Çayırlar'a varabilirdi.

Üç dakikalığına Cehennem'in, katliamın ve ölümün içinden geçebilirlerdi.

Aralarındaki en savunmasızları, kurtarmak için üç dakika boyunca koşabilirlerdi.

İnsan çocukları kurtarmak için.

Çakallar da onlara katıldı. Kıl kurtları da. Vahşi köpekler ve sıradan köpekler de. Sırtlanlar ve dingolar da. Tilkiler de. Onlar, böylelerdi işte. Her zaman böyle olmuşlardı. Kendilerini koruyamayanların koruyucuları. Küçüklerin ve gençlerin savunucuları.

Şekil değiştiren ya da gerçek hayvan olsun, bu gerçek köpek soyundan gelen herkesin ruhuna kazınmıştı.

Ithan Holstrom, arkasındaki geçmişin, kalbinde yanan ağırlığıyla Asphodel Çayırları'na doğru hızla koştu. Çok geç kalmamak için dua etti.

85

Bryce onu hayatta tutan şeyin aptal şansı olduğunu biliyordu. Ve hedefine bu kadar net odaklanmasını sağlayan da saf adrenalindi. Bu kadar sakince.

Ancak gün batımı derinleştikçe her geçtiği sokakla birlikte bacakları daha yavaş hareket etmeye başladı. Tepkileri gecikti. Kolları kurşundan yapılmış gibi ağrıyordu. Tetiği her çekişi biraz daha çaba gerektirdi.

Sadece biraz daha zaman gerekiyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Asphodel Çayırları'ndaki herkesin, kapanmadan önce sığınağa girdiğinden emin olana kadar biraz daha zaman. Fazla uzun sürmezdi.

Sokağın yarısındaki sığınak açıktı, insan aileleri içeri girerken önündeki hattı tutan figürler vardı. Ölümlü Kapı kuzeye doğru birkaç blok ötedeydi ve hâlâ Cehennem'e açıktı.

Bryce, Hunt'ın tüfeğini omzuna kaldırırken Danika'nın kılıcını kınına sokarak kendini kavşağa yerleştirdi. Altı mermisi kalmıştı.

Ithan yakında burada olurdu. Her an gelebilirdi.

Köşeden bir iblis fırladı, pençeli parmaklar kaldırım taşlarına çizikler kazıdı. Ateş ederken tüfek omzuna çarptı. İblis hâlâ düşüyor, yerde kayıyordu. Tüfeği çevirdi ve tekrar ateş etti. Başka bir iblis aşağı indi.

Dört mermisi kalmıştı.

Arkasında insanlar emirler yağdırıyordu. *Acele edin! Sığınağa! Çantaları bırakın ve koşun!*

Bryce kavşakta uçan bir iblise ateş etti. Sığınağa doğru gidiyordu. İblis girişten altı metre uzakta yere indi. İnsanlar işini bitirmişti.

Sığınağın açık ağzının içinde çocuklar çığlık atıyor, bebekler feryat ederek ağlıyordu.

Bryce yine ateş etti. Bir kez daha. Sonra bir kez daha.

Başka bir iblis köşeyi dönüp ona doğru koşmaya başladı. Tetik, boşa attı.

Bitmişti. Hepsini kullanmıştı. Şarjör bomboştu.

İblis sıçradı, çenesini genişçe açarak iki sıra hançer keskinliğindeki dişlerini ortaya çıkardı. Bryce'ın boğazını hedef alıyordu. Bryce'ın tüfeği kaldırıp çenesinin arasına sıkıştırmak için ancak vakti oldu. Metal ve ahşap inledi ve dünya çarpışmanın etkisiyle eğildi.

O ve iblis kaldırım taşlarına çarptı, Bryce'ın kemikleri acı içinde yandı. İblis tüfeği sıkıştırdı. İkiye böldü.

Bryce tüfeğin parçaları saçılırken kendini iblisin altından geriye doğru çekmeyi başardı. Kanlı sokaklara salyalarını akıta akıta üzerine geldi iblis. Her adımın tadını çıkarıyor gibiydi.

Kılıcı altında kaldığı için Bryce uyluğundaki bıçağa uzandı. Sanki bir şey yapacakmış gibi, sanki bunu durduracakmış gibi...

İblis, öldürmek için hazırlanırken kalçalarının üzerine çöktü.

Bryce bileğinin açısını ayarlarken yer sarsıldı, bıçak yukarı doğru eğildi.

İblisin gri kafasına bir kılıç saplandı.

En az bir metre uzunluğundaki devasa bir kılıç, zırhlı, iri bir erkek figürü tarafından taşınıyordu. Bıçak kısmı boyunca mavi ışıklar parlıyordu. Şık, siyah vücut zırhı ve uyumlu kaskı daha da göz alıcıydı. Ve erkeğin göğsünde, çarpıcı bir kobra amblemi parladı.

Engerek Kraliçe'nin Fey korumalarından biriydi.

Onun arkasından altı kişi daha koştu, kaldırım taşları ayaklarının altında titriyordu, silahlar ve kılıçlar çekilmişti. Zehirli bir uyuşukluğun etkisi altında görünmüyorlardı. Sadece öldürücü hassasiyete sahiptiler.

Ve Engerek Kraliçe'nin Fey muhafızları, kurtlar, tilkiler ve her cinsten köpek geçip gitti ve kavgaya atıldılar.

Bryce ayağa fırladı, onu kurtaran savaşçıya başını salladı. Fey erkeği sadece döndü, metal kaplı elleri bir iblisi omuzlarından yakaladı ve güçlü bir çığlıkla parçaladı. İblisi ikiye böldü.

Fakat Cehennem'in en kötülerinden daha fazlası hiddetle esip gürleyerek onlara doğru uçuştu. Böylece Bryce, Danika'nın kılıcını sırtından tekrar çıkardı.

Başka bir iblis onun için caddede dörtnala koşarken, ayaklarını destekleyerek koluna güç verdi. Şekil değiştiren köpekler her yerde iblislerle savaşıyor, yaklaşan güruh ve arkalarındaki sığınak arasında bir kürk, diş ve pençe bariyeri oluşturuyorlardı.

Bryce, iblis onun sahte oyununa düşerken kılıcını yukarı doğru kaydırarak sola hamle yaptı. Ama bıçak, kemiği ve altındaki yumuşak, savunmasız organları kırmadı. Yaratık kükredi, döndü ve tekrar hamle yaptı. Bryce dişlerini gıcırdattı ve kılıcını meydan okuyarak kaldırdı, iblis dikkatini dağıtmasına izin verdiğini fark edemeyecek kadar çıldırmıştı.

O sırada devasa gri bir kurt saldırdı.

Ithan bir diş ve pençe patlaması içinde iblisi parçaladı, o kadar hızlı ve acımasızdı ki bir anlığına Bryce'ı sersemletti. Bu formda ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Tüm şekil değiştirenler normal hayvanların en az üç katı kadardı, ancak Ithan her zaman daha büyüktü. Aynı kardeşi gibi.

Ithan iblisin boğazına tükürdü ve şekil değiştirdi, kurt bir ışık parlamasıyla uzun bir erkek oldu. Lacivert tişörtü ve kotu, Bryce'ın kıyafetleri kadar kanla kaplanmıştı ama onlar daha konuşamadan kahverengi gözleri alarmla parladı. Bryce döndü, havada ona doğru atlayış yapan bir iblisin kokuşmuş nefesiyle karşılaştı.

Eğildi ve kılıcı yukarı doğru itti, iblisin çığlığı neredeyse kulaklarını patlatıyordu ve canavarın karnı bıçağın üzerine indi. Bağırsakları çıktı.

Kan pıhtıları spor ayakkabılarına ve yırtık taytına sıçradı ama Ithan'a dönmeden önce iblisin kafasının yuvarlandığından

emin oldu. O sırada Ithan da sırtındaki kınından kılıcını çekip başka bir iblisi ayırdı.

Gözlerini birbirlerine diktiler ve Bryce'ın söylemeye ihtiyaç duyduğu tüm kelimeler orada asılı kaldı. Ithan Bryce'ın kimin ceketini ve kılıcını taşıdığını fark ettiğinde, Bryce onun gözlerinde gördü o kelimeleri.

Ancak sadece sert bir gülümseme gönderdi ona. Daha sonra konuşurlardı. Eğer bir şekilde hayatta kalırlarsa, birkaç dakika daha dayanıp sığınağa girebilirlerse... O zaman konuşurlardı işte.

Ithan anlayışla başını salladı.

Bryce, katliama geri dönerken ona güç verenin sadece adrenalin olmadığını biliyordu.

Declan konferans odasına, "Sığınaklar dört dakika içinde kapanacak" diye duyurdu.

Ruhn Fury'ye, "Helikopterin neden gelmedi?" diye sordu. Ayağa kalktı, Flynn de onunla birlikte kalkıyordu.

Axtar telefonunu kontrol etti. "Yolda, şeyden geliyor..."

Üst kattaki kapılar çarpılarak açıldı ve Sandriel bir fırtına rüzgârıyla içeri girdi. Merdivenlerden inerken triariisinden ya da Pollux'tan bir iz yoktu. Kimse konuşmadı.

Şu anda ayakta duran bir Ruhn ve Hypaxia arasında oturan Hunt, onun yoluna bakarken kendini hazırladı. Gorsian kelepçeleri önündeki masanın üzerinde duruyordu.

Ancak Sandriel en alt masadaki koltuğuna geri döndü. Endişelenecek daha büyük şeyleri olduğunu düşündü Hunt. Dikkatini ekranlar, yayınlar ve güncellemeler arasında gezdiren Sandriel, "Kapılar Cehennem'e açıkken şehir için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Burada kalmamız emredildi" dedi.

Ruhn ona döndü. "Bize *ihtiyaçları* va..."

"Burada kalmamız *gerekiyor*." Kelimeler odada gök gürültüsü gibi gürledi. "Asteri yardım gönderiyor."

Hunt koltuğuna çöktü ve Ruhn da onun yanına oturdu. Prens, eliyle yüzünü ovuşturarak, "Sağ olsunlar" diye mırıldandı.

Asteri Muhafızlarını göndermiş olmalılardı o zaman. Ve daha fazla takviye kuvvet. Belki de Sandriel'in triariisi Lunathion'a gitmişti. Hepsi psikopat şerefsizler olabilirdi ama en azından kavgada kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Siktir, Çekiç tek başına şehre bir lütuf olurdu hatta.

Declan, "Sığınakların kapanmasına üç dakika" dedi.

Declan'ın yayınladığı genel ses yayını kaosunda, bir şekil değiştiren bağırmaya başladı ve herkesi güvenli yere gitmeleri konusunda uyardı. Oluşturdukları kalabalığı terk etmelerini ve hâlâ açık olan metal kapıya doğru deli gibi koşmalarını söyledi.

Yine de insanlar kaçışıyordu. Yetişkinler, çocukları ve evcil hayvanları taşıyarak tek arabalı bir garaj kapısından çok daha büyük olmayan girişe doğru koşuyordu. Engerek Kraliçe'nin savaşçıları ve birkaç kurt kavşakta kaldı.

"İki dakika" dedi Declan.

Bryce ve Ithan yan yana savaşıyorlardı. Birinin tökezlediği yerde, diğeri başarısız olmuyordu. Birinin bir iblise yem atarken, diğerini onu öldürüyordu.

Şehirde bir siren çalmaya başladı. Bir uyarı. Bryce ve Ithan hâlâ köşeyi tutuyorlardı.

"Otuz saniye" dedi Declan.

"Git" diye ısrar etti Hunt. "Git Bryce."

Bryce, sığınağa doğru dönen bir iblisin bağırsaklarını çıkardı, Ithan da onunla birlikte hareket ediyordu. Güzel, bu şekilde içeri girebilir ve Asteri Muhafızları gelip bu pislikleri temizleyene kadar orada beklerdi. Belki muhafızlar kapılardaki boşlukları nasıl kapatacaklarını da biliyorlardır.

Sığınak kapısı kapanmaya başladı.

Fury sessizce, "Çok uzaktalar" dedi.

Hunt, yavaşça kapanan kapı ve ona doğru yarışan iki figür arasındaki mesafeyi görse bile, "Başaracaklar" diye üsteledi. Bryce'ın kızıl saçları arkasından bir bayrak gibi sallanıyordu.

Ithan tökezledi ve Bryce düşmeden elini tuttu. Tişörtü kana bulanmış Ithan'ın yüzünde kötü bir yara vardı. Erkeğin nasıl koştuğuna da bakınca...

Kapı yarı kapanmıştı. Saniyede bir santim kapanıyordu.

İçerden pençeli, insansı bir el kapının kenarını kavradı. Birçok el.

Ve sonra genç, kahverengi saçlı bir kurt belirdi, dişlerini sıkıyordu, yüzü kurt gibi olmuştu, kaçınılmaz olana karşı kükrüyordu. Arkasındaki tüm kurtlar sürgülü kapıyı tutup yavaşlatmaya çalıştı.

"On beş saniye" diye fısıldadı Declan.

Bryce koştu, koştu, koştu.

Ithan'ın sürüsünün kurtları teker teker kapıdaki tutuşlarını kaybetti.

Ta ki genç bir dişi, beton duvara yaslanıp, meydan okuyarak bağırana kadar.

Ithan ve Bryce sığınağa doğru hızla koştular, kurt sadece barınak kapısına odaklanmıştı.

Sadece bir metrelik bir boşluk kalmıştı. İkisi için de yer yoktu. Bryce'ın bakışları Ithan'ın yüzüne kaydı. Keder gözlerini doldurdu. Ve kararlılık.

"Hayır" diye soludu Hunt. Tam olarak ne yapacağını biliyordu.

Bryce bir adım geride kaldı. Fey gücünü kullanarak Ithan'ı ileriye itecek kadar. Connor Holstrom'un kardeşini kurtaracak kadar.

Ithan Bryce'a doğru döndü, gözleri öfke, umutsuzluk ve kederle doluydu, ellerini uzattı ama çok geçti.

Metal kapı, şehrin her yerinde yankılanan bir patlamayla kapandı.

Sığınak kapıları nihayet kapanırken bu ses şehrin her yerinde *yankılandı.*

Hızı, yavaşlatılamayacak kadar büyüktü. Bryce metal kapıya çarptı ve acı içinde homurdandı.

Arkasını dönerek lekelenmiş yüzünü sergiledi. Seçenekler arıyor ve hiçbir şey bulamıyor gibiydi.

Hunt bunu yüzünde okumuştu. Bryce ilk kez ne yapacağını bilmiyordu.

Bryce sığınağın önündeki küçük girintide saklanırken her bir parçası titriyordu. Gün batımı, yaklaşan geceden önceki dünyanın son savaş çığlığı gibi turuncu ve yakuttan canlı bir rengiyle yıkanmıştı.

İblisler ileri gitmişti ama daha fazlası gelirdi. Çok yakında. Kapılar Cehennem'e açılan geçitleri tuttuğu sürece asla durmazlardı.

Biri, muhtemelen Ithan, arkasındaki sığınağın kapısını yumruklamaya başladı. Sanki tırnaklarıyla içinden geçip içeri girmesi için bir geçit açacakmış gibi. Bryce, sesi duymazdan geldi.

Engerek Kraliçe'nin savaşçıları caddenin çok aşağısında metal ve ışık parlamaları olarak görünüyordu, hâlâ savaşıyorlardı. Bazıları ölmüştü, bir yığın zırh ve kan vardı.

Eğer dairesine gidebilseydi, onu ve içeri alabileceği herkesi koruyacak kadar büyüsü olurdu. Ama yirmi blok ötedeydi. Yirmi mil bile olabilirdi.

Aklında bir fikir çaktı, düşünüp taşındı, değerlendirdi. Deneyebilirdi. Denemek zorundaydı.

Bryce destekleyici bir nefes aldı. Elinde, Danika'nın kılıcı rüzgârdaki bir kamış gibi sallandı.

Başarabilirdi. Bir şekilde, bir yolunu bulurdu.

Kanlı sokaklara sıçradı, kılıcı saldırıya hazırdı. Koşmaya başladığında arkasındaki sığınağa bakmadı, şehir şebekesine ait kör hafızası ona en hızlı rotaya yönlendirmek için aklına nüfuz etti. Bir köşeden bir hırıltı yükseldi ve Bryce iblisin önüne geçmek için kılıcını zorlukla kaldırdı. Boynunu kısmen kesti ve yere o düşmeden önce tekrar koşmaya başladı. Devam etmek zorundaydı. Eski Meydan'a gitmesi gerekiyordu.

Ölü şekil değiştirenler ve Engerek Kraliçe'nin askerleri sokaklarda yatıyordu. Etraflarında daha fazla ölü insan var. Çoğu parçalar halindeydi.

Başka bir iblis kırmızı gökyüzünden fırladı.

Onu sırtından tutup savururken Bryce çığlık attı. Bir arabaya öyle sert çarptı ki arabanın camları paramparça oldu. İblis

inmeden önce yolcu tarafındaki kapıyı açıp içeri girmesi için bir saniyesi vardı. Arabaya saldırmadan önce.

Bryce kol dayanaklarının ve vites kolunun üzerinden sürünerek sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerledi. Kapı kolunu çekti ve neredeyse yere düştü. İblis karşı taraftaki lastikleri parçalamakla o kadar meşguldi ki, Bryce'ın hızla koşmaya başladığını görmedi.

Eski Meydan. Eğer Eski Meydan'a gidebilirse...

İki iblis onu kovalamaya başladı. Işıklar kaybolmaya başlarken yapabileceği tek şey koşmaktı.

Yalnızdı. Dışarıda tek başınaydı.

86

Şehir sessizleşmeye başlamıştı. Declan başka bir bölgedeki sesleri her kontrol ettiğinde, daha fazla çığlık azalıyor ve teker teker kesiliyordu.

Hunt, huzur veya kurtuluş anlamına gelmediğini biliyordu.

Kapılardaki boşluklar açık kalmaya devam etti. Gün batımı mor renkli bir gökyüzüne dönüştü. Gerçek gece çöktüğünde, Cehennem'in ne tür dehşetler göndereceğini hayal edebiliyordu Hunt. Işığı sevmeyen, karanlıkta yetiştirilen ve avlanmayı öğrenen türler gelecekti.

Bryce hâlâ dışarıdaydı. Bir hata yapar, bir yanlış adım atarsa ölmüş olacaktı.

İyileşme ya da yenilenme olmazdı. Dalış'ı yapmamışken olmazdı.

Eski Meydan'ın sınırını geçmeyi başardı. Ama güvenli bir yer için koşmuyordu. Hayır, iblis akışının durduğu Kalp Kapısı'na doğru koşuyor gibiydi. Sanki Cehennem, ikinci turdan önce gerçek gecenin başlamasını bekliyordu.

Bryce kapıdan bir blok ötede dururken Hunt'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Yakınlardaki bir sığınağın girintisine daldı. Dışarıya monte edilmiş ilk ışık lambası ile aydınlatılmıştı. Bryce yere kaydı, kılıcı bir elinde gevşekçe kavradı.

Hunt bu pozisyonu ve başın bu açısını biliyordu.

İyi ve zorlu bir savaş vermiş bir askerdi bu. Bitkin düşmüş bir askerdi ama bu anı, bu son anı, son direnişinden önce toparlanmak için kullanacaktı.

Hunt ekrana dişlerini sıkarak, *"Kalk Bryce"* dedi.

Ruhn başını sallıyordu, yüzünde dehşet belirdi. Güz Kralı hiçbir şey söylemedi. Declan'ın ana ekrana yerleştirdiği görüntüde kızını izlerken hiçbir şey yapmadı.

Bryce telefonunu çıkarmak için gömleğinin içine uzandı. Elleri o kadar titriyordu ki zar zor tutuyordu telefonu. Ama ekrandaki bir düğmeye bastı ve kulağına kaldırdı. Hunt da bunun ne olduğunu da biliyordu. Ailesine, sevdiklerine veda etmek için son şansıydı.

Konferans odasında hafif bir zil sesi duyuldu. Ortadaki masadan. Hunt Jesiba'ya baktı ama telefonunun ekranı karanlıktı. Ruhn'ınki de aynı şekilde yanmadı. Sandriel cebinden bir telefon çıkarırken herkes sustu. Hunt'ın telefonu.

Sandriel ona doğru baktı, şok, yüzünü gevşetti. Hunt'ın kafasından her düşünce uçup gitti.

"Telefonu ona ver" dedi Ruhn usulca.

Sandriel sadece ekrana baktı. Karar vermeye çalışıyordu.

Ruhn, *"Ver şu siktiğimin telefonunu"* diye buyurdu.

Sandriel, Hunt'ı şoka sokarak, telefonu verdi. Hunt, titreyen elleriyle telefonu açtı.

"Bryce?"

Genişçe açılmış gözlerini video yayınında görebiliyordu. "Hunt?" Sesi o kadar hassastı ki. "Ben... Sesli mesaja geçer diye düşünmüştü..."

"Yardım yakında geliyor Bryce."

Bryce son güneş ışığını incelerken yüzünde beliren keskin dehşet Hunt'ı mahvetti. "Hayır –hayır, çok geç olacak."

"Olmayacak. Ayağa kalkmanı istiyorum Bryce. Daha güvenli bir yere git. Kapıya daha fazla *yaklaşma.*"

Bryce titreyerek dudağını ısırdı. "Hâlâ sonuna kadar açık..."

"Evine git ve yardım gelene kadar orada kal." Yüzündeki paniklemiş dehşet, Hunt'ın emriyle sakin bir şeye dönüştü. Odaklanmıştı. Güzel.

"Hunt, annemi aramanı istiyorum."

"O tür vedalar yapmaya başlama şimd..."

"Annemi aramanı istiyorum" dedi sessizce. "Ona onu sevdiğimi ve olduğum her şeyin onun sayesinde olduğunu söylemeni istiyorum. Onun gücü, cesareti ve sevgisi sayesinde. Ve ona yaşattığım onca saçmalık için özür dilediğimi söyle."

"Kes şunu..."

"Babama de ki..." diye fısıldadı. Güz Kralı kaskatı kesildi. Hunt'a doğru baktı. "Randall'a" diye açıklığa kavuşturarak, "ona babam dediğim için gurur duyduğumu söyle. Önemli olan tek kişinin o olduğunu söyle" dedi.

Hunt, Güz Kralı'nın yüzünde utanç gibi bir şeyin uçuştuğuna yemin edebilirdi. Ama Hunt yalvararak, "Bryce, *hemen* daha güvenli bir yere gitmelisin" dedi.

Bryce hareket etmedi. "Fury'ye yalan söylediğim için üzgün olduğumu söyle. Eninde sonunda ona gerçeği söyleyecektim." Odanın karşısında, suikastçının yüzünden gözyaşları akıyordu. "Juniper'a söyle..." Bryce'ın sesi kesildi. "Çatıdaki o gece için teşekkür ettiğimi söyle." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ona artık neden atlamamı engellediğini bildiğimi söyle. Bugün buraya gelip yardım edebilmem içindi."

Hunt'ın kalbi tamamen kırıldı. Bilmiyordu, işlerin onun için bu kadar kötü olduğunu tahmin edememişti.

Ruhn'ın yüzündeki yıkımdan, kardeşinin de haberi olmadığını anladı.

Bryce tekrar titreyerek, "Ruhn'a onu affettiğimi söyle" dedi. Prensin yüzünden gözyaşları döküldü.

"Onu uzun zaman önce affettim" dedi Bryce. "Sadece ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gerçeği sakladığım için üzgün olduğumu ve bunu onu sevdiğim için yaptığımı ve onu hiçbir şeyden alıkoymak istemediğimi söyle. O, her zaman benden daha iyi biri olacak."

Ruhn'ın yüzündeki ıstırap, kafa karışıklığına dönüştü.

Ama Hunt buna dayanamadı. Bir kelime daha duymak istemedi. "Bryce, lütfen..."

"Hunt." Tüm dünya sessizleşti. "Seni bekliyordum."

"Bryce, tatlım, sadece dairene geri dön ve bana bir saat ver ve..."

"Hayır" diye fısıldadı ve gözlerini kapattı. Elini göğsüne koydu. Kalbinin üstüne. "Seni bekliyordum. Burada."

Hunt kendi gözyaşlarını durduramadı. "Ben de seni bekliyordum."

Bryce, tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlasa bile gülümsedi.

"Lütfen" diye yalvardı Hunt. "Lütfen Bryce. *Şimdi* gitmelisin. Daha fazlası gelmeden."

Bryce gözlerini açtı ve gerçek gece çökerken ayağa kalktı. Yolun yarısındaki Kapı'ya döndü. "Sentez için seni affediyorum. Her şey için. Hiçbiri önemli değil. Artık değil." Aramayı sonlandırdı ve Danika'nın kılıcını sığınak oyuğunun duvarına dayadı. Telefonunu dikkatlice yanına koydu.

Hunt koltuğundan fırladı. *"BRYCE..."*

Kapı'ya doğru koştu.

87

Ruhn, tekrar ve tekrar, "Hayır" diyordu. "Hayır, *hayır*."

Ama Hunt hiçbir şey duymadı. Hiçbir şey hissetmedi. Telefonu kapattığı anda içindeki her şey parçalanmıştı.

Bryce çitin etrafından atlayarak Kapı'nın yüksek kemerinin önünde durdu. İçindeki korkunç kara boşluğun önünde durdu.

Hafif beyaz bir parıltı etrafında parlamaya başladı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Fury.

Işık titreşti ve gece daha da parlaklaştı.

İnce ellerini göğsünün önünde parlayan, yanıp sönen bir ışığı tutmaya yetecek kadar aydınlandı.

Işık göğsünden *geliyordu*. İçeriden çekiliyordu. Sanki başından beri onun içindeymiş gibiydi. Bryce'ın gözleri kapalıydı, yüzü sakindi.

Saçları başının üzerinde uçuşuyordu. Etrafında enkaz parçaları da vardı. Sanki yerçekimi yok olmuş gibiydi.

Tuttuğu ışık o kadar katıydı ki dünyanın geri kalanını grilere ve siyahlara çevirdi. Yavaşça gözleri açıldı, kehribar gözleri, şafağın ilk saf ışınları gibi parlıyordu. Yumuşak, gizli bir gülümseme ağzını süsledi.

Gözleri, üzerinde beliren Kapı'ya doğru kalktı. Elleri arasındaki ışık güçlendi.

Ruhn, dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben Bryce Quinlan" dedi Kapı'ya, boşluğa, arkasındaki tüm Cehennem'e. Sesi dingindi, bilgece ve güler gibiydi. "Yıldız Doğumlu Feylerin varisi."

Ellerinin arasındaki ışık, paramparça kalbinden çektiği yıldız güneş kadar parlarken, yer Hunt'ın altından kaydı.

Danika asfalta diz çökmüştü, elleri kana bulanmış saçlarının arkasında kenetlenmişti. Bacağındaki iki kurşun yarası kan sızdırmayı bırakmıştı ama Bryce kurşunların uyluğunun üst kısmında kaldığını biliyordu. Diz çökmenin verdiği acı dayanılmaz olmalıydı.

"Seni aptal amcık" diye tükürdü şekil değiştiren yılan, tabancasının haznesini acımasız bir hassasiyetle açtı. Kurşunlar yoldaydı. Ortağı onları bulur bulmaz o silah dolu olacaktı.

Bryce'ın yaralı kolundaki acı ikinci plandaydı. Her şey o silaha bağlıydı.

Motosiklet on metre ötede yanıp kül olmuştu, tüfek çalılıkların içinde daha da uzağa fırlatılmıştı. Yolun aşağısında, yarı römork kamyon boşta çalışıyordu, kargo ambarı dona kalmış hayvanlarla doluydu. Tanrılar bilir nereye gideceklerdi.

Başarısız olmuşlardı. Vahşi kurtarma girişimleri başarısız olmuştu.

Danika'nın karamel gözleri şekil değiştiren yılanınkilerle buluştu. Bu korkunç kaçakçılık şebekesinin lideriyle. Bun anın, saatte yüz altmış km hızla gerçekleşen çatışmanın sorumlusu o herifti. Danika motosikleti sürüyordu, bir kolu, tüfeğini doğrulttuğu sırada onu sabit tutmak için Bryce'ın bacağına dolanmıştı. O hayvanlara zarar vermeye ve satmaya niyetli, aynı derecede nefret dolu erkeklerle dolu iki arabayı indirdiler. Önlerindeki erkek motosikletin lastiklerine ateş etmeyi başardığında yarış tırına yaklaşıyorlardı.

Motosiklet takla atmıştı ve Danika bir kurdun hızıyla tepki vermişti. Vücudunu Bryce'ın etrafına sarmıştı. Ve darbenin etkisini azaltmıştı.

Parçalanmış derisi, kırık leğen kemiği... Hepsi bunun sayesindeydi.

Danika, "Bryce" diye fısıldadı. Bu devasa sıçışın gerçekliği ortaya çıkarken yüzünden gözyaşları süzülüyordu artık. "Bryce, seni seviyorum. Ve özür dilerim."

Bryce başını iki yana salladı. "Pişman değilim." İşte gerçek.

Ve sonra şekil değiştiren yılanın yardımcısı, elinde kurşunlarla geldi. Silaha yüklerlerken tıkırtıları Bryce'ın kemiklerinde yankılandı.

Danika hıçkıra hıçkıra ağladı. "Seni seviyorum Bryce."

Kelimeler aralarında dalgalandı. Bryce'ın kalbini paramparça etti.

Danika tekrar, "Seni seviyorum" dedi.

Danika bu sözleri ona hiç söylememişti. Üniversitenin dört yılı boyunca, bir kez bile. Bryce kimseye, bir kez bile söylemediğini biliyordu. Sabine'e bile.

Özellikle Sabine'e.

Bryce gözyaşlarının Danika'nın gururlu, öfkeli suratından aşağı yuvarlanmasını izledi. Bryce'ın kalbinde bir kilit açıldı. Ruhunda.

"Gözlerini kapat, Danika" dedi yumuşak bir şekilde. Danika sadece ona baktı. Sadece bunun için. Bunu sadece Danika için yapar, Danika için riske atardı.

Bryce'ın etrafındaki çakıllar titremeye başladı. Sonra yukarı doğru süzülmeye başladılar. Danika'nın gözleri açıldı. Bryce'ın saçları suyun altındaymış gibi süzülüyordu. Uzayın derinliklerindeymiş gibi.

Şekil değiştiren yılan mermileri doldurmayı bitirdi ve silahı Danika'nın yüzüne doğrulttu. Arkadaşı bir adım arkasından sırıttı.

Danika'nın bakışlarını Bryce'ın üzerindeydi. Tekrar, "Danika, gözlerini kapat" derken başka yere bakmadı Bryce. Danika, titreyerek sözünü dinledi. Sıkıca kapattı gözlerini.

Şekil değiştiren yılan silahın emniyetini kapattı, Bryce'a ve gökyüzüne doğru süzülen enkaza bakmadı bile. "Evet, gözlerini kapasan iyi olur, seni..."

Bryce patladı. Beyaz, kör edici ışık ondan koptu, kalbindeki o gizli yerden serbest kaldı.

Tam da şekil değiştiren yılanın gözlerinin içine. Adam, çığlık attı, yüzünü tırmaladı. Güneş gibi parlayan Bryce hareket etti.

Acı unutuldu, adamın kolunu bir kalp atışında ellerine aldı. Büktü ve böylece silah avucundan düştü. Başka bir hareketle adam asfalta yayıldı.

Danika'nın kalbine hedef aldığı kurşunu ateşlediği yere.

Suç ortağı dizlerinin üzerinde çığlık atıyor ve gözlerini tırmalıyordu. Bryce tekrar yandı.

Adam bağırmayı kesti.

Ama Bryce yanmayı bırakmadı. Kamyonetin motorunu çalıştırmaya çalışan son şekil değiştiren yılana koştu. Danika yerde titriyordu, elleri başının üzerinde ve gözleri parlaklığa karşı sıkıca kapalıydı.

Şekil değiştiren yılan motordan vazgeçti ve yola doğru koşarak kaçtı. Bryce, Randall'ın ona öğrettiği gibi nişan aldı ve atışın ona gelmesini bekledi.

Bir silah sesi daha duyuldu. Erkek yere düştü.

Bryce uzun bir süre alev aldı, dünya bembeyaz oldu.

Yavaşça, dikkatlice, ışığı kendine doğru çekti. O ve ailesinin uzun zamandır sakladıkları sırrı kontrol altına aldı. Babasından, Asteri'den, Midgard'dan sakladıkları bir sırdı.

Ruhn'dan sakladığı bir sırdı.

Başka bir dünyadan gelen bir yıldızın saf ışığına sahipti. Çok uzun zaman öncesinden. Eski Feylerin yeteneği, yeniden doğmuştu. Işıktı ama daha fazlası değildi. Yıldızların vahşi gücüne sahip bir Asteri değildi mesela. Sadece ışık.

Onun için hiçbir anlamı yoktu. Ama Yıldız Doğan yetenekleri ve unvanı Ruhn için her zaman bir anlam ifade etmişti. Ve onunla ilk tanıştığında, sırrını onunla paylaşmaya niyetliydi. Yeni bir kız kardeşi olduğu için nazik ve neşeliydi. Bu gizli saklı şey konusunda ona güvenebileceğini hemen anlamıştı Bryce.

Ama sonra babalarının zulmünü gördü. Yıldız Doğan yeteneklerinin kardeşine, o canavara karşı nasıl küçük bir avantaj sağladığını gördü. Kardeşinin inkâr ettiği gururu gördü ama hiç şüphesiz ki Urd tarafından kutsanmış ve seçilmiş bir Yıldız Doğan olduğunu hissetmişti.

Ruhn'a gerçeği söylemeye cesaret edemedi. İşler sarpa sardıktan sonra bile sakladı. Kimseye söylemezdi. Hiç kimseye. Danika hariç.

Mavi gökyüzü ve zeytin ağaçları tekrar süzüldü, Bryce yıldız ışığının sonuncusunu göğsüne sakladığında renkler dünyaya geri döndü. Danika hâlâ asfaltta titriyordu.

Bryce, "Danika" dedi.

Danika ellerini yüzünden indirdi. Gözlerini açtı. Bryce annesinin, biri onun ne sıkıntı çektiğini öğrenirse diye uyardığı dehşeti bekledi. Başka bir dünyadan gelen garip, korkunç ışığın neden olduğu dehşeti.

Ama Danika'nın yüzünde sadece merak vardı.

Merak– ve sevgi.

Bryce, kalbinde sakladığı yıldızı tutarak geçidin önünde durdu ve ışığın oluşmasına izin verdi. Bağlanmamış ve saf bir şekilde göğsünden akmasına izin ver.

Boşluk sadece birkaç adım uzaktayken bile ondan bir adım ötede garip bir sakinlik hissi vardı. Bu ışığı o kadar uzun süre bir sır olarak saklamış, birinin öğrenmesinin dehşetiyle o kadar uzun bir süre yaşamıştı ki... Her şeye rağmen içini bir rahatlama doldurdu.

Ruhn'ın nihayet farkına varacağından emin olduğu haftalar olmuştu. İlk Yıldız Doğan, Prens Pelias ve Kraliçe Theia ile ilgili herhangi bir şey öğrenmeye olan bariz ilgisizliği, korktuğu şüpheyle sınırlı kalmıştı. Ve Yıldız Kılıcı'nı galeri kütüphanesindeki masanın üzerine koyduğunda ve kılıç uğuldayıp parladığında, ona dokunma, sessiz ama güzel şarkısına cevap verme içgüdüsünden kaçınmak için fiziksel olarak geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Onun kılıcıydı –onun ve Ruhn'ın kılıcı. Ve damarlarındaki o ışıkla, kalbinde uyuyan yıldızla, Yıldız Kılıcı onu kraliyet ailesinden, değerli bir Fey olarak değil, *akrabası* olarak tanımıştı. Uzun zaman önce onu yapanların akrabasıydı.

Onda da aynı kan vardı. Bacağındaki kristallos zehri bile onun olduğu şeyin özünü bastırmayı başaramamıştı. Işığa eri-

şimini engellemişti ama kanına damgalanan şeyi engelleyememişti. Zehir bacağından çıktığı anda, Hunt'ın dudakları onunkiyle ilk kez buluşmuşken, ışığın tekrar uyandığını hissetmişti. Serbest bırakıldığını hissetmişti.

Ve şimdi buradaydı, ellerinde yıldız ışığı oluşturuyordu.

Çocukken, işe yaramaz bir yetenek olduğuna karar vermişti. Onu, annesini ve Randall'ı takip ettiklerinde babasının adamlarına yaptığı gibi, geleceği gören Kâhin'in geleceğine baktığında ve sadece yanan ışığını gördüğünde olduğu gibi, o şekil değiştiren yılan kaçakçılara yaptığı gibi, insanları kör etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Sadece babasının değişmeyen Fey kibri ve züppeliği, Kâhin'e ziyaretinden sonra bunu fark etmesini engellemişti. Adam, safkan bir Fey dışında başka kimsenin kader tarafından kutsanacağını hayal edemiyordu.

Kutsanmak... Sanki bu yetenek onu özel biri yapıyormuş gibi. Yapmamıştı. Eski bir güçten başka bir şey değildi. Tahtla, taçla ya da sarayla ilgilenmiyordu. Hem de hiç.

Ama Ruhn... Aksini iddia edebilirdi, ancak ona ilk kez Sınav'ını ve kılıcı Avallen'daki eski dinlenme yerinden kazanışını anlattığında, kılıcı kınından çıkarabildiği için yüzünün nasıl gururla parladığını görmüştü.

Böylece unvanı ve kılıcı almasına izin verdi. Ruhn'ın gözlerini babasının gerçek doğasına olabildiğince sık açmaya çalışmıştı, bu, babasının ona daha fazla kızmasına neden olsa bile.

Ölene kadar bu yanan, parlayan sırrı içinde saklardı. Ama şehri için ne yapması gerektiğini fark etmişti. Bu dünya için.

Işığın artıkları göğsünden dışarı aktı, şimdi hepsi avuçlarının arasında toplanmıştı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yıldızın kendisini tamamen çıkarmamıştı. Sadece parlar ve kör ederdi, yanan çekirdeğini asla içinden çağırmamıştı. Dizleri titredi ve ışığı yerinde tutma gerginliğine karşı dişlerini sıktı.

En azından Hunt'la son bir kez konuşmuştu. Telefonu açmasını beklemiyordu. Telefonun, istediği her şeyi söyleyebileceği

sesli mesaja yönlendirileceğini düşünmüştü. Hâlâ ona yüksek sesle söylemediği kelimeleri söyleyebileceği.

Kapı'nın kuvars kemerine son adımını atarken kendine bunu düşünme izni vermedi.

O, Yıldız Doğan idi ve Boru içinde yatıyordu, onarılmış ve şimdi onun ışığıyla dolmuştu.

Bunun işe yaraması gerekiyordu.

Kapı'nın kuvarsı, bir kanaldı. Bir prizma. Işığı ve gücü alıp onları kırabilirdi. Gözlerini kapattı, Danika'nın hayatının son gününde buraya geldiklerinde, bu Kapı'yı süsleyen gökkuşaklarını hatırladı. Dilek tutmuşlardı.

Bunun işe yaraması gerekiyordu. Son bir dilek.

"*Yakın*" diye fısıldadı Bryce titreyerek.

Ve yıldız ışığını Kapı'nın berrak taşının içine soktu.

88

Bryce yanan yıldız ışığını Kapı'ya doğru iterken Hunt'ın kafasında ve kalbinde hiçbir söz kalmamıştı.

Kapı'nın berrak taşından beyaz ışık yandı.

Meydanı doldurdu, sokaklar boyunca yayıldı. Yoluna çıkan iblisler kör olup çığlık atarak kaçtılar. Sanki bir zamanlar bu ışığın kime ait olduğunu hatırlamış gibiydiler. Yıldız Doğan Prensi'nin ordularıyla nasıl savaştığını hatırlamış gibiydiler.

Yıldız Doğan soyu iki kez gerçekten doğmuştu.

Ruhn, diz çökmüş vaziyette, kız kardeşine ve yanan Kapı'ya bakarken yüzünde renk kalmadı. Dünyaya ilan ettiği şeye bakarken. Kendini nasıl gösterdiğine bakarken.

Rakibine bakarken. Miras alacağı her şey için bir tehditti o.

Hunt, Feylerin tahtla ilgili anlaşmazlıkları çözmek için ne yaptığını biliyordu.

Bryce, İlk Savaşlar'dan beri görülmemiş bir yıldız ışığına sahipti. Jesiba bir hayalet görmüş gibi görünüyordu. Fury ağzı açık bir şekilde ekrana bakıyordu. Işık sönünce Hunt'ın nefesi boğazına takıldı.

Kalp Kapısı'ndaki boşluk gitmişti. Bryce ışığını bir şekilde Boru'dan geçirmiş ve geçidi mühürlemişti.

Konferans odasının sersemlemiş sessizliğinde, Bryce'ın tahta fayanslara kaymadan önce Kapı'nın bir tarafına yaslanmasını izlediler. Kristal kemer hâlâ parlıyordu. Yıldız Doğan soyundan gelen birinden korkan herhangi bir iblisin yaklaşmadan

önce iki kez düşünmesini sağlayacak, geçici bir sığınaktı.

Lakin şehirdeki Kapılar'ın geri kalanı açık kalmıştı.

Bir telefon çaldı. Odanın hoparlörlerine bağlı bir giden aramaydı. Hunt zanlıyı bulmak için odayı taradı ve Güz Kralı'nı elinde telefonuyla buldu. Ama görünüşe göre adam, yüzünü buruşturan öfke içinde o kadar kaybolmuştu ki çağrının herkes tarafından duyulmasını umursamamıştı. Declan Emmet, Ember Quinlan telefonu açtığında aramayı gizli tutmaya çalıştığına dair bir işaret bile göstermedi. "Kim..."

Kral, "Onca yıldır onun bir Yıldız Doğan Fey olduğunu biliyordun ve bana *yalan* söyledin" diye çıkıştı.

Ember hiçbir ritmi kaçırmadı. "Yirmi yıldan fazla bir süredir bu aramayı bekliyordum."

"Seni *kaltak*..."

Kısık, ızdıraplı bir kahkaha attı. "Bunca yıl önce fedailerini kim öldürdü sanıyorsun? Ben ve Randall değildi. Bryce'ı boynundan yakaladılar. Ve *bize* silah doğrulttular." Bir kahkaha daha. "Bana ne yapacaklarını anladı. Ve Randall'a. Ve onları *kör* etti."

Bir Kâhin'i ne kör eder?

Işık. Yıldız Doğan'ın sahip olduğu ışık.

Bryce hâlâ kemerin karşısında oturuyor, derin nefesler alıyordu. Boru'yu kullanmak ve o yıldızı çağırmak, içindeki her şeyi almıştı.

Ruhn, herkesten daha çok kendi kendine mırıldandı. "O kitaplar İlk Savaşlar'da birden fazla Yıldız Doğan olduğunu iddia ediyordu. Ona söyledim ve o..." Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Çoktan biliyordu."

"Seni sevdiği için yalan söyledi" diye açıkladı Hunt. "Sen unvanını koruyabilesin diye."

Çünkü Ruhn'da gördüğü Yıldız Doğan güçleriyle karşılaştırıldığında... Bryce'ınkiler gerçek güçtü. Ruhn'ın küle dönmüş yüzü acıyla buruştu.

Güz Kralı Ember'a, "Kim biliyordu?" diye sordu. "O siktiğimin rahibeleri mi?"

Ember, "Hayır, sadece ben ve Randall" dedi. "Ve Danika. O ve Bryce üniversitede ciddi bir belaya bulaştılar ve o zaman ortaya çıktı. O zaman da erkekleri kör etmişti."

Hunt, misafir odasındaki şifonyerin üzerinde gördüğü fotoğrafını hatırladı. O olaydan sonra çekilmişti. Yakınlıkları ve yorgunlukları sadece savaşılan ve kazanılan bir savaşın değil, aynı zamanda sonunda ortaya çıkan ölümcül bir sırrın da sonucuydu.

Güz Kralı ağzından tükürükler saçarak, "Testleri hiçbir güç göstermedi" dedi.

"Evet" dedi Ember sessizce. "Haklıydılar."

"Açıkla."

"Bu bir yıldız ışığı hediyesi. Sadece ışık, başka bir şey değil. Bizim için hiçbir zaman bir şey ifade etmedi ama senin insanların için..." Ember duraklatıldı. "Bryce on üç yaşındayken seni ziyaret etmeyi kabul etti. Sahip olduğu şeyi bilmek ve tehdit edilmemek için sana güvenebilir mi diye görmek istedi."

Böyle bir hediyenin Ruhn'a değil de yarı insan bir piçe gitmesini kaldırabilecek mi görmek için.

Hunt prensin yüzünde hiç korku görmüyordu gerçi. Kıskançlık ya da şüphe de yok. Sadece üzüntü.

"Ama sonra oğlunla tanıştı. Ve bana onun Seçilmiş Kişi statüsündeki gururunu gördüğünde bunu ondan alamayacağını fark ettiğini söyledi. Ona *verdiğin* tek değerin bu olduğunu görmüştü. Hakkı olan her şeyden mahrum bırakılacağı anlamına gelse bile, kendini ifşa etmesi senin üzerinde hâkimiyet kurabileceği anlamına gelse bile, Ruhn'a bunu yapmazdı. Çünkü onu senden nefret ettiğinden daha çok seviyordu."

Ruhn'ın yüzü buruştu.

Ember, Güz Kralı'na, "*Ve sen onu bir çöp gibi dışarı attın*" diye bağırdı. Bir kırgın kahkaha daha attı. "Umarım sonunda sana karşılığını verir, seni aşağılık herif." Telefonu kapattı.

Güz Kralı odanın karşısına bir sürahi su fırlattı, o kadar sert fırlattı ki duvara çarparak paramparça oldu.

Hunt'ın kanı, haftalar öncesinden kalma bir konuşma aklına gelirken içinde aktı. Bryce'a, hiç istemediği yeteneklere sahip

olmanın nasıl bir şey olduğundan bahsetmişti. Bryce'ın onaylayışına şaşırmıştı ve Bryce sonra pislikleri cezbetme konusunda şaka yapmadan önce kendini ele verdiğini fark etmiş gibi görünmüştü. Saptırarak gerçeği saklamıştı.

Hunt'ın üstüne yumuşak bir kadın eli kondu. Kraliçe Hypaxia. Ona şaşkınlıkla baktığında kadının koyu kahverengi gözleri parladı. Gücü, Hunt'ın içinden geçen sıcak bir şarkı gibiydi. Üzerine yerleştirilen her duvar ve engele karşı bir çekiç gibiydi. Ve o gücün, alnındaki halenin büyüsüne odaklandığını hissetti.

Haftalar önce onu çıkarırsa ne yapacağını sormuştu. Kimi öldüreceğini.

İlk hedefi bu odada onlarla birlikteydi. Gözleri Sandriel'e doğru döndü ve Hypaxia'nın çenesi sanki onaylıyormuş gibi eğildi.

Bryce hâlâ geçidin karşısında oturuyordu. Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibiydi. Sanki bunu altı kez daha nasıl yapabileceğini merak ediyordu.

Bitişik sokaklardaki iblisler, Eski Meydan Kapısı'ndan hâlâ parlayan yıldız ışığını gördü ve geride kaldı. Evet, Yıldız Doğan'ı hatırlamışlardı. Ya da efsaneleri biliyorlardı.

Aidas biliyordu. Yıllarca kendisini göstermesini bekleyerek Bryce'ı izlemişti.

Hypaxia'nın gücü sessizce ve fark edilmeden Hunt'a aktı.

Sandriel telefonunu cebine attı. Sanki masanın altında kullanıyormuş gibiydi.

Bunu, Ruhn da gördü. Feylerin Veliaht Prensi vahşice sessizce sordu. "Ne yaptın?"

Sandriel gülümsedi. "Bir sorunu hallettim."

Hunt'ın gücü içinde hırladı. Gördüklerini Asteri'ye anlatmış olmalıydı. Sadece Bryce'ın damarlarında parlayanı değil, aynı zamanda Boru'yu da.

Muhtemelen aldıkları bilgiyle çoktan harekete geçmişlerdi. Çabucak. Kimse Bryce'ın yeteneklerini sorgulamadan önce. Yıldız Doğan soyunun mirasçısı olan yarı insan bir kadın tanısalardı, dünya insanları için bu ne anlama gelirdi? Şimdi bir de

Boru'yu vücudunda taşıyordu üstelik. Sadece onun tarafından kullanılabiliyordu.

Gerçek şimdi yerine oturmuştu.

Danika'nın onu Bryce'a dövme yapmasının sebebi buydu. *Sadece* Yıldız Doğan soyu Boru'yu kullanabilirdi.

Micah, sentez ve Bryce'ın soyunun, gerçek Yıldız Doğan gücüne olan ihtiyacı geçersiz kılarak Boru'yu kullanmasına izin vereceğine inanıyordu. Boru gerçekten de onarılmıştı ama işe yaramasının tek nedeni Bryce'ın Yıldız Doğan soyunun varisi olmasıydı. Nesne ve taşıyıcı, bir olmuştu.

Bryce isteseydi, Boru herhangi bir dünyaya, herhangi bir diyara bir geçit açabilirdi. Tıpkı Micah'ın yapmak istediği gibi. Ama sadece yarı insan olan birine ait böyle bir güç, Asteri'nin egemenliğini tehlikeye atabilirdi. Ve Asteri, otoritelerine yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırırdı.

Hunt'ın kemiklerinde bir gürleme başladı.

Ruhn hırlayarak, "Onu *öldüremezler*. O sikik Kapılar'ı kapatabilecek tek kişi o" dedi.

Sandriel sandalyesine yaslandı. "Henüz Dalış'ı yapmadı, Prens. Yani kesinlikle öldürebilirler." Sonra ekledi. "Zaten tamamen tükenmiş gibi görünüyor. Bırak altı Kapı'yı, ikinci bir tanesini bile kapatabileceğinden şüpheliyim."

Hunt'ın parmakları büküldü.

Hypaxia onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve hafifçe gülümsedi. Bir davet ve meydan okuma. Büyüsü alnında parıldıyordu.

Sandriel Asteri'ye Bryce'ı öldürmeleri için bilgi vermişti.

Onun Bryce'ını. Hunt'ın dikkati Sandriel'in ensesine odaklandı.

Ve Hypaxia'nın büyüsü alnındaki haleyi eritirken ayağa kalktı.

89

Konferans salonu sallandı.

Ruhn, Kraliçe Hypaxia Hunt'ı halenin pençesinden kurtarırken Sandriel'in dikkatini dağıtıp onu konuşturmuştu. Masada kadının gücünün dalgalanmasını hissetmişti, sonra Athalar'ın halesinin parlamaya başladığını görmüş ve cadının, Hunt'ın üzerindeki elinin ne yaptığını anlamıştı.

Hale dövmesi alnından uçup giderken, Hunt'ın gözlerinde soğuk ölümden başka bir şey yoktu. Umbra Mortis'in gerçek yüzü.

Sandriel döndü, artık arkasında kimin durduğunu fark etmek için çok geç kalmıştı. Alnında iz yoktu. Hunt dişlerini çıkarırken Başmeleğin yüzünde saf bir dehşet belirdi.

Ellerine yıldırım toplandı. Duvarlar çatladı. Tavandan dökküntüler yağdı.

Sandriel çok yavaştı.

Ruhn, triariisini yanında getirmeyerek Sandriel'in kendi ölüm fermanını imzaladığını biliyordu. Ve Bryce'ı Asteri'nin ateş hattına soktuğunu açıkladığı anda üzerine resmi mührü basmıştı.

Başmelek gücü bile onu Athalar'dan koruyamayabilirdi. Bryce için hissettiklerinden koruyamayabilirdi.

Athalar'ın yıldırımları yerin üzerinde çakmaya başladı. Hunt üzerine gelmeden önce, Sandriel'in kollarını kaldırıp fırtına kuvvetinde bir rüzgâr çağırmak için zar zor zamanı oldu.

Şimşekler çaktı, bütün oda onlarla çatırdadı.

Ruhn kendini bir masanın altına attı, Hypaxia'yı da yanında götürdü. Üstlerindeki yüzeye taş levhalar düştü. Flynn yanında bir dizi küfretti ve Declan bir dizüstü bilgisayarın etrafında kıvrılarak çömeldi. Bir enkaz bulutu boşluğu doldurdu ve onları boğdu. Ruhn'ın dilini eter kapladı.

Odanın içine yıldırımlar düşüp çatırdadı.

Sonra zaman değişti ve yavaşladı. Kaymaya başladı...

Flynn soluklarının arasında, *"Siktir"* deyip duruyor, her kelime sonsuzluk ve parlama arasında çıkıyordu. Dünya tekrar devriliyor, yavaşlıyor ve sürükleniyordu. *"Siktir."*

Sonra yıldırımlar durdu. Enkaz bulutu titreşip uğulduyordu.

Zaman normal hızına döndü ve Ruhn masanın altından sürünerek çıktı. Herkesin baktığı dönen, elektrikli bulutun içinde ne bulacağını biliyordu. Fury Axtar, Başmelek ve Hunt'ın durduğu yere doğrultulmuş bir silah taşıyordu, enkaz koyu renk saçlarını beyazlatmıştı.

Hypaxia Ruhn'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Bulutu tararken gözleri fal taşı gibi açıldı. Cadı kraliçe, şüphesiz ki Sandriel'in Hunt'ı kurtardığı için onu öldüreceğini biliyordu. Umbra Mortis'in çekip gideceğine dair bir kumar oynamıştı.

Enkaz bulutu dağıldı, şimşek tozlu havanın içine çöktü. Kumarı işe yaramıştı. Hunt'ın tüyleri hayalet bir rüzgârla uçuşurken yüzü kanla kaplıydı.

Ve elinden, Sandriel'in saçından kavrayıp tuttuğu kopmuş kafası sallanıyordu.

Ağzı hâlâ bir çığlık atıyormuş gibi açıktı, dudaklarından duman fışkırıyordu, boynunun derisi o kadar zarar görmüştü ki Ruhn, Hunt'ın onu çıplak elleriyle kopardığını anlamıştı.

Hunt, ölen bir yaratığı inceleyen eski Rhagan Denizi kahramanlarından biriymiş gibi kafayı yavaşça kaldırdı. Bir canavar gibiydi.

Başmeleğin kellesini bıraktı. Kafa yere düşüp yan yattı, ağzından ve burun deliklerinden hâlâ duman sızıyordu. Yıldırımıyla derisini içten dışa doğru yüzmüştü.

Odadaki meleklerin hepsi diz çöktü. Başlarını eğdi. Gözleri

kocaman açılmış Isaiah Tiberian bile. Gezegendeki hiç kimsenin böyle bir gücü yoktu. Yüzyıllardır kimse böyle bir gücün tamamen serbest kaldığını görmemişti.

Bir günde iki Vali ölmüştü. Kız kardeşi ve kız kardeşinin... Hunt neyiyse artık onun tarafından öldürülmüştü. Babasının yüzündeki korku ve dehşetten, Ruhn, Güz Kralı'nın neyi merak ettiğini biliyordu. Bryce'a davranma şekli yüzünden Hunt'ın onu da öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordu.

Bryce, onun Yıldız Doğan kardeşi.

Ruhn bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Bryce, Ruhn'ın Seçilmiş Kişi saçmalığına ondan daha fazla değer verdiğini düşünüyordu. Ve bu kavga olduğunda, onun ne olduğunu öğrenmesini engellemek için mi aralarındaki şeylerin kopmasına izin vermişti? O ayrıcalık, onur ve şöhretten Ruhn için uzaklaşmıştı.

Güz Kralı ve babalarının son Yıldız Doğumlu'yu öldürmesi konusunda ona verdiği uyarılar... O da bu korkuyla yaşamıştı.

Hunt, Güz Kralı'na vahşi bir sırıtışla baktı.

Ruhn, babasının rengi solduğunda hastalıklı bir tatmin hissetti.

Ama sonra Hunt, koyu saçlarındaki enkazı temizleyen Fury'ye baktı ve hırlayarak, "Asteri'yi siktir et. Kahrolası helikopterini buraya getir" dedi.

Her karar ve her emir Hunt'ın içindeki uzun ve sessiz bir yerden geliyordu.

Güçle cızırdıyor, damarlarındaki yıldırım dünyaya açılmak, yakmak ve parçalamak için kükrüyordu. Bunu bastırdı, şehre ulaşır ulaşmaz kontrolsüz bir şekilde akmasına izin vereceğine dair söz verdi ama önce şehre ulaşmaları gerekiyordu.

Fury hafifçe titredi. Sanki o da Hunt'ın ne yapabileceğini unutmuş gibiydi. Sandriel'e ilkel bir memnuniyetle yaptığı şey, sadece yıldırımının, düşmanının ve Bryce'a yönelttiği tehdidin olduğu bir öfke ortamı oluşturmuştu. Ama Fury, "Helikopter şu anda çatıya iniyor" dedi.

Hunt başını salladı ve geri kalan meleklere bakmadan, "Harekete geçiyoruz" diye emretti.

Hiçbiri onun emrine karşı çıkmadı. Eğilmeleri ya da bu hareketleri her ne anlama geliyorsa o, Hunt'ın umurunda değildi. Umurunda olan tek şey Lunathion'a olabildiğince hızlı bir şekilde uçmalarıydı.

Fury çoktan çıkıştaydı, telefonunu kulağına dayamıştı. Hunt, hışırdayan kanatlar ve yere vuran ayak sesleriyle dolu odada onun peşinden yürüdü ama omzunun üzerinden geriye baktı. "Danaan, Ketos– geliyor musunuz?" Onlara ihtiyacı vardı.

Ruhn sorgusuz sualsiz ayağa fırladı; Tharion kalkmadan önce Nehir Kraliçesi'nin kızı başını sallayana kadar bekledi. Amelie Ravenscroft, Sabine'in bakışlarını görmezden gelerek öne çıktı ve "Ben de sizinle geliyorum" dedi. Hunt başını tekrar salladı.

Flynn çoktan harekete geçmişti, prensesini kurtarmak için prensine katılacağını söylemesine gerek yoktu. Declan ekranları işaret etti. "Sahadaki gözleriniz olacağım."

"Güzel" dedi Hunt ve kapıya yöneldi.

Sadece Şehir Başkanları, yani Güz Kralı ve kurtların Lideri, Sabine ile birlikte yerlerinde kaldı. Jesiba ve Hypaxia onların erdemli davranmalarını sağlamak zorunda kalacaktı. Dişilerin hiçbiri diğerini pek tanımıyordu ama aralarında bir düşmanlık da yoktu. Hunt umursamadı.

Arkasındaki yoldaşlarıyla birlikte sessizce merdivenlerden çatıya çıktı. Helikopterle şehirden otuz dakika uzaklıktaydılar. Onlar oraya varmadan çok şey ters gidebilirdi. Ve oraya vardıklarında katıksız bir katliam olacaktı.

Fury iniş pistini geçerken helikopterin pervaneleri siyah saçlarını kamçıladı. Flynn arkadan yaklaştı, aracı ölçtü ve etkilenmiş gibi bir ıslık çaldı.

Lüks bir ulaşım aracı değildi. Askeri sınıf bir helikopterdi. Her iki kapıda da iki nişancı bölmesi ve yere bağlı çantalarda çeşitli tabanca ve silahlar vardı.

Fury Axtar bu toplantıya dostça olmasını bekleyerek gelmemişti. İnce vücudunu kokpite atmadan önce giden pilotun kulaklığını aldı.

Hunt, melekler etraflarını sararken helikopteri işaret ederek, "Seninle geliyorum" dedi. "Kanatlarım henüz uçuşu kaldıramıyor."

Ruhn, helikopterde Flynn ve Amelie'nin arkasına atladı, Tharion soldaki nişancı kısmına geçti. Hunt çatıda kaldı ve giden meleklere emirler yağdırdı. *Şehrin etrafını sarın. Keşif takımı, geçidi araştırın. Hayatta kalanları şehir duvarlarının en az sekiz km ötesine triyaja* gönderin.* Hunt, kendine bir komutanın rolüne geri dönmenin ne kadar kolay olduğunu düşünme iznini vermedi.

Sonra Hunt helikoptere girdi, sağdaki nişancı kısmını aldı. Fury, kontrol panelini açtıktan sonra düğmeye bastı. Hunt, sesi kısık bir şekilde ona, "Çatıda, Bryce ve Juniper'ın arasında ne olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Bryce'ın atlamayı düşündüğünü ima etmesi Hunt'ı kahretmişti. Onu daha tanımadan kaybetmeye bu kadar yaklaştığını duymak onu mahvetmişti. Ruhn onlara doğru döndü, acı içindeki yüzü onun da aynı şeyi hissettiğini doğruladı.

Fury hazırlıklarını durdurmadı. "Bryce uzun bir süre ölü gibiydi Hunt. Değilmiş gibi davrandı ama öyleydi." Helikopter nihayet havalandı. "Sen onu hayata döndürdün."

* Savaş alanlarında ve acil servislerde, tıbbi müdahale önceliklerini belirleme sistemi. (ç.n.)

90

Kapı'nın parlayan kuvarsına yaslanmış Bryce'ın tüm vücudu titriyordu. Tükenmişçesine yorulmuştu.

İşe yaramıştı. Bir şekilde, işe yaramıştı.

Buna hayret etmemeye ya da babası ve Asteri öğrendiğinde sonuçlarının neler olacağından korkmamaya çalıştı. Yıldız ışığının geçitte ne kadar süre parlayacağını bilmiyordu. Ama belki yardım gelene kadar dayanırdı. Belki bu bir fark yaratmıştı.

Belki Bryce bir fark yaratmıştı.

Her nefes alışında göğsü yanıyordu. Fazla zaman kalmamıştı. Yardım gelmesi için, kendi sonu için, bilmiyordu.

Ama yakında olacaktı. Nasıl biterse bitsin, Bryce yakında olacağını biliyordu.

Fury omzunun üzerinden, "Declan, Bryce'ın hâlâ Eski Meydan Kapısı'nda olduğunu söylüyor" dedi.

Hunt gözlerini yıldızlarla dolu ufuktan ayırmadı. Şehir karanlık bir gölge gibiydi, sadece merkezindeki soluk bir parıltı tarafından kesintiye uğramıştı. Eski Meydan Kapısı. Bryce.

Fury, düz sesiyle, "Ve Hypaxia, Bryce'ın zar zor hareket edebildiğini söylüyor" diye ekledi. "Tükenmiş görünüyormuş. Bir sonraki Kapı'ya yardım almadan gidemez."

Ruhn, rüzgârın içinden, "Ama Kapı'dan gelen ışık onu güvende tutuyor, değil mi?" diye bağırdı.

"İblisler Yıldız Doğan ışığından korkmayı bırakana kadar güvende tutacak." Fury çağrıyı helikopterin hoparlörlerine yön-

lendirdi. "Emmet, radar batıda üç savaş makinesi algılıyor. Onların olduğu hakkında bir bilgi var mı?"

Çok şükür. Sonunda birileri yardıma geliyordu. Bryce'ı her Kapı'ya getirebilirlerse ve Bryce da Boru'dan geçecek kadar yıldız ışığı çağırabilirse katliamı durdururlardı.

Declan'ın cevap vermesi bir dakikasını aldı, sesi Hunt'ın üstündeki hoparlörlerden çatırdayarak çıkıyordu. "İmparatorluk tankları olarak kaydedilmişler." Duraklaması, Hunt'ın nişanlığı sıkmasına neden oldu.

Hypaxia, "Asteri Muhafızları. Füze fırlatma rampalarıyla geliyorlar" dedi. Güz Kralı'na ve kurtların Lider'ine, "*Kuvvetlerinizi şehirden çekin*" derken sesi keskinleşti.

Hunt'ın damarlarındaki kan soğudu.

Asteri iblislerle başa çıkması için birilerini göndermişti. Ve Bryce'la.

Şehri toza çevireceklerdi.

Füze fırlatıcılar, sıradan kimyasal ve metal bombalar değildi. Asteri Muhafızları tarafından yapılan saf bir büyüydü: meleklerin rüzgâr, yağmur ve ateş güçlerinin bir kombinasyonunun, ilk ışıkla bağlanan ve makinelerle ateşlenen hiper konsantre bir varlık haliydi. Çarptıkları yerde yıkım filizlenirdi.

Onları daha da ölümcül hale getirmek için, yavaş iyileşme büyüleri eklenmişti. Vanir için bile ölümcüldü. Alıcı tarafındaki herhangi biri için tek teselli, füzelerin hazırlanmasının biraz zaman alması ve turlar arasında zamana ihtiyaç duyulmasıydı. Küçük, aptalca bir teselliydi.

Fury santraldeki düğmelere bastı. "Asteri Birimleri Bir, İki ve Üç. Fury Axtar konuşuyor. Geri çekilin." Cevap gelmedi. "Tekrar ediyorum, *geri çekilin*. Görevi iptal edin."

Hiçbir şey. Declan, "Onlar Asteri Muhafızları. Sana cevap vermezler" dedi.

Güz Kralı'nın sesi hoparlörlerde çatırdadı. "İmparatorluk Komutanlığı'ndan kimse çağrılarımıza cevap vermiyor."

Fury helikopteri güneye doğru çevirdi. Hunt onları o zaman gördü. Ufukta, her biri küçük bir ev kadar büyük olan kara

tanklar vardı. Yan taraflarında imparatorluk amblemi asılıydı. Her üçü de silahlarını Hilal Şehir'e doğrultmuştu.

Sınırın hemen dışında durdular. Üstlerindeki metal fırlatıcılar pozisyon aldı.

Füzeler, fırlatıcılardan atıldı ve altın ışıkla alevlenerek duvarların üzerinde yay gibi ilerledi. İlki vurduğunda, Bryce'ın sığınacak bir yer bulmak için Kapı'dan ayrılmış olması için dua etti Hunt.

Bryce toz ve enkazın altında boğulmak üzereydi, göğsü şişmişti. Hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Omurgası...

Hayır, bacağıydı, beton ve demirden bir karmaşanın içinde sıkışmıştı. Patlamayı bir dakika önce duymuştu ve Pangeran savaşlarıyla ilgili haberler sayesinde altın bir yay oluşturarak gelen füzeyi tanımıştı. Yere çarptığında, meydanın yarısını koşarak geçmiş ve bir bodrumu olmasını umarak oradaki tuğladan yapılmış bir müzik salonunun açık kapısına yönelmişti.

Kulakları zonklayıp uğulduyordu. Acı bir çığlık attı.

Kapı hâlâ duruyor, hâlâ ışığıyla onu koruyordu. Teknik olarak kendi ışığıydı.

Görünen o ki, en yakın füze yakındaki bir mahalleyi vurmuştu. Meydanı tahrip etmek ve bazı binaları moloz yığınına çevirmek için yeterli olmuştu ama yok etmek için yeterli değildi.

Kımıldamalıydı. Hareket etmek zorundaydı. Diğer Kapılar hâlâ açıktı. Oraya gitmenin bir yolunu bulmalı ve onları da kapatmalıydı.

Bacağını çekiştirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, küçük yaralar daha önce hiç olmadığı kadar hızlı iyileşiyordu. Belki de sırtındaki Boru bunu hızlandırmıştı.

Beton levhayı çekmek için öne doğru uzandı. Hareket bile ettiremedi.

Dişlerinin arasından nefesler alarak tekrar ve tekrar denedi. Şehrin üzerine füze atmışlardı. Asteri Muhafızları Kapıları yok etmek ya da iblisleri öldürmek için füzeyi duvarların üzerinden

körü körüne ateşlemişti. Ama kime vurduğunu umursamadan, kendi halkının üzerine inmişti.

Bryce derin ve destekleyici nefesler aldı. Bu, onu sakinleştirmek konusunda bir işe yaramadı. Tekrar denedi, tırnakları betonun üzerinde kırıldı. Ama ayağını daha da kesmek dışında, kurtulamadı.

Asteri Muhafızları füze fırlatıcılarını tankların üstüne yüklüyordu. Sanki füze ilk ışık kısıtlamalarından kurtulmak için zorlanıyormuş gibi, etraflarında hiper konsantre büyü alevlendi. Çaresiz şehrin üzerine meleksi bir yıkım salmaya hevesli gibiydiler.

"Tekrar ateş edecekler" diye fısıldadı Ruhn.

Declan onlara, "Füze çoğunlukla Küçük Ay'a indi" dedi. "Bryce yaşıyor ama başı dertte. Bir beton parçasının altında kaldı. Yine de kendini kurtarmak için acayip mücadele ediyor."

Fury mikrofona, "*GÖREVİ IPTAL EDİN*!" diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi. Fırlatıcılar tekrar gökyüzüne doğruldu, yeni hedeflere yöneldiler.

Sanki Bryce'ın hâlâ yaşadığını biliyormuş gibiydiler. O ölene kadar şehri bombalayıp yollarına çıkan her şeyi öldüreceklerdi. Belki de onunla birlikte Kapıları da yok ederlerse boşlukların kapanacağını umuyorlardı.

Hunt'ın üzerine buz gibi, acımasız bir sakinlik çöktü.

Fury'ye, "Yükseğe çık. Helikopterin kaldırabileceği kadar yükseğe" dedi.

Fury, niyetinin ne olduğunu anladı. Zayıf kanatlarıyla uçamazdı. Ama buna gerek yoktu.

Fury, "Bir şeye tutunun" dedi ve helikopteri keskin bir manevrayla çevirdi. Fury yükseldikçe, hepsi kendilerini aşağı doğru itmeye çalışan ağırlığa karşı dişlerini gıcırdatıyordu.

Hunt, zindanlarda ve Sandriel'in arenasında gördüğü savaşların ve yılların olduğu o yere yerleşerek kendini hazırladı.

Fury, "Hazır ol Athalar" diye seslendi. Savaş makineleri durdu, fırlatıcılar hazırlandı.

Helikopter Lunathion'ın duvarlarının üzerinden uçtu. Hunt

kemerini çözerek kendini nişancı bölmesinden kurtardı. Istros'u geçerlerken, Kemik Mahallesi puslu bir girdap gibi görünüyordu.

Danaan'ın gözleri minnettarlıkla parladı. Sadece Hunt'ın yapabileceği o şeyi anladı.

Eski Meydan ve kalbinde parlayan Kapı görünür hale geldi. İhtiyacı olan tek sinyal buydu. Hunt'ın hiçbir tereddütü yoktu. Korkusu yoktu.

Hunt, kanatlarını sımsıkı sıkıştırarak helikopterden atladı. Tek yönlü bir biletti bu. Son uçuşuydu.

Keskin gözler çok aşağısında, Bryce'ın kendi içine kıvrılarak bir top halini aldığını görebiliyordu, sanki bu, yakında onu paramparça edecek ölümden koruyacaktı.

Füzeler birbiri ardına fırlatıldı, en yakın olanı Eski Meydan'a doğru gidiyor, altın rengi ölümcül bir güçle parıldıyordu. Hunt yere adım attığında bile, açısının yanlış olduğunu biliyordu. Muhtemelen on blok öteyi vuracaktı. Ama yine de çok yakındı. Hâlâ Bryce'ı, sıkıştırılmış melek gücünün onu parçalara ayıracağı patlama bölgesinde bırakıyordu.

Füze düştü, tüm şehir onun kutsal olmayan etkisinin altında zıplamaya başladı. Sokakları teker teker bir gelgit dalgası gibi geçti.

Kanatları açıldı, şimşekleri çaktı ve Hunt dünya parçalanırken kendini Bryce'ın üzerine attı.

91

Ölmüş olmalıydı.

Ama enkazın üzerinde kıvrılan onun parmaklarıydı. İnip çıkan, onun nefesiydi.

Füze, meydanı kırıp geçirmişti, şehir şimdi yanıp kül oluyordu, ancak Kapı hâlâ duruyordu. Bryce'ın ışığı sönmüştü ama kuvars hâlâ buz gibi bir beyazdı. Etrafa alevler sıçradı ve hasarı titrek bir ışıkla aydınlattı.

Kül yığınları közlere karışarak yağdı.

Bryce'ın kulakları hafifçe çınladı, ancak ilk patlamadan sonraki kadar kötü değildi.

Bu mümkün değildi. Altın gibi parıldayan füzenin birkaç blok öteden geçeceğini ve ölümün onu yakında bulacağını biliyordu. Kapı, bir şekilde onu korumuş olmalıydı.

Bryce inleyerek diz çöktü. En azından bombardıman sona ermişti. Sadece birkaç bina ayakta kalmıştı. Etrafındaki arabaların iskeletleri hâlâ yanıyordu. Keskin duman yükselerek akşam yıldızlarının ilkini yok etti.

Ve gölgeler içinde, harekete geçmeyi bekleyen iblisler belirdi. Safra, boğazını yaktı. Kalkması gerekiyordu. Onlar hâlâ oradayken harekete geçmeliydi.

Bacakları işbirliği yapmadı. Ayak parmaklarını, sadece işe yarayacaklarından emin olmak için spor ayakkabılarının içinde oynattı ama... yerden kalkamadı. Vücudu itaat etmeyi reddetti.

Taytının yırtık kısmında görünen dizine bir kül yığını düştü.

Elleri titremeye başladı. Kül parçası değillerdi.

Gri bir tüydü.

Bryce arkasına bakmak için döndü. Aklından her şey uçup gitti. O kadar derinden yükselen bir çığlık attı ki, bunun dünyanın parçalanma sesi olup olmadığını merak etti.

Hunt yerde yatıyordu, sırtı kan içinde, yanmış bir haldeydi ve bacakları...

Onlardan geriye parçalardan başka bir şey kalmamıştı. Sağ kolundan kaldırıma kanlar akıyordu. Ve sırtında, kanatlarının olduğu yerden...

Kanlı, kocaman bir delik vardı.

İçgüdüleriyle hareket etti, betonun, metalin ve kanın üzerinde çırpındı.

Hunt, füzeye karşı onun üzerine kalkan olmuştu. Bir şekilde Sandriel'den kaçıp buraya gelmişti. Onu kurtarmak için.

"Lütfen, lütfen, lütfen..."

Onu ters çevirdi, herhangi bir yaşam belirtisi aradı, nefes alıyor mu diye kontrol etti.

Ağzı kıpırdadı. Azıcık.

Bryce hıçkırarak başını kucağına çekti. "İmdat!" diye seslendi. Ateşli karanlıkta, olağanüstü bir uğultunun ötesinde bir cevap gelmedi. "İmdat!" diye bağırdı tekrar ama sesi o kadar kısıktı ki meydanı zar zor geçiyordu. Randall ona Asteri Muhafızları'nın füzelerinin korkunç gücünden bahsetmişti. Yoğunlaştırılmış melek büyüsüne eklenen büyülerin, Vanir'de nasıl kan kaybından ölmeye yetecek kadar iyileşmeyi yavaşlattığını anlatmıştı. Öldürmek için.

Hunt'ın yüzünde o kadar çok kan vardı ki altındaki deriyi zar zor görebiliyordu. Sadece boğazının hafif titremesi ona hâlâ yaşadığını söylüyordu.

Ve iyileşmesi gereken yaralar... Oralardan hâlâ kanlar sızıp fışkırıyordu. Atardamarları kesilmişti. Hayati damarları...

"Yardım edin!" diye çığlık attı.

Ama kimse cevap vermedi.

Füzenin patlaması helikopteri düşürmüştü.

Onları hayatta tutan tek şey Fury'nin yeteneğiydi. Küçük Ay'a inmeden önce iki kez takla atıp yere çakılmışlardı.

Tharion'un kafası kanıyordu, Fury'nin bacağında bir kesik vardı, Flynn ve Amelie'nin ikisinde de kırık kemikler vardı ve Ruhn... Kendi yaralarını düşünmekle uğraşmadı. Dumanla dolu yanan gecede, yaklaşan hırıltılar duyulurken uğraşamazdı onlarla. Fakat füzeler durmuştu, en azından buna sahiptiler. Asteri Muhafızları'nın daha fazlasını oluşturacak gücü toplayabilmeleri için uzun bir zamana ihtiyaçları olması için dua etti.

Ruhn, irade gücüyle kendini hareket etmeye zorladı.

İki silah çantası bağlarından kurtulmuş ve kazada kaybolmuştu. Flynn ve Fury kalan silahları ve bıçakları bölmeye başladılar, Ruhn helikopterin zemininden söktüğü tek sağlam makineli tüfeğin durumunu değerlendirirken hızlıca hareket ediyorlardı.

Hypaxia'nın sesi, mucizevi bir şekilde hasar görmemiş olan radyonun üzerinde duyuldu. "Eski Meydan Kapısı'nı görüyoruz" dedi. Ruhn durakladı, haberleri bekledi. Umut etmeye cesaret edemiyordu.

Ruhn'ın Athalar'ı son görüşü, Asteri Muhafızları o parlak altın füzeleri havai fişek gösterisi gibi duvara fırlatırken meleğin Bryce'a doğru atladığı andı. Sonra şehir çapındaki patlamalar dünyayı resmen ikiye bölmüştü.

Declan, "Athalar düştü" diye ciddi bir şekilde duyurdu. "Bryce yaşıyor." Ruhn, Cthona'ya merhameti için sessizce teşekkür etti. Bir duraklama daha. "Düzeltiyorum, Athalar başardı ama zar zor. Yaraları... Kahretsin." Yutkunuşunu duyabildiler. "Hayatta kalma şansı olduğunu sanmıyorum."

Tharion dürbünden karanlığa bakarak omzuna bir tüfek dayadı. "Bizi şuradaki tuğla binadan izleyen yaklaşık bir düzine iblis var."

Fury de tüfeğinin dürbününü kullanarak, "Burada da altı tane var" dedi. Amelie Ravenscroft, kötü bir şekilde topallayarak bir ışık parlamasıyla kurt formuna geçti ve karanlıkta dişlerini gösterdi.

Eğer diğer Kapılar'daki geçitleri kapatmadılarsa, sadece iki seçenek vardı: Geri çekilme ya da ölüm.

Flynn gözünü silahının dürbününden ayırmadan, "Meraklanmaya başladılar" diye mırıldandı. "Bir planımız var mı?"

Tharion, "Nehir arkamızda" dedi. "Eğer şanslıysak, halkım yardımımıza gelebilir." Mavi Saray, füzenin gazabından kaçınmaya yetecek kadar yüzeyin altında yer alıyordu. Oraya gidebilirlerdi.

Ama Bryce ve Hunt Eski Meydan'da kalmıştı. Ruhn, "Kalp Kapısı'ndan otuz blok uzaktayız. Nehir yolundan aşağı ineceğiz, sonra Ana Cadde'ye geçeceğiz" dedi. "En azından ben öyle yapacağım" diye ekledi. Hepsi başlarını salladı, suratları asıktı.

Ruhn'a onu affettiğimi söyle. Her şey için.

Kelimeler Ruhn'ın kanında yankılandı. İblisler onları teker teker haklasa bile devam etmek zorundaydılar. Kurtaracak bir şey bulmak için kız kardeşine zamanında ulaşacaklarını umuyordu.

Bryce, Hunt'ın önünde diz çöktü, meleğinde hayatı resmen etrafına saçılmıştı. Ve yanan, keskin sessizlikte fısıldamaya başladı.

"Bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum." Kanlı saçlarını okşadı, sesi titriyordu. "Bence bir hiç uğruna değildi."

Kapı'ya doğru baktı. Hunt'ı yavaşça enkazın ortasına bırak. Ayağa kalkarak tekrar fısıldadı. "Bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Bence bir hiç uğruna değildi."

Hunt'ın kanayan bedeninden uzaklaştı. Enkaz ve molozların arasından geçti. Kapının etrafındaki çitler bükülmüş ve soyulmuştu. Ancak kuvars kemer hâlâ duruyordu, bronz levhası ve tuş takımının mücevherlerine dokunulmamıştı.

Bryce tekrar fısıldadı. "Bir hiç uğruna değildi."

Avucunu tuş takımının bronz diskine koydu.

Bryce'ın parmaklarının altındaki metal sıcaktı. Tıpkı Danika'yla son gününde dokunduğu gibi. Güç, kullanım ücreti olan, büyüsünden bir damlayı emdikten sonra Bryce'ın içinden geçti.

Kapılar geçmişte iletişim cihazları olarak kullanılmıştı, ancak kelimelerin aralarından geçebilmesinin tek nedeni onları birbirine bağlayan güçtü. Hepsi birbirine bağlı ley hatlarının tepesinde oturuyordu. Gerçek bir enerji matrisi.

Kapı, sadece bir prizma değildi. Bir kanaldı. Ve Bryce, teninde Boru'yu taşıyordu. Cehenneme giden bir geçidi kapatabileceğini kanıtlamıştı.

Bryce, tuş takımının mücevherlerinin ortasındaki küçük diyafona, "Alo?" diye fısıldadı.

Kimse cevap vermedi. "Beni duyabiliyorsanız, Kapı'ya gelin. Herhangi bir Kapı'ya" dedi.

Yine kimse cevap vermedi. "Adım Bryce Quinlan. Eski Meydan'dayım. Ve... sanırım bunu nasıl durdurabileceğimizi buldum. Bunu nasıl düzeltebileceğimizi" dedi.

Sessizlik. Diğer taşların hiçbiri, başka bir bölgedeki başka bir kişinin varlığını veya sesini iletmek için yanmadı. Kimse diske dokunmamıştı.

"Şu anda kötü bir durumda olduğumuzu biliyorum" diye tekrar denedi. "Çok, çok kötü ve karanlık olduğunu biliyorum ve... İmkânsız hissettirdiğini biliyorum. Ama başka bir Kapı'ya ulaşabilirseniz, sadece... lütfen. Lütfen gelin."

Titrek bir nefes aldı.

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok" dedi. "Tek yapmanız gereken elinizi diskin üzerine koymak. İhtiyacım olan tek şey bu. Hatta başka birinin olması." Eli titredi ve metale daha sert bastırdı. "Geçit bir güç kanalı, şehirdeki diğer tüm Kapı'ları besleyen bir paratoner. Ve diğer uçta, bana bu damardan bağlı birine ihtiyacım var." Yutkundu. "Bana Bağlantı olacak birine ihtiyacım var. Böylece Dalış'ı yapabilirim."

Kelimeleri dünyaya fısıldadı.

Bryce'ın pürüzlü sesi, etrafında toplanan iblislerin seslerini bastırdı. "Dalış'ı yaparak üreteceğim ilk ışık, bu Kapı'dan diğer-

lerine yayılacak. *Her* şeyi aydınlatacak ve iblisleri uzağa gönderecek. Dokunduğu her şeyi iyileştirecek. Dokunduğu *herkesi*. Ve ben..." Derin bir nefes aldı. "Ben Yıldız Doğumlu Feyim ve bedenimde Luna'nın Borusu'nu taşıyorum. Ürettiğim ilk ışığın gücüyle, Cehennem'e giden geçitleri kapatabilirim. Burada yaptım. Başka her yerde de yapabilirim. Ama bunu yapmak için bir bağlantıya ve Dalış'ımın gücüne ihtiyacım var."

Hâlâ kimse cevap vermedi. En derin gölgelerdeki canavarlardan başka hiçbir hayat belirtisi yoktu.

"Lütfen" diye yalvardı Bryce, sesi kesildi.

Sessizce, diğer altı mücevherden herhangi birinin yanması, herhangi bir bölgeden sadece bir kişinin ona cevap vermesi için dua etti.

Ama sadece çatırdayan bir hiçlik vardı.

Tek başınaydı. Hunt ölüyordu.

Bryce beş saniye bekledi. On saniye bekledi. Kimse cevap vermedi. Kimse gelmedi.

Başka bir hıçkırığı tuttu, titrek bir nefes aldı ve diski bıraktı.

Hunt'ın aldığı nefesler azalmaya başlamıştı. Elleri titreyerek ona doğru süründü. Ama başını yine kucağına aldığında sesi sakindi. Kana bulanmış yüzünü okşadı. "Her şey yoluna girecek" dedi. "Yardım geliyor Hunt. Tıp cadıları yolda." Gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. "İyi olacağız" diye yalan söyledi. "Eve gideceğiz, Sirinks bizi bekliyor. Eve gideceğiz. Sen ve ben. Birlikte. Söz verdiğin o geleceğe sahip olacağız. Ama sadece dayanırsan Hunt."

Hunt'ın nefesi, göğsünde titredi. Ölüm hırıltısı. Bryce üzerine eğildi, kokusunu ve içindeki gücü kendi içine çekti. Ve sonra her şeyden daha önemli olan iki kelimeyi söyledi. Onları kulağına fısıldadı, içinde kalan her şeyle birlikte gönderdi.

Son gerçeği, duymasını istediği gerçeği.

Hunt'ın nefesi yayıldı ve zayıfladı. Fazla zaman kalmamıştı.

Bryce, Hunt'ın yanaklarına düşen gözyaşlarını durduramadı. Yaşlar düştüğü yerdeki kanları temizledi.

Coştur, diye fısıldadı ona Danika. Kalbine.

"Denedim" diye cevapladı onu. "Danika, denedim."

Coştur.

Bryce ağladı. "İşe yaramadı."

Coştur. Aciliyet, kelimeleri keskinleştirdi. Sanki... Sanki...

Bryce kafasını kaldırdı. Kapı'ya doğru baktı. Levhaya ve mücevherlerine baktı.

Bekledi. Nefeslerini saydı. *Bir. İki. Üç.*

Mücevherler karanlık kalmaya devam etti. *Dört. Beş. Altı.*

Hiçbir şey olmadı. Bryce sert bir şekilde yutkundu ve Hunt'a döndü. Son kez. Ölecekti ve o da onun peşinden gidecekti. Bir füze daha düşer ya da iblisler ona saldırmak için cesaret toplardı.

Bir nefes daha aldı. *Yedi.*

"Coştur." Kelimeler Eski Meydan'ı doldurdu. Şehirdeki her meydanı doldurdu.

Bryce, Danika'nın sesi tekrar duyulurken Kapı'ya bakmak için başını salladı. "Coştur, Bryce."

Kemik Mahallesi'nin oniks mücevheri karanlık bir yıldız gibi parlıyordu.

92

Bryce ayağa fırlayıp Kapı'ya koşarken yüzü buruştu.

Danika tekrar konuşurken bunu umursamadı. *"Coştur."*

Sonra Bryce, hem gülerek hem de hıçkırarak bağırmaya başladı. *"COŞTUR DANİKA! COŞTUR, COŞTUR, COŞTUR!"*

Bryce avucunu geçidin bronz diskine çarptı.

Ve unutmadığı arkadaşıyla, onu ölüyken bile unutmayan arkadaşıyla, ruhlarını birleştirerek Dalış'ı yaptı Bryce.

Bryce gücüne dalınca, konferans odasını şaşkın bir sessizlik doldurdu.

Declan Emmett izlediği görüntülerden başını kaldırmadı, kalbi küt küt atıyordu.

Güz Kralı, "Bu mümkün değil" dedi. Declan aynı fikirdeydi.

Sabine Fendyr, "Yeraltı Kralı, Danika'da küçük bir enerji çekirdeği kaldığını söylemişti. Geriye kalan bir parça benlik" diye mırıldandı.

"Ölü bir ruh, Bağlantı görevi görebilir mi?" diye sordu Kraliçe Hypaxia.

Jesiba, Yeraltı Kralı'nın elçisi olmanın getirdiği tüm kesinlikle, "Hayır" diye cevapladı. "Hayır, yapamaz."

Neye tanık olduklarını fark ettiklerinde odada sessizlik dalgalandı. Bağlantısız, tek başına yapılmış bir Dalış. Tamamen serbest bir düşüş. Bryce bir uçurumdan atlayıp güvenli bir şekilde inmeyi umsa da olurdu.

Declan gözlerini video yayınından ayırdı ve Elefsiz sistemi-

nin izniyle, Bryce'ın Dalış'ının grafiğini gösteren üç bilgisayarı inceledi. "Güç seviyesine yaklaşıyor." Ölçekte zar zor görünen bir sinyal, sıfırı geçti.

Hypaxia grafiği incelemek için adamın omzunun üzerinden baktı. "Ama yavaşlamıyor."

Declan ekrana gözlerini kısarak baktı. "Hızlanıyor." Kafasını salladı. "Ama –ama o düşük seviye olarak sınıflandırıldı." Eğer canı götlük yapmak istiyorsa, neredeyse ihmal edilebilirdi.

Hypaxia sessizce, "Ama Kapı değil" dedi.

Sabine, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Hypaxia, "Bunun bir anma levhası olduğunu sanmıyorum. Kapı'da yazıyor" diye fısıldadı. Cadı parlayan kuvars üzerine monte edilmiş bronz tabelayı işaret etti, göz kamaştırıcı taşın üzerinde parlıyordu. *"Güç her zaman hayatlarını şehre verenlere ait olacak."*

Bryce gücün içine daha da daldı. Normal, önemli seviyeleri geçti.

Kraliçe Hypaxia, "Levha, bir lütuf" dedi.

Declan, düzensiz nefesleri arasında, "Kapılar'ın gücü, ona dokunan her ruhun verdiği güç... büyülerinden bir damla veren her ruh..." diye mırıldandı.

Şehirdeki Kapılar'a kaç yüzyıl boyunca kaç kişinin dokunduğunu hesaplamaya çalıştı ve başarısız oldu. Çeşmeye madeni para atar gibi güçlerinden bir damla vermişlerdi. Verilen gücün o damlasıyla bir dilek tutmuşlardı.

Her Hane'den kişiler. Her ırktan. Milyonlarca ve milyonlarca damla güç, bu tek başına yapılan Dalış'ı körükledi.

Bryce her seviyeden geçti. Güz Kralı'nın yüzü soldu.

Hypaxia, "Kapılar'a bak" dedi.

Şehrin dört bir yanındaki kuvars Kapılar parlamaya başladı. Kırmızı, sonra turuncu, sonra altın sarısı, sonra beyaz.

İçlerinden ilk ışık püskürdü. Her yöne doğru mızrak gibi çizgiler halinde çıktı.

Işıklar Kapılar arasındaki ley hatlarından aşağı akıyor, onları ana caddeler boyunca birbirine bağlıyordu. Mükemmel, altı

köşeli bir yıldız oluşturdu.

Işık hatları yayılmaya başladı. Şehrin duvarlarının etrafında döndüler. İblislerin kesip, şimdi de ötelerindeki diyarları hedef aldılar.

Işık ışıkla buluştu, o ışık da başkasıyla.

Ta ki şehir bununla dolana kadar. Ta ki her sokak ışıldayana kadar. Bryce hâlâ Dalış'ı yapıyordu.

Neşe, yaşam, ölüm, acı, şarkı ve sessizlik vardı.

Bryce gücün içine girdi veya güç Bryce'ın içine girdi. Umursamadı, umursamadı, hiç umursamadı, çünkü Danika da onunla birlikte düşüyordu, ruhları iç içe geçerken Danika da onunla birlikte gülüyordu.

O buradaydı, buradaydı, buradaydı...

Bryce evrenin kalbindeki altın ışığa ve şarkıya daldı.

Danika bir sevinç çığlığı attı ve Bryce da bunu tekrarladı.

Danika buradaydı. Bu yeterliydi.

Declan, inanamayarak, "Ruhn'ın seviyesini geçiyor" diye fısıldadı. Arkadaşının parti-kızı kız kardeşinin prensin kendisinden üstün olduğuna inanamıyordu. Kahrolası Ruhn Danaan'ı geçmişti.

Declan'ın kralı, Bryce Ruhn'ın sıralamasını geçerken ölü gibi hareketsizdi. Bu, onların düzenini değiştirebilirdi. Damarlarında bir yıldızın ışığı olan güçlü bir yarı insan prenses... Vay anasını.

Bryce sonunda yavaşlamaya başladı. Güz Kralı'nın seviyesine yaklaşıyordu. Declan yutkundu.

Şehir onun ışığıyla doluydu. İblisler o ışıktan kaçtılar, boşluklardan hızla geri döndüler, Midgard'da kapana kısılmaktansa parıldayan Kapılar'a göğüs germeyi tercih ettiler.

Kapılar'dan ışık yükseldi, yedi ok şehrin kalbinde, Eski Meydan Kapısı'nın üstünde bir oldu. Bir güç yolu oluşturdular. Bryce'ın dileğinin yolu.

Midgard ve Cehennem arasındaki boşluklar küçülmeye başladı. Sanki ışığın kendisi tiksindiriciymiş gibi. O saf, kontrolsüz ilk ışık dünyayı iyileştirebilirmiş gibiydi.

Ve iyileştirdi de. Füze yüzünden yıkılan binalar tekrar yerine oturdu. Molozlar duvarlara, sokaklara ve çeşmelere toplandı. Yaralı insanlar tekrar bir bütün oldular.

Bryce daha da yavaşladı.

Declan dişlerini sıktı. Kapılar'ın içindeki boşluklar gittikçe küçüldü.

İblisler küçülen aralıklardan Cehennem'e geri koştu. Boru geçitleri kapattıkça şehrin her yeri iyileşti. *Bryce* geçitleri mühürlerken, Boru'nun gücü içinden aktı, ürettiği ilk ışıkla güçlenmişti.

"Kutsal tanrılar" diye fısıldıyordu biri.

Dünyalar arasındaki boşluklar ince çiziklere dönüştü. Sonra onlar da kapandı.

Kapılar boş duruyordu. Geçitler gitmişti.

Bryce sonunda durdu. Declan, gücünün kesin sayısını inceledi. Güz Kralı'nınkinden sadece ondalık bir puan yukarıdaydı.

Declan, Ruhn'ın burada olup erkeğin şok olmuş ifadesini görmüş olmasını dileyerek yumuşak bir kahkaha attı.

Güz Kralı'nın yüzü sertleşti ve Declan'a homurdanarak, "Bu kadar kibirli olmazdım evlat" dedi.

Declan gerildi. "Neden?"

Güz Kralı, "Çünkü o kız Kapılar'ın gücünü öngörülemeyen seviyelere Dalış yapmak için kullanmış olabilir, ancak Tırmanış'ı yapamayacak" diye tısladı.

Declan'ın parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarının üzerinde hareketsiz kaldı.

Güz Kralı neşesizce güldü. Kötü niyetli bir gülüş değildi, Declan o gülüşte acı gibi bir şeyin olduğunu fark etti. Pisliğin böyle bir şey hissedebileceğini hiç bilmezdi.

Bryce kapının yanındaki taşlara yığıldı. Declan'ın, kalbinin durduğunu anlamak için tıbbi monitörlere ihtiyacı yoktu.

Ölümlü bedeni, ölmüştü.

Elefsiz sistemini gösteren bilgisayardaki bir saat, altı dakikalık bir işaretleyiciden geriye doğru saymaya başladı. Ölümlü, yaşlanan bedeninin ölmesine, ruhunun içinde yatanla yüzleş-

mesine ve hayata, tam gücüne geri dönmesine izin vermek için Arayış ve Tırmanış'ı ne kadar sürede yapması gerektiğinin göstergesiydi. Sonrasında bir ölümsüz olarak ortaya çıkardı.

Tırmanış'ı yapsaydı, Elefsiz sistemi onu kaydeder ve takip ederdi.

Güz Kralı kısık sesle, "Dalış'ı tek başına yaptı. Danika Fendyr ölü, o gerçek bir Bağlantı değil. Bryce'ın hayata dönmesinin bir yolu yok" dedi.

93

Burası, tüm yaşamın beşiğiydi.

Altında fiziksel bir zemin vardı ve üzerinde, mesafeler ve parıldayan ışıklarla dolu koca bir dünya olduğunu hissediyordu. Ama burası denizin dibiydi. Yeryüzünün derisini kesen karanlık çukurdu.

Fark etmezdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Danika önünde dururken hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu tutuyordu.

Bryce güzel, köşeli yüzüne bakacak kadar uzaklaştı. Mısır ipeği saçlarına baktı. Ametist, safir ve gül rengi tutamlarına kadar aynıydı. Bir şekilde Danika'nın yüzünün tam özelliklerini unutmuştu ama... İşte oradaydılar.

Bryce, "Geldin" dedi.

Danika'nın gülümsemesi yumuşacıktı. "Yardım istedin."

"Sen... yaşıyor musun? Orada yani."

"Hayır" diyerek başını salladı Danika. "Hayır, Bryce. Bu gördüğün..." Kendi gösterdi. Tanıdık bir kot pantolon ve eski bir tişört vardı üzerinde. "Bu sadece kalan kıvılcım. Orada kalan."

"Ama bu sensin. *Sensin* işte."

"Evet." Danika üstlerindeki çalkantılı karanlığa, yukarıdaki koca okyanusa baktı. "Ve Tırmanış'ı yapmak için fazla zamanın kalmadı Bryce."

Bryce homurdandı. "Tırmanış'ı yapmayacağım."

Danika gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Bryce geri çekildi. "Yapmayacağım." Çünkü başarısız olursa,

evsiz ruhu burada kalacaktı. Bedeni yukarıdaki dünyada ölecek ve Yeraltı Kralı'na takas ettiği ruhu burada başıboş dolaşmaya bırakılacaktı. Danika'yla birlikte.

Danika kollarını kavuşturdu. "Neden?"

Bryce öfkeyle gözlerini kırptı. "Çünkü çok zorlaştı. Sensiz yani. *Sensiz* çok zor."

"Bu saçmalık" diye homurdandı Danika. "Yani her şeyden vaz mı geçeceksin? Bryce, ben *öldüm*. Ben *yokum*. Ve sen tüm hayatını bu küçücük parçam için mi takas edeceksin?" Hayal kırıklığıyla karamel gözlerini kapattı. "Tanıdığım dostum böyle bir şey yapmazdı."

Bryce, "Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Hayatımızı birlikte yaşayacaktık" derken sesi kesildi.

Danika'nın yüzü yumuşadı. "Biliyorum B." Elini tuttu. "Ama öyle olmadı."

Bryce duygu patlaması yaşayacağını düşünerek başını eğdi. "Seni özlüyorum. Her günün, her anı."

Danika tekrar, "Biliyorum" dedi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Ve bunu hissediyorum. Görüyorum."

"Neden yalan söyledin –Boru hakkında?"

Danika basitçe, "Yalan söylemedim" dedi. "Sadece sana söylemedim."

Bryce, "Dövme hakkında yalan söyledin" diye karşılık verdi.

"Seni güvende tutmak içindi" dedi Danika. "Boru'yu güvende tutmak içindi, evet ama daha çok başıma en kötü şeyin gelme ihtimaline karşı seni güvende tutmak içindi."

Bryce, "Eh, başına en kötüsü geldi işte" dedi ve Danika irkildiğinde anında pişman oldu.

Ama sonra Danika, "Kemik Mahallesi'ndeki yerini benimle takas ettin" dedi.

Bryce ağlamaya başladı. "En azından bunu yapabildim."

Danika'nın gözlerinde yaşlar oluştu. "Başaramayacağımı mı sandın?" Ona keskin, acılı bir sırıtışla baktı. "Göt!"

Ama Bryce ağlamasının gücüyle sarsıldı. "Yapamadım... O riski göze alamadım."

Danika, Bryce'ın saçını geriye doğru taradı.

Bryce burnunu çekti ve "Micah'ı yaptığı şey için öldürdüm. Sana yaptığı. Lehabah'a yaptığı için" dedi. Kalbi gerildi. "O... Kemik Mahallesi'nde mi?"

"Bilmiyorum. Ve evet, galeride olanları gördüm." Danika ayrıntılar hakkında daha fazla açıklama yapmadı. "Hepimiz gördük."

O kelime takılı kaldı. *Hepimiz.*

Bryce'ın dudakları titredi. "Connor seninle mi?"

"Benimle. Ve sürünün geri kalanı da. Azrillerle bana zaman kazandırdılar. Kapı'ya ulaşmam için. Onları oyalıyorlar ama çok uzun sürmeyecek Bryce. Burada seninle kalamam." Kafasını salladı. "Connor senin için bundan fazlasını isterdi." Bryce'ın elinin arkasını başparmağıyla okşadı. "Savaşmayı bırakmanı istemezdi."

Bryce yine yüzünü sildi. "Bırakmadım. Şu ana. Ama şimdi ben... Her şey *boka* sardı. Ve bu şekilde hissetmekten *bıktım.* Benden bu kadar."

Danika usulca, "Melek ne olacak?" diye sordu.

Bryce hemen başını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

Danika ona bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Seni ne olursa olsun seven bir ailen olduğu gerçeğini görmezden gelmek istiyorsan, tamam ama meleği unutma."

Bryce elini Danika'nın elinden çekti. "Gerçekten beni bir adam için Tırmanış yapmaya ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hunt Athalar senin için sadece sıradan bir adam mı?" Danika'nın gülümsemesi nazikleşti. "Ve neden bir şekilde erkek olan birinin, geri dönmeye değer olduğunu kabul etmeyi gücüne karşı bir hakaret sayıyorsun? Tanıdığım biri sana işlerin boka sarmaktan *uzak* olduğunu hissettirmişti."

Bryce kollarını kavuşturdu. "Ne olmuş yani?"

Danika, "O iyileşti Bryce" dedi. "Onu ilk ışıkla iyileştirdin."

Bryce'ın nefesi tekledi. Tüm bunları o çılgın umut için yapmıştı.

Yutkundu, dünyanın yeryüzü olmayan ama özü olan zeminine baktı. "Korkuyorum" diye fısıldadı.

•

Danika yine elini tuttu. "Amaç da bu, Bryce.

Hayatın amacı. Yaşamak, sevmek, yarın her şeyin yok olabileceğini bilmek. Bu, her şeyi çok daha değerli hale getiriyor." Bryce'ın yüzünü eline aldı ve alınlarını birbirine bastırdı.

Bryce gözlerini kapattı ve Danika'nın kokusunu içine çekti, bu formunda bile bir şekilde kokusu vardı. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Vazgeç.

Danika uzaklaşıp başının üstündeki imkânsız mesafeye baktı. Sonra da önlerinde uzanan yola. Piste. Sonu, sonsuz karanlığa yapılan bir serbest düşüştü. Hiçliğe düşüş. O yüzde, "Dene, Bryce. Sadece bir kerecik dene. Her adımda yanında olacağım. Beni göremesen bile. *Her zaman* seninle olacağım" dedi.

Bryce o kısa piste bakmadı. Üstlerindeki sonsuz okyanus, onu hayattan ayırıyordu. Danika'nın yüz hatlarını, daha önce hiç yapmadığı gibi ezberledi. "Seni seviyorum Danika" diye fısıldadı.

Danika'nın boğazı düğümlendi. Tam bir kurt gibi kafasını kaldırdı. Sanki bir şey dinliyormuş gibiydi. "Bryce, acele etmelisin." Elini tutup sıktı. "Şimdi karar vermelisin."

Bryce'ın hayatındaki zamanlayıcı, iki dakika kaldığını gösteriyordu.

Bedeni, parıldayan Kapı'nın yanındaki taşların üzerine yayılmıştı.

Declan elini göğsüne koydu. Ruhn'a haber vermeye cesaret edemedi. Henüz değil. Buna dayanamazdı.

Hypaxia sessiz odaya, "Ona yardım etmenin bir yolu yok mu?" diye fısıldadı. "Hiç mi?"

Declan son dört dakikayı Midgard'ın tüm kamu ve özel veritabanlarında bir mucize aramak için kullanmıştı. Hiçbir şey bulamamıştı.

"Bağlantı'sı olmamasının ötesinde" dedi Güz Kralı, "onu bu seviyeye getirmek için yapay bir güç kaynağı kullandı. Vücudu Tırmanış'ı yapacak biyolojik donanıma sahip değil. Gerçek bir

Bağlantı'yla bile, yukarı doğru ilk sıçrama için yeterli ivme kazanamaz."

Jesiba ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı, fakat büyücü hiçbir şey söylemedi.

Declan'ın Düşüş ve Tırmanış anıları bulanık ve korkutucuydu. Beklediğinden daha uzağa gitmişti ama en azından kendi menzilinde kalmıştı. Flynn onu bağlamasına rağmen geri dönemeyeceğinden korkmuştu.

Sistemde Bryce'ın yanında bir enerji sinyali olarak kaydedilmesine rağmen, Danika Fendyr hayatla bağlantılı değildi, gerçek bir Bağlantı değildi. Kendi hayatı yoktu. Danika sadece, Bryce'a Dalış'ı tek başına yapması için yeterli cesareti veren şeydi.

Güz Kralı devam etti. "Baktım. Yüzyıllar boyunca aradım. Çağlar boyunca binlerce insan, yapay yollarla kendi amaçlanan seviyelerini geçmeye çalışmış. Hiçbiri hayata geri dönememiş."

Bir dakika kalmıştı, saniyeler geri sayım saatinde uçup gidiyordu.

Bryce hâlâ Yükseliş'i yapmamıştı. Hâlâ Arayış'ı yapıyordu, içinde ne varsa onunla yüzleşiyordu. Tırmanış'a başlasaydı zamanlayıcı dururdu, ölüm ve yaşam arasındaki sınır noktasına girişinin işaretini verirdi. Ama zamanlayıcı çalışmaya devam ediyordu. Zaman azalıyordu.

Bunun bir önemi yoktu gerçi. Bryce Tırmanış'ı yapmaya çalışsa da çalışmasa da ölecekti.

Otuz saniyesi kaldı. Odada kalan ileri gelenler başlarını eğdi.

On saniye kaldı. Güz Kralı yüzünü ovuşturdu ve sonra saatin geri sayımını izledi. Bryce'ın hayatının geri kalanını.

Beş. Dört. Üç. İki.

Bir. Milisaniyeler sıfıra doğru koştu. Gerçek ölüm.

Saat 0.003'te durdu.

Elesif sisteminin grafiğinin dibinde, bitişe doğru giden pist boyunca kırmızı bir çizgi çekildi.

Declan, "Koşuyor" diye fısıldadı.

"Daha hızlı Bryce!" Danika onun arkasından koştu.

Adım adım, Bryce o zihinsel pistten aşağı yuvarlandı. Sonuna doğru.

"Daha hızlı!" diye kükredi Danika.

Tek atış. Tek bir şansı vardı.

Bryce koştu. Koştu, koştu ve koştu, kolları sallanıyor, dişlerini sıkıyordu.

İhtimaller imkânsızdı, olasılık zayıftı.

Ama denedi. Danika son bir kez yanındayken, deneyebilirdi

Dalış'ı tek başına yapmıştı ama yalnız değildi.

Hiç yalnız kalmamıştı. Asla da kalmayacaktı.

Ne kalbinde Danika varken ne de Hunt yanındayken yalnız kalmayacaktı.

Pistin sonu yaklaştı. Havalanması gerekiyordu. Tırmanış'a başlamalıydı, yoksa hiçliğe düşecekti. Sonsuza dek.

"Durma!" diye çığlık attı Danika.

Bu yüzden, Bryce durmadı.

İleriye doğru hücum etti. En sona, ölümcül son noktaya doğru.

Pistin her metresini aştı. Her santimini.

Sonra yukarı doğru patladı.

Güz Kralı dizlerinin üzerine çökerken, Declan gördüklerine inanamıyordu. Bryce yükselirken, bir güç dalgası üzerinde kalktı.

En derin seviyeleri geçmişti.

"Bu..." diye fısıldadı Güz Kralı. "Bu *mümkün* değil. O *yalnız*."

Sert yüzünden gözyaşları akan Sabine, "Hayır, değil" diye fısıldadı.

Danika Fendyr'in gücü, Bryce'a yukarı doğru yükselmesini sağlayan güç, yok oldu.

Declan bu dünyaya ya da sisli bir adaya asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

Bryce'ın beyninin oksijensiz kalması çok uzun sürebilirdi. Hayata geri dönebilse bile. Ama prensesi her bir ilerleme için savaştı, gücü değişiyor, ona bunu veren herkesin izlerini taşıyor-

du: mer, şekil değiştiren, draki, insan, melek, peri, Fey...

Güz Kralı özellikle birine yöneltmeden, kendi kendine, "Nasıl?" diye sordu. *"Nasıl?"*

Cevaplayan kurtların yaşlı Lider'i oldu, solgun sesi grafiğin sinya sesinin üzerinde yükseldi. "Dünyadaki en büyük gücün desteğiyle. Tüm diyarlardaki en büyük güçle." Ekranı işaret etti. "Yıllara rağmen değişmeyen, ölümün ötesinde sadakat sağlayan şeyle. Umutsuzluk karşısında sarsılmayan şeyle."

Güz Kralı başını sallayarak yaşlı Lider'e doğru döndü. Hâlâ anlamamıştı.

Bryce artık sıradan cadılar seviyesindeydi. Ama hâlâ hayattan çok uzaktaydı.

Hareket Declan'ın dikkatini çekti ve Eski Meydan'ın yayınına doğru döndü.

Şimşeklerle kaplı, iyileşmiş ve sapasağlam olan Hunt Athalar, Bryce'ın bedeninin başında diz çöküyordu. Elleriyle gövdesini pompalıyor, kalp masajı yapıyordu.

Hunt, sıktığı dişlerinin arasında Bryce'a, "Ne dediğini duydum" diye tısladı. Üzerinde gök gürültüsü patlıyordu. Güçlü kollarıyla hızlı bir şekilde bastırmaya devam etti. "O kadar bekleyip, ben neredeyse *ölecekken* itiraf ettiğin şeyi duydum, seni kahrolası ödlek." Yıldırımı ona çarptı ve kalbini çalıştırmaya çalışırken vücudunu yerden yay gibi kaldırdı. *"Şimdi gel de yüzüme söyle"* diye hırladı kulağına.

Sabine odaya ve Güz Kralı'na bir cümle fısıldadı ve Declan'ın kalbi bunu duyarak yükseldi.

Yaşlı Lider'in sözlerinin cevabıydı. Güz Kralı'nın, Declan'ın bilgisayarındaki her istatistiğe rağmen nasıl olup da Hunt Athalar'ın Bryce Quinlan'ın kalbinin atmasını sağlamak için deli gibi uğraştığına şahit oldukları sorusunun cevabı.

Sevgiyle, her şey mümkündür.

94

Deniz oldu, gökyüzü oldu, taş oldu, kan oldu, kanat oldu, yeryüzü oldu, yıldızlar oldu, karanlık oldu, ışık oldu, kemik oldu ve alev oldu.

Danika gitmişti. Bryce'ı pistten çıkarmak ve bir roket gibi Tırmanış yapmasını sağlamak için ruhundan geriye kalanları ve gücünü vermişti.

Danika, bir hiçliğe dönüşmeden önce, eli Bryce'ınkinden kayarken, *"Seni seviyorum"* diye fısıldamıştı.

Ve o son veda, Bryce'ı mahvetmemişti.

Kükreyişi, acıdan kaynaklanmıyordu. Meydan okuyan bir kükreyişti.

Bryce daha yükseğe fırladı. Yakınlardaki yüzeyi hissedebiliyordu. Burasıyla hayat arasındaki ince perdeyi hissedebiliyordu. Gücü değişti, formlar ve yetenekler arasında dans etti. Güçlü bir kuyrukşa kendini yukarı doğru itti. Büküldü ve uçsuz bucaksız kanatlarıyla yükseldi. Her şeye sahipti ama yine de kendisiydi.

Sonra onu duydu. Onun sesini. Onun çağrısına cevap verişini.

Oradaydı. Bryce'ı bekliyordu.

Kalbini çalıştırmak için savaşıyordu. Şimdi perdeye görebilecek kadar yakındı.

Önünde ölü bir şekilde yatmadan önce bile, kalbinin atmaya devam etmesi için savaşmıştı.

Bryce aradaki bu yerde gülümsedi ve sonunda Hunt'a doğru ilerledi.

Hunt, "*Hadi*" diye homurdandı, kalp masajına devam ediyor ve Bryce'a yıldırımıyla tekrar şok uygulayana kadar nefesini sayıyordu.

Ne kadar süredir yerde yattığını bilmiyordu ama Hunt iyileşmiş ve sapasağlam bir şekilde, tekrar bir araya gelmiş şehre uyandığında ölmüştü. Sanki hiçbir büyülü bombalama, hiçbir iblis şehre zarar vermemiş gibiydi.

Parlayan Kapı'yı, yanan ışığı –*ilk ışığı*– görmüş ve sadece Dalış'ı yapan birinin böyle bir güç üretebileceğini anlamıştı. Cansız bedenini Kapı'nın önünde gördüğünde, bir şekilde Dalış'ı yapmanın bir yolunu bulduğunu biliyordu. İyileştirici ilk ışığı serbest bırakmanın, Boru'yu kullanarak diğer Kapılar'a yardım edip geçitleri mühürlemenin bir yolunu bulduğunu biliyordu.

Böylece içgüdülerine göre hareket etti. Aklına gelen tek şeyi yaptı.

Hunt onu kurtarırdı ve Bryce da onu. Ve o...

Hunt'ın gücü, bir dakika sonra geldiğini hissetti. Sanki aynada kendini görüyormuş gibi tanıdı kadını.

Bu kadar çok güç getirmesi, Tırmanış'ı tek başına yapması... hiç umursamadı. O Düşmüş'tü, hayatta kalmıştı, her çileyi, işkenceyi ve dehşeti yaşamıştı... Hepsi bu an içindi. Burada olabilsin diyeydi.

Her şey bu kadın için yaşanmıştı. Bryce için.

Gücü gittikçe yaklaşıyordu. Hunt kendini hazırladı ve kalbine bir yıldırım daha gönderdi. Bir kez daha bedeni cansız bir şekilde yerden kalktı.

"Hadi" diye tekrarladı, ellerini tekrar göğsüne bastırdı. "Seni bekliyorum."

Doğduğu andan beri onu bekliyordu.

Ve sanki onu duymuş gibi Bryce patladı ve hayata döndü.

Sıcaktı, güvendeydi ve evindeydi.

Etrafında, ondan, kalbinden gelen bir ışık vardı.

Bryce nefes aldığını fark etti. Ve kalbi atıyordu.

Ama ikisi de ikinci plandaydı. Hunt'ın yanında, her zaman ikinci planda kalacaklardı.

Eski Meydan'da diz çöktüklerini neredeyse anlamadı. Gri kanatları, her ikisinin de etrafını sarıp Bryce ve Hunt'ı sıkıca bir arada tutarken kor gibi parlıyordu. Ve kadife yumuşaklığındaki kanatlı duvarın içinde, tıpkı bir çiçek tomurcuğunun içindeki güneş gibi parladı Bryce.

Başını yavaşça kaldırdı, sadece yüzüne bakacak kadar çekildi.

Hunt çoktan ona bakıyordu, kanatları şafaktaki yapraklar gibi açıldı. Alnında dövme yoktu. Hale gitmişti.

Titreyen parmaklarını pürüzsüz cildinin üzerinde gezdirdi. Hunt Bryce'ın gözyaşlarını sessizce sildi.

Bryce da ona gülümsedi. Kalbindeki ve ruhundaki hafiflikle gülümsedi ona. Hunt elini çenesi boyunca kaydırdı, yüzünü kavradı. Hunt'ın gözlerindeki şefkat, kalan şüpheleri silip süpürdü.

Bryce avucunu onun gürleyen kalbinin üzerine koydu. "Kahrolası ödlek mi dedin sen bana?"

Hunt başını yıldızlara çevirerek güldü. "Dediysem ne olmuş?"

Bryce yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Tüm o ilk ışık iyileştirmesinin seni edepli birine dönüştürmemesi çok kötü."

"Bunun neresi eğlenceli olurdu, Quinlan?"

Ayak parmakları, adını söyleyiş şekliyle büküldü. "Sanırım ben..."

Sokağın aşağısında bir kapı açıldı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ve Hilal Şehir halkı, sendeleyerek, rahatlayıp ağlayarak ya da şok içinde sessiz kalarak ortaya çıktı. Gördüklerine ağzı açık bir şekilde bakıyorlardı. Bryce ve Hunt'ta.

Bryce onu bıraktı ve ayağa kalktı. Gücü, içinde garip, engin bir kuyu gibiydi. Sadece ona ait değildi, hepsine aitti.

Hunt'a baktı, Hunt da gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Onun elini tuttu Bryce. Parmaklarını birbirine kenetlediler.

Ve birlikte, dünyayı selamlamak için öne çıktılar.

95

Bryce ve Hunt asansörden çıktıklarında Sirinks, dairesinin açık ön kapısında oturmuş, endişeyle sızlanıyordu.

Bryce boş koridoru ve kimerayı inceledi. "Kapıyı açık bırakmışım..." diye başladı, Hunt'tan bilmiş bir kıkırdama kazandı ama Sirinks çoktan ona doğru koşuyordu.

Hunt, Bryce'ın histerik bir haldeki Sirinks'i daireye sokup canavarın önünde diz çökerek kollarını ona doladığında, "Onun *yeteneklerini* daha sonra açıklayacağım" diye mırıldandı.

O ve Hunt, sığınaklardan tökezleyerek çıkıp, sevdikleri için çok geç olduğunu keşfeden halkın feryatları başlamadan önce iki dakika boyunca Eski Meydan'da kalmıştı.

Sırtına işlenmiş Boru işini iyi yapmıştı. Kapılar'da tek bir boşluk bile kalmamıştı. Ve onun Kapılar'dan geçen ilk ışığı her şeyi iyileştirebilmişti: insanları, binaları, dünyanın kendisini.

Yine de imkânsızı başaramamıştı. Ölüleri geri getirememişti.

Sokaklarda bir sürü ceset vardı. Ve çoğunlukla parçalar halindeydiler.

Bryce kollarını Sirinks'e doladı. "Her şey yolunda" diye fısıldadı ve yüzünü yalamasına izin verdi.

Ama her şey yolunda değildi. Yakın bile değildi. Olanlar, yaptıkları ve ifşa ettiği şey, vücudundaki Boru, tüm o ölenler, Lehabah'ın ölümü ve Danika'yı görüşü, Danika, Danika, Danika.

Nefessiz sözleri hızlı hızlı solumalara ve sonra titreyen hıçkırıklara dönüştü. Hunt, sanki bunu bekliyormuş gibi arkasında

duruyordu, onu ve Sirinks'i kollarına aldı.

Hunt onu yatak odasına götürdü, yatağın kenarına oturttu, kollarını ona doladı ve Sirinks, Hunt'ın yüzünü yalamak için Bryce'ın kollarından sıyrıldı.

Hunt'ın eli saçlarına kaydı, parmaklarının etrafına doladı ve Bryce ona doğru eğildi, o gücü ve tanıdık kokuyu gözyaşlarıyla ıslattı. Buraya gelebilmeleri, bir şekilde başarmış olmaları bile hayret vericiydi.

Hunt'ın bileğine baktı. Alnında haleden eser yoktu ama köle dövmesi duruyordu.

Hunt dikkatindeki değişimi fark etti. Sessizce, "Sandriel'i öldürdüm" dedi.

Gözleri çok sakin, çok netti. Tamamen Bryce'ınkilere sabitlenmişti.

"Micah'ı öldürdüm" diye fısıldadı.

"Biliyorum." Hunt'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hatırlat da asla senin kötü tarafına gelmeyeyim."

"Hiç komik değil."

"Ah, olmadığını biliyorum." Parmakları, gelişigüzel ve nazikçe saçlarının arasından kayıyordu. "Zar zor dayanıp da izledim."

Bryce ise hatırlamaya bile zor zor dayanabiliyordu. "Onu öldürmeyi nasıl başardın? Dövmeden nasıl kurtuldun?"

"Bu uzun bir hikâye" dedi. "Senin hikâyenin detaylarını doldurmanı tercih ederim."

"Önce sen."

"Mümkün değil. İçinde bir yıldız olduğu gerçeğini nasıl sakladığını duymak istiyorum."

Hunt sonra, sanki cildinin altında parıldayan bir şey görüyormuş gibi göğsüne baktı. Ama kaşları yukarı doğru fırladığında Bryce görüş açısını takip etti.

"Şey" dedi Bryce iç çekerek, "bu yeni bir şey." Gerçekten de öyleydi, tişörtünün V yakasından görülebilen, beyaz bir leke, sekiz köşeli bir yıldız vardı artık göğüslerinin arasında.

Hunt kıkırdadı. "Hoşuma gitti."

Bryce'ın küçük bir parçasının da hoşuna gitmişti. Ama yine de "Bunun sadece Yıldız Doğan ışığı olduğunu biliyorsun, gerçek bir güç değil" dedi.

"Evet ama şimdi o da var." Bryce'ın yan tarafını çimdikledi. "Hissedebildiğim kadarıyla iyi bir miktarda. Ve bir de o lanet Boru'nun var..." Vurgu yapmak için elini omurgasına götürdü.

Bryce, gözlerini devirdi. "Her neyse."

Fakat Hunt'ın yüzü ağırlaştı. "Onu kontrol etmeyi öğrenmen gerekecek."

"Şehri daha yeni kurtardık ve sen şimdiden işe dönmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Hunt kıkırdadı. "Eski alışkanlıklar, Bryce."

Gözleri tekrar buluştu ve Bryce onun ağzına baktı, onunkine çok yakındı, mükemmel bir şekilde şekillenmişti. Sonra, şimdi dikkatlice onunkilere bakan gözlerine çevirdi bakışlarını.

Her şeyin bir nedeni vardı. Buna inanıyordu. Bunun için, Hunt için yaşanmıştı her şey.

Her ne kadar itildiği yol asil bir şekilde boktan olsa da ve onu keder ve umutsuzluğun ışıksız koridorlarından geçirmiş olsa da... Burada, tam önünde, ışık vardı. Gerçek ışık. Tırmanış sırasında ona doğru koşmuştu.

Ve o ışık tarafından öpülmek istedi. Hemen!

Onu öpmek ve Sirinks'e gidip bir süre sandığında beklemesini söylemek istedi.

Hunt'ın koyu gözleri neredeyse vahşileşti. Sanki düşüncelerini yüzünden okuyabilmiş, kokusundan anlayabilmişti. "Yarım kalan bazı işlerimiz var, Quinlan" dedi kabalaşan sesiyle. Hunt Sirinks'e bir bakış attı ve kimera yataktan sıçrayıp koridora çıktı, aslanın kuyruğu sanki, *zamanı gelmişti* der gibi sallanıyordu.

Bryce, Hunt'a baktığında odağını dudaklarında buldu. Ve kucağında oturduğunun fazlasıyla farkına vardı. Yataktaydılar. Arkasını batmaya başlayan sertlikten, onun da farkına vardığını anlamıştı.

Yine de birbirlerine bakarken hiçbir şey söylemediler.

Bryce, ereksiyonuna karşı hafifçe kıpırdandı ve ondan bir tıslama kazandı. Bryce bir kahkaha attı. "Sana ateşli bir bakış attım ve sen şimdiden –ne demiştin bana birkaç hafta önce? Heyecanlanıp, rahatsız hissetmek miydi?"

Ellerinden biri yine omurgasının her santiminde izler bıraktı. "Uzun zamandır senin yüzünden heyecanlanıp, rahatsız eden şeyler hissediyorum." Eli belinde durdu, başparmağıyla göğüs kafesi boyunca nazik ve işkence dolu bir şekilde okşamaya başladı. Her dokunuşla, bacaklarının arasında oluşan sızı arttı.

Hunt, sanki bunun farkındaymış gibi yavaşça gülümsedi. Sonra eğildi, çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdu. Kızarmış tenine doğru, "Bunu yapmaya hazır mısın?" dedi.

"Tanrılar, evet" diye soludu Bryce. Ve kulağının hemen altından öptüğünde, sırtını hafifçe gerip, "Lanet olası adımı hatırlamayana dek beni becereceğine söz verdiğini hatırlıyorum" dedi.

Hunt kalçasını kaydırdı, sikini ona doğru itti. Bu, aralarında kıyafetler varken bile yaktı Bryce. "Eğer istediğin buysa, tatlım, sana vereceğim."

Ah, tanrılar! Tek bir derin nefes bile alamadı Bryce. Ağzı boynunda dolaşırken, elleri ve o büyük, güzel siki vücuduna saplanırken düşünemedi bile. Onu içine almak zorundaydı. Hemen şimdi. Onu hissetmeye, ısısının ve gücünün etrafında olmasına ihtiyacı vardı. İçinde olmasına ihtiyacı vardı.

Bryce kucağına oturmak için döndü, kendini onunla aynı hizaya soktu. Her bir zerresiyle buluşturdu kendini, onun nefesinin de kendi nefesi kadar düzensiz olmasından memnundu. Kollarını beline doladı Hunt, sanki komutu üzerine kükreyerek harekete geçmeyi bekleyen bir motormuş gibi başparmaklarıyla okşayıp durdu onu.

Bryce eğildi, dudaklarını dudaklarına sürttü. Bir kere. İki kere.

Hunt, ağzını keşfetmesine izin verirken kendini tutma gücüyle titremeye başladı.

Fakat Bryce geri çekildi ve Hunt'ın puslu, yanan bakışla-

rıyla karşılaştı. Söylemek istediği kelimeler boğazında tıkandı, bu yüzden, artık dövmesiz olan alnına bir öpücük bastırırken onları anladığını umdu. Dövmenin olduğu yerin her santimine yumuşak öpücükler kondurarak bir çizgi çizdi.

Hunt titreyen elini belinden kaydırdı ve gürleyen kalbinin üzerine koydu.

Bryce, zorlukla yutkundu, gözlerinin batmasına şaşırdı. Onun gözlerinde de gümüş bir astar gördüğüne şaşırdı. Başarmışlardı, buradaydılar. Birlikteydiler.

Hunt uzandı, ağzını onunkinin üzerine eğdi. Bryce onunla yarı yolda buluştu, kollarını boynuna doladı, parmaklarını onun kalın, ipeksi saçlarına gömdü.

Tiz bir çınlama daireyi doldurdu.

Bunu görmezden gelebilirdi, dünyayı görmezden gelebilirdi...

Fakat arayan... Ev idi.

Bryce, nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekildi.

"Bakacak mısın?" Hunt'ın sesi gırtlağında geliyordu sanki.

Evet. Hayır. Belki.

Arayan... Ev idi.

Bryce, "Ben açana kadar aramaya devam edecek" diye mırıldandı.

Hunt'ın kucağından sıyrılırken uzuvları kaskatı kesilmişti. Ayağa kalkarken Hunt'ın parmakları sırtının üzerinden geçti. O dokunuşla verdiği sözü düşünmemeye çalıştı, sanki onu bırakmak konusunda onun kadar isteksizdi.

Salona koştu ve sesli mesaja geçmeden önce telefonu açtı.

"Bryce?" Annesi ağlıyordu. Bu, herhangi bir tahrik olmanın üzerine bir kova buz dökmek için yeterliydi. "Bryce?"

Bir nefes verdi, yatak odasına döndü ve Hunt'a özür dileyen bir bakış attı. Hunt yatağa geri düşmeden önce kanatları hışırdadı. "Merhaba anne."

Annesi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, onu da tekrar ağlamaya başlamakla tehdit ediyordu. Bu yüzden banyosuna yönelerek yürümeye devam etti. Kir içindeydi. Pembe spor ayakkabıları neredeyse siyah olmuştu, taytı yırtılmıştı ve kanlar içindeydi,

tişörtü neredeyse paramparça olmuştu. Görünüşe göre, ilk ışık bir yere kadar her şeyi düzeltmişti.

"İyi misin? Güvende misin?"

Bryce, duşu açarken, "İyiyim" dedi. Suyu soğukta bıraktı. Giysilerini çıkardı. "Gayet iyiyim."

"O su sesi de ne?"

"Duşa gireceğim."

"Bir şehri kurtarıp Dalış'ı yapıyorsun ama bana tüm dikkatini veremiyor musun?"

Bryce kıkırdadı ve telefonu lavaboya koymadan önce hoparlöre aldı. "Ne kadarını biliyorsun?" Duşa girdiğinde, üzerine akan buz gibi suyla tısladı. Ancak bu, bacakları arasındaki kalıcı ısıyı ve zihnini bulandıran baş döndürücü arzuyu şok edip yok edebilirdi.

"Biyolojik baban Declan Emmet'a beni her konuda bilgilendirmesi için emir verdi. Sanırım piç kurusu sonunda bana en azından bu kadarını borçlu olduğunu anladı."

Bryce saçını şampuanlarken nihayet ısıyı artırdı. "Ne kadar kızgındı?"

"Öfkeden küplere bindiğine eminim." Sonra ekledi. "Haberler aynı zamanda babanın kim olduğuyla ilgili bir hikâye de yayınladı." Bryce annesinin dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. "Sahip olduğun gücün miktarını biliyorlar. Onun kadar güce sahip olduğunu biliyorlar, Bryce. Hatta ondan *daha* fazla. Bu büyük bir olay."

Bryce, gücünün onu getirdiği yeri düşünmemeye çalıştı. Bu bilgiyi sonraya sakladı. Saçındaki şampuanı duruladı, saç kremine uzandı. "Biliyorum."

"Gücünle ne yapacaksın?"

"Sahil temalı restoranlar zinciri açacağım."

"Bu kadar güce ulaşmanın sana bir haysiyet duygusu vereceğini ummakla çok hata ettiğimi bilmeliydim."

Bryce, annesi görememesine rağmen dilini çıkardı ve avucuna saç kremi döktü. "Bak, tüm bu *kudretli güç, kudretli yükler* tartışmasını yarına kadar rafa kaldırabilir miyiz?"

"Evet ama senin sözlüğünde *yarın*, *asla* anlamına geliyor." Annesi iç çekti. "O geçitleri sen kapattın Bryce. Ve Danika'nın senin için yaptıklarından bahsedemiyorum bile..." Sesi kesildi. "Bunu da *yarın* konuşabiliriz."

Bryce saç kremini duruladı. Ve annesinin Micah'dan haberi olmadığını fark etti. Ona ne yaptığından da. Ya da Micah'ın Danika'ya yaptıklarından.

Ember konuşmaya ve Bryce da dinlemeye devam etti. Korku, içinde sarmaşık gibi büyüdü, damarlarında sürünerek kemiklerini sardı ve sıkıca sıktı.

Hunt hızlı, buz gibi bir duş aldı ve farklı kıyafetler giydi, Bryce'ın duşu kapanırken hafifçe gülümsedi. Annesiyle konuşmaya devam ediyordu.

"Evet, Hunt burada." Sözleri koridorda ve salonda süzülerek kendi odasına ulaştı. "Hayır, yapmadım, anne. Ve hayır, o da yapmadı." Bir çekmece sertçe kapandı. "*Bu* seni ilgilendirmez ve lütfen bana bir daha böyle bir şey sorma."

Hunt, Ember'ın kızına ne sorduğu hakkında iyi bir fikre sahipti. Ve aradığında tam da Bryce'la bunu yapmak üzereydi.

Tüm şehrin baktığını umursamamıştı: gücünün ışığı söndüğünde, Hunt onu öpmek istemişti, tam da kollarında kanatlarını indirip onu kollarında bulduğu, sanki bir değeri varmış gibi Hunt'a baktığı sırada. Sanki tek ihtiyacı olan oymuş gibi. Hikâyenin sonu.

Kimse ona öyle bakmamıştı.

Ve buraya geldiklerinde ve onu kucağına alıp yatağına yatırdığında ve ağzına bakıp yanaklarının nasıl pembeleştiğini gördüğünde, onunla o son köprüyü geçmeye hazırdı. Bütün gün ve geceyi bunu yaparak geçirmek için hazırdı.

İlk ışığın onu nasıl iyileştirdiğini düşünürsek, kesinlikle seks için uygun olduğunu söylerdi. Onun için yanıp tutuşuyordu.

Bryce inledi. "Sen bir sapıksın anne. Bunu biliyor muydun?" Hırladı. "Madem bu işe bu kadar taktın, o zaman *neden beni aradın*? *Meşgul* olabileceğimi düşünmedin mi?"

Hunt gülümsedi, ses tonundaki küstahlıkla hafiften tekrar sertleşmeye başladı. Bütün gün onun dırdırını dinleyebilirdi. Onu tekrar soyduğunda, o küstahlığın ne kadarının ortaya çıkacağını merak ediyordu. Onu inlettiğinde.

İlk seferinde, eline boşalmıştı. Ama bu sefer... Bu sefer, onu çok farklı yollarla o güzel, nefes nefese kalmış sesi çıkartarak orgazma ulaştırmayı *planlamıştı*.

Annesiyle ilgilenmesi için Bryce'ı rahat bırakan Hunt, sikinin sakinleşmesini umarak iç çamaşırı çekmecesinden bir kullan at telefon kaptı ve ezberlediği birkaç numaradan biri olan Isaiah'ın numarasını çevirdi.

Isaiah Hunt'ın sesini duyduğunda, "Kahrolası tanrılara şükürler olsun" dedi.

Hunt, erkeğin alışılmadık rahatlamasına gülümsedi. "Senin tarafta neler oluyor?"

"Benim tarafta mı?" Isaiah bir kahkaha attı. "Asıl *senin* tarafta neler oluyor?"

Anlatacak çok şey vardı. "Comitium'da mısın?"

"Evet ve burası şu an lanet bir tımarhane gibi. Yetkinin *bende* olduğunu az önce fark ettim."

Micah bir süpürgenin içinde bir avuç külken ve Sandriel de ondan daha iyi bir halde değilken, Micah'ın 33'ünün komutanı olarak Isaiah, hakikaten de yetkinin başındaydı.

"Terfin hayırlı olsun, dostum."

"Kıçımın terfisi. Ben Başmelek değilim. Ve bu pislikler bunu biliyor." Isaiah arka planda birine, "*O zaman düzeltmesi için tamirciyi ara lanet olası*" diye bağırdı. İç çekti.

Hunt, "Duvarlara füzeler gönderen sik kafalı Asteri Muhafızları'na ne oldu?" diye sordu. Neredeyse oraya uçup o tankların üzerine yıldırımlarını indirmeyi düşünmüştü.

"Gittiler. Çoktan uzaklaştılar." Isaiah'ın karanlık ses tonu, Hunt'a onun da eski moda bir intikam istediğini söyledi.

Hunt kendini hazırlayarak sordu, "Naomi?" diye sordu.

"Hayatta." Hunt, Cthona'ya bu merhameti için sessizce teşekkür etti. Sonra Isaiah, "Bak, yorgun olduğunu biliyorum

ama buraya gelebilir misin? Bu işi çözmek için yardımına ihtiyacım var. Eğer ikimizi de yönetimde görürlerse, bütün bu sidik yarışları çok çabuk biter."

Hunt, isyan etmemeye çalıştı. Bryce ve onun çıplak kalacağı an için, görünen o ki beklemek zorunda kalacaktı.

Çünkü bileğindeki köle dövmesi hâlâ Cumhuriyet'e itaat etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ kendisinden başka birine aitti. Olasılıklar listesi iyi görünmüyordu. Lunathion'da Micah'ın yerini alan kişinin elinde kalırsa şanslı sayılırdı ve belki Bryce'ı boş zamanlarında görebilirdi. Eğer Comitium'un dışına çıkmasına izin verilirse.

Hay sikeyim, asıl Sandriel'e yaptıklarından sonra *yaşamasına* izin verilirse demek daha doğru olurdu.

Hunt'ın elleri titremeye başladı. Herhangi bir cinsel uyarılma izi kayboldu.

Hemen başının üzerinden bir gömlek geçirdi. Hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktı. Quinlan'la olan, tadını daha yeni çıkarmaya başladığı hayatına geri dönmenin bir yolunu bulacaktı. Kendine hâkim olamayarak bileğine baktı.

Gözlerini bir kez kapatıp açtı. Sonra bir kez daha.

Bryce sapık annesine veda ederken telefon başka bir çağrıyla çaldı. Bilinmeyen bir numaradandı, yani muhtemelen Jesiba idi. Bu yüzden Bryce, Ember'a yarın konuşacaklarına dair söz verdi ve diğer hatta cevap verdi. "Hey."

Genç bir erkek ses, "Tüm arayanları böyle mi selamlıyorsunuz, Bryce Quinlan?" diye sordu.

Bu sesi tanıyordu. Ait olduğu uzun boylu, genç bedeni, kadim bir devi barındıran o kabuğu biliyordu. Bir Asteri'yi barındıran kabuğu. Televizyonda o kadar çok izlemiş ve duymuştu ki sayısını unutmuştu.

"Merhaba, *Parıltımız" diye fısıldadı.

96

Rigelus, Asteri'nin Parlak Eli, evini aramıştı. Bryce'ın elleri o kadar kötü titriyordu ki telefonu zar zor kulağında tutuyordu.

"Bugün yaptıklarını gördük ve şükranlarımızı sunmak istedik" dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

Yutkundu, acaba Asteri'nin en kudretlisi bir şekilde havlunun içinde durduğunu ve saçlarından halıya su damladığını biliyor muydu diye merak etti. "Rica... ederim?"

Rigelus hafifçe güldü. "Zor bir gün geçirdiniz, Bayan Quinlan."

"Evet, Parıltımız."

"Hepimiz için sürprizlerle dolu bir gündü."

Ne olduğunu ve ne yaptığını biliyoruz.

Bryce salona gitmek için bacaklarını hareket etmeye zorladı. Hunt, yüzü solgun bir şekilde yatak odasının girişinde duruyordu. Kolları iki yanında gevşekçe sarkıyordu.

"Minnettarlığımızın ne kadar derin olduğunu göstermek için, size bir iyilik yapmak istiyoruz."

Attıkları füzenin bir *iyilik* olup olmadığını merak etti. Bu yüzden karşı çıkmaya çalıştı. "Buna hiç gerek yo..."

"Çoktan yapıldı. Bunu tatmin edici bulacağınıza güveniyoruz."

Hunt'ın, yürürken hattın diğer tarafındaki sesi duyabildiğini biliyordu.

Ama o sadece bileğini uzattı. Üzerinde *C* damgası olan köle

dövmesinin bulunduğu bileğini.

Özgür bırakılmıştı.

"Ben..." Bryce Hunt'ın bileğini kavradı, sonra yüzünü inceledi. Ama orada sevinç göremedi. Hattaki sesi duymuş ve ona özgürlüğünü kimin verdiğini anlamıştı, bu yüzden sevinç yoktu ifadesinde.

"Ayrıca bu iyiliğin size ve Hunt Athalar'a bir hatırlatma görevi göreceğine inanıyoruz. Şehirde kalmanızı ve günlerinizi huzur ve memnuniyet içinde geçirmenizi diliyoruz. Atalarınızın hediyesini, kendinize neşe getirmek için kullanmanızı ve üzerinde mürekkep olan diğer hediyenizi, kullanmaktan kaçınmanızı istiyoruz."

Yıldız ışığını parti hilesi olarak kullan ve Boru'yu asla ama asla kullanma.

Bu, onu Midgard'ın en büyük aptalı yapmış olsa bile, "Micah ve Sandriel ne olacak?" diye sordu.

"Vali Micah, asi çatışmasına olan küstahça yaklaşımıyla hata yaptı ve bu imparatorluğun masum vatandaşlarını yok etmekle tehdit etti. Vali Sandriel, köleleri üzerindeki kontrolüyle son derece gevşekçe davrandığı için hak ettiğini buldu."

Hunt'ın gözleri korkuyla parladı. Bryce kendi gözlerinden de aynı korkunun okunduğuna emindi. Hiçbir şey bu kadar kolay, bu kadar basit olmamalıydı. Bir bit yeniği olmalıydı.

"Bunlar elbette hassas konular, Bayan Quinlan. Halka duyurulursa, ilgili herkes için büyük sorunlara yol açacak konular."

Senin için. Seni yok ederiz.

"Her iki olaya tanıklık eden tüm tanıklar potansiyel yansımalardan haberdar edildi."

"Tamam" diye fısıldadı Bryce.

"Lunathion'ın talihsiz yıkımına gelince, tüm sorumluluğu kabul ediyoruz. Sandriel bize şehrin boşaltıldığı bilgisini verdi ve biz de iblis istilasını yok etmek için Asteri Muhafızları'nı yolladık. Füzeler, hepimizi kurtarmak için son çareydi. Bir çözüm bulduğunuz için inanılmaz şanslısınız."

Yalancı! Yaşlı, korkunç yalancı. Mükemmel bir günah keçisi

seçmişti: ölü birini. Hunt'ın yüzündeki öfke onunla aynı fikri paylaştığını gösteriyordu.

Bryce, "Gerçekten şanslıydım" demeyi başardı.

"Evet, belki de damarlarınızdaki güç yüzündendir. Böyle bir hediye, akıllıca ele alınmazsa, muazzam sonuçlar doğurabilir." Bir duraklama oldu, sanki gülümsüyordu. "Beklenmedik gücünüzü ve içinizdeki ışığı kullanmayı öğreneceğinize inanıyorum... sağduyulu bir şekilde."

Haddini aşma.

"Öğreneceğim" diye mırıldandı Bryce.

"Güzel" dedi Rigelus. "Sizce anneniz Ember Quinlan ile de sağduyulu olmasını dilemek için iletişime geçmem gerekiyor mu?" Tehdit bir bıçak gibi keskin bir şekilde parladı. Çizgiyi bir adım aştıklarında ilk saldıracakları yeri biliyorlardı. Hunt'ın elleri yumruk şeklini aldı.

"Hayır" dedi Bryce. "Valilere olanları bilmiyor."

"Ve asla da bilmesin. Başka kimse bilmesin Bryce Quinlan."

Bryce yine yutkundu. "Evet."

Yumuşak bir kahkaha attı. "O zaman siz ve Hunt Athalar'ı kutsuyoruz."

Hat kesildi. Bryce sanki kanatlanıp odanın etrafında uçacakmış gibi telefona baktı.

Hunt kanepeye bıraktı kendini ve yüzünü ovuşturdu. "Sessizce ve normal yaşayın, çenenizi kapalı tutun, asla Boru'u kullanmayın, biz de sizi ve sevdiğiniz herkesi öldürmeyelim."

Bryce kanepenin yuvarlak koluna oturdu. "Birkaç düşmanı öldürürsen, karşılığında iki katını kazanırsın." Hunt homurdandı. Bryce kafasını eğdi. "Neden çizmelerini giydin?"

"Isaiah'ın bana Comitium'da ihtiyacı var. Otoritesine meydan okumak isteyen meleklerle uğraşıyor ve desteğe ihtiyacı var." Bir kaşını kaldırdı. "Benimle gelip Korkunç Pislik rolü yapmak ister misin?"

Her şeye, Asteri'nin izlemesine ve tüm olanlara rağmen Bryce gülümsedi. "Kıyafetlerimi giyeyim."

Bryce ve Hunt, çatının üzerinde iki adım atmışlardı ki Bryce

tanıdık kokuyu aldı. Kenardan baktı ve sokağın aşağısında kimin koştuğunu gördü. Hunt'a bir bakış attı ve Hunt onu kollarına alıp uçarak kaldırıma indi. Kokusunu derince içine çekmiş, burnu boynunun güçlü köşesini sıyırmış olabilirdi.

Hunt onu yere indirmeden önce omurgasını okşayarak o küçük kokusunu çekme hareketini fark ettiğini söyledi. Ama sonra Bryce, Ruhn'ın önünde duruyordu. Fury ve Tristan Flynn de yanındaydı.

Fury, Bryce'ın üzerine atlamadan önce ona bir saniye bile vermedi, o kadar sıkı sarıldı kemikleri birbirine çarpmış olabilirdi. Fury yumuşak bir şekilde gülerek, "Sen şanslı bir aptalsın" dedi. "Ve akıllı bir kaltak."

Bryce gülümsedi, Fury uzaklaşırken gülüşü boğazına takıldı. Ama aklına bir düşünce geldi ve Bryce telefonuna uzandı. Hayır, telefonunu şehirde bir yere bırakmıştı. "Juniper..."

"Güvende. Şimdi kontrol etmeye gideceğim." Fury elini sıktı ve Hunt'a başını salladı. "Aferin, melek." Ve sonra arkadaşı koşarak gecenin içine karıştı.

Bryce Ruhn ve Flynn'e döndü. Flynn ona ağzı bir karış açılmış bir şekilde bakıyordu. Ama Bryce tamamen hareketsiz ve sessiz olan kardeşine baktı. Kıyafetleri, ilk ışık her şeyi iyileştirmeden önce kötü durumda olduğunu söyleyecek kadar yırtılmıştı. Muhtemelen şehirde savaşarak ilerlemişti.

Sonra Ruhn gevezelik etmeye başladı. "Tharion tahliye edilenleri Mavi Saray'dan çıkarmaya yardım etmeye gitti ve Amelie yavruların iyi olduğundan emin olmak için İn'e koştu, ama... Küçük Ay Kapısı'nı duyduğumda neredeyse yarım mil uzaktaydık. Konuştuğunu duyduğumda yani. O kadar çok iblis vardı ki oraya ulaşamadım ama sonra Danika'nın sesini duydum ve tüm o ışık püskürdü ve..." Durdu, sert bir şekilde yutkundu. Mavi gözleri sokak ışıklarında parlıyordu, şafağın sökmesine daha çok vardı. Istros'tan esen bir esinti siyah saçlarını karıştırdı. Gözlerini dolduran gözyaşları ve içlerindeki merak, Bryce'ın ileriye doğru fırlamasına sebep oldu. Kollarını ağabeyinin omzuna atıp ona sıkıca sarıldı.

Ruhn kollarını ona dolamadan önce tereddüt bile etmedi. O kadar çok sarsılıyordu ki, Bryce, ağladığını anladı.

Adım sesleri, Flynn'in onlara mahremiyet vermek için uzaklaştığını söyledi; sedir ağacı kokulu bir esinti, Hunt'ın onu yukarıda beklemek için havalandığını gösterdi.

Ruhn, "Öldüğünü sandım" dedi, sesi de bedeni kadar titriyordu. "On kere falan öldüğünü sandım."

Bryce kıkırdadı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığıma sevindim."

"Kapa çeneni Bryce." Yanakları hâlâ ıslak bir halde, kız kadeşinin yüzünü inceledi. "Sen... iyi misin?"

"Bilmiyorum" diye itiraf etti Bryce. Ruhn'ın yüzüne endişe hücum etti ama Bryce, Rigelus'un telefon görüşmesinden sonra herhangi bir ayrıntı vermeye cesaret edemedi. Etrafta kameralar varken yapamazdı. Ruhn bunu anlayarak yüzünü ekşitti. Evet, damarlarındaki o garip, kadim yıldız ışığından daha sonra bahsederlerdi. İkisi için de ne anlama geldiğini konuşurlardı daha sonra. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

"Sen benim kardeşimsin." Ruhn, sesini alçaltmaya zahmet etmedi. Hayır, sesinde gurur vardı. Ve kahretsin ki bu Bryce'ı kalbinden vurdu. "Tabii ki kıçını kurtarmaya gelecektim."

Bryce onun koluna bir yumruk attı ama Ruhn'ın gülümsemesi kararsızlaştı. "Athalar'a söylediklerinde ciddi miydin? Benim hakkımda söylediklerinde?" *Ruhn'a onu affettiğimi söyle.*

Bryce, tereddüt bile etmeden, "Evet" dedi. "Hepsinde ciddiydim."

"Bryce." Yüzü ciddileşti. "Gerçekten Yıldız Doğan saçmalığını *senden* daha çok önemseyeceğimi mi sandın? Gerçekten hangimizin olduğunu umursadığımı mı sanıyorsun?"

"İkimiz de öyleyiz" dedi Bryce. "Okuduğun o kitaplar bir zamanlar öyle şeyler olduğunu söylüyordu."

Ruhn hafifçe gülümseyerek, "Benim umurumda bile değil" dedi. "Prens ya da Yıldız Doğan ya da Seçilmiş Kişi, bunların herhangi biri olarak adlandırılmam umurumda değil." Elini tuttu. "Şu anda sadece senin kardeşin olarak adlandırılmak is-

tiyorum." Yumuşakça ekledi. "Eğer beni kabul edersen."

Bryce, kalbi dayanılmaz şekilde sıkılmasına rağmen ona göz kırptı. "Bunu düşüneceğim."

Ruhn, yüzü bir kez daha kasvetli bir hal almadan önce sırıttı. "Güz Kralı'nın seninle görüşmek isteyeceğini biliyorsun. Hazır ol."

"Bir sürü havalı güce sahip olmak, kimseye itaat etmek zorunda olmadığım anlamına gelmiyor mu? Ve seni affetmem onu affettiğim anlamına gelmez." Bunu asla yapmazdı.

"Biliyorum." Ruhn'ın gözleri parladı. "Ama tetikte olmalısın."

Bryce bir kaşını kaldırarak uyarıyı geçiştirdi ve "Hunt bana zihin okuma olayını anlattı" dedi. Çatıya yürürlerken, Zirve'nin ve tüm o kargaşanın bir özetiyle birlikte bundan kısa bir süre bahsetmişti.

Ruhn, Hunt'ın durduğu bitişik çatıya baktı. "Athalar'ın koca bir ağzı var."

Bryce o ağzı, vücudunun çeşitli yerlerinde iyi bir şekilde kullanmak istediğini söylemedi. Ruhn'ın, temiz kıyafetlerine kusmasına ihtiyacı yoktu.

Ruhn devam etti. "Ve bu zihin okuma değil. Sadece... zihin konuşması. Telepati."

"Sevgili yaşlı babam biliyor mu?"

"Hayır." Sonra abisi aklına girdi. *Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.*

Bryce irkildi. *Ürkütücü. Lütfen kafamdan siktir olup uzaklaş abi.*

Memnuniyetle. Ruhn'ın telefonu çaldı ve Bryce ekrana bakıp yüzünü buruşturdu. "Buna bakmalıyım."

Doğru, çünkü bu şehri düzeltmek için hepsinin yapacak işleri vardı. Ölülerle ilgilenmekle başlayarak... Yapılacak Yelken Açma sayısını düşünmek bile istemedi.

Ruhn telefonun tekrar çalmasına izin verdi. "Yarın uğrayabilir miyim?"

Bryce sırıtarak, "Tabii" dedi. "Adını konuk listesine ekleyeceğim."

"Anladık, tamam, baya ünlendin." Ruhn gözlerini devirdi ve çağrıya cevap verdi. "Hey, Dec." Flynn'in Bryce'a ayrılık gülümsemesi atarak beklediği yere doğru yürüdü.

Bryce sokağın karşısındaki çatıya baktı. Melek hâlâ onu bekliyor, gecenin içinde bir gölge gibi duruyordu.

Ama artık Ölümün Gölgesi değildi o.

97

Hunt o gece Comitium kışlasında kaldı. Bryce çalıştıkları saatlerin izini kaybetmişti. Önce gece boyunca, sonra bulutsuz günde ve ardından da gün batımında o kadar çok ordan oraya sürüklenmişti ki Hunt Naomi'ye onu eve götürmesini emretmişti. Ve muhtemelen ona nöbet tutmasını da emretmişti, çünkü şafaktan önceki gri ışıkta, bitişik çatıda hâlâ koyu kanatlı bir figür duruyordu ve Hunt'ın odasına bir bakış attığında, yatağının bozulmamış olduğunu gördü.

Ama Bryce dün yaptıkları ya da ileride yapacakları işler üzerinde durmadı. Şehrin liderliğini yeniden düzenlemek, ölüler için yelken açmak ve büyük duyuruyu beklemek ki bu, Valbara'ya hükmetmek için Asteri tarafından seçilecek olan Başmelek'ti.

Düzgün bir olma olasılığı neredeyse hiç yoktu ama Bryce bunun da üzerinde durmadı. Yeni telefonunu cebine sokarken tasmasını çekiştiren Sirinks ile birlikte durgun sokaklara girdi. Dün ihtimallere meydan okumuştu, belki tanrılar onlara bir kemik daha atar ve Asteri'yi psikopat olmayan birini göndermeye ikna ederdi.

En azından Hunt için daha fazla ölüm indirimi olmayacaktı. *Telafi* edeceği bir şey olmayacaktı. Hayır, eğer isterse triariinin özgür ve gerçek bir üyesi olurdu. Henüz karar vermemişti.

Bryce Naomi'ye el salladı ve melek de ona el salladı. Hunt, Asteri'nin, babasının ya da herhangi bir güç simsarının uzak

duracağına güvenmediğinden onu yanına vermişti ve Bryce da dün, bir gardiyana itiraz edemeyecek kadar çok yorgundu. Sirinks'in işini yapmasına izin verdi ve kimera daireye geri dönmeye karar verdiğinde ona başını salladı. "Henüz kahvaltı yok dostum" dedi nehre doğru giderken.

Sirinks hoşnutsuzluk içinde uludu, ancak Istros'un geniş yolu ortaya çıkana kadar yolundaki her şeyi koklayarak ilerledi. Bu erken saatte nehir kenarındaki yürüyüş yolu boştu. Tharion dün onu aramış ve ihtiyacı olan her türlü kaynağa Nehir Kraliçesi'nin tam destek vereceğine söz vermişti.

Bryce, bu desteğin, Güz Kralı'nın piç kızı, Yıldız Doğumlu bir Fey ya da Luna'nın Borusu'nun taşıyıcısı olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını sormaya cesaret edemedi. Belki de hepsiydi.

Bryce rıhtım boyunca yerleştirilmiş ahşap banklardan birine yerleşti, Kemik Mahallesi suyun üzerinde dönen, sisli bir duvar gibiydi. Mer birçok kişinin kaçmasına yardım etmişti. Su samurları bile şehrin en küçük sakinlerini yakalamış ve onları Mavi Saray'a taşımıştı. Nice Suyun Hanesi, üstüne düşeni yapmıştı. Şekil değiştirenler, üstüne düşeni yapmıştı.

Ama Feyler... En az hasarı BeGü almıştı. En az zayiata Feyler uğramıştı. Koruyucularını ilk açan onlar olduğundan, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ve kimsenin içeri girmesine izin vermemişlerdi.

Bryce, Sirinks yanındaki bankın üzerine sıçarayıp pençeleriyle tahtayı çizip ve kürklü poposunu onunkinin yanına koyarken bu düşünceyi engelledi. Cebinden telefonunu çıkardı ve Juniper'a mesaj yazdı. *Madam Kyrah'a bir sonraki dans dersinde olacağımı söyle.*

June hemen cevap yazdı. *Şehir saldırıya uğradı ve sen bunu mu düşünüyorsun?* Birkaç saniye sonra ekledi. *Ama söylerim.*

Bryce gülümsedi. Uzun dakikalar boyunca, o ve Sirinks sessizce oturdular, ışığın griye, ardından soluk maviye akmasını izlediler. Ve sonra Istros'un sakin yüzeyinde altın bir ışık ipliği belirdi.

Bryce telefonunun kilidini açtı. Ve Danika'nın son mutlu mesajlarını, son bir kez oku.

Işık nehrin üzerine yerleşiyor, yüzeyini yaldızlıyordu.

Bryce yavaşça gülümserken gözleri yandı, sonra Connor'ın son sözlerini okudu.

Eve sağ salim vardığında bana mesaj at.

Bryce yazmaya başladı. Cevabı yazması neredeyse iki yılını almıştı.

Evdeyim.

Mesajı etere gönderdi, yaldızlı nehri geçip arkasındaki sisli adaya ulaşmasını istedi.

Sonra da mesaj sekmesini sildi. Danika'nın mesajlarını da sildi. Parmağının her hareketinde kalbi ışıldıyor, yükselen güneşle birlikte kabarıyordu.

Gittiklerinde, onları serbest bıraktığında, Sirinks kaldırıma sıçrayarak yanında durdu. Eve dönmeye çalıştı ama nehrin karşısında bir ışık parıltısı dikkatini çekti.

Bir kalp atışı boyunca, sadece an için, şafak, Kemik Mahallesi'nin sislerini ayırdı. Çimenli bir kıyıyı gözler önüne serdi. Ardında dalgalı, huzurlu tepeler vardı. Taş ve kasvetin diyarı değil, aydınlık ve yeşilin diyarıydı. Ve o güzel kıyıda durup, ona gülümseyenler...

Şehri kurtardığı için, Yeraltı Kralı'ndan bir hediyeydi.

Neredeyse görünmeyen figürleri görünce, gözyaşları yüzünde yuvarlanmaya başladı. Altısı da –yedincisi sonsuza dek– sonsuzluğa teslim oldu. Ama ortalarında duran, içlerinden en uzunu, selamlamak için elini kaldırmıştı...

Bryce elini ağzına götürerek nazik bir öpücük gönderdi ona.

Ayrıldıkları kadar hızlı bir şekilde sisler geri geldi. Ama Bryce daireye gidene kadar gülümsemeye devam etti. Telefonu çaldı ve Hunt'ın mesajı göründü. *Evdeyim. Neredesin?*

Sirinks onu çekiştirirken zor zor yazdı. *Sirinks'i yürütüyorum. Bir dakikaya oradayım.*

Güzel. Kahvaltı hazırlıyorum.

Bryce adımlarını aceleyle atarken neredeyse yüzünü ikiye

bölerek sırıttı ve Sirinks hızla koşmaya başladı. Sanki o da onları neyin beklediğini biliyor gibiydi. Onları *kimin* beklediğini.

Dairesinde bir melek vardı. Bu da haftanın herhangi bir günü olduğu anlamına geliyordu. Kalbinde neşe olduğu ve önünde sonuna kadar açık uzun bir yol olduğu anlamına geliyordu.

EPİLOG

Mavi opal gibi gözleri olan beyaz kedi, Kâhin Parkı'ndaki bir bankta oturmuş, ön patisini yalıyordu.

"Gerçek bir kedi olmadığını biliyorsun, değil mi?" Jesiba Roga dilini şaklattı. "Kendini yalamana gerek yok."

Uçurum Prensi Aidas, başını kaldırdı. "Kendimi yalamaktan hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Jesiba'nın ince dudaklarında eğlence belirdi ama bakışlarını sessiz parka çevirdi, yükselen selvi ağaçları hâlâ çiyden parlıyordu "Neden bana Bryce'dan bahsetmedin?"

Pençelerini esnetti. "Kimseye güvenemedim. Sana bile."

"Theia'nın ışığının sonsuza dek söndüğünü sanıyordum."

"Ben de öyle. Prens Pelias'ın kılıcı altındaki son savaş alanında onun ve gücünün öldüğünden emin olduklarını sanıyordum." Gözleri kadim bir öfkeyle parlıyordu. "Ama Bryce Quinlan onun ışığını taşıyor."

"Bryce'ın yıldız ışığı ile kardeşininki arasındaki farkı anlayabiliyor musun?"

"Theia'nın ışığının parlaklığını ve tonunu asla unutmam. Hâlâ kanımda akan bir şarkı gibi."

Jesiba onu uzun bir süre inceledi, sonra kaşlarını çattı. "Ya Hunt Athalar?"

Aidas, bir dilekçe sahibi yanından geçerken sustu, Kâhin Parkı ve Luna'nın Tapınağını dolduran kalabalık çıkmadan bir an önce gitmeyi umuyordu. Onun dünyasına açılan geçitler, kuvars Kapılar içinde açılmış ve Çukur'un canavarları bundan tam anlamıyla yararlanmıştı. Dönmeyi başaran herkes şu anda Aidas'ın kardeşlerinden biri tarafından cezalandırılıyordu. Ya-

kında onlara katılmak için geri dönecekti.

Aidas sonunda. "Bence Athâlâr'ın babası gurur duyardı."

"Ne kadar da duygusalsın."

Aidas, kedi vücudunun izin verdiği en iyi şekilde omuz silkti. Banktan atlayarak, "Katılmamakta özgürsün tabii ki" dedi. "Adamı en iyi sen tanıyordun." Başını çevirirken bıyıkları seğirdi. "Peki ya kütüphane?"

"Çoktan taşındı."

Nereye sakladığını sormaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden sadece, "Güzel" dedi.

Jesiba, Cehennem'in beşinci prensi birkaç metre öteye gidene kadar bir daha konuşmadı. "Bu sefer bizi kazıklama Aidas."

"Öyle bir planım yok" dedi diyarlar arasındaki boşlukta kaybolarak, Cehennem, onu eve çağıran karanlık bir şarkı gibiydi. "İşler bu kadar ilginçleşmek üzereyken yapmam."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap en başından beri muazzam bir zevkle yaptığım bir iş oldu ve bu yüzden, bu birkaç sayfaya sığamayacak kadar insana teşekkür etmeliyim ama elimden geleni yapacağım! Sonsuz şükranlarım ve sevgilerim:

Olağanüstü editör Noa Wheeler'a. Noa, sana nasıl teşekkür edebilirim ki? Bu kitabı gurur duyduğum bir şeye dönüştürdün, daha iyi bir yazar olmam için bana meydan okudun ve her aşamada kıçını yırtarak çalıştın. Harikasın ve seninle çalışmak bir zevk ve sana editörüm demekten onur duyuyorum.

Tamar Rydzinski: Bu (uzun, upuzun) yolculuğun her adımında arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Sen belalı bir *kraliçesin*.

Bloombury'deki tüm ekibe: Laura Keefe, Nicole Jarvis, Valentina Rice, Emily Fisher, Lucy Mackay - Sim, Rebecca McNally, Kathleen Farrar, Amanda Shipp, Emma Hopkin, Nicola Hill, Ros Ellis, Nigel Newton, Cindy Loh, Alona Fryman, Donna Gauthier, Erica Barmash, Faye Bi, Beth Eller, Jenny Collins, Phoebe Dyer, Lily Yengle, Frank Bumbalo, Donna Mark, John Candell, Yelena Safronova, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Nick Sweeney, Diane Aronson, Kerry Johnson, Christine Ma, Bridget McCusker, Nicholas Church, Claire Henry, Elise Burns, Andrea Kearney, Maia Fjord, Laura Main Ellen, Sian Robertson, Emily Moran, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Fabia Ma, Grace Whooley, Alice Grigg, Joanna Everard, Jacqueline Sells, Tram - Anh Doan, Beatrice Cross, Jade Westwood, Cesca Hopwood, Jetwood, Sasa Purdie, Dunkia Sonisan Feeno, Catmina Davis, Hannah, Teminne, Sezala Gonzalez, Kate Gonzalez, Sezalez,

Elizabeth Gonzalez. Sizin tarafınızdan yayınlanmak bir ayrıcalık. Desteğiniz için teşekkürler, özellikle Kamilla Benko ve Grace McNamee'ye bu kitap için yaptıkları sıkı çalışmalar için teşekkür ediyorum!

Yabancı yayıncılarıma: Record, Egmont Bulgaristan, Albatros, DTV, Konyvmolykepzo, Mondadori, De Boekerij, Foksal, Azbooka Atticus, Slovart, Alfaguara ve Doğan Egmont. Kitaplarımı ülkelerinize ve inanılmaz okuyucularınıza getirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Karakterlerimi hayata geçiren sesli kitap anlatıcısı Elizabeth Evans için kocaman bir kucaklama ve alkış. Seninle çalışmak bir zevk ve ayrıcalık!

Bu kitabın ruhunu mükemmel bir şekilde yansıtan kapak çalışması için inanılmaz yetenekli Carlos Quevedo'ya ve muhteşem şehir haritası için Virginia Allyn'e teşekkür ederim!

Ailem ve arkadaşlarım olmadan bu kitabı yazamazdım.

Yüreğimin derinliklerinden J.R. Ward'a, en çok ihtiyacım olduğu anda bilgeliğini paylaştığı, inanılmaz nezaketi ve bana ilham verdiği için teşekkür ederim (ve ikimizin de bir Ruhn'u olduğunu umursamadığın için!).

Lynette Noni'ye: Sen en iyisisin. En İYİSİ. Zekice geri bildirimin, cömertliğin, genel muhteşemliğin... kızım, seni çok fena seviyorum.

Jenn Kelly, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Ailemin bir parçası oldun ve sana her gün minnettarım! Sevgili dostum, hokey hayranı arkadaşım ve beni güldürmekte asla başarısız olmayan Steph Brown'a... sana tapıyorum.

Julie Eshbaugh, Elle Kennedy, Alice Fanchiang, Louisse Ang, Laura Ashforth ve Jennifer Armentrout'a, hayatımdaki gerçek ışık huzmeleri oldukları için teşekkür ederim. Her zamanki gibi, her şey için teşekkürler Cassie Homer! Yardımları için Jillian Stein'ı kocaman kucaklıyor ve teşekkür ediyorum. Müthiş vizyonu ve benzersiz web sitesi oluşturma becerileri için son derece yetenekli ve havalı Kusai Akoud'a içten teşekkür ederim. Ve okuyup bu kadar önemli geri bildirimlerde bulundu-

ğu için Danielle Jensen'a *çok* teşekkür ederim!

Destekleri ve sarsılmaz sevgileri için aileme (hem doğum hem de evlilik yoluyla!), sonsuz şükran duyuyorum. (Ve doğum gününde çikolatalı kruvasan tercih eden Linda'ya.)

Zeki, sevimli ve harika okuyucularıma: Size nasıl teşekkür edebilirim ki? Bunu yapmamın sebebi sizsiniz. Her sabah yataktan kalkıp yazmak için heyecanlanmamın sebebi sizsiniz. Her biriniz için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Yıllarca bu kitap üzerinde çalışırken yanımda/ayaklarımda/kucağımda oturan ve Sirinks'e birçok yönden ilham kaynağı olan Annie'ye. Seni sonsuza dek seveceğim bebek köpeğim.

Josh'a: Yazmak için 800 sayfam daha olsa bile sana karşı hissettiğim her şeyi anlatabileceğimi sanmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşım, ruh eşimsin ve gerçek aşk hakkında yazabilmemin sebebi sensin. Geçen yıl boyunca beni bir arada tuttun, karşılaştığım en zor anlardan bazılarında yanımda yürüdün ve bunun benim için ne anlama geldiğine dair hiçbir kelimem yok. Hayatımın en şanslı günü seninle tanıştığım gündü ve kocam olduğun ve oğlumuza harika bir baba olduğun için çok şanslıyım.

Ve son olarak Taran'a: Sen gerçekten gökyüzümdeki en parlak yıldızsın. İşler zor olduğunda, işler kötüye gittiğinde, düşündüğüm kişi sendin –senin gülüşün, kahkahaların, güzel yüzün –ve bu, devam etmemi sağlıyor. Muhtemelen bunu çok uzun bir süre okumayacaksın ama bana bir amaç, motivasyon ve neşe verdiğini bil –o kadar çok ki kalbim her gün dolup taşıyor. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum ve annen olmaktan her zaman gurur duyacağım.